

Đông Sơn Điền tử địa kiên

tác giả: Tịch Giang

Chuyên
ngữ:
Sử

Mục lục

- [Chương 1: Lâu Tập Nguyệt](#)
- [Chương 2: Nụ Cười Của Sứ Phụ](#)
- [Chương 3: Mùi Hương Của Sứ Phụ](#)
- [Chương 4: Đôi Mắt Của Sứ Phụ](#)
- [Chương 5: Sứ Phụ Thoả Hiệp](#)
- [Chương 6: Dịu Dàng Của Sứ Phụ](#)
- [Chương 7: Mục Đích Của Sứ Phụ](#)
- [Chương 8: Quyết Định Của Tôi](#)
- [Chương 9: Tô Mạc Phi](#)
- [Chương 10: Tôi Sợ Hải](#)
- [Chương 11: Sứ Phụ Thân Mật](#)
- [Chương 12: Sứ Phụ Hối Hận](#)
- [Chương 13: Kinh Hi Của Sứ Phụ](#)
- [Chương 14: Sứ Phụ Tàn Nhẫn](#)
- [Chương 15: Tôi Chịu Đau Đớn](#)
- [Chương 16: Nơi Nướng Tựa](#)
- [Chương 17: Áo Giác](#)
- [Chương 18: Chấp Niệm \[1\]](#)
- [Chương 19: Sứ Phụ Hứa Hẹn](#)
- [Chương 20: Tôi Hứa Hẹn](#)
- [Chương 21: Sứ Phụ Lại Thỏa Hiệp](#)
- [Chương 22: Sứ Phụ Thổ Lộ](#)
- [Chương 23: Sứ Phụ Ẩn Nhẫn](#)
- [Chương 24: Tôi Cự Tuyệt](#)
- [Chương 25: Tôi Xa Cách](#)
- [Chương 26: Sứ Phụ Vô Tình](#)
- [Chương 27: Tôi Lộ Xác](#)
- [Chương 28: Sứ Phụ Ôn Tồn](#)
- [Chương 29: Trúc Mã Của Tôi](#)

Chương 30: Sự Phụ Trả Thù
Chương 31: Ngoài Ý Muốn
Chương 32: Tôi Trốn Tránh
Chương 33: Nụ Hôn Của Tôi
Chương 34: Tôi Nói Rõ
Chương 35: Sự Phụ Thỏa Hiệp Lần Ba.
Chương 36: Sự Phụ Quyết Định
Chương 37: Tôi Tỉnh Lại
Chương 38: Tôi Rời Đi
Chương 39: Tôi Nói Dối
Chương 40: Tôi Tức Giận
Chương 41: Lễ Vật Của Tôi
Chương 42: Chúng Tôi Gặp Lại
Chương 43: Chúng Tôi Đoạn Tuyệt
Chương 44: Tôi Vô Tình
Chương 45: Tôi Thỏa Hiệp
Chương 46: Tôi Hoài Nghi
Chương 47: Chết Tâm
Chương 48: Tôi Lựa Chọn
Chương 49: Chúng Tôi Chia Lìa
Chương 50: Tôi Áy Náy
Chương 51: Tôi Lựa Chọn
Chương 52: Mạc Phi Của Tôi
Chương 53: Khuất Nhục
Chương 54: Sự Phụ Uy Hiếp
Chương 55: Sát Ý
Chương 56: Câu Trả Lời Của Tôi
Chương 57: Tôi Tuyệt Vọng
Chương 58: Tôi Lại Thoả Hiệp
Chương 59: Sự Phụ Buông Tay
Chương 60: Tôi Cảm Động
Chương 61: Việc Vui

Chương 62: Tôi Lựa Chọn

Chương 63: Quà Tặng Của Sư Phụ.

Chương 64: Tôi Thoả Hiệp Lần Ba

Chương 65: Nỗi Đau Khổ Lòng Tôi

Chương 66: Sư Phụ Tôi

Chương 67: Lời Cuối Sách

Chương 68: Phiên Ngoại 1: Sư Phụ & Tiểu Tự

Chương 69: Phiên Ngoại 2: Diệp Linh – Đánh Lỡ Mất

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lâu Tập Nguyệt

Bất kể nhiều năm sau, tôi cũng không quên được lần đầu gặp gỡ Lâu Tập Nguyệt. Đó là hết thầy ác mộng hoặc có lẽ mộng đẹp đời tôi, mãi mãi không quên được hình ảnh chân thực đó.

Tôi nhớ rõ lúc đó mẹ tôi xông tới đoạt lấy tôi trước mặt những người đó, bỏ và giấu tôi vào vại nước. Sau đó, tiếng khóc của mẹ tôi vang bên tai tôi rất lâu rất lâu; tôi ra sức đập nắp vại nặng nề đẩy ra, từ trong khe hở nhỏ tôi nhìn trộm ra ngoài, thấy mẹ tôi ngồi phịch trên mặt đất, đầu nghẹo sang một bên, đôi mắt mở to đầy hoảng sợ nhìn về phía tôi, không còn hơi thở.

Tôi khi đó đọc hiểu được lời mẹ tôi chưa kịp nói ra khỏi miệng. Cho nên tôi trơ mắt nhìn những người đó đập bể toàn bộ chum rượu làm dầu châm lửa, ngọn lửa nhờ gió to thoát cái đã lên cao lan xa, cả khách điếm trong nháy mắt biến thành biển lửa mênh mông. Ánh lửa chiếu vào những khuôn mặt dữ tợn, dường như tôi đã tới địa ngục.

Những kẻ trộm cướp làm xong hết thầy, lại giống như chưa từng làm ra chuyện gì, vui cười rời khỏi khách điếm. Tôi nấu mình trong vại nước bị lửa lớn thiêu nóng lên, thậm chí còn có thể ngửi mùi da thịt người bị đốt cháy đầy ghê tởm. Tôi cố nhịn xuống, dạ dày đang réo ùng ục; tôi lấy hết sức bình sinh đẩy ra nắp thiết, sau đó ra ngoài nằm rạp trên mặt đất thở hổn hển, mãi đến khi, một đôi giày gấm tinh xảo màu đỏ tươi đập vào trong mắt.

Trên đôi giày thêu đường vân đen ẩn hiện, giống như rặng mây xinh đẹp phía chân trời, không hề có hạt bụi bám. Tôi không cảm lòng được

nâng mắt nhìn lên phía trên, ngay lúc này đây tôi nghe thấy tiếng cười khê, giọng nói dịu dàng như thể thần tiên: “VẬY mà còn có người sống.”

Bả vai tôi run lên, cúi đầu cả người lùi về sau. Hoá ra là đồng bọn trộm cướp.

Đột nhiên, hai ngón tay hơi lạnh thô lỗ nâng cằm tôi lên, gương mặt người nọ bất ngờ đập thẳng vào mí mắt không hề phòng bị của tôi. Đối mặt một đôi mắt trong veo đó, dường như ánh lửa mãnh liệt chung quanh cũng ảm đạm đi mấy phần.

Người nọ cười nhẹ với tôi “Người họ Đường?”

Khi nhìn thấy hăn tôi hoàn toàn không nhớ mình phải hít thở, sau một hồi giọng nói khàn khàn hỏi : “Người là. . . . . thần tiên?”

Người nọ nghe ta nói như vậy càng cười, trong đôi đồng tử có ánh sáng sáng sủa lưu chuyển “Ta giúp người giết sạch đám người hại hai mẹ con người, người... . . . . .”

“Lâu Tập Nguyệt, người lại đại khai sát giới!”

Đột nhiên, một tiếng nói ôn hoà ẩn chứa giận dữ vang từ trên trời xuống, trong ánh lửa phía sau một bóng người vận áo màu thiên thanh bay vút vào. Người tới khi nhìn thấy tôi, thần sắc trên mặt đột biến, cổ tay vừa xoay chuyển một kiếm đâm ra!

Kiểm sắc bén xé gió lao vun vút tới đánh từ phía sau lưng người đó, ngay cả hai má của tôi bị gió xé mà rát cả mặt. Tôi sợ hãi nhắm chặt mắt lại, theo bản năng dịch hướng vào lòng, trốn đi, chỉ cảm thấy thắt lưng bị siết chặt, sau đó thân thể nhẹ nhàng bật nhảy ra xa.

Tôi cảm giác được tay người nọ còn đang siết vòng quanh thắt lưng tôi, kinh hoàng mở to mắt nhìn cằm thon nhọn của người đó. Người nọ ôm

tôi ở không trung vòng vo xoay chuyển, như con hạc đang khiêu vũ nhẹ nhàng, tóc đen rối tung xoay chuyển theo người nọ vẽ thành một vòng cung đẹp mắt.

“Lâu Tập Nguyệt, bỏ cô bé đó xuống!”

Người nọ cúi đầu nhìn thoáng qua tôi, nâng mắt nói chuyện với người kia “Ô Mạc Phi, là người bảo ta bỏ xuống đó” Lời còn chưa dứt, cánh tay ôm tôi bỗng nhiên buông lỏng.

“Á!” cảm giác có chỗ dựa vào bỗng nhiên biến mất, tôi sợ tới mức hai tay liều chết bám chặt lấy cổ người nọ, ra sức dán mình lên trước ngực người nọ

Người nọ cười khẽ ra tiếng, tiếng cười sâu trong như tiếng suối chảy “Ô đại hiệp, ngài dọa trẻ con rồi.”

Tôi thực sự bị dọa rồi, trái tim đập thành thịch, đem mặt vùi sâu vào ngực hắn, hé miệng hít thở từng chút, hít lấy mùi hương trên người hắn. Mùi hương ở trên người hắn so với mùi son của mẹ tôi còn thơm hơn, nghĩ đến mẹ, bất giác nước mắt tôi lại chực trào rơi xuống. Mẹ dễ chết, vú Lí cũng đã chết, Tiểu Ma Tử cũng đã chết, trên đời này chỉ còn lại mình tôi cô đơn.. . . . .

Quần áo phía sau lưng bỗng nhiên sít chặt, người nọ xách tôi như một con mèo nhỏ kéo tôi xuống treo giữa không trung, tôi vừa khóc vừa quay đầu nhìn về khuôn mặt thần tiên đó, tay chân bắt đầu lố mẫm vùng vẫy.

“Lâu Tập Nguyệt, người muốn làm gì?” Người vận áo xanh trầm giọng hỏi. Tôi nghe giọng nói người vận áo thiên thanh đầy khẩn trương, không khỏi ngoáy đầu nhìn về phía anh ta. Trong ánh lửa bập bùng, thanh y trông vô cùng tươi mát tuần lã, trong đôi mắt nhìn chăm chăm vào tôi, đồng tử thoáng vẻ tha thiết lo lắng, thậm chí còn hơi cau mày.

Tôi lúc đó không hiểu vì sao anh ta cau mày, nhưng cảm thấy rằng vị đại ca ca xinh đẹp dịu dàng bên cạnh này nhất định sẽ cứu tôi. Mãi cho tới sau này, tôi mới hiểu rằng, khi đó bản thân mình chỉ cách cái chết có một bước.

Hai người cứ giằng co như vậy, ai cũng không nhúc nhích một chút. Lửa càng lúc càng lớn, xà ngang nóc nhà bị lửa thêu cháy thành than đen, thiêu rụi vỡ ra bùm bụp lao xuống. Tôi bị ánh lửa đốt khiến cho trán đỏ đầy mồ hôi, một giọt mồ hôi rơi trên mặt đất. Một đoàn khói xanh “ào” bắn ra, dần dần ánh mắt tôi bị hun khói không thấy nổi thứ gì, tôi hoảng sợ vùng vẫy, há miệng muốn gọi nhưng kìm không được ho khụ khụ, khói đặc cuồn cuộn, tôi ra sức bịt miệng mũi không được, ngực khó thở đau đớn.

Người ánh xanh rớt cuộc nhìn không được, khua kiếm đâm lại đây, nóng lòng la lớn: “Lâu Tập Nguyệt, ta không tin ngươi là cái loại đê tiện tiểu nhân, ngay cả đứa trẻ cũng không buông tha!”

Bên tai tôi vang lên tiếng nói du dương chậm chậm đáp lời: “Tô đại hiệp không sợ nhìn nhầm sao?”

“Lâu Tập Nguyệt!” sau tiếng gào to, thanh kiếm nhanh chóng tiếp cận, ánh sáng màu xanh chói mắt đầy trời

Tôi chỉ cảm thấy hoa mắt, bản thân mình được người mang theo ôm vững chắc, nhảy lên phá bay nóc nhà bay ra ngoài, thân hình như nhẹ nhàng đập lên đám mây nhưng cũng vững vàng dừng ở mảnh đất trống ngoài khách điếm. Tiếp theo được hãn tiện tay ôm qua; phía sau lưng nổi lỏng ra, trong chớp mắt khi tôi rơi xuống đất, cả người tôi giống như bị rơi, tôi vùng vẫy nghĩ muốn phải ngồi xuống, trong tay bỗng nhiên chạm vào cái gì đó lạnh lẽo. Tôi rút tay về, trong đám khói đặc khiến mắt xốn, cố gắng nhìn thứ bên cạnh mình, tức khắc tôi sợ tới mức mặt không còn chút máu

Đây thực sự không phải địa ngục?

Thi thể chông chất, thiếu tay đứt chân, không có đầu, các loại chết cực kỳ đáng sợ. Mà tôi... đang ngồi giữa một đồng thi thể.... Tôi cắn mạnh vào cánh tay mình để không cho mình thét ra tiếng hét chói tay. Bọn họ đều là người xấu, bọn họ đều đáng chết! Tôi không ngừng tự nhủ với chính mình, nhưng mùi máu tươi lẫn hoảng sợ khiến tôi muốn nôn mửa.

“Cô bé!”

Người áo xanh nhanh chóng chấm dứt đánh nhau, phi bay về phía tôi, trong khoảng tay khẽ chạm vào tay tôi, đã bị người còn lại duỗi tay ra ngăn cản lại

“Ô Mạc Phi, là ta nhìn thấy nàng trước” tiếng nói dịu dàng mềm mại, giọng điệu chân thật đáng tin

“Ta sẽ không cho người làm hại nàng!” giọng nói cũng kiên quyết như thế.

Người nọ cong môi cười: “Ta sao có thể làm hại nàng chứ” tay áo phất bay, hình như gió từ đó chạy đến vờn qua mặt tôi, ngón tay thon dài chìa ra phủ lên mặt tôi “Nàng chính là đệ tử Lô Tập Nguyệt ta tuyển chọn”

“Lô Tập Nguyệt, người đừng hòng!” Người áo xanh thân hình nhoáng lên một cái, người đã tập kích bên cạnh người nọ, lời nói quyết đoán: “Hôm nay ta phải mang nàng đi.”

“Tử Thần phái các người lúc nào thu nhận nữ đệ tử vậy??” Người nọ đồng tử xoay chuyển, trong con ngươi đen trong suốt loé lên tia bồn chồn “Hay là, Tô đại hiệp đây không giữ thanh quy, vừa ý con ‘mèo nhỏ’ này rồi?”

“Lô Tập Nguyệt, người. . . . .”

Một bàn tay đẹp mắt vươn tới trước mặt tôi, như ngọc khắc vậy, thon dài trắng nõn, nói với người bạn áo xanh: “Không bằng, chúng ta để cho cô ta quyết định đi với ai?”

Tôi bỗng nhiên sững sốt, nhìn qua lại hai người trước mắt rất lâu. Biển lửa hùng hực trước mắt, đốt huỷ nhà của tôi, phía sau là sa mạc cát vàng vô biên vô hạn, thắp thoáng nghe thấy tiếng dã thú gầm gừ, tôi biết tôi phải lựa chọn một người mới có thể sống sót.

Tâm mắt tôi bình tĩnh dừng lại trên lúm đồng tiền trên khuôn mặt đẹp kinh người kia, giống như bị mê hoặc, run rẩy tôi chìa tay nhỏ bé của mình vào lòng bàn tay người nọ

“Ngoan, đồ nhi tốt của ta” Người nọ mở miệng khen thưởng, tay chân cứng ngắc kéo tôi đứng dậy, cười xoa xoa tóc tôi, sau xoay người muốn dẫn tôi rời khỏi.

“Chờ đã!” người vận áo xanh kia bỗng nhiên ngăn trước mặt chúng tôi, khuôn mặt tuấn tú nghiêm lại nói: “Ta. . . . .”

Hắn vung lên tay áo khiến cho người áo xanh lui thẳng về sau, mở miệng nói: “Ô Mạc Phi, đừng ép ta huỷ đi tám năm ước định” Tiếng nói tựa như kết từ băng, lãnh doạ chết người.

Tôi không biết người áo xanh vì sao muốn ngăn đón chúng tôi, khó hiểu mà ngẩng đầu nhìn về phía người nắm tay mình, khi tôi nhìn mặt hắn vào lúc này trong lòng giật mình một cái. Tôi chưa bao giờ gặp qua một người có ánh mắt đáng sợ như vậy! Trong lòng tôi không biết vì sao dâng lên cảm giác sợ hãi.

Hắn tựa hồ nhìn thấy tôi run rẩy, thu hồi tầm mắt đối mặt với người vận áo xanh, khẽ chớp hạ lớp lông mi dày nhìn tôi, mỉm cười, giống như gió xuân quét qua cuốn hết âm u lạnh lẽo. Hắn dịu dàng hỏi tôi: “Đúng rồi, người tên gì?”

“Đường Tự.” Ta nhìn thẳng vào đôi đồng tử lóng lánh như ngọc, đầu óc như mộng “Người. . . . .”

“Người nên gọi ta gì nào?” Hãn cắt ngang lời tôi, đôi mắt cong cong, khoé mặt phượng đẹp cong lên

Tôi ngây ngẩn mà trả lời: “Lâu Tập Nguyệt. . . . .” lời còn chưa dứt, thấy trán đau. Hoá ra hãn dùng ngón tay gõ lên đầu tôi một cái, còn xụ mặt quở trách mà nói: “Ngốc, ngay cả tiếng sư phụ cũng không biết gọi.”

Tôi che chỗ đau ngây ngẩn ra nhìn hãn, trực giác cảm thấy hãn thực sự giận tôi. Trông phản ứng của tôi như vậy, hãn vui vẻ nở nụ cười, đôi mắt cong cong như trăng non, tiếng cười réo rắt như tiếng suốt trong cảm giác sợ hãi trong lòng tôi biến mất không thấy đáng. Sau đó, tôi ngoan ngoãn được hãn nắm tay, vượt qua một đoạn thân thể tay chân bị chặt khiến tôi sờn gai ốc, đi về phía trước vào sa mạc tối đen như mực.

Màn đêm phủ bốn phía sa mạc, như con quái thú mở miệng to đầy máu, có thể cắn nuốt toàn bộ lũ khách bước vào vùng cấm địa. Tôi biết rõ việc này, vì những lũ khách từng ở trọ trong khách điếm có nói qua. Nhưng hôm nay....Tôi quay lại nhìn lửa rực trời phía sau, mặt rơi lệ đi theo người nọ từng bước từng bước đi vào nơi đáng sợ, lạ lùng chính là trong lòng tôi cũng không có sợ hãi bao nhiêu, bởi vì tôi đã có hãn ở bên.

Hãn là sư phụ tôi, từ nay về sau, trên đời này là người thân duy nhất của tôi.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nụ Cười Của Sư Phụ

Đối với chuyện bắt đầu nơi sinh sống mới, tôi cảm thấy sợ hãi. Từ nhỏ tôi chỉ ở trong khách điểm Thiên Môn và chưa ra khỏi mùi dấm, nơi nào xa hơn hầu như chưa bao giờ đi. Lần này theo hẳn, tôi cùng sư phụ băng qua sa mạc đi mất mười ngày mới tới Diêu Thành non xanh nước biếc.

Nơi này so với nơi sa mạc trước kia tôi ở hoàn toàn không giống nhau, ánh nắng rất dịu dàng, tiếng chim hót thanh thúy vang lạnh lạnh, ngay cả trong gió cũng nghe thấy mùi hoa thơm ngọt ngào. Dọc đường, tôi được hẳn khóa chặt trong áo choàng ôm ngời phía trước người, ở trong lòng hẳn, lộ đôi mắt tò mò vọng nhìn khắp nơi.

“Sư phụ, ở đó đang làm gì vậy?” Tôi chỉ vào một nơi đây người vô cùng hưng phấn tụ tập lại, mà quay đầu lại hỏi hẳn.

Lâu Tập Nguyệt thoáng liếc nhìn qua, trả lời tôi đầy ngắn gọn : “Đón dâu.”

“Đón dâu?” mắt tôi lấp lánh nhìn chăm chăm vào đám người vừa diễn tấu sáo và trống, bọn họ mặc y phục màu đỏ sẫm, vui mừng cười tươi, ngay cả tôi cũng cảm thấy phấn chấn hẳn lên, nắm lấy vạt áo hẳn, trong đôi đồng tử lấp lánh đầy hâm mộ nhìn kiêu hoa “Ở nơi chúng con cưới vợ không thú vị như vậy “

“Sao, vậy các người làm thế nào??”

Tôi không phát hiện ra giọng điệu Lâu Tập Nguyệt có gì đó khác thường, vẫn hưng trí bừng bừng đáp “Ở nơi chúng con các cô dâu khi gả ra

ngoài đều cười con lừa.”

“Con lừa?” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên cúi đầu, nhìn tôi nhoèn miệng cười, trong đôi mắt sáng sủa dịu dàng “Tiểu Tự có muốn xem nào nhiệt hơn không??”

“Tốt quá tốt quá.” Tôi vui vẻ còn vỗ tay, còn đang suy nghĩ xem hẳn sẽ làm gì cho tôi xem; bỗng nhiên hẳn không hề báo trước nhảy vọt người lên. Bấy giờ đám người đón dâu vừa lúc đi tới trước ngựa chúng tôi, thân mình Lâu Tập Nguyệt ở không trung như cánh bướm xẹt qua, đến khi tôi lấy lại tinh thần, hẳn đã bay lên trên đỉnh kiệu hoa; trong tay không biết từ khi nào đã nắm bảo kiếm mỏng như cánh ve, ánh nắng phản chiếu vào thân kiếm, đâm vào mắt tôi sinh đau nhức, rồi xinh đẹp tới mức khiến người ta không thể nào di chuyển tầm mắt.

Bỗng nhiên, cổ tay Lâu Tập Nguyệt khẽ chuyển, thế kiếm như mang theo sức mạnh của ngàn quân chém xuống ‘oành’ một tiếng nổ, đỉnh kiệu hoa tân nương đó bị chém thành hai nửa. Tôi giật nảy mình há to miệng nói không thành lời, trơ mắt nhìn thấy một bóng người thoát ra khỏi kiệu hoa đánh nhau với hẳn trong không trung.

Động tác của hai người bọn họ quá nhanh, đến nỗi tôi thậm chí còn không nhận ra được ai với ai. Ngay sau đó, lại nghe thấy một tiếng nổ, hai người trong không trung đột nhiên tách ra, một người nhanh nhẹn ung dung rơi xuống đất, một người như con chim to bị bẻ gãy hai cánh nện trên mặt đất.

Hết thảy đều xảy ra trong chớp mắt, đám người đón dâu mới kịp phản ứng. Người thanh niên ngã xuống đất đã nôn ra một miếng máu tươi, môi run rẩy dính máu, chỉ vào hẳn rống lớn với những người kia: “Hẳn chính là Lâu Tập Nguyệt, giết hẳn báo thù cho sư phụ!”. Người đó vừa nói xong, ngay cả tôi cũng nhận ra không khí ở đây căng thẳng, mới vừa rồi ở đường phố còn nhộn nhịp giờ đã trống hết không còn thấy bóng dáng người nào.

Trên đường lớn vắng vẻ, Lâu Tập Nguyệt bị đám người đón đầu vây tròn bao vây vào trong. Nhìn thấy đối phương nhiều người như thế, người nào so với sư phụ tôi cũng cường tráng vạm vỡ, tôi không thể không lo lắng cho hẳn được.

Tiếp theo chỉ chớp mắt, những người đó hô to đồng loạt vung đao kiếm nhắm vào Lâu Tập Nguyệt chém tới! Tôi khẩn trương ngay cả tim đập cùng ngừng lại: “Sư. . . . .”. Tôi hoảng sợ ngay cả la lên còn chưa kịp nói ra; nét tươi cười trên gương mặt Lâu Tập Nguyệt tuần mỹ vô song hoàn toàn biến mất, đồng tử trong suốt như hiện lên một luồng ánh sáng lạnh, kiếm trong tay hướng lên trên đâm ra. Sau đó, tôi chỉ thấy một mảnh ánh đao bóng kiếm, còn có bóng người di chuyển trong vùng trời máu tươi đỏ sẫm.

Mùi máu tươi nồng nặc xông vào lỗ mũi tôi, tôi bịt chặt mũi, cố gắng kìm lại cảm giác muốn nôn mửa. Hoàn cảnh trước mặt, bỗng nhiên trời đất xoay chuyển, ánh mắt mẫu thân trước khi chết, một mùi lửa rực rỡ, một Huyết trì địa ngục đầy tàn thi, tiên sống hiện lên trước mắt. Đầu óc tôi mê mang, thân mình hơi nghiêng sang bên, đợi đến khi ý thức được, tôi đang ngã từ trên ngựa xuống

Nhìn mặt đất cứng ngắt càng ngày càng gần trong mắt, tôi sợ tới mức nhắm chặt hai mắt, nhưng đón lấy tôi không phải mặt đất lạnh như băng và đau nhức, mà là một vòng ôm ấp ấm áp mạnh mẽ. Tiếng nói dịu dàng mang theo hơi thở nóng phả vào lỗ tai tôi: “Ta sao lại có đồ đệ ngọc như thế này, ngay cả ngòi trên lưng ngựa cũng bị ngã.”

Lời nói hăn chọc tức tôi khiến cho mặt tôi thoát cái đã đỏ bừng, tôi ngượng ngùng cuộn mình vào trong lòng ngực hăn, trong tai lại nghe thấy những người đó ồn ào nói tôi và sư phụ đúng là một ruột người, một người cũng không buông tha. Lâu Tập Nguyệt không thể đặt tôi qua một bên, cứ như vậy hăn ôm tôi bằng một tay, mặt khác tay kia cầm trường kiếm quơ,

cổ tay hơi đổi, mắt cũng không thèm nâng lên, kiếm đã cắt đứt yết hầu người nâng đao nhắm về phía tôi.

Trong tai tôi lại nghe thấy tiếng kỳ dị, cũng không biết đây là âm thanh lưỡi kiếm đâm vào da thịt, vừa hay lại còn xoay mặt nhìn, sau đó hoàn toàn ngây ngốc —— ngay trước mắt, tôi nhìn người nọ trừng trừng đôi mắt mở to, cổ họng phun máu như thác đổ, rồi ngã xuống.

Sau đó đập vào tai tôi rất nhiều tiếng gào, tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên rỉ. . . . . Nhưng vào phút này dường như chẳng có can hệ gì với chúng tôi, một cánh tay Lô Tập Nguyệt ôm không ngăn được cả người tôi đang run rẩy. Những người đó công kích đều bị hấn chém giết dưới kiếm, trên khuôn mặt trắng như ngọc bích chẳng biểu lộ cảm xúc gì.

Tôi ngẩn người nhìn sườn mặt hấn hồi lâu, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi và hoảng sợ, theo bản năng muốn tránh khỏi vòng tay ôm ấp của hấn. Lô Tập Nguyệt hơi chút dùng sức trói buộc tôi vào trước ngực, kiếm trong tay hoa một vòng, đâm thủng ngực người cuối cùng.

Nhát kiếm này không phải thẳng vào tim người nọ, cho nên người nọ đau đớn che ngực ngã quỳ ngồi trên đất. Lô Tập Nguyệt trên cao lạnh lùng nhìn xuống đánh giá y, trong mắt ánh lên nét thô bạo chưa bao giờ nhận ra; khóe miệng cũng cong lên mang theo nét cười, không nhanh không chậm rút ra bảo kiếm trong cơ thể người nọ .

“A a a –” người nọ bị hấn tra tấn đến đau tim liệt phổi mà kêu thảm thiết, sắc mặt tôi cũng bị dọa trắng, lấy tay bịt lại lỗ tai không muốn nghe thấy. Lô Tập Nguyệt kéo tay tôi xuống, môi lần lượt kề bên tai tôi dụ dỗ bảo: “Tiểu Tự, mở mắt”. Tôi ra sức lắc đầu. Lô Tập Nguyệt tiếng nói trầm hấn xuống, tôi thậm chí còn cảm nhận được hấn đang áp chế tức giận: “Lời nói sư phụ, ngươi không nghe sao??” cả người tôi cứng đờ, căn môi dưới hé một kẽ hở nhìn người nọ.

Đập vào mắt là màu đỏ, màu đỏ chói mắt

Máu tươi nhiễm hết hồng y người đó, mặt đất giống như dòng nước sông nhỏ chạy dưới thân họ, có người đang nằm trong vũng máu giã dựa rên hơi tàn

“Khốn nạn!” người thanh niên mới vừa rời ngòi trong kiệu cố gắng đứng lên, nghiêng ngả hướng về chúng tôi đi tới, trên mặt đầy vết máu, hai mắt đỏ bừng gào to với Lâu Tập Nguyệt: “Dừng tay! Người buông tha cho Tam sư bá ta, người. . . . .” Tôi rõ ràng thấy chuôi kiếm trong tay Lâu Tập Nguyệt nhẹ nhàng xoay chuyển, thần sắc người nọ bỗng nhiên bộc phát ra tiếng gào thét lớn hơn nữa, con người đen trong suốt sáng bóng đó thoáng nhìn qua người thanh niên kia, hé ra tươi cười tàn nhẫn.

“Được, ta ‘buông tha’ ông ta.” Cánh tay hấn lại nhấn mạnh xuống, máu tươi trong cơ thể người nọ theo thần kiếm bắn nhanh ra ngoài. Lâu Tập Nguyệt nhẹ xê dịch thân tránh đi, một giọt máu cũng đọng không đến người hấn, ngược lại là tôi bị một giọt chất lỏng ấm áp bất ngờ bắn lên ấn đường.

Tôi bị chấn động đã quên luôn cả phản ứng. Lâu Tập Nguyệt cúi mắt nhìn liếc qua tôi một cái, đỡ tôi đứng yên, thấp giọng lầm bầm “ô uest.” Cong tay nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt tôi. Con người tôi bỗng nhiên co rút, nếu không phải chính mắt tôi nhìn thấy màn kia, tôi bất kể thế nào cũng không tin tưởng, sư phụ tươi cười dịu dàng như gió lại chính là Tu La vừa giết người không chớp mắt.

Lâu Tập Nguyệt giúp tôi lau sạch sẽ, sau đó cầm khăn gấm lau vết máu đó tiện tay vứt thẳng xuống đất, bàn tay duỗi ra trước mặt tôi “Đi thôi Tiểu Tự.”. Tôi kinh ngạc nhìn hấn không đáp lại lời nào. Đôi mắt Lâu Tập Nguyệt cong cong, trong mắt chứa ý cười cực kỳ dịu dàng: “Tiểu Tự để ý sao, chẳng lẽ bởi vì sư phụ?”

Lòng tôi mạnh liệt chấn động, nhìn trong đôi mắt hấn có chiếu hình bóng ngược của tôi nho nhỏ, kìm lòng không được đưa tay cho hấn. Lâu Tập Nguyệt chỉ cầm, nắm tôi đi đến trước ngựa, đỡ tôi ngồi lên trước, tiếp theo xoay người ngồi phía sau tôi.

“Lâu Tập Nguyệt!”

Phía sau truyền đến tiếng kêu to đầy thê lương khiến tôi kìm không được quay đầu lại, chỉ thấy người thanh niên kia tóc bay tán loạn gục trong vũng máu, trong đồng tử bắn ra tia sáng khiến cho lòng tôi kinh đảm. Người đó trân trối nhìn chăm chăm bóng dáng Lâu Tập Nguyệt, nổi giận rống tiếng chửi rủa : “Lâu Tập Nguyệt, ngươi là súc sinh! Ngươi sẽ bị báo ứng! Một ngày nào đó, ngươi sẽ bị chia lìa người thân, chết không có chỗ chôn! Ngươi. . . . .”

Tôi bị những lời hận ý của người đó nói gần như muốn nghiền xương cốt Lâu Tập Nguyệt thành tro tàn, cả người đánh cái rùng mình. Lúc này, một kiện áo choàng tự phía sau kéo đến từ đầu vai tôi bao bọc toàn bộ: “Tiểu Tự sợ?”. Lâu Tập Nguyệt nghiêng đầu nhìn tôi hỏi. Tôi kinh ngạc gật gật đầu, kéo ống tay áo hấn, giọng nói run rẩy: “Sư phụ, người đó điên rồi, đừng giết người đó”. Lâu Tập Nguyệt cười cười dịu dàng với tôi “Sư phụ không muốn giết y nha.” Tôi thoáng chốc nhẹ nhàng thở ra “Sư phụ. . . . .” trong lòng tôi có chút sợ hãi ngẩng đầu lên. Trong đôi mắt Lâu Tập Nguyệt xinh đẹp tất cả đều là thần sắc dịu dàng, khiến tim tôi đập nhanh lên hấn.

Tôi khó khăn nuốt xuống ngụm nước miếng, hơi gan dạ hỏi: “Sư phụ, nếu Tiểu Tự đã làm sai chuyện, người cũng sẽ đối xử giống như bọn họ. . . với con sao??” Lời nói vừa ra khỏi miệng, trên trán lại tê rần. Lâu Tập Nguyệt búng tay không nhẹ không nặng mà gõ trán tôi một cái, tiếng nói êm tai chậm rãi bảo: “Tiểu Tự ngốc, ngươi là đồ nhi ngoan của sư phụ, sư phụ sao có thể làm tổn thương ngươi?”

Mắt tôi khẽ chớp nhìn hẩn hồi lâu “Dạ” một tiếng quay lại đầu, thân mình lại lặng lẽ rúc vào lòng ngực hẩn càng dụi dụi vào trong. Trong lòng nghĩ, những người đó muốn hại sư phụ cho nên sư phụ mới đối xử với bọn họ như thế. Tôi sẽ không hại sư phụ, thì làm sao khiến hẩn tức giận như thế được? Cái ý niệm hoảng sợ kia khi được hẩn ôm ấp vào lòng thì trong đầu tôi đã không còn gì nữa.

Khi đó tôi khờ dại nghĩ rằng, bản tính Lâu Tập Nguyệt thực ra vẫn là người tốt, đối với người nhục mạ mình còn có thể buông tha bỏ qua. Về sau, tôi mới dần dần hiểu ra, hẩn không phải đối người thanh niên phát lòng nhân từ, mà hứng thú lớn nhất của hẩn đó là hủy diệt hết thầy sự quý trọng của người khác, sau đó ở một bên mắt lạnh xem xét.

Sương mù che phủ núi non, tôi ra sức mở to hai mắt nhìn về phía trước, trước mắt chỉ có một mảnh trắng xóa. Dựa vào lòng ngực ấm áp, tôi vẫn luôn ôm lấy ống tay áo Lâu Tập Nguyệt, tuy rằng nhìn không thấy nhưng trong lòng cũng không cảm thấy hết hoảng.

Lại đi thêm khoảng chừng nửa canh giờ, sương mù dày đặc tan dần, tôi đã có thể nhìn thấy cây lớn che trời xanh um trùm hai bên đường nhỏ, cành lá cao cao tươi tốt vươn thẳng lên trời cao, che trời không, che luôn ánh mặt trời.

Tôi cho tới bây giờ chưa thấy qua những cây gỗ lớn tới vòng tay mấy người ôm còn chưa hết, nhất thời ngơ ngác giữa đầu nhìn trời cao còn lại chút nhỏ nhoi giữa các ngọn cây. Bỗng nhiên, trời xanh trên cao dừng lại, tôi còn chưa kịp phản ứng, Lâu Tập Nguyệt đã ôm tôi xoay người xuống ngựa: “Tới rồi Tiểu Tử.”

Tôi ngoan ngoãn được hẩn ôm xuống lưng ngựa, mắt ổn định nhìn tòa trạch viện phía trước: “Sư phụ, ” tôi ngẩng đầu gọi hẩn “Trong nhà của

người còn có người nào khác không?”. Lâu Tập Nguyệt cười cười nói: “Tiểu Tự, nơi này về sau cũng là nhà của người”. Tôi vừa nghe thấy thế trong lòng không biết có bao nhiêu rung động, không khỏi nắm chặt tay hẳn hơn nữa.

Đúng lúc này, cách đó không xa cánh cửa chính tự nó chậm rãi mở ra, một làn váy mảnh may màu tím nhạt giống đám mây phiêu phiêu trước mặt tôi, đến khi tôi nhìn thấy thân ảnh thướt tha thướt tha, giống như tiên tử theo gió mà đến. Tôi không hề chớp mắt nhìn đại tỷ vô cùng xinh đẹp hướng về phía này, cúi đầu đối với Lâu Tập Nguyệt chân thành bái hạ: “Công tử một đường vất vả”. Khi chị ấy nói chuyện tiếng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, lọt vào tai vô cùng thoải mái. Chờ đến khi chị ấy ngẩng đầu, chị ấy khẽ nhíu mày khi nhìn thấy bên cạnh Lâu Tập Nguyệt còn có một người nữa là tôi, ánh mắt hơi hoang mang nhìn trộm tôi từ đầu tới cuối, sau tức khắc khôi phục nét bình thản.

Lâu Tập Nguyệt kéo tôi tới trước mặt chị, cúi xuống cười nói với tôi: “Tiểu Tự, cô ấy gọi Tử Yên, sau này cô ấy sẽ chăm lo cuộc sống hằng ngày của người.” Tôi ngay vội vàng gật đầu kêu một tiếng “Tử Yên tỷ tỷ, xin chào.”

Tử Yên quay lại cười với tôi, đôi mắt trong suốt quyến rũ động lòng người “Chào em, Tiểu muội muội gọi là gì?”

“Muội gọi là Đường Tự.” Tôi ngoan ngoãn đáp lại.

“Tử Yên, người mang Tiểu Tự đi xuống tắm rửa thay quần áo.” Lâu Tập Nguyệt lên tiếng tiếp câu chuyện “Ta đã quên trong núi trời giá rét, không có chuẩn bị cho nàng quần áo chống lạnh vừa người.” Nói xong xoa xoa tóc tôi, khoe miệng ý cười càng rõ. Tử Yên cúi đầu đáp: “Dạ, công tử.” vươn bàn tay trắng nõn tinh tế kéo tôi “Tiểu Tự đi theo tỷ.”

Tôi nhìn Lâu Tập Nguyệt, lại nhìn Tử Yên, hơi có chút lưu luyến không rời mà buông lỏng tay hắt ra, theo Tử Yên đi vào trong cửa lớn. Không đi tới vài bước tôi nhịn không được quay đầu lại nhìn Lâu Tập Nguyệt, hắt đang đứng ở nơi đó, nhìn về phía tôi cười dịu dàng, ánh mặt trời chiếu rọi trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắt, như ngọc sáng chói rực rỡ.

Lòng tôi giống như có một con thỏ nhỏ đang nhảy nháy liên tục. Nghĩ tới sau này có thể cùng sư phụ sinh hoạt cùng nhau, dọc theo đường đi những bất ổn cùng lo lắng trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, tôi thậm chí còn có tâm tình phấn chấn chờ mong.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mùi Hương Của Sư Phụ

Trên người Tử Yên có mùi thơm thoang thoảng, ngay cả quần áo chị ấy đưa cho tôi cũng có mùi thơm. Sau khi tôi tắm rửa, cầm bộ quần áo màu tím nhạt lại nghĩ thấy nó, từ phía sau bình phong tôi ló đầu ra nhìn chung quanh đánh giá gian phòng, chỉ cảm thấy cái gì đó cũng đều thú vị

“Hắt xì!” Tôi nhảy mũi hắt xì, lúc này mới lấy lại tinh thần và thấy mình đang đứng trần truồng, da dẻ được nước nóng ngâm cho ửng đỏ đã trở nên lạnh lẽo. Tôi vội vàng khoác quần áo vào. Tử Yên cao hơn tôi, quần áo của chị ấy tất nhiên không vừa người tôi, tôi chỉ có thể đem quần dài xắn lên cao cao, ngay cả tay áo cũng kéo xắn lên cao, cuối cùng cũng mặc xong quần áo.

Đến muộn giờ cơm, Tử Yên lại tới một chuyến, đặt thức ăn ở trên bàn tôi, rồi nói với tôi: Lâu Tập Nguyệt bảo tôi sáng mai đến phòng của hã, bảo tôi đêm nay nghỉ ngơi sớm. Đối với tôi thì làm sao ngủ được, nằm trên giường lăn lộn liên tục cả buổi, rốt cục chịu không được phải ngồi dậy. Hơn mười ngày qua ban ngày hay buổi tối tôi đều cùng với Lâu Tập Nguyệt chung một chỗ, bỗng nhiên không thấy hã, tôi cảm thấy không quen hã; hơn nữa sau biến cố ác mộng luôn quấy rầy tôi, xua đuổi mãi không đi, tôi lại càng không dám ngủ.

Tôi ôm mặt ngồi hồi lâu, bỗng nhiên nghĩ tới chiều nay tôi thuận miệng hỏi một câu với Tử Yên rằng sư phụ ở chỗ nào? Chị ấy chỉ một mái cong tinh xảo thấp thoáng dưới tàng cây, ở đó có một tòa nhà lầu gác. Tôi nhìn sang, qua cửa sổ vành trăng rất lớn, hít sâu để quyết định, tôi xốc chân lên xuống giường.

Ban đêm gió núi rất lạnh, nó luồn theo cổ áo rộng mở mà lúi vào, trên người vận áo sam mỏng như trang giấy, lạnh cóng khiến tôi run rẩy, ra sức ôm lấy cánh tay. Cũng may tòa lầu gác Lâu Tập Nguyệt ở đã ở ngay trước mắt tôi. Mỗi lần tôi muốn quay đầu đi về thì nâng mí mắt coi trộm chút, ngay tức khắc đã đánh mất tâm tư rút lui không làm nữa.

Tôi vững vàng trong gió xê dịch từng bước chân, rốt cục xa xa cũng đã nhìn thấy cửa lớn tòa lầu, trong lòng một trận vui sướng, bước chân cũng nhanh hơn chút. Lâu Tập Nguyệt dường như còn chưa ngủ, ánh nến vàng vọt ấm áp ở trong phòng lọt qua song cửa sổ, chiếu lên phiến đá trên đường bóng loáng. Tôi kích động hô hấp hơi dồn dập, bước nhanh hướng về gian phòng còn sáng đèn kia mà chạy chậm qua, khi nhắc tay phải gõ cửa, tay bỗng nhiên cứng ở giữa không trung.

Tôi nhìn xuyên quá khe hở của cánh cửa, nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt đang ngồi dựa vào tháp dài. Lúc này, hắn đã cởi bỏ áo ngoài chỉ còn một kiện trung y, tay chống cằm xem sách dưới ánh nến, tóc dài đen như nước theo hướng hắn nghiêng mặt chảy dài xuống khuỷa tay

Hắn cứ như vậy lẳng lẳng xem sách, không có hành động nào khác, đối với người nhìn trộm chỉ có càng ngày càng thấy nóng lên.

Khi đó tôi cùng lắm chỉ là đứa trẻ không tới mười tuổi, cũng đã biết Lâu Tập Nguyệt là một đàn ông rất đẹp. Tuy rằng cũng tự trách mình dùng từ ‘đẹp’ để mô tả sự phụ thực sự rất ư là không nên. Chỉ là thực sự tôi nghĩ không ra từ nào tốt hơn. Hắn so với những người đàn ông tôi đã gặp hay phụ nữ cũng chỉ là trò hề với hắn mà thôi. Mỗi ánh mắt, mỗi cái mỉm cười, luôn khiến cho tôi đỏ mặt tai hồng, ngay cả lúc hắn tức giận dáng vẻ cau mày tôi cũng đều thấy rất đẹp.

Bây giờ nhìn trộm hắn an tĩnh thân nhiên như thế, lòng tôi như có cái gì đó nổ mạnh, tim đập dồn dập gần như nhảy ra khỏi lồng ngực. Qua một khắc, tôi rốt cục lấy hồn về chuẩn bị gõ cửa, nhưng lại thấy một bóng dáng

duyên dáng từ trong phòng bước ra, ngay cả bước chân cũng chậm chậm, tay áo thoảng hương thơm mát, nhanh nhẹn đứng bên cạnh Lâu Tập Nguyệt.

“Công tử, đêm đã khuya.” Tử Yên đưa lưng về phía tôi, giọng nói mềm mại chậm rãi nói với Lâu Tập Nguyệt. Không biết vì sao, tôi cảm thấy những lời nói xuất phát từ miệng chị ấy so với ban ngày nói với tôi không giống, rốt cuộc là không giống chỗ nào tôi không nói ra được.

Ánh sáng trong phòng khẽ lay động, ánh sáng lúc sáng lúc tối chiếu rọi lên người Lâu Tập Nguyệt, nhưng khi hắt ngược mắt nhìn về Tử Yên trước mặt, dường như toàn bộ gian nhà đều bừng sáng trong một cái chớp mắt .

Tử Yên lén lút nhích đến bên người hắt chút nữa, tiếng nói càng mềm càng êm ái hơn, như đám sương đọng lại mặt nước dày chảy vào sông Giang Nam xinh đẹp tuyệt trần, khiến cho người ta mơ màng. “Công tử ” chị ấy lại thấp giọng gọi một tiếng, vòng eo mềm mại đáng yêu hạ thấp xuống “Công tử. . . . .” run rẩy, lấy cánh môi mình dán lên cánh môi mỏng đó, thân mình thuận thế mềm nhũn, hóa thành một nước ao xuân hòa vào lòng ngực Lâu Tập Nguyệt. Lâu Tập Nguyệt cứ ngồi như vậy cũng không hề động gì, lông mi dày phủ lên đôi đồng tử khẽ nhìn bóng ảnh màu tím nhạt, đôi mắt nhìn về phía Tử Yên đang dùng kỹ xảo lấy lòng bản thân mình, cũng không khước từ cũng không đón chào.

Tử Yên hôn lên cánh môi mỏng của hắt hồi lâu, thấy Lâu Tập Nguyệt không có ý không hài lòng, chị ấy ỷ vào lá gan đưa cánh môi dờ dề xuống. . . . .

Một phòng ấm áp thơm mát, cảnh xuân bốn phía.

Tôi trọn tròn mắt đến nỗi quên luôn cả việc hít thở, mãi đến khi trong ngực như có một ngọn lửa đốt cháy, tôi mới run lên tỉnh táo lại. Hai tay che miệng lại, chân vô ý thức lui về phía sau..

“Người đang làm cái gì?”

Một bàn tay không hề báo trước khoác lên vai tôi. Trong hòng tôi phát ra tiếng thét chói tai, ba hồn sáu phách, dưới chân bỗng nhiên trơn trượt, theo bản năng tôi múa máy hai tay vung cào cấu giữa không trung, dùng sức bám vào một vật gì đó ổn định lại. Trọng hòng nghẹn ứ không thể thoát ra ngoài, tôi bỗng nhiên phát hiện, tôi bám trụ vật gì đó nó đang di động đưa tôi về phía trước, tôi ngây ra như phỗng nhìn nó đưa về hướng phòng, đến khi phát hiện xảy ra chuyện gì, cánh tay tôi mềm nhũn ngã nhào trên mặt đất.

Bị ngã khiến khuỷa tay cái trán tôi đều đau nhức, trong nháy mắt, tôi chỉ hy vọng trên mặt đất có một khe nứt ra nhét tôi vào trong. Phòng trong cửa ngõ rộng mở, cảnh xuân tràn trề triền miên, bị gió đêm thổi qua, bỗng nhiên tiêu tán. Bên tai tôi tĩnh lặng khiến đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mà sau đó tôi nghe thấy tiếng cười khê cực kỳ dễ nghe.

Đúng, là cười khê. Tôi ngây ngốc ngẩng đầu, nhìn lên thấy Lâu Tập Nguyệt ngồi trên trường tháp áo sam không chỉnh tề, trung y lộ ra cánh tay cùng bả vai nhẵn mịn, cứ như vậy nhìn thấy tôi chật vật quỳ rạp trên mặt đất cười vui.

“Tiểu Tự, lại đây.” Hả giống như mọi ngày, đôi mắt ôn nhu vẫy tay với tôi. Tôi tay chân cứng ngắc ngay cả đứng dậy cũng không nổi, hai chân dùng sức đạp đất mấy lần, càng căng thẳng càng không dậy nổi thân. Lâu Tập Nguyệt thấy thế, cũng đẩy ra Tử Yên đang ngồi trên đùi hả, trong khi Tử Yên trợn mắt há hốc mồm, hả chân trần đi đến trước mặt tôi, xoay người nâng tôi lên..

Tóc đen như nước theo động tác của hả phát qua gương mặt tôi, giống như mưa bụi thổi qua mát lạnh, mang theo hơi nước thơm mát. Tôi đương nhiên biết, đây là mùi hương trên người hả. Hơn mười mấy ngày

gần đây tôi dựa vào mùi thơm này mà trấn an mình tiến vào mộng đẹp, nó thanh nhã nhưng áp được mùi máu tươi trong mộng.

Nhưng hôm nay, bên trong nó còn pha trộn một mùi hương khác, trở nên vô cùng gay mũi

Ngực như có một tảng đá lớn đè lên vô cùng khó chịu.

“Tiểu Tự khuya như vậy còn không ngủ, là nhớ sư phụ sao?” Lâu Tập Nguyệt tiếng nói dịu dàng vang bên tai tôi, ôn như như lúc ban đầu. Tôi theo bản năng gật gật đầu, lại ra sức mà lắc đầu.

“A, không muốn sao.” Lâu Tập Nguyệt dùng ngón tay vỗ nhẹ hai má tôi, bị đụng vào khiến tôi run rẩy. Bỗng nhiên, hăn nâng cằm tôi lên bức tôi nhìn thẳng hăn, trong đôi mắt đen có tia sáng kỳ dị xoay chuyển, trong ánh nến toát ra nhuộm lệ khí khó mà nhận biết

“Ngoại trừ sư phụ, Tiểu Tự còn có thể nghĩ tới ai chứ?” Hăn hỏi tôi. Tôi bị ánh mắt khiến bàn chân cũng đổ mồ hôi lạnh, run giọng nói rằng: “Dạ, Tiểu Tự muốn sư phụ thôi.”

Lâu Tập Nguyệt vừa nghe, đôi mắt sáng cong cong, khoe miệng hơi hơi vênh lên tươi cười “Đây mới là đồ nhi ngoan của sư phụ.” Hăn vỗ vỗ của bả vai tôi: “Từ nay về sau, Tiểu Tự đối sư phụ không thể có điều giấu diếm, sư phụ hỏi cái gì, Tiểu Tự phải ngoan ngoãn trả lời? Đã biết chưa?”

“Dạ vâng.” Tôi si ngốc nhìn hăn, giống như bị nụ cười hăn mê hoặc khiến đầu óc trống rỗng.

Lâu Tập Nguyệt nói xong, liếc liếc mắt nhìn trời tối như mực ngoài cửa, đột nhiên nắm cả thắt lưng tôi bế hăn lên, cười bảo: “Tiểu Tự vừa hay ở chỗ này đi, một người ngủ sẽ sợ hãi. Đêm nay nghỉ ngơi ở phòng sư phụ đi” Tay của tôi chạm vào khoảng không trước ngực hăn, trên mặt thoáng

chốc nóng như thiêu đốt, cúi đầu xuống để tùy ý hắn mang tôi vào trong phòng.

Nằm trong đệm chăn nhẵn mịn của hắn thoải mái vô cùng, tôi hoàn toàn bị bao bọc. Tôi có thể cảm giác Lâu Tập Nguyệt xốc lên góc chăn ngồi trên giường, tiếp theo nằm bên người tôi, mùi hương quen thuộc quanh quần bên mũi tôi. Nhưng lúc này đây, tôi cũng không cảm thấy an tâm giống như mọi ngày. Trái tim tôi đập càng ngày càng loạn nhanh

“Tiểu Tự năm nay chín tuổi rồi?” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên hỏi.

“Dạ.” Tôi ở trong ổ chăn ồm ồm đáp. Tiếp theo trong chớp mắt, một cánh tay Lâu Tập Nguyệt duỗi tới ôm tôi vào sát trong lòng ngực, siết chặt.” Qua mấy năm nữa, Tiểu Tự trở thành thiếu nữ.” Lâu Tập Nguyệt nhẹ giọng cười cười, không nói nữa. Tôi nhịn không được trong ổ chăn lú ra nửa cái đầu, từ dưới hướng lên trên nhìn hai má tuấn tú của hắn. Cằm Lâu Tập Nguyệt thon nhọn, mũi cao thẳng, lông mi dày lại dài, cho dù như vậy nhìn thế nào cũng thấy ngũ quan hắn đẹp đẽ, đẹp quá mức.

Có lẽ là nhận thấy rằng tôi đang nhìn trộm hắn, đôi mắt Lâu Tập Nguyệt khẽ xoay chuyển, đôi đồng tử trong như nước dừng ở trên mặt tôi. Tôi nhất thời quần bách phải chui vào trong chăn, tựa như khi tôi ăn vụng kẹo lo sợ bị mẹ tôi bắt gặp được. Nhưng Lâu Tập Nguyệt cũng không để cho tôi trốn thoát, bàn tay to kéo tôi tới trước mặt hắn híp mắt lại cười bảo: “Chờ khi Tiểu Tự trưởng thành thành thiếu nữ, sư phụ tặng cho người bất ngờ.”

Tôi nuốt ngụm nước miếng, hỏi thăm dò: “Bất ngờ gì a?” Lâu Tập Nguyệt trong đáy mắt ý cười càng đậm “Đến lúc đó, Tiểu Tự tự nhiên biết.”. Sau đó không bao lâu, vừa mệt lại vừa buồn ngủ tôi liền mang theo nghi hoặc này rúc vào lòng hắn chìm vào mộng đẹp. Trong lúc ngủ mơ hai tay tôi gắt gao nắm chặt lấy quần áo hắn, một đêm cũng không buông ra

*****

Sáng sớm hôm sau khi mở to mắt, tôi bỗng nhiên phát hiện có đôi mắt đen bóng nhìn mình. Tôi ngây người một lát, sau kêu lên đầy sợ hãi, bọc chăn lui vào trong giường, nhìn chăm chăm cậu bé trai hai tay khoanh trước ngực vẻ mặt lão làng đứng bên giường của tôi.

“Người, người là ai?” Tôi mới nói ra khỏi miệng, cậu bé trai không kém tuổi tôi bao nhiêu nghiêng đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Này, người là đệ tử mới công tử mới thu nhận?” Đầu óc tôi vừa linh động, thầm nghĩ cậu ta nói công tử chắc chính là sư phụ, vì thế tôi gật gật đầu, hỏi lại: “Xin hỏi, sư phụ ta đâu?”

“Sư phụ, sư phụ gì, gọi nghe cũng rất thuận miệng nhỉ.” Cậu đó bĩu môi lầm bầm, nghe từ miệng cậu ta nói ra chắc chắn không cam lòng rồi. Tôi không khỏi nghi hoặc quan sát cậu ta, mày ngang mi tú, môi hồng răng trắng, dáng vẻ rất tốt, đáng tiếc khuôn mặt nhỏ nhắn lúc nào cũng kéo banh ra quá sức, giọng điệu nói chuyện như muốn gây sự với người khác. Trong khi tôi nhìn chăm chăm, cậu ta lại hùng hổ “Này, đồ lười, mặt trời cũng đã chiếu lên môn người còn không chịu dậy, có phải coi mình quan trọng phải có người đến gọi người hả!”

“Người mới là đồ lười!” Tôi cuộn chăn lại mắng lại một câu, chỉ vào cửa “Người, đi ra ngoài!”

“Dựa vào cái gì!” cậu trừng mắt to cỡ trái nhãn, ngạo nghễ nâng cằm tôi lên “Công tử đem người giao cho Tử Yên tử, sau này ta tới chăm sóc công tử. Nơi này, ta muốn đợi bao lâu thì đợi. Người mới là mau đi ra ngoài!”

Tôi bị cậu ta chọc tức nói không nên lời. Đúng lúc này, ngoài phòng vang lên thanh âm mềm nhẹ, tôi vừa nhắc mắt thì thì bóng hình màu tím xinh đẹp nhanh nhẹn bước vào phòng trong, thoáng cái đầu óc tôi nổ âm một cái.

“Tiểu Tự dậy rồi.” Tử Yên mang theo nụ cười dịu dàng đi đến trước giường “Đứng dậy thay quần áo đi.” giọng nói bình thường như tối hôm qua chưa từng phát sinh ra chuyện gì cả, tất cả như một giấc mộng của tôi. Đối với người khác tôi không thể không rụt lui vào trong chăn, tuy rằng tôi không hiểu lắm mối quan hệ giữa Tử Yên cùng Lâu Tập Nguyệt, song chuyện tối hôm qua, tôi biết bản thân làm chuyện đó khiến chị ấy khó có thể chấp nhận. Nhưng mà, tôi không hối hận chút nào, thực sự, trong đáy lòng tôi còn gian ác đang mừng thầm. Đối với suy nghĩ này của chính mình, tôi không biết vì sao lại như thế.

Tử Yên thấy tôi thật lâu cũng không hé răng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đẩy ra cậu bé ở bên cạnh giường, cười nói: “Tiểu Bạch, đệ ra ngoài đi, người ta là con gái làm sao thay quần áo được đây”. Cái tên mà chị ấy gọi là Tiểu Bạch không phục hừ một tiếng, nghiêng mặt quan sát tôi “Nàng là con gái? Sao đệ không thấy như vậy.”

“Người! !” Tôi phản nộ chỉ vào cậu ta, tên tiểu tử hồ đồ kia xoay người một cái, phóng khoáng rời khỏi, trong lúc tức giận mặt tôi đều đỏ ửng. Cũng không biết vì sao, vừa nghĩ đến Tử Yên ở trước mặt, tính tình tôi cũng kìm lại không ít. Có lẽ theo khi đó trở đi, tôi đã có ý nghĩ muốn học tập sự dịu dàng động lòng người của chị

Nhưng sau lưng Lâu Tập Nguyệt cùng Tử Yên, sự tức giận của tôi không thể đè nén nhịn được, hậu quả trực tiếp nhất chính là tôi cùng Bạch Khiêm “tranh đấu gay gắt” liên tục năm năm không ngừng nghỉ. Ví dụ như, cậu ta ‘ lơ đãng ’ đem con rắn ngủ đông bỏ vào trong chăn tôi, lại ví như tôi “không cẩn thận” bỏ thứ cậu ta sợ nhất là con gián vào trong quần áo cậu.

Ngay lúc đó tôi cảm thấy rằng, mỗi ngày phải đối mặt với gương mặt thối tha như thế, rõ là kiếp trước tôi có cừ oán với cậu ta, nhất định còn là huyết hải thâm cừ. Nhưng mà vài năm sau quay đầu nhìn lại, khi đó có thể có Lâu Tập Nguyệt dốc lòng dạy tôi võ công, có Tử Yên chăm sóc dạy tôi

viết chữ, còn có một Bạch Khiêm khiến tôi rối rĩ tới mức phải nghiêng
răng, lại khiến cho tôi khó có thể quên được khoảng thời gian thơ ấu.

Mà mọi thứ thay đổi, vào đêm trước lúc tôi sinh nhật mười hai tuổi

Ngày nào đó, Lâu Tập Nguyệt ra ngoài nhiều ngày sau rốt cục quay
về, cùng trở về với hắn còn có một người, một thiếu niên có khuôn mặt
lạnh lùng trầm tĩnh ít nói.

LƯƠNG SƯ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đôi Mắt Của Sư Phụ

“Tiểu Tự, về sau ngươi đã là sư tử rồi.”

Đây là câu nói đầu tiên của Lô Tập Nguyệt dành cho tôi. Tôi chỉ biết vội vàng đáp lại, vụng trợn liếc mắt nhìn cậu thiếu niên vận hắc y đứng bên cạnh hẳn. Cậu thiếu niên khuôn mặt lạnh lùng đứng đó, sống lưng thẳng như một thanh kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, ánh mắt hờ hững chưa thèm nhìn tới tôi. Tôi nhất thời cảm thấy không may, dễ nhận thấy lại tới một vị sư đệ không dễ sống chung. Tôi còn đang nghĩ tới tên tiểu quỷ Bạch Khiêm đáng ghét, trong bụng thở dài một tiếng, dời tầm mắt.

Lô Tập Nguyệt dựa vào thành ghế trên, ngón tay theo nhịp gõ gõ tay vịn trên ghế, ánh sáng trong mắt thoát chốc rơi vào trên người tôi “Tiểu Tự, trước khi đi vì sư có dạy bộ cửu huyền kiếm pháp cho ngươi, luyện thế nào rồi?” Tôi vừa nghe đã âm thầm vui vẻ, đã nhiều ngày tôi không dám mảy may ham chơi, sẽ đợi hẳn về biểu diễn. Tôi cười nhìn hẳn: “Đồ nhi đã học xong”. Lô Tập Nguyệt gật đầu, vẻ mặt không hề biến đổi bảo: ” Vậy ngươi tại đây luyện một lần”.

Tử Yên mang tới bảo kiếm cho tôi, tôi nâng kiếm đứng ngoài phòng, hít sâu, hồi tưởng lại những chiêu kiếm ghi sâu vào não múa khua lên. Đây là bộ kiếm pháp xưa kia Lô Tập Nguyệt múa cho tôi xem, đó như hạc khiêu vũ khiến tôi nhìn choáng váng hoa mắt, từng đường đâm nhọn, xoay tròn như vẽ, tiếng động trong đó cũng như một bức tranh, dường như đã đạt tới tiên cảnh. Tôi tự biết không có cách nào được như hẳn, phóng khoáng đẹp nhưng từng động tác đều ghi tạc vào lòng rồi. Như vậy, một bộ kiếm pháp cũng coi như khắc sâu vào tim, khua tay lên lưu loát tự nhiên.

Đợi đến khi ba mươi sáu chiêu múa xong xuôi, thu kiếm thì hơi thở tôi cũng loạn nhịp. Tôi không kịp điều hòa hô hấp, vừa muốn nhấc chân đi vào trong phòng, đã thấy Lâu Tập Nguyệt đứng dậy đi tới phía tôi. Hắn đi tới trước mặt tôi, lấy tay phải cầm lấy tay tôi cầm kiếm, tư thế vòng từ phía sau lên trước ôm lấy thân thể tôi.

“Tiểu Tự, chiêu kiếm người đều nhớ kỹ”. Hắn cúi xuống, lời nói dịu dàng, hơi thở phất qua gáy tôi, tôi cảm lòng không được rụt cổ lại, khuôn mặt hơi nóng lên. Lâu Tập Nguyệt cầm tay của tôi nhẹ nhàng nâng lên: “Thế nhưng, người đã quên một chuyện, cho dù chiêu kiếm nhìn đẹp cũng chỉ có một mục đích”, hắn huy tay của tôi mạnh như vẽ xuống một nét bên sườn, đúng lúc tôi ra một chiêu múa, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, một bàn đá cách đó không xa đồng thời bị cắt ra làm hai “Đó chính là giết chết đối thủ”; giọng nói Lâu Tập Nguyệt ôn nhu bên tai tôi một lần nữa vang lên.

Cả người tôi cứng đờ. Lúc này, Lâu Tập Nguyệt buông tôi ra, liếc nhìn Triệu Đan đang đứng thẳng ở trong phòng bảo: ” Người tới đây, luyện lại kiếm pháp vừa xem lại một lần”.

Triệu Đan lặng lẽ không hé răng, thông dong đi ra, đón nhận kiếm trong tay tôi có hơi cứng ngắt diễn lại một lần. Thế nhưng, tôi nhìn một hồi thì kinh ra lưng đầy mồ hôi lạnh. Chiêu kiếm của nó mặc dù không thông thạo; nhưng trong mỗi chiêu chứa sức tàn nhẫn khiến người ta kinh hãi. Tôi lặng lẽ dời ánh mắt qua gương mặt Lâu Tập Nguyệt, thấy vẻ mặt hắn trong đó chứa sự dịu dàng còn có ý cười, đó là một hưng phấn khó kiềm chế.

Ngực nhói đau, tôi chỉ cảm thấy lòng bàn tay ra mồ hôi. Trong chớp mắt, tôi hiểu được, hóa ra tôi không phải là đệ tử duy nhất của sư phụ, mà đối với sư phụ mà nói địa vị của tôi cũng không phải không thể thay thế được. Nếu như tôi không cố gắng càng ngày càng mạnh, để cho sư phụ càng ngày càng hài lòng, thì một ngày nào đó sư phụ sẽ.... trái tim lại co rút một hồi! Tôi lặng lẽ đè nén lại cảm giác tim đập nhanh đầy hoảng sợ, tức khắc dừng lại suy nghĩ, không dám tưởng tượng thêm nữa.

Sau ngày ấy, Lâu Tập Nguyệt bắt đầu song song dạy bảo võ công cho hai người chúng tôi. Để không thua dưới tay sư đệ lạnh lùng đó, tôi càng ngày phải nỗ lực hơn trước đây, bất kể trời nắng hay mưa cũng không ngừng, võ công tiến triển vô cùng cực nhanh.

Sáng sớm ngày hôm nay tôi thức dậy, đẩy cửa sổ ra đã thấy trời lất phất mưa bụi, ngay cả nghĩ cũng không suy nghĩ tôi cầm bảo kiếm chạy ra khỏi phòng. Chờ đến khi tôi chạy tới chỗ thường ngày luyện võ, bất ngờ đã thấy hình bóng màu đen hoàn toàn quên mình quơ kiếm.

Chiêu kiếm Triệu Đan sắc bén tàn độc tuyệt tình, cũng không ướm át, mỗi khi nhìn nó huy kiếm, tôi chỉ cảm giác chiêu kiếm của nó như đang giết kẻ thù. Ngày hôm nay cả người nó bao phủ trong màn mưa bụi nhưng kiếm khí vẫn ác liệt như thế không hề bị một giọt nước nào khiến nhẹ nhàng đi chút nào.

Tôi không nhìn nữa, trong lòng không biết có cái gì đó ảm ức khó chịu, ra sức rút bảo kiếm trong tay ra, mũi kiếm cũng nhẹ nhàng xoay chuyển. Ai ngờ, đúng lúc này, Triệu Đan toàn thân bỗng nhiên huy kiếm xuống, dĩ nhiên là xông thẳng đâm vào tôi.

Khi nó ý thức được, thì hoang mang trong mắt nó chợt lóe lên, cuối cùng khuôn mặt ngàn năm lạnh lẽo như núi băng cũng có một vết rạn, nhưng thời gian nó tập võ còn quá ngắn; cho dù thiên phú cao tới đâu cũng khó trong thời gian ngắn đã thành thạo. Cho nên tôi chỉ cảm thấy hoa mắt, theo bản năng nâng bảo kiếm lên đỡ, “keng” một tiếng giòn tan. Kiếm của Triệu Đan bị nội lực từ trong tay tôi đánh bay ra ngoài, người nó cũng bị chấn động ngã trên đất.

Tôi thu kiếm về vội vàng chạy tới muốn đỡ nó, trong miệng vội la lên: “Sư đệ, đệ không sao chứ? Xin lỗi ta không cố ý.” “Bỏ đi” nó hất tay tôi đang duỗi ra tới trước mặt nó. Mu bàn tay tôi có chút tê dại, đứng tại chỗ nhìn chàng thiếu niên đang chật vật lồm cồm ngồi dậy. Cánh tay nó bị ma

sát, nước mưa xối lên máu tươi rướm chảy ra. Nó cứ ôm cánh tay như thể lặng lẽ liếm môi, cực kỳ giống một con sói nhỏ bị thương.

Trong lòng tôi có chút áy náy, sư phụ vừa mới đặc biệt căn dặn tôi, võ công bây giờ của nó chỉ là căn bản rất đơn giản, tôi ngày thường cùng nó luyện kiếm cấm không được dùng nội lực để tránh phải ngộ thương nó. Mặc dù chuyện này ngoài ý muốn nhưng tôi làm trái lại lời sư phụ..

Tôi vội vàng xoay người chạy về phòng, tìm thuốc trị thương của tôi, thi triển khinh công chạy lại. Chờ đến khi tôi đến bãi tập, Triệu Đan đã mặc kệ vết thương trên tay tiếp tục luyện tập. Lần này tôi cẩn thận hơn, trước gọi nó vài câu, sau đó đi tới trước mặt nó, cầm thuốc trị thương đưa ra: “Sư đệ, thuốc này là sư phụ cho ta rất hiệu quả, đệ...”

Triệu Đan chưa từng nhìn một cái phất tay hất đổ bình thuốc lên mặt đất, bình sứ nát bươm.

“Đệ..” tôi cả kinh nói.

“Khỏi cần người giả tốt bụng” Nó hung tợn trừng mắt với tôi mà nói.

Chống lại ánh mắt của nó, tôi ban đầu còn ngây ngấn cả người, từ mấy tháng nay từ khi nó xuất hiện, nhưng ưu tư trong lòng tôi luôn phải nín nhịn trong nháy mắt bộc phát ra hết. Tôi bước hai bước xông lên trước một bạt tay đánh thẳng vào mặt nó “Người ngu ngốc”. Trên tay tôi cảm giác đau rất còn chưa hết, nó cũng đã một bạt tay trả lại tôi, còn chửi mắng: “Người mới ngu ngốc!”. Tôi liền bắt chấp bóng rât bên mặt, nhào tới bóp cổ nó, gào to: “Ta là sư tử người”. Nó không đẩy tay tôi ra, chỉ có thể cùng tôi quần nhau đánh lộn ngã lăn ra đất, mắt trừng vẫn đỏ, rống lại: “Đánh thẳng được ta, ta mới chấp nhận.” Tôi vừa nghe, vừa xoay người nằm trên người nó, nắm tay thành nắm đấm, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, đem những ngang ngược học được khi còn ở trong khách điếm ra dùng hết.

Vì thế ngay sau đó, lúc chúng tôi lăn thành một đống, trên đỉnh đầu bỗng nhiên có một thân ảnh cao lớn xuất hiện, cùng lúc hai chúng tôi biến thành hai người đá nho nhỏ.

“Sư phụ” dáng vẻ của tôi là đang nắm chặt tóc Triệu Đan, đầu lưỡi dính chặt gọi Lâu Tập Nguyệt một câu. Lâu Tập Nguyệt mỉm cười với tôi, đôi mắt đẹp đầy dịu dàng trong mưa bụi như nở hoa đào. Trong lòng tôi chấn động mạnh mẽ, ngay tức khắc hoàn hồn trở lại. Tôi lúng túng đẩy ra Triệu Đan, nhếch nhác vô cùng bò ngồi dậy đứng lên, cúi đầu rụt vai, trong miệng rụt rè gọi hẳn thêm một tiếng: “Sư phụ”

Lâu Tập Nguyệt mở miệng vẫn là lời dịu dàng như trước: “Cứ tiếp tục, đừng dừng”. Tiếng nói điềm đạm như thế, nhưng vào tai tôi khiến cả người run run.

Lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai tôi: “Là con đánh trước.” Tôi rất ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Triệu Đan không biết từ khi nào đã tới bên cạnh tôi. Triệu Đan sống lưng ưỡn thẳng, không hề sợ hãi nói:” Sư phụ, nếu muốn phạt thì phạt con đi.”

Lâu Tập Nguyệt ung dung liếc về phía tôi, đầu óc tôi nóng lên ngẩng đầu thốt ra lời không suy nghĩ: “Không đúng, là con làm trái lời sư phụ, dùng nội lực đá thương sư đệ. Sư phụ đệ tử biết sai rồi.” Tôi nói xong, cố gắng trấn tĩnh bản thân chờ lãnh phạt.

Lâu Tập Nguyệt bước về phía tôi, từng bước từng bước tựa như gót nhọn đâm nát lòng tôi, tôi không kiềm được co rúm lại. Lâu Tập Nguyệt đứng trước người tôi, chậm rãi giơ lên tay, lúc tôi khẩn trương đôi mắt run lên, tay chạm vào vết thương trên thái dương. Tôi hít một hơi sâu, kinh ngạc nhìn trong đó có một ý cười trong đáy mắt tràn ngập sự dịu dàng giống như hương hoa “Tiểu Tự, đau không?” hẳn ôn hoà hỏi tôi. Tôi “Hả?” một tiếng ngây ngốc mà nhìn hẳn.

Lâu Tập Nguyệt cười lấy tay về, nghiêng đầu dặn dò Bạch Khiêm đi theo hẳn ở phía sau: “Như thế này đem Lam Ngọc cao cấp đưa cho Tiểu Tự đi”. Bạch Khiêm sững sốt không cam tâm mà đáp một tiếng, vẫn còn vụng trộm liếc mắt nhìn tôi. Đối với tôi, lúc này đâu còn quan tâm gì tới cậu ta, trong đầu chỉ quanh quẩn vang vọng câu Lâu Tập Nguyệt nói khi nãy.

“Tạ ơn sư phụ” tôi xúc động trong giọng nói cũng có chút thắt chặt. Lâu Tập Nguyệt cũng không liếc nhìn tôi nữa, chuyển mắt quét qua Triệu Đan, bỗng nhiên cười kỳ lạ:”Bạch Khiêm, người xem hai người bọn họ đưa thuốc cho nhau, mỗi một vết thương cũng không cho phép bỏ sót.”

Da đầu tôi tê rần, bỗng nhiên chạm phải ánh mắt của Triệu Đan. Trong nháy mắt, tôi tin tưởng cảm giác nó cũng là từ không trung té ngã xuống đất.

Trải qua lần “sự kiện đưa thuốc” sau đó tôi cùng Triệu Đan mặc dù vẫn là nói không tới nửa câu. Thế nhưng khhi hai người tập võ luận bàn thì tính tình ai cũng nóng nảy. Chỉ cần nhìn vào mắt đối phương, bỗng nhiên cơn tức lại nổi lên.

Đoạn thời gian này, Lâu Tập Nguyệt cũng bắt đầu thường xuyên ra ngoài không ở. Tôi trở nên thích luyện võ, bởi vì ít nhất luyện võ sẽ làm cho tôi không rảnh rỗi mà nhớ này nọ.

Cứ thế, trôi qua hai năm, cuối cùng tôi mau tới mười bốn tuổi. Ngày đó, tôi luyện võ xong đang chuẩn bị trở về phòng. Bạch Khiêm bỗng nhiên tới truyền lời nói sư phụ bảo tôi và Triệu Đan tới gặp. Tôi mừng rỡ như điên vì nghĩ ngày mai là sinh nhật mình có phải sư phụ nhớ ngày? Tôi trước thay một bộ quần áo sạch sẽ, vội vội vàng vàng chạy tới gian phòng Lâu Tập Nguyệt.

Khi tôi bước vào nhà, Lâu Tập Nguyệt đang xem một quyển sách mở trong tay, trên người tùy ý khoác một kiện áo ngoài, tóc dài như thác đổ.

Nghe thấy động tĩnh chúng tôi tới gần, hẩn thoáng liếc mắt nhìn qua tôi cùng Triệu Đan, hững hờ nói: ” Hai người bây giờ có thể luyện bản Thiên Cực kiếm pháp rồi.”

Tôi thoáng thất vọng, vừa vặn Triệu Đan bên cạnh nắm tay thành nắm đấm chặt, còn cong khoe miệng. Mấy năm ở chung, tôi đối với sư đệ này coi như có mấy phần thấu hiểu, đây là dáng vẻ nó hưng phấn khó kiềm chế. Tôi quay đầu lại nhìn về phía sách trong tay Lâu Tập Nguyệt, thế này xem ra Thiên Cực kiếm pháp rất lợi hại phải không? Nói thật ra, tôi đối với kiếm pháp tuyệt không có hứng thú, nhưng mà Lâu Tập Nguyệt dường như rất để ý, hẩn muốn tôi luyện. Tôi nhất định phải luyện cho tốt.

Trong lòng quyết định rồi, tôi quên đi cảm giác mất mát, chăm chú mà nghe Lâu Tập Nguyệt nói sự ảo diệu trong kiếm pháp này. Nghe thấy cái gì mà tam nguyên hội tụ, âm đốc tự khai, cái gì mà thiên địa điều hòa, có một không hai trong vũ lâm. Tôi không khỏi ngu ngốc hỏi một câu: “Sư phụ, võ công người lợi hại như vậy, cũng đã luyện cái này chưa?”

Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi hàm ý sâu xa cười cười: “Vi sư luyện không được cái này.”. Tôi nhất thời kinh ngạc, trên đời này còn có võ công hẩn luyện không được? Trong mắt trong lòng tôi, Lâu Tập Nguyệt không có gì mà không làm được cả. Nếu ngay cả hẩn cũng không làm được, vậy tôi hỏi: “Sư phụ, rất khó sao?”. Tôi hỏi xong, cảm thấy hối hận rồi... sư phụ thông minh như thế, làm sao không luyện được. Quả nhiên lời nói ngu xuẩn của tôi đã chọc cười sư phụ.

Hẩn vẫy vẫy tay với tôi, tôi mang theo lúng túng đi ra phía trước. Đôi mắt Lâu Tập Nguyệt đen như ngọc lưu ly tràn đầy lấp lánh, hẩn nhìn chăm chú đánh giá tôi một lát, vươn tay vén sợi tóc rơi trên vai tôi, động tác thanh tao lịch sự, đầu ngón tay nhẹ lướt mấy lần, cong khoe môi cười nói: “Tiểu Tự đúng là trở thành cô nương rồi.”

Tôi nhất thời ngẩn ra, bởi vì hành động vô cùng thân thiết này của hắn khiến tôi đỏ cả mặt. Hắn lại mở miệng, giọng nói dịu dàng dường như cú đầu lấm bầm “Vi sư đúng không cam lòng để cho Tiểu Tự bị đau dù một chút, cho nên uống cái này đi.” Nói xong đầu ngón tay trắng nõn bưng lên một chén Nguyệt Quang ngay bên thư án bên hông mình, đưa tới trước mặt tôi.

Dáng tươi cười của Lâu Tập Nguyệt động lòng người khiến tim tôi đập liên hồi. Ta không chớp mắt mà nhìn lấy hắn, ngẩn ngơ đón nhận chén Nguyệt Quang hắn đưa tới. Trong chén, dĩ nhiên là rượu, uống ngụm rượu rất nhỏ tức khắc tôi bị sặc

Lâu Tập Nguyệt dịu dàng vỗ về phía sau lưng tôi cho thông khí, chuyển mắt bảo với Triệu Đan nói: “Người đưa nàng trở về phòng.”

Triệu Đan không nhiều lời, đi tới đỡ người không thẳng nổi sức rượu, chân tay mềm nhũn là tôi, hướng ra cửa đi về. Tôi mơ hồ nghe thấy Lâu Tập Nguyệt nói gì sau lưng tôi, sau đó Triệu Đan đang đỡ tôi bỗng dừng bước chân. Tôi khó hiểu dùng sức quay đầu lại nhìn Lâu Tập Nguyệt, trong nháy mắt chạm vào đôi mắt trong không thấy đáy, toàn thân tôi như có luồng khí quái lạ. Sau đó duy nhất chỉ nhớ rõ đôi mắt chỉ có ở Lâu Tập Nguyệt, nhu hòa nước mùa xuân, sáng như sao dày đặc.

Triệu Đan làm sao đưa tôi về phòng tôi cũng không nhớ, tôi say rượu không nhớ gì. Chỉ biết nó đỡ tôi vào cửa, sau đó đưa tôi lên giường nằm. Thân người tôi nóng bỏng, vừa tiếp xúc vào đệm chăn, tức khắc cảm thấy thoải mái dễ chịu, khẽ rên hừ một tiếng, cố gắng mở đôi mắt như bị sương mù bao phủ, dường như hình thấy dáng vẻ một người đứng bên giường.

Tôi nhìn không rõ mặt người nọ, chỉ là dựa vào thói quen mà nói “Chi Tử Yên muội nóng.....” sau đó tùy tiện cởi bỏ đai lưng của mình. Nhưng vào lúc này, một bàn tay mạnh mẽ đè lại động tác của tôi. Bàn tay

đó nhiệt độ lạnh lẽo lạnh ngắt, tôi kìm lòng không được dùng hai tay mình vững vàng bắt được gương mặt quấy rầy mình.

Lòng bàn tay có chút thô ráp, dán lên da dẻ tôi vừa thoải mái vừa khó chịu, ngay cả trong người tôi cũng tê dại giống như có trăm nghìn con kiến đang bò. Tôi hé miệng thở dốc, đang muốn lên tiếng nói chuyện, một bàn tay bất ngờ đè lại môi tôi không có âm thanh bật ra. Tôi kinh ngạc, nhưng cố lý trí trong mớ hỗn độn này tôi bây giờ đang phản ứng làm ra chuyện gì. Tôi muốn rời khỏi giường, tay vừa chống dậy, lại bị ép mở ra chân tay. Tôi có thể nhận thấy một bàn tay mơn trớn từ xương quai xanh, sau đó tiếp tục tới cổ áo chần chừ hồi lâu, nhưng tôi không có khả năng tránh né. Da nóng hổi thậm chí ngay cả vạt áo bị kéo xuống cũng chấn động, khiến tôi nhin không được mà run rẩy, cái loại cảm giác này dường như toàn thân ngay cả tóc cũng không phải của mình nữa rồi.

Trong đầu mơ màng dâng lên cảm giác sợ hãi, bàn tay đặt trên môi tôi rốt cục cũng buông ra. Tôi ra sức thở phì phò chui thẳng vào chăn, bất ngờ lại bị một người nào đó lật khuôn mặt tôi lại, hai phiến ấm áp gì đó đè xuống lần thứ hai ngăn chặn hô hấp của tôi.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sư Phụ Thoả Hiệp

Trong khoảng khắc môi chạm nhau, trong đầu tôi nổ ầm một tiếng. Nhớ lại một buổi tối của rất nhiều năm trước tôi đã quên. Đôi mắt Tử Yên xinh đẹp như tơ, nằm trong lòng Lô Tập Nguyệt, bờ môi nóng bỏng lên môi hẳn..

Nhưng, không phải! Mùi vị trên người Lô Tập Nguyệt không phải thế này!

Tôi mạnh mẽ mở to mắt, tỉnh rượu cũng hơn được phân nữa, kinh hoàng nhìn người kia ở phía trên tôi. Nó nhăn lông mày rậm khép chặt hai mắt, trúc trắc hôn tôi, nhưng là Triệu Đan. Tôi nhất thời phản ứng nhanh, uốn gối vịn hết sức đá vào bụng dưới người nọ.

Triệu Đan rên rĩ một tiếng, bất ngờ chưa kịp phòng bị tôi đá thêm một cái, đau khiến nó tái xanh mặt buông lỏng hai tay tôi. Tôi ra sức đẩy nó ra, xoay người xuống giường, lao đảo chạy ra ngoài cửa. Tôi trong đầu chỉ có một ý niệm: Đến bên người Lô Tập Nguyệt. Tôi biết rõ hẳn sẽ giống như trước mỗi một lần như thế đều che chở tôi, không cho tôi chịu chút tổn thương nào.

Khi tôi xốc lên rèm châu nhào vào bên trong, Lô Tập Nguyệt đứng trước án thư ở trong phòng, ung dung đề bút viết. Trong lòng tôi kích động nhào tới trước mặt hẳn, run rẩy nắm lấy ống tay áo hẳn: “Sư phụ, Triệu Đan, nó...” Lô Tập Nguyệt không nói gì chẳng qua liếc mắt nhìn trước ngực tôi. Tôi bỗng nhiên nhớ ra vạt áo của mình bị Triệu Đan xé mở, cuống quýt cúi đầu nhìn xuống, trước ngực lộ nộn lộ ra áo lông cừu màu lam nhạt

ở bên trong. Tôi cúi người luống cuống tay chân kéo quần áo lại, xoay người nói: “Sư phụ, Triệu Đan ban này đối với đồ nhi.. Đối với đồ nhi khinh bạc vô lễ. Sư phụ hay phân xử cho con.”

Lâu Tập Nguyệt rõ ràng cười nhạt, tay gác bút, bình tĩnh nhìn tôi bảo: “Tiểu Tự, đó là ý của vi sư.”

Giọng nói nhẹ tựa mây bay gió thoảng, tôi như bị sét đánh. Đầu óc trống rỗng hồi lâu, tôi miễn cưỡng ép ra nụ cười: “Sư phụ, người đang chọc Tiểu Tự sao? Người sao có thể để cho nó...”

“Tiểu Tự, Thiên Cực kiếm pháp là kiếm pháp song tu. Hai người luyện kiếm nhất thiết phải rất thân mật”

Đôi đồng tử Lâu Tập Nguyệt trong vắt, dáng tươi cười hệt như dòng trăng đang chảy, kiêu ả áp mà thanh tú. Thế nhưng hần nói ra từng chữ, cũng đủ đánh tôi xuống địa ngục. Cảm giác cả người tôi lạnh buốt tận xương tủy, từ gan bàn chân chảy thẳng lên lan vào tận tim.

Tôi cứng ngắc lắc đầu: “Nhưng con không muốn!”

Lâu Tập Nguyệt đi tới trước người tôi: “Tiểu tự, nếu vi sư muốn người luyện thì sao?”. Sắc mặt tôi thoáng cái trắng bệch, cả người trong phút chốc đã đông cứng lại. Cảm tôi được nâng lên, nhìn vào tận trong sâu đôi mắt ấy, Lâu Tập Nguyệt đứng như thế, rũ mí mắt nhìn tôi hỏi: “Tiểu Tự, ngươi là không muốn hay là không muốn nó?”.

Nghe thấy hần hỏi vậy, tận đáy lòng tôi dâng lên cảm giác lạnh cả người, cũng không còn nói nên lời. Lâu Tập Nguyệt thấy thế bèn nói tiếp: “Nếu Tiểu Tự không thích nó....” Hần buông tôi ra đi thẳng ra phía sau tôi. Tôi kìm lòng không được quay đầu lại nhìn, chẳng biết từ khi nào tên thiếu niên đó đứng bên cạnh, đôi đồng tử co rút lại.

Lâu Tập Nguyệt im lặng không nói gì, hướng về phía Triệu Đan, bước đi tao nhã, trường bào như tuyết trắng mềm mại sóng sánh. Nhìn bóng lưng của hắn, trong đầu tôi hiện lên một cảnh, tươi cười khi nãy của Lâu Tập Nguyệt cùng giọng nói khi đó giống nhau như đúc, tôi nghĩ tới đội người đón dâu, sau đó máu chảy đầy đất.

Lâu Tập Nguyệt hướng về phía Triệu Đan giơ lên tay, mà Triệu Đan cũng không biết được, không có bất kỳ biểu cảm gì, vẫn đứng nơi đó. Trong lòng tôi giật mình một cái, không kịp ngẫm nghĩ nhào tới ôm lấy tay Lâu Tập Nguyệt, kinh hoàng mà cầu xin hắn: “Sư phụ, đừng giết nó”. Lâu Tập Nguyệt bị tôi ngăn lại động tác cũng không tức giận, cúi đầu nhìn tôi, khóe môi nhướng lên cong ra nụ cười tàn nhẫn khi nãy: “Xem kìa, người cũng không nữ nha.”. Tôi không muốn hắn hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Không, sư phụ, con đối với nó không có cảm giác yêu mến”. Nói, tôi như hồi bé bám chặt cánh tay hắn nghẹn ngào nức từng tiếng trong cổ họng: “Sư phụ, con không muốn cùng nó luyện. Cầu xin người, sư ...”

“Tiểu Tử” Lâu Tập Nguyệt mặt lạnh cắt ngay lời tôi “Sư phụ nói người không nghe sao??” Tôi nhất thời cảm như hến, hàm răng cắn vào môi dưới trong miệng có mùi máu nhàn nhạt. Lâu Tập Nguyệt rút tay mình về, lạnh lùng mở miệng: “Nên làm như thế nào, người hôm nay ở chỗ này hiểu cho rõ.” Nói xong, không thèm nhìn thấy tôi một cái, vén lên rèm châu đi ra khỏi phòng trong.

Tôi cứ như thế quỳ dưới đất, chẳng biết qua bao lâu, hình như có một bóng đứng bên cạnh tôi.

“Sư tử, sư phụ đã quyết định, không ai có thể thay đổi”.

Tôi hất đầu lên nhìn về phía Triệu Đan, lắc đầu “Sẽ không đâu, sư phụ đối với ta tốt lắm”. Nghe tôi nói như vậy, Triệu Đan nhìn chăm chú vào tôi, trong mắt như chứa sự thương hại. Nó thở dài nói: “Tỷ cũng tin tưởng hắn, tỷ có biết danh hiệu hắn trong chốn võ lâm không? ‘Thà vào điện Diêm La,

không gặp Lâu Tập Nguyệt’, tử với đệ cũng thế, đều là quân cờ trong tay hãn, hãn đối với tử tốt là vì tử có chỗ để dùng.”

Tôi ngây ngẩn nhìn nó, trong tim tôi như có cái gì đó đang đục khoét, cảm giác lạnh giá vô cùng. Triệu Đan nói nhiều lời với tôi ngay cả hai năm nay cũng chưa nhiều như bây giờ, nhưng tôi thà rằng, những chữ vừa rồi một chữ cũng không cần nói với tôi. Cùng Lâu Tập Nguyệt sớm chiều ở chung năm năm, tôi hiểu hãn là ác quỷ độc địa, cũng từng chứng kiến tận mắt lòng dạ độc ác của hãn. Thế nhưng tôi vẫn đang tự nói với chính bản thân mình hãn không có như vậy. Không phải thế hãn vì sao phải muốn đem tôi bơ vơ không cửa không nhà mang về? Vì sao phải dốc lòng dạy bảo tôi võ công? Vì sao mỉm cười dịu dàng đối với tôi.

Tôi từng cho là mình đặc biệt, ngay vừa rồi mới biết, thực tế tôi không phải. Hãn chẳng qua muốn tôi “ngoan ngoãn”, làm một đồ đệ “tốt”, một con rối còn có tri giác. Tôi dùng sức nắm tay thành quyền, da dẻ vẫn nóng như trước, trong cơ thể vẫn có một ngọn lửa đang thiêu cháy, nhưng tôi không có cảm giác ham muốn sắc dục. Móng tay tôi gần như cắm vào lòng bàn tay, tôi cũng không cảm thấy đau. Tôi mơ hồ hiểu rằng bản thân mình tin tưởng một thứ năm năm qua, bị Triệu Đan nói mấy câu đã hoàn toàn sụp đổ.

Bỗng nhiên trong gian phòng, cánh cửa ngoài phòng bỗng nhiên mở ra, một hồi tiếng leng keng của ngọc bội. Tôi nhìn xuyên qua bức rèm trong gian trong, thấy Tử Yên nhanh nhẹn bước vào trong, chậm chậm đi tới ngồi xuống bên cạnh Lâu Tập Nguyệt ở bên trường tháp; dáng người xinh đẹp cúi xuống, vươn tay đặt mâm lên bàn nhỏ lên trường tháp.

“Công tử, mời ăn buổi tối.” Tử Yên vừa nói vừa để bình rượu trên bàn, châm một chén rượu ngon đặt vào trong tay hãn, dáng tươi cười đầm đĩnh xinh đẹp động lòng người “Đây là Lê Hoa Bạch, Tử Yên ủ bảy năm, công tử nếm thử.”

Lâu Tập Nguyệt buông quyển sách trên tay, nâng mắt nhìn về phía chị ấy, khước mắt cong lên ý cười, nhẹ nhàng đón nhận chén rượu người thử: “Tinh khiết mạnh liệt, thật là rượu tốt.” Tử Yên được hẳn khen ngợi ngưỡng ngừng đỏ ửng hai gò má, mím môi cười nói: “Công tử thích là tốt rồi.” Lâu Tập Nguyệt cười cười hòa nhã “Ta tất nhiên là thích rồi.” Nói xong lời này, Tử Yên tha thiết nhìn chăm chăm vào chén rượu đưa đến bên môi mình, đồng tử Tử Yên bỗng nhiên lóe sáng.

Tâm mắt tôi chần chừ nhìn bóng hình hai người bọn họ hồi lâu, tim như chìm vào đáy cốc. Xem trộm, tình chàng ý thiếp, đây mới là một đôi tương xứng. Ở chung năm năm, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần của Tử Yên tôi học nửa phần cũng học không được, võ công cũng không có tư chất như Triệu Đan, cho nên Lâu Tập Nguyệt mới có thể... Ngực giống như bị đâm một đao, đau khiến tôi cảm thấy hít thở cũng gian nan.

Lâu Tập Nguyệt uống cạn chén rượu ngon, bỗng nhiên một tay kéo Tử Yên xuống, lúc tâm mắt tôi còn đang kinh ngạc, hẳn ôm lấy vòng eo của chị ấy đặt lên người mình, sau đó đem rượu trong miệng mình ân cần đưa tới miệng Tử Yên. Nét mặt Tử Yên thoáng cái khiếp sợ, tiếp theo chớp mắt, Lâu Tập Nguyệt buông lỏng chị ta ra, giờ ngón tay động tác mềm nhẹ lau đi tí rượu tràn ra khỏi khước môi chị, lòng ngón tay dịu dàng vuốt ve cánh môi Tử Yên: “Tử Yên, người khi nào trở nên lớn mật như thế.”

Trong giọng nói không mang theo uất giận gì, đối với ai cũng thấy rõ ràng Tử Yên phát run. Nếu không phải bám vào vai Lâu Tập Nguyệt, chỉ sợ chị ấy nhẹ nhàng ngã xuống. Tử Yên cố gắng tự trấn định nói: “Công tử, nô tỳ chính là...” Lâu Tập Nguyệt ngón tay đặt lên môi chị, híp mắt cười ấm áp: “‘Túy hợp hoan’, cực phẩm quyền rũ. Tử Yên lần này tổn không ít tâm tư.”

Tử Yên cắn môi dưới xinh đẹp, càng lộ ra nét thanh tú động lòng người, sau sắc mặt chị từ từ biến thành hồng, trong đôi mắt cũng bắt đầu mê ly, thân hình không tự chủ được hướng lên người Lâu Tập Nguyệt dụi

dụi.” Công tử, tâm ý Tử Yên người chẳng lẽ còn chưa hiểu? Tử Yên cả gan cũng là bởi vì đối với công tử. . . . .” giọng nói chị ta càng trở nên quỵến rũ mê hoặc, mềm đến nỗi có thể vắt ra nước, nói nói, dĩ nhiên kim lòng không được cúi đầu hôn lên môi Lâu Tập Nguyệt.

Lâu Tập Nguyệt quay mặt tránh đi, lơ đãng liếc mắt về gian phòng tôi. Tôi nghênh đón ánh mắt hãn, bị sự biểu lộ trong ánh mắt hãn làm cho kinh hãi.

Hãn thu hồi ánh mắt với tôi, quay đầu lại dịu dàng bảo với Tử Yên: “Tử Yên, hôm nay người hoặc là chịu đựng chờ công hiệu của thuốc qua đi, hoặc là.....” Tử Yên thở gấp nhẫn nại nghe hãn nói tiếp, nhưng mà Lâu Tập Nguyệt nói câu kế tiếp, lại ngay cả tôi trong khoảng khắc đó đều thay đổi sắc mặt. Lâu Tập Nguyệt cười vô cùng dịu dàng như trước, nhưng mà nói: “Triệu Đan ở bên phòng trong, người đi dạy nó làm sao ôm phụ nữ cho dịu dàng.”

Tử Yên giống như mộng rồi, mắt hờn nhìn hãn hồi lâu, không nhúc nhích một chút. Lâu Tập Nguyệt nâng tay nhẹ nhàng mơn trớn trán chị, khóe miệng mang theo nét cười, cả người tản mát ra khí lạnh nghiêm nghị.

“Như vậy xem ra, Tử Yên tính chịu đựng cho qua đi.”

Giọng nói Lâu Tập Nguyệt cực khế cực nhu, nhưng lọt vào tai tôi khiến rùng mình một cái. Lúc tôi nghĩ Tử Yên sẽ khóc cầu xin hãn, Tử Yên bỗng nhiên xoay người, lắc lắc đi tới phòng trong, xoắn lên bức rèm che, đi tới trước Triệu Đan. Đến gần lại nhìn, song làn da non mịn khi nãy của Tử Yên đã xuất hiện lớp hồng nhạt đầy quý dị, nhưng trên mặt chị ta bây giờ cứng ngắt như tượng gỗ, chị cứng nhắc nâng lên tay cởi dây tua trên đai lưng.

“Tử Yên. . . . .”

Tôi run giọng gọi một tiếng khiến tay chị ấy run rất khê, nhưng chân chờ cũng chỉ trong chớp mắt. Cổ tay Tử Yên đã cuốn đai lưng cởi bỏ, cởi ra ngoại sam, kéo xuống trung y, nhất thời tôi cả kinh ngừng hô hấp.

Như một bức tượng ngọc ấm áp, kiều ngạo đứng trong phòng. Làn da Tử Yên nhẵn mịn, như viên châu ngọc tỏa ánh sáng, không thấy một tỳ vết nào, cơ thể đẹp thước tha chín muồi càng khiến người ta thích thú tới mức nín thở. Lúc Tử Yên kéo tay Triệu Đan lên đôi tuyết lê trắng tinh khiết, tôi có thể thấy đôi mắt Triệu Đan hứng thú kịch liệt bắn ra tung tóe. Thân thể đệ ấy tựa như một vòm cung căng cứng ngắc, nhưng sau cùng nhắm mắt lại; tùy ý để Tử Yên dẫn dắt bản thân mình thăm dò hết thấy đường cong dáng vẻ xinh đẹp của phụ nữ.

Đối với những chuyện phát sinh ở trước mắt hết thảy, tôi khiếp sợ đến nổi tầm mắt tôi cũng lay động. Tối rồi cục nhện không được nhảy dựng lên, trong chớp mắt tôi dự định trốn đi, một giọng nói dễ nghe đã khiến tất cả xúc động của tôi ngưng đọng lại.

“Tiểu Tự, người lại đây.”

Âm thanh Lô Tập Nguyệt xuyên qua rèm che chạy vào tai tôi. Tôi ngây người một lát, chậm rãi xoay người, đợi đến khi tôi lấy được hồn vía đã đứng cạnh Lô Tập Nguyệt. Lô Tập Nguyệt một ngón tay đang đặt trên bàn cờ, dường như chẳng có chuyện gì xảy, khẽ cười bảo với tôi: “Đến đây, Tiểu Tự, theo sư phụ chơi đánh cờ.”

Tôi đực ra tại chỗ, Lô Tập Nguyệt thấy thế vươn tay ra, như tùy ý kéo tôi một phen, một lực mạnh kéo tôi ngồi xuống ghế mặt giáp mặt. Sau đó, hẳn dù bận nhưng vẫn ung dung nâng một quân cờ đặt lên bàn cờ, ánh mắt sáng hơi liếc về phía tôi : “Tới phiên người, Tiểu Tự.”

Ta vẫn duy trì tư thế ngã ngồi xuống động tác không hề nhúc nhích, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như ánh trăng. Ngay phòng bên cạnh

liên tục vang lên tiếng rên rỉ thờ dốc đứt quãng, nhưng trước mắt hẳn lại có thể vân đạm phong khinh yêu cầu tôi chơi cờ.

Trong dung mạo tuyệt thế như vậy, đến cùng đó là linh hồn thế nào?!

Lòng tôi sợ như vỡ cả mặt mà co rúm lại. Sắc mặt Lâu Tập Nguyệt mắt hơi trầm xuống, bấm ngón tay xuống bàn đầy mất hứng, tiếng gõ thanh thúy khiến cả người tôi chấn động kịch liệt: “Tiểu Tự, người nên ra quân.” Tôi nghe thấy, không thể làm gì khác hơn tay run rẩy lấy một quân cờ, tùy tiện đặt vào một chỗ, sau đó vội vàng nghiêng người cách xa hẳn ra một chút. Lâu Tập Nguyệt cười cười không nói gì, thả tay kẹp quân cờ nhàn nhã đặt xuống

Tiếng rên rỉ ở phòng bên cạnh càng lúc càng lớn, còn kèm theo tiếng khóc nức nở không thể nào phân biệt được. Tôi cùng Lâu Tập Nguyệt không ai nói lời nào, tôi nghe động tĩnh gần trong gang tấc ấy, trên mặt hết hồng tới trắng, tim nâng lên, giọng nói khô khốc, đập bịch bịch, thân thể càng ngày càng cứng nhắc. Mặc dù tôi kiên trì theo Lâu Tập Nguyệt đánh cờ, nhưng hoàn toàn biết chính mình từ đầu tới cuối, trong đầu là một đồng hồ độn không rõ.

Bỗng nhiên, tôi nghe thấy từ trong cổ họng Tử Yên cất cao tiếng hét chói tai, dường như đau gần chết như người bị xé rách tâm phế. Tôi kẹp quân cờ run lên rớt xuống đất. Lâu Tập Nguyệt ngay cả lông mi cũng chưa nâng lên chút nào, giống như không nghe thấy, bỏ quân cờ trong tay xuống nhướng mắt nhìn về phía tôi, lộ ra thần sắc kinh ngạc ngoài ý muốn “Tiểu Tự, người sao lại khóc?” Hẳn vờn ngón tay lướt qua mặt tôi, hoa văn đầu ngón tay vuốt ve làn da trên má tôi, khiến tôi run rẩy.

Tôi để hẳn lau đi nước mắt tôi, tiếng nói run run hỏi hẳn: “Sư phụ cũng, cũng muốn như vậy đối Tiểu Tự sao?” Lâu Tập Nguyệt động tác trên ngón tay rốt cục cũng dừng lại, sau đôi mắt xinh đẹp cong cong, khóe môi cong lên, mỉm cười dịu dàng với tôi nói : “Tiểu Tự thực giáo hoạt, biết rõ

bản thân vừa khóc, tâm sự phụ sẽ loạn không có biện pháp, còn cố tình hỏi như vậy.”

Tôi nghe không hiểu lời hấn nói, có mấy phần là thật, hai mắt đăm lẹ nhìn hấn nói không ra tiếng, hoặc là không dám hé răng. Lâu Tập Nguyệt thở dài, duỗi cánh tay kéo tôi đến trước người hấn, giống như khi tôi còn nhỏ xoa xoa tóc tôi, sau đó ôm tôi thật chặt.

Trong chớp mắt chớp mũi đã đầy mùi hơi thở của hấn, tôi kinh ngạc lúng túng, ngay cả nước mắt cũng ngừng lại. Lâu Tập Nguyệt vỗ về sau lưng tôi đã cứng còng, nói: “Sư phụ an bài như vậy, cũng là sợ Triệu Đan không hiểu tình hình làm bị thương người.” Mặt hấn dán bên tai tôi, tiếng nói vô cùng nhẹ, mềm mại như tiếng nhạc thần tiên vang vang ở phía chân trời bay tới, cười nói: “Tiểu Tự xưa nay vừa nhớ sư phụ liền khóc nè. Vậy đêm nay người ở lại ở bên sư phụ, có phải sẽ không khóc phải không?”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Dịu Dàng Của Sư Phụ

Trong giây lát, tôi rõ ràng có thể nghe thấy âm thanh sợi dây bị kéo căng trong đầu.

Lâu Tập Nguyệt buông lỏng tôi ra một chút, mắt sụp xuống nhìn vào đôi mắt tôi: “Tiểu Tự” Tôi si ngốc nhìn hấn không lên tiếng trả lời. Hấn cũng không tức giận, còn cười hỏi tôi: : “Người sợ sư phụ sao?” Trong đầu tôi hỗn loạn, lắc lắc đầu. Hấn lúc này thần thái có phần vui vẻ, hơn nữa sờ tóc tôi nói: “Tiểu Tự là đồ nhi tốt nhất của sư phụ.”

Tôi ngẩng mặt nhìn thẳng vào trong đôi mắt sâu thẳm ấy, con người trong suốt đẹp vô cùng, trong đáy mắt hấn giống như toàn ngôi sao trên trời lấp lánh, lóng lánh đẹp mắt. Trái tim tôi đập kịch liệt nảy lên khiến ngực tôi sinh đau, tôi biết nhìn hấn như vậy sẽ không tốt, đối với người khác đó là mê hoặc, không thể nào dời tầm mắt khỏi hấn.

Lâu Tập Nguyệt cũng nhìn tôi, bất thành linh giơ lên tay sờ môi tôi, lòng ngón tay chạm vào cánh môi, khiến tôi co rút, cả người cứng đờ.

“Bị cản hư rồi.” Hấn dời ngón tay, cúi đầu chậm rãi đưa tới gần tôi, để cái trán chạm vào trán tôi, giọng nói gần như than nhẹ nói: “Bây giờ vi sư luyện tiếc nhất, chính là Tiểu Tự đó .”

Lông mi dài che khuất vẻ mặt hấn, trong chớp mắt lông mi hấn chạm vào mặt tôi. Tôi cứng ngắc toàn thân như bị điểm huyết đạo, ngây ngốc nhìn hấn mãi, nhu thuận để hấn ôm tôi tới đặt lên trên tháp dài. Theo động tác khom lưng, sợi tóc hơi lạnh của Lâu Tập Nguyệt như thác nước trút xuống người tôi, tôi kim lòng không được mà nắm lấy nó. Lâu Tập Nguyệt

kéo áo lông cừu mỏng bọc lấy tôi, sau đó cởi ra giày gấm nằm xuống bên cạnh tôi, nghiêng người, một cánh tay ôm lấy hông tôi, kéo tôi đến trước ngực hẳn

Tôi cuộn tròn nằm trong lòng ngực hẳn, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở

“Nhắm mắt lại.” cầm Lâu Tập Nguyệt để trên đỉnh đầu tôi, dịu dàng ra lệnh cho tôi. Tôi run rẩy con người, ngoan ngoãn chậm rãi khép lại mi mắt.

Không có thị giác, thính giác cùng xúc giác đều trở nên vô cùng nhạy bén. Tôi có thể nghe thấy rõ ràng tiếng rên rỉ cùng thở gấp buồng bên đang phát tiết, đã không có lý trí, không thềm che dấu, chỉ còn lại bản tính dã thú điên cuồng muốn đoạt lấy. Trong tiếng rên rỉ của Tử Yên như đau đớn như vui thích, giống như khóc lại đang cười, từng tiếng như ma quỷ chui vào trong lỗ tai tôi, nhưng đôi tay đã bị Lâu Tập Nguyệt siết chặt chẽ, tôi không thể động đậy.

Song chẳng bao lâu tôi bắt đầu ý thức được, để cho tôi gian nan không phải mấy thứ này. Tôi kề sát ngực Lâu Tập Nguyệt phía sau lưng thấm ra một lớp mồ hôi, da giống như bị lửa thiêu rụi, trong cơ thể từng cơn khô nóng, vốn đã tán đi hơn phân nửa cảm giác say nhưng trong vòng tay của hẳn toàn bộ đã kéo nhau quay lại. Mà lúc này đây, tôi không còn sức lực thoát ra

Căng thẳng đến không có thể thở nổi.

Nhưng tại lúc này, Lâu Tập Nguyệt vỗ nhẹ lên mu bàn tay tôi một chút, hơi thở dịu dàng phất qua tóc tôi “Người muốn nín thở giết chết mình sao?” Tôi ngẩn ra, ho khụ khụ, mở miệng to thở hỗn hển thật đúng như là người gần chết. Mơ hồ nghe thấy tiếng cười khẽ của Lâu Tập Nguyệt quanh quẩn bên tai tôi, giấc mộng đẹp không nên cắt.

Chẳng biết qua bao lâu, kịch liệt phòng bên cạnh cuối cùng cũng dần dần yên lặng, yên tĩnh của đêm đã trở lại. .

Lâu Tập Nguyệt ôm tôi từ phía sau, đã vào giấc ngủ say, hô hấp nhẹ nhàng ầm ập kéo dài. Hẳn cứ như trước kia mà ôm tôi, không có lời nói dư thừa cũng không có động tác nào khác. Tôi lại có thể nghe thấy tiếng tim đập rộn ràng hỗn loạn của mình, trăng đêm miên man, trong cơ thể có một rung động xa lạ giày vò tôi ngủ không được, rồi lại không dám cử động chút nào, sợ sẽ đánh thức hẳn, đành phải căng thẳng chịu trận trong một tư thế không thể nhúc nhích được.

Ngày mới vừa rồi, ở trước mặt tôi, Lâu Tập Nguyệt làm chuyện quá phận với Tử Yên. Đối với tôi giờ phút này nằm trong lòng ngực hẳn, nhưng không cảm thấy sợ hãi, tôi cảm thấy bất lực với chính bản thân mình.

Ngày kể, ánh nắng ban mai chiếu vào trong nhà, ánh nắng chói lọi khiến tôi đang trong giấc ngủ mơ bưng tỉnh. Tôi mở to mắt ngậy người một lát, lúc này mới nhớ tới tối hôm qua không biết khi nào tôi ngủ quên mất. Động tác thong thả xoay chuyển thân, vẫn giữ nguyên tư thế này cả người tôi tê dại, bực bội quay đầu nhìn về phía sau giường trống rỗng. Trên đệm có dấu vết lộn xộn có người nằm qua, chứng minh tối hôm qua không phải nằm mơ. Tôi ngạc nhiên nhìn một lát, nghiêng người nằm dài trên đệm, tham lam hít lấy mùi hương trên người nào đó, mùi tươi mát giống nước suối.

Tôi biết bản thân mình không muốn xa rời Lâu Tập Nguyệt, như đến tối hôm qua tôi mới hiểu được, tôi đối với hẳn có lẽ không chỉ lưu luyến không thôi. Loại tình cảm này không được phép xuất hiện tại tình cảm thầy trò, khiến cho tôi bất kể thế nào cũng không tiếp nhận được Triệu Đan. Bỗng nhiên, cả người tôi cứng đờ, trong đầu hiện lên một ý niệm. Nếu, nếu sư phụ lại buộc tôi luyện võ công kia thì sao?

Ngực dâng lên một hồi sợ hãi. Tôi siết chặt góc chăn, ngay cả người đến gần vào trong phòng tôi cũng không biết. Mãi đến khi người nọ đứng ở đầu giường nhìn tôi, sau một lúc lâu, không thể kìm được mới gào to lên với tôi: “Đồ lười! Người còn muốn ỷ lại tới khi nào!?”, tôi mới hoàn toàn tỉnh lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn Bạch Khiêm trước người. Bạch Khiêm, cậu ta hé ra gương mặt đáng ghét nhìn thấy tôi, miệng nói nhỏ : “Tất cả mọi người bận bịu thu dọn hành lý, người thì ngược, hừ! Công tử thật sự là bất công!”

Câu cuối cùng đầy mùi ghen ghét khiến tôi bừng tỉnh, tôi nhịn không được tung chăn ngồi dậy, nhìn cậu ta hỏi : “Sư phụ? Sư phụ làm sao vậy?” Bạch Khiêm trừng liếc nhìn tôi một cái, dùng giọng điệu bức mình nói: “Dậy đi, tự mình đi về phòng thu dọn, đừng để cho Tử Yên một mình bận rộn!” Tôi đối với lời của cậu ta nghe hoàn toàn không hiểu, hơi run sợ mà nhìn cậu ta. Bạch Khiêm cũng nhìn tôi, bỗng nhiên, thỉnh thoảng đầu ngón tay kí lên đầu tôi, đau đến nỗi tôi phải ôm đầu kêu rên.

“Người phát ngốc cái gì hả đồ thần kinh? !” Tôi nhảy xộc ra khỏi chăn, không cam lòng yếu thế vươn tay đáp lại cậu ta bằng một cú đấm. Bạch Khiêm thở phì phì ôm chỗ đau trừng mắt nhìn tôi, trong mắt lộ ra một tia giảo hoạt cười nói : “Người giống như con ngốc, công tử có thể cho người đi làm cái gì chứ?”

Tôi cau mày nhăn mi, liếc xéo Bạch Khiêm đang cười như kẻ trộm mà đi ra ngoài, tôi mang theo cảm giác không hiểu ra sao nhìn lại phòng vắng vẻ kia, ánh mắt đảo qua màn chuỗi hạt, trong lòng run rẩy một cái, đêm qua mọi chuyện lại hiện lên trong đầu tôi. Trong lòng nghĩ lại thấy sợ, tôi nhảy xuống giường, như chạy trốn khỏi gian phòng.

Ai ngờ chân trước tôi vừa bước ra khỏi nửa cánh cửa, đầu tôi đụng vào lòng ngực một người. Tôi ngượng ngùng đứng lên, vội liếc nhìn người đụng đến, cả kinh nói: “Sư phụ!”

Lâu Tập Nguyệt ôn nhã cười nhìn về phía tôi: “Tiểu Tự tối hôm qua nghỉ ngơi được không?” Nghĩ đến đủ chuyện đêm qua, lỗ tai tôi lại nóng lên, tránh né tầm mắt của hắn trả lời: “Dạ, tốt lắm nha.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâu Tập Nguyệt cười sâu không rõ ý, đôi mắt sáng sủa: “Hôm nay phải đi, vì sư còn sợ Tiểu Tự thân thể chịu không nổi.”

“A? ! Sư phụ lại muốn đi?” Tôi có chút hoang mang đón nhận ánh mắt hắn. Bỗng nhiên phát hiện, hôm nay Lâu Tập Nguyệt ăn mặc không tùy ý giống thường ngày ở đây, y phục xanh nhạt bó sát thân hình hắn, thiếu mấy phần biếng nhác thường ngày nhưng lại thêm tuấn dật nho nhã, tóc dài buộc cao cũng được nón bạch ngọc cột chặt cố định, trắng đen phối hợp, càng tôn lên dáng vẻ thanh tú đầy bí ẩn, óng ánh tỏa sáng.

Đây là trang phục Lâu Tập Nguyệt khi đi ra ngoài. Tôi thoáng cái có chút ồ ồ, cúi thấp đầu: “Đồ nhi cung tiễn sư phụ.” Lâu Tập Nguyệt cười khẽ trên đỉnh đầu tôi, nâng tay xoa xoa tóc tôi “Xem ra, Tiểu Tự không nỡ bỏ nơi này. Thôi được, người cứ ở lại đi.”

Nghe câu nói hắn đầy ẩn ý, trong lỗ tai tôi “âm” vang nổ một tiếng, ngẩng đầu không dám tin mà nhìn hắn, “Sư, sư phụ, người muốn dẫn con.. .” khi giọng nói tôi đang phát run, Lâu Tập Nguyệt gật gật đầu, khuôn mặt hoàn mỹ lại nhoẻn miệng tươi cười. Tôi nhất thời kích động nắm lấy ống tay áo hắn: “Sư phụ, chờ con trong chốc lát, con lập tức đi thu dọn chút sẽ tới!”

Chỉ lo sợ hắn bỏ lại tôi mà đi, tôi xoay người muốn chạy. Trong khoảnh khắc xoay người, Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên túm cánh tay tôi kéo tôi trở về. Tôi bổ nhào vào ngực hắn, kinh ngạc ngẩng đầu lên, hô hấp bỗng nhiên dừng lại, ngay cả đầu óc đầy hưng phấn kích động khi nãy đều bay sạch sẽ.

Lâu Tập Nguyệt nhìn chăm chú đánh giá tôi, trong đôi mắt xinh đẹp lóe ra cái gì đó khiến tôi không hiểu sinh ra cảm giác khẩn trương, không khỏi gọi hắn một tiếng: “Sư phụ. . . . .” Lâu Tập Nguyệt trong đáy mắt nổi lên ý cười, đôi ngươi trong suốt như hồ sâu nổi lên sóng gợn xinh đẹp

Đầu óc tôi bỗng chốc trống rỗng.

Ngay lúc tôi kinh diễm vì dáng cười ấy mà nín thở, hắn bỗng nhiên buông lỏng tôi ra nói : “Tiểu Tử, ngươi về phòng trước, xem Tử Yên thu dọn cho ngươi xong chưa.” Tôi nghe hắn nói như vậy, bỗng chốc nhớ tới chuyện theo hắn ra ngoài, hơn nữa che dấu bản thân mình khi này suông sẽ chăm chú nhìn hắn, tôi vội vàng gật đầu “Dạ, con lập tức quay về.” Nói xong, chạy vội về phía phòng mình. Đây là nơi năm năm tôi ở, lần đầu tiên rời đi khỏi nhà này cốc này, hơn nữa cùng hắn cùng nhau ra ngoài, tôi có thể nào không hưng phấn. Huống chi, trong lòng tôi âm thầm thích thú, Lâu Tập Nguyệt không còn nhắc lại chuyện tôi cùng Triệu Đan hợp luyện kiếm pháp. Cả đêm qua tôi chưa ngủ không lúc nào không nghĩ tới chuyện hắn có thể lại bức tôi, sáng nay xem ra, tất cả mọi thứ đều như mong muốn của tôi.

Trong ngực tràn đầy cảm giác thỏa mãn. Tôi thuận tay bẻ nhánh liễu ven đường, liễu rủ um tùm, mềm mại giống như lợn tóc của ai đó rũ trước ngực. Tôi vuốt ve nhánh liễu, động tác mềm nhẹ giống như nâng tóc hắn, đáy lòng dâng lên một giọng nói với tôi — chỉ cần tôi ở bên người hắn, có lẽ có một ngày, hắn sẽ hiểu rõ tâm tư của tôi..

Nghĩ vậy, hai gò má tôi ửng đỏ, trong lòng dâng lên tình cảm dào dạt xa lạ khiến cho tôi không hề chuẩn bị trước. Tôi cống quít đưa tay vứt cái “đầu sỏ gây nên” suy nghĩ miên mang trong đầu tôi vào bụi cây, không kìm được nhảy nhót tung tăng chạy về phía trước.

*****

Khi tôi vào nhà, đến lấy gói hành lý trong tay Tử Yên sửa sang lại cho tốt, xoay người ra ngoài, tôi một chút cũng không dám nhìn tới đôi mắt Tử Yên; chỉ liếc nhanh một cái, cảm thấy sắc mặt chị ấy tái nhợt, hốc mắt cũng sưng đỏ. Tử Yên cũng nhếch môi một chữ cũng không nói. Về chuyện tối hôm qua, tôi vẫn sợ hãi trong lòng, thế nhưng tôi nói không nên lời an ủi Tử Yên, thậm chí tôi mơ hồ cảm giác rằng, Tử Yên cũng không hy vọng tôi đến an ủi.

Tôi đi tới cửa, một giọng nói dịu dàng hơi khàn khàn vang lên sau lưng tôi “Tiểu Tự, muội thích hẳn sao?”

Cả người tôi cứng đờ! Sau một lúc lâu quay lại đối mặt Tử Yên, tôi cố cười nói: “Tử Yên tỷ, muội đối với sư phụ. . .” Tử Yên bỗng nhiên giơ lên tay chạm vào hai má tôi, lòng bàn tay lạnh như băng khiến cho tôi lạnh run cả người, sau đó cũng buông rời. Trong ánh mắt chị ấy mang theo nét bi thương cùng bướng bỉnh không chịu khuất phục, ánh mắt thế này khiến cho tôi vô cớ đau lòng. Nghĩ tới năm năm chị ấy chăm sóc tôi, còn dạy tôi biết chữ, kỳ thật cũng coi như nửa sư phụ tôi. Nhưng Lâu Tập Nguyệt lại. . .

Tôi không thể hiểu rõ hành vi tối hôm qua của Lâu Tập Nguyệt, bất kể hẳn xuất phát từ nguyên nhân gì làm nhục nhã Tử Yên như vậy. Nhưng cho dù tôi không ủng hộ, thậm chí trong đáy lòng cảm thấy rằng Lâu Tập Nguyệt làm rất độc ác, tôi vẫn còn yêu thích hẳn.

Tử Yên nhìn mặt tôi hồi lâu, nhướn lên khóe môi nói: “Tiểu Tự lớn lên càng ngày càng thấy xinh đẹp.” Theo cánh môi như đóa hoa hé mở kia khen tôi đẹp, thực sự rất không đúng sự thực. Tôi không được tự nhiên cúi đầu, cắn cắn môi đáp: “Tử Yên tỷ, muội phải đi rồi.”

“Chờ chút đã, Tiểu Tự.” Tử Yên giữ chặt tôi, từ trong ống tay áo rút ra một phong thơ đưa tới trước mặt tôi, nhìn vào mắt tôi, khẩn thiết nói: “Tiểu Tự, xin muội giúp ta đưa một phong thơ đến kinh thành.” Tôi kinh ngạc nhìn chị ấy, nhất thời cũng không đưa tay đón nhận. Tử Yên nhận thấy sự

ngờ vực của tôi, mím môi cười càng thêm động lòng người: “Muội yên tâm, đây chỉ một phong thơ nhà.” Chị ấy dường như có chút khó có thể mở miệng, dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Lúc trước ta theo công tử tới nơi này, đã từng lập ra lời thề vĩnh viễn không còn liên hệ gì tới quá khứ. Tám năm, ta chưa bao giờ vi phạm lời thề. Nhưng mà hôm nay. . . . .” hốc mắt Tử Yên ngấn nước, như mưa thu tàn phá rơi vào giữa cánh hoa “Tiểu Tự, ta thật sự nhớ cha mẹ trong nhà . . . .”

Tôi kìm lòng không được nhẹ dạ, nghĩ tới bản thân mình không có cha mẹ, mà chị ấy mặc dù có cũng không thể đi gặp, thật sự “đồng mệnh tương liên” với tôi. Vì thế đầu tôi nóng lên, tôi đón nhận lá thư trong tay chị ấy, chỉ suýt chút không vỡ ngực thề son sắt nói với chị ấy: “Tử Yên tử yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa thư tới.”

Tử Yên cảm kích địch gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, “Tiểu Tự, chỗ công tử. . . . .” “Muội sẽ không nói cho sư phụ biết.” lời của tôi xóa bỏ băn khoăn của chị. Tử Yên ngừng khóc “Ừ” một tiếng, sau đó dịu dàng vươn tay vuốt ve sợi tóc rối loạn bên tai tôi.

Tử Yên ôn nhu nói: “Tiểu Tự, tuy rằng ta biết bản thân mình có lẽ không tư cách nói câu nói kia, nhưng mà, cùng muội ở chung nhiều năm như vậy. Ta từ lâu đã coi muội như em gái, có chút chuyện ta không thể không nói” Chị vỗ về sợi tóc tôi trong tay chị, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào mắt tôi, nói : “Tiểu Tự, đừng yêu Lâu Tập Nguyệt. Nhân lúc muội còn chưa lún sâu, rời đi hẵn rất xa. Bằng không, một ngày nào đó muội sẽ hối tiếc không kịp.”

Vẻ mặt tôi cứng đờ,sau đó miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Tử Yên tử, sẽ không đâu.” Tôi biết câu trả lời này của tôi rất lấp lửng, rốt cuộc là tôi sẽ không yêu hẵn, hay vẫn là tôi sẽ không hối hận khi yêu hẵn? Thông minh như Tử Yên, tất nhiên nghe cũng đã hiểu ra. Chị nhìn tôi hồi lâu, thở dài một tiếng buông cánh tay: “Tiểu Tự muội vẫn là quá nhỏ, không biết

trên đời này có người trời sinh vô tình vô tâm. Mặc dù muội đối hẳn toàn tâm toàn ý, cũng không có thể đối lấy chút đối đãi dịu dàng nào từ hẳn.”

Trong đầu tôi khẽ động, sụp mắt nhìn dưới chân mình, nền nhà trơn bóng có thể nhìn thấy bóng dáng người. Tôi nhìn thấy, gần như giật mình khi nhìn thấy đôi mắt người nọ, đôi mắt hơi cong lên, sâu không thấy đáy. Gương mặt đó, dịu dàng ấy đều là giả sao?? Tôi lắc lắc đầu. Cho dù phải, tôi vẫn như cũ quyến luyến.

Tôi ngẩng đầu nhìn phía Tử Yên, lộ ra tươi cười nói: “Cám ơn Tử Yên tỷ, ngoài trừ sư phụ, muội không còn người thân nào khác.” Nói xong, tôi không để ý về mặt Tử Yên há mồm muốn nói dứt khoát bước ra cửa phòng.

Thực ra, tôi thua xa Tử Yên việc hiểu độ thâm sâu đối với Lâu Tập Nguyệt. Lâu Tập Nguyệt độc ác thích giết người, hẳn đúng là tay lãnh khốc vô tình. Tôi từ lúc năm năm trước cũng thấy nhận thức qua; tuy rằng sợ hãi, nhưng sợ qua sau đó tôi còn tìm không được đi gần gũi với hẳn, cảm thấy rằng chỉ có khi ở bên người hẳn, mới yên tâm nhất.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mục Đích Của Sự Phụ

Khi tôi khoác bọc đồ thờ hồng hộc chạy tới trước cửa nhà, xa xa đã nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt cùng Bạch Khiêm đều đứng bên ngựa chờ tôi. Lòng tôi chấn động, bước nhanh đi tới trước người Lâu Tập Nguyệt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Sự phụ, con đã chuẩn bị xong.” Lâu Tập Nguyệt liếc mắt nhìn tôi, sau đó nhẹ nói tiếng ‘ừ’, xoay người dẫm lên trên bàn đạp tuấn mã màu râm nắng, nhanh nhẹn nhảy lên lưng ngựa.

Tôi cúi đầu, chỉ nhìn thấy vạt áo hăn ở không trung vẽ ra một đường cong xinh đẹp, sau đó Bạch Khiêm đưa cương ngựa tới trước mặt tôi, tôi nuốt nước miếng. Bạch Khiêm giơ dây cương thấy tôi không đón, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, chớp chớp đôi mắt đen láy gí sát vào, giọng nói chế nhạo hỏi tôi: “Sâu lười, người biết cưỡi ngựa không?”

Tôi hung hăng trừng mắt liếc xéo cậu ta một cái, nhướn cằm không chịu yếu thế, đáp lại: “Người mới không biết! từ nhỏ tôi đã cưỡi rong chơi rồi.” Bạch Khiêm cong khoé môi, không nói chuyện, nhét dây cương ngựa vào trong tay tôi, xoay người đi đến bên cạnh Lâu Tập Nguyệt rồi nói: “Công tử, Đường Tự nói cô ấy biết cưỡi ngựa không cần thuộc hạ hỗ trợ.” Nói xong cố ý ở trước mặt tôi xoay người nhảy lên ngựa rất tự nhiên.

Tôi tức giận nắm chặt dây cương trong tay, khễ cắn môi, học dáng vẻ hăn dẫm lên bàn đạp, cố sức leo lên ngồi. Không cần dùng đầu nghĩ cũng biết, động tác tôi vụng về vô cùng mất mặt, cho nên ngay cả trong đáy mắt Lâu Tập Nguyệt cũng hiện lên ý cười đầy bồn chột

Lúc tôi nóng nảy khó chịu căng thẳng, mông không biết ngồi làm sao, Lâu Tập Nguyệt giục ngựa đi tới bên người tôi, vô cùng điềm đạm nói với tôi: “Tiểu Tự, đi thôi.” Tôi siết chặt dây cương, thân mình vẫn không nhúc nhích. Lâu Tập Nguyệt giục ngựa đi ra vài bước, dừng lại vó ngựa ngoái đầu nhìn thoáng qua tôi. Ngay tức khắc tôi cảm thấy xấu hổ gục đầu xuống, trước mặt hần rớt cục chẳng thể giả bộ được, trên mặt vừa đỏ vừa nóng, lo lắng nói: “Sư phụ, con chỉ biết cười lạc đà và. . . . . con lừa, chưa từng cười ngựa.” tiếng nói càng ngày càng nhỏ.

Lâu Tập Nguyệt cười khẽ ra tiếng, khó khi thấy tâm tình tốt như thế, ngón tay thon dài bàn tay trái đặt trên mu bàn tay tôi: “Tay đừng nắm chặt như vậy, hai tay thả lỏng, giữ thân thẳng ngay ngắn. . . . .” Tôi nhất nhất nghe theo lời hăn. Đợi khi chỉ bảo xong, cũng mất khoảng thời gian, Lâu Tập Nguyệt rút tay về ý bảo tôi thử một lần. Tôi kiểm chế khẩn trương trong lòng, tay nắm dây cương cũng thả lỏng ra chút, sau đó nhẹ nhàng dùng chân vỗ bụng ngựa. Con ngựa kêu hai tiếng sau bắt đầu chậm rãi bước đi thong thả, tôi ngồi ngay ngắn thân thẳng cố gắng để cho mình thả lỏng, giống như lời hăn vừa dạy khi nãy, tinh thần tới mức có thể nghe rõ âm luật tiếng móng ngựa giòn giã giẫm trên nền đất.

Đát, đát, đát. . . . . Tôi thúc ngựa đi vòng vo hai vòng vòng quanh Lâu Tập Nguyệt, cảm thấy bản thân mình không bị té xuống, liền vui sướng xoay thân nhìn về phía Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, con sẽ cười. . . . .” ngay sau đó, trời đất trước mặt xoay chuyển. Có lẽ động tác xoay thân của tôi làm kinh sợ tới ngựa, nó cúi đầu xuống, đá phía sau một cái, hất tôi xuống khỏi lưng nó. Tôi phản ứng nhanh nhạy vận khinh công phóng người lên, nhưng vào lúc này kinh hoảng phát hiện chân trái của tôi đang vướng vào bàn đạp

Bị tôi đạp như vậy, ngựa giật mình, tôi bị luồng lực này vứt tôi xuống khỏi ngựa, đầu óc tôi mê muội. Vào lúc này, bỗng nhiên cảm thấy thắt lưng bị siết chặt, tôi được một vật gì đó thật dài quấn lấy hông cuốn lấy cả

người, thân thể còn đang ở không trung, một cánh tay ôm lấy thắt lưng tôi, đưa vào trong vòm ngực

Mọi việc này xảy ra chỉ trong chớp mắt. Tôi vẫn hoảng hồn chưa bình tĩnh lại, miệng mở to thở dốc, trái tim đập bịch bịch, nhưng mà đến khi ý thức được người đang ôm mình là ai, tim đập bỗng nhiên lệch một nhịp, “Sư phụ. . . . .” tôi nghiêng đầu.... giọng nói run run gọi người ở phía sau một tiếng.

Lâu Tập Nguyệt kéo tôi tới trước người, roi ngựa trong tay tôi buông xuống mặt đất. Hắn cúi đầu nhìn nhìn tôi, đôi mắt trong trẻo tô điểm ý cười: “Tiểu Tử, đây là lần thứ hai nha?”

Tôi túng quẫn, nhớ tới chuyện trước kia cũng ngã ngựa tai nóng lên, miệng ngập ngừng nói: “Con, con chỉ là không cẩn thận.” Trong đáy mắt Lâu Tập Nguyệt ý cười càng đậm, trong đôi đồng tử đen thẫm ánh sáng xoay chuyển, sóng nước mênh mông rục rờ, nâng tay, đốt ngón tay gõ nhẹ lên trán tôi “Ngốc, thật là một đồ đệ ngốc” Tôi bị nụ cười của hắn khiến cho giật mình, tâm hồn nhận nhạo ngây ngốc nhìn hắn, trong giọng nói hắn lộ ra ý cứng chiều khiến vừa mừng vừa sợ.

Giờ phút này tựa vào ngực hắn, bao quanh bởi hơi thở tươi mát dễ chịu của hắn, tôi cảm thấy tim đập không thể khống chế, chỉ nguyện cả đời cứ tiếp tục như vậy. Đáng tiếc, chớp mắt mộng đẹp tan nát. Lâu Tập Nguyệt buông tay thả tôi lại về mặt đất, cười bảo: “Thôi, người về theo Triệu Đan học đi, không trễ giờ mất.” Nói xong quay đầu sẽ giục ngựa rời đi.

Tôi hoảng hốt, vội vàng giữ chặt cương ngựa của hắn vội la lên: “Sư phụ, con không sao đâu, con có thể đi!”. Nói xong cũng bất chấp sợ sệt, chạy đến bên con ngựa trắng được Bạch Khiêm dắt về, xoay người ngồi lên; rất nhanh chóng, khi chạm vào dây cương trong lòng lại sợ hãi, nhưng tôi vẫn cố gắng tươi cười với hắn: “Con có thể làm được, sư phụ.”

Lâu Tập Nguyệt nhìn đôi mắt tôi loé sang, ngay trong khoảng tôi quay đầu đi, bỗng nhiên hấn vươn cánh tay ôm ngang eo tôi đặt lên trước người hấn. Tôi kinh ngạc cả người cứng nhắc, nghe thấy phía sau hấn truyền tới tiếng cười: “Người muốn khoe tài, vi sư không nỡ. Nếu thật sự cười ngửa ngã ở trên đường.. . . . .”

“Sẽ không đâu.” Tôi không cần suy nghĩ ngợi đã nói, quay đầu nhìn về phía hấn. Lâu Tập Nguyệt sững sốt, dường như không dự đoán được tôi sẽ cắt ngang lời hấn nói, thoáng im lặng.

Đối mặt với đôi đồng tử đen láy đẹp kinh người như thế, lòng tôi sớm hồng bết rồi, sau đó tự hít sâu một hơi, ráng sức nói “Sẽ không đâu, sư phụ còn ở đây mà”

Nghe thấy lời tôi nói, thần sắc Lâu Tập Nguyệt ngừng lại một chút, bỗng nhiên cười khúc khích cười ra tiếng, hấn cúi đầu dán trán lên đỉnh đầu tôi, hơi thở ấm áp xuyên qua sợi tóc chạm vào làn da tôi, cảm giác tê dại như có luồng khí truyền khắp toàn thân. Tôi bị phản ứng của hấn làm cho kinh sợ, sống lưng dựng thẳng tắp, nghe thấy tiếng nói tuyệt vời như giọt nước rơi trên ngọc vờn quanh tai tôi: “Tiểu Tử của ta không thay đổi chút nào.”

Lâu Tập Nguyệt nói xong, cánh tay ôm tôi theo bản năng siết chặt lại chút. Tôi thuận thế dán vào vòm ngực hấn, giống như trước đây hấn dùng áo choàng bao bọc lấy tôi. Tôi ngẩng đầu không chớp mắt nhìn sườn mặt hấn, lông mi dài xoè ra như cánh bướm che phủ đôi mắt, tôi nhìn thần sắc hấn ngay tầm mắt mình, liệu hấn có thể nghe thấy tiếng tim tôi đập dồn dập. Mà trong lòng tôi từ lâu đã hỗn loạn không thể nào chịu nổi.

* * *

Ra khỏi sơn cốc chạy trên đường cả ngày, tôi cũng không có cơ hội hỏi nguyên nhân vì sao Lâu Tập Nguyệt đưa tôi ra ngoài lần này, chỉ đi

theo hần suốt cả đường. Trước khi màn đêm buông xuống, Lâu Tập Nguyệt đưa tôi cùng Bạch Khiêm tới một thị trấn rất náo nhiệt, giục ngựa đứng trước cổng một toà nhà tĩnh mịch trong phố.

Lâu Tập Nguyệt dáng vẻ tao nhã nhảy xuống khỏi lưng ngựa, tôi vung về xoay người leo xuống, chú ý đi theo phía sau hần. Hần đứng ngay trước cửa nhà, quay lại bảo với tôi: “Tiểu Tự vào nghỉ ngơi trước đi, vi sư đi làm chút chuyện.” Tôi không nói gì, ánh mắt không muốn nhìn hần. Lâu Tập Nguyệt bị tôi làm thế khiến hần nở nụ cười, sờ sờ mặt tôi cười nói: “Thật giống.” Tôi khù khờ hỏi: “Giống cái gì a?” Lâu Tập Nguyệt tươi cười có phần bồn chột, trả lời tôi: “Giống một con mèo nhỏ chỉ sợ bị chủ nhân vứt bỏ.”

Thoáng cái tôi đã đỏ bừng mặt, cúi đầu nhìn đầu ngón chân mình. Tiếng nói êm tai của Lâu Tập Nguyệt lại vang trên đỉnh đầu tôi, sau có một áo choàng khoác lên vai tôi, hần nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, môi dán bên tai tôi trầm tĩnh nói: “Vào đi thôi, Tiểu Tự, bên ngoài gió lớn đừng để lạnh.” Nói xong buông tôi ra, dẫn theo Bạch Khiêm rời khỏi.

Tôi lưu luyến không rời nhìn bóng dáng cao to biến mất ở đầu phố, lúc này mới dời tầm mắt đẩy cổng lớn bước vào trong

Canh giờ tiếp theo, trở nên rất khó khăn. Tôi ở trong nhà loanh quanh vài vòng, phát hiện nơi này chỉ có một mình tôi. Ngôi nhà xây vô cùng lịch sự tao nhã, có sơn có thủy, bốn hướng đều là tiểu viện nhỏ, từng nơi đều bố trí phong cảnh khác nhau, mỗi thứ mỗi vẻ. Tuy rằng không có bóng dáng người khác ở lại, nhưng trong viện sạch sẽ, phòng ốc sạch sẽ, chắc hẳn thường xuyên quét dọn.

Trong đầu tôi hơi nghi hoặc, đi mệt rồi chọn ngồi xuống bên bộ bàn ghế dưới gốc Hồng Mai, hương thơm thoang thoảng. Hoa mai nở khắp cây, kiều diễm động lòng người giống như nét cười của mỹ nhân. Tôi kinh động

ngẩng đầu nhìn, cảm giác tê rần lan toả khắp hai chân. Đúng lúc này, bụng bắt đầu kêu ‘ọt ọt’

Tôi che bụng lúc này mới nhớ tới, mình hôm nay sau giờ Ngọ chưa ăn cơm. Còn đang suy nghĩ, hình như Lâu Tập Nguyệt cũng vậy, trong lòng hơi khẩn trương. Tôi đứng lên chạy về phía phòng bếp khi này tôi đã nhìn thấy, hy vọng trước khi sư phụ quay về, sẽ làm được mấy món ăn cho hẳn.

Tại phòng bếp cái gì cũng có, làm món mặn cũng có, cũng đều là tươi mới, chẳng qua.... tôi nhìn hai tay mình, hơi rầu rầu nhận ra, tôi cái gì cũng không biết làm. Từ nhỏ ở khách điểm có mẹ cùng các cô, còn nhỏ nên ngoài việc nhặt rau cũng không làm gì. Sau, theo vào sơn cốc cùng Lâu Tập Nguyệt, cũng là Tử Yên và Bạch Khiêm lo chuyện bếp núc, tôi hầu như còn chưa đi tới phòng bếp. Lúc này, đối mặt nhiều nguyên liệu nấu ăn, tôi hoàn toàn không biết nấu gì.

Mặc kệ ! Tôi hít sâu một hơi lên tinh thần, chưa ăn qua thịt cũng thấy heo chạy, tôi nhớ lại những việc mẹ tôi làm trước đây, vẫn có thể làm ra được chút ít ăn được. Trong lòng nghĩ tới có thể làm thức ăn cho Lâu Tập Nguyệt khi quay về có cơm ăn; thoát cái tôi đã không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, vươn tay cuộn tóc cao lên, liền vùi đầu vào đồng gạo và rau xanh... miệt mài làm

Khói củi khiến nước mắt tôi chảy ròng ròng, vài lần ho khan khó thở phải lao ra ngoài cửa, sau khi hít mấy ngụm không khí trong lành mới mê lại vào phòng bếp. Cứ như vậy bận rộn, nhìn rau xanh cùng cháo trên bàn, mệt khiến tôi nằm dài ra bàn, cảm giác đói cũng chẳng còn.

Chống cằm nhìn bầu trời tối như mực bên ngoài, tôi đứng dậy lấy làn che đập lại thức ăn, vội vàng rửa mặt chải đầu, chạy ra đứng sau cổng sân viện. Trên phố mỗi nhà đều đã thắp đèn, ánh sáng ấm áp từ cây nến hắt ra ngoài song cửa, xua tan đi ngõ nhỏ u tối cùng rét lạnh.

Lại đợi khoảng chừng nửa canh giờ, rất xa, tôi nhìn thấy một thân ảnh màu trắng xuất hiện ở đường cuối phố, người nọ cười trên tuần mã, gió đêm phất qua tay áo hăn, nhẹ nhàng như lá, tuần dật vô cùng.

Trong lòng tôi vui mừng khó kiềm chế, vội vàng cất bước nghênh đón. Ngựa dừng lại trước cửa viện, tôi mở miệng hô to: “Sư phụ. . . . .” chữ cuối cùng chưa rơi xuống thì tầm mắt nhìn vào lòng Lô Tập Nguyệt, trong đó đang ôm cái gì bỗng nhiên tôi ngưng bật.

Lô Tập Nguyệt xoay người xuống ngựa, ôm gì đó đến trước mặt tôi. Tôi kinh ngạc nhìn một đầu tóc đen nằm trong áo choàng rộng thùng thình kia, sợi tóc rũ xuống không trung, bay theo gió, giống như cánh đồng cỏ xinh đẹp bên mặt sông. Người nọ im lặng để cho ôm, đầu tựa vào vai Lô Tập Nguyệt, mặt hoàn toàn che phủ trong áo choàng. Người nọ không nói ra tiếng cũng không động đậy, nhìn thân hình nhỏ bé thon gọn đó, có thể phán đoán được đó là một cô gái.

Lô Tập Nguyệt nói với tôi: “Tiểu Tự, không phải bảo người vào nhà chờ sao.” Tôi ngây ngẩn cả người, không rõ gì nên chỉ “A” một tiếng, thấy thế Lô Tập Nguyệt cười ra tiếng, trong đáy mắt tràn sự dịu dàng thấp giọng bảo: “Tiểu Tự ngốc, vào đi thôi.” nói xong, bước qua bên người tôi mà đi.

Tôi quay đầu nhìn hăn, bóng dáng thẳng cao ráo, so với năm năm trước đây lần đầu tiên gặp thì anh tuần hơn rất nhiều, tóc người nọ buông rũ từ bả vai hăn xuống tới khuỷa tay, một cảnh tình cảm dịu dàng, khiến cho người khác cũng phải tán thán.

“Ngốc nhìn cái gì, còn không đi.” Đột ngột trong không gian có một giọng nói, khiến cho tôi giật mình, mới phục hồi tinh thần lại, tôi nhìn về phía Bạch Khiêm, nghĩ nghĩ hỏi: “Bạch Khiêm, cô ấy là ai?” Bạch Khiêm tức giận trừng mắt lườm tôi một cái: “Là người công tử rất coi trọng. Công tử mất không ít công sức mới đưa cô ta về được.” Cậu ta ngừng lại một lát

“Người gốc như vậy, tốt nhất tạm thời đừng xuất hiện trước mặt Diệp tiểu thư đi, để tránh người giả khùng khiến công tử mất mặt.” Nói xong hết thảy, một đôi mắt to, đen trắng rõ ràng có tia thích thú nhìn chăm chăm tôi. Sự im lặng của tôi, khiến cậu ta giật mình, trong đáy mắt cậu ta hiện lên ý mê hoặc “Quái lạ, hôm nay người sao không . . . .”

“Sư phụ ăn cơm tối chưa?” vẻ mặt tôi như khúc gỗ mở miệng, trong đáy mắt cậu ta hoang mang càng rõ, giống như nhìn thấy người xa lạ mà xem xét tôi, lắc đầu “Làm sao còn kịp. Người cho rằng xông vào Lục Gia bảo cướp người dễ dàng như vậy sao?. Huống chi, không ngờ là đoạt tân nương của bảo chủ.” Nói xong cậu ta chẳng thèm nhìn tôi, nhắc chân một mình bước qua cánh cửa đi vào trong.

Lời nói của cậu ta rơi vào trong tai tôi, không khác sét đánh trên đầu. Lâu Tập Nguyệt dịu dàng ôm người con gái ấy, hẳn đi cướp cô ấy từ trong tiệc cưới, mà cô ta là người hẳn coi trọng . . . . .

Tôi siết chặt năm đầu ngón tay, bỗng nhiên kinh hãi phát giác trong lòng bàn tay ra mồ hôi lạnh, tim trống rỗng, khiến thân thể tôi lạnh run. Tôi vô cùng hối hoảng vào trong, không biết bản thân mình làm sao vào trong được, thế nhưng đi tới trước cửa phòng Lâu Tập Nguyệt. Tôi có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, giọng nam du dương như ngọc va chạm vào nhau, giọng nữ uyển chuyển như chim hót.

“Độc của nàng mấy ngày có thể giải?” Lâu Tập Nguyệt dùng giọng nói hoà nhã hỏi cô nương kia. Cô nương đó đáp lại lời hẳn: “Hai ngày” “Vậy còn kịp”. Cô gái nghe thấy Lâu Tập Nguyệt nói như thế, nở nụ cười ra tiếng nói : “Đóa Tam Sinh đó hẳn là mười ngày sau sẽ nở. Ba mươi năm mới nở một lần, chu kỳ nở chỉ có ba ngày. Sau hai ngày ngài mới đến, nhanh nhất cũng mất mười ngày mới có thể tới Cô Tuyết Phong, đoán chừng còn có một ngày. Ngài không thấy rất mạo hiểm?” Lâu Tập Nguyệt nghe vậy, cười nói: “Mạo hiểm, nhưng độc trong cơ thể nàng chưa hết, e rằng chống đỡ không nổi tới nơi đó.” Cô nương đó không nói, sau đó hỏi

Lâu Tập Nguyệt: “Ngài xác định muốn đi? Tam Sinh hoa được Tử Thần phái xem là thần vật, thì sẽ phái người trông coi, mà ngài không phải có tám năm hẹn ước sao?” Lâu Tập Nguyệt chỉ nói một câu đáp lại: “Nàng cần gì đó, ta nhất định có thể lấy được.”

Nàng muốn gì đó, ta nhất định sẽ lấy được... . . . . .

Giờ khắc này, tôi thật muốn xoay người rời đi, không muốn nghe Lâu Tập Nguyệt dùng giọng điệu dịu dàng như thế này nói chuyện với phụ nữ khác, nhưng mà, dưới chân giống như sinh rễ, từng bước không rời đi được.

Lại nghe thấy cô gái kia nói tường tận: “Thôi được, ngài có biết làm sao hái xuống Tam Sinh hoa chưa? Hoa này chỉ có người có hai tay chưa từng dính máu tanh mới có thể suông sẻ hái xuống, bằng không tay vừa chạm vào đoá hoa này sẽ héo tàn.” Lâu Tập Nguyệt hoà nhã đáp lời cô ta: “Việc này không sợ, ta sớm chuẩn bị một đũa đồ nghề đi.”

Nháy mắt, trái tim dừng đập.

Tôi đứng ở ngoài cửa, toàn cơ thể ớn lạnh. Hoá ra, Lâu Tập Nguyệt đưa tôi là vì cô ta, vì người này hái Tam Sinh hoa

Khuôn mặt ướt đẫm, tôi không muốn khóc, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi. Tôi nâng tay lau đi, nhìn chỗ phồng trên mu bàn tay, động tác khó khăn lắm dừng lại. Đó là lúc tôi nấu ăn dầu mỡ bắn tung toé khiến bị phồng, mu bàn tay nổi lên một vết phồng nước, bây giờ lại đau rát. Nhưng đau này cũng không thể bằng tim tôi đang đau, một nửa cũng không thể.

Tôi vốn tưởng rằng Lâu Tập Nguyệt đối với ai đều vô tình vô nghĩa, cho nên hẳn đối xử với tôi như thế cũng không tệ. Nhưng bây giờ tôi mới biết được, hẳn cũng có thể dùng lời nói dịu dàng nói chuyện cùng những người khác, vì cô ấy lo nghĩ, vì cô ấy muốn sẽ lấy hết tất cả mọi thứ.

Tôi là cái gì? Hẳn cho tôi cùng Triệu Đan luyện võ công loại đó, hẳn đưa tôi đi là vì người phụ nữ khác, hẳn đối với tôi chỉ. . . . lợi dụng?

Tôi hồn bay phách lạc quay về, không có mục tiêu, không có phương hướng, đi cả con đường không biết bao nhiêu phòng, tôi cũng không biết gian nào thuộc về tôi. Có lẽ trong cảm nhận của Lâu Tập Nguyệt, tôi ngay cả một chút suy nghĩ nhỏ nhoi cũng không có? Nhận ra điều này, tim tôi bỗng nhiên đập nhanh, giống như trong chớp mắt máu toàn cơ thể đều ngưng tụ lại, tôi sống chết ôm lấy hai vai, cơ thể như rơi vào vực băng sâu. Nước mắt rơi không ngừng, làm lu mờ tầm nhìn. Tôi rất sợ, sợ bản thân mình ngay cả một chút vết tích cũng không có gì đọng lại trong lòng Lâu Tập Nguyệt, sợ một ngày cuối cùng, hẳn sẽ giết như giết bao người khác, quên mất trên đời này từng có một đờ đệ ngốc tên là Đường Tự.

Bất thành linh trong đầu nổi lên một ý nghĩ điên cuồng, khiến cho tôi vội vàng chạy về phòng bếp. Nếu, nếu tôi có thể có khả năng hái được Tam Sinh hoa, thành toàn cho tâm ý của hẳn và người kia, có phải đối với hẳn mà nói, tôi cũng có chút hữu dụng?

Tôi chạy vào phòng bếp, lấy gánh hành lý trên bàn, khi đang muốn xoay người rời đi, tầm mắt bỗng nhiên đảo qua thức ăn trên bàn, trong lòng từ đâu dâng lên cảm giác đau đớn. Lâu Tập Nguyệt vĩnh viễn sẽ không vì tôi làm gì đó hiểu ý mà mỉm cười, nhưng tôi ngây ngốc đến bây giờ mới hiểu được.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Quyết Định Của Tôi

Cô Tuyết Phong là nơi Tam Sinh hoa sinh trưởng, tuyết phủ quanh năm chưa từng tan, vùng đất tiên thánh bao phủ bởi màu trắng tinh khiết không nhiễm trần thế.

Tôi sau khi rời khỏi Lô Tập Nguyệt, thì một đường chạy tới, khi tới ngày thứ chín, cuối cùng cũng đến một trấn nhỏ tên gọi là Duy Xuyên. Tôi đứng ngoài cửa thành ngẩng đầu, từ xa xa có thể nhìn thấy dãy núi cao cao phía xa một mảnh tuyết trắng. Sắc trời cũng bắt đầu tối, tôi nghĩ ngày mai hẳn có thể tới Cô Tuyết Phong. Để có thể suôn sẻ hái xuống Tam Sinh hoa, tôi tìm đến khách điếm chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm cho khỏe chuẩn bị tinh thần.

Tôi đi vào cửa khách điếm, tiểu nhị trong điếm từ bên trong vội vàng chạy ra đón, nét mặt cười xởi lời nói: “Khách quan mời bên này.” Đưa tôi đến một bàn gần song cửa sổ, mời tôi ngồi xuống. Tiểu nhị ở bên ân cần rót nước trà cho tôi, vừa thân thiện bắt chuyện với tôi “Vị cô nương, xem chừng là người vùng khác tới đây? Cô tới thật đúng lúc nha. Hôm nay là ngày lễ hội đèn lồng một năm mới có một lần đó, rất náo nhiệt. Cô đừng thấy bên ngoài bây giờ không có ai, chỉ cần chờ thêm một lát, người người tấp nập. Cô ở đây vừa ăn cơm xong là có thể đi dạo phố.”

Tôi nghe tiểu nhị nói như vậy, trong lòng khẽ động, không kèm nổi liếc nhìn ra mé ngoài cửa sổ. Hoa đăng treo ven đường đã có cái sáng lên, ngọn đèn như ánh sao lẻ loi lấp lánh. Tôi chưa bao giờ được xem qua lễ hội hoa đăng, chỉ biết trong sách Tử Yên dạy tôi có đọc được một câu “Hỏa thụ ngân hoa hợp, tinh kiều thiết tỏa khai. Đăng thụ thiên quang chiếu, minh

nguyệt trực nhân lai.” [1]. Lại được tiểu nhị nói như vậy, từ lúc rời khỏi nhà trong lòng lúc nào cũng mệt mỏi vừa nghe thấy vậy cũng cảm thấy hưng phấn chút.

Sau khi tôi gọi mấy món ăn được bưng lên, tôi ăn mấy miếng, mắt đã thấy đèn sáng càng ngày càng nhiều, dưới mái hiên, dưới nhánh cây, bên cạnh cầu, tất cả đều lấp lánh ánh đèn, giống như từng đốm nhỏ hòa thành một dãy ngân hà, sau đó lần lượt rơi xuống đường phố. Nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, ngay bữa cơm này tôi ăn cũng không chuyên chú.

Dùng xong cơm, tôi lên phòng bỏ xuống hành lý, ngồi một lát, cuối cùng không kiềm chế cảm giác hưng phấn trong lòng, bước ra khỏi cửa khách điếm.

Bầu trời thanh tịnh và đẹp đẽ, trăng tròn vành vạnh, ánh trăng như vung vẩy gột rửa khắp nơi .

Hòa mình vào dòng người qua lại không ngớt, ánh đèn lóng lánh, y phục hòa tót nhẹ nhàng bay bay hương thơm mát. Tôi lướt qua dòng người, trên nét mặt mọi người đều mang nét cười và đầy thỏa mãn hạnh phúc; khiến cảm giác căng thẳng u buồn mấy ngày nay cũng tiêu tán đi không ít.

Tôi hòa vào dòng người vào sâu trong biển đèn hoa, xa xa cũng thấy đủ kiểu đèn hoa đăng treo lên, có hoa sen có hình bướm, cũng có hình mỹ nữ hòa cùng cây cỏ, màu sắc kiêu diễm, khiến người xem ‘mãn nhãn’. Tôi kinh ngạc tán thán mà nhìn, sau đó dọc theo bờ đi một đoạn, chỉ thấy mặt sông cũng có hoa đăng đang trôi phiêu phiêu, ánh sáng chớp nháy; có ngọn gió chậm chậm nhẹ phất qua mặt sông, nước gợn sóng lăn tăn, trong nháy mắt khiến tôi sinh ra ảo giác, không biết nơi đó là chân trời, hay nơi đó lại là mặt nước, giống như bản thân mình đang ở tiên cảnh Dao Trì chứ không còn thuộc về nơi này nữa

Bỗng nhiên, ánh mắt tôi đang nhìn chung quanh dừng lại một chỗ, chân không tự chủ bước tới.

Ngồi ở phía sau sạp hàng vị tiểu ca thấy tôi, vội vàng cười đứng lên chào bán: “Vị cô nương này, cô xem thích cái nào, tại hạ gỡ xuống giúp cô.” Tôi nhìn trên gian hàng có mấy mặt nạ sắp xếp đều hàng với dáng vẻ khác nhau, vươn tay cầm xuống một cái, cầm trong tay nhìn, trong đầu như có một sóng ngầm cuộn cuộn.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên tôi thấy mặt nạ có hoa văn xinh đẹp này, là lúc tôi tám tuổi. Ngày đó trong khách điếm đến một vị khách, trên người mang theo mặt nạ tương tự như thế này. Lúc ấy tôi nhìn thấy cảm thấy thích vô cùng, người đó nói mặt nạ này là mang về cho con gái, nên không thể cho tôi. Thấy tôi buồn rầu chực khóc, ông ấy nói sang năm vào lúc này, đến lúc đó sẽ mua cho tôi một cái để chơi. Từ ngày đó về sau, mỗi ngày tôi bắt đầu ngóng trông, chỉ là không đợi được mặt nạ đó — nửa năm sau, mẹ bị đạo tặc làm hại, một mối lửa thiêu rụi khách điếm thành tro tàn . . . .

Đồng tử tôi run lên, cả đời không quên được cảm giác từ trong đám cháy chui ra ấy. Đưa mắt nhìn bốn phía, chung quanh vẫn là dòng người rộn ràng như trước, làm gì còn có cát vàng biển lửa kia chứ.

Vị tiểu ca đó thấy tôi xem thất thần, cố hết sức đề cử những gì mình làm, tiểu ca đó gỡ xuống một mặt nạ màu mực rất thú vị đưa tới trước mặt tôi “Cô nương thử cái này xem, đây là mặt nạ con mèo nhỏ rất ưa chuộng năm nay đó.”

Tôi ngẩn ra, ngây ngốc đón nhận, ngón tay vuốt nhẹ lên hoa văn trên mặt nạ, chỉ vài nét bút đơn giản họa thành mặt con mèo nhỏ, bên trái bên phải còn có ba bốn cọng râu rất sống động, dáng điệu thơ ngây nhưng ranh mãnh. Nhìn thấy, lòng tôi lại có một cảm giác chua xót. Lâu Tập Nguyệt nói tôi giống một “con mèo nhỏ sợ bị chủ nhân vứt bỏ”, thực ra tôi không nữ rời xa hẳn mà thôi. Nếu có thể vẫn ở bên cạnh bên người hẳn, tôi không

cần hẳn đối đãi với tôi thế nào, là đệ tử cũng tốt, quân cờ cũng thế, chỉ cần có thể ở bên người hẳn.

Nhưng mà, Lâu Tập Nguyệt không có tôi ở bên người cũng chẳng sao?

Tôi cười thầm trong lòng, vừa muốn bỏ lại mặt nạ con mèo nhỏ kia, tiểu ca lại thấy tôi muốn đi, vội vàng khích lệ tôi “Thử một lần đi, cô nương, tôi ở đây còn có gương đồng, ta giúp cô xem” Nói xong, duỗi cánh tay giống như muốn giúp tôi mang.

Tôi bị nhiệt tình của tiểu ca đó khiến cho hoảng sợ, vội vàng ngăn trở tay tiểu ca “Cám ơn, vẫn nên để tự mình tôi làm.” Thịnh tình không thể chối từ, nâng tay đưa mặt nạ con mèo nhỏ che phủ gương mặt mình

Ngay vào lúc này, đám người phía sau bỗng nhiên xảy ra rối loạn.

Trực giác của tôi biết có người từ phía sau đang lao nhanh tới, xuất phát từ bản năng luyện võ tôi bước qua né tránh, không biết rằng tránh được người đó ở phía sau còn có một người bay vút tới. Kinh công người này rất cao, đến khi tôi chú ý nhận ra, đã không còn kịp nữa, mà anh ta cũng dự đoán được tôi bỗng nhiên sẽ lách thân mình qua, anh ta tiến tôi lui hai bước, thân thể hai người đập mạnh vào nhau.

“Ầm” một tiếng vang lên, tôi bị anh ta đâm mạnh vào, ngã ra phía sau, thân mình ngã thẳng về phía quán hàng mặt nạ kia. Vị chủ quán hét một tiếng chói tai, mọi người vây xem xung quanh cũng kinh hô

Tại lúc sấm giạt lửa lóe này, tôi nhanh chóng tỉnh táo lại, khẽ lắc thân hình, vòng eo hơi nghiêng lại nhảy vọt lên, bỗng nhiên được người tóm cánh tay, đầu óc tôi còn chưa phản ứng kịp, thân thể lại được gia tăng thêm một cỗ lực kéo trở về. Màu đèn đẹp mắt xoay vòng tròn, chờ đến khi tầm mắt tôi ổn định, bỗng nhiên chạm phải một đôi mắt xán lạn.

Trong mắt ẩn chứa nét dịu dàng yên bình

“Cô nương, cô không bị thương. . . .”

Giọng điệu người đàn ông đó thân thiết lời nói còn chưa nói xong, tôi bỗng cảm thấy trên mặt mát lạnh. hóa ra mặt nạ tôi tiện tay mang lên mặt đã rơi xuống.

Gió mát khe khẽ lướt qua, tựa như những ngón tay khẽ khàng vuốt xuyên qua mái tóc.

Người đàn ông trước mặt tôi nhìn chăm chăm vào tôi, trong lúc này mọi tiếng động đều im bật.

Tôi giật mình, mới phản ứng được, dùng sức tránh khỏi tay anh ta. Anh ta nhìn tôi sững sốt, sau mang theo nét cười ôn hòa cùng thành khẩn ôm quyền nói: “Tại hạ thất lễ .”

Vừa dứt lời, đám người ở bên ngoài lần lượt vang lên vài tiếng la hét: “Nhị sư huynh!” theo tiếng nói có mấy người đứng gần cạnh anh ta. Một thiếu niên dẫn đầu sắc mặt lo lắng chạy vọt tới trước mặt anh ta hỏi : “Sao rồi, nhị sư huynh? Bắt được y không?”

Người nọ lắc đầu đáp lời câu hỏi của vị thiếu niên nọ, thiếu niên nhìn thấy liền tức giận đánh một quyền vào lòng bàn tay “Mẹ kiếp! Lại để y chạy thoát! tên hỗn đản đó biết dịch dung. Sau này không biết ngày tháng năm nào mới có thể gặp mặt y.”

Anh ta nhìn về phía mấy người ở phía sau đều cũng đang cau mày, bình tĩnh mở miệng bảo: “Thường Dữ, cánh tay trái y bị Lam Ảnh kiếm của ta đâm bị thương, nếu muốn cầm máu phải tìm được Tía tô, chúng ta đi hỏi thăm mấy hiệu thuốc bắc trong trấn này.” vị thiếu niên nghe vậy ánh mắt sáng rỡ lên, hưng phấn dùng sức ấn chuôi kiếm bên hông, cậu ta bây giờ có thể đánh nhau sống chết khó giữ lại được.

“Được, nhị sư huynh, đệ đi ngay!” vị thiếu niên nói xong vung tay ngoắc mấy người khác, bắt đầu lách qua đám người xem náo nhiệt còn chưa kịp tán đi

Người đàn ông nhìn mấy vị đồng môn rời khỏi, mới chuyển mắt nhìn về phía tôi: “Mới vừa rồi không làm cô nương bị thương chứ.” Tôi lặng im liếc mắt nhìn anh ta, thấy anh ta mặc áo xanh ngọn gàng; nói chuyện cũng nho nhã lễ độ, cử chỉ không giống dáng vẻ người xấu, vì thế cũng không tính toán làm khó dễ gì anh ta, âm thầm xoa thắt lưng đau, lên tiếng: “Không có.” Người nọ nghe tôi nói như vậy, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại tươi cười ấm áp, ôm quyền nói: “Vậy tạm biệt, cô nương.” nói xong xoay người rời khỏi.

Bọn họ vừa đi, đám người vây xem huyên náo cùng ồ lên

“Là người của Tử Thần phái ư!”

Vừa nghe thấy tên này, trong đầu tôi run lên. Tôi nhớ rõ cô nương Lô Tập Nguyệt mang về tới có nhắc qua môn phái này, hình như có can hệ tới cùng Tam Sinh hoa. Vì thế tôi đứng ở tại chỗ, tập trung lắng nghe những người huyên náo nói chuyện.

“Người Tử Thần phái chắc đi tới Cô Tuyết Phong ha.”

“Chắc là vậy”

“Trên Cô Tuyết Phong kia rốt cuộc có cái gì vậy, sao bọn họ phải lên đó?”

“Ai biết. Song ta có nghe nói qua, có cất giấu bảo tàng gì đó.”

“Không phải đâu, là Tử Thần phái có một vị thể ngoại cao nhân ở trên đó thanh tu, hơn hai trăm tuổi, râu trắng như tuyết dài tới đầu gối, hơn nữa.
.....”

“Người nói xạo. Làm gì có thể ngoại cao nhân. Ta. . . . .”

Trong đầu tôi lăm bấn, cất bước đuổi theo, không ngờ ống tay áo bị người nào đó túm chặt. Vị chủ quán kia hoang mang rối loạn ngăn tôi lại, nhặt lên mặt nạ còn mèo nhỏ bị rơi trên mặt đất đưa tới trước mặt tôi “Nè, cô nương, cô cũng không thể đi nha! Cô còn chưa trả tiền cho ta đâu!”. Tôi bây giờ làm gì có tâm tình muốn mua mặt nạ, vội vã đáp lại một câu: “Tôi không mua”. Miệng người nọ mở to có thể nhét vào được một quả trứng gà, bắt đầu la lối : “Cái gì! cô không mua?” tiểu ca đó cất cao giọng, giữ chặt quần áo tôi, tay sững chết cũng không buông “Cô không mua, còn thử mặt nạ của ta làm gì! Cô xem, cô xem, rơi trên mặt đất mấy hoa văn này cũng bị hỏng hết rồi!”

Tôi nhìn vào tay tiểu ca đó thấy không tổn hao gì, lại nhìn nhìn về mặt anh ta, trong lòng mắng mình bị lừa rồi. anh ta la hét như vậy khiến mọi người tụ họp đều ghé mắt lại xem, nhiều ánh mắt không rõ hàm xúc thế nào — ánh mắt đều đánh giá nhìn về người tôi. Tôi vừa ngượng ngùng vừa phần nộ, trong giọng nói không kìm mang theo cơn tức: “Buông tay! Bằng không. . . . .” Nói còn chưa nói xong, bỗng nhiên khoảng giữa đôi tay có một cánh tay vươn tới.

“Vị Tiểu ca, người xem ngân lượng này có đủ mua mặt nạ đó hay không??” Một giọng nam chất phác vang lên

Chủ quán nhìn bạc vụn trong lòng bàn tay kia, mắt sáng rỡ, vội vàng gật đầu không ngừng: “Đủ rồi đủ rồi ” vội vàng vươn tay lấy. Người nọ vươn tay đón lấy mặt nạ trong tay chủ quán, đưa tới trước mặt tôi, trong mắt dịu dàng như gió mát mùa xuân, cười nói : “Cô nương, xin nhận lấy.”

Tôi vô cùng ngạc nhiên quay lại nhìn người đàn ông đã giải vây cho mình, ngay sau đó, dứt khoát lắc đầu cự tuyệt: “Tôi không thể.” Người nọ vươn tay bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, trên mặt hơi đỏ đỏ lên, rụt

tay về. Anh ta cầm mặt nạ do dự một lát, chuyển tay đưa nó trả lại cho chủ quán “Bạc người cứ giữ, mặt nạ không cần.”

Chủ quán nét mặt đều tươi cười nở hoa, cười híp không còn thấy mắt đâu. Tôi nhìn thấy dáng vẻ của anh ta như thế, trong lòng chẳng biết từ đâu bốc lên ngọn lửa, tay đoạt lấy mặt nạ trong tay chủ quán. Trong lúc anh chàng áo xanh kinh ngạc, tôi thoáng cúi đầu nói một câu với anh ta: “Cám ơn.”

Anh chàng đó nở nụ cười, lướt qua tôi đi về phía trước. Tôi quay lại nhìn bóng dáng anh ta, trong đáy lòng dâng lên một cảm xúc dâng trào, cất bước đi theo anh ta. Người đàn ông đó vào một tiệm thuốc bắc, nói cái gì đó, sau đó đi ra, đến nhà khác.

Tôi cứ lặng lẽ đi theo anh ta cả đoạn đường vậy, cuối cùng, theo anh ta tới trước cửa khách điếm.

Nhìn thấy anh ta đi vào, tôi nhìn bảng hiệu khách điếm, ghi nhớ tên xong liền quay về. Trên đường về, trong lòng cân nhắc xem, Cô Tuyết Phong lớn như vậy, nếu tôi mạo muội một mình đi lên, e là ba ngày sau cũng chưa tìm được Tam Sinh hoa mọc ở nơi nào thì làm sao. Nếu tôi đi theo bọn họ, có thể sẽ tìm được nhanh hơn?

Trong lòng quyết định ý này, tôi không khỏi bước nhanh hướng về khách điếm. Đẩy ra cửa phòng, cầm lấy gánh nặng xoay người, bỗng nhiên giật mình tim đập mạnh.

Không biết khi nào, trong phòng còn đứng một người, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào mặt tôi, vẻ mặt hơi khó hiểu khi nhìn này nọ trong tay tôi. Đối với vị khách không mời mà xuất hiện này, tôi vừa muốn mở miệng hỏi anh ta có phải vào sai phòng rồi không, bất ngờ mũi tôi ngửi được một mùi hương thoang thoảng, trước mắt tối sầm, chân mềm nhũn, phải dùng hai tay chống vào bàn mới miễn cưỡng đứng yên được.

Đầu óc choáng váng khó chịu, trong lòng mơ hồ có cảm giác không ổn. Nhìn người kia đi từng bước tới gần, tôi mạnh mẽ vực lại khí thế hỏi: “Người là ai? Người muốn thế nào?” Người nọ cười xấu xa đáp lại lời tôi “Gia là tới cảm ơn tiểu mỹ nhân đây. Vừa rồi đa tạ tiểu mỹ nhân giải vây giúp gia. Người kia thoáng nhìn đã động tâm, ngay cả nhân sĩ Tử Thần phái cũng xem như đồ bỏ đi, gia đứng ngay tại chỗ mà hồn cũng bị người câu mất rồi a”.

Tôi nghe gã ta nói, gắng sức lấy ra chủy thủ trong ống tay áo, liều mạng dùng sức toàn thân cầm. Người nọ ánh mắt đầy sắc dục nhìn vào mặt tôi lướt xuống, không còn nghi ngờ gì nữa gã ta bước tới trước mặt tôi, túm lấy cánh tay tôi. Bỗng nhiên, trong mắt tôi hiện lên tia nghiêm nghị, chủy thủ trong tay giống như tia chớp đánh ra, giống như một luồng ánh sáng đâm lên ngực gã!

Đây là chiêu tôi cùng với Triệu Đan thường xuyên luyện tập, tôi thử qua không dưới ngàn lần, tự hỏi sẽ không thất bại. Người nọ thốt nhiên cả kinh, sắc mặt biến đổi, chật vật lui về phía sau. Tôi không hề nhượng bộ, cắn răng liều mạng sẵn tới, nhưng lúc chủy thủ sắc bén cắt qua quần áo gã, động tác khó khăn ngừng lại.....

‘Hoa ấy chỉ có thể dùng đôi tay người chưa từng dính máu tanh mới có thể suôn sẻ hái được, bằng không hoa này đụng vào sẽ héo tàn’

..... Hai tay chưa dính máu tanh. ....

Trong khoảng tôi sửng sốt, lông tay gã điểm huyết đạo tôi. Tôi cứng đờ tại chỗ, trơ mắt nhìn thấy gã ta vươn tay về phía tôi : “Hóa ra là một tiểu mỹ nhân gia thật luyện tiếc nha, đêm nay gia nhất định sẽ nhẹ nhàng yêu thương ngươi .” Gã ta nói lời tôi không chịu nổi, cười ha ha ôm lấy tôi đặt tại trên giường, thân thể hung hăng đè lên người tôi.

Tôi không thể động cũng không thể nào kêu ra tiếng, chỉ có mặc gã ta làm gì thì làm. Yên lặng trừng mắt nhìn gã ta mang theo tiếng cười buồn nôn tiến đến giữ mặt tôi, hơi nóng phun lên cổ tôi, tận trong lòng tôi dâng lên một cảm giác ác độc. Ánh mắt của gã, tôi từng gặp qua; trong cơn ác mộng, đám đạo tặc dùng ánh mắt này khi nhìn thấy mẹ tôi.

Trong dạ dày cảm giác như sóng xô cuộn cuộn vô cùng khó chịu. Tôi đau đớn nhắm lại hai mắt, không hề nhìn, không hề nghe, cũng không cần cảm thụ.

Nếu ngoài Lâu Tập Nguyệt ra, thì là Triệu Đan hay là gã, ai cũng đều giống nhau.

—oOo—

Chú thích:

[1] Hỏa thụ ngân hoa hợp, tinh kiều thiết tỏa khai. Đăng thụ thiên quang chiếu, minh nguyệt trực nhân lai – Đây là câu thơ trích trong bài thơ ‘Chính nguyệt thập nhị dạ – Đêm mười lăm tháng Giêng’

Nguyên văn:

Hỏa thụ ngân hoa hợp [*], tinh kiều thiết tỏa khai.

Đăng thụ thiên quang chiếu, minh nguyệt trực nhân lai

Du kỹ giai nùng lí, hành ca tẫn lạc mai

Kim ngô bất cấm dạ, ngọc lậu mặc tương thôi

Tạm giải nghĩa như sau:

Đèn đuốc sáng lạn, đêm tối hôm nay bóng đêm tiêu tan hết, thiết tỏa khai khai [**], mặc cho người qua lại. Con ngựa chạy như bay, cuốn tung

bụi mù, trắng sáng theo người đi. Các ca kỹ trang điểm lộng lẫ ăn mặc lộng lẫ rất xinh đẹp, các nàng ấy vừa đi, vừa ca hát khúc ‘Mai hoa lạc’. Hôm nay cấm vệ quân kinh đô không quản chế, tiếng trống cũng không thúc giục người.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tô Mạc Phi

“Choang” một tiếng, cửa bị lực mạnh phá vỡ!!

Tôi kinh hoảng mở to mắt, còn chưa thấy rõ ràng, chỉ thấy một bóng xanh vào phòng, trong tay cầm bảo kiếm màu xanh phát sáng vô cùng chói mắt. Người nằm trên người tôi sắc mặt biến đổi liên tục, thân thể nhảy lên tránh né; bỗng nhiên tôi thấy trong mắt gã hiện lên một tia gian trá, trong lòng khẽ rung, tiếp theo gã ta nắm lấy vạt áo tôi, ném tôi về phía người nọ.

Người nọ thấy vậy, vội vàng thu hồi lưỡi kiếm đâm tới, một tay đón lấy thân hình tôi không thể nhúc nhích. Trong khoảng khắc đó, tặc tử kia vội nhảy tới trước cửa sổ, phá cửa sổ nhảy ra, còn để lại câu nói trước “Tiểu mỹ nhân, chúng ta sau này còn gặp lại, ha ha ha.”

Tôi đối với hỗn đản này căn răng căm hận, mặc dù động tác tôi làm được gì cũng chỉ là ‘lực bất tòng tâm’ chỉ có thể gắt gao dựa vào người nọ vừa mới cứu tôi. Tay người nọ trong lúc hoảng sợ đã ôm lấy thắt lưng tôi, cả người tôi gần như dán vào người nọ. Có lẽ là vừa thoát khỏi miệng ‘sói’, lúc này chớp mũi lại gửi được một mùi hương hương hoa cỏ dễ chịu, tôi như thế lại không bảo anh ta buông tay ra. Đợi khi tôi ý thức bản thân mình cùng anh ta ôm chặt như vậy rất bất nhã, người nọ hình như cũng giật mình, vội vàng đẩy tôi ra, đỡ tôi đứng lên.

“Xin lỗi, tại hạ thất lễ.” sắc mặt anh ta thoáng hồng hơi mất tự nhiên, khi nói chuyện tay điểm vài cái trên người tôi, vừa muốn buông tôi ra. Tôi liền ngã xuống, anh ta lại vội vàng lấy tay nâng tôi. Tôi nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương anh ta liền mở miệng nói: “Thật ngại, muội khi nãy trúng mê

hương của người nọ. cả người không có sức.” Anh đáp: “Là tại hạ sơ sót.” Nói xong, nâng tô dịch bước, để ngồi vào ghế, rồi lấy trong ngực áo ra một bình sứ đưa lên trước mũi tôi, ôn hòa nói: “Cô nương ngửi một chút, rất có tác dụng giải mê hương.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trước mặt này mang theo vẻ thân thiết, lần thứ hai trong đêm nay gặp mặt thì bây giờ mới quan sát kỹ chút. Người này mặc dù không thể so với nét đẹp tuần mỹ kinh diễm của Lâu Tập Nguyệt, nhưng cũng là tướng mạo siêu phàm, mắt như sao, mi như núi xa, ngũ quan nho nhã tuấn tú, bất phàm, văn nhã tuấn lãng, rất xứng đáng về phong thái chững chạc hòa nhã, khiến người ta có ấn tượng tốt

Anh ta thấy tôi nhìn anh ta không nhúc nhích, còn nghĩ tôi kinh hồn chưa bình tĩnh lại, vội nói tiếng an ủi : “Cô nương yên tâm, người nọ đã rời khỏi rồi”. Tôi nhìn theo ánh mắt chàng ta nói: “Nhưng còn có thể quay lại.” anh ta nghe xong bỗng nhiên trầm mặc. Tôi cúi đầu, mãi đến khi bình tĩnh hít sâu một hơi, một mùi hương mát rượi từ chóp mũi lan tràn xuống phổi, sau lan đến toàn thân, giống như nước suối chảy qua, tôi thoát cái đã cảm thấy thanh tỉnh, trên người cũng khôi phục có chút khí lực.

“Cám ơn.” Tôi cảm kích cười cười với anh ta. Người nọ nhìn tôi thoáng ngẩn ra, tiếp theo cup mắt, bỏ bình sứ trong tay vào túi áo. Thấy anh ta làm này đó, tôi dứt khoát nói với anh ta: “Công tử, xin cho muội đi theo người.” Anh ta bỗng nhiên chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn. Lúc này tôi mới biết bản thân mình nói câu nói vừa rồi khá ẩn ý, không trách anh ta kinh ngạc như thế, vội vàng giải thích: “Muội bây giờ không nhà để về, mà người kia nhất định không buông tha cho muội.”

Người nọ nhìn vào mắt tôi, khẽ chớp ánh mắt phức tạp, lát sau gật gật đầu “Cũng phải, đồng môn tại hạ đều là nam nhi, cô nương cô. . . . .” Tôi thấp giọng cắt ngang lời anh ta “Muội có thể cải nam trang, công tử chỉ cần nói thấy muội đáng thương tạm thời giúp đỡ là được rồi. Muội sẽ không khiến cho công tử phiền toái, công tử yên tâm.” câu cuối cùng, tôi nói

nhưng âm thầm hổ thẹn. Mới vừa rồi chợt lóe lên ý nghĩ muốn anh ta đưa tôi cùng đi, tôi đã động tâm tư, vì Tam Sinh hoa, làm sao có thể không gây phiền toái cho anh ta chứ?

Người nọ nghe tôi nói như vậy, tầm mắt trầm tĩnh dừng trên người tôi, tự suy xét một hồi rồi nói: “Dưới Cô Tuyết Phong có một nhà nông, là một vị võ lâm tiền bối đức cao vọng trọng, cô nương có thể tùy ý ở tạm nơi đó, tiền bối nhất định có thể bảo hộ cô không bị quấy rầy.” Tôi nghe thấy anh ta đồng ý, nét mặt giãn ra cười nói: “Đa tạ công tử, tôi đi đổi quần áo.” Tôi kích động muốn đứng lên, ai ngờ chân còn đang nhũn ra, lão đảo thân thể ngã nhào về phía trước.

Anh ta cuống quít vươn cánh tay đỡ lấy tôi “Cô nương cẩn thận!” Tôi ngã vào khuỷa tay anh ta, trên mặt hơi nóng lên, cái này có tính lần thứ ba trong đêm ‘ôm ấp yêu thương’ không? Tôi trấn tĩnh xấu hổ, ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, lập tức thấy buồn cười, cười khúc khích cười ra tiếng. Bởi vì gương mặt trắng nõn đó đang đỏ hồng, hai má hồng so với tôi còn hơn thế, thậm chí ngay cả lỗ tai cũng đỏ ửng lên

Lúc anh ta bị tôi cười đến mức xấu hổ, tôi nhấp môi, nhin cười nói: “Muội gọi là Đường Tự, xin hỏi công tử xưng hô thế nào?” Anh vội trả lời: “Tại hạ Tô Mạc Phi, đệ tử Tử Thần phái.” Lúc đầu tôi nghe thấy tên này, có cảm giác mơ hồ không nói nên lời trong đầu, nhưng mông manh không biết rõ nó là cái gì.

***

Đêm đó, Tô Mạc Phi đưa tôi quay về nhà khách điểm kia. Một bước tiến vào đại đường, đối mặt với hơn mười đôi mắt nhìn về phía tôi, tôi thoáng cái cảm thấy không được tự nhiên.

Vị thiếu niên gọi là Thường Dữ đứng lên, bước đi đến trước mặt tôi, nghi hoặc nhìn nhìn tôi sau nghiêng đầu hỏi Tô Mạc Phi bên người tôi:

“Nhị sư huynh, đây không phải vị cô nương tình cờ gặp trên chợ hoa đăng sao? Hai người làm sao.. ..”

“Đường cô nương gặp chút phiền toái, ta đưa nàng tới chỗ Hồng Diệp tiên bối ở tạm khoảng thời gian.” Đây là lý do tôi cùng anh ta trên đường đi thảo luận, một là chờ cùng tôi bắt được tên hái hoa tặc ‘Cửu Sắc’, hoặc là tìm giúp tôi một nơi an toàn rời khỏi đó.

Thường Dữ nhìn tôi “À” một tiếng, cậu ta vươn tay kéo lấy nhị sư huynh mình qua một bên, hỏi khẽ: “Nhị sư huynh, huynh đừng quên môn quy nha”. Tô Mạc Phi sắc mặt nghiêm nghị trả lời cậu ta “Thường Dữ, làm sao có thể. Nguyên nhân kết quả việc này ta sẽ cùng đệ nói rõ ràng. Đường cô nương nàng gặp phải phiền toái, thực ra ta có chút trách. . .” Thường Dữ bữu môi cắt ngang lời anh ta: “Luôn miệng Đường cô nương, nhị sư huynh, cô gái này tựa như hoa ” cậu liếc trộm về phía tôi, rồi nói tiếp: “Càng xinh đẹp thì càng mang theo nguy hiểm.”

Tôi ngẩng đầu nhìn gương mặt cậu ta giả vờ ra vẻ lão luyện, nói lời giáo huấn Tô Mạc Phi so với cậu ta còn cao hơn cả cái đầu, cái cảm giác này khiến tôi nhin không được che miệng cười. Thường Dữ nghe thấy tiếng cười của tôi, cảm thấy ở trước mặt tôi nói những lời này không thích hợp, nhắm lại thấy gương ngùng cúi đầu “Ấy, đệ chỉ có ý nhắc nhở chút, không phải có ý lo lắng cho nhị sư huynh”

Thì ra là, có ý lo lắng về tôi. Tôi nghe thấy ý cậu ta, nét tươi cười trên mặt dần dần nhạt đi

Tô Mạc Phi nhìn thấy sắc mặt tôi, ra hiệu ý bảo Thường Dữ đừng nói nữa, sau đó xoay người về bên cạnh tôi, mang theo tươi cười hoà nhã nói: “Đường cô nương, mời theo tại hạ đi vào trong phòng nghỉ ngơi.” Thường Dữ nhìn anh, vừa muốn mở miệng, bị cái liếc nhìn của Tô Mạc Phi mà ngậm lại. Tô Mạc Phi dẫn tôi đến trước một gian phòng, nhắc tay đẩy cửa ra: “Đường cô nương, đêm nay cô ở tại gian phòng của tại hạ. . . . .” đang

nói nhìn hàng loạt chần đệm nằm dưới đất, xúc động ngưng bật. Sau đó, anh ta hoang mang quay đầu lại nhìn về phía Thường Dữ đang theo tới. Thường Dữ lại bĩu môi, lâu bầu trả lời: “Là huynh không cho đệ nói. Đêm nay người bên ngoài đến ngấm đèn nhiều, khách điếm kín người, đệ chỉ có thể đặt được hai gian khách phòng.”

Vì thế một đêm đó, tôi một mình nằm trên giường lớn rộng rãi, mà sát bên..... tôi rụt đầu vào trong chăn, trong lòng vô cùng hổ thẹn làm kẻ phá bĩnh.

****

Ngày kế, Tô Mạc Phi đưa tôi đi cùng hành trình, gần lúc hoàng hôn tới dưới chân Cô Tuyết Phong. Tôi ngẩng đầu nhìn cao cao, nhìn về phía ngọn núi tuyết nhọn đâm thẳng vào trong mây, âm thầm cảm thán mãi. Trong lòng nghĩ đến, theo lời người phụ nữ kia nói, Tam Sinh hoa hẳn sẽ nở hoa vào ngày mai, nhưng lại không biết nó sinh trưởng chỗ nào trên vách núi cao sừng kia

Lúc này, Tô Mạc Phi giục ngựa đi tới bên người tôi, sóng vai cùng tôi mà đi : “Đường cô nương, thứ cho tại hạ đường đột, một đoạn đường phía trước cô có thể cùng tại hạ cưỡi ngựa chung?” Trong đầu tôi bỗng hiện lên gương mặt tươi cười tuấn tú vô cùng, hẳn lại ôm tôi trước người, cẩn thận dùng áo choàng bao lấy tôi che gió lạnh, ở bên tai tôi trầm giọng nói “Tiểu Tự của ta không thay đổi chút nào” . . . . .

Con người run mạnh lên. Trong ngực dâng lên cảm giác đau nhức tôi không thể hít thở.

Sắc mặt tôi lúc này rất khó nhìn, cho nên Tô Mạc Phi lập tức lo lắng hỏi han: “Cô làm sao vậy, Đường cô nương?” Tôi siết chặt cương ngựa, loại đi hình ảnh người nọ khỏi tâm trí, dùng sức nắm chặt dây cương vào lòng bàn tay. Đối mặt với ánh mắt lo lắng của Tô Mạc Phi, tôi lắc lắc đầu

“Muội không sao, có thể là. . . . .” lời nói tôi nói còn chưa xong, một tấm áo choàng mang theo nhiệt độ ấm áp cơ thể không tiếng động đã phủ lên người tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn về phía Tô Mạc Phi, anh ta lại nói với giọng điệu áy náy: “Là do tại ha lo lắng không chu toàn. Đoạn đường Tuyết Phong trời giá rét, áo choàng Đường cô nương lại quá mỏng.” Nghe anh ta nói như thế, tôi rất nhanh nắm vạt áo choàng lại, cảm xúc mênh mông phút chốc không nói ra được, tưởng tượng tới bản thân mình có tồn tại trong mắt anh ta, không thể không cảm thấy có chút xấu hổ.

Tôi cúi đầu, sau chớp mắt đó, một bàn tay bỗng nhiên đưa tới trước mặt tôi.

Tôi trở mắt nhìn bàn tay thon dài đầy sức sống kia, không phản ứng được chuyện gì. Tô Mạc Phi nhận thấy tôi có phần chần chờ, nói: “Phía trước có đoạn đường núi dốc đứng, hơn nữa tuyết đọng hằng năm, tại hạ sợ. . .” Tôi không đợi anh ta nói xong, đưa tay đặt vào lòng bàn tay chàng. Tô Mạc Phi ngập ngừng một lát, mới nắm tay tôi, kéo đến trước người anh.

Lòng tôi giật nảy. Khoảng thời gian ngắn bị người nọ cầm tay, ngỡ ngàng rất nhiều, tôi cũng không hiểu vì sao có cảm giác ấm áp

Ngựa đi về phía trước, Tô Mạc Phi ngời thẳng tắp, cố gắng hết sức tránh thân thể tôi cùng thân thể anh ta va chạm; tôi cũng cương cứng thân mình, tận lực giữ nguyên vị trí không nhúc nhích. Đợi đi qua hết một đoạn đường núi, tuyết trắng mờ mịt cả trời lẫn đất, có một toà nhà nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt.

Tô Mạc Phi giục ngựa đi đến trước cửa, sau khi nâng tôi xuống ngựa, cất bước đi lên gõ cửa. Không bao lâu, cánh cửa tự mở vào trong, hé ra gương mặt một người phụ nữ

Chờ đến khi tôi nhìn rõ người nọ đứng sau cửa, bỗng nhiên cả kính. Hoá ra, trên chợ hoa đang mọi người nói về người nọ không phải lung tung. Người phụ nữ bước ra khỏi cửa, một đầu tóc bạc trắng buông xuống đến mắt cá chân, khuôn mặt như thiếu nữ hai mươi tám xinh đẹp tuyệt trần, không có một nếp nhăn. Dung mạo bà ta như thế, tôi còn tưởng gặp được thể ngoại cao nhân đặc đạo thành tiên.

Người phụ nữ đó nhìn thấy Tô Mạc Phi, mở miệng nói: “Tiểu Mạc, năm nay tới người đi trông coi Tam Sinh hoa?”. Tô Mạc Phi cười gật đầu, cũng không kiêng dè có tôi ở đây mà trả lời: “Phải” người phụ nữ nhìn về phía Tô Mạc Phi trong ánh mắt mang theo nét yêu thương của trưởng bối nhìn vãn bối, gật gật đầu “Cũng đúng, trong đám đệ tử Tử Thần phái, võ công của người xem như nổi bật nhất, trước khi hoa nở phái người tới, xem ra lão đầu Thanh Viễn không phải lão hồ đồ.” Tô Mạc Phi nghe bà ta vậy nói vị ‘lão đầu Thanh Viễn’, nét mặt tỏ vẻ khó xử: “Hồng Diệp tiên bối, ngài đối chưởng môn như vậy....” “Được rồi” người phụ nữ được gọi là Hồng Diệp không kiên nhẫn chen ngang nói: “Ta mở trận pháp trên đỉnh núi, người dẫn bọn họ đi lên đi. Giờ Tý đêm nay, Tam Sinh hoa nở.”

Tô Mạc Phi mang sắc mặt vui mừng, ôm quyền nói lời cảm tạ, sau đó ngoái đầu nhìn lại nhìn tôi ở phía sau, nói với Hồng Diệp: “Vị Đường cô nương, có thể nhờ tiên bối chăm sóc được không?” Tôi nghe tiếng liền đi lên, đối vị trưởng bối kia cúi đầu, khi ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt thấy rõ nội tâm người khác dừng trên mặt tôi. Dưới ánh mắt thế này, vẻ mặt tôi thoáng căng thẳng, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ bà ấy nhìn thấy rõ thủ đoạn của mình.

Rồi sau đó, bà cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu đồng ý để tôi ở lại, đưa mắt nhìn theo đoàn người Tô Mạc Phi đi bộ lên núi lộ.

***

Trong nhà Hồng Diệp rất là đơn sơ, ngoại trừ chỉ có một cái giường, một cái bàn, một ghế dựa, gần như không có vật nào khác. Bà ấy bảo tôi ngồi xuống ghế, sau đó tự mình đi tới phòng bếp ngoài phòng, không bao lâu, bưng một bát mì vào, đặt trước mặt tôi bảo: “Ăn đi.”

Tôi quả thực cũng có chút đói bụng, nói lời cảm ơn với bà, dùng chiếc đũa gấp sợi mì nóng hôi hổi, từng đũa bỏ vào miệng nhỏ từ từ ăn, trong lòng âm thầm tính toán thời cơ, thừa dịp Hồng Diệp chưa chuẩn bị đánh ngất bà ta. Tôi dễ dàng đi tìm bọn Tô Mạc Phi họ. Hồng Diệp đi đến mép giường ngồi xuống, nhìn tôi ăn mì, bỗng nhiên nói: “Ăn xong rồi, người còn có sức lực đuổi theo bọn họ.”

“Khụ khụ khụ.” Tôi bị nước canh làm cho sặc, che miệng lại ra sức ho khan, hoảng sợ nâng mắt nhìn về phía bà. Hồng Diệp nhìn tôi cười tựa như không, cong khoé miệng “Người nhớ kỹ, đi thẳng về phía nam, có thể tìm được Tam Sinh hoa” Tôi hỏi: “Người nếu đã biết rồi, vì sao còn giúp con?” Hồng Diệp nhìn thẳng phía trước, thản nhiên mà trả lời: “Ta chỉ là rất nhàm chán. Chỉ muốn nhìn sau khi Tam Sinh hoa bị đoạt đi, mấy lão già Tử Thần phái sẽ thế nào.”

Tôi quan sát trong mắt bà thoáng hiện lên tia ngờ vực có chút điên cuồng, nuốt lại câu hỏi đến bên miệng. Bà ta cùng Tử Thần phái có ân oán gì, cùng tôi chẳng có quan hệ, tôi theo tầm mắt Hồng Diệp nhìn trời đất trắng toát ngoài cửa, chỉ có chút thương xót cho bà. Một người ngây ngốc ở nơi này, là tôi sợ đã sớm điên rồi.

Trước khi ra ngoài, Hồng Diệp còn chỉ cho tôi một con đường tắt, tôi thi triển khinh công bay nhanh đi. Càng lên ngọn núi tuyết càng đọng dày, đến sau lại, gần như sâu tới đầu gối tôi. Nhưng mà vì có thể đuổi đến trước bọn Tô Mạc Phi, nửa khắc tôi cũng không dám nghỉ ngơi.

Một vòng trăng tròn óng ánh trong suốt treo lưng chừng trời, như một viên ngọc, ánh sáng lả lướt chiếu trên mặt tuyết, trời đất vẫn mênh mông

tựa như ban ngày

Tôi vẫn đi về phía trước, thẳng hướng nam, sau hai canh giờ, rốt cục thấy đỉnh núi Cô Tuyết Phong. Trong lòng tôi mừng rỡ như điên, quên hết mọi mệt ra sức chạy về trước, bước cao bước thấp chạy về phía đỉnh núi, tại nơi một bên vách vực sâu tôi bỏ cả thân người xuống nhìn ra ngoài vực sâu, tìm đoá Tam Sinh hoa.

Ánh mắt, bỗng nhiên dừng tại một chỗ –

Ngay trên vách núi, một đoá hoa lớn đỏ như máu đang phấp phới trong gió. Những cánh hoa nhỏ dài mềm mại như hoa sen tầng tầng lớp lớp bung nở ra, dưới ánh trăng, càng xinh đẹp yêu dã quý dị, giống như hoa Mạn Châu Sa nở trên đường Hoàng tuyền đã rơi xuống nhân gian

Tôi xúc động ngay cả thở cũng ngừng lại rồi, tay run rẩy vươn ra, từng tấc một đến gần đoá hoa Tam Sinh kia, trong khoảng khắc trước khi tôi chạm vào nó, một giọng nói ở phía sau tôi hét lên như sấm sét giữa trời quang:

“Đừng đụng nó!”

Tôi sợ hãi quay đầu lại, nhìn thấy cách đó không xa Tô Mạc Phi đang bay nhanh về phía tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng, ngón tay bỗng nhiên tê rần.

Một luồng đau nhức như kim châm từ ban tay lan tới toàn thân. Trước mắt tôi tối sầm, khoảnh khắc trước khi mất đi ý thức, tôi chỉ nhớ rõ ngã từ trên đỉnh núi ngã xuống, trong tay vẫn nắm chặt đoá Tam Sinh hoa.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tôi Sợ Hải

Là tay ai ấm áp như vậy? Năm tay tôi dẫn qua một địa ngục máu chảy, ra khỏi vùng sa mạc hoang vu.

Là đôi mắt ai nhìn xinh đẹp như thế? Mắt phượng, giống một mảnh trăng non cong, đen như thế, sáng như thế

Tôi vươn tay chạm vào gương mặt tươi cười phía sau sương mù, người nọ lại lặng yên bay bay ra xa, tôi vội vàng đuổi theo hăn, người nọ nhẹ nhàng bạch y tung bay, vươn một bàn tay cười hoà nhã với tôi, đẹp như tiên giáng trần. Tôi liều mạng đuổi theo về phía trước, hăn giống như trăng trong nước hoa trong gương, bất luận tôi đuổi theo thế nào cũng không đụng tới được. Bỗng nhiên một trận gió to thổi qua, tôi trơ mắt nhìn thân ảnh hăn ở trước mặt tôi bị gió to thổi tán đi dần dần, gấp đến độ hé miệng hô to:

“..... Sư..... phụ.....”

Thân thể nặng nề chìm xuống, tôi bị cảnh trong mơ làm cho tỉnh lại, vẫn chưa hết hoảng hồn muốn gọi tên Lâu Tập Nguyệt, trong cổ họng giống như bị nhét một bông lửa tắc nghẹn, há miệng thở dốc nói không ra một tiếng.

Tôi giật giật môi khô khốc, ý thức từ từ quay về thân thể. Mờ mờ ảo ảo, tôi nghe thấy tiếng nói chuyện bên cạnh.

Một giọng nam trong trẻo mang theo cơn giật cách đó không xa la lớn: “Cô ta nhất định là có người sai khiến! Không phải vậy cô ta làm sao

biết đường đi lên Cô Tuyết Phong? !” Lời nói cậu ta vừa nói, một giọng nữ lạnh lùng nhưng trong trẻo nói tiếp: “Là ta nói cho cô ấy”. Ngay khoảng khắc ấy, bốn phía đều tĩnh lặng. Qua hồi lâu, tiếng nói người đàn ông ôn hoà vang lên: “Hồng Diệp tiền bối, người vì sao phải. . . . .” Bà ta nói tiếp: “Không vì cái gì. Người cứ ăn ngay nói thật với lão đầu Thanh Viễn, không cần băn khoăn.”

Nghe đến đó, tôi dần dần tỉnh táo lại. Thì ra tôi còn chưa chết, được cứu trở về gian phòng nhỏ của Hồng Diệp. Bỗng nhiên, một ý niệm trong đầu hiện lên trong não, tôi hoảng sợ nắm chặt hai tay, rỗng tuếch, cái gì cũng không có. Tức thời doạ tôi ra một thân mồ hôi lạnh, liều lĩnh chống đỡ mí mắt nặng nề muốn ngồi xuống.

“Nàng tỉnh!”

Một tiếng nói mang theo chút vui mừng truyền tới. Tiếp theo, vài tiếng bước chân tới gần. Có người đè lại bả vai của tôi “Đường cô nương, cô đừng vội ngồi dậy, trước năm cho khoẻ.” Người này vừa nói xong, một tiếng nói khác không hài lòng quát lên: “Nhị sư huynh, huynh còn khách khí với cô ta làm gì?? Là cô ta làm hại không có Tam Sinh hoa! Nếu cô ta tỉnh, chúng ta mau đưa cô ta về núi Tử Thần, để cho trưởng môn cùng các trưởng lão xử phạt cô ta!” Nói còn chưa dứt lời, một bàn tay to bỗng nhiên nắm chặt cổ tay tôi, ra sức kéo nửa người tôi ra khỏi giường.

“Thường Dữ, không được vô lễ! Buông Đường cô nương ra.”

Hai mắt tôi chỉ nhìn qua khe hở thấy một người, mơ mơ hồ hồ thấy Tô Mạc Phi hé ra gương mặt khiến trách giữ chặt tay của Thường Dữ. Thường Dữ động tác ngừng lại, nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn anh ta, trong nháy mắt tức giận bốc lên đỏ vành mắt: “Nhị sư huynh, huynh tới bây giờ còn giúp yêu nữ này!” Nói xong giận hờn buông cổ tay tôi ra.

Tôi “bịch” một tiếng đập ngã về giường, dưới thân bị đá cắt vào lưng sinh đau, ngay cả xương cốt giống như bị đập nát từng cái. Tô Mạc Phi răn dạy Thường Dữ một câu, sau cúi người đến bên cạnh tôi hỏi: “Đường cô nương, cô không sao chứ?” Tôi ngơ ngác nhìn mặt anh, vẫn như trước mơ mơ hồ hồ thấy không rõ ngũ quan anh ta, chỉ nghe thấy anh ta hỏi ân cần. Tôi mấp máy môi, từng chữ đứt quãng ”Tam, Sinh hoa, đâu?”

Vẻ mặt Tô Mạc Phi bỗng nhiên cứng đờ. Thường Dữ bên cạnh nổi giận đùng đùng quay lại đây, chia vào người tôi rống lớn: “Đều tại cô, Tam Sinh hoa mới có thể rơi vào vách núi. Cô chế giễu mới hỏi ngược lại chứ gì!”

Tim tôi ngừng lại, toàn thân lạnh lẽo: “Rớt? Tôi rõ ràng nắm được . . . . Không, không có khả năng, nhất định là các người cất hoa đi đâu rồi!” Tôi lắc lắc đầu, như choáng váng nghe những lời vô nghĩa. Tô Mạc Phi nhìn thấy tôi, trong mắt không biết lóe lên thần sắc gì, cân nhắc mới trả lời tôi: “Đường cô nương, lúc ấy tại hạ chỉ tới kịp nắm lấy tay cô, đóa Tam Sinh hoa đó. . . Đường cô nương!” Tôi trở mình muốn ra khỏi giường, trong đầu chỉ có một ý nghĩ — tôi muốn đi tìm về! Tìm Tam Sinh hoa về! !

Hành động này của tôi khiến Tô Mạc Phi sợ hãi kêu một tiếng, chặn ngang ôm vai dùng sức kéo tôi quay về giường “Đường cô nương, cô ngàn vạn lần đừng lộn xộn!” Tôi làm sao còn có thể nghe lời anh ta nói, miệng nước nở, liều mạng dùng hết sức lực tránh thoát khỏi gông cùm từ anh ta.

Đúng lúc này, Hồng Diệp trầm tĩnh nhìn cảnh tình thế này, mới mở miệng nói: “Người trúng độc, còn muốn sống sót nhìn thấy người kia, thì ngoan ngoãn nằm xuống.” Tiếng nói trong trẻo song lạnh lạnh như tuyết, nhưng rơi vào tai tôi như sấm sét giữa trời quang.

Tôi bỗng chốc cứng đờ toàn thân.

Thảo nào, khó trách vì sao tôi cảm thấy nội lực cả người đều không còn, hơn nữa, tôi cứng ngắc chuyển động con mắt, thế giới trước mặt tôi tựa như bao phủ bởi tầng sương mù, bất kể tôi chớp mắt lại chớp mắt thế nào cũng không thấy rõ ràng sự vật.

Tô Mạc Phi thấy tôi im lặng, vội vàng đứng dậy đi đến bên người Hồng Diệp, ôm quyền cúi người thật sâu nói: “Cầu tiên bồi ra tay tương trợ.” Hồng Diệp có hàm ý sau xa liếc mắt nhìn anh ta “Độc Tam Sinh hoa, ta giải không được, ta chỉ có thể nỗ lực áp chế. Sau ba ngày, mắt của nàng sẽ mù”. Tô Mạc Phi nghe thấy thấy, hình như còn sốt ruột hơn cả tôi, truy hỏi: “Xin tiền bồi chỉ điểm, làm sao mới có thể giải. . .”

“Ta sẽ không nói đâu.” Hồng Diệp lạnh giọng nói tiếp, cuối cùng, tầm mắt liếc về phía tôi cùng Tô Mạc Phi quét hai ba vòng, tươi cười quỷ dị nói: “Trừ phi, cô ta là người trong lòng Tiểu Mạc.”

Kế tiếp, trong phòng rối loạn, gà bay chó sủa. Tô Mạc Phi hình như nói câu gì đó, sau đó Thường Dữ tức giận la to, cộng dậm chân, muốn đá tung nóc nhà, chọc thủng nền nhà. Nhưng những này đó, tôi đều không nghe không để ý. Tôi nhắm mắt lại, xâm chiếm cả đầu óc tôi đều là Lâu Tập Nguyệt, chỉ có Lâu Tập Nguyệt –

Một người mắt bị mù, đồ đệ không có võ công, Lâu Tập Nguyệt còn cần tới không?

***

Tô Mạc Phi nằm ngựa đi bộ ở phía trước, tôi ngồi thẳng trên lưng ngựa, lặng lẽ nhìn anh. Sau một hồi, không chịu đựng được, tôi mở miệng xoá tan im lặng: “Tôi công tử, khi đó muội cố ý lừa gạt công tử. Vì phải theo nhóm người đi hái Tam Sinh hoa” Tô Mạc Phi bước chân hơi chậm lại, sau đó đáp lời: “Tại hạ đã biết.” Tôi nói: “Vậy công tử còn muốn đưa

muội đi tìm vị thần y kia làm cái gì? Công tử theo cùng bọn Thường Dữ quay về Tử Thần phái đi.”

Tô Mạc Phi đầu cũng không quay lại, chỉ đáp lời tôi: “Chưởng môn tử nhỏ dạy đệ tử, phải có lòng thương xót, mặc dù đối phương vạn ác chi đồ tay đầu máu tanh, cũng phải để hẳn có cơ hội quay đầu làm người. Huống chi, tại hạ biết Đường cô nương rõ ràng không phải người xấu, tất nhiên không thể làm tổn hại gì đến cô.”

Tôi nghe xong lời anh ta, hơi giật mình, một lát sau, cong môi cười: “Công tử cảm thấy được muội không phải người xấu, vì muội hái xuống Tam Sinh hoa được phải không??” Trên tay nếu dính máu tanh, đoá Tam Sinh hoa từ lúc tôi chạm vào đã héo rũ.

Tô Mạc Phi không biết có nghe rõ hay không. Lúc này, tôi bỗng nhiên lại nói: “Tô công tử, muội hơi khát nước.” Tô Mạc Phi dừng lại, lấy ra túi nước đưa cho tôi, không ngờ tôi vừa chạm túi nước trơn trượt xuống rơi trên mặt đất. Nước trong túi chảy ra, không còn một giọt.

Tôi áy náy nhìn nước đọng trên đất, nói: “Xin lỗi, mắt muội nhìn không rõ lắm.” Tô Mạc Phi xoay người nhặt lên túi nước, vẫn dịu dàng cười nói với tôi: “Là tại hạ không cẩn thận.” Anh ta trông về phía xa liếc mắt một cái về phía trước, quay đầu bảo với tôi “Tại hạ đi về phía trước lấy nước, Đường cô nương xin hãy chờ một lát.” Tôi gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy bóng dáng cao ngất biến mất trong tầm mắt của tôi, tôi cuống quýt xoay người xuống ngựa, chạy sâu vào trong cánh rừng. Dây leo cùng nhánh cây ven đường quấn lấy quần áo tôi, tôi cũng không dám trì hoãn bước chân. Tôi không cần cùng anh ta đi tìm vị thần y kia. Nếu anh ta biết tôi chính là đồ đệ của Lâu Tập Nguyệt; tôi không dám cam đoan anh ta sẽ không báo lại chưởng môn Tử Thần phái. Nghe cô kia nói, hình như Lâu Tập Nguyệt cùng Tử Thần phái có chút liên quan, bọn họ sẽ đối phó với tôi thế nào?? Bọn họ có thể tố giác Lâu Tập Nguyệt, uy hiếp Lâu Tập Nguyệt?

Tôi điên khùng hai chân chạy liên tục về phía trước. Tôi sợ chết, càng sợ Lâu Tập Nguyệt nhìn thấy tôi chết. Trong lòng có một giọng nói không ngừng nói cho tôi biết, Lâu Tập Nguyệt sẽ không chịu ai uy hiếp, cho nên hẳn sẽ thờ ơ nhìn thấy tôi chết.

Ý niệm này trong đầu, tra tấn tôi gần như muốn điên rồi.

“A!”

Dưới chân bỗng nhiên đau nhức, đau khiến tôi gục trên mặt đất, run rẩy quay đầu nhìn lại. Một bẫy sắt bắt thú kẹp lấy mắt cá chân tôi, xé rách quần áo lẫn da thịt, máu tươi đầm đìa.

Đúng lúc này, tiếng Tô Mạc Phi hô hoán lo lắng bay tới bên tai tôi. Tôi mạnh mẽ che miệng mình lại, đau khiến nước mắt tôi chảy ròng ròng cổ họng cũng không phát ra một tiếng. Mãi đến khi tiếng gọi của anh dần dần đi xa, tôi mới buông ra tay, hai tay dùng sức để thoát khỏi bẫy thú, nhưng bẫy thú bằng sắt vô cùng rắn chắc, bỗng nhiên nhớ ra tôi đã là người không có võ công, đừng nói là bẫy thú, ngay cả cây côn gỗ tôi cũng không thể bẻ gãy

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Dần dần, tôi không còn sức để gỡ nó ra nữa. Tôi ngồi dưới đất, đưa mắt nhìn rừng cây rậm rạp chung quang, ngẩng đầu, nhìn khoảng không giữa các ngọn cây, hé ra trời xanh thẳm. Bầu trời trong xanh. Tôi mở to hai mắt, gần như tham lam hấp thụ lấy ánh sáng rực rỡ đó, nhưng tầng sương phù bao phủ trước mắt tôi càng ngày càng đậm. Tôi trơ mắt nhìn màu lam ở trước mắt tôi, sắc màu trước mắt đó, dần dần biến thành đen tối.

Vết thương trên chân còn đang chảy máu, đối người đã không còn cảm giác đau. Hoá ra Hồng Diệp nói thật, hôm nay là ngày thứ ba, tôi không còn nhìn thấy gì nữa rồi

*****

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, là mùi cơm cháo thơm nồng đánh thức tôi tỉnh lại.

Tôi nằm ở trên giường, mở to mắt, một mảnh tối om. Bên tai có tiếng người ngạc nhiên mừng rỡ “Ông ơi, cô nương kia tỉnh rồi”. Sau đó một bàn tay thô ráp đặt lên trán tôi “Hình như cũng hạ sốt rồi.” Một tiếng người thô khàn giọng vang lên, hỏi nói: “Cô nương, cô vì sao một mình vào rừng. Nếu không phải lão Trương nhà ta đi xem bầy thú, cô chẳng còn mạng mà về.”

Bà nói xong, dừng hồi lâu, thấy tôi không có lên tiếng, lôi bàn tay bà kia ra khỏi trán tôi. Hai người ra ngoài phòng nói nhỏ to một lát, có người lại tới, lần này trong lời nói hàm chứa ý cẩn thận hỏi tôi: “Cô nương, cô tên gì?” Tôi nói từng tiếng trả lời “Đường Tự.” Y hỏi lại tôi: “Nhà cô ở chỗ nào? Tôi đưa cô về.”

Hô hấp của tôi bị kiềm hãm lại.

.....”Tiểu Tự, nơi này về sau cũng là nhà của người.”

Tôi lắc lắc đầu, khàn giọng thậm chí tiếng nói run rẩy trả lời: “Tôi không biết” ‘nhà’ ở năm năm kia, đến bây giờ tôi còn không biết nó ở nơi nào.

Người săn bắn vừa nghe, sửng sốt sau một lúc lâu lại hỏi một câu: “Vậy trong nhà còn có người thân?” Tôi tiếp theo cũng lắc đầu, không nói nữa. Y thở dài, đối với vợ mình đứng đằng sau nhỏ giọng bảo: “E là một đứa ngốc” phu nhân đó kinh ngạc reo lên: “Không thể nào! đáng vẻ như vậy. ....” “Suyt. Đi thôi, đi thôi, bưng cháo tới.” Người thợ săn bảo vợ mình chớ có lên tiếng, sau đó lôi kéo bà ấy ra khỏi phòng.

Tôi một mình nằm trong phòng, trước mắt vẫn là một mảnh đen tối, cho dù tôi cố sức chớp mắt lại chớp mắt, cũng không thể phá vỡ mảnh đen

tối này để ánh sáng có thể lọt vào một chút. Trên mặt có cái gì ấm nóng chảy xuống, tôi lặng lẽ nghe thấy nó chảy xuống trên làn da trơn.

Ngay vào giờ khắc này, tôi mới mình mẫn ý thức rằng, Lâu Tập Nguyệt đã muốn hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Hẳn sẽ không chủ động tới tìm tôi, mà tôi đối với hẳn, cũng không thể tìm ra

***

Những ngày sau đó, tôi ở lại nhà Trương đại ca sẵn bản. Gần ba tháng, vết thương trên chân mới khỏi, có thể tự mình xuống giường đi lại.

Trương đại ca cùng Trương đại tẩu có một đứa con bốn tuổi gọi là Hồ Tử, rất thích quăn quít với tôi cùng chơi đùa, mỗi lần Trương đại ca lên núi đi săn, khi đại tẩu bận rộn việc trong nhà, đều nhờ tôi ôm đứa trẻ tròn vo đó. Tôi liền kể cho nó nghe những tin đồn thú vị khi còn ở khách điểm Thiên Môn; cũng kể cho nó nghe chuyện Bạch Khiêm đáng ghét thế nào, kể tôi làm sao dùng con gián treu cột hù dọa cậu ta ra sao; thậm chí cả Tử Yên sư tử cùng Triệu Đan tôi cũng kể. Ngoại trừ Lâu Tập Nguyệt, tôi không hề đề cập tới.

Ngày này, Trương đại ca từ bên ngoài trở về, vui vẻ nói với Trương đại tẩu, gần đây giá bán da thú ở kinh thành tăng lên không ít, ngày mai huynh ấy sẽ cùng mấy người khác mang hàng tích trữ trong nhà đi kinh thành bán. Tôi nghe thấy, trong lòng hơi hơi động, gượng giọng nói: “Trương đại ca, huynh có thể mang theo muội đi cùng không?”

Trương đại ca có phần nghi hoặc bước lại đây, ôm tiểu tử đang ngồi im trên đùi tôi, sang sang cười nói: “Được, nhưng muội đi kinh thành làm gì??” Tôi sờ sờ phong thư trong túi áo do Tử Yên ký thác tôi mang tới kinh thành, đáp lời: “Đồng ý một chuyện, phải đi làm cho xong.” Trương đại ca nghe thấy không rõ, chỉ thuận miệng “À” một tiếng rồi cũng không hỏi nhiều.

Sáng sớm hôm sau, tôi theo Triệu đại ca cùng hai người khác, ngồi xe ngựa đi về phía kinh thành, đi suốt hai ngày đường mới tới. Sau khi vào thành, chúng tôi tìm một khách điểm tiện nghi nghỉ ngơi, Trương đại ca đồng ý sau khi bán da xong sẽ về, liền dẫn tôi đi tìm “Đồng phủ” như lời Tử Yên nói.

Tôi tự mình ngồi trong phòng một mình nghe mùi không khí ẩm ướt ngoài kia hồi lâu, rốt cục cũng đợi được huynh ấy trở về. Giọng nói Trương đại so với bình thường còn to hơn, hiển nhiên bán da rất lời, dáng vẻ tâm tình rất vui. Huynh nâng đỡ tôi “Đi thôi, muội muội, đại ca đưa muội tìm nơi kia.” Tôi quên luôn cả cảm ơn, vội theo huynh ấy ra phòng.

Hai người ai cũng không quen thuộc kinh thành, đành phải suốt dọc đường tìm hỏi “Đồng phủ”. Đi đến nửa đường, Trương đại ca bỗng nhiên nhớ ra, Hồ Tử ở nhà dặn từ lâu rằng mua trống lắc cùng tượng đất, đỡ tôi đến hàng quán, huynh buông tôi ra để chọn lựa.

Tôi đứng ở tại chỗ, trước mắt một mảnh đen tối, chung quanh người đến người đi ồn ào khiến tôi âm thầm sợ hãi trong lòng, nhưng cũng ngại thúc giục huynh ấy.

Trong giây lát, trong đám người phát ra kêu sợ hãi. Lỗi tai tôi bèn nhạy nghe thấy cách đó không xa truyền tới tiếng vó ngựa, tiếng ngựa dồn dập chạy về phía này. Bên cạnh dường như có người đẩy tôi một cái: “Mau tránh nha.” Tôi nhìn không thấy không biết xảy ra chuyện gì, kinh ngạc đứng đó không hề có phản ứng.

Tiếp theo trong chớp mắt, tiếng vó ngựa đã tới trước mặt tôi, tôi kinh hãi lui về sau, trong tai chỉ nghe thấy tiếng gió xé, sau đó có sợi dây gì đó cuốn lấy, kéo tôi rời khỏi mặt đất..

“A –!”

Tôi hoảng sợ thở gấp rơi vào vòng tay ôm ấp, vừa muốn mở miệng kêu người, bỗng nhiên mọi thứ ngưng trệ

Người nọ ôm lấy tôi, không hề ngừng lại, giống như một cơn gió lạnh lao đi. Tôi nằm sát dính vào ngực hắn, cả người được ổn định, ngay cả hít và thở vào thở ra cũng dừng lại. Trái tim đập thình thịch điên cuồng, rối loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực tôi

Sau đó, một giọng nói cười ôn hoà như thần tiên vang trên đỉnh đầu tôi nhẹ nhàng rơi xuống bên tai:

“Tiểu Tự, lần này vi sư nên trừng phạt ngươi như thế nào?”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sự Phụ Thân Mật

Tất cả mọi thứ đều quá mức bất ngờ, tôi hoàn toàn choáng váng. Nghe Lâu Tập Nguyệt nói như vậy, cũng chỉ là ngây ngốc mà cuộn tròn trong lòng ngực hăn, vẫn không nhúc nhích.

Sau đó, một ngón tay dài nâng cằm của tôi, cho dù tôi nhìn không thấy cũng cảm giác được Lâu Tập Nguyệt đang nhìn mặt tôi, tiếng nói hăn có phần dịu giọng “Tiểu Tự, không nghe thấy lời sư phụ hỏi . . . .” sau đó tắc nghẹn, giọng điệu trầm xuống hỏi: “Mắt người làm sao vậy??”

Nước mắt nóng bỏng liền rơi xuống. Tôi không hé răng chỉ khóc, tâm tình như rơi xuống vực thăm sâu. Lâu Tập Nguyệt tức khắc biết tôi bị mù, cũng không có võ công, đối với hăn mà nói tôi chẳng khác nào phế vật. Hơn nữa, nếu hăn biết Tam Sinh hoa là do tôi làm mất, hăn có thể hay không. . . . .cả người kìm không đặng run rẩy hoảng sợ.

Lâu Tập Nguyệt bất ngờ dừng ngựa lại, chỉ im lặng nhìn tôi hồi lâu, buông ngón tay nâng cằm tôi ra, nói: “Lâu Tập Nguyệt ta sao lại thu nhận đồ đệ như người chứ, chỉ có ba tháng, thì đã biến mình thành dáng vẻ kém đức hạnh thế này.” Trong giọng nói hăn đè nén tức giận tôi có thể nghe thấy rõ, co rúm bả vai lại không dám lên tiếng, sợ bản thân mình chọc cho hăn giận hơn nữa. Lâu Tập Nguyệt nói xong dừng một chút, cánh tay bỗng nhiên vòng qua eo tôi, kéo tôi vào sát ngực hăn, quất roi giục ngựa đi.

Trên đường gió thổi vù vù qua mặt tôi, thổi vào người tôi khiến hít thở khó khăn. Tôi bị Lâu Tập Nguyệt ôm, cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể

hắn, hơi thở hắn, trong đầu càng ngày càng hỗn độn không rõ, trong lòng vừa mừng vừa sợ tư vị lẫn lộn.

Gió to thổi vào mái tóc tôi khiến nó lộn xộn, có vài sợi tóc bướng bỉnh quất lên mặt tôi, ngứa rất là khó chịu, mà cánh tay tôi bị Lâu Tập Nguyệt siết chặt không dám rút ra. Cuối cùng tôi không thể nhịn được nữa, lặng lẽ đưa mặt mình vùi vào vạt áo Lâu Tập Nguyệt, nghiêng đầu dùng vải vuốt ve hai gò má.

Thân thể Lâu Tập Nguyệt hình như cứng một khắc, tiếp theo ngón tay ở sau gáy tôi gõ một cái, giọng điệu nói chuyện rất khó nghe: “Đừng tưởng rằng người thế này, vì sự sẽ không trách người không rên một tiếng đã chạy mất.” thân mình tôi cứng đờ, cũng không dám ... tự tiện động đậy nữa. Mãi đến khi tiếng gió bên tai ngừng, Lâu Tập Nguyệt ôm tôi đưa hai chân rơi xuống đất, tôi mới ho nhẹ một tiếng.

Sau khi xuống đất, Lâu Tập Nguyệt kéo tôi đi về phía trước, tôi nghe thấy tiếng Bạch Khiêm nói chuyện, nhưng bước chân Lâu Tập Nguyệt cũng không có dừng, lôi kéo tôi cất bước về phía trước. Vốn dĩ tôi không đi nhanh được như hắn, hơn nữa mắt không nhìn thấy, chân đi càng quáng quàng hầu như không theo kịp hắn, bỗng nhiên, chân trái tôi giẫm lên một thềm đá, khi hoảng sợ ngã quỵ tôi kêu “A!” một tiếng sợ hãi, sau đó đón chào không phải mặt đất lạnh cứng, mà một cánh tay thon dài đầy lực.

“Ta còn tưởng rằng, người ngay cả nói cũng sẽ không nói.” giọng nói Lâu Tập Nguyệt lạnh lạnh vang bên tai tôi. Tôi lại kìm không được lại khóc. Đối người vô dụng chỉ biết khóc, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy đáng khinh bỉ, nhưng nước mắt cứ chảy không cầm được. Tôi sợ bản thân một khi mở miệng, Lâu Tập Nguyệt dồn ép tôi trả lời chuyện Tam Sinh hoa. Hắn đưa tôi đi là vì hái Tam Sinh hoa cho cô gái kia, nhưng khi đó, là tôi đã nằm lại buông lỏng ra.....

Lâu Tập Nguyệt sẽ hận tôi chăng?

Hắn sẽ trừng phạt tôi như thế nào?

Sẽ giết tôi hãy là khiến tôi đau đến chết?

Những ý niệm này như chất độc lan khắp đầu óc tôi, khiến cả trái tim tôi cũng co rút run rẩy.

Cuối cùng, Lâu Tập Nguyệt liền dắt tôi vào một gian phòng, hẳn dường như ngồi xuống, sau đó buông tay ra, để cho mình tôi đứng bơ vơ trong bóng đêm.

Tôi hoảng sợ không hiểu.

Sau đó rất rất lâu, một chữ Lâu Tập Nguyệt cũng không nói, ngay cả tiếng lật trang sách tôi cũng có thể nghe thấy lảng thoáng. Tôi gần như rơi vào sự lạnh lùng này, tôi cắn môi dưới, mồ hôi lạnh một giọt đọng trên trán tôi rơi xuống. Thực ra Lâu Tập Nguyệt không cần ép hỏi tôi cái gì, hẳn chỉ cần không quan tâm tôi như thế này, tự bản thân tôi cũng sẽ như quân lính tự tan rã

Mồ hôi lạnh lướt qua cổ họng, tôi khó chịu nuốt xuống, vừa muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói bình thản của Lâu Tập Nguyệt.

“Mắt của người xảy ra chuyện gì?”

Tôi lại nuốt xuống ngụm nước miếng, run rẩy mà trả lời: “Nhìn không thấy được nữa.” cuối cùng, nhỏ giọng hơn nữa nói thêm một câu, “Trúng độc.”

“Võ công đâu?”

Giọng nói Lâu Tập Nguyệt vẫn như trước như sóng lớn không đánh vào bờ, tôi sinh cảm giác rùng mình, rụt cổ lại nói: “Không còn.”

Trong phòng bỗng nhiên im ắng ngay cả không khí dường như cũng dừng lại

Mồ hôi chảy ra đầy tay tôi, chỉ cảm thấy tim đập nhanh muốn nhảy ra khỏi ngực, toàn thân mềm nhũn chỉ cần Lâu Tập Nguyệt còn truy hỏi thêm một câu nữa sẽ ngã quỵ xuống. Ngay vào lúc này, bỗng nhiên cổ tay được một lực mạnh nắm lấy, một sức mạnh không thể nghi ngờ gì kéo tôi ngã về phía trước.

Ngón tay thon dài vuốt ve hai má tôi, giọng nói dịu dàng của Lâu Tập Nguyệt quanh quẩn bên tai tôi: “Thì ra vẫn là con mèo nhỏ khóc nè.” Hẳn nhẹ nhàng vuốt ve mắt tôi, động tác dịu dàng giống như chỉ cần mạnh tay chút tôi sẽ vỡ tan trong tay hắn, tiếp theo trán hắn chạm vào trán tôi, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Không có việc gì, sư phụ sẽ tìm người chữa khỏi cho Tiểu Tự.”

Giờ khắc này, nước mắt lại chảy xuống. Tôi vẫn tham lam cầu sự dịu dàng xa xỉ của Lâu Tập Nguyệt, nhưng giờ phút này hẳn dịu dàng với tôi như thế, tôi lại cảm thấy sợ — nếu Lâu Tập Nguyệt đã biết chân tướng rồi, hẳn còn dành cho tôi những thứ này đó, có phải sẽ lấy lại tất cả?

Song ngày đó, về sau tôi cũng không nói thật với Lâu Tập Nguyệt, hẳn cũng không ép hỏi tôi thêm câu nào. Trái lại gọi Bạch Khiêm bố trí cho tôi gian phòng bên cạnh. Tôi ngạc nhiên vui mừng không biết làm sao, khi ngồi ở trong phòng, đầu óc vẫn trống rỗng

Khi đó trong lòng tôi nghĩ rằng, dù là chỉ có một ngày ở bên cạnh Lâu Tập Nguyệt, tôi cũng thoả mãn. Cảm giác này, giống như hồi bé hay ăn vụng kẹo, bị mẹ phát hiện, còn lén trộm một viên cuối cùng coi như bảo bối nằm trong tay, rất lâu không nở buông tay, mãi đến khi hoá thành đường ở trong tay tôi

Sau đó tôi dần dần hiểu ra, tình cảm tôi đối với Lâu Tập Nguyệt cũng như viên kẹo kia, bất kể tôi nắm nó chặt cỡ nào, nó cũng không thuộc về tôi.

****

Ngày hôm sau, Lâu Tập Nguyệt dẫn theo tôi ra ngoài, hình như là muốn đi tìm người nào. Mắt tôi không nhìn thấy nên rất khó khăn, suốt đường đi đều là hấn nắm tay tôi, có đôi khi dứt khoát ôm tôi. Ngã vào khuỷa tay hấn, mỗi khi đó tôi đều mặt đỏ tai hồng, rồi lại nhin không được mừng thầm trong lòng, trong ngực như có vật gì lấp đầy dần dần, mãi đến khi vào đêm tôi nằm trên giường một mình khiến cho hoảng sợ.

Ngày này, lại tới một nơi, Lâu Tập Nguyệt ôm tôi nhẹ nhàng nhảy xuống lưng ngựa, vào một biệt viện có vài người xa lạ gọi hấn thiếu gia, tôi không nắm rõ tình hình, chỉ có thể nhanh nắm vạt áo hấn một chút cũng không buông ra.

Lâu Tập Nguyệt hình như ôm tôi đi thẳng vào vườn hoa, tôi ngửi thấy mùi hoa thoang thoang trong khuôn viên rộng lớn. Sau đó hấn ngồi xuống, ôm tôi để ngồi trên đùi hấn. Tuy rằng vài ngày đã trôi qua, nhưng hành động vô cùng thân thiết này cũng khiến hai má tôi nóng lên. Song tôi cũng biết, hấn chẳng có ý gì khác, là tôi không nhìn thấy nên không thể nhã nhận ăn được thứ gì, mà hấn cũng như đang đút cho con mèo nhỏ ăn mà thôi.

Sau khi lau tay sạch, Lâu Tập Nguyệt bảo những người khác lui, dùng đầu ngón tay cầm lên một miếng bánh tô Phù Dung đưa đến bên môi tôi: “Mở miệng, Tiểu Tự.” Tôi có thể nghe thấy tiếng cười trong đó, ngoan ngoãn hé miệng, ngậm miếng bánh xốp mềm cắn một miếng nhỏ. Nhai kỹ rồi nuốt, ngay lúc hấn để sát miếng bánh tô Phù Dung vào, tôi thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng truyền tới, lập tức đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói với hấn: “Sư phụ, việc này con có thể tự mình ăn.”

Động tác Lâu Tập Nguyệt hình như dừng một chút, giây lát hần dễ chịu cầm miếng bánh tô tôi đã cắn qua đặt vào trong tay tôi, cười bảo "Tốt". Tôi thở phào một hơi vừa trút được một nửa, bỗng nhiên nghe hần nói tiếp: "Hôm nay, đổi lại Tiểu Tự hiếu kính sư phụ đi."

Tôi hoàn toàn ngây ngốc.

Lâu Tập Nguyệt cười nói: "Loài chim bay trên trời cũng có tình phụng dưỡng cha mẹ, sư phụ cùng Tiểu Tự ở chung năm năm, chẳng lẽ không có?" Tôi gật đầu như trống bỏi "Có, có." nói xong, dùng tay không kia sờ soạng cạnh bàn, muốn bưng lên bánh gì đó 'hiếu kính' hần.

Song tay vừa vươn ra, đã bị nắm lấy. Lâu Tập Nguyệt cầm tay của tôi, tiếng nói mềm nhẹ như gió nhẹ ngày xuân "Tiểu Tự không nỡ bỏ miếng bánh trong tay kia à?" Tôi vừa nghe, vội vàng lắc đầu "Bỏ được, bỏ được." Hoàn toàn không ý thức rằng bản thân mình như một con quay, bị hần lôi kéo vòng quanh hần. Vội vàng nâng miếng bánh tô Phù Dung đưa tới miệng hần, nhìn không thấy tôi không biết nơi nào chính xác.

Lúc này, Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên kéo bàn tay tôi, nhẹ nhàng đặt tới cánh môi mình "Ở chỗ này."

Tôi nhất thời giật mình một cái. Hần nói chuyện, hơi nóng phả ra từ miệng, cánh hoa mỏng kia dán lên ngón tay tôi. . . . . hai má tôi càng nóng như phải bỏng, ngay lúc này lại cảm thấy mình như bị rút hết sức, đừng nói nâng tay, ngay cả miếng bánh tô Phù Dung cũng cầm không được.

Tôi yếu đuối dựa vào ngực hần, trong lòng phát hiện có một cảm giác khác thường. Cảm giác không có sức tôi từng có, đó là ở khách điếm, khi bị. . . . .

"Ha ha ha, tiểu mỹ nhân, chúng ta thật là có duyên nha." Một giọng nói thô thiển như sấm rền nổ tung bên tai tôi, tôi ra sức muốn mở miệng nói với Lâu Tập Nguyệt, nhưng môi mấp máy, nói không ra được âm nào. Tên

khốn nạn này, nhất định hạ mê hương rồi! Còn nương theo mùi hoa nồng nàn trong viện che giấu mê hương, cho nên Lâu Tập Nguyệt cũng chưa phát giác.

Cái tên hái hoa tặc gọi là Cửu Sắc đó không hề kiêng kỵ bước về phía này, miệng oang oang: “Gia thực là tương tư người nha, vừa rồi trên đường thấy tiêu mỹ nhân, đó là... . . . . .” Đến đó lời nói càn rỡ của gã bỗng dừng lại.

Bỗng nhiên im lặng khiến cho tôi càng cảm thấy lo lắng, tôi dùng hết sức mình khởi động thân mình, lại bị Lâu Tập Nguyệt đặt ngay ngực hẳn rồi cuộc không thể động đậy. Tiếp theo nghe thấy người nọ phát ra âm thầm tắc kinh ngạc: “Nghĩ tới Cửu Sắc ta tung hoành ngang dọc hái hoa hơn mười năm, hôm nay mới chính thức hiểu biết cái gì gọi là ‘tướng mạo tuyệt thế’. Tiêu mỹ nhân, diễm phúc của người gặp gia thật là hoàn hảo nha .”

Ấn trong giọng điệu của gã có một hàm nghĩa xa xa khiến toàn thân tôi cứng ngắc, trong lòng dâng lên cảm giác buồn nôn. Tôi nghe thấy gã cất bước tới gần, dùng hết sức mình liều mạng gào to: “Người dám đụng sự phụ ta thử xem, ta sẽ giết người!”

Lâu Tập Nguyệt ôm tôi hình như cứng người. Mà bước chân người nọ chậm lại, sau cười dâm đãng đi tới: “Tiêu mỹ nhân, người tính tình thế này lần trước gia gặp đã thích ngay. Đừng nóng vội, chờ gia nghiệm xong, đàn ông cùng phụ nữ không giống, vòng eo sự phụ người không mềm, da không mịn, gia cũng không có hứng thú động hẳn.” Gã ta nói xong, thực sự vươn tay nắm lấy quần áo sau lưng tôi, muốn kéo tôi ra

Tôi làm sao có thể để cho gã đụng vào Lâu Tập Nguyệt? Tôi cắn răng ôm chặt Lâu Tập Nguyệt không buông tay. Trừ phi gã ta chặt đứt tay của tôi, bằng không gã ta đừng hòng đụng Lâu Tập Nguyệt một chút, đừng hòng!

Cửu Sắc kéo tôi không ra, liền nổi cáu, mắng chửi muốn đánh, bỗng nhiên kêu thảm ngã xuống đất.

Tôi còn chưa hiểu ra, Lô Tập Nguyệt đã vỗ về lưng tôi, nói ra lời dễ nghe như giọng phật âm tiên: “Lần trước? Lần trước tay người đã chạm qua nàng?” Người nọ không có trả lời, chỉ lẩn lộn gào hét dưới mặt đất, kêu rên ‘tê tâm liệt phế’. Lô Tập Nguyệt thấy thế, giọng nói bình thản không hề mang theo sự tức giận, gọi : “Bạch Khiêm.” Tiếng gọi chưa tan, tiếng Bạch Khiêm trả lời vang cách đó không xa. Tôi bấy giờ mới biết, thì ra Bạch Khiêm luôn ở gần đây, từ đầu đến cuối không cần một người vô dụng như tôi khẩn trương.

Tôi kinh hoàng, trái tim vừa nhẹ nhõm lại nghe thấy Lô Tập Nguyệt thản nhiên bảo với Bạch Khiêm nói: “Chặt đứt mười đầu ngón tay của nó xuống.” tức khắc, người nọ thét một tiếng thê thảm thống khổ chói tai đâm vào lỗ tai tôi, như tiếng kêu khóc đau nhức tận cùng của cái chết, sợ tới mức hai vai tôi run rẩy, tay chân lạnh lẽo.

Lại nghe Lô Tập Nguyệt mở miệng nói: “Đầu lưỡi cũng cắt.”

Trong chớp mắt, tôi nắm lấy vạt áo, dường như không thể hô hấp bình thường được.

Trong khoảng mơ hồ, Lô Tập Nguyệt hình như vỗ vỗ mặt của tôi, giống như chẳng có gì phát sinh, ôn hoà hỏi tôi: “Làm sao vậy, Tiểu Tự?” Sau đó, lại như nhớ tới cái gì, trấn an tôi: “Tiểu Tự đừng sợ, có sư phụ ở đây.”

Trong khoảng khắc hẩn dụ dàng thế này, tôi khóc không thành tiếng. Không, tôi sợ, tôi sợ có một ngày người biết chân tướng, cũng sẽ đối đãi với tôi giống như người nọ

Một tiếng kêu thảm thiết còn quanh quẩn bên tai tôi, tôi khóc nắm lấy quần áo hẩn, run rẩy nói: “Sư phụ, xin lỗi, xin lỗi, con làm mất Tam Sinh

hoa. Con nên nắm lấy nó mới đúng, cho dù con ngã chết, con cũng nên nắm lấy nó! xin lỗi!” Lâu Tập Nguyệt chỉ sờ sờ tóc tôi nói: “Được rồi, đừng khóc” Tôi ra sức lắc đầu, tôi biết, hăn nói càng trầm tĩnh càng chứng tỏ hăn càng giận. Tôi nghẹn giọng đứt quãng nói: “Sư phụ, còn làm người không có Tam Sinh hoa, người đánh con đi, phạt con đi, nếu Diệp cô nương còn không hết giận, người giết con đi. . . . .” Lần này, giọng nói hăn không còn mang theo mềm mại như tơ nữa, trầm giọng cắt lời tôi: “Đừng nói nữa, Tiểu Tự.” Tôi vẫn như trước lắc đầu, nắm lấy vạt áo trước của hăn, dán mặt vào, khóc nức nở.

Tôi đối với hăn vô dụng, mắt mù, võ công không có, hăn biết rõ sự thật sẽ không còn giữ tôi lại. Những ngày lo lắng đề phòng bị hăn vứt bỏ, chi bằng..... . . . . Tôi khóc to, miệng càng không ngừng thì thào như điên rồi: “Sư phụ, người giết con đi, cầu người giết con đi . . .”

Trong giây lát, một bàn tay dùng sức kiềm chặt cầm tôi, thô bạo nâng nó lên

Tôi kinh ngạc nhảy dựng, quên khóc. Khoảng khắc tiếp theo, hai cánh gù đó mềm ấm ướt át không hề có dấu hiệu báo trước đè ép xuống, mang theo tức giận ngăn chặn tất cả âm thanh

Trong đầu toàn bộ chỗ trống.

. . . . . Đây là môi.....Lâu Tập Nguyệt . . . . .?

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sự Phụ Hồi Hận

Ngày ấy sau lúc đó, Lâu Tập Nguyệt không có giải thích vì sao hẳn muốn làm như vậy, mà hành động thân mật này của hẳn có ý nghĩa gì. Hẳn vẫn như trước đây, lúc đi đặc biệt ôm tôi ngồi trước người, cũng biết ở trong đêm tối nắm lấy tay tôi, ôn hoà rồi lại cường ép khiến tôi đáp ứng nghe theo mọi yêu cầu vô lý từ hẳn.

Tôi cũng không dám mở miệng hỏi hẳn. Có lẽ hôn môi đối hẳn mà nói, nó chẳng là cái gì, giống như hẳn hôn qua Tử Yên sau sang tay đưa nàng cho Triệu Đan, hẳn cũng có thể đối với tôi như vậy chẳng? Song, bất luận tôi cảnh cáo bản thân mình thế nào, tôi cũng tràn đầy ngọt ngào vui sướng trong lòng. Dù sao như bây giờ có ở gần đụng chạm đến Lâu Tập Nguyệt, đều là tôi tự nguyện theo hẳn rời khỏi sa mạc quên đi những ngày đó, và sẽ không còn trải qua nữa.

Tôi đang ở ngẩn ngơ nghĩ này đó, bỗng nhiên bên miệng đụng tới cái gì ấm áp, như đụng phải nước sôi khiến tôi sợ hãi kêu một tiếng, sau cuống quýt vội vàng ngậm miệng lại. Giọng nói Lâu Tập Nguyệt êm tai vang bên tai tôi: “Tiểu Tự, uống chút nước.” Tôi liếm liếm môi khô nẻ, ngoan ngoãn vươn tay đỡ lấy chén trà nhỏ, tâm tư không vui nên uống cũng không chú ý, nước trà nóng khiến tôi bị sặc ho khan.

Lâu Tập Nguyệt vỗ về lưng tôi giúp tôi dễ thở, động tác dịu dàng cực kỳ, hại tôi không biết vì ngượng ngùng hay vì sặc nước trà mà mặt mày đỏ ửng. Sau, Lâu Tập Nguyệt bình thản như thường mở miệng hỏi hỏi: “Tiểu Tự vì sao ở lại nhà săn bắn ba tháng?” Tôi sợ hẳn sẽ giận sau khi có việc xảy ra không đi tìm hẳn, vội vàng đáp: “Là bởi vì chân bị thương, dưỡng ba

tháng mới khỏi.” “Hửm?” giọng điệu Lâu Tập Nguyệt nghe không rõ cảm xúc dao động, nhưng cái chớp mắt sau đó, hần vậ mà xoay người cởi giày tôi ra, tôi càng sững sốt si ngốc, một tay hần cầm -chân trần của tôi

Ngón tay thon dài mạnh mẽ, lòng bàn tay kề sát làn da tôi.....

Tôi chỉ cảm thấy hần đang cầm không phải mắt cá chân tôi, mà là trái tim tôi

Tim đập nhanh hơn, tôi khẩn trương tới mức không thể khống chế. Lại nghe thấy hần lẩm bẩm: “Nhìn vết sẹo, là bị thương do bẫy thú.” Trên tay thoáng siết chặt, “Rất đau phải không Tiểu Tự?” vẻ mặt tôi cứng ngắt gât gât đầu, lập tức hít sâu một hơi ..

Lâu Tập Nguyệt dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết thương này. Ngón tay hần giống như mang theo ngọn lửa, phủ lên chỗ nào, nơi đó tôi cảm thấy như bị lửa đốt nóng bỏng. Cuối cùng, Lâu Tập Nguyệt rút tay về, cánh tay vòng qua eo tôi ôm chặt tôi. Hần không nói chuyện, tôi cũng không dám hé răng, hai người cứ như vậy lặng im. Mãi đến khi ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Tôi nghe thấy có người đi đến, sau đó một giọng nói là đàn ông vô cùng xa lạ cung kính bẩm báo với Lâu Tập Nguyệt: “Bẩm chủ nhân, thuộc hạ đã giết người nọ.” Lâu Tập Nguyệt không hề cong khoé miệng, giọng nói êm tai lộ ra cảm giác lãnh liệt: “Tra ra người nhà hần, một người không để lại”

Cả người tôi cảm thấy chấn động, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra đầy lưng.

Người nọ lên tiếng đáp sau lui về sau, đi ra ngoài. Lâu Tập Nguyệt gọi người đưa thức ăn tới, hần cầm tay tôi, dùng khăn mặt cẩn thận lau, sau đó giống ngày đó bảo tôi ‘hiếu kính’ hần. Tôi nghe hần nói như vậy, đầu óc lại ‘ầm’ một tiếng, lồng ngực như có con thỏ nhỏ nhảy thành thịch, trong lúc

nhất thời ngay cả câu hản nói đầy tàn khốc lạnh lùng như này tôi cũng quên mất.

Tôi giơ lên tay, run rẩy sờ lên gương mặt, cảm hình cung đẹp, lại hướng lên trên là bờ môi ấm mềm mại. Tôi nhẹ nhàng chạm vào cánh môi, trong tay cầm chén trà đưa đến bên môi hản. Khi hản cúi đầu uống nước, hơi thở ấm áp phả lên tay tôi, toàn thân tôi liền mềm nhũn ngay cả cái chén cũng cầm không được.

Lâu Tập Nguyệt nợ máu chỉ sợ xuống mười tám tầng địa ngục cũng chưa đủ, mấy năm này thỉnh thoảng có người tới cốc tìm hản trả thù, cuối cùng chẳng ai không chết dưới kiếm của hản. Người bị giết trong chớp mắt, lấy mạng người như chuyện vặt, trong mắt danh môn chính phái giang hồ đại hiệp hản là ma đầu tội ác tà trời. Nhưng hản là đại ma đầu thì sao? vào lúc tôi sợ hãi bất lực, người làm bạn chăm sóc tôi năm năm chính là hản, hơn nữa bây giờ.....

Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên nâng cằm tôi lên, đôi môi hạ xuống, như lông chim nhẹ nhàng đáp xuống hôn môi tôi. Nháy mắt, hương trà nhẹ nhàng tràn ngập trong khoảng môi.

Tôi mở to hai mắt nhìn, cả người cương cứng vẫn không nhúc nhích, tất cả xúc giác đều tụ tập tới chỗ hai môi dán vào nhau. Nơi đó nhất định là lửa, cho nên khi Lâu Tập Nguyệt dùng đầu lưỡi ướt át liếm liếm, tận trong lòng tôi không tự chủ được tham lam muốn nhiều hơn.

Từng chút từng chút, từng chút nhưng sâu sắc, nhưng vào lúc môi răng va chạm, rõ ràng lại rút lui khỏi.

Nhất thời, người tôi mềm yếu hết sức, chỉ có thể miệng thở dốc, hoàn toàn quên mất phản ứng của mình. Mà Lâu Tập Nguyệt kéo tay tôi đặt lên môi hản, hơi thở hản cũng có chút gì đó không xong, tiếng nói chuyện khàn khàn hơn rất nhiều lúc bình thường: “Tiểu Tự, về sau vi sư không có nói,

người không được giống như lần này tự ý quyết định.” Tôi vừa nghe, bỗng nhiên nhớ tới đêm đó hẳn cùng cô gái kia nói chuyện, ngọn lửa trong lòng phút chốc bị nước lạnh dập tắt.

Lâu Tập Nguyệt nói xong, thấy tôi thật lâu cũng không có đáp lời, tay cầm lấy tay tôi khẽ siết chặt, tôi đau khẽ rên, đôi mắt đầy tủi thân nhìn hẳn. Người mang tôi đi ra ngoài chính là hẳn, muốn dùng Tam Sinh hoa khiến người cô nương kia vui vẻ cũng là hẳn, bây giờ hẳn lại trách tôi ‘tự ý quyết định’

Là bởi vì tôi không có thể mang về Tam Sinh hoa ?

Trong lòng khó chịu đau đớn, tôi ghen giọng nói với hẳn: “Sư phụ, là Tiểu Tự vô dụng, phạt thế nào người muốn đều được.” Lâu Tập Nguyệt không có lên tiếng. Lòng tôi càng đau hơn, giọng nói cũng đã run rẩy: “Sư phụ, người không cần tìm người chữa bệnh cho con. Đây sự trừng phạt Tiểu Tự nên chịu, con không thành toàn việc sư phụ giao.” Cái này khiến Lâu Tập Nguyệt phải nói chuyện, giọng nói mang theo chút nghi hoặc: “Vi sư giao cho nhiệm vụ sao?” Tôi gật gật đầu: “Tiểu Tự nghe thấy, ở ngoài cửa, người cùng vị Diệp cô nương kia nói, bảo con đi hái Tam Sinh. . . . .” Một cái đầu ngón tay kí lên đầu tôi, đau đến mức hoảng sợ. Tiếp theo nghe thấy tiếng buồn cười của Lâu Tập Nguyệt

“Tiểu Tự ngốc.” Hẳn ôm lấy tôi, môi dán vào lỗ tai tôi, thấp giọng bảo: “Nếu muốn người đi, sư phụ làm gì cho Triệu Đan cũng xuất cốc.” Tôi ngây như phỗng. Bỗng nhiên nhớ lại ngày ra ngoài, hẳn nói Triệu Đan cũng phải đi. Lòng tôi chấn động, ngơ ngác lặp lại: “Sư phụ không muốn con đi?” Lâu Tập Nguyệt lại dùng chiếc đũa gắp một miếng măng ớt cho tôi, xem tôi ăn hẳn mới nói: “Thân Tam Sinh hoa có kịch độc, sư phụ làm sao cam lòng cho Tiểu Tự đi mạo hiểm như vậy.” động tác nhai nuốt của tôi bỗng dừng ngừng lại.

Hẳn lưu luyến tôi, cho nên cam lòng cho Triệu Đan đi tìm chết? !

Ý niệm này bỗng nhiên hiện lên trong đầu, khiến tôi nhịn không được sợ run cả người.

“Sao vậy, Tiểu Tự lạnh?” Lâu Tập Nguyệt nói xong ôm tôi càng chặt chút. Ngực ấm kề sát tôi, tôi thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng và mạnh mẽ của hắn, giống như người bình thường vậy. Nhưng chủ nhân trái tim này, làm sao có thể lạnh lùng đưa đệ tử mình lên con đường chết chứ?

Lâu Tập Nguyệt như bình thường tiếp tục đút cho tôi ăn này nọ, tôi sững sờ càng lâu, hắn càng đút cho tôi nhanh. Đến cuối cùng miệng tôi nhét không hết, vội vàng che miệng lại, nghẹn đến mức nước mắt cũng chảy ra. Suy nghĩ miên man trong đầu thoáng cái đã bị vứt lên chính tầng mây .

Đúng lúc này, Lâu Tập Nguyệt lại gõ vào trán tôi một cái, cùng một vị trí, so với lần trước lực còn lớn hơn nữa. Tôi che chỗ nóng lên vì đau, thật vất vả mới đem gì đó trong miệng nuốt hết xuống, mở miệng nhút nhát kháng nghị: “Sư phụ, mẹ con trước kia có nói qua, đầu trẻ nhỏ là không thể đánh bậy nha, gõ sẽ bị biến thành ngọc”

Lâu Tập Nguyệt nghe thấy, cười khúc khích nở nụ cười, có ý khác đưa môi dán tới lỗ tai tôi: “Tiểu Tự đã mười bốn, không phải trẻ con. Huống hồ. . . . .” Hắn cố ý dùng cánh môi ma sát vành tai tôi, đọc nhấn rõ từng chữ càng nhẹ càng dịu dàng “Huống hồ Tiểu Tự có ngọc, cũng là đồ đệ cưng của sư phụ, sư phụ sẽ không ghét bỏ đâu.”

Nghe hắn nói ra những lời như vậy, hơi thở ấm của hắn phả vào tai tôi, giống như có cọng lông nhẹ phớt qua, một đường chạy thẳng vào tim, cả người không còn khí lực, hoàn toàn yếu đuối trong ngực hắn. Người này luôn như vậy, mỗi lần tôi nói cái gì, hắn tránh chuyện quan trọng lảng sang chuyện khác, trái lại một hai câu nói khiến cho tôi càng thêm xấu hổ. Tôi hiểu hắn nói ý này là chọc tôi, trong lòng hắn thích chính là vị Diệp cô

nường kia, hấn đoạt từ trong hỉ đường về, hấn vì nàng dâng hết tất cả.... trong lòng chua xót khó chịu

Lâu Tập Nguyệt ngay cả Tử Yên tử tử xinh đẹp cũng chưa để tâm, làm sao có cảm tình gì khác với tôi chứ? ? Tôi cứ như vậy tự nói với chính mình. Nhưng mà về sau này trong rất nhiều đêm, cho dù tôi biết những lời hấn nói xong đều quên, nhưng tôi cứ nhớ mãi. Nhớ lại mỗi lần hấn nhả ra từng chữ, mỗi một ngữ điệu, nhớ lại hấn dịu dàng ôm tôi khó phân biệt đâu thật đâu giả, biết rõ sự dịu dàng của Lâu Tập Nguyệt có độc, lại vẫn đắm mình.

Cứ giầy vò như vậy, tôi ăn chút cơm cũng mất nửa ngày, cuối cùng Lâu Tập Nguyệt lại dùng khăn mặt giúp tôi lau sạch khước miệng, sau đó sờ sờ hai má tôi nói: “Sau viện có suối nước nóng, Tiểu Tự muốn đi không?” Tôi cũng biết bản thân mình nên tắm rửa thay một thân quần áo, vì thế đáp lời “Dạ muốn”, hấn liền đứng lên ôm tôi đi ra ngoài.

Tôi nhất thời hoảng sợ, nắm lấy vạt áo của hấn lắp bắp nói: “Sư, sư phụ, không cần phiền người, con, con có thể tự mình . . . . .” “Làm sao” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên nhận ra thờ ơ đáp: “Tiểu Tự muốn Bạch Khiêm ôm người đi.” Tôi nào dám có ý niệm này trong đầu!! Bạch Khiêm nhìn đến tôi cùng hấn như thế này, về sau không biết sẽ lẳng mạ tôi ra sao nữa! Sợ hấn gọi Bạch Khiêm đến, tôi vội vàng kéo quần áo hấn, đầu lắc càng nhanh nói: “Không, không cần cậu ta.”

Lâu Tập Nguyệt thở dài: “Tiểu Tự lớn rồi, không muốn gần gũi sư phụ” lòng tôi giật nảy, cơ hồ cổ họng cũng bị nghẹn, kích động bật thốt ra phủ định: “Không phải! tâm ý Tiểu Tự đối sư phụ cũng như trước kia, cho tới bây giờ không thay đổi qua!” Lúc này đây, Lâu Tập Nguyệt không đáp lời ngay. Bỗng nhiên trầm mặc khiến cho tôi càng thêm nơm nớp lo sợ, trong đầu như một dây cung giương hết.

Giống như qua thật lâu, tiếng nói dễ nghe của Lâu Tập Nguyệt thân nhiên vang lên, như nước suối chậm rãi chảy xuôi vào tai tôi: “Tiểu Tự, nếu sư phụ muốn, không phải chỉ như vậy đâu?”

***

Trong không khí hơi ẩm càng ngày càng đậm, chỉ chốc lát, tôi đã có thể cảm giác suối nước nóng gần trong gang tấc. Lâu Tập Nguyệt ôm tôi ngồi ở bên suối, sau đó rất tự nhiên sờ đai lưng của tôi, tôi hoảng kinh nắm lấy tay hắn, trong hơi nước cũng không sợ hắn nhìn thấy mặt tôi đỏ ửng, ấp úng nói: “Đồ nhi tự mình, tự mình làm.” Lâu Tập Nguyệt thoáng như không nghe thấy, tay rõ ràng cởi áo ngoài của tôi ra, sau đó ôm tôi ngây ngô bước vào trong nước.

Nước suối ấm áp ngấm thân thể, tôi giống một con ếch đang bị nấu từ từ trong nồi nước, toàn thân từng tấc từng tấc nóng lên. Quần áo ướt đầm dính sát vào người, cách làn áo mỏng dính vào làn da kề sát Lâu Tập Nguyệt, rõ ràng tôi cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng vẫn ngại ngùng nhắm mắt cúi đầu.

Lâu Tập Nguyệt tháo bỏ đồ cộc tóc tôi, khiến cho tôi run rẩy, sau đó hắn múc nước xối lên đỉnh tóc tôi, tiếp theo tôi cũng run rẩy, sau hắn dùng tay xoa nhẹ bả vai tôi, xuống tới chỗ quần áo ướt sũng, trong chớp mắt này, trong đầu tôi chột loé lên quang sáng, bỗng nhiên không run rẩy nữa .

Lâu Tập Nguyệt làm như vậy, là coi tôi thành người nào?

Tử Yên, hay vẫn là. . . . . Diệp cô nương?

Lòng tôi bị ý nghĩ này bao phủ, tôi giãy dụa, miệng vội la lên: “Sư phụ, để đồ nhi tự mình làm.” động tác trên tay Lâu Tập Nguyệt dừng lại, ngón tay xoa bả vai tôi bấu chặt, trong khoảng khắc tôi nghĩ hắn sẽ cúi giận, hắn bình thân buông ra tôi: “Được rồi.”

“Ùm –”

Tôi không hề chuẩn bị bị rơi vào trong nước, nước suốt chảy vào khoang mũi tôi.. Muốn đứng lên, lúc này mới phát giác hai chân hoàn toàn không chạm được mặt suối!! Tôi hơi luống cuống, tôi không biết bơi, nước suối lại quá sâu, hoàn toàn qua khỏi đầu tôi. Sợ hãi, tôi vươn tay kịch liệt đập nước, trước mắt là một mảnh tối đen, bên tai là tiếng nước ào ào, tôi cảm thấy rằng bản thân mình sắp chết đuối, sợ tới mức vẫn gọi tên hấn “Sư phụ. . . . . sư, phụ. . . . .”

Lâu Tập Nguyệt không có đáp lại.

Hấn ngay tại bên cạnh, nhìn thấy tôi liều mạng giãy dựa như thế. Tim tôi bỗng nhiên đập nhanh, chẳng lẽ đây là trừng phạt của Lâu Tập Nguyệt đối với tôi? .....Hấn muốn tôi chết? !

Trong nháy mắt giữa sống và chết, cánh tay của tôi bị kéo mạnh, lập tức cả người được đưa ra khỏi mặt nước. Tứ chi tôi cuốn lấy người nọ, hé miệng từng ngậm hít lấy không khí không có bấy lâu

“Về sau, Tiểu Tự còn muốn sư phụ buông ra không?” giọng nói hấn mang theo vẻ trêu tức hỏi tôi. Tôi ra sức lắc đầu, một bên vừa ho khan vừa đáp ngắt quãng “Không, không được. . . . .” lời còn chưa nói hết, môi đã bị ngăn chặn.

Lúc này đây, không phải lướt qua rồi dừng lại, Lâu Tập Nguyệt thô lỗ cắn môi tôi, giống muốn nuốt sống tôi, không có diu dàng dây dưa, đầu lưỡi đi thẳng khêu mở khớp hàm thần tốc tiến vào. Môi lưỡi quấn nhau kịch liệt, khiến tôi không thể thừa nhận, trước mắt một mảnh sáng hiện ra, linh hồn như đã thoát ra đang phiêu đảng giữa không trung

Khi nụ hôn này chấm dứt, tôi đã bất tri bất giác quấn lấy cổ hấn, đưa bản thân mình vào tay hấn. Hấn mạnh mẽ siết tôi vào trong ngực, cánh tay

gần như muốn siết đứt eo tôi. Tôi không biết hẳn vì sao phải như vậy, hoảng sợ trừng mắt nhìn ánh sáng mờ mịt, sau đó nghe thấy hẳn nói:

“Ta thật nên cho người chết ở trong trận đại hoả kia.” Căn rặng, giọng điệu đầy hung ác. Có thể nói hết, hẳn lại cúi đầu hôn lên tóc tôi, thở dài một hơi xa xăm: “Đỡ phải bây giờ khiến ta lưu luyến .”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Kinh Hi Của Sư Phụ

Sau đó vài ngày, tim tôi như bị một sợi dây thừng cột vào, treo ở giữa không trung. Mỗi câu nói, động tác của Lô Tập Nguyệt đều khiến cho tôi bất ổn.

Cũng may Lô Tập Nguyệt còn có chút kiêng dè, mỗi khi Bạch Khiêm ở bên cạnh, hành động của hắn cũng không quá thân thiết. Mà vừa đến lúc riêng tư, thì quả thực trái với dáng vẻ lịch lãm, ăn chung ngủ chung thực đã rèn luyện tim tôi. Nó có thể nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào, cũng có khi lúc Lô Tập Nguyệt bỗng nhiên hôn tôi, đứng lặng

Tựa như bây giờ, sau khi Lô Tập Nguyệt dứt cho tôi ăn canh hạt sen, bỗng nhiên cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm lên khóe môi tôi, lướt qua chút, thấp giọng cười nói: “Canh rất ngọt” trong đầu tôi rỗng chỉ khẽ ‘vâng’ một tiếng, Lô Tập Nguyệt lại khẽ chọt thêm hai cái mới buông tha tôi. Cầm đũa trên vai tôi, mặt dán bên mặt tôi, tóc mai cọ cọ.

“Ngày mai có thể rồi.” Lô Tập Nguyệt dịu dàng nói: “Sau khi mắt Tiểu Tự chữa khỏi muốn thấy cái gì đầu tiên?” Tôi cắn cắn môi dưới, nho nhỏ lên tiếng: “Sư phụ”. Lô Tập Nguyệt dường như cương cứng một chút, giây lát nhẹ nhàng nở nụ cười “Tiểu Tự nói như vậy, sư phụ sao có thể không thương người” Tôi há miệng thở dốc muốn giải thích cái gì, cuối cùng vẫn nghẹn lại trong miệng.

Lô Tập Nguyệt thông minh như thế, làm sao nghe không biết được đâu là thật đâu là giả, hắn chẳng qua không muốn nghĩ mà thôi. Năm năm

này, trong lòng tôi chỉ có hăn, mà trong lòng hăn, không biết từng có cô nương nào khác không?

Ngẫm lại chuyện đó, tôi uể oải lại là đau lòng. Lâu Tập Nguyệt lại đem bánh đến bên môi tôi, dụ tôi hé miệng, tôi mạnh mẽ nắm chặt tay, ma xui quỷ khiến tôi lắc đầu nói: “Sư phụ, Tiểu Tự ăn no” Lâu Tập Nguyệt có lẽ cũng không dự đoán được tôi dám gan lớn từ chối hăn như thế, thoáng cái cũng không có lý do gì để nói. Sau, hăn bỏ bánh xuống, giọng điệu thản nhiên: “Vậy không ăn. Tiểu Tự đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong đứng dậy muốn đỡ tôi đứng lên

Thực ra lời vừa ra khỏi miệng khi này tôi đã thấy hối hận, lúc này nghe giọng dịu dàng của hăn, lại luống cuống, vội vàng kéo vạt áo hăn: “Sư phụ!” Lâu Tập Nguyệt không để cho hai tay tôi có thể kháng nghị, dắt tôi đi trở về phòng tôi.

Đêm đó, tôi nằm phòng sát vách phòng hăn, nửa đêm bị một cơn ác mộng đáng sợ làm cho tỉnh lại, sau đó sợ tới mức ngủ không được. Tôi ôm chăn, mặt hướng về phía phòng hăn, ngóng trông cho mau đến sáng sớm. Tôi cảm thấy bản thân mình càng ngày càng trở nên vô dụng, từ đó trở đi tôi đối với Lâu Tập Nguyệt là lúc nào cũng ỷ vào bệnh trạng, chỉ có thể nghe giọng nói thấy Lâu Tập Nguyệt, đụng tới nhiệt độ cơ thể hăn, tôi mới không còn thấp thỏm lo âu; hăn chỉ cần lãnh đạm với tôi chút, cả đêm tôi ngủ đều thấy ác mộng liên tục

Tận sâu trong lòng tôi, tôi vẫn sợ hãi hăn có ngày sẽ không cần tôi. Loại cảm giác này, giống như ngày ấy bị bầy thú kẹp chân nguy khốn, tôi một mình ngồi trong rừng, cảm giác từ từ thấy mọi thứ biến thành đêm tối.

Đó là nơi ngay cả tim tôi cũng hoảng sợ lạnh lẽo.

***

Tôi sớm ngồi dậy mặc quần áo, thật vất vả chịu đựng thì có người mở cửa, mở miệng kêu vui vẻ: “Sư. . . . .”

“Công tử đi trước, bảo ta mang người đuổi theo.” Một giọng nói trong trẻo cắt ngang lời tôi, tiếp theo thúc giục nói: “Người chuẩn bị tốt chưa? Tốt rồi chúng ta đi mau.” Tâm tình của tôi đang từ trên cao trong chớp mắt đã rơi xuống vực, chẳng còn sức chỉ đáp: “Tốt rồi” Nói vừa xong, Bạch Khiêm đã đến gần kéo tôi ra bên ngoài

Tôi bị hắt kéo đi dưới chân luống cuống, sau khi lên ngựa ngồi yên, mới tìm được cơ hội hỏi: “Bạch Khiêm, sư phụ đi đâu vậy?” Bạch Khiêm đáp lời không kiên nhẫn: “Hỏi vợ hỏi vấn, người ngày nào cũng dán công tử như vậy mà?” Tôi bị câu nói khiến cảm miệnng, cúi thấp đầu xuống.

Bạch Khiêm chả hài lòng gì với tôi, dọc đường hai người cũng chưa từng nói câu nào. Tôi nhìn cảnh sắc ven đường, chỉ thấy nghe bên tai có tiếng gió, trong lòng vẫn muốn lập tức thấy Lâu Tập Nguyệt , thời gian cũng sẽ không còn gian nan như thế nữa.

Không biết qua bao lâu, Bạch Khiêm giữ chặt cương ngựa dừng lại, vội vã nhảy xuống ngựa, kêu một tiếng: “Công tử” Tôi vừa nghe, cũng nóng vội phải trở mình xuống khỏi ngựa, thân mình mới vừa nghiêng, một cánh tay đã ôm chặt thắt lưng tôi, bế tôi xuống. Tôi bị hắt đụng vào, tim đập nhanh hơn, há miệng đang muốn gọi hắt, lại nghe thấy cách đó không xa một tiếng nói dịu dàng vang lên.

“Người tới thì vào đi.”

Tôi bỗng nhiên cứng đờ.

Giọng nói này, tôi tuy rằng chỉ nghe qua một lần, lại khắc vào trong đầu nhớ rõ rành mạch. Tôi bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Lâu Tập Nguyệt bỏ tôi một mình đi vội vã; bởi vì hắt muốn sớm đi gặp cô ấy, giống như tâm tình tôi nóng lòng muốn gặp hắt

Lâu Tập Nguyệt nói với tôi: “Tiểu Tự, nàng gọi Diệp Linh” giới thiệu ngắn gọn, đối với tôi là người ngoài, không cần lời nói dư thừa. Tôi bối rối. Cho nên tôi rất thức thời gọi một tiếng: “Diệp tiểu thư.”

Diệp Linh nghe thấy tôi gọi cô ta như thế, cười khúc khích nở nụ cười ” ‘ Diệp tiểu thư ’, xưng hô này mười năm rồi không có ai gọi” Khi nói chuyện, một bàn tay lạnh lẽo dặt tay tôi, ngón tay thon dài vượt ve tay tôi ”Mười ngón nhỏ và dài, da nõn nà cũng không có dính máu tanh, thực không giống đồ đệ người dạy a Lâu Tập Nguyệt .”

Lâu Tập Nguyệt bình thản đáp lời: “Trị thế nào, cô bắt đầu đi.”

Diệp Linh lôi kéo tôi vào trong, nói với Lâu Tập Nguyệt: “Lâu công tử bên ngoài chờ, có chút chuyện tế nhị tôi muốn hỏi cô ấy” cô ta dẫn tôi vào phòng, tất cả phòng đều là phòng hảo hạng, câu đầu tiên chính là hỏi : “Mắt hay là võ công, cô chọn một cái đi.” Tôi giật mình hoảng sợ “Vì cái gì phải chọn?” Diệp Linh nói: “Cô trúng độc Tam Sinh hoa, không phải dễ giải như vậy. Giải độc trong mười ngày, không chỉ có quá trình đau đớn vô cùng, hơn nữa sẽ tổn thương nguyên khí. Vì giảm bớt đau đớn cho cô, tôi chỉ có thể điều hòa, đem độc khổng chế không tổn hại đến thân thể cô thì sẽ hết.”

Tôi nghe xong, lắc lắc đầu: “Không cần, phiền Diệp cô nương giúp tôi đều giải đi.” Lời nói này khiến Diệp Linh kinh ngạc, “Vì sao? cô chọn mắt là được rồi, võ công. . . . .” Tôi kiên quyết đánh gãy lời cô ta “Xin điều giải.” cô ta dừng một lát, gằn từng chữ: “Cho dù bản thân mình tự nguyện đại thương nguyên khí, song tổn thọ mười năm?”

Lòng tôi chấn động, sau một lúc lâu im lặng gật gật đầu.

Diệp Linh thở dài: “Được rồi. Cô đã quyết định, ngay bây giờ chúng ta bắt đầu.” Cô ta đưa tôi tới một phòng, tôi vừa vào cửa liền ôm lấy cánh tay, trong phòng lạnh như mùa đông khắc nghiệt. Tôi dựa theo lời của cô ta nằm xuống giường huyền băng, hơi lạnh thấu xương khiến tôi phải co rúm

lại thành một vòng tròn, tôi cắn răng không hé ra, nhưng lại vào phút này, bỗng nhiên thét chói tai!

Rất đau !

Giống như tất cả thần kinh đều bị cô ta dùng châm chọc vào, đau đến tận tim

Tôi nức nở gắt gao cắn quần áo, chỉ kém không ngất xỉu. Mơ mơ màng màng nghe thấy nàng thở dài: “Hà có gì chứ?” Nước mắt ở trong hốc mắt lớn vồn, đến khắc cuối rốt cục cũng vỡ ra. Dùng mười năm sống thọ đổi năm năm võ công, bất kể người nào biết được, đều coi tôi là kẻ ngốc. Nhưng tôi không thể không làm như vậy — cho dù tôi có thể thấy, đối với Lâu Tập Nguyệt mà nói, một đệ tử không có võ công vẫn là vô dụng. Mà tôi không muốn là như thế ở lại bên người hắn

Đau đớn như từng cơn sóng ập đến, mỗi lần tôi tỉnh lại, chớp mắt tiếp theo, đau đớn đáng sợ lại tiếp tục cắn nuốt tôi. Tôi không biết bản thân mình ngất đi bao lần, vừa đau tỉnh lại biết bao lần. Dần dần, trước mắt mơ hồ thấy biển lửa đầy trời, càng ngày càng rõ rệt. Người kia như thần tiên trên trời nhanh nhẹn tới, áo trắng tóc đen như mực, hồng nhạn thoáng nhìn cũng kinh sợ, dịu dàng cười vươn tay lạnh run về phía tôi. Tôi giống như bị mê hoặc, run rẩy đưa tay đặt vào lòng bàn tay hắn.

Ba ngày kế tiếp, tôi đều trải qua trong mê mết, trừ bỏ đau đớn, vẫn là đau đớn. Lâu Tập Nguyệt dù một lần cũng không tới nhìn tôi. Sáng nay tôi thừa lúc tỉnh lại hỏi Diệp Linh Lâu Tập Nguyệt đi rồi sao, Diệp Linh cười trả lời tôi “Không có”, giọng điệu mang theo vài phần hưng phấn khó hiểu.

Tôi nằm trên giường huyền băng gian nan trở mình, giấu mặt đưa lưng quay về phía nàng, một cảm giác lạnh băng đông cứng cơ hồ đem trái tim tôi đang đập hóa thành băng. Hóa ra tôi ở trong lòng Lâu Tập Nguyệt, thật sự ngay cả so với một ngón tay Diệp Linh đều kém. Có nàng, hẳn ngay cả

nghĩ nhớ đến tôi cũng không có cơ hội. Tôi bỗng nhiên cảm thấy xấu xa, Lâu Tập Nguyệt có phải vì muốn gặp Diệp Linh mới tạo cơ hội đưa tôi tới? Bằng không, hẳn cũng chẳng quan tâm tôi trúng độc sống hay chết.

Không kịp ngẫm nghĩ, chớp mắt tiếp theo, suy nghĩ đó đã bị đau đớn rào rạt bay tới bao phủ. Tôi đau đến mức không ngừng rơi lệ, tựa như linh hồn bị ma quỷ rút ra khỏi thân thể, bị một con gì vô hình xé rách tay, mồ hôi ra toàn thân.

Diệp Linh để cho tôi chuẩn bị tâm lý thật tốt, bởi vì mỗi một ngày thống khổ sẽ còn hơn hôm qua gấp đôi. Mười ngày, chính là mười năm, tôi nhớ Lâu Tập Nguyệt mỗi ngày tựa như một năm dài như vậy. Hơn nữa mỗi một ngày so với ngày hôm qua còn sâu sắc gấp đôi. Nhưng những ngày này, Lâu Tập Nguyệt cùng Diệp Linh ân ân ái ái khi tôi đau đớn sầu khổ triền miên, chỉ sợ ngay cả một khắc cũng không hề nhớ tới tôi.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mỗi khi tôi đau đến mức ngất xỉu, vẫn nhịn không được gọi tên của hắn, mỗi lần khi đau đớn giảm đi, cũng là kỳ vọng Lâu Tập Nguyệt đến xem tôi. Mà đã hai ngày trôi qua nghĩ quá nhiều, thậm chí sinh ra ảo giác, trong khoảng đau đớn luôn có cảm giác mộng lung có người đẩy cửa đi đến, đi đến bên giường vuốt của tóc tôi, động tác dịu dàng, sau đó hôn nhẹ như hạt mưa khẽ rơi trên mặt tôi, trên môi tôi. Nhưng khi tôi ra sức tỉnh lại nắm lấy hắn, bên cạnh một người cũng không có.

Về sau nữa, tôi chậm rãi hiểu ra. Lâu Tập Nguyệt không có làm cái gì cho tôi, là tôi đã biết quyết định thế nào, chẳng trách hắn. Không phải chỉ mười ngày thôi sao, về sau còn có cả đời thật dài nữa, mười ngày này chỉ là quá khứ, tôi có thể giống như trước đây đi theo hắn như vậy. Chỉ tiếc nuôi duy nhất chính là, lúc tôi hồi phục lại thị lực, đầu tiên tôi nhìn thấy không phải là hắn.

Ở đây ngày đêm chập dề vò không ngớt, mắt tôi vào một ngày nhìn tốt lắm, ánh sáng trước mắt càng ngày càng rõ. Khi tới ngày thứ bảy, tôi mở to mắt có thể mơ hồ nhìn thấy một ít bóng dáng. Lòng tôi âm thầm sung sướng, ngồi xuống chờ Diệp Linh đưa tôi đi tới phòng huyền băng. Lúc này, tôi nghe thấy có người vào phòng, theo bản năng hỏi: “Diệp tiểu thư, hôm nay tôi phải ở trên huyền băng ngủ mấy canh giờ??” Diệp Linh không có trả lời tôi, tôi hồ nghi quờ quạng “Diệp. . . . .” tay đang ở không trung bỗng nhiên bị cầm.

Lòng tôi khẽ nảy giật, tay nắm chặt này tôi biết đó là ai, mắt tôi thoáng đỏ, thấp giọng gọi hần, “. . . . . Sư phụ”. Lâu Tập Nguyệt không nói chuyện, chỉ là vươn tay sờ sờ của mặt tôi, lòng bàn tay có chút lạnh lẽo. Tôi biết bản thân mình sắc mặt bây giờ vô cùng tái nhợt rất khó coi, tinh thần cũng uể oải không chịu nổi, nghĩ thầm rằng Lâu Tập Nguyệt nhìn thấy nên không vui, cho nên hần vào xong ngay cả nói cũng lười.

Trông mong nhiều ngày rốt cục cũng nhìn thấy hần, cũng lấy dáng vẻ này đối mặt với hần, trôi qua kính hải, tôi nhất thời bối rối thất thố “Sư phụ, con khi nãy vừa mới dậy, chưa kịp rửa mặt chải đầu. . . . .” Vừa nói vừa rối loạn đi sờ chần muốn trốn đi, vào khắc này, bị Lâu Tập Nguyệt dùng sức ôm chặt.

Tôi cả người cương cứng trong vòng tay hần, “Tiểu Tự” hần khẽ gọi bên tai tôi, tiếng nói mang theo khàn khàn như vương tơ, dáng vẻ giống như thực mỗi một, hần hỏi tôi: “Có phải rất đau hay không?” Tôi vội lắc đầu “Không đau, không đau mà”. Hần buông tôi ra, giọng điệu nghiêm túc: “Tiểu Tự lại quên, không thể giấu diếm sư phụ.” Thế xác và tinh thần tôi đều chấn động, sợ hần sẽ tức giận, vội vàng kéo tay áo hần nói nhanh “Kỳ thật, có đau một chút.”

Lâu Tập Nguyệt thở dài, ngồi xuống bên tôi, ôm tôi ngồi lên đùi hần. Đem mặt vùi vào trong tóc tôi, hần dùng chóp mũi cọ cọ sau cổ tôi, tôi nhất thời run rẩy nhẹ nhàng chút, nghe thấy hần hỏi tôi: “Tiểu Tự cảm thấy mắt

tốt hơn chưa?” Tôi gật đầu, tim đập khi hắn ôm tôi càng nhanh hơn, rồi những lời kế tiếp, bỗng nhiên dừng lại

“Vi sư không nên mang người tới.” Lâu Tập Nguyệt còn thật sự nói, không còn giọng điệu trêu chọc khi nãy. Khoảnh khắc này, trong cổ họng tôi khô khốc, hoàn toàn nói không nên lời. Vì sao? Chẳng lẽ là bởi vì tôi chiếm dụng thời gian của Diệp Linh nhiều lắm ? E ngại bọn họ? Tôi khẩn trương cầm cánh tay hắn, run rẩy nói: “Sư phụ, con không vội, người có thể nhân lúc Diệp tiêu thư rảnh rỗi, như vậy sẽ không làm lỡ chuyện hai người cùng một chỗ. . . . .” Lâu Tập Nguyệt búng tay gõ lên trán tôi, oán trách hỏi: “Tiểu Tự, người lại ở miên man suy nghĩ cái gì?” bỗng nhiên như nhận ra cái gì, hắn bèn lật mặt tôi qua đối diện mặt hắn, giọng nói trầm xuống: “Đường Tự, có đôi khi ta thật muốn đem mấy ý tưởng hoang đường trong đầu người tẩy sạch đi.”

Trong chớp mắt, tôi sợ tới mức run toàn thân. Tẩy não, tôi còn mạng sao? Lâu Tập Nguyệt là người nói được là làm được, thiên hạ không có người nào hắn không dám giết. Chỉ là tôi. Hắn kiềm chặt cầm tôi, tay càng ra sức, tựa như muốn bóp nát năm xương cốt đó, tôi không dám rên đau cũng không dám thở. Ngay vào lúc này, Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên cúi xuống hôn, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, cười ra tiếng: “Tiểu Tự ngốc. Sư phụ chọc người đó.” Môi đụng chạm tới môi hắn, trên mặt tôi như bị lửa đốt, ửng đỏ lên. Ngón tay Lâu Tập Nguyệt thon dài vuốt ve mặt tôi, như đang chế nhạo nói: “Trông kìa, sắc mặt đẹp hơn” mặt tôi đỏ ửng tới mang tai

Tôi chuyển hướng câu chuyện, thừa dịp hỏi: “Sư phụ, mấy ngày nay người đi đâu?” Ngón tay Lâu Tập Nguyệt đột nhiên xoa mặt tôi, thổi qua lông mi khiến tôi tê dại một trận, hắn nói: “Tiểu Tự ở trong này, sư phụ đi làm sao.” đầu tôi cúi càng thấp, tựa vào lòng ngực hắn. Tôi chính là người vô dụng như thế, hắn bảy ngày chẳng hề quan tâm tôi, bây giờ chỉ nói ra

một câu không biết thật giả, tôi liền cảm động nói không ra lời, cảm thấy người hạnh phúc nhất trên đời chính là mình

Sau đó, Lâu Tập Nguyệt không ở bao lâu liền rời khỏi, song đối với tôi mà nói rất thỏa mãn. Những ngày khu độc kế tiếp cũng không trở nên gian nan như trước

Sáng sớm của một ngày sau đó, tôi lại nằm thấy giấc mộng kỳ quái, mơ thấy có người đứng ở bên giường tôi. Chờ tôi trợn mắt mở mắt vươn tay, lại bỗng nhiên phát hiện, tôi vậy mà có thể nhìn thấy rõ hình dáng bàn tay! Tôi mừng rỡ như điên ngồi dậy, tham lam nhìn thấy nắng sớm chiếu qua song cửa đã lâu chưa thấy, khoác quần áo, xoay người chạy ra bên ngoài. Tôi muốn cho Lâu Tập Nguyệt một kinh hỉ, để cho hắn là người đầu tiên biết

Rừng trúc ngoài phòng dao động, gió lạnh rung động. Tôi khẽ mở cửa phòng, nâng lên chân bỗng hiên cứng đờ, dừng ở giữa không trung.

Ngay rừng trúc trước phòng tôi, hai người ôm chặt cùng một chỗ. Dáng người đàn ông cao lớn, quần áo hở xuống bả vai, bình minh sáng sớm rơi trên người hắn, tựa như vị thần đang nằm nghe lệnh, tuấn mỹ kinh động lòng người. Mà cô gái rúc vào lòng ngực hắn, chính là đem hai tay kê sát trên ngực chỗ thân thể trần kia — đó là nơi trái tim đập.

Trong lòng đang mừng như điên bỗng nguội lạnh.

Thừa dịp bọn họ chìm vào trong hạnh phúc ngọt ngào chưa phát hiện ra, tôi rút chân về, đóng tất cả cửa phòng. Nước mắt ngay vào lúc đóng cửa lại đã tuôn xuống

Lâu Tập Nguyệt không phải là không tới tiểu trúc lâu này, hắn tới đây, chính là không phải đến nhìn tôi. Mỗi ngày hai người bọn họ ở trong rừng trúc thân thiết triền miên, tôi lại một mình ở phòng trong đau đến ngất. Vì

dùng mười năm sống của mình, đi đổi đôi mắt, lại tận mắt nhìn thấy bọn họ
ân ái ngọt ngào

Tôi ôm hai tay, ngồi xổm trên mặt đất nước nở.

Đường Tụ, người rõ ràng là kẻ ngốc nhất trên đời này.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sự Phụ Tàn Nhẫn

Bạch Khiêm bưng thau nước đá văng cửa phòng tôi, sau đó đem nước đặt lên bàn, lấy khăn rửa mặt vắt xong, quay lại đi tới trước mặt tôi, đang muốn mở miệng bỗng nhiên dừng lại. Cậu ta nhìn tôi sau một lúc lâu, chần chờ mới mở miệng: “Người, người không sao chứ?”

Tôi khẽ run rẩy, ngây dại chuyển mắt nhìn về phía cậu. Bạch Khiêm rõ ràng bị kinh ngạc rồi, mắt to tròn tròn nhìn chăm chăm không chớp. Cuối cùng, nuốt khô nước miếng, dùng khăn mặt trong tay vỗ vỗ má tôi chút: “Người không phải là đau quá hoá ngu chứ?” Tôi đổi mặt nhìn vào mắt cậu, khăn mặt trong tay Bạch Khiêm rơi xuống mặt đất.

Ngón tay cậu ta chỉ về phía tôi, giọng kinh ngạc nói: “Mắt người khỏi rồi!” Tôi xoay người nhặt lên khăn bị dơ, đi tới chậu nước phía trước, lau mặt sạch sẽ qua loa, quay lại bảo với cậu ta: “Bạch Khiêm, cậu có thể giúp tôi giữ bí mật này được không?” Cậu ta phục hồi tinh thần lại, bĩu môi một cái, hai tay khoanh trước ngực, thái độ xấu xí mà hừ một tiếng, “Ta nhớ rõ ta với cô không có quan hệ tốt như thế.” Tôi lặng im cụp hai mắt, sau một hồi nâng lên lại nhìn về phía cậu ta: “Sau ba ngày, tôi sẽ không bám dính sự phụ nữa” Tôi miễn cưỡng nở nụ cười nhìn về phía cậu, giống như nói cho chính bản thân mình nghe, lặp lại một lần: “Về sau cũng sẽ không.”

Từ nay về sau, tôi sẽ không còn mơ màng gì với Lâu Tập Nguyệt nữa, hẳn chính là sự phụ tôi, không hơn.

Bạch Khiêm xem xét mắt tôi từ trên xuống dưới đánh giá mấy bận, cau mày. Tôi cướp lời nói với cậu ta trước: “Tôi thề, chỉ ba ngày, ba ngày

cuối cùng.” Tròng mắt cậu ta xoay chuyển, trong mắt lộ ra thần sắc chọc ghẹo, cười hé ra đôi răng khểnh nhỏ: “Được, cô thề trước, thề sau ba ngày nếu cô còn quần quít công tử, cô liền... . . . . . cả đời gả đi không được.” Đối với Bạch Khiêm điều đó là trò đùa dai, từ nhỏ đều đã quen, gật gật đầu, đáp lời cậu: “Được, tôi thề.”

Bạch Khiêm giỏi thuật dịch dung, cậu ta cho tôi một loại thuốc nước, khiến mắt tôi thoát nhìn giống như lúc mù trống rỗng vô thần. Kỳ thực, cái gì tôi cũng có thể thấy. Chuẩn bị tốt hết này đó không bao lâu, Diệp Linh vào phòng, ở chung nhiều ngày như vậy, rốt cục tôi có thể thấy diện mạo cô nàng. Khiến cho tôi kinh ngạc chính là, Diệp Linh không phải mỹ nhân tuyệt sắc như Tử Yên, ngoại trừ đôi mắt to, dài như mắt phượng, nhìn ngũ quan cô nàng cũng không có màu sắc gì khác. Nhưng đôi mắt ấy, lại khiến cho người ta khó quên, đôi mắt dài trong đáy mắt như có vàng nhạt nguyệt sáng rực rỡ, như nước chảy trong đó, linh khí bức người.

Khó trách Lâu Tập Nguyệt lại một lòng hướng về cô nàng. Tuyệt sắc hiếm thấy, mà có thể có người con gái ý vị như vậy càng hiếm thấy

Diệp Linh là một người khôn khéo, tôi sợ nàng khả nghi cũng không dám nhìn chăm chăm nàng ta. Tôi dời tầm mắt nhìn thẳng về phía trước, hỏi cô nàng: “Diệp tiểu thư, trị liệu còn lại có thể hoãn lại ba ngày mới tiếp tục được không.” Diệp Linh nhìn nhìn mắt tôi trống rỗng, cười trả lời: “Có thể. Nhưng mà khi đó cô sẽ càng đau đớn. Tôi sợ khiến cô đau quá mà chết, không có cách nào khác nói rõ với sư phụ cô.” Tôi lắc đầu, “Sẽ không đâu.” Bởi vì khi đó tôi sẽ tự mình nói với Lâu Tập Nguyệt, sau đó chờ hãn thịnh nộ, trừng phạt tôi nói dối hãn.

Diệp Linh đi ra ngoài không lâu, quả nhiên Lâu Tập Nguyệt tới đây, đứng ở ta trước mặt, trong đôi mắt tối đen như mực chiếu hình ảnh ngược của tôi: “Sao vậy, Tiểu Tự?” Tôi nhìn nhìn mặt hãn, lại không di dời tầm mắt, tính tính, tôi cũng gần bốn tháng không ‘thấy’ hãn. Ánh mặt trời ở sau lưng hãn chiếu vào, màu vàng nhạt vờn quanh hãn, như người ở trên trời.

Tôi nhìn hắn cười cười nói: “Sư phụ, Tiểu Tự rất đau” ngực đau không chịu nổi

Lâu Tập Nguyệt nghe xong, hơi hơi chau mày xinh đẹp, sau đó mở rộng hai tay ôm tôi tới trước ngực. “Tiểu Tự nếu chịu không nổi, không điều trị cũng được” Hắn để cằm lên đỉnh đầu tôi, tiếng nói mềm nhẹ nói: “Sư phụ cảm thấy Tiểu Tự bây giờ rất tốt.” Hắn nâng mặt tôi lên, cúi nhìn chăm chú một lát, tôi gần như bị ánh mắt này làm cho khẩn trương sợ có khi giả vờ không được, hắn lại sờ sờ đỉnh đầu tôi, nói “Tuy nói vừa ngốc lại nhìn không thấy, thì cũng là Tiểu Tự quý báu nhất của sư phụ.”

Nếu là từ trước nghe thấy những lời này, tôi e là đã lệ nóng quanh tròn, chỉ hận không thể đem mệnh mình giao vào tay hắn. Nhưng, vào giờ phút này, tôi lại cảm thấy rất bi thương. Người đàn ông này có thật tình không? Hãy trong cảm nhận của hắn, yêu một người thì đáng phải giày vò? Hắn buộc Tử Yên cùng Triệu Đan thể hiện tình cảm, còn bắt tôi chơi cờ cùng hắn ngay bên cạnh; buổi sáng hắn mới cùng Diệp Linh ở trong rừng trúc dây dưa, bây giờ lại nói với tôi như thế này . . . . Nhưng có một người như vậy, tôi lại vẫn là yêu hắn. Yêu đến nỗi thành người sắp chết, mê luyến thời gian khoảng ba ngày cuối cùng

Lâu Tập Nguyệt khẽ chớp mắt, hai phiến mi dày như cánh bướm khẽ vỗ, trong mắt hắn chỉ còn hình ảnh ngược nhạt nhoà. Hắn nhìn tôi, liếc mắt nhìn tôi, giống như khoảng khắc hoa nở, khiến tôi điên đảo: “Vừa hay, sư phụ cũng có cái này cho người.” Nói xong giống như ảo thuật, lấy ra một ra mặt nạ đưa tới tay tôi.

Tôi đón nhận mặt nạ, vẻ mặt bỗng nhiên ngây người. Đây không phải mặt nạ con mèo nhỏ Tô Mạc Phi tặng cho tôi sao? Sau lại ở trong nhà Trương đại ca, sao lại có trong tay hắn? Có lẽ vẻ mặt tôi ngẩn người không hề lộ ra sơ hở, Lâu Tập Nguyệt cười yếu ớt mở miệng: “Vi sư lệnh kẻ khác lấy về giúp người”

Tay tôi cầm mặt nạ căng thẳng, có một cảm giác không tốt giống như mây đen bao phủ. Giọng nói tôi khô khốc hỏi hần: “Sư phụ làm sao biết, mặt nạ này là của con?” Lâu Tập Nguyệt tươi cười không giảm phần nào, trong mắt đen như ngọc loé sáng: ”Hình như là đứa trẻ kia nói” Lòng tôi cuống quít, run rẩy giọng hỏi: “Sư phụ, đứa bé đó nó”

“Giết.” giọng điệu bình thản như lúc ban đầu.

Mặt nạ từ trong tay tôi rớt xuống, nện ở trên mặt đất phát ra một tiếng giòn vang, tựa như nện vào lòng tôi. Tôi kinh ngạc nhìn hần, đã quên lại phải giả vờ, toàn thân phát run, “Vì sao? Sư phụ, người vì cái gì” Ngón tay Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên xoa mặt tôi, đáy mắt mang theo một tia khát máu lạnh lùng, giọng điệu nói chuyện cũng không dịu dàng “Ai bảo người nhà nó dùng bẫy thú làm người bị thương. Còn có hộ săn bắn đó, biết rõ người nhìn không thấy, thế nhưng hần ở trên đường buông người ra. Bọn họ làm sao không đáng chết?”

Độ ấm trong thân thể tôi nhanh chóng mất đi, toàn thân tôi như ngồi trên băng, lạnh đến nổi máu cũng không lưu chuyển được

Trước mắt chỉ một mảnh màu đen.

Ngày nào đó, hần đúng là làm trò trước mặt tôi hạ lệnh, hại chết Trương đại ca, sau đó. . . . .

— “Tra ra người nhà hần, một người không để lại.”

“Tiểu Tự sao lại khóc ?” Lâu Tập Nguyệt vươn ngón tay lau nước mắt trên mặt tôi, nhưng càng lau càng nhiều, cuối cùng hần giống như bó tay rồi, vươn tay kéo tôi vào trong ngực, lòng bàn tay vỗ về sau lưng tôi. Tôi cứng ngắc để hần ôm, không có giây dựa, cũng không còn sức giây dựa.

Dịu dàng của Lâu Tập Nguyệt nếu là có độc, tôi đây đã bệnh nguy kịch rồi.

Đợi tôi khóc mãi nước mắt chảy không ra được nữa rồi, Lâu Tập Nguyệt mới hôn lên mắt tôi sưng đỏ, nói: “Sớm biết rằng Tiểu Tự sẽ thương tâm, vì sư đã bỏ qua bọn họ .” Tôi vẻ mặt như cây gỗ, Lâu Tập Nguyệt cũng không để ý, cuối cùng ôm lấy tôi đi ra ngoài ”Sắc mặt Tiểu Tự rất tái nhợt, cần phải ra ngoài phơi nắng.”

Hắn lệnh Bạch Khiêm bố trí ghế dựa thật dài, sau đó ôm tôi ngồi ở chỗ trống trong rừng trúc. Trong đầu tôi bỗng hiện lên cảnh sáng nay, Lâu Tập Nguyệt cũng ở trong này cùng Diệp Linh. . . . . tôi run run, hai tay theo bản năng đẩy đẩy ngực hắn. Lâu Tập Nguyệt dùng sức giữ chặt eo tôi, tôi gần như trốn không được, ngược lại dùng dằng như vậy, toàn thân mệt mỏi dựa vào vai hắn mà thở. Trong khoảnh khắc này tôi thậm chí bắt đầu hận chính mình.

Một người giết người vô số như vậy, bại hoại tàn ác bất nhân, tôi sao lại còn yêu hắn?? ! Nhớ tới tháng ngày ở trong nhà Trương đại ca, cảm thấy ngay cả hít thở cũng gian nan. Trương đại ca thật thà, Trương đại tẩu hiền lành, Hồ Tử ngoan ngoãn.

“Đường Tự, người nếu còn dám rơi một giọt nước mắt, ta khiến cho người vĩnh viễn khóc không được.” tiếng nói Lâu Tập Nguyệt lạnh lạnh vang bên tai tôi. Cả người tôi run dữ dội, bị lời nói lạnh lùng này của hắn đi thẳng vào tim như cướp mất tim, đừng nói khóc, ngay cả thở cũng không dám thở. Lâu Tập Nguyệt ôm tôi càng chặt, môi hình như vô tình cọ lên vành tai tôi, hình như đưa từng chữ từng chữ vào tai tôi “Tiểu Tự, ngoại trừ sư phụ, ai người cũng không được quan tâm.”

***

Sau ngày ấy, mỗi ngày Lâu Tập Nguyệt đều đến, giống như lại nhớ tới đoạn thời gian khó khăn kia. Bị chuyện Trương đại ca kích thích, vẻ mặt tôi hết hoảng, ban đêm luôn nằm trên giường thấy ác mộng, ngủ rất ít, giật mình rồi cũng không có cách nào đi vào giấc ngủ. Trong lòng tôi chưa bao

giờ thấy hối hận thế này, nhưng khó chịu áy náy nhất, là tôi không có cách nào báo thù cho Trương đại ca cùng người nhà huynh ấy

Người hại họ là Lâu Tập Nguyệt, tôi không có cách nào báo thù.

Trong lúc tôi sợ sệt, bất thành linh đôi môi nóng lên, sau đó một ngụm nước ngọt lạnh mát kề sát miệng tôi đưa vào miệng tôi, mang theo hơi thở mãnh liệt của người nọ. Sau khi Lâu Tập Nguyệt dùng phương thức này “đút” tôi uống nước xong, môi cũng không rời đi, cứ như vậy dán dính vào cánh môi tôi vẫn không nhúc nhích. Hơi thở ấm áp phun lên mặt tôi, da đầu tôi tê dại

Này như là một hồi đánh giằng co, tôi bất động, hẳn bất động, vừa không tiến công cũng không lui lại. Đến cuối cùng, rốt cục tôi không thể nhịn được nữa mới lui về một ít, khi đang muốn mở miệng nói chuyện, đầu lưỡi hẳn bỗng thừa cơ luồn vào, phá bỏ hàng rào răng và môi, gây sóng gió bão tố trong miệng tôi. Tôi bị hôn đến nỗi hít thở không thông, muốn đẩy hẳn ra, tay lại trái ngược suy nghĩ của bản thân mình rất nhanh tiến vào vạt áo trước hẳn

Xem ra như thế này, thực là tôi như đang mời hẳn. Đối với thân mật của Lâu Tập Nguyệt, tôi không thể kháng cự. Đúng là thực mê mang, vì cái gì lần này sau khi tôi trở về, thái độ hẳn đối với tôi thay đổi lớn như thế. Ở trong đầu tôi, chỉ là người yêu của nhau mới có hành động thân thiết thế này, cho dù Lâu Tập Nguyệt không phải là người chịu luân lý đạo đức ràng buộc, theo lý mà nói, bây giờ hẳn vì sao không phóng túng đi ‘bắt nạt’ Diệp Linh, cố ý ở đây ‘bắt nạt’ tôi?

Những ý niệm chấp vá này cứ hiện lên trong đầu tôi, cũng không ở lại bao lâu, tôi bị hẳn hôn như thế, đầu tôi liền rỗng tuếch. Rốt cục đến cuối cùng, Lâu Tập Nguyệt buông tha đầu lưỡi tôi đã tê liệt, dùng đầu lưỡi liếm lướt lên cánh môi tôi, hơi thở rối loạn

“Tiểu Tự”, môi hăn dán môi tôi mở miệng nói: “Về sau người còn miên man suy nghĩ, ta sẽ dùng phương pháp này” Phương pháp này là cái gì? Nghĩ thầm trong lòng, nếu như vậy. . . . . trong đầu tôi chưa kịp suy nghĩ, hăn bỗng nhèn hôn môi thêm lần nữa nghiền nó thành bột phấn, theo gió thổi về phương nào.

Đêm đến, tôi trợn tròn mắt nằm ở trên giường, lại là một đêm trần trọc. Tôi cảm thấy tôi nhất định phải rời khỏi Lô Tập Nguyệt ma quỷ, tâm tình hăn không đơn giản, lãnh khốc vô tình, Trương đại ca và người nhà cũng không phải bắt đầu, càng không thể có thể chấm dứt; nhưng không thể tưởng tượng bỗng nhiên hăn thành linh có tình cảm dịu dàng, lại khiến trái tim tôi rung động.

Nghĩ tới nếu sau này sẽ không còn được gặp lại Lô Tập Nguyệt , nghe không thấy giọng nói của hăn, nhìn không thấy hình bóng hăn, không – cảm giác được hơi thở hăn, cái cảm giác sợ hãi này so với việc ở lại bên cạnh hăn nặng nề gấp trăm nghìn lần. Có Lô Tập Nguyệt ở đây, mục nát cũng không phải mục nát nhất; không có Lô Tập Nguyệt, dù cho tốt cũng không tốt nhất.

Cái cảm giác áy náy khó chịu thấp thỏm lo âu này, thời gian ba ngày như nước chảy qua khe hở trôi qua. Đến lúc tôi còn chưa hiểu rõ, ngày ước định cùng Bạch Khiêm đã tới phút cuối cùng.

Sáng sớm ngày thứ tư, tôi ngồi ở bên giường chờ Bạch Khiêm đẩy cửa tiến vào, nhưng tới giờ Thìn ba khắc, vẫn không thấy bóng dáng đâu. Tôi càng hồ nghi Bạch Khiêm không có tới, ngay cả Diệp Linh cũng không xuất hiện. Lại đợi hồi lâu, tôi rốt cục nhận không được đẩy cửa ra đi ra ngoài, hướng về phía toà trúc lâu bọn họ ở mà chạy tới.

Dù sao hôm nay cũng phải nói chân tướng rõ với Lô Tập Nguyệt, lòng tôi nhất quyết, nên cái gì cũng không sợ nữa.

Tôi thở hển hển chạy đến trước trúc lâu, đẩy cửa bước vào, lại không thấy được một bóng người. Tôi tìm trước sau một vòng, cuối cùng tìm được một gian hình như là khuê phòng con gái.. Tôi đi vào trong phòng quét vài lần, vẫn là không ai, đang muốn bước ra rời đi, đột nhiên nghe thấy phía sau có động tĩnh.

Tôi vội vàng xoay người sang chỗ khác, bước chân còn chưa đứng vững, một bóng đen bỗng nhiên tới gần, sống đao sạch sẽ gọn gàng chém vào gáy tôi. Trước mắt tôi tối sầm, khắc cuối cùng trước khi ngất xỉu nghe thấy hai người nói chuyện:

“Là nàng phải không?”

“Tám phần không sai được.”

“Vậy mang đi đi.”

Sau đó một người khiêng tôi lên vai. Máu chảy ngược xuống đầu, tôi hoàn toàn hôn mê.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tôi Chịu Đau Đớn

Khi tôi tỉnh lại, biết huyết đạo của mình bị điểm cả người không thể động đậy, có lẽ sợ tôi kêu la. Tôi chỉ có thể ngồi trong xe ngựa chịu xóc nảy cảm giác xe ngựa đang chạy như bay về phía trước, rời khỏi Lâu Tập Nguyệt càng ngày càng xa.

Ý thức được bản thân mình bị người bắt cóc, lòng tôi khó chịu, tựa như có một dây tơ vô tình quấn lấy tim tôi, đầu sợi dây lại ở trên người Lâu Tập Nguyệt, cho nên mỗi lần bánh xe lăn lộn một vòng, trái tim sẽ nhói đau chút.

Tôi nghìn vạn lần luyến tiếc Lâu Tập Nguyệt, rời lại hiểu ra giờ phút này rời đi hẳn đó chính là giải thoát. Nhưng mà tôi còn nhịn không được nhớ tới, không biết, Lâu Tập Nguyệt sau khi phát hiện không thấy tôi, có sốt ruột hay không? Có thể tới tìm tôi không? Tận sâu đáy lòng có ý nghĩ mãnh liệt như thế, cho nên tôi đối với tình cảnh sắp đổi mặt cũng không có hoảng hốt

Lại không biết đi rồi bao lâu, một người đàn ông trung niên khuôn mặt gầy xốc lên màn xe ngựa, khom người đi vào, cầm trong tay một túi nước cùng miếng bánh. Gã nhìn thấy tôi tỉnh, cười cười đến trước mặt tôi nói: “Diệp cô nương, à không, hẳn là gọi Lục phu nhân, tại hạ biết cô dụng độc lợi hại cũng như y thuật của cô, bất đắc dĩ mạo phạm, cô đừng trách”. Nói tới đây, trọng giọng nói pha chút hối lỗi, nhưng thực ra tôi bị gã ta gọi khiến cho choáng váng.

Gã vừa gọi tôi là Lục phu nhân, chẳng lẽ. . . . . kỳ thực bọn họ muốn bắt đi chính là Diệp Linh? Tôi bỗng nhiên nhớ tới, gian phòng đó hẳn là khuê phòng của Diệp Linh, khi bọn họ vừa xông tới thì thấy tôi, cho nên nghĩ tôi là cô nàng. Tôi không thể nói chuyện cũng không có thể động, cho nên không thể nói lời nào với gã.

Gã gầy cầm túi nước mở nắp, đưa tới bên miệng tôi, ý bảo tôi uống một ngụm. Tôi nhìn gã, quay mặt qua chỗ khác. Gã ta cười ha hả, giọng điệu quái gở bảo: “Lục phu nhân, cô cũng quá hồ đồ, bày đặt chê Lục bảo chủ thiếu niên tuần tú võ lâm thế gia không chịu lấy làm chồng; cố tình chạy đi theo tên tiểu bạch kiếm Lâu Tập Nguyệt, chặc chặc, thật sự là đáng tiếc.” Tôi liếc mắt dò xét gã ta, trong lòng thầm mắng –Người mới là lão hắc kiếm, sư phụ tôi hẳn. . . . .bỗng nhiên im bật, trong đầu hiện ra khuôn mặt Lâu Tập Nguyệt, hai má trắng nõn, mắt đen như chấm mực, môi đỏ, quả thật là. . . . . tôi mạnh mẽ vứt bỏ ý nghĩ miên man trong đầu, nhắm mắt lại không thèm để ý người nọ .

Người nọ thấy tôi như vậy, cũng lười nói khiến mình mất mặt, xoay người ra xe ngựa. Tôi nghe thấy gã ta nói với một người bên ngoài: “Cô nàng này tính tình bướng bỉnh, chỉ sợ Lục Triển Bằng không thể chịu đựng được nha. Lần trước vì ép buộc báỉ đường ngay cả độc dược cũng dùng tới; nhưng cuối cùng vẫn là bị Lâu Tập Nguyệt đoạt người đi ngay tại chỗ, ha ha ha, thật sự như thiên già rồi, mất mặt Lục Gia bảo. Cho nên lại chuẩn bị cái gì là ‘Thí Nguyệt đại hội (Đại hội giết Lâu Tập Nguyệt). . . . .’” Nghe gã ta nói, người kia cười nhạo một tiếng, tiếng nói thô tục vang vào trong xe: “Xì! quan tâm này làm gì. Lúc này giúp Lục gia bảo, đoạt lại thiếu phu nhân về, cũng coi như đáp lại ân tình năm đó của Lão bảo chủ. Còn tên tiểu tử này làm cái gì, lão tử không có hứng thú!” Bị cái người này rống lớn, gã gầy liền ngậm miệng, hai người ngồi ở đầu xe cũng không nói chuyện nữa

Tôi nghe thấy rồi lòng bồi hồi. Bọn họ hình như nhắc tới Lục gia bảo, còn nói thành lập cái gì ‘Thí Nguyệt đại hội’, sẽ không phải chuẩn bị đối

phó sứ phụ chú?! Tưởng tượng đến đây, ngực tôi dâng lên một luồng khí huyết cuộn cuộn, thân thể càng không động đậy trong lòng càng sốt ruột.

Thật vất vả xe ngựa dừng lại, gã gầy kia tiến vào, lần này giải huyết đạo hai chân cho tôi, lôi kéo tôi xuống xe ngựa. Tôi giãy dụa không muốn, nhưng là dưới chân vẫn là không tự chủ mà bị kéo về hướng một cửa nhà. Còn chưa đi tới cửa, “Phần phật” một thanh âm di chuyển, cửa lớn tự mở vào bên trong, tôi đứng ở bên ngoài thậm chí có thể cảm giác được người nọ mở cửa rất vội vã.

“Linh. . . . . ?”

Người nọ thốt ra tiếng gọi đầy vui mừng nhìn thấy tôi bỗng ngưng bật. Anh ta mở to hai mắt nhìn, thần sắc trong mắt biến đổi, cuối cùng kiềm chế cảm xúc kích động, chia vào người tôi hỏi hai người kia: “Tiền bối, văn bối phiến hai vị mang về Linh nhi, vị cô nương này là ai?” Hai người đó hai mặt cũng liếc dòm tôi “Sao, nàng không phải?” vị thanh niên lắc đầu “Văn bối không biết nàng.” Gã gầy vỗ ót một cái: “Trúng kế ! Kim thiên thoát xác [1]!” người có giọng khàn khàn thô cũng quát: “Lâu Tập Nguyệt quá gian trá, là lão tử coi thường hần.”

Sắc mặt người thanh niên xấu xí vô cùng, lại miễn cưỡng nuốt giận không xả lên hai người kia, hành lễ nói lời cảm tạ lệnh hạ nhân đưa hai vị tiền bối đi nghỉ ngơi. Sau đó, gã đi đến trước mặt tôi, đánh giá xem xét tôi từ trên xuống dưới vài lần, giải á huyệt của tôi trầm giọng hỏi: “Người cùng ma đầu Lâu Tập Nguyệt kia có quan hệ gì?” Tôi trừng mắt nhìn liếc qua gã một cái, không đáp lời. Sắc mặt gã cau có, đột nhiên năm ngón tay như ừng trảo đánh thẳng về phía tôi! Tôi bị đột ngột này làm cho kinh hãi, thân thể theo bản năng hành động, sử dụng một chiêu ‘chiết hoa thủ’ ngăn cản, nhưng tay vừa mới đụng tới cổ tay gã, gã lại biến trảo thành chưởng, đánh về bả vai tôi...

Nhưng trong chớp mắt đó, chúng tôi cũng đánh quá ba chiêu. Tuy rằng nội lực tôi không mạnh, nhưng mấy năm nay cùng Triệu Đan luận bàn khi đó tôi cũng không dụng nội lực; dựa vào kinh nghiệm cũng cản lại gã ta mấy chiêu, nhưng sau đó, thể lực tôi chống đỡ hết nổi. Trong giây lát, người nọ bỗng nhiên vận lực, tôi bị một chưởng của gã đánh ngã trên mặt đất.

Tôi thở hổn hển nhìn gã tới trước mặt, từ trên cao nhìn xuống, mắt chớp động khó nén ra sát khí, ” ‘chiết hoa thủ’ là võ công Lô Tập Nguyệt tự sáng tạo. Người cùng tên cận bã đó rốt cuộc quan hệ gì!” “Hừ! người mới là người cận bã!” tôi chống cánh tay cố gắng đứng lên, ánh mắt không sòn lòng trừng thẳng nhìn gã ta ”Sư phụ cho dù thế nào, cũng sẽ không bị ôi đến mức dụng độc buộc người khác thành thân. Lục bảo chủ, ngài thực sự dám thiếp vàng lên Lục gia bảo rồi.”

Sắc mặt người đó thoáng cái trắng bệch, đang nghe chưa hết lời tôi nói, tức giận đến nổi mắt vẫn đỏ, hung hăng tát một cái lên mặt tôi. Tôi bị gã đánh cho hoa cả mắt, ngã ngồi trên mặt đất. “Sư phụ. . . . .” gã lẩm bẩm, cười khặc khặc hai tiếng đầy quái dị: “Được, chỉ có Lô Tập Nguyệt, vì Linh nhi, hẳn ngay cả đồ đệ của mình cũng bỏ mặc luôn rồi.”

Gã nói mỗi một chữ, đều giống như một con dao đâm vào lòng tôi, đục khoét, máu tươi đầm đìa. Tôi liếm liếm khoé miệng bị rách chảy máu, trong miệng tràn đầy tanh mặn, chảy ròng ròng nuốt vào bụng

Lô Tập Nguyệt đi rồi, mang theo Diệp Linh, bỏ quên tôi, để tôi một mình ở lại nơi đó.

Trong khoảng hoảng hốt, có người vội vã ở trong cánh cửa chạy vội tới bên người Lục Triển Bằng, thấp giọng nói vài câu, ánh mắt Lục Triển Bằng âm độc nhìn tôi, giây tiếp theo, da đầu tôi bắt đầu đau nhức.

Gã túm tóc tôi kéo cả người tôi lên “Nói, Lâu Tập Nguyệt đưa Linh nhi đi đâu?” Tôi cắn răng trả lời: “Ta, không, biết!” Người nọ hừ một tiếng trong mũi thật mạnh, xoay người, dùng tay kéo tôi khiến tôi vô cùng chật vật vào trong: “Sư phụ à? Ha ha, tiểu yêu nữ, vừa lúc cho ta làm phần chấn sĩ khí ‘Thí Nguyệt đại hội’ “

Gã bỗng nhiên dừng lại cước bộ, một tay kéo tôi đến trước mặt, mắt như mắt rắn nhìn chăm chú vào mặt tôi, nói ra tiếng như gió từ địa ngục thổi tới “Người ở bên trong ai mà không có cừ oán cùng Lâu Tập Nguyệt. Ta chỉ muốn nói cho bọn họ người là đệ tử Lâu Tập Nguyệt, không cần ta động thủ, mỗi người bọn họ mỗi người một đao cũng đủ lóc xương người rồi .”

Tôi rùng mình, ra sức giãy dụa, nhưng không có tác dụng gì. Gã kéo tôi cả đường đi đến trước đám người, vô cùng độc ác đẩy tôi ngã trên mặt đất. Mặt đất cứng khiến cho khuỷa tay tôi bị trầy xước; rồi sau đó, nghe thấy Lục Triển Bằng ôm quyền nói những lời đầy hùng hồn lý lẽ với mọi người: : “Đa tạ các vị võ lâm đồng đạo đến đây tham gia ‘Thí Nguyệt đại hội’ lần này. Ma đầu họ Lâu kia giết người vô số, tội ác tày trời, mọi người cũng muốn chém chết! Mấy năm gần đây, ma đầu lại thành lập một Thiên Nhất tà giáo, thu nhận một đám giang hồ bại hoại, tùy ý tổn hại võ lâm chính đạo. Tin tưởng các chư vị ở đây đối với tà giáo gian ác cỡ nào ít nhiều cũng có nghe thấy. Hiện giờ nếu không thể diệt trừ hẳn, đợi khi phe cánh đầy đủ, đó là lúc võ lâm đại nạn”.

Nghe gã ta nói xong, một đám ồ lên phụ họa, càng không ngừng có người cao giọng kêu muốn lấy mạng chó Lâu Tập Nguyệt, muốn Lâu ma đầu nợ máu trả bằng máu. Lục Triển Bằng làm một tư thế chớ có lên tiếng, mọi người xúc động phần nộ dần dần bình tĩnh lại. Sau đó, một ánh mắt độc ác bắn về phía người tôi. Tôi kìm không được thân mình cứng đờ, quả nhiên kế tiếp gã ta bỗng nhiên túm lôi tôi, buộc tôi hé ra gương mặt đứng trước đám người đang tức giận.

Tôi nghe thấy gã ở đằng sau nói: “Lục mỗ phải người đi trước tìm hiểu hướng đi của ma đầu, không có tay không mà về. Tiểu yêu nữ này, chính là đệ tử Lô Tập Nguyệt.” Một câu vừa nói ra, như ném tảng đá to xuống kích tầng tầng sóng bắn tung toé, toàn cục diện đều không khống chế được. Một vài người mắng tôi, có những người khác rút ra đao kiếm, vung tay hô to phải giết tôi ngay tại chỗ.

Mỗi một khuôn mặt trước mắt, đều mang theo hận ý cao trào. Tôi chưa từng gặp tình thế như vậy, trong lòng sinh ra sợ hãi vô cùng.

Lục Triển Bằng lại ra tiếng trấn an mọi người lần hai, đem tay tôi giao cho một người bên cạnh “Treo lên, phải dùng máu nàng mở hội” dây thừng thô ráp trói quanh cổ tay tôi, vô cùng ác độc đem tôi treo giữa không trung, chân rời khỏi mặt đất, sức nặng của thân thể lại cộng thêm sức kéo của dây thừng, da nơi cổ tay tôi đều bị ma sát cháy máu

Tôi còn không kịp thở, một thanh âm xé gió vang lên, ngay sau đó trên lưng bị quất một roi, sức roi cơ hồ xé rách cả người tôi. Tôi đau khiến tôi nức nở, giãy lát lại cắn chặt răng, tiếp theo từng roi quất xuống tôi cũng không rên một tiếng

Tiếng roi vù vút quanh quần bên tai tôi, cơ thể của tôi bị đánh mạnh khiến lắc trước lắc sau, cánh tay cũng như bị chặt đứt vậy. Tôi không ngừng tự răn chính mình, loại đau này, khác xa nhiều so với đau đớn khi Diệp Linh giải độc giúp tôi, tôi có thể chịu đựng được, tôi có thể....

Nước mắt theo hai má trượt dài xuống.

Nhưng, sự phụ, con thực sự rất đau. . . . .

Đau khiến giờ này tôi tình nguyện chết đi cho rồi.

Rõ ràng lúc giải độc, so với bây giờ còn đau gấp trăm lần, nhưng mà bây giờ, tôi mới thực sự cảm thấy đau. Từ thân tới tim, không chỗ nào

không đau

Tiếng roi bỗng nhiên ngưng lại. Trong lúc mê mang tôi nghe thấy một người trầm giọng hỏi tôi: “Nói, Lâu Tập Nguyệt đem Linh nhi mang đi đâu rồi?” Tôi khó khăn mới chuyển động đầu nhìn về phía gã, đợi lúc lâu mới nói với gã: “Được, ta nói cho người.” Lục Triển Bằng trong đáy mắt thoáng chút kinh hi, cuống quýt đưa lỗ tai lại đây, tôi mạnh mẽ há miệng ói ra một miệng nước miếng lẫn máu phun lên mặt gã, cắn răng mắng: “Ngụy quân tử! Người ngay cả một cọng tóc Diệp tiểu thư đều không xứng !” Sắc mặt Lục Triển Bằng đang vui mừng đã biến mất, gã nhìn tôi, giống như xuyên qua tôi có thể nhìn thấy người đã đi cướp vợ gã, dùng ánh mắt phải bằm thành trăm mảnh, chậm rãi phun ra hai chữ: “Tiếp tục.”

Roi lại quất xuống như lên tiếng trả lời, càng ngày càng dữ tợn, hỗn loạn trong tiếng gió vù vù, như đang giúp người nọ phát tiết tức giận.

Trước mắt lúc sáng lúc tối.

Cổ họng một dòng tanh ngọt, máu tươi từ khoé miệng tràn ra ngoài

Dần dần, trên người tôi rối cuộc không – cảm giác đau đớn.

Tôi giống như thấy Lâu Tập Nguyệt đứng ở trước mặt, cười nói với tôi “Vi sư bây giờ lưu luyện nhất, chính là Tiểu Tự”, lúc hoảng hốt hấn ôm tôi vào lòng nói “Tiểu Tự của ta không hề thay đổi.” Trước mắt lại hoa lên, giống như hấn cầm miếng bánh tô Phù Dung đưa tới bên miệng tôi, đôi mắt cong cong, cười nhìn đẹp vô cùng.... . . . Còn có, này, đang buồn triền miên đến hôn môi tôi .....

Trên mặt nước mắt lẫn máu từ khoé miệng rơi xuống

Con thích người, sự phụ, so với thích càng nhiều.

Con chỉ muốn ở lại bên cạnh người, không cầu người thích con như con thích người.

Người có thể đi yêu người khác, con sẽ an phận làm đồ đệ ngoan của người, Tiểu Tự ngốc, thậm chí con quyết định cùng Triệu Đan luyện võ công ấy. . . . .

Đáng tiếc những lời này, tôi không còn có cơ hội tự mình nói với sư phụ nữa rồi.

Đến giờ phút này tôi mới biết được, tôi hoá ra không phải không sợ chết, tôi sợ sau này ngay cả chút dấu vết cũng không có thể để lại gì trong lòng Lô Tập Nguyệt. Trọn đời tôi, thời gian năm năm, chỉ là chuyện buồn cười, là giọt sương lặng lẽ dính vào tóc hắt không một tiếng động cũng bị hắt quên hoàn toàn

Roi quất vẫn đang tiếp tục. Khoảnh khắc khi tôi rốt cục chịu không được trước khi ngất đi, bỗng nhiên một giọng nói gấp gáp vang lên: “Dừng tay!”

Roi dừng lại, sau vừa muốn quất nữa, bị người nào dùng lực nắm lấy.

“Lục bảo chủ, đây là ngài đang làm cái gì vậy?” tiếng nói rõ ràng ôn nhuận hỏi.

Lục Triển Bằng đi lên : “À là Tô thiếu hiệp, không có nghênh đón từ xa.”

Dây thừng trói cổ tay tôi bị chặt đứt, một đôi tay thon dài nhẹ nâng tôi khi rơi xuống, thật cẩn thận tránh miệng vết thương phía sau lưng, lại nhìn mặt tôi, cả người cứng ngắc. Trong ánh mắt sáng ngời lộ ra kinh ngạc, thấp giọng ra tiếng: “Đường cô nương?”

Lục Triển Bằng không phát hiện khác thường, mở miệng nói: “Tô thiếu hiệp, nàng này là đệ tử Lô Tập Nguyệt, chẵn chẵn là đồ đệ tay đầy máu tanh. Tô thiếu hiệp vì sao cứu người như thế, khiến toàn bộ võ lâm cũng ghét bỏ”

Tô Mạc Phi đối diện tôi, ngay cả nghe thấy tôi là đồ đệ Lô Tập Nguyệt, ánh mắt vẫn trầm tĩnh như cũ như cũ. Anh ta ngẩng đầu nói với Lục Triển Bằng: “Lục bảo chủ, xin nhanh chóng giải tán các chư vị ở đây.”

Lục Triển Bằng hừ lạnh: “Tô thiếu hiệp có gì nói ra lời ấy? A, Tử Thần phái người cùng Lô Tập Nguyệt lập quy ước tám năm, cũng không bắt các vị anh hùng võ lâm cũng phải khuất phục dưới quyền uy ma đầu.”

Tô Mạc Phi không hề để ý tới gã, ngoảnh lại cất cao giọng nói với những người khác: “Tô mỗ đến vậy, phụng lên chưởng môn khuyên can chư vị, Lô Tập Nguyệt cũng không dễ dàng đối phó như vậy, mong rằng bàn bạc kỹ hơn, chớ để ngông cuồng mà mất mạng.”

Đám người nghe thấy lời của anh ta, bắt đầu bàn luận, thậm chí có người tốp năm tốp ba nói thầm ra ý lùi bước

Lúc này, “Hay cho vị chưởng môn Tử Thần phái, thật đúng là tự mình coi là ngôi sao sáng trong võ lâm.” Lục Triển Bằng khoanh tay đi đến trước mặt Tô Mạc Phi, châm chọc nói “Chư vị anh hùng ở đây không ai không là cao thủ nhất đẳng, hẳn Lô Tập Nguyệt còn có thể có ba đầu sáu tay sao?”

“Lô Tập Nguyệt có ba đầu sáu tay hay không, Lục bảo chủ hẳn biết rõ hơn Tô mỗ. Chớ vì lợi ích bản thân, hại tánh mạng người khác.” Tô Mạc Phi nói xong, mặc kệ sắc mặt lo lắng của Lục Triển Bằng vì bị phát giác, ôm lấy tôi, phóng tầm mắt nhìn mọi người chung quanh bốn phía, từng chữ từng chữ rơi ra: “Các vị, Tử Thần phái chưa bao giờ tự xưng danh gì. Chưởng môn chẳng qua không đành lòng thấy sinh linh đồ thác, cố bảo Tô mỗ đến khuyên răn, bốn phái cùng Lô Tập Nguyệt ước định, trong vòng

tám năm, hẳn tuyệt không ra tay giết hại chính đạo nhân sĩ trước. Nếu vị phạm lời thề này, tự sát trước mặt Tử Thần phái.”

“Tử Thần phái người muốn làm rùa đen rút đầu, đừng lôi kéo cả võ lâm chúng ta” Lục Triển Bằng giọng điệu khó nghe cố che giấu phần nộ, lớn tiếng quát: “Không thấy ma đầu làm hại giang hồ, các vị võ lâm đồng đạo Lục Triển Bằng ta thật hổ thẹn với các vị!”

Tô Mạc Phi còn muốn nói chuyện, đôi tay run rẩy giữ chặt tay áo anh ta, anh ta kinh ngạc một chút, cúi đầu nhìn nhìn tôi, lại ngẩng đầu nhìn nhìn Lục Triển Bằng, mở miệng giọng điệu bình thản như tiếng sáo lãg đãng trên mặt sông: ” Các vị ‘ võ lâm đồng đạo ’, Tô mỗ vô cùng hổ thẹn với các vị.” nói xong, ôm tôi đi nhanh ra ngoài cửa.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nơi Nương Tựa

Vô tri vô giác, tôi không biết mình ngủ bao lâu. Cuối cùng ở trong mơ vùng vẫy khi mở to mắt tỉnh lại, tôi thoáng nhìn thấy có một người ngồi bên giường.

“Sư. . . . .” Tôi theo bản năng gọi một tiếng, chỉ mới vừa nói một tiếng, miệng lại mở không được. Đau nhức phía sau lưng nhắc nhở tôi, một trận đánh đó không phải nằm mơ, mà Lâu Tập Nguyệt cũng đã từ bỏ tôi. Ngực tựa như bị xẻo đi một miếng, trống rỗng đến dọa người. Tôi lại rớt không ra nước mắt, một giọt cũng không có.

Tôi nhích từng tí một sức lực muốn ngồi dậy, miệng vết thương trên lưng bị xé rách, đau đến mức tôi ho suyễn. Đó là động tác nhẹ như vậy, cũng khiến người bên cạnh bừng tỉnh. Đang khẽ chớp mắt, Tô Mạc Phi mở to mắt nhìn về phía tôi, ngây người một lát, lập tức đứng lên đi đến trước mặt tôi, vội nói: “Đường cô nương, cô đừng nhúc nhích, miệng vết thương đắp thuốc tốt rồi, đừng để nứt ra.” Nói xong, trong phòng lại lặng yên hẳn.

Tôi và anh ta ai cũng không nói chuyện. Tôi bở nhào nằm trên giường, nhận thấy bản thân mình có chút khác thường, ngây ngốc nhìn mình qua khe chăn, nhất thời đỏ mặt tía tai. “Không không không”, Tô Mạc Phi liên tục xoa tay, gương mặt còn đỏ hơn cả tôi, cuống quýt giải thích nói: “Tại hạ nhắm mắt lại thoa thuốc, cái gì, cái gì cũng chưa thấy.”

“Công tử vì sao cứu muội?” Tôi mở miệng cắt ngang căng thẳng. Thực ra tôi biết anh ta vì cái gì, nhưng tôi thật sự tìm không được chuyện gì để nói. Chàng ta nghe thấy tôi nói vậy, không có gì để đáp lại. Sau tôi lại

nói: “Bất kể là vì cái gì, đa tạ Tô công tử.” Tôi nghiêng mặt nhìn người đàn ông tuấn tú này, trong đôi mắt trong suốt có chút mệt mỏi nhưng vẫn có nét bình tĩnh. Người có ánh mắt này, hẳn là người có lòng thiện lương quang minh chính đại.

“Thực ra, tại hạ đã sớm đoán ra.” Tô Mạc Phi bỗng nhiên mở miệng, nhìn vào mắt tôi, khẽ chớp mắt “Đường cô nương có lẽ đã quên, năm năm trước, trong trận đại hoả khách điểm Thiên Môn, tại hạ cùng với cô nương từng có gặp mặt một lần.”

Lòng tôi cả kinh, thoáng nghĩ tới vì sao ngay lần đầu tiên gặp đã cảm thấy anh ta như từng quen biết, bởi vì khi đó người xuất hiện cùng Lâu Tập Nguyệt, chính là anh ta — Tô Mạc Phi.

Giữa đám cháy cát vàng tung bay, hai người chìa tay ra với tôi.

Nhưng cuối cùng, tôi lựa chọn Lâu Tập Nguyệt.

Tô Mạc Phi nhẹ nhàng hỏi tôi: “Đường cô nương, sau này có tính toán gì không?” vẻ mặt tôi mờ mịt u ám hẳn, lắc lắc đầu. Tôi không biết Lâu Tập Nguyệt ở nơi nào, cho dù đã biết, một đồ đệ khiến hẳn mất mặt như vậy, hẳn sẽ không muốn nữa. Nếu đi gặp hẳn, sau hẳn tự tay vứt bỏ, chi bằng chính tôi tự rời khỏi, không bao giờ ... xuất hiện trước mặt hẳn nữa.

Lâu Tập Nguyệt sẽ vui vẻ chứ? Thiếu một đệ tử ngọc nghé còn không có võ công. Hay là, ngay trong lòng hẳn cũng không có một tia gợn sóng về chuyện này? Tôi ở hay không ở bên người hẳn, cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới hẳn.

Nghĩ tới đây, tâm tình như ngã xuống đáy cốc, chỉ cảm thấy thánng ngày sau này đều u ám hết rồi.

Tô Mạc Phi thấy sắc mặt tôi không ổn, nhẹ giọng an ủi nói: “Đường cô nương, cô đừng quá lo lắng, sự phụ cô hẳn. . . . .” “Xin đừng nhắc tới

người này, được không?” Tôi không hề khách khí cắt ngang lời Tô Mạc Phi nói. Nói tôi yếu đuối cũng được, vô dụng cũng được, giờ này khắc này, tôi thật sự không thể chịu đựng được gì những từ có quan hệ đến Lâu Tập Nguyệt xuất hiện ở trước mắt. Chỉ sợ ở nghe nhiều ba chữ này, tôi lại xúc động xoay người đi tìm hãn.

Tôi phải tập thói quen, cuộc đời tôi sau này sẽ không có Lâu Tập Nguyệt. Trong lòng bỗng buồn cười, cũng may vì trị đôi mắt này, tôi chịu thống khổ lẫn mất mười năm tuổi thọ, có đúng là ‘trong hoạ có phúc’?

Tôi nhận thấy người nọ ở bên người vẫn không hé ra một tiếng, hơi hoài nghi quay đầu nhìn về phía anh ta. Tô Mạc Phi vẫn đứng ở nơi đó, dáng vẻ tay chân luống cuống, tôi có chút áy náy khi này mình có hơi quá đáng, ngẫm nghĩ rồi nói: “Tô công tử, ngại quá, tâm tình của muội không tốt lắm.” Nói tới đây dừng một chút, sờ sờ băng gạc chông chéo như gói bánh chưng trên người tôi, nhỏ giọng bảo: “Còn có, về sau thay thuốc, huynh cứ mở to mắt đi.”

Một người có vết sẹo xấu xí như vậy, tôi chỉ sợ anh nhìn xong sẽ không thoải mái, sẽ không biết cái gì đập vào mắt mình nữa, cho nên những lời trong lòng nói ra còn mang theo ý xin lỗi. Cho đến, sau này rất lâu về sau tôi mỗi khi tắm rửa đều chạm vào chúng nó. Mãi cho đến sau này, bị người ôm chặt, hôn hết vết roi này đó, hôn cẩn thận như thế, dịu dàng như thế, tôi mới không cảm thấy vết sẹo này đó không dữ tợn đáng sợ nữa.

***

Thuốc chữa thương của Tử Thần phái dùng rất tốt, chỉ hơn ba ngày, tôi không còn đau, nhưng trên lưng bắt đầu ngứa. Ban ngày không sao, tôi sẽ nhịn không gãi, nhưng tới buổi tối, cuối cùng tôi không có ý thức gãi gãi, biến thành vết thương cũ trên lưng lại vỡ ra. Cuối cùng, Tô Mạc Phi không có cách nào, chỉ có thể điểm huyết đạo của tôi. Nhưng huyết đạo bị chế, vốn là tuần hoàn máu trong cơ thể có chút trở ngại, cộng thêm mấy đêm,

toàn thân tôi đều cứng ngắc, nhưng tôi cũng không đem chuyện này nói cho ai biết, cũng không có nhắc với Tô Mạc Phi.

Ngày này xuống xe ngựa, Tô Mạc Phi giúp đỡ tôi vào khách điếm nghỉ ngơi. Tiểu nhị đem đồ ăn bưng vào phòng, tôi khổ sở cả nửa ngày mới ăn xong cơm, ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Đường cô nương nghỉ ngơi chưa?”

Tôi vừa nghe là tiếng Tô Mạc Phi, đáp lời để anh ta vào. Anh ta sau khi vào cửa, đến trước mặt tôi, nhìn tôi nói: “Tại hạ cảm thấy, chuyện điếm huyết không thích hợp.” Anh ta ung dung trình bày dưới ánh mắt của tôi “Tại hạ đêm qua thử điếm trúng huyết đạo hai chân, hôm nay cảm thấy rất khó chịu, Đường cô nương cũng đừng cố gắng như vậy .”

Tôi thoáng thấy chẳng biết phản ứng thế nào, chậm rãi hỏi lại anh ta: “Tô công tử cảm thấy nên như thế nào?” Tô Mạc Phi suy nghĩ một lát, nói: “Sau này lúc Đường cô nương nghỉ ngơi, tại hạ sẽ canh giữ ở bên giường.” tôi hoàn toàn choáng váng.

Tô Mạc Phi bỗng nhiên ý thức mình nói lời này có thể khiến người khác hiểu nhầm, vội vàng giải thích: “Không, tại hạ không phải có ý đó. Đường cô nương. . . . .” “Vậy còn công tử?” Tôi hỏi lại anh ta “Công tử mỗi đêm đều trông chừng muội, huynh không nghỉ ngơi sao?” Tô Mạc Phi nghe vậy, không hề bận lòng cười cười nói: “Chỉ có mấy ngày, tại hạ không sao cả đâu.”

Vài ngày kế tiếp, anh ta quả thực kiên trì làm như vậy. Một hai ngày mới bắt đầu tôi còn cảm thấy không quen, mỗi lúc về đêm ngủ bên người đều ngồi một người. Nhưng sau đó, vài ngày sau, nếu không thấy như thế lại cảm thấy bất an.

Tô Mạc Phi chẳng qua ngồi đó, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, tôi có thể yên hơn trước kia. Thậm chí, so với lúc ở bên

người Lâu Tập Nguyệt, còn muốn an toàn hơn.

***

Nhờ Tô Mạc Phi chăm sóc tôi, miệng vết thương trên lưng thật mau lành, lại cộng thêm mấy đêm ngủ ngon, tinh thần cũng khôi phục rất nhiều.

Sáng nay mở mắt tỉnh lại, không hện mà chạm phải ánh mắt Tô Mạc Phi, tôi nhìn anh mỉm cười, anh ta bỗng nhiên sợ run, lập tức di dời tầm mắt, trên nét mặt có một chút kích động mở miệng nói : “Đường cô nương, tối hôm qua cô. . . . .” Tôi biết anh ta lại nói như mấy ngày trước nói tôi ngủ rất yên ổn, nhưng dưới thân lúc nào cũng làm lộn xộn chần mèn, tôi biết đêm qua lại khiến cho anh ta nghỉ ngơi không tốt

Tôi ra tiếng đánh gãy lời anh ta nói: “Tô công tử, tôi bỗng nhiên nghĩ ra, thực ra còn có thể trói tôi lại.” Tôi đưa cổ tay tới anh, đồng ý mà cười cười : “Như vậy, công tử sẽ không phải mỗi đêm đều trông chừng tôi.” Tô Mạc Phi lập tức phản đối “Điều này sao được? Nói gì thì cổ tay cô cũng bị thương.” Tôi nhìn chăm chăm vào vành mắt anh ta vài ngày nay đã có quần thâm đen, trong lòng rất là không đành lòng, thậm nghĩ không thể để vì mình lại khiến cho người ta ngày đêm vất vả như vậy, liền lấy khuỷa tay chống ngồi dậy, cùng anh ta nói chuyện. Mới dùng sức, Tô Mạc Phi tới gần nâng đỡ tôi.

Tôi nói tiếng cảm ơn, nắm cánh tay anh ta mượn lực ngồi thẳng thân mình. Tôi biết bản thân mình đáng vẻ lúc này nhất định không có nho nhã, quần áo hỗn độn, tóc bù xù ở sau đầu. Đối với mình chỉ là theo bản năng kéo ngoại sam ở đầu giường tùy ý khoác lên vai, cũng không kiêng dè gì anh ta. Có lẽ trong lòng tôi, đã vô cùng tin tưởng anh ta chính là một chính nhân quân tử.

Như thế, tôi càng không thể liên lụy thêm anh ta.

Tô Mạc Phi rời khỏi Tử Thần sơn, mục đích chính là đại diện Tử Thần phái tới mừng thọ võ lâm minh chủ Thiết Trường Thuỷ sáu mươi tuổi, mà đi ngăn cản những người đó là do nhận được thư gấp từ Thanh Viễn chưởng môn, sau đó ở nơi này mới cứu tôi. Tôi nói “Tô công tử, công tử không phải còn phải đi tham gia thọ yến Thiết minh chủ sao? nếu khí sắc huynh không tốt, sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của người ngoài với Tử Thần phái.” Tô Mạc Phi ôn hoà cong mắt có ý cười, đáp lời tôi: “Đường cô nương không cần lo lắng. Tại hạ cùng chưởng môn giống nhau, cũng không nghĩ đến uy danh của một môn phái cần vẻ bề ngoài này đó.” Tôi thấy bản thân mình nói không thuyết phục được anh ta, cúi đầu ủ rũ.

Sau đó, cũng giống như mấy buổi sáng sớm trước đây, Tô Mạc Phi nói: “Đường cô nương, tại hạ bảo tiểu nhị điếm mang nước cùng thức ăn đưa tới”. Tôi nhìn anh xoay người bước ra cửa phòng, bỗng nhiên mở miệng gọi lại: “Tô công tử, thương thế của muội cũng đỡ nhiều rồi. Hôm nay đi tìm một hộ dân để muội lại đi, không theo huynh đi dự tiệc minh chủ võ lâm nữa .”

Tô Mạc Phi xoay người, biểu tình hơi hơi sững sốt. Nét mặt tôi cố gắng cười thoải mái, nói với anh ta: “Gần đây có núi cao sông xanh, muội rất thích, vừa hay ở lại mấy ngày, cũng tốt dưỡng bệnh.” Anh ta nhìn vào trong mắt tôi, miệng lại ôn hòa trả lời: “Tại hạ hiểu. Là tại hạ sơ sẩy, không lo lắng tới thân thể Đường cô nương không thích hợp lặn lội đường xa. Đường cô nương quyết định ở lại ở đâu, chỉ cần nói Tô mỗ là được.” Tôi gật gật đầu “Phiền Tô công tử .” Anh ta lễ độ bảo với tôi: “Không cần khách khí.”

Câu ‘ không cần khách khí ’ chính là vào buổi sáng sớm, câu đối thoại cuối cùng tôi và Tô Mạc Phi.

Tôi im lặng ngồi ở trong xe ngựa, nhìn bóng dáng cao ngất ngồi đầu xe, cảm giác trong lòng nói không nên lời. Đã nhiều ngày trôi qua, tôi đối với Tô Mạc Phi thân thiết, nhưng cũng có áy náy. Tôi sợ sự thân thiết này

biến thành một loại ý lại khác nữa. Bởi vì Lâu Tập Nguyệt không cần tôi, tôi tựa như người chết đuối bắt lấy rơm rạ cứu mạng, dùng sức bắt lấy Tô Mạc Phi, vô tình thành gánh nặng cho anh ta. Hơn nữa với thân phận của tôi xuất hiện ở mình chủ võ lâm, không chừng khiến anh ta rước lấy phiền toái gì nữa. Lần Tam Sinh hoa đó, tôi đã hại anh ta, không thể ích kỷ thêm.

“Vẫn nên tách ra là tốt.” trong lòng tôi nhắc nhở chính mình, quyết định lần này không cần nghĩ nhiều nữa.

Đúng lúc này, Tô Mạc Phi kéo ngựa dừng lại, xoay người xốc màn xe lên nói với tôi: “Đường cô nương, có thể sẽ mưa to, tại hạ thấy phía trước có hộ dân, chúng ta đi tránh chút đi.” Tôi theo anh ta xốc lên màn xe ra ngoài, xem xét thấy không trung mây đen dày đặc, sắp mưa tới. “Đường cô nương.” anh vươn bàn tay về phía tôi, tôi ngăn người, vươn tay cầm lấy tay anh ta đi ra ngoài

Tô Mạc Phi đi trước kê cửa, không bao lâu, trong nhà có tiếng già nua lên tiếng hỏi: “Ai đó?” Tô Mạc Phi đáp lời: “Tại hạ là tới đụt mưa, xin vào trong trú một lát” Vừa dứt lời, cửa ‘kẽo kẹt’ mở ra khoảng nhỏ, một ánh mắt quét qua Tô Mạc Phi, thoáng chần chờ một chút, tiếng nói đó lại vang lên chút: “Các người đi nơi khác đi.” nói xong chuẩn bị đóng cửa lại.

Tôi thấy vậy, vội vàng đi lên trước nắm góc áo Tô Mạc Phi, cúi đầu giọng nói mang theo buồn tủi nhỏ giọng: “Ca ca, chân muội đau, đi không được nữa.” Tô Mạc Phi sững sờ ở nơi đó, trong mắt có chút choáng váng, người kia cũng sững sờ ở phía sau cửa. Sau đó Tô Mạc Phi còn chưa ra tiếng, người nọ đẩy cửa ra, lớn tiếng nói một câu với người trong phòng: “Không có việc gì, là một đôi. . . . . hai huynh muội.” Nói xong nghiêng người ngoắc, ý bảo chúng tôi đi vào “Trận mưa này sẽ nhanh tới, hai vị mau vào phòng.”

Tôi khẽ kéo kéo Tô Mạc Phi, cười cười đối với vị đại thúc đã giúp đỡ, lôi kéo Tô Mạc Phi đi vào.

Đại thẩm niêm nở chuẩn bị một bàn đồ ăn, tôi bưng chén từ từ nhai nuốt, khi bỏ chén xuống, bỗng nhiên ngẩng đầu phát hiện đại thúc đại thẩm đang nhìn chăm chăm tôi cùng Tô Mạc Phi đây tò mò, trong ánh mắt thật sự ý vị sâu xa. Lòng tôi rối rắm, chẳng lẽ ‘kế tạm thích ứng’ đã bị phát hiện?? tôi khẽ ‘khụ’ một tiếng, tôi đang định làm rõ chút, lại nghe thấy đại thẩm cười ha ha đã mở miệng: “Hai vị là huynh muội à, xưng hô thế nào a?”

“Họ Đường. . . . .”

“Họ Tô. . . . .”

Lời nói tôi cùng Tô Mạc Phi cùng dừng lại, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều có chút ngỡ ngàng ngừng mà cụp mắt. Tôi nói mình họ ‘Tô’, anh ta nói mình họ ‘Đường’, này lời nói dối này chưa kịp đâm đã bị phá hỏng rồi.

“Ha ha ha” đại thẩm cười càng to, vươn bàn tay to vỗ đại thúc gầy gò bên cạnh “Ông nó, thật đúng là một đôi nha, nhìn dáng vẻ thế này, rất xứng” Tô Mạc Phi vội vàng giải thích: “Đại thẩm, chúng tôi. . . . .” Đại thúc đã ra hiệu bằng ánh mắt “Ờ, đại thúc đại thẩm đều hiểu.” Đại thúc còn ghé sát vào Tô Mạc Phi, để cho tôi không nghe thấy, nói thầm một câu: “Việc này đại thúc có kinh nghiệm. Chờ gạo nấu thành cơm, người trong nhà sẽ không biện pháp .”

Tiếng sấm ầm vang vang, mưa to mưa tầm tã như trút, một ánh sét cắt qua chân trời, ánh sáng trong phòng chợt loé.

Tô Mạc Phi nhìn nhìn tôi, còn muốn giải thích rõ ràng, lại vào lúc này, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa có người kêu to “Không tốt ! Tới rồi! bọn họ tới rồi” Đại thúc cùng đại thẩm liền thay đổi sắc mặt.

Khi tôi còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đại thẩm đã một tay kéo một người, đưa tôi cùng Tô Mạc Phi nhét vào đằng sau một cánh cửa nhỏ,

giọng nói khẩn trương cản dận chúng tôi: “Chờ ở đây nghe thấy gì cũng đừng đi ra!” Nói xong xịch một tiếng đóng kín cửa lại.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Áo Giác

Trong chớp mắt tất cả cửa đều bị đóng lại, trong khoảng không gian nhỏ hẹp, ngoại trừ tiếng mưa rơi ở bên ngoài, còn có tiếng hít vào thở ra của hai người chúng tôi.

Tôi cùng Tô Mạc Phi đứng đối mặt nhau, tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, vừa rồi, anh cũng cúi đầu nhìn về phía tôi. Tại nơi tối như mực không thấy rõ cả năm ngón tay, nhưng ánh mắt anh vẫn như thế, như một ngôi sao sáng, trong suốt có thể nhìn thấy tất cả. Trong lòng tôi không hiểu vì sao bản loạn. Ngay sau đó, nghe thấy tiếng nói ôn hoà: “Tại hạ đi ra ngoài xem thế nào.” Tôi giữ chặt tay anh ta, môi mấp máy muốn nói lại thôi. Tô Mạc Phi hiểu ý đáp lời: “Hắn không phải người đó tới bắt cô đâu” Anh ta dừng một lát, lại nói: “Thực ra, nếu cô muốn biết tình hình về sự phụ cô, có thể hỏi thẳng tại hạ, không cần hỏi thăm qua người khác.” Tay tôi giữ chặt góc áo anh ta khẽ run lên, chậm rãi buông xuống.

Đúng, cho dù Lô Tập Nguyệt đối với tôi như vậy, tôi vẫn còn lo lắng cho hắn. Đã nhiều ngày chỉ cần vừa nghe thấy có người bàn luận về chuyện của hắn, tôi sẽ nghĩ biện pháp tránh Tô Mạc Phi để đi hỏi, khi tôi biết cái gọi là ‘Thí Nguyệt đại hội’ cuối cùng không có làm ra chuyện gì, trong lòng cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm, như cảm thấy khối đá treo trong lòng cũng đã bỏ xuống được.

Do đó, tôi mới có thể ngủ thanh thản như vậy.

“Xin lỗi.” tôi nói khẽ. Tô Mạc Phi giọng nói ôn hoà như gió phớt qua tai tôi: “Lô Tập Nguyệt là sự phụ cô nương, Đường cô nương quan tâm tất

nhiên là chuyện đúng, có điều, tội nghiệt quá nặng, Đường cô nương có quay về nữa hay không, xin hãy cân nhắc cho kỹ.” Tôi lắc lắc đầu, cũng không quan tâm anh ta có thấy hay không thấy “Sẽ không, muội sẽ không quay về nữa.” Tôi đã quyết định từ từ sẽ quên Lâu Tập Nguyệt. Một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, ba năm không được thì mười năm, lâu nhất thì là cả đời. Tôi muốn nhớ lại tất cả những gì hẳn cho tôi, rồi buồn vui hay đau đớn sẽ quên.

Tô Mạc Phi không nói nữa, hơi hơi sừng sốt phút chốc, đẩy cửa nhỏ ra bước ra ngoài.

Tôi một mình ở trong bóng tối đợi thêm lát, âm thầm đoán có thể là đám sơn tặc đột kích, nghĩ bụng muốn lao ra nhìn tình hình, lại nghĩ đến Tô Mạc Phi nếu xử lý tốt, nhất định đã quay về rồi. Bây giờ xem ra anh ta còn chưa về tới, chứng tỏ việc này khó giải quyết, hiện nay tôi không có võ công, đi ra ngoài chỉ thêm phiền anh ta, vì thế đành kiên nhẫn chờ ở chỗ cũ.

Lại qua thêm khoảng một canh giờ, tiếng bước chân dồn dập đi về phía này, bước nhanh đang tới gần, tôi vui sướng đẩy cửa nhỏ ra, thấy đó là đại thúc. Về mặt đại thúc hưng phấn chạy tới trước mặt tôi, thở hổn hển, mắt lấp lánh: “Chao ôi, công phu tình lang cô nương thật lợi hại! véo véo hai ba cái đã đánh đám sơn tặc chạy mất.” Tôi vội cắt ngang lời đại thúc: “Vậy huynh ấy đâu?” Đại thúc nói: “Đuổi tới hang ổ đạo tặc rồi!” Trong lòng tôi bỗng nhiên dâng lên một cảm giác nói không rõ ràng.

Tôi ra khỏi phòng nhỏ, lại ngồi chờ thêm một khoảng thời gian, ngoài phòng mưa cũng đã dừng, cũng chưa thấy bóng dáng Tô Mạc Phi quay về. Trong lòng tôi cảm giác bất an càng ngày càng tăng, đứng lên đi đến trước mặt đại thúc: “Đại thúc, những đạo tặc đó ở nơi nào?” Đại thúc đẩy ra cửa chỉ chỉ một phương hướng “Ngay ở đỉnh núi kia.” Tôi nắm chặt nắm tay, trong lòng nhất quyết, chạy ra khỏi cửa.

Võ công Tô Mạc Phi mặc dù tốt, nhưng tâm anh ta thiện lương, không đành lòng đánh lấy tính mệnh người khác. Cho nên khi tôi hỏi đại thúc khi này mới biết chết bao nhiêu sơn tặc, đại thúc nói cho tôi biết một người cũng không chết chỉ có bị thương, trong lòng tôi đã cảm thấy không phù hợp. Tôi đã từng trải qua, đám sơn tặc giết người không chớp mắt thế nào, Tô Mạc Phi lại không đành lòng ra tay mạnh, e rằng..

Trong lòng nặng nề, bước chân không thể không nhanh hơn. Sau mưa, đường núi khó đi, tôi không thể sử dụng khinh công, chỉ có thể từng bước nhanh chạy lên đỉnh núi. Dần dần, tôi thấy sơn tặc nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, lại đi về phía trước, người nằm trên đất ngổn ngang càng nhiều. Nhưng không ai chết, chỉ có bị thương nhẹ hoặc trọng thương.

Mãi đến khi tôi leo lên đỉnh núi, chợt trông thấy bóng dáng người vận áo thiên thanh, Lam Ảnh kiếm trong tay sinh động như mây trôi nước chảy, một chiêu đánh đối thủ ngã trên đất. Người nọ ôm tay phải bị phế bỏ, sắc mặt tái nhợt do đau, liên tục đập đầu cầu xin tha thứ. Tô Mạc Phi nói vài câu gì đó, người nọ giơ tay lên trời thề, sau đó cặp đôi chạy trốn chết.

Tôi nhìn dáng vẻ người nọ như là đầu lĩnh sơn tặc, không khỏi liếc xem nhiều lần, bỗng nhiên phát hiện gã ở phía sau Tô Mạc Phi, trong mắt loé lên tia độc ác. Tôi nóng nảy kêu to: “Tô công tử!” Tô Mạc Phi quay mình kinh ngạc nhìn thấy tôi xuất hiện ở đây, bước nhanh đi đến bên tôi: “Đường cô nương, sao cô lại tới đây?” Tôi nhắc nhở anh ta: “Tô công tử cần thận mấy sơn tặc đánh lừa” Tô Mạc Phi cười nói: “Sẽ không. Ta đã phế đi võ công của những người này, bọn họ không thể làm sơn tặc nữa. Chỉ hy vọng bọn họ có thể bỏ ác theo thiện.” còn chưa đợi tôi đáp lời, Tô Mạc Phi nhớ tới “Đúng rồi, nơi này còn có một vị cô nương bị bọn họ cướp về”

Anh ta xoay người bước nhanh tới, đứng trước một tảng đá lớn. Tôi lúc này mới phát hiện sau tảng đá có một thân ảnh nhỏ xinh đang ngồi, cuộn mình co ro, bả vai co rúm lại thật đáng thương. Tô Mạc Phi đi tới, giọng nói nhẹ nhàng khuyên giải an ủi nàng ta: “Cô nương đừng sợ, tại hạ

đưa cô xuống núi.” Nói xong muốn tới nâng cô nàng đó, ngay trong khoảnh khắc này, trong tay cô nàng đó loé ra ánh sáng!

Tô Mạc Phi nhanh nhẹn huy kiếm đón đỡ, ai ngờ cổ tay nàng ta xoay chuyển, trong chuôi đao bắn ra mấy kim châm nhỏ, thẳng hướng về phía người Tô Mạc Phi.

Khoảng cách gần quá, lại không hề phòng bị, mắt nhìn thấy một ngân châm xẹt qua tay phải Tô Mạc Phi. Tôi nhìn kinh hồn bạt vía “Tô công tử”. Kêu to đầy sợ hãi, bay nhanh tới trước mặt anh ta, đỡ lấy thân thể anh ta lui về sau. Nữ tặc đó hung hăng cười to ra tiếng : “Trúng độc châm của ta, người chết chắc rồi, ha ha ha.” Trong lòng tôi dâng lên lửa giận, nhắc chân hướng về phía vị huyết đạo đá cho một cái, một cước làm nữ tặc đang cười quái dị đó hôn mê.

Tô Mạc Phi trên trán đã đổ ra mồ hôi, nâng tay run rẩy điểm mấy chỗ huyết vị trên cánh tay phải, mở miệng nói chuyện cũng bình tĩnh: “Trên châm có độc” Tôi nóng nảy, tức giận trả lời: “Vô dụng!” Anh ta sửng sốt, cặp hai mắt nhìn tôi, thế nhưng lại cười cười nói: “Phải” nói xong thân thể lại không ổn nghiêng ngã. Tôi nóng lòng hỏi anh ta: “Trong bao quần áo công tử có thuốc giải độc chứ?” Anh ta gật đầu. Tôi đỡ anh ta, thậm chí kéo anh ta đi về phía chân núi.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt Tô Mạc Phi càng ngày càng trắng bệch, môi cũng bắt đầu chuyển đen, tôi gấp đến độ mồ hôi đều tuôn ra, quát to: “Tô Mạc Phi, huynh đừng chết nha!” Anh yếu ớt mở mắt, trong mắt trong suốt như có ánh sáng rực rỡ khẽ lay động, lấy lại chút thanh tỉnh “. . . .mm ” thấy anh ta còn chưa ngất đi, tôi tiếp tục gắng sức đi về trước, song anh ta cao lớn hơn tôi nhiều lắm, cánh tay tôi ôm không hết thân thể anh ta. Tôi nghiêng đầu bảo anh: “Huynh đừng nói ‘mm’ nữa nha!” Anh ta lại mơ mơ màng màng lên tiếng: “Phải . . . .” nói xong thân thể trượt xuống bên chân tôi. Tôi nhất thời luống cuống tay chân giữ chặt anh ta, gấp đến độ hô to “Huynh ôm chặt muội nha!”

Khoảng khắc đó, tôi rõ ràng cảm giác thân thể anh ta bỗng nhiên cứng ngắt, mắt nhìn tôi chột loé sáng. Trên mặt tôi hơi nóng, cắn cắn môi dưới, chủ động lôi kéo tay anh ta lên lưng tôi.

“Huynh ôm chặt muội đi.”

Kéo anh ta dọc đường tôi trượt chân mấy bận, mệt thở hồng hộc, vốn định bỏ anh lại chạy về nhà lấy thuốc rồi quay lại, nhưng bây giờ anh ta chẳng còn sức chống đỡ, lại sợ anh ta bị mấy tên sơn tặc thừa cơ đánh lén. Dây dưa mãi, vết thương trên lưng tôi bị nứt ra, lại bị mồ hôi thấm vào, đau khiến da đầu tôi run lên, nhưng tưởng tượng đến tình hình của Tô Mạc Phi bây giờ, tôi cũng đành phải cố nhịn

Trăm cay nghìn đắng kéo được Tô Mạc Phi về tới nhà đại thúc, đại thúc mở cửa nhìn thấy dáng vẻ chúng tôi, sợ tới mức tay chân lúng túng, gọi đại thúc đỡ Tô Mạc Phi từ trong tay tôi, đưa vào phòng. Tôi vội vàng chạy đi tìm gánh hành lý của Tô Mạc Phi, đem bên trong tất cả thuốc đều đưa đến trước mặt anh ta.

“Tô Mạc Phi, Tô Mạc Phi! huynh tỉnh tỉnh lại, là loại thuốc nào!” tôi lay động, Tô Mạc Phi nâng mí mắt rã rời nhìn tôi liếc mắt một cái, yếu ớt nói ra hai chữ: “Màu, trắng.....” nói xong mắt nhắm chặt, hôn mê. Tôi run rẩy cầm viên thuốc trong bình màu trắng, mở miệng anh ta nhét vào, “Tô Mạc Phi, huynh mau nuốt xuống đi nha.” Tôi thấy cổ họng anh ta cũng không động tí nào, gấp đến độ giọng nói cũng run rẩy

Đại thúc vội ra ý kiến: “Đút miếng nước thử xem”. Tôi cuống đón nhận chén nước thúc ấy mang tới, rót vào miệng Tô Mạc Phi, nước lại chảy từ khoe miệng anh ta xuống dưới. Đại thúc gấp đến độ vỗ đùi: “Sợ là nuốt không nổi nữa, vậy phải làm sao bây giờ! ?” Tôi nhất thời hoang mang, lo lắng nhìn chén nước trong tay, lại nhìn nhìn Tô Mạc Phi, bỗng nhiên nhớ tới hành động Lô Tập Nguyệt từng làm với tôi, chần chờ trong chốc lát,

ngửa đầu uống ngụm nước, cúi người đặt miệng lên môi Tô Mạc Phi . . . . .

Sau đó, tôi nghe thấy đại thẩm vui mừng hò hét: “Nuốt rồi, nuốt xuống rồi.” tôi liền đỏ mặt rời khỏi bờ môi anh ta, trong lòng ngực tim đập thành thịch. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động đụng chạm môi người khác.

Tôi lau lau khoé miệng, đứng lên “Đại thẩm, phiền thím. . . . .” “Ồi! cô gái cô bị thương?” Đại thẩm một tiếng kêu to, lúc này tôi mới phát giác lưng nóng rát, vết thương nhất định chảy máu thấm đỏ quần áo. Tôi giả bộ không sao cả, an ủi đại thẩm: “Không phải, cái này là máu của đám sơn tặc” Đại thẩm nghe thấy mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng thúc giục đại thúc đi nấu nước, để cho tôi cùng Tô Mạc Phi tắm rửa.

Chờ nước ấm đưa vào phòng, tôi trút bỏ quần áo, khi chạm vào vết thương đau, đau đến nổi mặt tôi tái nhợt. Mới vừa rồi không dám nói cho đại thẩm, sợ bà thấy những vết thương trên lưng bằng roi dọa tới bọn họ. Như thế chỉ có thể tự mình lau ở phía sau, thoa thuốc lung tung, thay quần áo sạch sẽ.

Lúc này, đại thúc cũng giúp Tô Mạc Phi tắm rửa xong, gõ cửa bảo tôi ra ngoài ăn một chút gì đi. Tôi ngồi ở bên cạnh bàn thấp thỏm lo lắng tình hình Tô Mạc Phi, vội vàng ăn mấy miếng thức ăn liền buông chén, nói tới phòng xem Tô Mạc Phi. Khi xoay người, tôi nghe thấy đại thẩm nói với đại thúc: “Nhìn vợ chồng son kìa, tình cảm thật tốt!” trên mặt tôi nóng bừng. Nghĩ đến hành động đút nước, bất kể ai thấy cũng sẽ hiểu lầm.

Nhưng việc này cũng không thể chứng tỏ được cái gì. Cũng như Lâu Tập Nguyệt làm với tôi, hẳn chỉ là hứng khởi trong giây lát, mà tôi – chỉ là tình – thế – bắt – buộc.

Nghĩ tới người kia, trong lòng lại một trận đau, giống có một cây đao đang chém giết trong lòng. Tôi cống quít không cho mình suy nghĩ nữa,

đẩy cửa ra, vừa nhắc mắt đón nhận là đôi mắt dịu dàng, tôi ngẩn ngơ, vui sướng bước nhanh chạy đến trước mặt Tô Mạc Phi, ngồi bên giường hỏi anh ta: “Huynh tỉnh rồi!” Đôi mắt Tô Mạc Phi đen láy nhìn tôi, môi yếu ớt mấp má, tôi bật người lấy tay ngăn chặn lại: “Huynh trước đừng nói nói. nhân lúc tỉnh, huynh uống thuốc đi, tránh cho huynh xiêu mọi lại...”

Tô Mạc Phi rất nghe lời mở miệng khi tôi đưa cho anh ta viên thuốc, khó khăn nuốt xuống. Không vội vàng, hơi thở dứt quãng mà nói: “Đa tạ, Đường cô nương cứu mạng tại hạ.” Tôi vì che giấu xấu hổ bản thân, bĩu môi, giọng nói không tốt lắm nói: “Ai cho phép huynh vung vãi lòng tốt chứ, sơn tặc như vậy, huynh nên giết bọn họ.” Tô Mạc Phi nghe vậy, con người thoáng rung động, chậm rãi mở miệng nói: “Chương môn từ nhỏ dạy ta, học võ tuyệt đối không phải vì giết người. Võ lâm chính khí, cũng không phải dựa vào giết chóc mới duy trì.”

Khi đó trong lời nói anh ta, tôi không phải nghe không hiểu, tôi chỉ nhớ tới lời Lâu Tập Nguyệt từng dạy tôi ‘võ công gì đi nữa cũng đều vì giết chết đối thủ’, cùng với anh ta hoàn toàn trái ngược. Tôi nhất thời tò mò hỏi han: “Vậy huynh học võ công là vì cái gì?” Tôi vẫn luôn học vì Lâu Tập Nguyệt, bằng không những ngày buồn tẻ khổ cực đó, thật không biết sống như thế nào.

Tô Mạc Phi nghe xong lời của tôi, dừng một chút, khuôn mặt tái nhợt thoáng rạng đỏ, mắt sụp xuống: “Là vì sau đó có thể bảo hộ người khác. Chương môn, sư phụ, các sư huynh đệ, bây giờ, còn có. . . . .” Tôi chống cằm nhìn anh ta, chờ anh nói tiếp, cuối cùng anh ta nhắm mắt lại không nói thêm cái gì nữa

Đợi cho vài năm sau, tôi lại quẩn quít anh ta hỏi chuyện này, còn giả bộ mang theo ghen tuông hỏi anh rằng – trong lòng chỉ có sư phụ và đồng môn thôi sao, Tô Mạc Phi mới đỏ mặt cầm tay tôi, nói : “Còn có nàng.”

***

Tô Mạc Phi ở trên giường con nghỉ ngơi một ngày, sau khăng khăng phải xuống giường đi tiếp. Tôi biết anh ta còn có trọng trách mang trên người, cũng không khuyên can gì, chỉ có thể cáo biệt đại thúc đại thẩm tốt bụng, đỡ anh ta ngồi trên lưng ngựa, xoay người ngòii trước người anh

“Muội không biết điều khiển xe ngựa, chỉ có thể như vậy .” Tôi nghiêng đầu nói một câu với anh. Tô Mạc Phi cương cứng thân thể ‘ừ’ một tiếng “Làm phiền Đường cô nương.” Tôi bảo anh ta: “Không phiền, chỉ cần huynh đừng ngã xuống, tôi sẽ không phiền.” Tô Mạc Phi ngậy ngốc, sau một lúc lâu, đỏ mặt, do dự ôm lấy thắt lưng tôi, động tác phải nói muốn cẩn thận bao nhiêu có bấy nhiêu cẩn thận.

Tôi quay đầu lại nhìn về phía trước, giờ phút này sắc mặt so với anh ta còn ‘tự tại’ biết bao nhiêu. Tôi không ngừng ám thị chính mình, tình cảm này coi như đền đáp ơn cứu mạng của anh. Sau khi đưa anh ta tới Minh Chủ Lâm, tôi liền rời khỏi

Tôi khẽ húc vào bụng ngựa, con ngựa nhẹ hí một tiếng, cất vó chạy đi. Sau lưng tôi kề sát là lòng ngực Tô Mạc Phi, giữa đường xóc nảy sinh ra ma sát vừa đau lại ngứa, thật sự nhìn không được, nhẹ nhàng cọ cọ chút. Tô Mạc Phi giọng nói từ phía sau truyền tới mang theo chút áy náy cùng xin lỗi: “Thực xin lỗi, là tại hạ khiến vết thương Đường cô nương lại nứt ra rồi”. Tôi không bận tâm lắm nói “Không có việc gì, dù sao ở sau lưng cũng không ai thấy. Cùng lắm là để lại mấy vết sẹo.”

Tô Mạc Phi không có lên tiếng đáp lời. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy hai tay đặt bên lưng tôi thoáng siết chặt, lại buông lỏng ra. Động tác rất nhỏ như vậy, lướt qua trong giây lát, giống như tôi vừa thấy ảo giác.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chấp Niệm [1]

Đến ngày hôm sau thì vị trí ngồi Tô Mạc Phi và tôi liền thay đổi. Sắc mặt anh ta còn hơi tái nhợt nói với tôi, bảo tôi ngồi phía sau anh ta để tránh cọ vào miệng vết thương. Tôi thấy anh có ý tốt, cũng không có ý kiến khác; cứ như vậy kề cạnh chạy hai ngày đi đường, rốt cục trước ngày lễ mừng thọ Thiết Trường Thủy cũng tới Minh Chủ Lâm.

Nói là Minh Chủ Lâm, thực ra đi vào mới biết được, nó trang nghiêm như một toà thành nhỏ. Vào cửa thành, dòng người qua lại, cửa hàng san sát, vô cùng náo nhiệt. Hơn nữa Thiết minh chủ mừng thọ sáu mươi, trong thành khắp nơi giăng đèn kết hoa, bộc lộ ai cũng vui sướng hân hoan.

Tôi ngồi trên lưng ngựa vọng mắt nhìn chung quanh, chỉ cảm thấy mắt mình cũng không đủ dùng, cảm giác lo lắng ở trong lòng mấy ngày qua cũng tiêu tán, cũng nổi lên ý muốn rong chơi thoải mái. Nhưng mà vừa nghĩ đến chuyện bản thân mình sẽ bị người ta nhận ra, cũng sợ Tô Mạc Phi rước lấy rắc rối, cũng không thể không biết xấu hổ mà cứ làm như không biết chuyện gì được.

Không biết nhìn thấy cái gì, Tô Mạc Phi bỗng dừng giữ chặt cương ngựa dừng lại, anh quay đầu lại bảo với tôi: “Đường cô nương chờ một lát”; xoay người xuống ngựa, bước vào trong một cửa hàng. Không bao lâu, anh ta đi ra trong tay cầm một bộ quần áo màu xanh. Tô Mạc Phi đưa quần áo cho tôi, dịu dàng cười bảo: “Đường cô nương, tại hạ một mình đi tham gia thọ yến thật sự không vui, cô cũng rảnh chi bằng cùng tại hạ đi xem náo nhiệt một phen, chỉ có điều cô phải chịu thiệt thay đổi ăn mặc chút”

Thầm nghĩ bản thân lúc trước luôn miệng nói phải rời khỏi, mà một đường theo tới nơi này. . . . .mặt tôi đỏ ửng, biết anh ta nhìn rõ tâm tư mình, lại suy nghĩ cho tôi nói những lời dễ nghe, trong lòng hơi cảm động đón nhận quần áo. Sau tìm một khách điểm, tôi thay quần áo cải trang thành nam, tóc dài cũng buộc cao dùng một trâm gỗ cố định.

Chờ đến khi tôi đẩy cửa đi ra, ánh mắt Tô Mạc Phi nhanh chóng nhìn về phía tôi, trên mặt lại có chút ửng đỏ, thấp giọng bảo: “Rất vừa người.” Tôi cúi đầu để ý ống tay áo, trong giọng nói có chút hưng phấn mà đáp lời “Ừ ha, còn là lần đầu muội mặc nam trang đó.” động tác tôi cúi đầu, tóc dài cũng thuận theo chảy xuống trước ngực. Tôi tiện tay cầm vuốt, động tác làm gì còn bóng dáng diễm đạm khí chất của một cô nương, ngẩng đầu cười hi hi với Tô Mạc Phi, “Giống không?”

Tô Mạc Phi cứ nhìn ngây người như vậy, trong đồng tử chợt loé sáng, trong đáy mắt càng dịu dàng có ý cười: “Giống”, nói xong tôi thúc giục, hai người mang theo quà mừng đã chuẩn bị sẵn, đi đến phủ đệ Thiết Trường Thủy.

Đọc theo đường đi gặp nhiều người, rất nhiều người đều biết Tô Mạc Phi, cho nên thỉnh thoảng có người tiến đến cùng anh ta trò chuyện dăm ba câu. Tôi không hiểu mấy chuyện trên giang hồ, cho nên chỉ đứng phía sau anh ta không hé răng. Chờ bọn họ nói chuyện xong, mới theo Tô Mạc Phi tiếp tục đi về phía trước. Cứ như thế dừng một lát lại đi, mất cả buổi mới tới trước phủ Minh chủ. Tô Mạc Phi đưa ra thiệp mời, một gã là tôi tớ vội vàng cung kính dẫn chúng tôi đi vào.

“Đó là chương môn nhân Không Động phái, Từ Tử Kỳ.” Tô Mạc Phi vừa đi, vừa nghiêng đầu nhẹ giọng giới thiệu với tôi, “Bên kia, vị kia, là đại đệ tử phái Hoa Sơn, Lưu Hạo; vị mặc áo xám bên cạnh vị y, là . . . . .” Tôi mở miệng hỏi anh ta, tiếng nói thoáng căng thẳng: “Những người đó, bọn họ cũng đến đây sao?” Tô Mạc Phi bỗng nhiên trầm mặc, sau đó gật gật đầu.

Tôi không nói gì, chuyển mắt nhìn những gương mặt tươi cười hồng hào ở chung quanh, trong đầu muốn vút ý nghĩ đó đi cũng không được, cũng giống như roi quất vào tận trong xương tuỷ tôi rồi. Tôi bỗng nhiên vô cùng hối hận khi đi theo Tô Mạc Phi đến nơi này. Tôi vốn dĩ tưởng rằng tôi không cần để ý, nhưng giờ này khắc này tôi mới biết được, đau ngày ấy, một khắc tôi không quên được luôn nhớ.

Tô Mạc Phi ân cần hỏi: “Đường. . . . . huynh đệ, sắc mặt đệ không tốt lắm, nếu không tại hạ cùng đệ quay về khách điếm. . . .” Tôi lắc đầu cắt ngang lời anh ta nói, hít sâu một hơi ổn định tâm tình, giả không sao hết nhìn anh ta cười nói: “Tôi nên vui vẻ vì cái trang thành công, không ai nhận ra tôi hết”. Tô Mạc Phi nghe vậy nét mặt không có tươi cười, chỉ còn lại có chút lo lắng. Tôi kéo kéo góc áo anh ta, chỉ chỉ một hạ nhân đứng đó không xa đang ngờ vực nhìn chúng tôi, “Đi nhanh đi, bằng không yển hội mà bắt đầu rồi. Đại diện Tử Thần phái lại thông dong đến trễ, cũng không hay ho gì.” Tô Mạc Phi chặc một tiếng, quay đầu lại tiếp tục đi trước.

Khi tôi đi theo anh ta bước vào đại sảnh, đại sảnh đã rộn ràng nhộn nháo ngồi đầy người. Tô Mạc Phi lập tức đi thẳng vào trong đám người, hướng về một vị mặc cẩm phục màu đen, lão giả diện mạo hiên ngang, ôm quyền nói: “Nhận lệnh chưởng môn, Tô Mạc Phi Tử Thần phái, chúc mừng đại thọ Thiết minh chủ.”

Thiết Trường Thủy to giọng cười lớn, bước đi mạnh mẽ uy vũ như sinh ra gió mà bước tới trước mặt anh ta, nâng cánh tay Tô Mạc Phi dậy, tiếng nói tựa chuông đồng rung: “Ha ha ha, hoá ra là Tô hiền chất tới đây, sao không đến sớm mấy ngày, lão phu có dịp thể hiện làm chủ nơi này”. Ông ta nâng tay vỗ vỗ bả vai Tô Mạc Phi, trong giọng nói tràn đầy sự khen ngợi “Lần này hiền chất nhất định phải ở lại thời gian lâu chút không thể từ chối.”

Tô Mạc Phi lại thi lễ với ông ta lần nữa, thẳng lưng rất đúng mực đối đáp: “Đa tạ minh chủ nâng đỡ, nhưng trong người còn có lệnh của chưởng

môn, vãn bối không dám ở bên ngoài nhiều” Nói xong, lấy từ trong lòng ngực ra một hộp gỗ vẻ ngoài hơi xấu xí, dâng hai tay: “Lễ vật Tử Thần phái, thỉnh minh chủ nhận lấy.” Thiết Trường Thủy tiếp nhận hộp gỗ, mở ra, trong mắt loé ra tia sáng, sắc mặt vui mừng hiện rõ khó nén lại nói : “Thánh được Tử Kim hoàn.” Tô Mạc Phi gật đầu: “Đúng vậy. Bốn phái cung chúc Thiết minh chủ thọ tựa nam sơn.”

“Lễ trọng như thế, Thiết mỗ xin cảm tạ” Thiết Trường Thủy quả nhiên thực vừa lòng món quà tặng này, mặt mày thần sắc đều cười, lúc này tầm mắt di chuyển, liếc đến tôi đang đứng sau Tô Mạc Phi chỉ im lặng, nghi hoặc hỏi: “Vị này chính là. . . .” Tô Mạc Phi đáp lời: “Là bằng hữu tại hạ”. Thiết Trường Thủy ánh mắt sắc bén liếc nhìn tôi. Tôi cảm giác trực giác của ông ta thuộc dạng nhân vật như thế, làm sao nhìn không ra mấy kỹ xảo nhỏ nhoi này chứ, vì thế thoải mái hào phóng cúi đầu thi lễ, học y điệu dáng Tô Mạc Phi : “Vãn bối chúc mừng đại thọ Thiết minh chủ. Vốn là không được mời, nhưng rất tò mò muốn xem võ lâm rầm rộ, trông mong minh chủ chớ trách.”

Đối với một tiểu nha đầu như tôi, Thiết Trường Thủy quả thực cũng không để ý. Ông ta thuận miệng nói câu ‘người tới là khách’, quay đầu lại cùng Tô Mạc Phi trò chuyện một lát, liền dặn hạ nhân chú ý đặt biệt chúng tôi, còn mình vội vàng ra chào đón khách.

Tô Mạc Phi dẫn tôi tới ngòi vào một góc, tay rót chén trà cho tôi. Tôi đang cầm chén nước nhấp một ngụm, nước chảy vào yết hầu khô khốc, nâng mắt tò mò nhìn chung quanh bốn phía. Không hổ là phủ Minh chủ, bên ngoài nhìn thấy liền cảm thấy khí thế rộng rãi, hiện giờ vào đại sảnh này, càng cảm thấy khắp nơi bài trí trang hoàng đều lộ ra khí thế danh gia vọng tộc.

Tôi ghé sát vào Tô Mạc Phi, cười hỏi: “Tô công tử, Tử Thần phái của huynh khí thế có bằng nơi này?” Tôi gần đây nghe không ít chuyện về Tử Thần phái bọn họ, cũng không biết rằng bọn họ ở trong chốn võ lâm địa vị

danh vọng cực cao, chỉ sợ so với này Minh Chủ Lâm cũng không kém cõi chút nào. Tô Mạc Phi thấp giọng đáp lời tôi: “Không thể nào so.” Tôi kinh ngạc truy hỏi: “Vì sao?” Anh ta mím môi cười nói “Bởi vì. . . . .”

Ngay trong khoảng khắc này, mọi người đang nói chuyện cả đại sảnh bỗng nhiên yên lặng. Không khí bí hiểm, giống như chìm vào vực băng.

Tôi cùng với Tô Mạc Phi ngồi rất sát nhau, tuy rằng bị bầu không khí này cuốn hút, nhưng ngăn cách mọi người, cũng nhìn không thấy phía trước đã xảy ra cái gì. Tiếp theo chỉ thấy đám người như có một thuyền lớn lướt qua mặt hồ, hai bên dạt ra hai bên.

Tim tôi không biết vì sao đập rộn ràng, vô ý thức đứng lên, nhìn chăm chăm về phía trước.

Khi thân ảnh xanh nhạt thanh nhã đập vào mắt tôi, con người rung động đến nỗi cảm giác mọi thứ đều biến ảo kỳ lạ

Áo trắng- tóc đen như mực, dung mạo tuyệt thế.

Người nọ đón nhận tầm mắt của mọi người, nhanh nhẹn bước tới, đôi mắt phượng từ từ cong, đuôi mắt vểnh lên, khoé miệng như cười đầy kêu căng như thế gian vạn vật chẳng có ai để vào trong mắt hắn.

Mà giờ phút này, ánh mắt hắn đã nhanh trói chặt trên người tôi, chưa rời.

Cổ họng đông cứng, như bị nhét cái gì, một âm cũng không nói ra được. Mắt tôi cũng không chớp lấy một cái, chăm chú nhìn hắn tới gần, sau đó nhìn thấy hắn chìa tay nói với tôi “Tiểu Tự, lại đây.”

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Linh hồn như bị chiếm đóng, tôi cứng ngắc vẫn không nhúc nhích.

Lâu Tập Nguyệt thấy tôi như vậy cũng không giận, tươi cười bên khoe miệng cũng chưa giảm phần nào, rút tay về, thông dong tao nhã đi tới trước mặt tôi, trước mắt đám người đang trừng mắt nhìn mà vô cùng thân thiết sờ sờ mặt tôi : “Tiểu Tự, sự phụ tự mình tới đón người trở về, người lại không nói gì sao.”

Tôi nhìn gương mặt tuấn mỹ vô song gần trong gang tấc, giống như bản thân mình đang nằm giấc mộng đẹp xa xỉ, bằng không, sao chân thực đến thế?

Lúc hoảng hốt, tôi giống như nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nhưng Lâu Tập Nguyệt đứng ở trước mặt tôi giống như không nghe thấy. Hắn đối mặt với ánh mắt tôi, mắt sâu như đêm, giọng nói mơ hồ không nhận ra được cảm xúc: “Mắt Tiểu Tự có thể thấy rồi, cho nên có khả năng rồi thì không cần sự phụ tự mình bước chân vào giang hồ .”

Tim tôi nhói đau, nước mắt nhịn nửa không được tràn ra khoe mắt. Người này sao lại có thể như vậy? Là người mang theo Diệp Linh đi mất, bỏ tôi lại, để người khác bắt được, bây giờ lại chất vấn tôi thế này.

Tôi cúi đầu, trước mắt một mảnh mơ hồ. Lâu Tập Nguyệt không nói nữa, dừng một lát, im lặng kéo tôi xoay người. Tôi cắn môi trắng bệch, bướng bỉnh đứng im. Hắn quay đầu lại hơi hơi có chút kinh ngạc, nhìn tôi ánh mắt dần dần tối sầm lại, bỗng nhiên tay ra sức kéo tôi một cái, khiến tôi lao đảo về phía trước.

Ngay vào lúc này, cánh tay bị người nào đó dùng sức túm lại, ngăn chặn bước chân tôi. Tôi ngây ngốc quay đầu nhìn về phía sau. Tô Mạc Phi kéo tôi, sắc mặt nghiêm nghị nói với Lâu Tập Nguyệt: “Lâu giáo chủ, Đường cô nương nàng. . .” “Đường cô nương?” Lâu Tập Nguyệt lặp lại một lần, trong đáy mắt hiện lên một tia sáng hàm xúc ý tứ không rõ, nhìn nhìn tôi, nâng lên ngón tay. Động tác thân mật dịu dàng như thế lại khiến người tôi co rút lại.

Giấy lát Lâu Tập Nguyệt buông lỏng tôi ra, trong khi tôi còn đang kinh ngạc, hấn cong khóe miệng cười ngạo nghễ, mỉa hoặc lòng người. Hấn đối Tô Mạc Phi giọng nói công đạo: “Tô đại hiệp, đây là chuyện tình của thầy trò chúng ta, không phiền người chủ trì công đạo.” Nói xong, không để ý tôi xoay người đi, nhưng tiếng nói trong trẻo êm tai đầy lạnh lùng rơi vào tai tôi “Đường Tự, đừng thử thách tính nhẫn nại của vi sư.”

Ở trong lòng tôi nói bản thân mình đừng đi, phải rời khỏi ma quỷ này, nhưng hai chân lại không nghe theo ý nguyện bản thân. Tô Mạc Phi ở sau người nhẹ gọi một tiếng: “. . . Đường cô nương”. Bước chân tôi dừng lại, cắn chặt răng, đưa lưng về phía anh ta dùng giọng điệu cơ hồ ngay cả tôi cũng không nghe rõ: “Hấn là sư phụ muội.” Nói cho hết lời, không còn do dự đuổi theo Lâu Tập Nguyệt.

Lâu Tập Nguyệt nghe thấy tiếng bước chân của tôi, cũng không quay đầu lại, chỉ nhẹ trở tay nắm tay tôi, nắm trong lòng bàn tay siết nhẹ, mặc kệ ánh mắt mọi người hoặc là oán hận, hoặc là kinh ngạc, hoặc là phẫn nộ nhìn chăm chú, dẫn theo tôi nghênh ngang mà đi.

Ra khỏi Minh Chủ phủ, hấn ôm tôi lên lưng ngựa, ngồi ở phía sau tôi. Mấy trăm thị vệ như hổ rình mồi vây quanh, không có sắc mặt nào mà không đông cứng, lại nắm chặt chuôi đao. Không khí như một cây cung kéo căng cứng, hết sức căng thẳng.

“Đều lui ra, để cho hấn đi” Thiết Trường Thủy đi nhanh bước ra, trầm giọng quát, khí thế không hờn giận nhưng đầy thị uy, nhìn Lâu Tập Nguyệt giọng điệu trầm ổn nói: “Lâu giáo chủ nếu tuân thủ tám năm hẹn ước, Thiết mỗ sẽ không khó xử.” Lâu Tập Nguyệt tiếng cười thanh thúy, ánh mắt lướt qua ông ta, hấn ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống mọi người, dùng giọng điệu khinh miệt không ai bì nổi nói: “Hôm nay, coi như tặng Thiết minh chủ một món quà. Tính mệnh đám người này tạm thời để lại .”

“Ma đầu!” Một lão râu dài nghe vậy, nổi trận lôi đình chỉ vào Lâu Tập Nguyệt chửi ầm lên, mặt già nua tức giận đỏ cả mặt “Ma đầu người lạm sát kẻ vô tội, ắt gặp báo ứng!” Lâu Tập Nguyệt cười khúc khích cười ra tiếng, tiếng nói thanh thúy dễ nghe quanh quẩn bên tai tôi. Sau, hăn để cầm trên đỉnh tóc tôi, liếc mắt nhìn lão già kia một cái nói : “Ông ta nên cảm ơn người, Tiểu Tự”. Tôi khó hiểu quay mắt nhìn hăn, thấy mắt Lâu Tập Nguyệt nhìn vào mặt ngơ ngác của tôi. Tươi cười của hăn như hoa nở trên đường, dịu dàng nói : “Sư phụ hôm nay tìm được Tiểu Tự rồi, thật vui, cho nên không muốn giết người.”

Trái tim kinh hoàng như bị sét đánh.

Lâu Tập Nguyệt nhìn chăm chăm tôi, sóng ngầm trong đáy mắt dần dần tán đi, mắt lại sáng rỡ trong suốt như nước. Lúc này tôi mới nhìn thấy ẩn sâu trong đó có chút môi mê. Tôi mở miệng, tiếng nói run rẩy nhỏ như nói với chính bản thân mình: “Sư phụ không có. . . . không cần Tiểu Tự?” Lâu Tập Nguyệt nhăn mày. Tôi cầm lấy quần áo hăn lại hỏi: “Sư phụ đang tìm con?” Hăn liền dùng ngón tay búng nhẹ lên trán một cái, giọng điệu có ẩn chứa tức giận nói: “Tiểu Tự rất giỏi ha, dám cùng với Bạch Khiêm lừa gạt sư phụ, còn tự mình chạy loạn khắp nơi, trở về xem vi sư phạt người thế nào.” Đang nói tới đó, hăn vung tay vung lên roi ngựa, ôm tôi tuyệt trần rời đi

Tôi dựa vào lòng hăn, gió thổi vù vù qua khuôn mặt, nước mắt cứ như vậy không ngừng chảy.

Tôi vốn tưởng rằng tôi có thể quên không nhớ Lâu Tập Nguyệt. Một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, ba năm không được thì mười năm, dài nhất cũng là cả đời . Tôi cũng có một ngày có thể khiến hăn nhớ về tôi, buồn vui này cùng đau đớn, đều quên.

Nhưng vào khắc này tôi mới rõ ràng biết được, tôi cho dù có quyết tâm lớn cỡ nào, chịu thêm uất ức thế nào, đều tan tành trong một câu nói

nhẹ nhàng của Lâu Tập Nguyệt –

“Sư phụ hôm nay tìm được Tiểu Tử rồi, rất vui”

–oOo–

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sự Phụ Hứa Hẹn

Lâu Tập Nguyệt đưa tôi ra khỏi Minh Chủ Lâm, tránh nhiều người nên không đi đường lớn, đều chọn đường nhỏ ven thôn làng, phóng ngựa chạy chậm chậm.

Một thời gian dài, tầm nhìn của tôi đã bị cảnh sắc xanh mướt của ruộng đồng hai bên hấp dẫn. Dưới ruộng hoa màu trồng thành hàng, dưới ánh nắng mặt trời chiếu sáng lá cây xanh mướt, xa xa nhìn tựa như một miếng ngọc bích lớn, một dòng suối chảy róc rách uốn lượn như đai ngọc, bao quanh ngọc bích, đẹp vô cùng.

Lâu Tập Nguyệt giọng nói dịu dàng vang ở bên tai: “Tiểu Tự nhìn gì đó?” Tôi chỉ chỉ phía trước, lại chỉ chỉ bên cạnh, phần chần đến nỗi nói ra bằng lời cũng có chút nói không rõ “Cái này, sẽ kết thành bông lúa đó? A, trong nước còn có cá nữa! Nhiều quá! sư phụ, sư phụ người xem kìa”. một tiếng ‘ừ’ nhẹ của Lâu Tập Nguyệt vang trên đỉnh đầu tôi, tôi hơi chần động, nhớ tới bản thân mình khi này dáng vẻ hơi ngớ ngẩn buồn cười, Lâu Tập Nguyệt nhất định đã thấy, thân mình cũng cứng ngắc. Tôi hơi nghiêng mặt nhìn hẳn, không ngờ hẳn cũng đang nghiêng đầu nhìn tôi, vô ý cái trán tôi chạm vào gò má mềm mại.

Trong đầu âm vang một tiếng, rối loạn.

“Hoá ra Tiểu Tự muốn vi sư ‘xem’ cái này.” Lâu Tập Nguyệt véo hai má tôi, môi tiến đến bên tai tôi dùng tiếng nói vô cùng mờ ám: “Rất hồng, cũng rất nóng . . . .” Tôi quần bách đến độ muốn chui vào một cái hang

cho rồi, Lâu Tập Nguyệt lại thối phù một cái nở nụ cười, tiếng cười thanh thúy như những giọt nước rơi trên ngọc.

Đương vào giờ lao động nên mọi người đều nghe và thấy tình hình này, đều ngẩng đầu nhìn vọng qua phía này, ánh mắt khẽ chạm vào tôi và Lâu Tập Nguyệt, đều không dứt ra. Có mấy người phụ nữ làm nông còn châu đầu ghé tai, chỉ vào Lâu Tập Nguyệt bắt đầu thì thầm, ánh mắt nhìn về phía bên này không hề e dè khiến tôi cũng đỏ cả mặt

Tôi biết Lâu Tập Nguyệt rất xuất chúng, bất kể hãn xuất hiện ở nơi nào, nhất định rất hấp dẫn người ta. Nếu người ta không hề biết bản tính hãn, chỉ nhìn cách hãn nói và cử chỉ, sẽ càng cảm thấy hãn giống như một tiên đạo ngoại thế hoàn mỹ.

Tôi liếc trộm gương mặt trắng nõn, tim đập nhanh hơn.

Cho dù tôi biết bản tính hãn, vẫn cảm thấy hãn so với ai cũng đều đẹp hơn.

Lâu Tập Nguyệt dưới ánh mắt ‘nóng bỏng’ chăm chú nhìn mình, sắc mặt vẫn không đổi, e là sớm quen rồi. Hãn kéo cương giục ngựa, điềm đàm hỏi những người đó nói: “Không biết trong nhà các vị có tiện cho tại hạ cùng đồ nhi tá túc một đêm”

Vì thế, không lâu sau, tôi cùng hãn đã được nghênh đón vào một nhà nhỏ của gia đình nông dân nhiệt tình.

Sau khi Lâu Tập Nguyệt đỡ tôi xuống ngựa, dắt tay tôi dẫn vào trong. Tôi hơi xấu hổ muốn rút tay ra, lại bị hãn nắm càng chặt. Tôi thấy ánh mắt vợ chồng nông phu ấy không bình thường, lại luống cuống, dùng sức rút tay về, lại nghe vị nông phu kia bảo với vợ mình là đi hái một ít rau xanh mới về chiêu đãi chúng tôi, liền vội vàng mở miệng nói: “Sư phụ, con đi giúp Trần đại tẩu.” Nói xong không dám liếc nhìn Lâu Tập Nguyệt, hấp tấp đi theo nông phu.

Đến khi quay về, đã là lúc hoàng hôn. Phía chân trời ánh nắng chiều đỏ ửng, rặng mây đỏ như lửa.

Tôi quay về vào trong viện, Lâu Tập Nguyệt ngồi bên bàn vẫy vẫy tay gọi tôi: “Tiểu Tự, lại đây.” Tôi vội vàng bỏ xuống mấy thứ trong tay chạy tới bên người hẳn. Lâu Tập Nguyệt hơi nheo nheo mắt khi nhìn thấy tôi, mắt như nhiễm ánh sáng mờ nơi chân trời, vô cùng rục rờ xinh đẹp. Hẳn chỉ chỉ mâm Thanh quả [1] ở trên bàn, cười dịu dàng nói: “Bọn họ đưa tới nói Thanh quả là đặc sản nơi đây, nhìn thế nhưng có khi ngọt thơm có khi chua không chịu nổi, trừ phi tự mình nếm thử, không thể nhận biết được” Nói xong, kéo tay tôi tới, trong tươi cười có chút bồn chồn “Tiểu Tự biết, vì sợ nhất ăn phải đồ chua” Tôi vội vàng gật đầu, mắt nhìn hẳn đưa một Thanh quả tới bên miệng nói: “Cho nên, Tiểu Tự có nguyện ý giúp vì sợ nếm thử chẳng?”

Tôi nhìn nhìn trái cây xinh xắn đáng yêu, nuốt nước miếng, gật gật đầu. Lâu Tập Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay tôi “Vẫn là Tiểu Tự tốt với sư phụ nhất.” trên mặt tôi nóng bừng, há miệng cắn một miếng nhỏ, liền che miệng lại sắc mặt cũng thay đổi. Thực sự quá chua đến răng cũng ê buốt.

“Trái này không được” Lâu Tập Nguyệt bỏ trái cầm trong tay qua một bên, lại cầm trái khác. Tôi mở miệng hơi chần chờ chút, vẫn cắn xuống. Lần này, tôi ngay cả che miệng cũng không, phun thẳng ra ngoài, bưng lên chén trà trên bàn, cũng không cần quan tâm là Lâu Tập Nguyệt hay là ai, uống ực ực mấy ngụm liền.

Lâu Tập Nguyệt giúp tôi dễ thở, thấp giọng nói một câu: “Trái này cũng không ngọt.” Nói xong ngón tay thon dài chọn lựa vài trái trên rổ Thanh quả, lại cầm lấy cái thứ ba. Tôi nhìn trái cây xanh ngon trước mắt, lại nhìn thấy hẳn cười túm túm giơ ra trái cây, run rẩy hé miệng, cắn một miếng nho nhỏ

Hương thơm quanh quẩn trong miệng, mỹ vị nhân gian.

Đợi khi tôi còn muốn cắn thêm một miếng nữa, Lâu Tập Nguyệt đã rút tay về, cười đến mặt mày cong cong “Xem ra, là nó” Liên ngay nơi vừa cắn, động tác tao nhã cắn xuống, tươi cười trên mặt càng rõ. Tôi nhìn hăn ăn vui vẻ như thế, trong tận đáy lòng mình cũng cảm thấy vui vẻ, ngay vào lúc này, trên tay bỗng nhiên bị siết chặt. Một lực kéo tôi cúi người xuống, tôi còn chưa kịp phản ứng, Lâu Tập Nguyệt đã giữ chặt gáy tôi, đem môi mình đặt lên môi tôi.

Ngọt ngào, mùi hương thơm ngát cùng nước trái cây lưu luyến trên miên giữa môi với môi.

Hồn tôi bay thẳng đến chân trời xa nào rồi.

Không biết qua bao lâu, Lâu Tập Nguyệt mới dừng lại, đầu lưỡi lưu luyến nhấp từng ngụm lên cánh môi tôi, sau đó dán vào môi tôi cười xấu xa: “Tiểu Tự, ngọt không?” Tôi chưa từng thấy hăn tươi cười như thế này, thoáng cái cứ ngây ngô. Tim đập thành thịch. Hai gò má hiện lên rắng ửng đỏ, nhất định so với ánh mặt trời nơi chân trời kia còn sáng lạn hơn.

Lâu Tập Nguyệt thần sắc rất vui, ôm lấy eo tôi, đặt tôi ngồi trên người hăn, tiếp tục cắn một miếng đút tôi một miếng. Trò chơi này hăn chơi không biết mệt, tôi lại chịu không nổi, về sau chỉ cần hăn chạm vào tôi một cái, cả người tôi đều có thể hừng hực lên. Đợi đến khi toàn bộ Thanh quả đều rơi vào bụng tôi, Lâu Tập Nguyệt mới thở dài nói “Tiểu Tự thực tham. Lừa vi sư đem hết Thanh quả cho người, cũng không trả lời vi sư.”

Tôi ngờ ngẩn. Trả lời, trả lời cái gì?

Phản ứng này khiến chọc hăn cười. Lâu Tập Nguyệt cười nhẹ nhàng hôn nhẹ lên môi tôi, tiếng nói lại mềm mại, hỏi lại lần nữa: “Tiểu Tự, ngọt không?”

Tôi đỏ mặt, gật gật đầu.

Lúc này, ngoài viện vang lên tiếng bước chân, tôi vội vàng luống cuống tay chân đứng dậy khỏi người hăn, cúi đầu đứng qua một bên. Trần đại tẩu tiến vào, trước ngăm nhìn Lâu Tập Nguyệt vài lượt mới nói: “Cơm nước làm xong rồi mời hai vị, nơi này sơn dã cũng không có gì ngon, ha ha” Nói xong, trên gương mặt ngăm đen cũng hiện ra vết ửng đỏ.

Lâu Tập Nguyệt cười rất dịu dàng phóng đấng “Nơi này vùng hoang vu sơn dã, mới có thức ăn ngon, đặc sản. Đúng không, Tiểu Tự?” Nói xong một ánh mắt nhẹ nhàng nhưng đầy ý vị nhìn tôi.

Đầu tôi cơ hồ cúi sát tới ngực rồi.

Hăn lại bắt đầu chọc tôi, chỉ là thay đổi kiểu khác. Trước kia là làm cho tôi cảm thấy khó chịu thế nào, bây giờ là khiến cho tôi xấu hổ cỡ nào. Có lẽ trêu chọc tôi đối với hăn mà nói, đó chính là một niềm vui. Nghĩ đến ‘giá trị’ lợi dụng mới từ mình, trên mặt tôi rơi xuống hai hàng lệ nóng bỏng.

Ăn xong cơm chiều, Trần đại tẩu nấu nước ấm để cho tôi cùng Lâu Tập Nguyệt tắm gội. Tôi lúc này mới nhớ bản thân mình trên người còn vận nam trang thanh sam, hành lý bỏ ở khách điếm, quần áo tắm rửa đều không có. Lâu Tập Nguyệt ngồi bên, dường như hiểu thấu suy nghĩ của tôi, lôi kéo tôi tới đứng bên cạnh hăn, ngón tay thon dài vén mấy sợi tóc loạn trên vai tôi, chăm chăm nhìn tôi nói: “Tiểu Tự sau này, có thể luôn luôn mặc như vậy đi, vì sư nhìn thích ‘Tiểu công tử’ tuần tú xinh đẹp, có một dáng vẻ rất khác.”

Gương mặt tôi rất vất vả mới đánh rơi được hai ráng nóng bỏng, giờ nó lại chậm rãi ửng lên, tôi há miệng thở dốc đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy Lâu Tập Nguyệt trong lời có ý bảo: “Song, dù nữ cải nam trang, thân mình Tiểu Tự trên đó quần mấy tầng băng gạc cũng không quần tốt

lắm.” trong đôi mắt long lánh, khoé môi cong lên, nhìn ánh mắt mê hoặc linh hồn nhỏ bé.

Tôi lại giống như bị dội một gáo nước lạnh, toàn thân lạnh lẽo.

Lâu Tập Nguyệt cái gì cũng không biết? Suy nghĩ này lòng vòng ở trong đầu tôi, tôi không thể nói rõ lúc này trong lòng mình tâm tình nó thế nào. Tôi có chút vui vẻ vì Lâu Tập Nguyệt không biết, trên lưng có vết sẹo dữ tợn xấu xí này, tôi không muốn để hăn nhìn thấy. Nhưng mà, ẩn sau trong đó tôi cảm thấy rất khó chịu, đó một hồi bị đánh thống khổ, cho dù hăn không tồn tại chẳng nữa, ngay cả hăn một chữ an ủi, hay chút thương tiếc tôi cũng không chiếm được.

Lâu Tập Nguyệt nhận thấy động tác tôi bỗng nhiên cứng ngắc, nhíu mi hỏi tôi: “Sao vậy, Tiểu Tự?” Tôi mím chặt môi lắc đầu tránh khỏi tầm mắt hăn. Lâu Tập Nguyệt cầm tay tôi bỗng nhiên dùng sức, tiếng nói bỗng trầm hăn xuống “Người bị thương?” tôi còn cố lắc đầu, không nhìn mặt hăn. Sau, một bàn tay giữ chặt cằm tôi kéo mặt tôi bắt nhìn thẳng vào mắt hăn, “Tiểu Tự, sư phụ hỏi người, không có nghe sao?”

Trong lòng chua xót trong chớp mắt đã lan tràn đến chóp mũi.

Còn chưa đợi tôi phản ứng lại, thân thể đã bị hăn ôm lấy đặt lên giường. Tôi bỗng nhiên ý thức Lâu Tập Nguyệt muốn làm cái gì, hai tay chống đỡ ngược hăn, giọng nói run rẩy cầu xin hăn: “Sư phụ, đừng nhìn, rất khó xem. . . . .” Lâu Tập Nguyệt chỉ dừng trong chớp mắt, lông mi dày khê khếp, che khuất vẻ mặt hăn, sau đó hăn không chút do dự trở mình tôi, hai tay đặt lên đỉnh đầu, thô lỗ xe rách quần áo tôi

Khoảng khắc khi làn da lưng lộ ra, nước mắt tôi bỗng nhiên rơi.....

Xấu xí như vậy, khó coi như thế, ngay cả bản thân tôi còn không tự nguyện đụng chạm vào vết sẹo đó, lại bị Lâu Tập Nguyệt hoàn toàn thấy . . . . . cả người lạnh run. Lâu Tập Nguyệt nhất định cảm thấy rất ghê tởm, về

sau ngay cả muốn liếc mắt nhìn tôi một cái cũng không cần suy nghĩ nữa. Nhìn, bây giờ ngay cả một câu hăn cũng không muốn nói với tôi... . . . . .

Cái roi đó dường như lại quất xuống, từng roi quất vào lòng tôi, đau đến độ không thể thở nổi. Toàn cơ thể bị nỗi sợ hãi bao trùm lấy, tôi khóc gọi hăn “Sư phụ, sư phụ. . . . .” Lâu Tập Nguyệt giống như không có nghe thấy, không có đáp lại lời nào

Khi tôi khóc lóc không thành tiếng, ngón tay ở trên hai cổ tay tôi như gôm cùm xiềng xích bỗng nhiên buông ra, tôi gần bất chấp thân mình trần trụi, xoay người muốn giữ hăn lại, bỗng nhiên hăn ở phía sau ôm chặt lấy, hơi thở nóng bỏng phun lên tấm lưng trần của tôi.

“Ta thật nên đem bọn họ giết sạch.”

Cái giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi này, oán hận cực điểm, khiến cho cả người tôi cứng đờ, tiếp theo lại chấn động kịch liệt—

Hai miếng nóng bỏng mềm mại gì đó đập lên lưng tôi, hôn từng chút, hôn lên vết roi, rút đi tất cả lời thô bạo, động tác nhẹ nhàng tựa như muốn xoa sách từng vết trên lưng tôi.

Tôi kinh sợ ngay cả đầu ngón tay cũng không dám động đậy. Không biết trôi qua bao lâu, vẻ mặt tôi hoảng hốt khi cảm thấy Lâu Tập Nguyệt đang giúp tôi đắp thuốc, ngón tay hơi lạnh di chuyển trên làn da, vô cùng ngứa ngáy khó chịu khó nói nên lời. Rồi sau đó hăn xé băng vải giúp tôi băng bó xong, ôm lấy tôi ngồi trên người hăn, hôn khoé mắt tôi sừng đỏ, lẩm bẩm: “Tiểu Tự biến thành thế nào cũng đều là đồ đệ quý nhất của sư phụ.”

Ngày nào đó tôi ôm bờ vai của hăn, không bao giờ nữa muốn buông ra, vừa khóc vừa cười giống đứa ngốc.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần tâu nói tôi và Lâu Tập Nguyệt đi tới suối tham quan chút đi. Tôi biết Lâu Tập Nguyệt đối với mấy chuyện này không có hứng thú, đang chuẩn bị đáp lại cho có lệ, lại nghe thấy một giọng nói dễ nghe vang lên: “Được, đi thôi Tiểu Tự.”

Tôi kinh ngạc nhìn bóng dáng người đứng dậy đi ra khỏi cửa, hơi ngây người, rồi vội vàng bước nhanh theo.

Gió nhẹ thổi qua, mặt nước lăn tăn.

Tôi cùng Lâu Tập Nguyệt đi theo dòng suối một lát, sau đó hẳn dừng bước. Đối mặt với dòng suối, gió thổi tay áo hẳn bay phần phật, tóc đen như ngọc như mực bay phấp phới, đó là thần thái ít khi nào có trong cuộc đời hẳn. Lâu Tập Nguyệt ngoái đầu lại liếc nhìn tôi một cái, trong đáy mắt trong như nước suối kia, hỏi tôi: “Tiểu Tự thích nơi này không?” Tôi gật đầu đáp: “Thích.”

Tay hẳn theo tiếng trả lời vuốt ve mặt tôi, hai tay nâng lên mặt tôi để tôi nhìn vào mắt hẳn, chạm vào mắt tôi nói: “Vậy về sau sư phụ cùng Tiểu Tự ở nơi này, Tiểu Tự có bằng lòng hay không?” Lòng tôi nhẹ rung động, không hiểu vì sao khẩn trương hẳn lên: “Sư phụ, vì sao phải ở nơi này?” Lâu Tập Nguyệt cong môi cười cười, “Bởi vì sư phụ nhiều kẻ thù.”

“Sư phụ, còn có con mà.” Tôi vô cùng nghiêm túc nói với hẳn: “Chỉ cần Tiểu Tự còn sống, sẽ không để cho người khác thương tổn sư phụ.” Lâu Tập Nguyệt trong đáy mắt rung rung, dường như có cái gì đó mạnh liệt kích động trong đồng tử đen như mực ấy.

Tôi không rõ, đành phải nói tiếp: “Sư phụ, người đưa con đến nơi Diệp tiểu thư đi.” Lâu Tập Nguyệt dừng một lát mới trả lời: “Mắt của người không phải có thể nhìn thấy rồi sao?” Tôi gật gật đầu “Nhưng còn có võ công nữa.” Lâu Tập Nguyệt cúi xuống, thân mật để cái trán chạm vào trán tôi, giọng nói không cho đúng hỏi “Tiểu Tự ngọc, người vì chuyện võ

công muốn tính làm cái gì.” Tôi nhất thời á khẩu không trả lời được. Hoá ra trong mắt hắn, mặc kệ tôi từ trước đến nay, hay vẫn là tôi bây giờ, đều không có gì hay ho cả

Tôi cắn cắn môi, nhắm mắt lại ngăn cách ánh mắt nóng rực từ hắn, cố gắng để mình bình tĩnh trở lại, sau nâng mắt nhìn vào mắt hắn, gằn từng chữ nói:

“Sư phụ, Cục kiếm pháp đó, con. . . . . luyện.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tôi Hứa Hẹn

Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi, nét cười trên gương mặt dần dần biến mất.

Hắn hỏi tôi “Người quyết định ?” trong giọng điệu như đang áp chế cái gì đó. Tôi nao nao, quay mặt qua chỗ khác, hốc mắt bắt đầu nóng lên, siết chặt tay gật gật đầu. Chỉ có như vậy mới có thể ở lại bên cạnh người, không phải sao?

Cách hồi lâu hắn vẫn không nói gì. Tôi không biết bản thân mình đã làm gì chọc cho hắn mất hứng, trong lòng lo sợ bất an đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy Lâu Tập Nguyệt lạnh lùng thốt ra: “Vi sư đã biết”. Sau đó khi tôi bất ngờ không kịp phòng bị, hắn kéo tay tôi, kéo tôi vào vòm ngực hắn.

Hô hấp bỗng nhiên bị chặn lại.

Lưỡi Lâu Tập Nguyệt như đội quân thần tốc xông thẳng vào miệng tôi, muốn hút sạch linh hồn tôi, tấn công đầu lưỡi tôi. Tim tôi đập mạnh như đang cố động, tất cả trong đầu giờ cũng toàn tiếng tim đập.

Khi tôi chuẩn bị ngất vì hôn mê, Lâu Tập Nguyệt mới buông tôi ra. Đầu lưỡi càn quét khoang miệng, môi mút môi tôi, hơi thở dồn dập gấp gáp. Hắn nhìn chăm chăm vào trong mắt, có một luồng khí không cần nói cũng biết đó là phần nộ, trầm giọng bảo: “Nếu người còn muốn Triệu Đan sống, nên rút lại lời nói vừa rồi”. Tôi sửng sốt, đầu óc phản ứng chậm hẳn, sau một hồi ngập ngừng nói: “Nhưng mà, mà sư phụ người. . . . .” Lâu Tập Nguyệt dứt khoát phủ nhận “Vi sư thay đổi chủ ý”. Tôi hoàn toàn ngây ngốc.

Lâu Tập Nguyệt cũng chấn chỉnh lại cảm xúc dao động, gương mặt hoàn mỹ lấy lại vẻ bình tĩnh, giống như kích động không khống chế được khi này chỉ là một giấc mộng của hắn. Hắn chạm nhẹ môi lên môi tôi mấy cái, tiếng nói mềm dịu hắn: “Người có thể giúp sư phụ giết người rất nhiều, nhưng như Tiểu Tự chỉ có một.”

Trong mắt tôi mơ hồ, ngoài trừ đôi mắt sáng như ngọc của hắn, thế giới này đều phủ bởi một tầng sương. Tôi kì lòng không được nâng tay muốn ôm lấy hắn, nhưng khi tay vừa sắp đụng tới eo hắn, đột nhiên thấy cách đó không xa có một tiếng hít thở sâu.

Cánh tay tôi giống như bị cái gì đập phải, bỗng nhiên xụi lơ. Tôi có thể cảm giác có đôi mắt nhìn chăm chăm về phía này, biết có người nhìn thấy bên này, tôi cũng có chút chột dạ ngượng ngùng nhìn hắn nhỏ giọng “Sư phụ, có người. . . . . có người ở đây.” Lâu Tập Nguyệt không nhanh không chậm ‘ừ’ một tiếng, vươn tay ôm eo tôi, siết chặt dán vào người hắn “Hắn nhìn lâu như vậy, hắn là cũng xem đủ rồi.”

Vẻ mặt tôi cứng đờ. Nhìn, lâu như vậy? !

“Sư, sư phụ, người sao không. . . . .” miệng lắp bắp. Lâu Tập Nguyệt vỗ về lưng tôi, cong cong mắt cười cười: “Tiểu Tự không thích? Tốt.” Tôi nhận thấy bàn tay hắn đặt trên eo tôi sau khi lên tiếng trả lời đã rời khỏi, trong lòng tôi bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩa, sợ tới mức tôi dùng sức túm lấy cánh tay hắn, giọng nói gấp: “Sư phụ, đừng giết y! Đừng giết! con rất thích.”

Tôi thực sợ hắn chỉ vì chút việc con con này cũng giết luôn người nọ, gấp đến độ nói chuyện cũng không kịp suy nghĩ, nói năng lộn xộn hắn. Lâu Tập Nguyệt nghe xong, đôi mắt xinh đẹp nheo lại hỏi tôi: “Tiểu Tự thích?” Tôi vội vàng gật đầu. Lâu Tập Nguyệt trong mắt ý cười càng đậm, nói: “Sư phụ không thấy như vậy đâu.” hai má tôi đỏ bừng nóng bỏng, trong mắt

đón nhận hần mỉm cười, rồi cũng như bị mê hoặc, kiễng chân, hôn lên môi hần.

Chuồn chuồn lướt nước, hơi chạm đã rời.

Lâu Tập Nguyệt đồng tử chợt loé sáng, cười khúc khích ra tiếng, đôi tay thon dài ôm lấy tôi siết chặt. Mặt tôi chôn trong vòm ngực hần, nghe thấy hơi thở tươi mát của hần, cảm thụ được hơi ấm từ cơ thể hần, còn có cái kia đang giống tôi, tiếng tim đập không hề bình ổn.

Trong khoảng khắc này tôi bỗng nhiên có một cảm giác, đây gọi là hạnh phúc.

***

Lâu Tập Nguyệt nắm tay tôi quay về, tôi cúi thấp đầu, ngoan ngoãn bước theo hần. Khi trở về nhà nông gia, Trần tẩu mở cửa nhìn tôi trong ánh mắt có chút quái dị, tôi đang đắm chìm trong dịu dàng vừa nãy, cũng không có để ý gì nhiều.

Ăn xong bữa sáng, tôi giúp Trần tẩu cầm chén bát thu dọn vào phòng bếp. Khi đang muốn xắn ống tay áo rửa, Trần tẩu thần thần bí bí kéo tôi qua một bên, hỏi tôi: “Đường cô nương, cô cùng vị Lâu công tử thực sự là thầy trò?” Tôi dùng ánh mắt không thể nghi ngờ nhìn chị, sắc mặt Trần tẩu trở nên khó coi, buông tay lôi kéo tôi, đánh giá tôi từ trên xuống dưới vài lượt: “Đường cô nương, cô cùng hần cũng là. . . . .” Hai ngón tay cái cong cong.

Tôi ban đầu bối rối, sau lập tức suy nghĩ cẩn thận, sắc mặt bỗng ửng đỏ lên. Trần tẩu nhìn phản ứng của tôi, thở dài, giọng điệu thương xót: “Nha đầu a, sao lại hồ đồ thế chứ. Đại tẩu không đọc qua sách nhưng cũng biết ‘ Một ngày làm thầy, suốt đời làm cha’ [Nhất nhật vi sư, chung sinh vi phụ], các người như thế này là muốn tạo báo ứng sao?”

Toàn thân tôi bỗng cứng đờ. Báo ứng?

Đúng lúc này, Lâu Tập Nguyệt giọng nói du dương ở ngoài cửa khoan thai vang lên: “Tiểu Tự, cần phải đi” tôi đẹp bỏ suy nghĩ lung tung, xoay người, bước nhanh chạy ra ngoài.

Lâu Tập Nguyệt vươn tay nắm tay tôi, kéo tôi ra phía cửa. Tôi quay đầu lại liếc mắt nhìn vị phu nhân đứng trước cửa phòng bếp, khi chạm vào ánh mắt bà ấy, con người khẽ run rẩy. Lâu Tập Nguyệt ôm lấy tôi ngồi trên lưng ngựa, một bàn tay nắm dây cương, cánh tay kia ôm lấy tôi, cũng không quay đầu lại, giục ngựa rời đi.

Tôi cuộn tròn trong lòng ngực hãn, thật lâu không có hé răng. Lâu Tập Nguyệt ôm tay tôi thật chặt, sau mới chú ý gọi tôi hỏi: “Tiểu Tự lại nghĩ cái gì vậy?” Tôi cắn môi dưới, chần chờ thật lâu sau, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu không nói ra.

Cứ như vậy đi. Vốn cũng chỉ có tôi để bản thân mình chìm sâu xuống. Nếu tôi vĩnh viễn không nói cho Lâu Tập Nguyệt, tội này cũng chỉ có một mình tôi chịu?? Báo ứng này, có phải cũng chỉ báo ứng lên trên người tôi? Chung quy, Lâu Tập Nguyệt cũng không có thích tôi. Hãn thích, là Diệp Linh.

***

Lâu Tập Nguyệt đưa tôi đi suốt thẳng về kinh thành. Sau ba ngày, tới một thôn trấn ngoại thành, Lâu Tập Nguyệt rút trường kiếm ra tiện tay vẽ mấy nét trên một gốc cây lớn. Tôi nhìn bảo kiếm, kiếm sáng lóng lánh tựa như mảnh băng trong tay hãn, kiếm không được tò mò, hỏi : “Sư phụ, Huyền Tuyết kiếm của người thật là đẹp.” Lâu Tập Nguyệt cười, không để ý lắm giơ Huyền Tuyết kiếm lên trước mặt tôi, đáp lời: “Thanh kiếm này sau khi dính máu, càng đẹp mắt.”

Tôi biết thời thế liền ngậm miệng, sớm biết vậy không nên cùng hãn bàn luận mấy chuyện này. Vừa nói tới võ công cùng bảo kiếm, tính tình thô bạo của Lâu Tập Nguyệt biểu hiện ra hết.

Lâu Tập Nguyệt giục ngựa tiếp tục về phía trước, nghiêng đầu nhìn về phía tôi “Tiểu Tự sao lại không nói gì?” Tôi nghĩ nghĩ, ngẩng đầu hỏi hãn: “Sư phụ vừa rồi là để lại ám hiệu gọi người phải không?” Lâu Tập Nguyệt mím môi cười to, dùng hai má cọ cọ vào mặt tôi nói: “Thông minh.” Tôi quay đầu lại, nơi vừa bị hãn chạm qua hơi nóng lên. Trong lòng nghĩ thầm — cái này thì có gì là thông minh, ai cũng có thể nhìn thấy rõ, nhưng mà được Lâu Tập Nguyệt khen tặng, tôi rất vui.

Tôi cùng hãn không đi xa lắm, có mấy bóng người từ trên trời giáng xuống, sau khi rơi xuống đất, nhất loạt quỳ gối bái hạ hô: “Giáo chủ” Lâu Tập Nguyệt tiếng nói không hề có âm điệu, mở miệng: “Khi ta rời đi có giao việc, làm tốt chưa??” Có một người dẫn đầu trả lời: “Hồi bẩm giáo chủ, đều làm tốt. Trong bảy người có bốn người quy thuận Thiên Nhất giáo ta”. Lâu Tập Nguyệt khẽ “ừ” một tiếng, khoé miệng cong lên hiện nét tươi cười hơi tàn độc, dặn dò những người đó : “Gần đây trên giang hồ còn có ác danh gì mới nổi, các người đi tìm điều tra, nếu bọn họ nguyện ý quy thuận thì tốt, nếu không muốn, giết đi.”

Toàn thân tôi chấn động. Bỗng nhiên nhớ lại ngày ấy Lục Triển Bằng nói — Lâu Tập Nguyệt thành lập một Thiên Nhất giáo, chiêu mộ được một đám giang hồ bại hoại chuyên đốt nhà cướp của giết người không chuyện ác nào không làm, khiến cho cả võ lâm căm giận. Nếu không có như thế, Lục Triển Bằng cũng không có khả năng có thể kích động nhiều người tham gia ‘Thí Nguyệt đại hội’ như thế.

Nhưng, Lâu Tập Nguyệt vì sao phải làm như vậy?

Những người đó nghe xong lời nói của Lâu Tập Nguyệt, bỗng chốc nhảy vọt lên rời đi, thân hình chỉ trong giây lát đã không còn thấy bóng.

Tôi âm thầm kinh ngạc võ công của bọn họ, còn đang nghĩ tới bản thân mình, cũng khó trách Lâu Tập Nguyệt chướng mắt. Tôi tập võ nghệ năm năm đó, so với mấy người này còn kém xa không bằng nửa điểm.

“Năm người bọn họ đều là cao thủ đứng đầu võ lâm, Tiểu Tự mới luyện năm năm, không bằng bọn họ cũng là chuyện rất bình thường” Dường như nhìn rõ trong đầu tôi đang nghĩ cái gì, Lâu Tập Nguyệt ở phía sau tôi không nhanh không chậm nói. Tôi nghe xong trong lòng cũng thoải mái chút, nói: “Sư phụ, nếu con từ giờ trở đi, có cần bản năm năm kia, có thể tiến bộ nhanh không?” Lâu Tập Nguyệt nâng tay xoa xoa tóc tôi, dịu dàng đáp lời: “Tiểu Tự ngốc, người chỉ cần đi theo cạnh sư phụ, không cần luyện nữa” Tôi há miệng thờ đốc còn muốn nói gì đó, Lâu Tập Nguyệt đã ra sức quất roi vào mông ngựa. Tuấn mã chạy như bay, tiếng gió vù vù, khiến những lời tôi chưa kịp nói nuốt vào trong cổ họng.

Lâu Tập Nguyệt cùng tôi tìm một khách điểm nghỉ ngơi, sau đến đêm, tôi nằm trên giường trần trọc. Đè lại lá thư nóng bỏng trong ngực áo, cuối cùng tôi ngồi dậy. Tử Yên nhờ tôi mang phong thư này tôi lại kéo dài mấy tháng, hôm nay cơ hội đến kinh thành. Nhưng mà, Tử Yên lại không muốn để cho Lâu Tập Nguyệt biết chuyện này, nói kiểu khác, tôi phải lừa hãn đưa thư đi. Đối với người không biết thì tìm cớ quá dễ, nhưng vì tôi trước giờ chưa bao giờ kiếm cớ nói dối Lâu Tập Nguyệt.

Tôi ngồi ở bên giường suy nghĩ hồi lâu, mãi cho đến khi chân trời bắt đầu tảng sáng, tôi mới quyết định. Nhân ngay lúc này, tôi vụng trộm đem thư đưa tới người nhà Tử Yên, sau đó lập tức quay lại. Quyết định làm thế này, tôi không còn nghĩ nhiều nữa, vội vã mặc quần áo sau chạy khỏi phòng.

Khi đi ngang qua phòng Lâu Tập Nguyệt, thấy cửa phòng hãn đóng chặt, hãn là còn chưa dậy, tôi bước nhanh ra khỏi khách điểm. Lúc này trên đường đã có vài người đi đường rải rác, tôi hỏi một người Đồng phủ ở nơi nào, sau đó theo hướng người đó chỉ là cưỡi ngựa đi

Lúc này đây rất thuận lợi, nhưng cũng mất nửa canh giờ mới tới trước phiến cửa lớn màu son kia. Tôi nhìn bảng hiệu trên đầu, lưu loát khắc vàng ba chữ – ‘ Đông vương phủ ’, đang còn ngây người, thị vệ trông cửa vương phủ liền tiến lên hỏi.

“Người nào? trước cửa vương phủ không được nghỉ chân chờ đợi, đi mau đi mau.” Tôi vội vàng xuống ngựa, hỏi gã: “Xin hỏi, trong phủ các người có một cô nương gọi là Tử Yên chứ?” Người nọ tay giơ lên định xô đẩy tôi cứng đờ ở giữa không trung, vẻ mặt ngây người một chút, run rẩy nói: “Có, có nha.” Lòng tôi như có tảng đá rơi xuống, lấy ra phong thư trong ngực áo thật vất vả giữ gìn đưa cho y nói “Đây là Tử Yên tỷ ký thác tôi mang thư tới nhà, xin người chuyển giao cho người nhà của tỷ.” Người nọ vẻ mặt vẫn ngơ ngác như trước nhận lấy.

Dem thư đưa tới, tôi nghĩ chỉ thừa dịp Lâu Tập Nguyệt trước khi rời giường phải về, một khắc cũng không ở lại xoay người lên ngựa chạy quay về. Đi được nửa đường, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, dường như nhắm thẳng bên này chạy tới.

Tôi tò mò liếc mắt quay đầu lại nhìn, những người đó giục ngựa lướt qua tôi, chặt trước ngựa tôi. Trong đó một người ôm quyền nói: “Cô nương, vương gia nhà chúng tôi mời cô vào phủ một lần.” Tôi giữ chặt cương ngựa, hoài nghi nhìn bọn họ vài lần sau, đáp lời: “Ta không biết vương gia nhà người.” ngụ ý rất rõ ràng, một khắc cũng không cần thiết. Những người đó hiển nhiên đã đoán được phản ứng của tôi như thế, sắc mặt không đổi nói : “Như thế, tại hạ chỉ có đắc tội”. Nói xong, bàn tay đặt lên chuôi kiếm bảo kiếm bên hông. Những người khác theo hẩn nghe theo.

Con ngựa cũng đã nhận thấy bất an, hí vang dùng vó ngựa nện xuống đất, tiếng vang thanh thúy vào buổi sáng sớm vắng vẻ này lại nghe rất chói tai.

Tôi vội ghìim dây cương, giữ chặt ngựa lui về sau mấy bước. Nếu còn có võ công, tôi không nhất định không phải đối thủ của bọn họ, nhưng bây giờ....

Mắt thấy những người đó từng bước ép sát, tôi ổn định tinh thần, mở miệng nói: “Được, ta đi theo các người.” Nói xong, vỗ vỗ con bạch mã, nhảy xuống khỏi lưng ngựa, hung hăng quất một roi.

Bạch mã như tia chớp bắn ra, vào khoảng khắc những người kia không kịp phòng bị, vượt qua đội ngũ chạy đi. Có người quay đầu muốn đuổi theo, tôi vội vàng la lớn: “Vương gia nhà ngươi không phải muốn gặp ta sao? Đừng để ngài ta đợi lâu.” Những người đó thoáng suy tư, giục ngựa đi tới trước mặt tôi, “Mời đi.”

Tôi bị bọn họ mang về Đông vương phủ. Vừa mới vào trong cửa đã có người hầu ở trong viện, hạ nhân vương phủ dẫn tôi đi qua vài sân qua vài toà viện đẹp, đi qua mấy hành lang gấp khúc, cuối cùng đứng trước một cửa gỗ có khắc hoa.

Tôi đẩy cửa ra rồi đi vào trong, chỉ thấy một người đàn ông mặc cẩm y ngồi đối diện cửa phòng ở vị trí trên cao, trong tay cầm một chén trà bạch ngọc đương thưởng thức. Nghe thấy động tĩnh tôi bước vào, anh ta nhướng mi nhìn về đây, đôi mắt phát sáng, câu đầu tiên nói với tôi là:

“Tử Yên muội muội của bốn vương, còn chưa có chết?”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sự Phụ Lại Thỏa Hiệp

Tôi bị anh ta hỏi một câu khiến sững sốt. Muội muội? chết? Điều này sao lại từ miệng một người anh trai nói ra. Giọng điệu hồ hững, khiến cho người ta thấy trái tim băng giá. Nhưng.... tôi nhìn kỹ khuôn mặt người nọ, mặt mày dung mạo có mấy phần giống Tử Yên, mày như lá liễu, mắt tựa như làn nước thu, là một người đàn ông tuấn tú. Đến nổi rất giống Tử Yên, trên khuôn mặt còn mang theo vài phần sắc thái phái nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Người nọ nhìn về phía tôi trong mắt như chứa ý mỉm cười, nhưng ý cười này khiến cho tôi hoảng hốt. Anh ta bỏ chén bạch ngọc trong tay xuống, đứng dậy, từ từ bước đến trước mặt tôi, quần áo lộng lẫy theo động tác đi của anh ta, tay áo mở rộng, phóng khoáng phóng đảng.

“Cô, chính là đồ đệ Lâu Tập Nguyệt?” Anh ta hỏi tôi, môi mỏng khẽ nhấp. Tôi không biết anh ta hỏi như vậy có ý gì, không có trả lời, bị anh ta áp bức tới gần, kìm không được phải lui về sau nửa bước.

Anh ta đứng ở nơi cách tôi không tới hai bước chân, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn thẳng vào người tôi. Tôi hít sâu một hơi ổn định tình thế trong đầu, bình tĩnh nhìn thẳng vào anh ta: “Tử Yên tử tốt lắm, nàng. . . .” Người nọ cười nhạt một tiếng cắt ngang lời tôi nói, đôi mắt như ánh sáng khẽ chớp động: “Tốt? a, nàng nếu quá ‘được’ tốt, sẽ không viết phong thư này.” Nói tới đây, trên mặt anh ta vẫn cười như trước, song ngữ điệu thoáng trầm xuống “Cho nên, phiền cô nương lúc về chuyển lời của bốn vương cho muội muội, bảo nàng an tâm đợi bên người Lâu Tập Nguyệt, tận hưởng ân ái triền miên đi. Về phần phụ lão trong nhà, không

nhọc nàng quan tâm, hai năm trước nóng lòng mong mỏi vì con gái, lần lượt bệnh chết rồi.”

Như một tiếng sấm rền nổ vang, cả người tôi đứng thẳng bất động tại chỗ. Nghĩ tới sau này Tử Yên biết, trong lòng co rút đau đớn một chút.

Người nọ nói xong những lời này, trong đáy mắt loé sáng ánh phản hân, giây lát lấy lại bình tĩnh. Khóe miệng tươi cười khiến người ta nhìn không ra đó là thật hay giả, nói: “Cô chính là người ở bữa tiệc mừng thọ Thiết minh chủ, ‘đệ tử’ được Lâu Tập Nguyệt mang đi trước mặt mọi người.” Lần này không phải nghi vấn, mà đó là giọng điệu khẳng định. Lời còn chưa dứt, anh ta bỗng nhiên vươn tay về phía tôi, tôi hoảng sợ lui về sau, nhưng vừa vịn bị anh ta bắt lấy.

“Cũng chỉ là như thế thôi.” Anh ta nắm cánh tay tôi, híp mắt đánh giá tôi, trong giọng nói còn mang theo ý khinh miệt không hề che giấu: “Lâu Tập Nguyệt coi trọng cô vì cái gì?? Vậy mà vì cô có thể tự mình chạy tới Minh Chủ Lâm.” Tôi giãy dụa cố tay, ai ngờ anh ta hình như biết rõ, dùng sức mạnh hơn nữa. Tôi thấy giãy dụa vô ích, chỉ phải đối mặt với anh ta lạnh giọng nói: “Vương gia, xin buông tay.” Anh ta dường như không nghe thấy lời tôi nói, kéo tôi tới trước mặt, ánh mắt nhìn chăm chăm tôi như muốn đâm thủng cả linh hồn tôi nói: “Cô dùng cái gì mê hoặc Lâu Tập Nguyệt hả?”

Tôi thừa dịp anh ta chưa chuẩn bị, một ngón tay đánh vào huyệt vị trên cánh tay anh ta. Anh ta hít sâu hơi, bất ngờ chưa kịp phòng ngự đành buông lỏng tay tôi ra, che dấu đau xót khó chịu trên cánh tay, giọng trầm hẳn “Cô nói xem, phải dùng cô hay vẫn là Diệp Linh, có thể áp chế được Lâu Tập Nguyệt đây?”

Da đầu tôi khẽ run lên!! Kinh ngạc trừng mắt nhìn anh ta, có một ý niệm đáng sợ trong đầu khiến tôi ứa ra mồ hôi lạnh sau lưng. Chẳng lẽ, anh ta muốn lợi dụng tôi . . . .

Ngay vào lúc này, người nọ quay người đi đến trước ghế tao nhã ngồi xuống, cong khoe môi lườm tôi cười cười: “Mau trở về đi thôi, tiểu muội muội nên ngoan ngoãn đợi bên người sư phụ.” Anh ta nâng chung trà lên nhấp một ngụm “Cô có lẽ còn không biết, giá trị con người cô bây giờ có thể sánh bằng Diệp Linh kia, có khi cao hơn nữa.”

Tôi nhìn anh ta, lui về sau mấy bước, xoay người giống như muốn chạy trốn vội vàng ra hướng cửa, khi vừa mở cửa, đột nhiên đâm sầm vào ngực một người.

Tôi kinh hãi trong thoáng chốc đã buông lỏng xuống. Lấy tay nắm lấy vạt áo hăn, khoảng khắc tay vừa đụng vào quần áo hăn, đã bị Lâu Tập Nguyệt mạnh mẽ nắm vào lòng bàn tay, liền kéo tôi đi ra ngoài.

Bước chân tôi thất tha thất thểu chẳng thể theo kịp bước chân Lâu Tập Nguyệt, sau đó nghe thấy người nọ nói phía sau tôi giọng vô cùng kỳ dị: “Lâu giáo chủ đối với ái đồ (đệ tử yêu) thật sự là bảo vệ chặt chẽ nha.”

Lâu Tập Nguyệt nghe thấy lời này bỗng nhiên dừng bước, ngoái đầu nhìn liếc anh ta một cái, khoe miệng cười vô cùng quỷ dị: “Đồng Tử Hiên, nếu Tiểu Tự ở kinh thành có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, ta cho Đồng vương phủ nhà người, chó gà cũng không tha.” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Lâu Tập Nguyệt, khi hăn nói những lời này khoe miệng nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, khiến cho người ta tâm hồn nhận nhạo, nhưng cũng lạnh đến nỗi người kinh hồn bạt vía.

***

Lâu Tập Nguyệt gần như kéo tôi đi ra khỏi Đồng vương phủ, “Sư phụ, sư. . . . .” Tôi nói còn chưa xong, đã bị hăn bế đặt ngang lưng ngựa. Con ngựa chạy băng băng, lộ bộ khiến ngay cả lực phủ ngũ tạng của tôi cũng sinh đau. Nhưng cũng không dám ngo ngoạ, cũng không dám ngồi dậy.

Lâu Tập Nguyệt tức giận, rất tức giận. Hắn không cho phép tôi gạt hẳn chuyện gì, chỉ vì việc giúp Tử Yên, từ đầu tới cuối một chữ cũng chưa từng nói với hắn. Cuối cùng bị người ta vây bắt, nhưng lại nhờ hắn ra tay cứu. Tôi thật là vô dụng mà.

Con ngựa không biết chạy bao lâu, dạ dày tôi gần như muốn co quắp xổ ra, thì tra tấn này rốt cục cũng chấm dứt. Lâu Tập Nguyệt không chút thương tình nào kéo tôi vào khách điểm, lúc đầu óc tôi còn choáng váng, đá văng cửa phòng ra sức đẩy tôi vào trong phòng.

Tôi té ngã trên mặt đất, đầu cũng không kêu ra tiếng, ngẩng đầu lên nhìn mặt hắn đang phủ tầng sương lạnh, sinh ra cảm giác rùng mình. Nuốt ngụm nước miếng, tôi lo lắng rất nhiều, mở miệng nói: “Sư phụ, con sai rồi, con. . . . .”

“Tiểu Tự sai chỗ nào.” Lâu Tập Nguyệt từ trên cao vọng xuống nhìn tôi, giọng điệu thờ ơ như nước lạnh không hề có gợn sóng: “Bằng hữu nhờ tận tâm đi làm, như vậy rõ ràng đại nghĩa mà, sư phụ nên khen người mới phải.”

Trên trán lấm tấm mồ hôi rơi xuống, giọng nói tôi có chút ấp úng: “Sư phụ, con” giọng nói bỗng nhiên ngưng bật. Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên cúi người vươn tay đến, tôi nghĩ rằng hắn muốn đánh tôi, hoảng sợ tới mức nhắm tịt hai mắt, thật lâu cũng chẳng có đau đớn như dự đoán. Tôi hoài nghi mở to đôi mắt, thấy tay Lâu Tập Nguyệt dừng cách hai má tôi không tới nửa tấc, thế nhưng khễ run rất nhỏ, trong mắt hắn có chút hoang mang không thể nói được.

“Sư phụ. . . . .” một khắc đó tôi không biết có gan dạ từ đâu, vươn tay nắm lấy tay hắn, sau đó rõ ràng cảm giác được trong mắt hắn thoáng run rẩy. Tôi sợ hãi rút tay về, ôm chặt lấy tay hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn nói: “Sư phụ, người đưa con tới nơi Diệp tiểu thư đi.” Dừng một chút, rồi nói

tiếp: “Dùng ba ngày thời gian đổi năm năm võ công, con cảm thấy rất có giá trị.”

Lâu Tập Nguyệt tiếng nói trong trẻo dễ nghe nhưng lạnh lùng vang trên đỉnh đầu tôi: “Vi sư đã nói qua, người không cần võ công gì cả, ở lại bên người ta là tốt rồi.” Tôi lắc đầu, “Tiểu Tự cũng muốn trở nên mạnh mẽ chút. Nếu không thể cứu giúp, ít nhất có thể tự bảo vệ mình.” Lâu Tập Nguyệt nhếch môi không nói chuyện, tôi nhận thấy hãn buông lỏng tay, vội vàng ôm lấy hãn lấy lòng, trên mặt nóng đến độ có thể bốc hơi nước.

“Sư phụ, Tiểu Tự nghĩ sai rồi, không muốn sư phụ luôn vì con mà phân tâm.” Nói xong đợi một hồi lâu, nghe thấy tiếng thở dài vang bên tai. Hay tay Lâu Tập Nguyệt ôm tôi siết chặt vào lồng ngực, gần như muốn tôi hoà hết vào cơ thể hãn, lời nói ra cũng mềm nhẹ đi: “Tiểu Tự, ta có lúc thực sự không hiểu. Rõ ràng nắm người ở trong lòng bàn tay, nhưng vẫn cảm thấy rằng chỉ cần đảo mắt lại không thấy người nữa.” Hãn hôn lên tóc tôi, cánh môi mềm mại dán lên trán tôi “Tiểu Tự, nếu như có thể vĩnh viễn ôm người như vậy không buông tay, thật là tốt biết bao.”

Trong chớp mắt nước mắt lặng lẽ rơi.

Diệp Linh là gì, Tử Yên là ai, cũng không quan trọng. Tôi trở tay dùng sức ôm lấy hãn, dùng sức đến độ khiến mình không thể thở nổi, giống như chỉ cần buông lỏng ra, tôi sẽ giống như con cá mất nước, lập tức chết.

***

Lâu Tập Nguyệt đồng ý đưa tôi tới Diệp Linh tiếp tục giải độc, nhưng là phải chờ thêm đoạn thời gian nữa. Hãn dường như bề bộn nhiều việc, dẫn tôi về một nhà ở lại trong Thiên Nhất giáo, sau đó vài ngày sẽ không gặp bóng hãn đâu.

Vì sợ tôi quá nhàm chán, Lâu Tập Nguyệt để cho tôi lúc nhàn rỗi có thể đi mua sắm, cũng có thể đi vào thư phòng, còn nói để cho tôi xem nhiều

sách chút. Tôi đỏ mặt gật đầu, thầm nghĩ bản thân mình học thức so với Tử Yên kém rất nhiều, càng không nên so với Lâu Tập Nguyệt. Thấy tôi có dáng vẻ đồng ý, Lâu Tập Nguyệt cất tiếng cười to, kéo tôi vào lòng ngực, cúi đầu hôn, sau đó khiến cho tôi cái gì cũng quên mất.

Sáng sớm hôm nay, Lâu Tập Nguyệt vẫn như cũ không thấy. Tôi dậy, sau rửa mặt chải đầu xong đi thẳng tới thư phòng. Ngày hôm qua hôm kia xem chỉ còn lại mấy quyển sách không nhiều lắm, song tôi xem một hồi cũng xong rồi. Tôi nhìn nhìn chung quanh sách xếp đầy giá, cũng chẳng biết chọn, chọn vài quyển lật vài tờ rồi trả trở về, sau đó lại chọn bản khác.

Lúc này tôi đột nhiên nhớ tới, trong phòng Lâu Tập Nguyệt có một quyển sách, hình như hẳn rất thích nó. Tôi nếu chọn không được, không bằng nên xem quyển đó đi. Vì thế tôi bỏ sách vào giá, ra thư phòng đi thẳng tới phòng hắn.

Thuộc hạ trong Thiên Nhất giáo được mệnh lệnh của hắn, không dám gây khó dễ tôi. Tôi đi thẳng một đường không bị ngăn trở đi vào phòng hắn, liếc mắt một cái đã thấy quyển sách kia lẳng lẳng đặt ở đầu giường hắn, Lâu Tập Nguyệt ba ngày chưa về, phòng này gần như chẳng còn giữ chút mùi hương nào của hắn, đối với tôi chỉ cần nghĩ Lâu Tập Nguyệt ngủ yên khi dựa vào gối đầu này, đệm chăn giường này, vẫn kim lòng không được ngồi trên giường, vươn tay sờ sờ chăn cùng gối đầu đó, sau đó trong lòng không bình tĩnh nằm xuống ôm chặt chăn của hắn.

Làm sao mới có ba ngày không gặp, tôi đã nhớ hắn?? Nhớ hắn đến độ không thể giữ ý tứ làm ra mấy hành động này?

Tôi cảm thấy bản thân mình nhất định là điên rồi.

Hít sâu một hơi tìm lại lý trí, tôi dùng khủy tay chống ngồi dậy, lơ đãng đẩy, không chú ý đẩy sách rơi vào khe hở giữa giường và tường. Tôi

cuối quít tìm chung quanh, muốn tìm đồ vật này nọ lấy sách ra, ánh mắt dừng lại trên cái đế cắm nến lớn ở trên bàn.

Tôi đi vài bước tới kéo đế nến đó, thế nhưng nó không lấy ra được, ngăn người, tay lại tiếp tục vận lực. Ngay vào lúc này, nghe thấy một tiếng ‘cách’ khê nhỏ, tiếp đó trên bức tường xuất hiện một ô vuông tối.

Tim đập thành thịch. Tôi biến bản thân mình không nên xem trộm, nhưng mắt vẫn không kiềm chế được nhìn trộm vào hướng ô vuông tối đó. Trong đó có đế một viên cầu giống như từ thủy tinh tạo thành, cả vật thể đỏ sẫm như máu, mà tâm cầu dường như trống không. Tôi nhìn vài lần, cũng không dám coi trộm nhiều, cuốn quít đẩy cửa lại cửa ô vuông, lại ‘cách’ một tiếng tất cả đều trở lại.

Đế nến đó hoá ra là dùng để đóng mở ô vuông bí mật đó, xem chừng làm bằng tay không bao giờ lấy ra được. Không có cách nào, tôi chỉ biết vội vàng cởi giầy nằm lên giường, duỗi thẳng tay tìm lấy. Dùng sức của chín trâu hai hổ, trong khoảng khắc thấy tay mình kẹp được quyển sách, một bàn tay bỗng nhiên đặt lên cổ tai tôi

Tôi nhất thời sợ tới mức hét lên một tiếng, tiếng còn nói chưa ra khỏi miệng, người nọ đã đè ép tôi xuống, ép tôi không hề động đậy nổi nằm dưới thân.

“Tiểu Tự đang làm gì đó?” nghe tiếng nói ra tiếng vô cùng ám muội khiến tôi ngứa ngứa da mặt. Tôi đỏ mặt tai nóng vùi mặt mình vào trong chăn, như là một tên trộm làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp

Thừa dịp người khác không ở đây, tôi lén lút vào phòng người khác, còn nằm dài trên giường hăn..... . . . Thật là bẽ mặt.

Lâu Tập Nguyệt vươn tay kéo ôm lấy eo tôi, hơi nóng phun lên gáy cổ tôi, khiến tôi run rẩy từng trận. Hăn bỗng nhiên mở miệng nói: “Tiểu Tự, ngày mai vi sư mang người đi đến Diệp Linh”; tôi run rẩy chột ngưỡng hăn,

sau gật gật đầu, thân thể có chút cương cứng. Tuy rằng quyết định phải đi, nhưng mà tưởng tượng đến đau đớn gần như không thể chịu đựng được, tôi vẫn không lạnh mà rét run.

Lâu Tập Nguyệt dường như đã nhận ra, xoay người đem ôm lấy tôi ngồi lên trên người hắn, dịu dàng: “Tiểu Tụ, người nếu không muốn. . . .” Tôi vội vàng kéo cánh tay hắn, “Sư phụ, con đi”. Lâu Tập Nguyệt một lúc sau cũng không nói gì, ôm chặt lấy tôi hồi lâu. Lúc tôi nghĩ rằng hắn sẽ không nói thêm gì, lại nghe thấy hắn đang cố đè nén cảm xúc mở miệng nói: “Vi sư, không nữa.”

Trong khoảng khắc đó, hốc mắt và tim đều nóng lên.

Tôi biết trong lòng hắn thương yêu tôi, sợ tôi đau. Loại dịu dàng bây giờ của Lâu Tập Nguyệt, thường thường chỉ khi nào tôi nằm mơ mới thấy được, trong lòng cảm thấy rất cực không uống phí, hắn có lẽ cũng đã yêu tôi.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sư Phụ Thổ Lộ

Được Lâu Tập Nguyệt ôm, tôi nhào vào lồng ngực hẳn nghe tiếng tim đập vững vàng từ hẳn, giống như hoà cùng một tiếng tim đập với tôi. Nghĩ lại mấy ngày qua, Lâu Tập Nguyệt cố ý đi Minh Chủ Lâm tìm tôi, dịu dàng hôn lên những vết thương trên lưng tôi, ra lệnh cho tôi không được còn có ý nghĩ muốn cùng Triệu Đan luyện kiếm, còn có bên dòng suối kia ôm hôn tôi, hôm nay khẩn trương đến Đồng vương phủ cứu tôi. . . . .

Tôi có thể coi đó chính là ý ngầm yêu – thích?

Tim đập bình bịch, giống như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.

Lâu Tập Nguyệt buông lỏng tôi ra một chút, trong đáy mắt loé sáng nhìn tôi, bỗng nhiên khẽ cúi đầu dùng răng cắn khẽ lên vành tai, thổi hơi thở vào lỗ tai tôi. Giọng nói hẳn mang theo hơi ấm khiến người ta tâm thần không yên, nói: “Khó trách Tiểu Tự thích vật này.” Tiếng nói vừa dứt, tôi còn chưa thấy rõ lắm, hẳn đã giơ lên vật này nọ che lên mặt tôi, sau đó nhìn tôi một lúc lâu, mắt nheo lại, trong đó có ánh sáng lấp lánh động lòng người. Cuối cùng, lấy vật đó đi, Lâu Tập Nguyệt cúi người hôn lên chóp mũi tôi, khẽ cười nói: “Giống, rõ ràng là một con mèo nhỏ.”

Tôi biết mắt tôi rất tròn, thế nhưng cứ nói tôi là con mèo nhỏ, tôi cảm thấy rất ngại. Mở miệng đang muốn nói chuyện, lại nhìn thấy hẳn cầm vật gì đó trong tay, khó khăn lắm mới dừng lại — thì ra mặt nạ con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm bên người hẳn.

Đồng tử run rẩy kịch liệt.

Bên tai vang lên âm thanh hỗn loạn, càng lúc càng lớn, cơ hồ nhồi cả vào đầu óc tôi. Giọng đàn ông phóng khoáng, đó là Trương đại ca, giọng nói non nớt mềm mại, đó là Hồ Tử còn có.....

Toàn thân tôi bỗng nhiên trở nên cứng đờ. Lâu Tập Nguyệt nhận thấy tôi phản ứng khác thường, nâng tay nhẹ nhàng vỗ về mặt tôi, hỏi: “Tiểu Tự còn đang suy nghĩ hộ sẵn bản kia?” Tôi ra sức cắn môi dưới. Nghĩ chứ, làm sao có thể không nghĩ. Chỉ bởi vì tôi, hại cả nhà Trương đại ca bị hại. Tôi không chạm tới tâm Lâu Tập Nguyệt như sắt đá được, làm không được, hối hận cũng không được.

Lâu Tập Nguyệt thấy vẻ mặt tôi thế này cũng đã hiểu. Hắn hít sâu một tiếng, hai tay vòng qua thắt lưng tôi, bàn tay cách lớp quần áo xoa xoa, xoa đến nỗi lưng tôi đang thẳng cũng mềm nhũn ra

“Tiểu Tự đang trách sư phụ sao?” Lâu Tập Nguyệt giọng nói bình thản khiến nghe không ra cảm xúc gì. Tôi nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen láy đó, trong lúc này không biết nên nói gì để chống đỡ.

Lâu Tập Nguyệt siết chặt cánh tay, để cho tôi kề sát vào ngực hắn. Hai tay tôi chặn trong ngực hắn, dưới tay là nơi trái tim đập. Tần suất mạnh mẽ này, khiến cho tôi phải mở lời: “Sư phụ, thực ra võ công không phải chỉ để giết người”. Lâu Tập Nguyệt hơi hơi nheo mắt, nhìn tôi không dời tầm mắt. Tôi thấy mình trong mắt hắn, khẩn trương nuốt ngụm nước miếng, giọng nói chuyện càng thấp: “Tựa như con, là vì. . . . . sư phụ.” trong đáy mắt Lâu Tập Nguyệt loé sáng.

“Cho nên?” Hắn hỏi tôi, không có dáng vẻ tức giận. Tôi cũng gan lớn hơn chút, cánh tay run rẩy ôm quàng qua cổ hắn, dùng giọng điệu nhẹ ngọt ngào ngay cả bản thân mình cũng không nghe thấy: “Cho nên, có một số người, sư phụ cũng không thể . . . . . không giết được?”

Tôi thấy Lâu Tập Nguyệt không lên tiếng, nghĩ rằng hấn giận, nóng vội mà giải thích: “Nếu có người muốn hại sư phụ, Tiểu Tự tuyệt đối sẽ không tha thứ hấn, cho dù liều mạng cũng sẽ giết chết hấn. Thế nhưng, nhưng mà như Trương. . . .”, “Đường Tự ” Lâu Tập Nguyệt tiếng nói rõ ràng cắt ngang lời tôi nói, đôi mắt sáng tựa như biển sâu nhìn tôi, dò xét tất cả. Hấn không nhanh không chậm đáp lại: “Nếu mà sư phụ bị người ta làm bị thương chân, hai mắt nhìn không thấy còn bị bỏ rơi trên đường, người có biết sẽ như thế nào không?” Tôi nói như đinh đóng cột trả lời: “Con sẽ không tha thứ cho người nọ.” Lâu Tập Nguyệt sờ sờ mặt tôi, cười nói ra từng chữ: “Cho nên, bọn họ đều đáng chết.”

Tôi hít sâu một hơi. Ngay lúc này, nghe thấy Lâu Tập Nguyệt giọng nói dịu dàng: “Là sư phụ của Tiểu Tự, nếu ai làm người bị thương, giống như làm sư phụ bị thương. Đối với những người này, Tiểu Tự còn nhớ sao?” Tôi bỗng nhiên cứng họng không trả lời được. Lâu Tập Nguyệt luôn như vậy ‘cường từ đoạt lý’, thị phi chẳng phân biệt được, nhưng mỗi câu hấn nói, có thể khiến tim tôi đập nhanh hơn.

Hấn nói – Là sư phụ của Tiểu Tự; hấn nói – sư phụ luyện tiếc; hấn nói – Ta muốn vĩnh viễn ôm Tiểu Tự không buông tay. . . . .

Đây là yêu, đúng không?

Tôi nhút nhát hỏi chính mình, nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt đang mỉm cười, rốt cuộc không dời được tầm mắt. Trong lòng có cái gì như đang từ từ nhồi nhét vào, rồi lại giống như bị đào lấy mất.

***

Hôm sau khi xuất hành, tôi lại hỏi về Bạch Khiêm, Lâu Tập Nguyệt nhẹ nhàng buông quơ đáp lời, nói cậu ta đi làm việc. Tôi bạo gan hỏi tiếp đi đâu vậy, Lâu Tập Nguyệt lạnh lùng liếc xéo tôi một cái, thoáng nhìn khiến tim tôi đập mạnh, ngậm miệng lại. Hấn bảo người hầu dẫn hai con ngựa tới,

sau đó ôm tôi ngồi trước người, sau đó giọng điệu đầy ma quỷ hỏi tôi: “Tiểu Tự sợ sư phụ giết Bạch Khiêm rồi?”

Tâm tư của tôi bị hắt nhìn rõ, không nói tiếp gì nữa. Lúc này Lâu Tập Nguyệt ở phía sau tôi, hừ lạnh một tiếng nói: “Nó dám cùng người kết hội gạt ta, tất nhiên là phải chịu phạt. Song, nó còn có chút hữu dụng với ta, cho nên ta sẽ tạm thời giữ lại tính mạng của nó.” Bả vai tôi hơi co rụt lại, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi. Tuy rằng biết hẳn là người bạch tình bạc nghĩa, nhưng tận tai nghe hẳn nói như thế, vẫn cảm thấy trái tim giá lạnh. Bạch Khiêm theo hẳn nhiều năm như vậy, hẳn không hề niệm tình cũ, tôi đây ...

“Tiểu Tự không giống nó.” Lâu Tập Nguyệt giống như biết thuật đọc nội tâm, tôi vừa mới nghĩ tới đó, hẳn đã nói tiếp thêm. Hẳn siết chặt tôi vào lòng ngực, nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Tiểu Tự không giống, không giống bất kỳ ai”. Mặt tôi đỏ như trái táo, đầu cúi thấp, không dám ngẩng đầu nhìn hẳn, trong lòng có một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy qua.

Có thể trở thành người đặc biệt với Lâu Tập Nguyệt, là mơ ước tha thiết, tôi mong ngóng bao lâu, bây giờ mộng đẹp đã thành sự thật, tôi lại trở thành kẻ lo được lo mất, quý trọng nhiều thực sự không nên.

Tôi tự nhắc nhở chính mình, hơi nghiêng người nhào vào lòng Lâu Tập Nguyệt, hai má dán vào trước ngực hẳn. Lâu Tập Nguyệt thoáng cương cứng người, sau nhẹ nhàng nở nụ cười, ôm tôi giục ngựa lên đường.

Đi vội một đoạn, Lâu Tập Nguyệt cho ngựa đi chậm lại, hỏi tôi: “Tiểu Tự không muốn đi?” Tôi sửng sốt, nghĩ hẳn là hẳn thấy vẻ mặt tôi hoảng hốt nên hẳn mới nghĩ lầm là tôi còn do dự. Lắc lắc đầu, tôi can đảm dùng tay ôm lấy eo hẳn, hít hương tươi mát thanh nhã trên người hẳn, tâm cũng như say, hơi ngây ngất hỏi hẳn: “Sư phụ, Tiểu Tự hỏi người một việc, người đừng giận nha?” Lâu Tập Nguyệt lên tiếng, chờ. Tôi ngẩng mặt, nhìn thẳng vào tầm mắt hẳn, căn cứ môi dưới, trong đầu hiện lên hình ảnh ngày

ấy hẳn cùng Diệp Linh ôm nhau dây dưa ở trong rừng trúc trước phòng tôi, giọng nói tôi hơi nhỏ lại hỏi hẳn: “Sư phụ, vậy Diệp tiểu thư thì sao?”

Lâu Tập Nguyệt nhú mày “Diệp Linh? Nàng ta làm sao?” “Không, không có gì.” Tôi thấy hẳn không muốn nói, vội vàng lảng tránh, không nói về việc này nữa. Thực ra, tôi hoàn toàn không có tư cách gì để hỏi, Lâu Tập Nguyệt cũng không tự miệng nói với tôi những lời nói ấy. Tôi đối với hẳn thì không phải như vậy, nhưng những thứ này cũng không đại biểu đó là tình yêu.

Thế nhưng lần này Lâu Tập Nguyệt cũng không có ý buông tha, hẳn nâng cằm tôi lên, đôi đồng tử trong suốt như nước nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng điệu có chút mất hứng nói: “Tiểu Tụ lại tính toán giấu diếm sư phụ chuyện gì?” Tôi nhất thời nóng nảy, “Không có, con, con chỉ là tò mò, sư phụ đi Lục gia bảo cướp cô dâu, còn đồng ý giúp Diệp tiểu thư hái Tam Sinh hoa, Bạch Khiêm nói nàng là người sư phụ rất coi trọng, con....” Nói mấy câu tôi bị hẳn ép bức lại nói năng lộn xộn.

Lâu Tập Nguyệt nghe thấy đồng tử bỗng nhiên lóe ra, khóe miệng cong lên hé ra nụ cười bồn chột, mặt để sát lại đây, cái trán để trên trán tôi cười tùm tùm hỏi: “Tiểu Tụ ghen?” Tôi hoảng sợ xua tay liên tục, mặt đỏ tai hồng ngay cả nói cũng nói không được. Trong đáy mắt Lâu Tập Nguyệt hàm ý chọc ghẹo càng nồng đậm, ngời thẳng lưng, giọng điệu tỏ ra hơi thất vọng nói: “Tiểu Tụ lại nói dối, không hề giống như trước thẳng thắn thành khẩn đối với sư phụ” “Không phải, không phải, sư phụ, con. . . . .” Tôi cầm lấy vạt áo hẳn vội vàng muốn giải thích, nhưng hành động kế tiếp của hẳn, ngăn chặn tất cả thanh âm.

Lâu Tập Nguyệt cười khúc khích, cúi đầu hôn lên chóp mũi tôi đã ra chút mồ hôi mỏng, cười đến nổi mắt mày cong thành trăng non, “Tiểu Tụ ngốc, sư phụ giúp Diệp Linh là vì để cho nàng ta làm một chuyện, hái Tam Sinh hoa cũng là vì chuyện này. Đầu óc của người, thật không hiểu đã nghĩ đi đâu rồi.”

Tôi ngốc nghếch ngây ngô nhìn chăm chăm Lâu Tập Nguyệt, trong lòng bỗng nhiên dâng lên tình cảm kịch liệt, giống như giữa biển mênh mông có cánh hoa to lớn đưa tôi lên tận không trung, trong lòng tôi tràn đầy vui mừng, chân tay lại luống cuống.

Tiếng nói run rẩy, tôi lại hỏi hấn một câu: “Sư phụ, người cùng Diệp tiểu thư. . . .” “Chỉ là theo như nhu cầu.” Lâu Tập Nguyệt bình tĩnh lại giọng điệu không thể nghi ngờ gì nữa trả lời tôi.

Khoảng khắc đó, trước mắt như có sương mù. Tôi ngẩn lệ nằm trong lòng ngực hấn, liều mạng ôm chặt hấn. Lần đầu tiên cảm thấy hạnh phúc hoá ra ngay tại trong tay tôi, mà tôi chỉ vừa mới phát hiện.

Dần dần, thân hình Lâu Tập Nguyệt giống như có chút cứng nhắc, qua hồi lâu tôi nghe thấy hấn nói: “Tiểu Tự, người buông ra chút.” Tôi đang đắm chìm trong hạnh phúc ngập đầu, làm sao còn cố kỵ được đến này đó, dán chặt trên người hấn làm nũng nhẹ nhàng xoay chuyển eo “Sư phụ, chờ con khôi phục võ công, người tiếp tục dạy con lợi hai hơn nữa, như vậy Tiểu Tự về sau cũng có thể bảo hộ người” Lâu Tập Nguyệt vẻ mặt hơi thay đổi, bất cười, ôm tôi vào người thốt ra tiếng : “Tiểu Tự ngốc, quá ngốc” Tôi được hạnh phúc khiến đầu ngây ngất, vậy là duỗi cánh tay ôm lấy cổ hấn, ngằm nắm lấy tóc dài như mưa ở phía sau lưng hấn, cười tươi chưa bao giờ cười được phép làm càng như thế.

***

Suốt hai ngày đi đường, tôi cùng Lâu Tập Nguyệt cũng tới nơi ở Diệp Linh. Lâu Tập Nguyệt đỡ tôi xuống ngựa, đi băng qua rừng trúc, lập tức đi thẳng tới nhà trúc nhỏ nơi Diệp Linh ở.

Diệp Linh hình như biết chúng tôi sẽ đến, dựa vào cửa ôm cánh tay nhìn về phía hai chúng tôi, khi chạm vào ánh mắt khẽ cười cười nói: “Cô thực sự còn quay lại, chưa thấy người nào quật cường như nha đầu này”

Tôi liếc mắt nhìn Lâu Tập Nguyệt một cái, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của hắn cùng dáng vẻ cao ráo, lông mi dày dài, mũi cao thẳng, môi mỏng, tất cả sợ hãi trong lòng đều biến mất.

Lòng tôi bình thản đáp lại lời Diệp Linh nói: “Phiền cô, Diệp tiểu thư.” Diệp Linh cất bước đi đến trước mặt tôi, khi đang muốn nói gì với tôi, Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên mở miệng nói: “Tiểu Tự, người tiến vào cốc trước, sư phụ cùng nàng có chuyện cần nói.” Tôi gật gật đầu, ngoan ngoãn đi vào phòng trong, đóng cửa phòng lại.

Lâu Tập Nguyệt hình như cố ý đè thấp giọng nói, hai người nói không tới vài câu, đẩy cửa ra gọi tôi đi ra ngoài. Hắn nắm tay tôi suốt dọc đường, đi tới trước cửa phòng đến bên giường huyền băng, tôi hít sâu một hơi, thật vất vả mới quyết tâm buông hắn ra, tay vừa mới định buông phát hiện hắn vẫn như cũ dùng sức nắm chặt.

“Sư phụ?” Tôi khó hiểu gọi hắn một tiếng. Lâu Tập Nguyệt rũ mắt nhìn về phía tôi, dịu dàng nói: “Ba ngày này, sư phụ cùng Tiểu Tự.”

Đầu óc tôi trống rỗng. Tôi thì thào hỏi hắn: “Sư phụ vì sao phải. . . . .” Diệp Linh chen vào nói: “Sư phụ cô sợ cô chống đỡ không được, muốn dùng chân khí giúp cô bảo vệ kinh mạch.” Tôi chớp mắt, nước mắt liền rơi xuống. Bất chấp còn có người khác ở đây, tôi nhào vào lòng hắn, ra sức ôm chặt hắn.

Lâu Tập Nguyệt sờ sờ của tóc tôi, vuốt ve lưng tôi nói: “Nếu không phải người kiên trì, vi sư sẽ không cho người chịu khổ cực thế này”. Tôi vừa khóc vừa cười đáp lời hắn: “Không khổ, có sư phụ ở đây, sẽ không khổ.” Lâu Tập Nguyệt không nói, chính là ôm chặt tôi.

Những ngày kế tiếp, tôi gần như đang vượt qua giữa lò luyện ngục. Độc trong cơ thể một khi trừ bỏ, gần như có một sợi tơ xuyên qua xương cùng thịt tôi, từng sợi, rồi lại chậm rãi rút ra.

Thế nhưng tôi cảm thấy đó không phải không chịu đựng được. Bởi vì Lâu Tập Nguyệt vẫn nắm tay tôi. Trong lòng bàn tay hẵn có độ ấm cùng run rẩy, mặc dù tôi đau đến mức sắp ngất đi, vẫn cảm giác được ấm áp rõ rệt như thế.

Chờ đến khi tôi mở to mắt, đầu óc hồn độn ý thức mất giây lát mới từ từ quay về. Tôi hoảng sợ phát hiện bản thân mình đang gối đầu lên cánh tay một người, cả kinh vừa muốn xoay chuyển thân mình, động tác lại bị đông cứng lại rồi.

Nhìn dưới ánh trăng, người nọ đang ôm tôi, có một cảm giác ngọt ngào tự nhiên nảy sinh. Tôi cũng không biết, vẻ mặt Lâu Tập Nguyệt khi ngủ lại tịch mịch cùng bất an đến thế, giống như ánh trăng đã lấy đi hết những tàn nhẫn cùng tà khí trên người hẵn. Tôi nhìn hẵn không chớp mắt, chậm rãi, từ từ như mê hoặc dần dần đi tới sát môi hẵn, khẽ chạm vào môi hẵn, nhưng trong chớp mắt tôi bỗng bừng tỉnh.

Tôi đang làm cái gì đây?!

Tôi xấu hổ đến nỗi hai má bỗng nhiên đỏ bừng nóng rực. Cũng may Lâu Tập Nguyệt đang ngủ, bằng không tôi. . . . . Vội vàng dừng lại suy nghĩ ngớ ngẩn trong đầu, thả lỏng thân thể ngoan ngoãn hướng nằm sát vào Lâu Tập Nguyệt, tham lam hưởng thụ hết hơi thở cùng độ ấm từ hẵn. Tôi nghĩ, nếu thời gian có thể ngừng ngay vào giờ khắc này, thật là tốt biết bao.

Nhưng vàng thái dương không hiểu được tình cảm của tôi. Tôi cảm thấy không bao lâu, bầu trời đã sáng, một nhóm nắng sớm len từ ngoài cửa vào trong phòng. Lâu Tập Nguyệt ngủ bên người, khẽ giật mình rất nhỏ, lông mi dày khẽ rung rẩy tựa như gần tỉnh. Tôi vội vàng giấu mặt vào trong chăn, nhắm mắt giả vờ. Tim đập thành thịch, sợ chuyện mình nhìn hẵn ngủ bị phát hiện

Lâu Tập Nguyệt cũng giống như không phát hiện, sau khi tỉnh lại nhìn tôi sau một lúc lâu, hẳn mới buông ra đứng dậy Tôi nhẹ nhàng thở ra, lại bỗng nhiên nghe thấy giọng nói êm ái dễ nghe vang lên: “Tiểu Tự, về sau khi giả bộ ngủ đừng thở hỗn hển như thế. Còn có. . . . .” Một bàn tay bỗng nhiên nắm lấy cằm tôi, dùng sức nâng lên, sau đó hai cánh môi đè ép xuống

Đầu óc tôi ‘ầm’ vang lên một tiếng, mơ mơ hồ hồ nghe thấy Lâu Tập Nguyệt cười nói: “Còn có, lần sau lúc muốn hôn trộm, dứt khoát chút.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Sư Phụ Ẩn Nhân

Tôi thật là muốn tìm một cái hang chui vào cho rồi!

Lúc này vào giờ khắc này, trong đầu tôi chỉ có ý nghĩ đó.

Lâu Tập Nguyệt nói lỏng cầm tôi ra, tôi vội vàng kéo chân trùm lên, ngay cả đầu cũng bao phủ, mặt nóng đỏ bừng cơ hồ có thể đốt cháy cả chân cũng được. Lâu Tập Nguyệt thấy thế cười ha ha ôm tôi dậy, cách làn chân ôm tôi. Cầm hấn gác lên đỉnh đầu tôi, ý cười nồng đậm nói với tôi: “Tiểu Tự, vi sư nói nghiêm túc đó, về sau người muốn đối với sư phụ....” tôi vội chui ra khỏi chân, lấy tay che cái miệng của hấn lại, trong lòng ngực tim đập thành thạch liên hồi.

Khoảng khắc tiếp theo, tôi rên một tiếng, giống bị bàn ủi nóng chạm phải muốn rút tay về, lại bị Lâu Tập Nguyệt bất ngờ nắm lấy. Lâu Tập Nguyệt cầm tay tôi chạm vào môi hấn, dùng đầu lưỡi lếm dường như rất hồ hững – liếm đầu lòng bàn tay tôi. Cái cảm giác này vô cùng khó chịu, mềm mịn của lưỡi vân vê từng tấc da thịt, nơi nào lướt qua cũng giống như điện chạy khắp toàn thân.

Mặt tôi đỏ gần như có thể phun ra máu được.

Không bao lâu, môi hôn lưu luyến rời khỏi lòng bàn tay di chuyển tới từng đầu ngón tay. Lâu Tập Nguyệt hôn lên những ngón tay mảnh khảnh, ngược mắt nhìn về phía tôi, đồng tử đen láy sáng rỡ soi rọi khắp nơi khiến tâm người ta hoảng sợ.

Tôi gian nan hít sâu một hơi, giọng nói run rẩy nói: “Sư phụ, đừng, như thế này.. Diệp. . . . . a!” Đầu ngón tay bị răng không mạnh cũng chẳng nhẹ cắn một phát, đau đớn rất nhỏ qua đi, nhưng ngay cả trái tim cũng bị khoái cảm này khiến cho tê liệt. Tôi bỗng nhũn cả người ra, nếu không phải ngồi trên người hắn, chỉ sợ ngay cả chân cũng run rẩy.

Khi tôi không biết làm gì, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hắn, Lâu Tập Nguyệt mới ‘tốt bụng’ thả tôi ra. Hắn cầm tay tôi, môi hôn lên môi tôi mấy cái: “Tiểu Tự hôm nay nghỉ một ngày, ngày mai tiếp tục.” Tôi vừa nghe, ngạc nhiên đến nỗi mất hết cả ngại ngùng, nhìn hắn hỏi: “Vì sao, sư phụ? Diệp tiểu thư không phải nói nên liên tục ba ngày không gián đoạn sao?” Lâu Tập Nguyệt không đồng ý gì chỉ trả lời: “Có sư phụ ở đây, làm gì có nhiều thứ không nên như vậy.”

Nghe hắn nói với giọng điệu như thế chỉ biết đây không phải thương lượng, mà là quyết định. Song, tôi ngẫm lại, chỉ cần Lâu Tập Nguyệt vui vẻ là được rồi, tôi cũng chẳng có gì đáng để bận tâm. Dù sao, sau khi đau quá cũng sẽ ngất xỉu đi, sớm một ngày hoặc là trễ một ngày cũng không có gì khác nhau. Tôi ngẫm nghĩ, đưa mặt tựa vào người Lâu Tập Nguyệt.

Hắn cup mắt nhìn tôi một lúc lâu, sau đó nói: “Tiểu Tự ngủ tiếp thêm lát đi, sư phụ phải đi ra bên ngoài chút.” Tôi lắc lắc đầu, hai tay kéo chăn mền để lại trên giường, chân hướng xuống đất, mở miệng nói: “Sư phụ chờ, Tiểu Tự mang nước lại đây.” Sau khi hai chân chạm đất, lại không bước ra được.

Lâu Tập Nguyệt giữ chặt tay tôi không buông, cười rất ý nhị: “Tiểu Tử của sư phụ thực hiền lành.” Tôi đỏ mặt liếc mắt nhìn hắn một cái, thấp giọng nói : “Sư phụ, đừng đùa con nữa. Tiểu Tự đi múc nước.” Lâu Tập Nguyệt không nói thêm gì, cũng không có nhiều lời trêu chọc tôi, buông tay ra, tôi vội vã ra khỏi phòng.

Ăn xong bữa sáng, Lâu Tập Nguyệt mới nói hấn đưa tôi ra ngoài dạo chơi.

Hấn dẫn tôi đi trên con đường nhỏ lên núi hơi vắng vẻ, gió núi từ từ, lay động tay áo hấn, tóc đen bay bay. Tôi nhìn hấn ở trước mình phóng khoáng tuyệt trần, trong lòng lén lút vui vẻ.

Bỗng nhiên, Lâu Tập Nguyệt dừng bước chân, quay người lại hỏi tôi: “Tiểu Tự khát không?” Tôi ngây ngô gật đầu. Lâu Tập Nguyệt chỉ vào một gốc cây to kết trái nhiều đỏ au cả cây, nói: “Loại quả dại này có thể ăn, nước cũng nhiều.” Tôi mới phản ứng được, vội nói: “Dạ, Tiểu Tự đi hái”. Vài bước chạy đến dưới tàng cây, vừa định thi triển khinh công nhảy lên mới nhớ tới bản thân mình không còn nội lực. Tôi ngửa đầu nhú mày, dùng sức kiễng chân duỗi thẳng cánh tay, thế nhưng cây này rất cao, đừng nói trái cây, ngay cả lá cây tôi còn sờ không tới.

Tôi nôn nóng tới mức đổ cả mồ hôi trán, khi này mới thấy một bóng ảnh hờ hững xẹt qua, mơ hồ tựa như làn khói nhẹ nơi cuối chân trời, còn không kịp thấy rõ, Lâu Tập Nguyệt đã nắm hai trái cây đứng trước mặt tôi.

Tôi nói tiếng cảm ơn sư phụ, sau đó hơi ngại ngùng đón nhận một trái, mới vừa đưa lên miệng cắn một miếng còn chưa kịp nuốt xuống, bỗng nhiên nghe thấy Lâu Tập Nguyệt chậm rãi nói: “Tiểu Tự hình như cao lên không ít a.” Nói xong, còn ôm lấy tôi, khóa tay múa chân trên đỉnh đầu tôi, “Trước kia đến ngực vì sư, bây giờ đã tới cằm.”

“Khụ khụ.” Tôi bị nước trái làm cho sặc nghẹn, ra sức ho khan, Lâu Tập Nguyệt giúp tôi vỗ về sau lưng cho xuôi khí. Một hồi lâu tôi mới có thể nuốt được miếng trái trong miệng xuống, phản bác lại lời hấn: “Sư phụ, không phải Tiểu Tự cao lên, mà là sư phụ người . . . .” thời gian năm năm, tôi không hề còn là một tiểu nha đầu, mà Lâu Tập Nguyệt cũng không phải là thiếu niên mười bảy tuổi như trước kia nữa.

Lâu Tập Nguyệt nghe tôi nói như vậy, gãi gãi cằm nói : “Ừ, về sau Tiểu Tự phải ăn nhiều một chút, để tránh cho giống như lần trước ở suối nước nóng, nước không sâu cũng bị chìm.” Tôi bị hấn nhắc tới chuyện túng quẫn trước kia, hơi ngượng ngùng cúi đầu. Lâu Tập Nguyệt vươn tay xoa hai má tôi, lòng ngón tay cái lướt qua môi tôi, cảm giác thấy tôi khó chịu run rẩy, mới rút tay về. Đưa quả đại kia ở trong tay nhét vào tay tôi, Lâu Tập Nguyệt nói: “Hai trái này người đều ăn đi, loại này gọi ‘Quả táo’, đối với việc khôi phục thể lực rất có ích.”

Tâm tôi khẽ rung động, Lâu Tập Nguyệt đưa tôi đi vì chuyện này? Hấn sợ sức khoẻ tôi chịu không nổi. Một cảm giác ấm áp không hề có dấu hiệu báo trước lan tràn khắp lồng ngực. Tôi nhào tới ôm lấy hấn, trái cây trong tay rớt ra khỏi tay lăn lóc trên mặt đất cũng mặc kệ, chính là ra sức ôm lấy hấn. Rất hạnh phúc, đến độ có chút không chân thật.

“Tiểu Tự ngọc.” Lâu Tập Nguyệt trong đáy mắt cười vô cùng dịu dàng, ống tay áo lại vung lên không trung, một luồng gió đánh rơi hai quả táo, được hấn đón rơi vào trong tay áo. Khi đem trái cây đưa cho tôi, khoe miệng Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên cong lên, tươi cười biến đổi có chút ám muội. Hấn cúi đầu môi để sát vào vào bên tai tôi, giọng điệu nhẹ lại chậm rãi nói ra: “Tiểu Tự không nhận, là muốn sư phụ ‘đút’ người sao?” Tôi đỏ mặt tai hồng đón nhận trái cây, từng ngụm từng ngụm cắn xuống ăn hết.

Chờ đến khi tôi nuốt hết thịt trái cây, Lâu Tập Nguyệt cũng chẳng che tay tôi dính nước trái cây, nắm tay tôi quay về. Khi xuyên qua rừng trúc bên ngoài nhà trúc, tôi kinh ngạc thấy một bóng người quỳ thẳng tắp ở chỗ đất trống ngoài rừng, trong lòng hình như còn một người

Tôi khó hiểu nghiêng đầu hỏi Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, bọn họ tới làm gì vậy?” Lâu Tập Nguyệt trả lời: “Hấn là là cầu y ” Tôi hiểu ra, liền gật đầu: “À. Vậy Diệp tiểu thư đâu, vì sao không thấy nàng đi ra?” Lâu Tập Nguyệt nhìn nhìn tôi, tựa như gió thoảng mây bay hỏi tôi: “Nàng vì sao phải đi ra?” Tôi sửng sốt. Thầy thuốc tâm tựa như người cha người mẹ,

hành nghề y là cứu giúp không phải sao? Tôi không nghĩ kỹ lại mở miệng nói: “Sư phụ, Diệp tiểu thư không phải tốt bụng đã cứu con sao, vậy bọn họ. . . . .”

Lâu Tập Nguyệt búng ngón tay lên ót tôi, nhíu mày: “Những người đó sống hay chết, vi sư không quan tâm. Về phần ngươi, Tiểu Tự, người cho là Diệp Linh sẽ cứu ngươi vô điều kiện?”

Tôi bị hấn hỏi ghen lời, nhất thời cũng không nói nên lời, nghĩ lại quan hệ của hấn cùng Diệp Linh, lại cảm thấy rất khó chịu. Lâu Tập Nguyệt nói bọn họ chỉ là “theo như nhu cầu” , nhưng cái hình ảnh trong rừng trúc ngày đó cũng là ‘yêu cầu’ sao?? Cái này chôn sâu vào tim giờ cảm giác bỗng nảy lên không thể nào khống chế được, tôi nói với Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, Diệp tiểu thư muốn điều kiện gì?” Lâu Tập Nguyệt mím môi, sau một lúc nói với tôi: “Không can hệ với ngươi”.

Lại là kiêu này.

Cổ họng tôi có chút đau nói: “Sư phụ không cần đồng ý điều kiện của Diệp tiểu thư, độc trong người Tiểu Tự khó giải, chúng ta rời khỏi đây ngay đi.” ánh mắt Lâu Tập Nguyệt trầm xuống “Ngươi có ý gì?” Tôi nghĩ lúc đó tôi nhất định là điên rồi, cho nên dưới đáy mắt ẩn chứa đầy tức giận của Lâu Tập Nguyệt, còn dám tranh luận nói: “Tiểu Tự làm mất Tam Sinh hoa, lần trước lại cùng với Bạch Khiêm gạt sư phụ chuyện mắt, nên bị phạt.” Nói xong câu đó, lòng tôi đầy phật phùng nhưng tư thế lại rất bình tĩnh.

Đúng, nên bị phạt. Lâu Tập Nguyệt chưa từng mềm lòng với ai? Những thứ chỉ có mình hấn dành cho tôi, tôi cảm thấy chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế. Nhưng hạnh phúc này tới quá nhanh, nhanh đến độ đã treo trái tim tôi ở giữa không trung.

Tôi có thể mặc kệ hấn cùng Diệp Linh có quan hệ gì, có thể không thèm để ý Tử Yên ở bên người hấn tám năm, nhưng mà, tôi sợ hấn có một

ngày bỗng nhiên không hề nói một tiếng chẳng còn đối xử tốt với tôi như thế nữa. Tôi biết, tôi càng trở thành người có lòng tham không đáy. Tôi còn muốn Lâu Tập Nguyệt phải chỉ mỉm cười dịu dàng như thế với mình tôi, cái suy nghĩ này khiến cho tôi ngày đêm rơi vào trong sợ hãi, cho dù tôi tự ám thị mình đừng nghĩ nhiều, cũng không thể cứu vãng được mọi chuyện..

Nếu vẫn phải bị hắt hủi quên bỏ rơi ở góc nào đó, chỉ lén lút nhìn thấy hắt, thích hắt, tôi sẽ không bất an giống như thế này. Chẳng qua một khi đón nhận được ánh sáng từ hắt, tôi không chịu đón nhận mảnh đen tối kia nữa.

Nghe tôi nói xong những lời này đó, đôi đồng tử Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi biến đổi liên tục, cuối cùng bình tĩnh. Hắt vươn tay về phía tôi, hơi dùng sức xoa hai má tôi “Tiểu Tự ngốc, chờ người khỏi bệnh hắt, vì sự thực sự nên hảo hảo phạt người.” Lâu Tập Nguyệt khi nói những lời này hơi híp mắt, khoé mắt cong lên, một độ cong hoàn mỹ nhìn rất là tốt.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên hỗn độn. Tôi nhìn về phía ồn ào đó, chỉ thấy người quỳ ngoài rừng trúc đang chạy nghiêng ngả về phía này, lập tức quỳ gối trước mặt tôi: “Diệp thần y, cầu người, cầu người cứu con gái tôi đi! Cầu người!” Đầu đập bịch bịch liên tục lên mặt đất, chỉ có vài cái đã rách da, trên trán máu tươi chảy đầm đìa.

Tôi hoảng sợ, vội vàng nâng đỡ phu nhân đó: “Không, không, tôi không phải Diệp thần y bà cần tìm” Vị phu nhân ra sức nắm lấy tay tôi, như là nắm lấy hơi thở cuối cùng của con gái mình, nâng lên gương mặt dính máu nhìn tôi. Ánh mắt này, khiến tôi chấn động mạnh

“Đi thôi, Tiểu Tự.” Lâu Tập Nguyệt tiếng nói bình tĩnh rơi vào trong tai tôi, tôi hơi sững sờ nhìn về phía hắt, tiếp theo bị hắt lôi kéo tôi ra khỏi bàn tay như gông cùm của vị phu nhân kia, dắt tay tôi đi vào sâu trong rừng trúc.

Tôi liên tục quay đầu lại nhìn về phía phu nhân đó. Bà ta quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, ánh mắt dữ dội nhìn chăm chăm vào tôi, nhiều tình cảm lắm, nhiều mong đợi lắm, lại nhìn đến khi bóng tôi dần biến mất, ánh sáng đó bỗng biến mất, tựa như trống rỗng mất đi hồn phách.

Vành mắt lại sưng. Ngày nào đó, mẹ tôi cũng dùng ánh mắt này nhìn tôi lần cuối, sau đó dùng tay lấy cái thiết che tôi lại

*****

Đêm đến, có một cơn mưa nhỏ, không khí trong phòng trở nên ẩm ướt và oi bức.

Tôi ở trong phòng ngồi rất là bất an, cuối cùng cắn răng một cái chạy ra khỏi phòng. Đợi đến khi chạy ra khỏi rừng trúc, vị phu nhân đó vẫn quỳ gối như buổi sáng gặp ở nơi đó. Tôi hít sâu một hơi, đi đến trước mặt bà bỏ xuống một ít thức ăn trong tay, bảo với bà ấy : “Cô nên đi tìm một người khác đi, Diệp tiểu thư nàng. . . . .” Nghĩ đến ban ngày tôi đã hỏi qua Diệp Linh, nàng ta trả lời, thực sự khiến tôi khó mở miệng. Diệp Linh híp đôi mắt nhỏ dài liếc nhìn tôi, cười tùm tùm nói ‘Đường cô nương không dỡ sao, có thể tự mình đi cứu nha. Sách thuốc của ta rất nhiều, còn có một phòng dược liệu, tùy cô sử dụng. Cũng coi như ta tặng cho Lâu giáo chủ một phần ân tình’.

Tôi bị cứng họng đứng tại chỗ nói không nên lời. Sau đó, tôi mới dần dần hiểu được, Diệp Linh cùng Lâu Tập Nguyệt có phần nào đó rất giống, bất kể xa lạ hay quen, chỉ có thể cư xử với ‘ người yêu ’ mà thôi.

Phu nhân nghe lời tôi nói, hồi lâu mới chuyển động cổ cứng ngắc nhìn tôi, trong mắt vẫn đỏ không hề có thần thái. Tôi đau lòng nhìn đứa trẻ được nàng ôm chặt trong lòng ngực, một bàn tay nhỏ bé vô lực thả rơi trên mặt đất, dĩ nhiên là màu xanh. Tôi kìm không được hỏi: “Nó là bị làm sao vậy??” Phu nhân mấp má môi vài cái, rốt cục phun ra hai chữ: “. . . . . Cổ

độc.” Lời còn chưa dứt, bà ta đã bỏ nhào xuống chân tôi, lôi kéo quần áo tôi cầu xin đau khổ: “Cô nương, ngoài trừ Diệp thần y, khắp thiên hạ không ai giải loại này cổ độc này được. Cầu cô, cô giúp tôi van cầu thần y đi, cầu nàng cứu giúp con gái tôi.” Phụ nhân nói xong nằm ở trên mặt đất khóc rống nghẹn ngào.

Lòng tôi như bị cắn xé, ngồi xổm xuống đỡ lấy bà, đầu óc cân nhắc hỏi: “Phụ nhân, cô có biết con cô nó trúng cổ độc gì không? Tôi giúp cô đi tìm trong tàng thư của Diệp tiểu thư, có ghi lại biện pháp chữa hay không?” vị phụ nhân mắt sáng lên, giống như thấy được một đường hy vọng, khẩn cấp nói: “Ô Phong cổ.” Tôi gật gật đầu, chỉ có thể cúi đầu chạy về gian phòng thuốc kia.

Châm ngọn nến, tôi đem tất cả sách trên giá có liên quan tới cổ độc đều đem xuống, tìm kiếm từng quyển. Hoa nến nổ bép bép, ngọn đèn lay động trọng phòng. Khi mắt tôi cũng đã đau không thể nhìn thấy nổi, tầm mắt bỗng mạnh mẽ dừng lại —

“Ô Phong cổ. . . . .” Tôi vui sướng đọc ra tiếng, nhìn thấy trên trang sách ghi lại phương pháp giải cổ, vội vàng mang tới giấy bút chép lại. Vừa chép gần hết trang giấy, tầm mắt lơ đãng bị bức tranh bên cạnh hấp dẫn lấy. Bức vẽ bằng chu sa, bức tranh vẽ một Huyết Ngọc cầu lung linh..

Tôi bỗng nhiên nhớ lại, ở trong phòng Lâu Tập Nguyệt đã xem qua đồ vật này. Lâu Tập Nguyệt đặt nó vào hộp bí mật...

Tim đập thành thịch nhanh hơn, tôi đang cầm quyển sách kia xem tỉ mỉ. Hoa nến “bép” nổ tung, trong khoảng khắc loé sáng đó, tứ chi tôi lạnh như băng.

“Cô quả thực ở chỗ này.”

Giọng nói người con gái thanh trong bỗng nhiên vang lên. Cả người tôi run lên, sách trong tay đánh rơi xuống đất, ngẩng đầu dò dẫm nhìn về

phía Diệp Linh đang từ từ đi tới, cổ họng như bị cái gì chặn lại, cố gắng lắm mới ra mấy tiếng nói: “Hắn. . . . . biết không?” Diệp Linh cười cười hỏi lại tôi: “Cô nói xem?”

Đôi mắt tôi khẽ run lên.

Lâu Tập Nguyệt hẳn biết rồi

.

***

Gió đánh lên mặt, mang theo chút ánh nắng. Tôi vươn tay đưa gói giấy mỏng trong tay giao cho vị phu nhân đó, bà ta nắm lấy, khóc cười không ngừng, giống như điên rồi đập đầu với tôi “Cám ơn cô, cám ơn cô nương.” Tôi cứng ngắc cong lên khóe miệng, kinh ngạc không ngờ mình như thế mà còn cười được, tôi bảo với bà ta: “Không, hẳn phải là tôi cảm ơn cô . . . . .”

Trở vào phòng ngồi chờ chân trời trắng bệch, nắng sớm từng tấc tấc lan tràn vào trong nhà. Tôi nghe thấy có người tiếng bước chân mềm nhẹ ở trước cửa, đẩy cửa ra tiến vào, đứng ở bên người tôi.

“Tiểu Tự, đi thôi.”

Một bàn tay như từ ngọc tạc thành đưa tới trước mặt tôi, thon dài trắng nõn. Tôi kinh ngạc nhìn đường chỉ tay trong lòng bàn tay hắn, vô ý thức đặt tay mình vào tay hắn. Lâu Tập Nguyệt nắm lấy, lôi kéo tôi đi giữa ánh nắng mặt trời sáng rỡ.

Chói lọi khiến tôi chói mắt. Cho nên có cảm giác xúc động muốn rơi lệ.

Tôi nằm ở trên huyền băng, hàn khí lạnh thấu xương khiến tôi run, Lâu Tập Nguyệt chỉ biết nhìn dịu dàng không hề chớp mắt nhìn tôi.

Nếu, giờ phút này dịu dàng trong đáy mắt hẳn là thật, thì tốt biết bao.

Lo gì chia xa là thật, cho dù đau tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Mà mộng đẹp quá mức xa xỉ này, lại vào đêm qua đã hoàn toàn vỡ nát.

.....

“Độc Tình cổ, nuôi trong Huyết Ngọc cầu, người trúng cổ này, sẽ không thể kiềm chế được yêu thương một người, thậm chí tính tình thay đổi. Nếu phải giải cổ, cần phải lấy Tam Sinh hoa làm chất dẫn. . . . .”

Khoảng khắc ngân châm đâm nhập huyết đạo, nước mắt chảy như đê vỡ.

Tôi rất cục hiểu được, thái độ Lâu Tập Nguyệt vì sao biến hoá thay đổi lớn như thế.

Cố ý đi Minh Chủ Lâm tìm tôi, dịu dàng hôn vết thương trên lưng tôi, ra lệnh cho tôi không được cùng Triệu Đan luyện kiếm nếu muốn nó còn sống; còn dịu dàng triền miên hôn môi. Hắn nói với tôi là sư phụ Tiểu Tự, nói sư phụ luyện tiếc, nói muốn mãi mãi ôm tôi không buông tay. . . . .

Khi Lâu Tập Nguyệt nói xong hay làm này đó, có phải sẽ cảm thấy rằng. . . . . ghê tởm?

Muốn đẩy ra, nhưng không được – càng ôm chặt tôi; trong lòng kháng cự – rồi lại không thể không hôn tôi. Mà tôi ngay tại này lúc ‘dịu dàng’ làm trời làm đất, làm càn ôm hẳn, si mê hôn môi hẳn.

“..... Sư, phụ, sư phụ. . . . .”

Thân thể giống như bị xé rách làm hai, ngay cả máu cũng mất đi độ ấm

Tôi đau đến lớn tiếng khóc gọi tên hắn, Lâu Tập Nguyệt gặt gao cầm tay tôi, không ngừng nói với tôi, giọng nói dịu dàng dễ nghe như vậy.

Thật muốn đau chết luôn cho rồi.

Vậy không cần suy nghĩ, dịu dàng hay hoảng hốt của hắn là thật hay giả

Không cần suy nghĩ, Lâu Tập Nguyệt cũng không yêu tôi.

Chưa bao giờ yêu.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tôi Cự Tuyệt

Lúc tỉnh lại lần thứ hai, đêm vẫn còn dài. Tôi nằm bên cạnh Lâu Tập Nguyệt, nghe tiếng hít thở đều đều của hã, tim đập nhanh hơn.

Nếu không biết việc kia, tôi sẽ trân quý giờ khắc này biết bao. Tôi thích được ngủ bên người; trong lúc ngủ mơ, tay còn ôm eo tôi, giống như sợ khi mở mắt dậy sẽ không thấy nữa.

Trước mặt là tầng sương mù dày, làm sao mà đã chớp mắt rồi cũng không làm được gì hết.

Nhưng mà, như bây giờ dựa sát vào nhau đối với Lâu Tập Nguyệt mà nói là ngấm ngấm chịu đựng, đối với tôi mà nói đó cũng là dày vò. Đầu óc hỗn loạn, ồn ào vô cùng, có một giọng nói không ngừng kêu ‘rời khỏi hã đi, rời khỏi người này, hã đối với người không có nửa phần thật nào hết. Vì hã cũng vì người, rời khỏi đi.’ giọng nói người kia vội vàng mà đầy phủ định ‘bây giờ hã đối với người thật tốt nha. Không có Tam Sinh hoa, độc tình cổ không thể giải, người ít nhất có thể cùng hã ở cùng một chỗ ba mươi năm. Rời đi, người bỏ được không?’

Rời bỏ, tôi làm được sao. . . . . ?

Không muốn thế, cả nghìn vạn lần không muốn thế.

Tôi ngược mắt hướng về Lâu Tập Nguyệt, tóc dài xoã tung ở bên gối, dưới ánh trăng nó tựa như mặt nước mềm mại bóng loáng. Tôi chậm rãi vươn tay nắm lấy một món tóc của hã, nắm chặt vào lòng bàn tay. Hã bây giờ cùng tôi khi đó rất giống. Tôi uống xong chén rượu hã đưa, ‘thân

bất do kỹ' bị Triệu Đan ôm lấy. Mà Lâu Tập Nguyệt, là trái tim không theo ý mình.

***

Lâu Tập Nguyệt khi tỉnh lại, mở mắt ra chạm ngay vào tầm mắt tôi. Tôi thấy mắt hấn mới tỉnh như có tầng sương mù đang dần dần tán đi, con người đen trở nên trong, sau đó nhú mày, hỏi tôi: “Tối hôm qua người không nghỉ ngơi?”

Tôi biết mắt tôi nhất định lại đỏ lại sưng, ban ngày hôm qua gây một hồi gây sức ép, buổi tối lại cả đêm không ngủ. Tôi mở miệng nói: “Sư phụ ở bên người, con ngủ không được.” Lâu Tập Nguyệt sừng sốt sừng sờ, giây lát sau cười ra tiếng, vươn tay gõ lên trán tôi một cái “Tiểu Tự ngọc, sư phụ ôm người ngủ cũng không phải lần đầu, người còn hồi hộp gì?” Tôi gật đầu, “Đó là lúc còn bé”. Lâu Tập Nguyệt đang tươi cười bỗng nhiên cứng ngắc treo trên miệng. Tôi mong chờ ánh mắt của hấn, nói: “Sư phụ, Tiểu Tự lớn rồi, không giống như trước nữa.” Không còn là tiểu cô nương được người nắm tay dắt ra khỏi sa mạc nữa.

Lâu Tập Nguyệt đỡ tôi ngồi dậy, quan sát tôi mấy bận, khi mở miệng trong lời nói mang thêm ý thân thiết: “Tiểu Tự, người lại suy nghĩ lung tung gì vậy?” “Con không có suy nghĩ lung tung.” Suy nghĩ cả đêm, giọng nói tôi trả lời cũng không kiềm chế được, thoáng run rẩy: “Sư phụ, Tiểu Tự sau khi khôi phục võ công, có thể giúp người làm được gì đây?” Lâu Tập Nguyệt không đồng ý hỏi lại: “Không cần, người chỉ cần ở lại, ta. . . . .” Tôi cắt ngang lời nói hấn: “Sư phụ, để con giúp người làm vài chuyện đi, giống Bạch Khiêm, còn có những thủ hạ dưới tay người.”

Lâu Tập Nguyệt mím chặt môi, nhìn sâu vào mắt tôi, hấn sờ sờ mặt tôi, “Làm sao vậy, Tiểu Tự?” Tôi chỉ là lắc đầu, mở rộng vòm tay ôm lấy hấn, hai tay siết chặt.

Đây là lần cuối cùng, sự phụ.

Từ nay về sau, tôi sẽ an phận ngoan ngoãn làm đồ đệ của người, tự giác rời xa người từng chút không thân thiết với người. Khoảng cách như thế, có thể hay không sẽ khiến trong lòng người sẽ dễ chịu hơn ít?

Khu độc ngày thứ ba, đã không thể hình dung với một chữ ‘đau’ được. Tôi cũng không có khóc nháo nỉ non, chẳng qua đau đến nỗi cả người run rẩy không ngừng, khi ý thức vỡ tan thành từng mảnh nhỏ mới rên rỉ ra tiếng. Đến cuối cùng, gần tới lúc sắp ngất, tôi mơ mơ màng màng cảm giác bản thân mình được người nào ôm vào lòng ngực, cái ôm chặt đấy ngay cả lòng tôi cũng run rẩy theo.

Có lẽ do sức khoẻ cạn kiệt nhiều lắm, sau ngày đó, tôi mê man suốt rất lâu mới tỉnh lại. Mở mắt ra, theo bản năng tìm kiếm hình bóng người đầu tiên đó vẫn là Lâu Tập Nguyệt, mãi đến khi thấy gương mặt hấn đập vào mắt, tảng đá trong lòng mới buông xuống được.

“Tiểu Tự, người rốt cục chịu mở mắt rồi” Lâu Tập Nguyệt nói chuyện tiếng nói thoáng khàn khàn, sắc mặt dường như không tốt lắm, biểu cảm đều đặn hơn trước kia. Môi tôi hơi hơi mấp động, nói còn chưa ra lời nói, đã thấy hoa mắt, trên môi đã chạm vào môi hấn, sau một dòng nước mát ngọt lành chảy vào trong miệng tôi.

Tôi cứng đờ toàn thân. Lâu Tập Nguyệt nhẹ nhàng hấp dẫn hé mở cánh môi tôi, đợi đến khi chúng trở nên đỏ hồng mới thoả mãn buông ra, nhìn tôi nói : “Cảm thấy được chỗ nào khó chịu không?” Tôi nhìn tươi cười trên gương mặt hấn, tim cũng nhói đau. Trong đáy mắt hấn biểu lộ sự lo lắng, căng thẳng cùng lo lắng không giấu được, rất không giống hấn từ trước tới nay.

Lâu Tập Nguyệt thấy tôi cứ ngây ngốc nhìn hấn, thế nhưng lần đầu tránh ánh mắt của tôi, đứng lên nói: “Tử Yên sắc thuốc, vi sư bảo nàng

bưng tới.”

Tôi mở to mắt. Tử Yên?

Lâu Tập Nguyệt trông thấy phản ứng này của tôi, nướng môi cười khổ một cái: “Tiểu Tự ngốc, người ngủ bảy ngày bảy đêm.” Cuối cùng, dừng hồi lâu, khi tôi nghĩ hẳn cứ như vậy rồi đi, lại nghe thấy hẳn thấp giọng nói: “Ta còn nghĩ rằng, người sẽ cứ như vậy ngủ mãi không tỉnh.”

***

Lâu Tập Nguyệt ôm tôi ngồi trên đùi hẳn, làm trò trước mặt Tử Yên, cầm chén thuốc ghé sát môi thổi thổi, đút cho tôi. Tôi không hé miệng uống, khước mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tử Yên bên cạnh, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh. Quan hệ giữa Lâu Tập Nguyệt cùng Tử Yên tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ là Tử Yên vì hẳn ngay cả cha mẹ thân nhân đều từ bỏ, Lâu Tập Nguyệt cũng không có chút an ủi nào với chị ấy. Người như thế lại cam lòng dụ dàng dỗ tôi uống thuốc, tôi nghĩ đến lý do vì sao lại cảm thấy buồn lòng, giống như có ngọn lửa đốt trong ngực.

Lâu Tập Nguyệt lại thổi thổi, cầm chén thuốc đưa tới bên miệng tôi, cười tủm tỉm dụ dàng nói: “Tiểu Tự, ngoan, uống hết chén thuốc đi.” Tôi vươn tay đỡ lấy chén thuốc, nói: “Sư phụ, để tự con làm” Tay vừa vươn ra đã bị Lâu Tập Nguyệt nướng mày ngăn cản, nhìn tôi “Đừng nhõng nhẹo, Tiểu Tự.” Tôi cắn cắn môi dưới, hé miệng, tay hẳn liền đưa chén thuốc tới, uống hết, môi vừa rời khỏi chén, một viên kẹo ngọt ngào nhân lúc tôi hé môi đã được nhét vào trong miệng.

Tôi ngậm kẹo, chỉ ngậy ngốc nhìn chăm chăm Lâu Tập Nguyệt. Lâu Tập Nguyệt néo néo cầm tôi, trong đáy mắt chứa ý cười nói: “Tiểu Tự là đau quá hoá ngốc hả? Trước kia khi ăn vụng kẹo, cũng không phải phản ứng ngờ ngạc như vậy. Là không đủ. . . . . ‘ngọt’?” Phát hiện hẳn bỗng nhiên để mặt vào gần sát, tôi sợ rụt lui thân mình, gương mặt vội vàng

trưng ra một nụ cười, đáp lời hần: “Rất ngọt.” chữ ngọt còn chưa nói dứt, Lâu Tập Nguyệt đã muốn hôn lên môi tôi.

Nghĩ đến hần do buộc lòng phải thế, tôi cảm thấy rất khó chịu, mới quay đầu đi chỗ khác, lại ngay lúc này bị hần dùng sức giữ lại gáy, hôn liên tục vô cùng sâu sắc. Môi lưỡi, tựa như bão tố càn quét.

Trong đầu ong ong hỗn loạn, không khí trong lồng ngực càng ngày càng loãng. Ngay lúc tôi sắp hít thở không thông, Lâu Tập Nguyệt mới rộng lòng từ bi buông tôi ra.

Bờ môi của hần dán lên môi tôi, thở hỗn hển: “Tiểu Tự, cười một cái” Tôi khẽ động khoé miệng, lộ ra một cái xem như tươi cười tự nhiên. Lâu Tập Nguyệt lắc đầu, “Không đúng, Tiểu Tự không phải cười như vậy. Lại lần nữa”

“Tiếp tục.”

“Không giống.”

“Vẫn là không đúng.”

“Lại cười.”

.....

Về sau nữa, tôi cảm thấy khoé miệng mình gần như nứt ra rồi, hai má đau nhức không thể động đậy thêm nữa. Nhịn không được nhìn về phía Lâu Tập Nguyệt cầu xin. Lâu Tập Nguyệt đối diện tôi, gương mặt vẫn tươi cười dịu dàng vô hại, mở miệng nói: “Xấu muốn chết, còn khó coi hơn khi khóc” đồng tử tôi khẽ run, cúi thấp đầu xuống.

Lâu Tập Nguyệt lại nâng cằm tôi lên bắt tôi nhìn hần, hướng thẳng vào đôi mắt trong trẻo, tôi hồi hộp đến độ hít thở cũng khó khăn. Hần hỏi:

“Tiểu Tự có phải có cái gì gạt sư phụ?” Trong đầu tôi căng thẳng, mắt lay động không dám nhìn vào mặt hắn. Nếu Lâu Tập Nguyệt biết tôi đã biết, hắn chỉ sợ ngay cả chút dụ dỗ giấu diếm ấy cũng sẽ .....không cho tôi nữa.

“Tiểu Tự, ” hắn gọi tôi, giọng nói êm tai, khoé môi cười mê hoặc “Khi người hôn mê nói mơ không ít”. Một đôi mắt đẹp đến độ khiến người ta hoảng sợ đang liếc về phía này, khoé mắt cong vênh lên, lay động lòng người. Ngón tay thon dài của hắn vuốt ve tóc tôi, lại rất bình thản nói: “Người gọi một tiếng, Tô Mạc Phi.”

Tim tôi khẽ run lên, thân thể hoàn toàn cứng ngắc, chậm chạp đương muốn nói, lại bị Lâu Tập Nguyệt vận sức siết cầm. Hắn cười hỏi tôi: “Mới đi cùng hắn vài ngày, đã khiến người luôn nghĩ tới ?” Trong giọng nói không hài lòng, khiến tôi ứa thân mồ hôi lạnh.

Tôi bất chấp nói: “Sư phụ, huynh ấy cứu con hai lần, con thực cảm kích huynh ấy.” Lâu Tập Nguyệt “À” một tiếng, vẻ mặt như đã hiểu, không mặn không nhạt đáp lại: “Đúng rồi, cảm kích đến độ nằm mơ cũng muốn.” Tôi nhìn dáng vẻ của hắn, trong lòng không biết là cảm giác gì, ngực đau đến độ thở không nổi.

Tôi vẫn luôn tâm tâm niệm niệm một người, đó là hắn – Lâu Tập Nguyệt. Nhưng mà tối hôm qua, tôi quả thực có mơ thấy Tô Mạc Phi, mơ thấy anh ta ngồi bên người tôi, canh chừng tôi để tôi ngủ, cảm giác rất an tâm. Chỉ thế thôi.

Tôi giải thích với Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, còn cùng huynh ấy chẳng có gì, Tô công tử là chính nhân quân tử, lúc trước khi huynh ấy cứu con từ chỗ Lục Triển Bằng, cũng không. . . . .” Tôi không giải thích giỏi, Lâu Tập Nguyệt vừa nghe tới tiếng đó sắc mặt càng trầm xuống, vắn bả vai tôi truy hỏi “Thuốc thoa trên lưng người, là ai giúp?”

Tôi liền bị nghẹn họng, hồi lâu, ấp a ấp úng mới nói ra: “Là . . . . . Tô công tử. . . . .” đôi mắt Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên lóe lên, bên trong thấy rõ bóng người bị ánh lửa thêu đốt sáng rõ. Tôi theo bản năng muốn chạy trốn, hai tay bị ép trước ngực hẫng, ngay phút này hẫng cuối người ôm lấy thân tôi, đi nhanh rảo bước tiến tới bên giường. Tôi hoảng sợ kêu to: “Sư, sư phụ!” Lâu Tập Nguyệt bước chân khẽ dừng, hai mắt cúi xuống nhìn tôi, khẽ mỉm cười, lo lắng không hề còn trong đáy mắt.

“Tiểu Tự”, hẫng mở miệng giọng nói mềm nhẹ khiến cho tôi u mê “Người có biết bây giờ vì sư muốn làm cái gì không?” Tôi suy nghĩ hỗn loạn, nhìn vào mắt hẫng thì thào hỏi: “Cái gì?” Lâu Tập Nguyệt cười cười, vuốt ve lưng tôi qua lớp quần áo “Vì sư thật muốn đem chặt bỏ hay tay của họ Tô kia.”

Tôi trợn mắt há hốc mồm.

Tầm mắt giao nhau, sắc mặt Lâu Tập Nguyệt rất đen, ngạo mạn chậm rãi cúi xuống hôn. Tôi nghiêng mặt tránh môi hẫng, móng tay bấm vào lòng bàn tay, tìm lại sáng suốt: “Sư phụ, Tiểu Tự cầu người , đừng thương tổn Tô công tử.” cánh tay ôm tôi hình như hơi cứng trong chớp mắt, tiếp theo trên đỉnh đầu tôi vang lên tiếng Lâu Tập Nguyệt không hề biết vui hay giận: “Tiểu Tự vì hẫng, xin ta?” Tôi ngây ra một lúc, còn nghiêm túc gật đầu. Lâu Tập Nguyệt cho tới bây giờ đều là nói được thì làm được, Tô Mạc Phi là ân nhân của tôi, tôi không thể trơ mắt nhìn thấy kết cục của anh ta giống như cả nhà Trương đại ca.

Tươi cười trên gương mặt Lâu Tập Nguyệt hoàn toàn biến mất. Tôi chưa bao giờ thấy hẫng qua vẻ mặt thế này, trên mặt hẫng tựa như có một tầng băng, khiến tim tôi đập nhanh đầy sợ hãi. Càng không dám lùi bước, vì Tô Mạc Phi, người đã cứu tôi hai lần, người đã canh chừng khi tôi yếu ớt nhất để có giấc ngủ ngon. Tôi run rẩy nắm lấy quần áo Lâu Tập Nguyệt, để bản thân cứng ngắc của mình dán lên thân thể hẫng, cố gắng nhẹ giọng ngọt ngào nói: “Sư phụ, chỉ một lần này. Coi như vì huynh ấy đã cứu Tiểu Tự.”

lời nói tôi khẽ kéo dài, đầu tựa vào bờ vai hắn, giọng nói âm rung: “Sư phụ, khi đó con đã nghĩ bản thân mình, sẽ bị đánh chết. . . . .”

Tay Lâu Tập Nguyệt đặt lên lưng tôi khẽ siết chặt, bấu vào da thịt khiến hơi đau, như là muốn nghiền nát xương cốt tôi. Khi mở lại miệng, trong giọng nói đã mang theo một chút buồn lòng “Tiểu Tự yên tâm, những người đó sư phụ sẽ không bỏ qua dù một người.” Nói xong lời cay nghiệt, động tác đặt tôi lên giường cũng dịu dàng không ít.

Khi hắn cúi người đắp cho tôi cái chăn, tôi khó chịu đến mức muốn rơi lệ. Đây là rất nhiều năm trôi qua, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt nhượng bộ với ai đó, đối tượng là tôi, nhưng tôi không biết là sung sướng. Tôi biết rõ hắn là bởi vì trúng cổ độc mới tốt với tôi, lại cố ý đi gần gũi hắn, làm nũng khiến hắn làm theo ý tôi. Đây có tính là lợi dụng hắn, lừa gạt hắn?

Khi tôi miên man suy nghĩ này đó, Lâu Tập Nguyệt đã muốn nằm xuống ngủ bên cạnh tôi, vươn tay ôm tôi vào trong ngực, giọng nói mang theo một mối: “Tiểu Tự, cùng sư phụ ngủ một lát.” Chạm vào mắt hắn ở khoảng cách gần như thế, tôi sợ bản thân mình lại sa vào hố dụ dỗ đầy giả dối, vội vàng xốc lên góc chăn ngồi dậy “Tiểu Tự không mệt nhọc, sư phụ người nghỉ ngơi đi.” Lâu Tập Nguyệt chỉ cần một cánh tay đã đem phong toả toàn bộ hành động của tôi, áp tôi nằm lại xuống giường, hắn giữ một tay, ngẩng đầu nhìn tôi, tức giận mới vừa rồi đã tiêu tán hết, cong khoe miệng cười xấu để sát vào tai tôi, thổi một luồng hơi nóng, nói: “Tiểu Tự đang xấu hổ sao?”

Hắn thổi cái này, hồi bay luôn ba hồn sáu phách của tôi. Lâu Tập Nguyệt càng siết tôi chặt, như là đang tuyên thệ dùng quyền chiếm giữ lấy eo tôi, môi khẽ chạm lên tóc tôi. Tôi cảm môi dưới gần như sắp chảy máu, tim đập càng lúc càng nhanh, càng ngày càng loạn, cuối cùng cắn răng một cái, dùng hết sức mạnh toàn thân đẩy hắn ra!

Lâu Tập Nguyệt bất thành linh bị tôi đẩy ra như vậy, thân thể ngửa ra sau cánh tay buông lỏng ra, ánh mắt nhìn không thể che dấu được sự kinh ngạc. Tôi hít sâu một hơi, rất vất vả mới lấy lại giọng nói của mình, nói với hắn: “Sư phụ, giữa thầy trò gian không nên như vậy” Lâu Tập Nguyệt nhếch môi, sau một lúc lâu mới trầm giọng nói: “Người muốn nói cái gì?”

Dưới ánh nhìn chăm chăm của hắn, lý trí tôi tựa như quân lính tan rã.

Tôi muốn nhào vào lòng ngực hắn, bất kể ý hắn là giả hay là thật, chỉ cần có Lâu Tập Nguyệt là tốt rồi, ôm hắn, hôn môi hắn, mãi cho đến ngày nào đó hắn hoá giải cổ độc, ‘hạnh phúc’ lừa mình dối người không còn. Đáng tiếc tôi không thể ích kỷ như vậy. Tôi thích Lâu Tập Nguyệt, yêu thích hơn bất kỳ ai, kể cả bản thân tôi, hắn cho dù có chút miễn cưỡng tôi cũng nguyện ý. Từ khi biết chuyện cổ độc, tôi nghĩ về nhiều chuyện trước kia liền cảm thấy khó chịu, huống chi là hắn. Kiên cường như thế, Lâu Tập Nguyệt người không muốn bị quản chế với bất kỳ ai

Cho nên, đừng ở đây đi.

Lâu Tập Nguyệt vươn tay kéo tôi đến người hắn, nhìn thẳng vào mắt tôi cười nói: “Tiểu Tự lại ở ‘khẩu thị tâm phi’. Người đối ta. . . . .”

“Không phải, sư phụ, ” tôi cắt ngang lời nói, cả tim cũng nhói đau, dừng một chút nói: “Người là.....thân nhất Tiểu Tự duy nhất trên đời .”

“Thân nhân?” Lâu Tập Nguyệt thấp giọng nhắc lại, trong đáy mắt ánh sáng khẽ lay động. Tôi thấy rất đau lòng, nhưng không được giả bộ như thờ ơ, có lẽ đã quá đau lòng đến nỗi không biết dùng vẻ mặt thế nào để đối mặt.

Ngực trống rỗng, tôi tự khoét cho mình một vết thương.

Tôi nhìn hắn, cứng ngắc gật gật đầu, “Sư phụ, một ngày làm thầy, cả đời làm cha.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tôi Xa Cách

Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi, hơi hơi cong lên khoé miệng, dường như là nở nụ cười, nói: “. . . . . Cả đời làm cha? Tiểu Tự, ta cũng nhớ rõ không có ‘con gái’ như người vậy.” Tay thoáng dùng sức kéo tôi đặt trước ngực hẳn. Tóc tôi xoã tung, rũ lên người hẳn, hẳn quấn sợi tóc thành vòng, nhẹ nhàng từng vòng, dây dưa không bỏ xuống.

Lâu Tập Nguyệt dường như muốn nhìn xoáy vào tim tôi, không hề chớp mắt cứ nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Hồi lâu, hẳn nhẹ giọng hẳn hỏi tôi: “Tiểu Tự là vì không thích Tử Yên tới đây sao?” Tôi sợ hẳn hiểu lầm lại sinh ra chuyện khác, hé miệng còn chưa kịp nói chuyện, hẳn lại tự theo mục đích bản thân nói tiếp “Ai bảo Tiểu Tự mê man lâu như vậy, vì sự dù sao cũng không thể tự mình giúp người thay quần áo tắm rửa.” Nói đến đây, đôi mắt loé sáng, hẳn vươn tay捏捏 mũi tôi, khoé miệng trưng ra nụ cười kèm theo trêu tức “Tiểu Tự xấu, còn nhỏ đã quý quái rồi.” vừa nói, cánh tay siết chặt, ngẩng đầu đón lấy môi tôi.

Nhận ra ý đồ của hẳn, tôi cả kinh vội vàng ngăn trở hẳn, hai tay chống vào ngực hẳn duy trì khoảng cách, trái tim suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi hít sâu ổn định tâm trạng, hơi hơi tránh ánh nhìn như muốn thiêu đốt người ta của hẳn, cổ vũ đủ dũng khí nói: “Sự phụ, cảm tình của Tiểu Tự đối với người, là kính trọng, tựa như đối với.. với trưởng bối”

Lâu Tập Nguyệt im lặng nhìn tôi, sắc mặt dần dần đen, khoé miệng nhếch lên trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: “Tiểu Tự, người nói thật?”

Tôi cảm thấy rõ ngực như có cái gì đó xé rách, đau đến nỗi trước mắt có một tầng sương mù. Tôi đã không thể nói nên lời, chỉ có thể khốn khổ gật gật đầu. Sư phụ, người nếu không thể chế ngự được kích thích của cổ độc. Vậy từ tôi, tôi sẽ tránh người, không thể khiến người rơi vào hoàn cảnh khó xử, rõ ràng không muốn nhìn thấy tôi, lại bị cổ độc ép giữ tôi lại.

Tựa như như bây giờ.

Ngón tay Lô Tập Nguyệt nắm bả vai tôi gần như muốn bấu vào trong da thịt, sau lưng tôi toát ra mồ hôi lạnh, nhưng không ngộ ngoạ. Không biết qua bao lâu, hãn bỗng nhiên buông tôi ra, khuôn mặt trầm tĩnh vô cùng lạnh lùng, thản nhiên thốt ra: “Có thể được Tiểu Tự kính như cha, vì sự thật sự là không thể tổn thương người.” Nói xong, xoay người xuống, cũng không quay đầu lại, dứt khoát bước ra khỏi phòng.

Hãn quay người đi, nước mắt tôi liền tuôn ra, thân thể lạnh tựa như nhiệt độ cơ thể bị hãn mang đi hết. Tôi ôm lấy hai tay, không dám nhìn bóng dáng hãn, căn môi dưới nhịn không khóc thành tiếng.

Thời gian chập chập trôi qua, tôi nằm trên giường ôm chặt đệm chăn, hơi thở của người ở trên mặt cũng dần dần tán đi, tôi lại còn không chịu buông tay ra. Tôi thậm chí đã suy nghĩ, vừa rồi nên gọi Lô Tập Nguyệt lại, sau đó thừa nhận bản thân mình giận hờn, để hãn ở lại. Đối với tôi, rốt cục cái gì cũng không làm.

Một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng bước vào cửa phòng, tôi vui mừng ngay cả mặt cũng chưa kịp lau liền xoay người ngồi dậy, “Sư. . . . .” khi nhìn thân ảnh xanh nhạt đang tới gần, tiếng gọi khó khăn lắm mới dừng lại.

Tử Yên bước nhẹ nhàng tới bên giường tôi, dáng cười phong thái rất tự nhiên “Tiểu Tự, đã khoẻ nhiều chưa?” tiếng nói dịu dàng tựa như gió tháng ba, phất qua tai tôi. Tôi nén lại thất vọng vào lòng, cố gắng trưng ra

nụ cười tự nhiên với chị: “Đỡ nhiều. . . .” Ánh mắt dừng lại trên cổ chị ấy, cổ họng chợt nghẹn lại.

Tử Yên hình như nhận thấy cái nhìn chăm chú đầy khác thường của tôi, nâng tay sờ lên dấu vết tựa như cánh hoa trên da thịt trắng nõn, sắc mặt đỏ ửng, vội vàng kéo cổ áo, khi nói chuyện có vẻ thẹn thùng “Ta cho rằng, sau khi trải qua lần đó, công tử sẽ không gặp mặt ta. Không nghĩ rằng. . . . .” lời nói chị ta dừng một lát, đôi mắt lấp lánh đầy vui sướng tựa như dao nhỏ cắt vào lòng tôi, máu tươi chảy ròng ròng.

Tử Yên nâng tay sờ lên hai má tôi, lòng bàn tay lạnh, “Tiểu Tự, muội có lẽ không biết, công tử có cái bệnh ưa sạch, cái gì của hãn tuyệt đối không được cho người khác động vào; mà bị người khác chạm qua rồi, hãn cũng nhất định không muốn nữa. Cho nên, lúc trước công tử cho muội cùng Triệu Đan. . . . .” Tôi cứng ngắc gật gật đầu. Tôi hiểu, Lâu Tập Nguyệt khi đó tính toán đưa tôi cho Triệu Đan, cho nên hãn mới cho tôi chén rượu kia.

Tử Yên rút tay về, hỏi tôi: “Tiểu Tự, lá thư nhà của tỷ, muội. . . . .” Tôi có chút hốt hoảng đáp lời “Muội đưa đến rồi.” Tử Yên thoáng kích động, vội nói ngay: “Cha mẹ tỷ, bọn họ sau khi thấy thư, có hay không. . . . .” Tôi cắt lời: “Là ca ca chị nhận..”

Tử Yên vừa nghe, nét vui vẻ trên mặt đã biến mất, phải mất hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Anh chị, hãn nói thế nào?” Tôi sững sốt khẽ chớp mắt một cái, ngập ngừng nói: “Hãn, hãn bảo muội gửi lời hỏi thăm tới chị.” Tử Yên nghe vậy cười trừ, mặt mày buồn bã “Tiểu Tự không cần gặt chị, anh chị nhất định là cảm hận chị.”

Tôi cũng không còn lời nào để nói, mắt Tử Yên đục đỏ ngẫu, liếc về phía tôi, dáng vẻ đau khổ động lòng người ngay cả tôi cũng cảm thấy khó chịu thay. Chị nghẹn ngào hỏi: “Còn cha mẹ chị thì sao hở Tiểu Tự, hai người họ luôn mạnh khỏe chứ?” Nghĩ tới lời nói của Đồng Tử Hiên ngày

đó, tôi chỉ biết cúi đầu xuống, không dám nhìn vẻ mặt của Tử Yên sau khi biết sự thật, nhỏ giọng nói: “Anh chị nói, cha mẹ chị.. bệnh chết rồi.”

Hơi thở Tử Yên như ngừng lại, nước mắt tựa như hạt châu bị cắt đứt dây rơi xuống đất

Tôi cúi gằm mặt nhìn nền nhà, cái giá lạnh cùng trống rỗng trong ngực lan vào cơ thể tôi khiến phát lạnh.

Chị có thể khóc, mà tôi lại khóc không được .

Tôi biết dấu vết trên người Tử Yên biểu hiện cho cái gì. Lâu Tập Nguyệt chưa bao giờ làm điều đó với tôi.

***

Từ ngày đó về sau, tôi không còn gặp lại Lâu Tập Nguyệt nữa. Nhưng mà có một thủ hạ Thiên Nhất giáo chuyển cho tôi một quyển kiếm phổ, nói là Lâu Tập Nguyệt bảo tôi xem đó mà luyện tập. Tất cả thời gian tôi đều dùng trên bản kiếm phổ này, trừ bỏ ăn cơm -ngủ, thì là luyện kiếm, không để mình rảnh chút nào. Chỉ sợ một khi rảnh rồi, tất cả không gian trong đầu đều bị Lâu Tập Nguyệt xâm chiếm.

Lâu Tập Nguyệt lạnh lùng, Lâu Tập Nguyệt dịu dàng, Lâu Tập Nguyệt cười xấu xa, Lâu Tập Nguyệt đau lòng hôn tôi an ủi. . . . . rất nhiều kí ức về hắn, có thể khiến trái tim tôi cũng muốn nứt ra luôn?

Thời gian ba tháng, cứ như vậy mà trôi qua.

Sớm tinh mơ yên tĩnh, ngày hôm nay tôi cũng như thế thức dậy đi luyện công, khi đi ra khỏi cửa viện, xa xa nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, bước chân bỗng dừng. Tôi mở miệng gọi: “Su đệ.”. Thiếu niên anh tuấn vận đồ đen quay đầu nhìn về phía tôi, trong đôi mắt đen thẳm đó không hề có gợn sóng cảm xúc nào, lạnh lùng đáp lại: “Su tỷ.”

Tôi hình như gần một năm không gặp nó. Mấy tháng qua, Triệu Đan hình như đã cao lớn rất nhiều, trước kia xấp xỉ gần bằng tôi, bây giờ tôi phải ngẩng đầu nói chuyện với nó. Tôi hỏi nó: “Sư đệ, sao người lại tới đây?” Gần đây tâm tình kém sút, thấy sư đệ này tôi cũng có chút vui vẻ. Triệu Đan nhìn tôi, giọng điệu vẫn lạnh như băng đáp: “Sư phụ gọi đệ tới” Tôi nghe nói sau đó bị ghen luôn rồi.

Bất kể tôi có cố gắng thêm cỡ nào, trong mắt Lâu Tập Nguyệt cũng là một đứa vô dụng sao? Hãnh thà rằng gọi Triệu Đan từ ngàn dặm xa xôi tới, cũng không phải tôi đi làm chuyện gì. Tay chân rét lạnh.

Tôi cúi đầu, nhìn thấy bảo kiếm trong tay, máu nóng dồn lên đỉnh đầu, vậy mà cũng buộc miệng nói với Triệu Đan: “Sư đệ, chúng ta đã rất lâu không tử thí rồi. Người một mình ở trong cốc cũng không có nhàn hạ”. Dù sao Triệu Đan tuổi trẻ, bị tôi nói khích như thế, cũng khó chịu mở miệng: “Lời này nên là đệ nói với tử mới phải. Chuyện của tử, Bạch Khiêm đều nói cho đệ biết.” Đầu tôi khẽ choang một tiếng, vì che dấu xấu hổ khẽ ho một tiếng, bảo nó: “Chi bằng nhân dịp sư phụ không có tới, chúng ta tử thí một hồi.” Triệu Đan thích võ, vừa nghe tử thí mắt sáng rực lên, sau rút bảo kiếm giắt ở thắt lưng ra, “So thì so”

Kiểm quang như tuyết, trường kiếm như hồng

Tôi cùng với Triệu Đan đều là đệ tử đích truyền của Lâu Tập Nguyệt, võ công hai bên thế đánh rất rõ ràng, ban đầu đánh nhau chết sống hơn mười chiêu cũng không phân được thắng bại. Tôi bỗng nhiên nhớ tới bản kiếm phổ Lâu Tập Nguyệt cho tôi, kiếm di chuyển theo ý mình, cổ tay vừa chuyển, một kiếm nghiêng đâm thẳng ra. Trong lòng bỗng nhiên kinh hoảng. Không ngờ rằng khi luyện tập chỉ thấy là một chiêu bình thường, khi đối địch lại hữu dụng như vậy.

Kiểm quang hạ xuống, lấy một góc độ gian xảo đâm từ phía sau, mãi đến khi bức Triệu Đan dồn tới góc tường, tay chân cũng rối loạn trận pháp.

Lòng tôi kinh sợ, bỗng nhiên thu thế, lại quên tính tình sư đệ của mình. Triệu Đan rơi xuống thế yếu cũng liều mạng vung kiếm đón nhận, xu thế muốn bức kiếm tôi lùi về, tôi phải thu lại, một kiếm nó đâm thẳng tới ngực tôi!

Tôi hoảng sợ vội vàng lui về sau, bên tai lại nghe thấy tiếng xe rách vải quần áo vang lên, ngay khoảng khắc này, bị một lực mạnh mẽ kéo cả người về sau, đụng vào một vòm ngực ấm áp.

Tôi ngoái đầu nhìn lại nhìn thấy hai má người nọ, tầm mắt giống như bị cố định, không thể nào di dời dù mảy may.

Lâu Tập Nguyệt không nhìn tôi, chỉ đưa cánh tay đặt nhẹ lên lưng tôi, ánh mắt trong trẻo cùng lạnh lùng nhìn Triệu Đan đang đứng ngây ngốc tại chỗ, lạnh nhạt mở miệng nói: “Người đâu, phạt hăn hai mươi roi.”

Tôi run cả người, hoảng sợ quay đầu lại, trơ mắt nhìn thấy Triệu Đan bị người ta ấn quỳ xuống, sau đó tiếng roi xé gió. Triệu Đan vẫn cúi đầu, quỳ thẳng, thân thể tựa như tảng đá vẫn không nhúc nhích, giống như đang bị đánh không phải là nó.

Tôi nhìn hoảng sợ vô cùng, quay người giữ chặt vạt áo Lâu Tập Nguyệt, giọng nói phát run: “Sư phụ. . . . .”

“Ba mươi roi” tiếng nói dễ nghe không hề có tình cảm.

Tôi chợt im bật không lên tiếng, căn môi gần như chảy máu, cũng không dám cầu xin thêm một chữ.

Đợi đến khi tiếng roi rốt cục cũng ngừng, Lâu Tập Nguyệt mới cụp đôi mắt liếc nhìn tôi, đáy mắt trong trẻo như nước nhưng đầy lạnh, giọng điệu không mang theo giận hờn hay vui vẻ nói: “Thân thể da thịt do cha mẹ ban cho, ‘con gái ngoan’ của vi sư, người cần phải bảo vệ chính bản thân mình”

Tôi nghe hắn nói trong đó không hề che đậy ý châm chọc, trong lúc này á khẩu không trả lời được. Tôi không biết vào lúc này nên trả lời hắn thế nào, mới có thể khiến cho Lâu Tập Nguyệt không giận nữa. Cho nên đành phải lặng im.

Lâu Tập Nguyệt nói xong buông tôi ra, cất bước đi đến trước Triệu Đan, từ trên cao nhìn xuống nhìn nó, đi qua sát bên người, “Sau khi thoa thuốc xong, đến phòng ta” đi rất xa chỉ để lại một câu như vậy, thân ảnh tuấn dật đó nhanh nhẹn biến mất ngoài cửa viện.

Tôi chết đứng tại chỗ nhìn chăm chăm mặt đất. Ngay lúc vừa rồi, khi Lâu Tập Nguyệt buông tôi ra, tôi suýt chút nữa liền chạy tới ôm lấy hắn, chỉ kém một chút thôi. Luôn miệng nói phải an phận làm đệ tử của hắn, có đúng là vì không muốn rời xa Lâu Tập Nguyệt cho nên tôi mới không thể tự kiềm chế được. Tôi thật sự là vô dụng.

Triệu Đan được người nâng dậy rời khỏi, tôi một mình đứng ở trong viện không biết bao lâu, thất tha thất thểu quay về. Không đi xa “bịch” một tiếng đánh vào người một người, tôi giật mình, ngẩng đầu —”Cộp”

“Ôi!”

“A!”

Tôi đau đến độ ôm lấy đầu gối chồm hồm xuống, nước mắt ngưng đọng trong hốc mắt. Rồi sau đó nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên giọng nói ồm ồm: “Người đi đường sao không nhìn, người nào vậy!” Tôi nhướng mắt, lờm về phía Bạch Khiêm bị đầu tôi đụng vào cằm, nước mắt cứ thế rơi xuống. Bạch Khiêm nhìn thấy tôi như thế, choáng váng, vội vàng buông tay đang che cằm sưng đỏ, duỗi ra vỗ vỗ bả vai tôi hỏi: “Người, người làm sao vậy?” Tôi ôm hai chân, khóc lóc, vừa khóc nói không thành tiếng với cậu ta: “Ta, ta sẽ gả không được . . . . .”

Bởi vì cho dù đánh cược với người cái kia, tôi còn muốn dán lấy sự phụ, mỗi ngày mỗi ngày đều muốn.

Bạch Khiêm sững sờ nhìn tôi, thoáng sau hiểu được, chán ghét mà hừ một tiếng, ra vẻ hào phóng khoát tay nói: “Quên đi, quên đi, dù sao ta cũng không giấu được chuyện mắt của người. Công tử vừa hỏi ta đã khai. Hơn nữa, ta còn buồn rầu vì người gả không được đó chứ, muốn ta cả đời lo quần áo giặt giũ nấu cơm cho người, hầu hạ người.” Hắn nói xong lời cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi, khiến tôi cười khúc khích, nín khóc mỉm cười. Bạch Khiêm này từ trước tới nay đều là như vậy, bình thường khiến cho tôi hận nghiêng răng, vào những lúc tôi khó chịu nhất lại chọc cho tôi vui vẻ.

Tôi xoa xoa nước mắt đứng lên, nhớ tới chuyện kia, vội hỏi cậu ta: “Sự phụ không làm khó người chứ? Sao lâu như vậy ta không có thấy người??” Bạch Khiêm trừng mắt nhìn tôi, đối với việc bản thân mình bị phạt phải nói tránh đi, trái lại nói: “Người nghĩ rằng ta và người giống nhau, nhàn hạ? Ta bận rộn giúp công tử tìm Tam Sinh. . . . .”

Hắn đang nói bỗng dừng, tôi lại hiểu chút trong đó “Tam Sinh hoa? ! Nó không phải đã rơi mất rồi sao?” Bạch Khiêm dùng ánh mắt chỉ ‘tiếc rên sắt không thành thép’ trừng tôi, gần như cắn răng nói: “Đường Tự, Tam Sinh hoa rơi vào núi, cũng không chứng tỏ nó mất.”

Trong đầu vang ong ong, trống rỗng.

Hoá ra, Lô Tập Nguyệt vẫn không bỏ chuyện tìm Tam Sinh hoa. Nếu để hắn tìm được, Độc tình cô có thể giải, vậy tất cả những dụ dỗ hắn đối với tôi sẽ lấy lại hết? Một ý niệm loé lên trong đầu. Hắn vì để cho tôi cùng Triệu Đan luyện võ công này, cho nên gọi Triệu Đan đến đây?

Suy nghĩ này khiến cả người tôi lạnh lẽo. Trong lỗ tai không ngừng có tiếng vang vọng. Câu nói Tử Yên — “Tiểu Tự, muội có lẽ không biết, công tử có cái bệnh ưa sạch, cái gì của hắn tuyệt đối không được cho người khác

động vào; mà bị người khác chạm qua rồi, hẳn cũng nhất định không muốn
.....”

Ở trong sân ngồi cả ngày, đợi đến khi hồn quay về, bóng đêm đã
buông phủ xuống.

Tôi ngửa đầu nhìn không trung tối đen như mực, đêm đen không trăng
không sao ngưng trọng, một chút ánh sáng cũng không có.

Tôi không biết bản thân mình làm sao có thể trở về phòng, khi nâng
tay đẩy cửa ra, trong đầu đều trống rỗng, tôi chờ dẫn xoay người khoảng
khắc tôi đóng cửa lại, trong giây lát bị một người từ phía sau ôm lấy tôi.

Tôi còn không kịp kêu sợ hãi, mùi rượu nồng nặc xen lẫn mùi thơm
mát của người nọ bao vây tôi trọn vẹn. Tôi cứng đờ toàn bộ động tác, nhất
là hô hấp. Khoảng khắc tiếp theo, cảm bị nắm bắt thô lỗ bị vịn lại, hai cánh
môi nóng bỏng cấp bách dán lên môi tôi, đầu lưỡi khiêu mở răng tôi, tiến
thẳng thần tốc, cướp đoạt hết thảy.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Sự Phụ Vô Tình

Tôi bị nộ hôn bất thành linh này khiến sợ ngây người, ngây ngốc để mặc hăn điên cuồng mút cắn dây dưa, ngoài trừ việc đón ý hùa theo đó còn là thừa nhận. Trong khoảng ý thức mơ hồ, mông mông lung lung nghe thấy giọng nói khàn khàn ở bên tai tôi: “Tiểu Tự, ta nhớ người . . . . .”

Nước mắt tự động chảy xuống.

Hăn nói, hăn nhớ tôi.

Trong khoảng khắc này, tôi cảm thấy cái gì cũng không quan trọng. Là cổ độc thì sao, ít nhất bây giờ hăn cần tôi. Hăn cũng giống như tôi, hăn nhớ tôi, hăn giống như bây giờ ôm tôi hôn môi tôi, nói với tôi ‘ Tiểu Tự, ta nhớ người ’. Tôi không có lòng tham, tôi không cầu điều xa vời.

Tôi xoay người, cánh tay chủ động quàng lên cổ Lâu Tập Nguyệt, đem bản thân mình giao hoàn toàn vào trong tay hăn. Nộ hôn Lâu Tập Nguyệt mang theo lửa, ngọn lửa đó thiêu đốt lòng tôi, ngay cả máu cũng sục sôi.

Lúc tôi sắp hít thở không nổi, Lâu Tập Nguyệt mới rời môi ra, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy tôi, vùi mặt vào hõm vai tôi, làn môi nóng bỏng mút mát da tôi, thỉnh thoảng dùng răng cắn khê lên xương quai xanh tôi. Trong cơ thể có cảm giác rung động xa lạ nào đó khiến ngay cả thở tôi cũng bị đứt quãng, tôi run rẩy, khê nhếch môi sau ngẩng đầu lên, toàn thân mềm yếu không còn sức. Hơi thở của hăn nồng nặc mùi rượu thơm mát ngào ngạt, tôi dường như cũng say.

Đột nhiên, nụ hôn tựa bão tố dừng lại, tôi mờ mịt mở to hai mắt. Lâu Tập Nguyệt đang nhìn tôi, trong đáy mắt dấy lên ánh sáng như ngôi sao trong trời đêm thăm thẳm. Hai người yên lặng nhìn nhau hồi lâu, cánh tay tôi run rẩy siết chặt, đem đôi môi mình khế chạm lên bờ môi hắn, trức trặc hôn trả hắn.

Trái tim đập liên hồi dường như muốn vỡ tung ra. Tôi chỉ biết liếm mút cánh môi hắn, nhưng hô hấp của Lâu Tập Nguyệt dường như còn nóng rực hơn hồi nãy, phất lên gương mặt tôi, khiến cả người tôi cũng nóng ran khó chịu.

“Tiểu Tự, Tiểu Tự. . . . .”

Hắn mở miệng nhẹ giọng gọi tôi, môi khê rời khỏi môi tôi. Tôi khó khăn mới tìm được chút lý trí, ngơ ngẩn nhìn hắn thờ hồn hển, trong đáy mắt dịu dàng chiếu hình bóng ngược.

“Sư phụ, Tiểu Tự. . . . . nói dối” khi nói tiếng nói của tôi có chút lệch nhịp, nhỏ như tôi đang nói với chính mình, nhìn ánh mắt hắn nói đứt quãng “Tiểu Tự không coi người thành ‘cha’, chưa từng có”. Nói xong nói xong, tôi rõ ràng thấy trong đôi mắt trong veo hắn có ý cười từ từ nở rộ, đẹp đến độ khiến cho tâm người ta lay động.

Lâu Tập Nguyệt lại cúi đầu xuống hôn tôi, dường như không đủ, lại nhẹ nhàng hôn thêm mấy lần nữa, mới chịu rời khỏi cánh môi, mang theo nét cười nói nói: “Tiểu Tự ngọc, thực không hiểu trong đầu người có bao nhiêu ý nghĩa kỳ quái.” Nói xong cúi người bế tôi lên. Cánh tay tôi ôm lấy bờ vai của hắn, trên mặt nóng đến độ tưởng phát sốt.

Hắn đem tôi đặt ở trên giường, cúi người phủ phục trên người tôi, sợi tóc như mặt nước thuận theo chảy lên người tôi. Tôi tựa như biết được điều gì xảy ra, khẩn trương tay chân cứng ngắc, nhắm chặt mắt lại không dám nhìn hắn dù một cái. Thấy tôi phản ứng như vậy, Lâu Tập Nguyệt vui vẻ

cười khê ra tiếng, cúi đầu cấn cấn vành tai tôi “Tiểu Tự, Tiểu Tự. . . . .” từng tiếng một gọi tôi.

Tôi biết hẳn là đang cố ý. Bởi vì hẳn mỗi lần gọi tôi từng tiếng, tôi chịu không được lại nhẹ nhàng run rẩy, mẫn cảm vô cùng. Lâu Tập Nguyệt nhẹ nhàng hôn lên cánh môi tôi một chút, bỗng nhiên nghiêng người nằm bên người tôi, cánh tay vòng qua lưng tôi kéo tôi ôm chặt.

“Bây giờ còn chưa được”, hẳn vuốt nhẹ eo tôi, môi dán lên tóc mai tôi, nói thì thào ”Chờ thêm nữa. . .” thấy tôi mở to mắt mê mang mà nhìn hẳn. Lâu Tập Nguyệt cong lên khóe môi cười đầy gợi cảm vô cùng, kéo mặt tôi qua đối diện mặt hẳn nói: “Nhưng, nếu Tiểu Tự nôn nóng muốn, vi sư đành phải. . .” ngón tay dường như vô tình kéo lấy vạt áo tôi, cởi bỏ nút thắt.

Tôi liền đỏ ửng cả mặt, ngượng ngùng đè lại tay hẳn đang quấy rối lưng tôi, cuống quít lúng túng lắc lắc đầu, “Không không không, con không vội, không vội.” Lâu Tập Nguyệt trở tay cầm lấy tay tôi, mười ngón giao nhau, giọng điệu mềm mỏng hỏi tôi: “Vậy về sau Tiểu Tự có giận dỗi giống như này nữa không, vi sư coi như là người nóng nảy, xấu hổ không nói rõ, là ám chỉ ta sao?” Tôi nắm lấy vạt áo hẳn, vùi mặt vào trong ngực hẳn, vừa thẹn vừa quần bách đến độ nói không nên lời .

Lâu Tập Nguyệt tiếng cười du dương vang trên đỉnh đầu tôi, tôi nghe thấy tiếng tim hẳn đập, trong ngực có khoảng không rộng rất lâu đều đã được lấp đầy, đều là hẳn.

Ở trên giường nằm hồi lâu, tôi cũng không có buồn ngủ chút nào. Đầu gối lên cánh tay Lâu Tập Nguyệt, tôi thả lỏng lấy tay chơi đùa với tóc hẳn vòng quanh đầu, cùng hẳn một câu hỏi một câu trả lời.” Sư phụ lần này ra ngoài đã lâu, là có chuyện gì sao?” Tôi hỏi hẳn. Lâu Tập Nguyệt vuốt ve lưng tôi, miễn cưỡng trả lời: “Ta không ra ngoài, đang bế quan luyện công.” Tôi ngẩng đầu nhìn hẳn, “Sư phụ còn phải luyện công?” Nói xong, cảm thấy bản thân mình hỏi hẳn một vấn đề rất ngốc, vội vàng sửa lời nói:

“Võ công gì phải bế quan ba tháng luyện?” Lâu Tập Nguyệt mơn trớn món tóc rối trên trán tôi, vén ra sau tai tôi, cười cười nói: “Ngoại trừ lúc này, còn có ba lượt.” Tôi vội la lên: “Đều phải ba tháng lâu như vậy?” Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi gật gật đầu, đôi mắt sáng quắc nhìn tôi. Tôi ngẩn người, cúi đầu nhào vào lòng ngực hắn, không nói.

“Tiểu Tự nhớ sao?” Lâu Tập Nguyệt sờ sờ tóc tôi, hỏi tôi. Tôi thành thực gật đầu. Nhớ, mỗi ngày đều nhớ, hưởng chi chín mươi ngày. Tôi tham lam hít mùi thơm mát trên người hắn, mở miệng nói: “Võ công đó nhất định rất lợi hại, cho nên sư phụ phải mất nhiều thời gian đi luyện như vậy.”

“Nhiều sao?” Lâu Tập Nguyệt cười cười, nâng cằm tôi lên để tôi nhìn hắn “Thời gian ba năm luyện thành thần công thiên hạ đệ nhất, đủ để xưng bá võ lâm, Tiểu Tự còn cảm thấy tốn nhiều thời gian sao, khẩu khí so với sư phụ lớn hơn.” Nói xong không nhẹ không nặng gõ trên trán tôi một cái. Tôi nhất thời ngượng ngùng, đỏ mặt nói không ra lời. Lâu Tập Nguyệt xì một tiếng cười ra tiếng, giữ chặt tay tôi dùng sức ép xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Tôi bị môi hắn chạm vào môi mình, trong đầu tê dại ngay cả ý nghĩ e lệ này cũng tiêu tán chạy như bay.

***

Hơn nửa tháng sau đó, chỉ cần xử lý xong việc Thiên Nhất giáo, Lâu Tập Nguyệt sẽ tới tìm tôi, chỉ tôi luyện kiếm phổ trên sách kia. Lâu Tập Nguyệt là một người sư phụ tốt nhất, đơn giản chỉ nói mấy câu, có thể khiến cho tôi hiểu ra, thấu hiểu hết những tinh diệu trong bản kiếm phổ. Cứ như thế lại hơn mười ngày nữa, võ công của tôi rõ ràng tiến triển hơn không ít.

Hôm nay, Lâu Tập Nguyệt so với ngày thường tới trễ hơn chút. Tôi không biết lần thứ mấy vọng trông, rốt cục khi từ xa xa nhìn thấy thân ảnh hắn, ánh tà dương hồng hồng đã lụi tắt nơi chân trời

Tôi thu hồi kiếm, bước nhanh nghênh đón, vui sướng gọi hân một tiếng “Sư phụ”. Lâu Tập Nguyệt nắm tay tôi, kéo tới ngồi xuống một ghế đá trong viện, kéo tôi đến trước mặt hân, nhìn về phía tôi trong đáy mắt khẽ lấp lánh ánh sáng, diễm lệ động lòng người.

“Tiểu Tự thực cố gắng.” Lâu Tập Nguyệt nói. Nhìn hân cười khen tôi, tôi hơi ngỡ ngàng ngừng trả lời: “Bởi vì Tiểu Tự rất ngoan, đành phải cố gắng”. Miệng hân cong lên tươi cười càng rõ ràng, sờ sờ hai má của tôi nói: “Người thật thành thật.” Nói xong một cánh tay vòng qua eo tôi, ôm lấy tôi, ở bên tai tôi khẽ gọi một câu : “Tiểu Tự ngoan.”

Không biết có phải do mới luyện công xong, mà cả người tôi khô nóng khó nhịn được, không được tự nhiên di chuyển nửa thân mình. Lâu Tập Nguyệt lần này thành thật buông lỏng tôi ra, nhìn tôi nói: “Tiểu Tự, ngày mai sư phụ bắt đầu bế quan ba tháng. Trong kiếm pháp người còn có cái gì không rõ, có thể hỏi Tả Tấn” Tôi đã thấy vài lần hân nói tới Tả Tấn này, hình như một hộ pháp Thiên Nhất giáo, là một người rất nghiêm không nói cười.

Tuy rằng không muốn rời Lâu Tập Nguyệt, tôi còn không muốn biểu hiện ra bên ngoài, ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, nói “Chúc sư phụ thuận lợi xuất quan sớm.” Lâu Tập Nguyệt thoải mái cười ra tiếng ”Những lời này của người trọng điểm là ‘sớm’ chứ gì.” Bị hân nói toạc ra, tôi cũng chỉ biết đỏ ửng hai má, tự thừa nhận. Lâu Tập Nguyệt dáng vẻ rất vui. cười ha ha ôm tôi ngồi lên đùi, cúi đầu hôn lên đôi môi, hôn tôi đến đỏ cả mặt.

Tôi nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, kìm không được quàng cánh tay ôm lấy hân, đem mặt vùi vào trong hõm vai hân. Bất kể có bao nhiêu lần, hành động cùng Lâu Tập Nguyệt thân mật thế này đều khiến cho tim tôi đập mạnh thành thịch liên hồi. Có khi không hề ngỡ ngàng như thế, có khi bị hân đùa cũng sẽ biết hôn lại hân hai ba cái, dùng theo phương thức của tôi, ngại ngừng biểu đạt tình yêu.

Tôi muốn đem từng giọt từng khắc tình cảm này đều giữ lại trong đầu, chắt chẻ nhớ kỹ. Như vậy, chờ ngày nào đó Bạch Khiêm mang về Tam Sinh hoa, tôi chỉ ít còn có nhiều kỉ niệm nhớ lại, sẽ không phải là hai bàn tay trắng.

Sáng sớm hôm sau khi tôi tỉnh lại, Lâu Tập Nguyệt đã rời khỏi. Tôi vuốt ve vị trí hằn nằm qua, ở trên giường nằm hồi lâu, lúc này mới rời giường rửa mặt chải đầu, sau đó giống như thường ngày ra ngoài luyện võ.

Lâu Tập Nguyệt bảo tôi có gì không hiểu có thể đi hỏi Tả Tấn, kỳ thật việc đó không cần thiết, căn bản hần đều đã dạy tôi, chẳng qua là tôi tự ngầm hiểu trong lòng, để tôi luyện tập nhiều hơn. Tôi muốn để sau khi Tập Nguyệt xuất quan nhìn thấy sẽ vui vẻ, cũng muốn dồn hết tâm tư nhớ hần vào luyện võ công.

Ngày này, tôi lại cầm kiếm luyện tập kiếm pháp, thoải mái đổ ra một thân mồ hôi, vừa định về phòng tắm rửa chút, Tử Yên nhẹ nhàng bước qua cửa viện, chị gọi tôi lại nói: “Tiểu Tự, muội còn đang luyện công? Ta đưa cho công tử chút nước cùng thức ăn, muội cùng đi không?” Lòng tôi khẽ động, thầm mắng bản thân mình ngốc quá, sư phụ đang bế quan, khi nào tôi nhớ hần có thể đứng bên ngoài xem thôi, làm gì cả ngày phải ở trong viện nghẹn ngào nhớ tới hần. Nghĩ vậy, tôi bước nhanh chạy đến bên người Tử Yên, đón nhận hộp thức ăn trong tay chị, vui vẻ nói: “Vừa mới luyện xong, muội đi cùng Tử Yên tử thôi”

Tử Yên nghe tôi nói như vậy, cười cười dịu dàng, xoay người dẫn tôi đi về phía trước. Nơi Lâu Tập Nguyệt bế quan ở trong một gian đá phía sau núi, bên ngoài không hề ít người Thiên Nhất giáo gác. Tôi vốn định cùng Tử Yên đi vào, lại bị bọn họ cản lại, nói mệnh lệnh giáo chủ chỉ cho một mình Tử Yên đi vào. Tử Yên có chút xin lỗi nhìn tôi, bảo tôi ở bên ngoài chờ một lát chị ấy sẽ quay lại ngay; sau đó mang theo đồ vật này nọ một mình đi vào.

Tôi nhìn bóng dáng xinh đẹp của chị đi vào, lại trông về phía xa xa, liếc mắt nhìn về phía gian hàng đá phía sau cây cối, trong lòng có chút mất mát, lưng dựa vào một phiến đá, chân đá mấy viên đá vụn ở dưới đất. Tôi không biết Lâu Tập Nguyệt vì sao không cho tôi lại cho một mình Tử Yên một người đi vào, chẳng lẽ. . . . . Trong đầu bỗng nhiên hiện lên vết hôn xanh trên cổ Tử Yên, trong lòng như bị kim châm, đau vô cùng khó chịu. Tôi hít sâu một hơi, không để cho bản thân mình tiếp tục suy nghĩ miên man.

Đúng lúc này, trong lúc vô tình tôi nghe thấy hai giáo đồ Thiên Nhất giáo đứng gần đó thấp giọng nói chuyện.

Tiếng nói một người tuổi còn trẻ nói: “Giáo chủ đang luyện đến tầng thứ bảy phải không?” Người lớn tuổi thì nhỏ giọng trả lời: “Ừ, còn thiếu hai tầng Thiên nhất thần công giáo chủ sẽ luyện thành.” giọng nói trẻ ấy có chút hưng phấn “Chờ sau khi giáo chủ luyện thành thần công, lão đầu Thanh Nguyên Tử Thần phái cũng không phải đối thủ giáo chủ. Tám năm hẹn ước cũng tới rồi, ta muốn xem cái gọi là danh môn chính phái còn dám tới kêu gào không, ha ha ha.”

“Suyt, đừng lớn tiếng như vậy.” người lớn tuổi nọ nhắc nhở cậu ta, dừng một chút, lại giận dữ nói: “Người cho là Thiên nhất thần công dễ luyện như vậy? Sáu năm trước khi lão giáo chủ đang luyện đến tầng cao nhất liền tẩu hỏa nhập ma. Giáo chủ vì cứu phụ thân, mới cùng Tử Thần phái định ra ước định tám năm. Nhưng Tử Thần phái dùng hết biện pháp, cũng không cứu được lão giáo chủ.”

“A! thì ra là như vậy nha. Vậy giáo chủ vì sao còn muốn luyện.”

“Để làm gì? Vì đệ nhất thiên hạ chứ sao.”

Vì đệ nhất thiên hạ. Tôi đọc đi đọc lại trong lòng, trên người ứa lạnh. Tôi cũng không biết Lâu Tập Nguyệt đang luyện một loại võ công nguy

hiểm như vậy, cho dù hai chúng tôi sớm chiều ở chung, hẳn một chữ chưa từng nói với tôi. Là sợ tôi lo lắng, hay là vì lý do nào khác?

***

Khoảng cách ngày Lâu Tập Nguyệt xuất quan càng gần, tôi càng tỉnh tâm không được. Thậm chí có mấy ngày còn nằm thấy ác mộng. Trong mộng thấy Lâu Tập Nguyệt người đầy máu tươi, đứng ở nơi đó lẳng lẳng nhìn chăm chú vào tôi, trong ánh mắt toát lên vẻ ảm đảm khiến tôi kinh sợ. Tôi khàn giọng gọi tên hắn khiến tôi tỉnh lại, tỉnh lại sau đó không hề ngủ thêm được chút nào. Tôi rất sợ chỉ cần vô ý một cái, Lâu Tập Nguyệt xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Nhưng bất lực không có cách nào thay đổi, chỉ có thể không ngừng nhắc nhở chính mình, cảnh trong mơ đều là giả, sự phụ lợi hại như vậy, không có việc gì đâu.

Những ngày này, thời gian như ngưng đọng, tôi sống một ngày bằng một năm.

Khi chỉ còn ba ngày nữa là hết ba tháng, khi tôi luyện công đã cảm thấy có lòng mà chẳng có sức. Thân mình rất mệt mỏi, liên tục mấy đêm không ngủ khiến cho tinh thần tôi uể oải, hơn nữa trong lòng nhớ Lâu Tập Nguyệt, luyện xong một bộ kiếm pháp sau tôi cũng chẳng còn sức tiếp tục. Tôi ở trong viện ngồi hồi lâu, mới cầm kiếm quay về.

Khi đẩy ra cửa phòng, giương mắt, bất ngờ thấy người nọ ngồi trong phòng, đầu óc tôi hoàn toàn mờ lung. Người nọ đứng dậy đi đến trước người tôi, duỗi cánh tay ra túm tôi vào lòng, dùng sức ôm chặt

“ . . . . . Sự phụ?” Tôi kinh ngạc hé miệng gọi, gọi một câu như thế còn bị tắc trong miệng. Lâu Tập Nguyệt hôn tôi một hồi lâu, biến đầu tôi thành trống rỗng, môi buông lỏng môi tôi ra, lông mi dài khẽ rũ xuống, đôi mắt trong suốt nhìn vào mắt tôi nói: “Tiểu Tự luyện công không có lười biếng, đây là thưởng cho.” Nói xong, lại hôn xuống, chờ đến khi màn hôn

môi nhiệt liệt này chấm dứt, sắc mặt Lô Tập Nguyệt càng đẹp, hơi thở hẳn hẳn nói:”Sư phụ có thể xuất quan sớm, cũng muốn được thưởng cho.”

Xoạt cái mặt tôi đỏ ửng, nhìn tươi cười của hẳn cũng đầy bốn cột, tôi e lệ kiễng chân đem môi ngoan ngoãn dâng lên môi hẳn. Lô Tập Nguyệt hé miệng dụ dỗ tôi luôn vào, tôi run rẩy vươn đầu lưỡi liếm lên môi hẳn, vừa muốn lùi ra, lại bị hẳn bắt được, cùng lưỡi hẳn quấn quít triền miên

Lần hôn này quá mức kịch liệt, thế cho nên lúc hẳn buông tôi ra hơn nửa ngày sau ba hôn chín vía tôi bay mất mới có thể quay về cơ thể. Lúc này Lô Tập Nguyệt đã ôm tôi ngồi xuống, rất ý nhị nhìn môi tôi bị hôn đến sưng đỏ, cười trêu chọc: “Mùi vị không tệ. . . . . Không uổng phí vì sư mấy ngày mệt mỏi không nghỉ ngơi, xuất quan sớm trước tiên tới gặp Tiểu Tự.” Tôi nghe hẳn nói như vậy, liền khẩn trương liếc nhìn sắc mặt hẳn, thấy hẳn mệt mỏi, đau lòng nói: “Sư phụ nghỉ một lát trước đi. Tiểu Tự đi chuẩn bị nước ấm cho người tắm rửa.”

Lô Tập Nguyệt gật gật đầu, rút cánh tay ở trên lưng tôi về. Tôi vội vã chạy ra cửa, dừng bước quay đầu lại liếc nhìn Lô Tập Nguyệt cái, hẳn liền như vậy một tay chống đầu, cười tùm tùm nhìn tôi, trong đáy mắt sáng đó như làn nước mùa xuân đẹp đẽ.

Khi tôi ở phòng bếp nấu nước cũng cười ngây ngô, bỗng nhiên nghĩ tới tìm quần áo sạch sẽ cho Lô Tập Nguyệt tắm rửa, vì thế vội vàng chạy tới phòng ngủ của hẳn. Thủ vệ ngoài cửa cũng không ngăn cản tôi, tôi đẩy cửa ra đi vào, không bao lâu đã lấy được quần áo, xoay người đang muốn ra ngoài, ánh mắt bỗng nhiên đảo qua cái nệm trên bàn án thư.

Trong đầu bỗng chốc toát ra một ý niệm: Ngày đó tôi nhìn thấy, thực sự là Huyết ngọc cầu sao? Có thể tôi nhìn nhầm không? Bằng không, Lô Tập Nguyệt dính cổ độc, cái Huyết ngọc cầu làm sao còn có thể ở trong phòng hẳn? Nếu là tôi nhìn nhầm....

Lâu Tập Nguyệt bây giờ đối với tôi rất tốt, có phải đều là thật sự hay không?

Ý niệm này nảy lên trong đầu tôi, tôi liền kích động đến nỗi tay cũng run, rốt cuộc kiềm chế không được muốn đi chứng thật một chút. Tôi buông quần áo, chậm rãi đi đến trước ngọn nến đó. Ngực đập thành thịch, ngực nảy lên khiến tôi đau. Tôi ra sức xoay nển, sau một tiếng ‘cách’, cái hộp vuông bí mật đó mở ra, hô hấp như ngừng lại, tôi vươn tay qua cầm lấy tiểu cầu màu đỏ đó, khi đụng tới tôi kinh ngạc nhìn thấy trong hộp bí mật còn có nhiều vật này nọ.

Tôi tò mò cầm tấm da dê dưới quả cầu kia xem, nhìn thấy trên mặt viết ‘Thiên nhất thần công’ bốn chữ này khiến tôi kinh ngạc như bị một cú sốc. Dĩ nhiên là bí kíp võ công Lâu Tập Nguyệt đang ở luyện! Tôi không phải cố ý mơ ước thần công này, sợ bị Lâu Tập Nguyệt biết, sau đó sẽ chọc hấn mất hứng, vội vàng cầm tấm đó trả lại chỗ cũ, nhưng lúc lơ đãng này lại thấy mấy chữ nhỏ viết bằng chu sa ở bí kíp cuối cùng, giống như trước mắt có một tia chớp đánh xuống, chấn động đến nỗi động tác trên tay tôi khó khăn lắm mới dừng lại được.....

Khi tôi đẩy cửa vào trong phòng, Lâu Tập Nguyệt đã nằm trên giường tôi ngủ. Tôi từng bước một đi đến trước mặt hấn, ngồi xổm xuống, ngóng nhìn nhan sắc trầm tĩnh khi ngủ. Long mi hấn rất dài, tựa như cánh bướm, trên gương mặt trắng nõn lông mày dày đậm nồng đậm tựa như nét vẽ trên mặt ngọc.

Tôi nâng lên tay mân mê theo dáng vẻ ngũ quan hấn, cách tầng mỏng không khí, tay run rẩy không dám chạm vào hấn.

Tôi yêu người, sư phụ, nhưng mà tôi có thể tiếp tục yêu nữa sao?

Nước mắt theo hai má chậm rãi chảy xuống, đọng trên mặt đất, ngay cả một chút tiếng động cũng không có.

Tôi rất cực không hề ôm ảo tưởng gì nữa — tiểu cầu kia, chính là Huyết ngọc cầu; mà Lâu Tập Nguyệt, quả là trúng cổ độc.

Người hạ cổ, chính là bản thân hã.

Tầng thứ chín Thiên nhất thần công, phải giết chết người cực kỳ yêu thương thân nhất mới có thể luyện thành. Cha hã, không có làm được.

Lâu Tập Nguyệt có thể làm được, cũng không phải giết vợ.

Cho nên, hã dùng độc tình cổ.

Yêu thương tôi, sau đó giải cổ, giết tôi.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tôi Lột Xác

Tôi ôm chân ngồi dưới đất, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau một đôi tay thon dài kéo tôi vào lòng ngực.

“Tiểu Tự ngốc, không ở trong phòng đợi, ngồi ở bên ngoài làm chi”. Tiếng nói Lâu Tập Nguyệt mang theo vài phần biếng nhác khi mới tỉnh ngủ, nhẹ nhàng lướt qua tai tôi. Tôi nhìn phía trước, mờ mịt mà nói: “Quần áo, con đã quên. . . . .” Lâu Tập Nguyệt sửng sốt trong phút chốc, sau cười hì hì cười ra tiếng đến, lật mặt tôi qua, gõ lên trán tôi một cái, “Tiểu Tự ngốc, thật ngốc”. Tôi nhìn đôi mắt hắc trong suốt sáng rực, trong đầu hỗn loạn.

Dịu dàng thế này và mỉm cười như thế, đều bởi vì cổ độc sao? Vì luyện thành Thiên nhất thần công?

Ngực nhói đau, tựa như một con dao đang cắt từ đầu cắt xuống.

Nếu là một nhát đao đâm vào ngực, có phải sẽ không đau như vậy?

Ngay trong vòng tay ấm áp tựa nắng xuân, tôi lại lạnh khiến cả người run rẩy. Lâu Tập Nguyệt dường như phát hiện khác thường, cau mày gọi tôi một tiếng: “Tiểu Tự?” Tôi cúi đầu không nhìn hắc. Hắc bối rồi, dùng tay nâng cằm tôi lên, ánh mắt nhìn tôi tựa như ánh sáng từ ngọc, đẹp đến độ khiến cho người ta nhìn cũng có thể đui mù. Lâu Tập Nguyệt cười, trán chạm vào trán tôi “Tiểu Tự, muốn quà sinh nhật thì nói rõ đi, sao lại để mình ngồi ở nơi này ngây ngốc chứ”. Nói xong, hôn lên chóp mũi tôi đang bị lạnh khiến đỏ hồng, hôn nơi này còn chưa đủ, hôn trán, mi tâm, hai má,

sau đó là môi, từng chỗ từng chỗ, nhẹ nhàng tinh tế tựa như những nụ hôn từ hạt mưa.

Có lẽ dịu dàng này ngấm dần vào tận đáy lòng.

Tôi cứng ngắc cả người, giống bị định thân chú ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy. Lâu Tập Nguyệt hôn một lát, buông ra môi tôi thoáng lạnh tựa như băng, nhìn vào mắt tôi nói: “Tiểu Tụ, vì sư cố ý xuất quan sớm để chúc mừng sinh nhật người, vì sao người lại có dáng vẻ không vui?” giọng điệu nói chuyện rõ ràng trầm ngưng xuống hẳn.

Đồng tử tôi chợt co rút. Cố ý chúc mừng sinh nhật tôi? Là bởi vì mạng tôi chẳng còn giữ được lâu, cho nên bắt đầu chúc mừng sinh nhật lần cuối cùng? Trong tận đáy lòng dâng lên từng trận ớn lạnh.

Đối với phản ứng càng đờ đẫn của tôi, trong đáy mắt Lâu Tập Nguyệt thấp thoáng có chút không hài lòng, nhưng giây lát sau đều tan thành mây khói, ánh mắt dịu dàng khiến người ta kiềm không được muốn trầm mê trong đó. Hẳn kiềm chế nhẫn nại, chưa bao giờ kiên nhẫn như vậy hỏi ta: “Tiểu Tụ muốn quà tặng gì?” thấy tôi còn không trả lời, hẳn cũng không giận, con người loé sáng, đầy ám muội nhìn về phía tôi cười cười: “Tiểu Tụ không nói, là đang ám chỉ vì sư. . . . .”

“Sư phụ”, tôi bỗng nhiên cắt ngang lời nói hẳn, môi mấp máy vài cái, tiếng nói khàn khàn khó nghe “Người cho phép con chọn lựa sao, con không biết con muốn cái gì nữa.” Bởi vì tôi cái gì cũng không có được.

Lâu Tập Nguyệt ngẩn ra, giây lát cong môi cười cười, vươn tay giữ chặt cổ tay tôi kéo về phía trước, tôi không hề phòng bị ngã thẳng vào vòm ngực của hẳn. Tôi cứng đờ, dần dần thả lỏng thân thể, run rẩy vòng tay ôm lấy hẳn, thấp giọng nói: “Sư phụ, hôm nay người đi cùng con một ngày đi, chỉ có con và người.” Lâu Tập Nguyệt không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, nắm tay tôi ra ngoài viện.

Vó ngựa tung bay, gió phất qua hai má, thổi bay tóc tôi cùng tóc hăn hoà vào trong không trung dây dưa không ngắt. Tôi thả lỏng, nương tựa vào lòng ngực Lô Tập Nguyệt, lắng nghe tiếng tim đập từ hăn, một hồi cũng không chịu cách rời. Mặc dù tâm ý là giả, nhưng nhịp tim này luôn là thật. Mà duy nhất nơi tôi có thể chạm vào thật tình của hăn, cũng không thể hơn thế này.

Bỗng nhiên, bạch mã cất vó chạy lên một con đường dốc. Lô Tập Nguyệt kéo dây cương điều khiển ngựa dừng lại, ôm tôi nháy xuống khỏi lưng ngựa. Tôi vẫn ở trong lòng hăn, ló mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện tới một chỗ thôn quê yên tĩnh. Cách đó không xa một hồ nước sâu trong veo bốn phía núi cao bao quanh, tựa như một khối đá ngọc được điêu khắc. Ánh mặt trời chiếu vào mặt nước, ánh sáng lấp lánh, chói loá lộng lẫy, khiến tôi hoa cả mắt.

Lúc này, Lô Tập Nguyệt hôn lên trán tôi khiến tôi chú ý. Tôi nghe thấy hăn nói: “Nơi này chỉ có hai người chúng ta, Tiểu Tự thích không?” Tôi gật gật đầu, để mặt hăn nắm tay kéo đến bên hồ ngồi trên một tảng đá lớn, hăn ôm tôi ngồi trên đùi. Lô Tập Nguyệt ngăm nhìn mặt hồ, dường như muốn nói cái gì, tôi lại nghe không rõ, chỉ si ngốc nhìn ngăm hăn. Mỗi ánh mắt của hăn, mỗi một vẻ mặt của hăn dù rất nhỏ, tôi đều cẩn thận thu gom vào trong đáy mắt, ghi tạc trong lòng, xem như một lần cuối buông thả bản thân.

“Sự phụ” tôi gọi hăn, Lô Tập Nguyệt mắt rũ xuống nhìn tôi, ánh mắt trầm bổng gợn sóng dịu dàng lẫn lẫn, còn đẹp hơn cả hồ trong vắt ngoài kia. Tôi nhìn đến độ thất thần, lẩm bẫm nói: “Trước kia mỗi lần đến sinh nhật, mẹ sẽ mua cho con kẹo, nhưng bà ấy không cho con ăn nhiều. Có lần con trộm giấu lại một viên, tựa như bảo bối cất kỹ trong lòng bàn tay, rất lâu cũng không chịu buông ra, cuối cùng kẹo chảy nước. Con vì viên kẹo đó, buồn rầu mấy ngày.”

Lâu Tập Nguyệt cười hôn nhẹ tóc mai tôi, hơi thở nóng phả lên làn da tôi, khiến ngứa ngứa “Tiểu Tự là ở sợ không gặp sư phụ nữa ?” Hấn nói xong, kéo tay phải tôi đặt lên má hấn, cùng tay hấn sờ qua làn mi, khoé mắt cong cong, lông mi thật dài, mũi thẳng, cuối cùng là cánh môi mềm mịn. Khẽ mở đôi môi hỏi tôi: “Bây giờ, Tiểu Tự còn sợ không?”

Tay của tôi khẽ run, không thể ức chế run rẩy được. Cảm tình trong lòng rất mãnh liệt, nở phình to ra khiến trái tim tôi dường như chứa đựng không nổi. Tôi thậm chí nhin không được nghĩ, trùng tình cổ phải là tôi? Nếu không, tôi vì sao lại yêu thích hấn. Thích đến độ rõ ràng biết hấn sẽ hại tôi, vẫn là kìm lòng không đặt trầm mê rơi vào trong giả dối cùng dụ dàng này.

Có lẽ tôi thật sự trùng cổ, cổ độc đó gọi là ‘ Lâu Tập Nguyệt ’.

Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi.... hạ xuống một nụ hôn lên bàn tay tôi, thờ dài giả bộ không vui: “Gần đây trong lòng Tiểu Tự suy nghĩ cái gì, vì sư càng ngày càng đoán không ra.” Tôi lấy lại tinh thần, kinh ngạc giương mắt nhìn hấn một lát, cúi đầu vùi mặt vào ngực hấn, hít sâu, cố gắng lấy đủ dũng khí hỏi một câu đã quanh quẩn trong đầu tôi: “Sư phụ, võ công đó, người có thể. . . . . không luyện được không?”

Lâu Tập Nguyệt thân mình cứng đờ, sau đấy tôi ra, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mắt tôi, khoé miệng hiện lên một ý cười nhạt “Thì ra Tiểu Tự đang trách sư phụ không cho người tiến thạch thất.” Hấn xoa hai má tôi, vậy mà lại giải thích với tôi: “Không cho Tiểu Tự vào, là sư phụ sợ bản thân mình phân tâm, bởi vì sư phụ vừa thấy Tiểu Tự đã muốn ôm người, những chuyện khác đều quên.”

Trong phút chốc, hốc mắt tôi bỗng nóng lên, có cái gì nóng bỏng nhắm thẳng vào mắt tôi chui vào. Tôi vươn cánh tay ôm chặt lấy Lâu Tập Nguyệt, nghẹn giọng, ở hấn bên tai từng chữ một nói: “Sư phụ, Tiểu Tự

chúc người sớm ngày luyện thành thần công, đệ nhất thiên hạ.” đáng tiếc cảnh này, tôi không có cách nào tận mắt chứng kiến.

Lâu Tập Nguyệt nếu muốn giết tôi, mặc dù tôi chạy trốn tới chân trời góc biển, hẳn cũng có thể tìm được. Cho nên, tôi không trốn .

Nghĩ như vậy, tôi rút lại tay đang muốn dừng tại huyệt vị trên lưng Lâu Tập Nguyệt, hoàn toàn bỏ việc trốn tránh. Kỳ thật, tôi có năng lực chạy trốn tới chỗ nào đây? Nếu vẫn ngoan ngoãn chờ đợi bên người hẳn, hẳn đối với tôi bất kể là thật lòng hoặc giả ý, tóm lại vẫn là đối đãi dịu dàng, nếu tôi chạy trốn sau lại bị bắt trở về, với tính tình tàn nhẫn của Lâu Tập Nguyệt xưa nay, sẽ trừng phạt tôi như thế nào?

Nghĩ đến điều này, trong lòng khẽ run chút. Tôi không có năng lực thay đổi Lâu Tập Nguyệt gì hết, kết cục sớm đã định, tôi sao không để cho khoảng thời gian cuối cùng này ‘êm ái’ hơn chút? Coi như sáu năm trước hẳn không có xuất hiện, không có cứu tôi, tôi đã chết trong sa mạc, trong đám cháy đó rồi..

Gió chậm chậm thổi qua, mang đi cảm giác buồn bực. Tôi ngẩng đầu nhìn mây đen cuồn cuộn phía chân trời, nói với Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, hình như trời sắp mưa.” Lâu Tập Nguyệt cười nói: “Vây đổi nơi khác.” Nói xong ôm tôi đứng dậy. Tôi giữ chặt hẳn, “Sư phụ, không cần, chúng ta quay về đi” Lâu Tập Nguyệt khẽ dừng động tác, cúi mặt nhìn tôi. Tôi vươn cánh tay đặt lên bờ vai của hẳn, đầu ngả vào cổ hẳn, thấp giọng thở thê: “Tiểu Tử chỉ muốn cùng sư phụ cùng một chỗ, ở đâu đều không sao cả.”

Tôi rõ ràng nhận thấy cánh tay Lâu Tập Nguyệt ôm tôi khá chặt, sau đó ôm tôi đi về phía con ngựa đang cúi đầu gặm cỏ.

Khi tôi cùng hẳn trở lại toà viện, trời không đã có mưa phùn. Lâu Tập Nguyệt ôm lấy tôi nhanh chóng bước vào trong, thuộc hạ đứng chung

quanh đều liếc mắt nhìn về phía này. Tôi vội vàng giấu mặt vào trong lòng ngực hẳn, lảng tránh ánh mắt này sẽ không còn cảm giác xấu hổ nữa.

Lâu Tập Nguyệt ôm tôi vào trong phòng, đặt tôi ngồi ở trên giường, sau đó mang khăn mặt tới giúp tôi lau tóc dài bị thấm nước. Động tác hẳn nhẹ nhàng khiến tôi cũng sinh ra cảm giác ảo giác, cảm thấy hẳn vô cùng yêu thích tôi. Ngực cảm thấy bị đè nén khó chịu, tôi theo bản năng đoạt lấy khăn mặt, gấp gáp nói với hẳn: “Để tự mình con làm, sư phụ.” Sau đó chụp lên tóc, tùy tiện lau vài cái sau từ bỏ. Khi chuẩn bị đem khăn mặt chuyển về chỗ cụ, bỗng nhiên phát hiện tóc trước ngực Lâu Tập Nguyệt cũng ướt sũng, tôi sửng sốt, cuống quýt nhảy dựng lên cầm lấy khăn mặt giúp hẳn lau tóc “Sư phụ, tóc của người cũng ướt.”

Lâu Tập Nguyệt đứng đó tùy ý tôi bện bện, không có ứng với nói gì, ánh mắt hình như bị cái gì hấp dẫn, nhìn vào một chỗ không dời tầm mắt. Tôi theo tầm mắt hẳn mà nhìn lại, tầm mắt dừng lại trên mặt nạ con mèo nhỏ, khoảng khắc tiếp theo, cảm bị người nâng lên, đón nhận một đôi mắt trong suốt xinh đẹp.

Lâu Tập Nguyệt híp mắt cười nói: “Không nghĩ tới, mặt nạ này Tiểu Tự còn giữ.” con người tôi khẽ run, không có lên tiếng. Lâu Tập Nguyệt ngón tay cái sờ cằm tôi, lòng ngón tay nhẹ xoa môi tôi, hỏi tôi: “Tiểu Tự vẫn còn ghi hận sư phụ giết người nhà kia?” Tôi im lặng hồi lâu, gian nan lắc lắc đầu. Trong đáy mắt Lâu Tập Nguyệt ý cười ấm áp hơn, dịu dàng nói: “Vậy nên ném nó đi, để cho người khỏi phải miên man suy nghĩ” “Không.” Hẳn vừa dứt lời, tôi gần như không hề do dự nói ra tiếng phản đối. Lâu Tập Nguyệt nghe thấy, trong mắt bỗng nhiên loé sáng.

“Vì sao?” Hẳn hỏi tôi. Tôi cắn cắn môi dưới, thân thể phát lạnh. Lâu Tập Nguyệt lại trực tiếp thăm dò cười cười: “Khó quá hả, nó đối Tiểu Tự còn có ý nghĩa gì đặc biệt sao?” Tôi rất muốn gật đầu, đối với người lại không dám. Đây là món quà từ nhỏ tôi đã mong muốn có, Tô Mạc Phi đưa cho tôi, tôi rất quý trọng. Nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt tươi cười dần dần

khép lại, tôi không hiểu vì sao tim đập nhanh hẳn. Gần đây tôi luôn chọc hăn không vui, tính nhẫn nại của Lâu Tập Nguyệt vốn vô cùng ít ỏi nên cũng sắp dùng hết rồi.

“Tiểu Tự, người bây giờ lại dùng thái độ này đối với sư phụ?”

Tôi vừa nghe lời hăn nói, biết hăn đã tức giận, giận đến nỗi hé ra gương mặt đang nhìn trẻ nhỏ ngỗ nghịch. Đối với người ta đó là lớn mật, không hề lảng tránh cái nhìn chăm chú của hăn, còn bình tĩnh đáp lời hăn nói: “Sư phụ, hãy cho con giữ nó lại đi.”

Lâu Tập Nguyệt gương mặt không hề có biểu cảm gì đặc biệt, thản nhiên nhìn tôi nói: “Tiểu Tự, đây là lần thứ hai người cầu xin ta. Lần đầu tiên là vì Tô Mặc Phi, lúc này đây là vì ai hả?” Nói xong, hất tay tôi đang lau tóc cho hăn, xoay người tuyệt tình ra khỏi cửa phòng.

Tôi nhìn bóng dáng hăn biến mất dần trong tầm mắt, nhìn nhìn khăn mặt trên tay mình, trong lòng khó chịu buồn bã. Khi tôi cùng hăn ở chung, cho tới bây giờ đều là tôi nhún nhường hăn, không hề lý do không hề điều kiện, nhường đến độ ngay cả bản thân tôi đều khinh thường tính nông nổi bản thân. Không chỉ bởi vì hăn là sư phụ tôi, càng bởi vì hăn là Lâu Tập Nguyệt, là người trong lòng tôi. Song bây giờ, hăn có thể phất tay áo rời đi như vậy, tôi ở trong lòng hăn chẳng có chút trọng lượng nào, sự thật cái tôi nghĩ mình quan trọng trước kia hoàn toàn không có??

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ, khiến tôi sợ run cả người. Có lẽ, tôi đã đánh giá bản thân mình quá cao. Lâu Tập Nguyệt có lẽ cũng chẳng cần giải tình cổ, có thể xuống tay giết tôi. Dịu dàng này đó giống như thực giống như giả, hăn muốn cho thì ban cho, muốn nhận thì thu lại. Mặc dù là tác dụng của tình cổ, đối với hăn cũng chỉ có như thế.

Ý nghĩ trong đầu khiến tôi kinh hoàng. Không khí trong phòng ngột ngạt đến mức tôi thở không nổi, sau một lúc ngồi cố nén nhịn, tôi bỗng

nhiên mở toang cửa phòng xông ra ngoài.

Giáo chúng Thiên Nhất giáo không dám ngăn đón tôi, gương mặt thấy tôi chạy ra cửa lớn, nhưng đang lẩn trốn cái gì chạy ra ngoài

Giờ khắc này, tôi rất muốn chạy trốn. Chạy trốn khỏi si mê lưu luyến của hắn, trốn khỏi những hung ác khắc nghiệt của hắn. Nếu tôi có thể yêu Lâu Tập Nguyệt ít một chút, tôi sẽ không còn ngốc mà đứng bên cạnh hắn, ngay cả mệnh cũng giao vào tay hắn. Nhưng mà, tôi làm như vậy, đáng giá không? Để cho Lâu Tập Nguyệt giết tôi, cởi bỏ cổ độc cho hắn, xoay người có thể quên tôi mất rồi.

Sét loé giữa trời không, tiếng sấm ầm ầm vang lên, sau tựa như con rắn ánh sáng cắt xé bầu trời. Mưa càng ngày càng nặng hạt, nổi thành sợi tơ, mưa dày nặng hạt ào ào trút xuống như muốn nổi liền cả trời và đất.

Từng giọt mưa to mưa đập lên da thịt tôi, khiến tôi cảm thấy đau đớn. Tôi chạy đến một dưới gốc cây lớn, xoay người vịn vào thân cây thở dốc. Sau một hồi, tôi xoay người dựa lưng vào gốc cây mà ngồi dưới đất, ôm hai chân. Trước mắt là màn mưa trắng xoá, không có con đường phía trước, không có đường về.

Tôi cảm thấy mờ mịt, giống như tôi bị nhốt vào rừng cây này, tựa như trước khi lẻ loi bị bầy thú kẹp mất chân, trơ mắt nhìn thấy ánh sáng trước mắt dần dần biến mất, chìm vào bóng tối hít thở không nổi.

Một tia chớp đánh xuống, trong trời đất này bỗng nhiên sáng ngời.

Trên mặt có một dòng ẩm áp gì đó chảy xuống, tôi cũng mặc kệ nó, cứ ngây ngốc nhìn dáng chạy tới của người nọ. Ở trong mưa, toàn thân hắn như bao phủ bởi một tầng sương dày, bao vây lấy hắn khiến tôi không thể nhìn mơ hồ như ảo giác, cho nên ngay cả chớp mắt cũng không dám, sợ chớp mắt sau đó sẽ không thấy hắn nữa.

Trên cánh tay rõ ràng bị siết chặt, tôi còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, đã bị hấn mạnh mẽ kéo vào trong làn mưa, va chạm vào bàn chân của hấn. Tôi bị nước mưa lạnh như băng kích thích, đầu óc bỗng nhiên bưng bít, cả người Lâu Tập Nguyệt tản mát ra khí thế khiến người ta sợ hãi tới mức tim cũng ngừng đập. Tôi vội vàng nhận sai: “Sư phụ, con không phải giận dữ muốn chạy trốn, con chỉ là cảm thấy buồn, cho nên. . . . .” Nói sau bị ánh mắt trừng trừng của hấn dọa sợ

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống. Tôi chưa bao giờ thấy qua ánh mắt Lâu Tập Nguyệt hung ác thế này nhìn qua ai, mặt dù trong lúc này chúng tôi cách nhau một làn nước, nhưng ánh mắt đó tựa như kiếm đâm xuyên qua ngực tôi, lãnh đến độ máu đều đông cứng lại. Lòng tôi kinh hoàng run sợ cúi đầu, nước mắt lẫn nước mưa rơi xuống, giọng nói cuống quýt: “Sư phụ, con thật sự chịu không nổi, người muốn giết con thì cứ. . . . .”

Tiếng nói bỗng nhiên bị chặn lại vào họng, Lâu Tập Nguyệt mạnh mẽ kéo tôi vào, hung hăng hôn lên môi tôi như xả giận, không hề thương tiếc gặm cắn xé. Tôi bị hấn dọa ngây người, hé miệng đón nhận nụ hôn tình yêu đau đớn lẫn dư thừa. Mãi cho đến khi miệng của hai người đều tràn ngập mùi tanh mặn, Lâu Tập Nguyệt mới dừng động tác hung bạo tàn sát dữ tợn, hơi thở toàn bộ vị loạn dán vào tai tôi, kiềm nén run rẩy nói: “Ta vừa rồi gặp đến mức điên rồi, thật sợ người lại bị ai bắt đi, giống lần trước như vậy. . . . .”

Tôi nắm lấy vạt áo hấn, khóc đến độ không thể kìm nén lại, quên tất cả cố kỵ, rướn lấy đầu hấn áp bờ môi xuống hôn hấn. Môi hấn giống như lửa cháy thiêu đốt, đem tất cả ý thức của tôi đốt cháy hầu như không còn. Lâu Tập Nguyệt ôm lấy tôi siết chặt, đầu óc tôi mê muội, đợi đến khi hôn quay về, hấn đã ôm tôi trốn vào một sơn động, một đôi mắt tựa như chấm nhỏ cứ nhìn chăm chăm tôi một hồi, cúi đầu lần thứ hai khiêu mở cánh môi tôi

Môi lưỡi dây dưa, khó bỏ khó rời. Tay hấn luồn vào trong áo tôi, mang theo ngọn lửa đốt cháy từng tắc thịt làn da tôi, tôi run rẩy nhắm chặt hai

mắt.

Thân thể rất lạnh, rồi lại nóng bỏng rất dọa người. Khi làn da lưng trần trụi dán lên mặt đá thô ráp, động chạm rất nhỏ đều khiến tôi chấn động mãi “Tiểu Tự”, Lâu Tập Nguyệt dán vào tai tôi, tiếng nói êm ái đầy mê hoặc “Tiểu Tự, ngoan, mở to mắt.” Tôi khẽ run rẩy lông mi, run rẩy mở mắt, khoảng khắc nhìn thấy hấn, mạnh mẽ nhắm mắt lại.

Chỉ là liếc mắt nhìn thấy cơ thể của hấn, tôi chỉ còn tiếc sao không ngất xỉu đi thôi

Tiếng cười của Lâu Tập Nguyệt tựa như từ chân trời truyền đến, vượt qua tiếng đông tố ngoài động ồ ồ, đi thẳng thấm vào lòng tôi.

“Tiểu Tự, mở, nhìn ta.”

Tôi cắn môi từ chối hồi lâu, rốt cục lại run rẩy mở to mắt.

Lúc này đây, Lâu Tập Nguyệt không cho phép tôi lại trốn tránh, cúi đầu hôn hôn mắt tôi, tiếng nói trầm thấp như dòng nước mắt chậm rãi xuôi chảy: “Nhớ kỹ những này, Tiểu Tự, nhớ kỹ cho ta, kể cả đau. . . . .”

“A — sử. . . . . !”

Tiếng mưa bên ngoài hoàn toàn biến mất.

Rên rỉ – thở dốc hỗn loạn, mùi thơm thoang thoảng càng ngày càng đậm, đó là mùi hương trên người Lâu Tập Nguyệt, từng tầng từng lớp bao bọc lấy tôi, khiến cho tôi qua cơn đau, phá kén thành bướm.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sư Phụ Ôn Tôn

Khi tôi từ từ tỉnh lại, cảm thấy hơi có chút hoảng hốt, giống như có rất nhiều suy nghĩ xung đột trong đầu, rồi lại cái gì đều nghĩ không ra. Trong lúc mờ mịt giờ lên tay dụi dụi mắt, ngay lúc này động tác cứng lại toàn thân –vội ngẩng đầu hướng lên trên, bất ngờ không kịp phòng bị đã chạm vào tầm mắt là khuôn mặt tuấn mỹ tựa như ngọc tạc Lâu Tập Nguyệt.

Tôi ngây người trong phút chốc, suýt chút nữa ngồi bật dậy, hai tay gắt gao che miệng lại mới không để cho bản thân mình kêu ra thành tiếng. Tất cả ký ức về tối hôm qua tựa như bão lũ dưng mãnh quay lại đầu tôi, này hôn môi cùng vuốt ve, hấp dẫn cùng xâm chiếm, đó gần như khiến cho tim đập rung động còn quẩn quít si mê, còn có đau đớn, hóa ra tất cả đều -là -thật!

Tôi co rụt bả vai kiềm không được run rẩy, mở to hai mắt nhìn, không dám tin, ngây ngốc nhìn thẳng vào mặt Lâu Tập Nguyệt .

Sao, làm sao có thể? !

Trái tim đập thành thịch điên cuồng nảy. Sư phụ làm sao có thể đối với tôi...

Khi tôi còn đang suy nghĩ rối tinh rối mù, cánh tay ôm vòng eo tôi bỗng nhiên giật giật, tôi còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Lâu Tập Nguyệt ôm tới trước ngực rồi. Quần áo lột chảy xuống bả vai, lúc này tôi mới phát hiện bản thân mình cả một đêm đều nhào vào lên lòng ngực Lâu Tập Nguyệt ngủ, mà cơ thể hằn cùng với tôi giống nhau đều cởi áo ngoài hết, không còn gì che đậy...

Trong lỗ tai ong ong như muốn nổ tung, tôi bị tình hình trước mắt khiến mất đi ba hồn sau phách. Sau đó, tay che trên miệng bị kéo xuống, một tiếng nói dễ nghe miễn cưỡng vang lên trên đầu tôi truyền tới: “Tiểu Tự, người muốn nín thở chết mình sao?” Nói xong nâng lên cằm của tôi, con người xinh đẹp mở nửa nhìn về phía tôi, đồng tử trong suốt sáng lên.

Tôi mở to miệng thở dốc, nhất thời chân tay luống cuống, “Sư, sư phụ, con, con. . . . .” Vừa then lại lúng túng nói không đầu không đuôi. Lâu Tập Nguyệt thấy thế cười khúc khích nở nụ cười, khoe miệng nhướn lên độ cong vô cùng xinh đẹp khiến tôi quên cả nói chuyện, gương miệng chỉ ngây ngốc mà nhìn hẩn.

“Xem đủ chưa?” Lâu Tập Nguyệt khẽ cười nói, cánh tay vừa kéo, kéo thẳng tôi lên người hẩn, mặt đối mặt. Làn da trần trụi ma sát lẫn nhau khiến run rẩy từng cơn, như là từng đốm lửa nhỏ nháy lên, tôi nhất thời khẩn trương không dám động đậy chút nào. Lâu Tập Nguyệt nhìn từ dưới lên trên nhìn chăm chú hồi lâu, mở miệng hỏi: “Tiểu Tự, đau không?” Bàn tay đặt ngay trên lưng tôi có chút vô tình xoa nhẹ, dâng lên cảm giác tê dại thoải mái

Eo tôi chịu không được khẽ run rẩy, mặt lại đỏ như ai đốt, căn môi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thành thực gật gật đầu với hẩn. Bàn tay Lâu Tập Nguyệt phủ lên lưng tôi khẽ ngừng lại, khẽ thở dài một tiếng nói: “Là vi sư quá vội, Tiểu Tự còn nhỏ, hẩn phải đợi thêm một hai năm nữa” Đầu tôi cúi thấp gần như suýt dán vào ngực của hẩn, ngây thơ hỏi: “Bởi vì nhỏ, cho nên mới đau như vậy?” Lâu Tập Nguyệt vừa nghe liền vui vẻ, cười ha ha, nhéo má tôi không nặng không nhẹ “Tiểu Tự ngốc.”

Tôi nghĩ lại bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, bất chấp ngỡ ngàng ngừng gương mắt nhìn thẳng hẩn, vội hỏi nói: “Vậy sư phụ thì sao? Cũng thấy đau chứ?” Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi, bị tôi hỏi khiến giật mình. Tôi nhìn hẩn càng khẩn trương, chỉ sợ là đau thật. Vội la lên: “Bởi vì Tiểu Tự quá

nhỏ, cho nên khiến cho sư phụ cũng bị đau phải không?” Cuống quít giãy dụa, suy nghĩ là phải ngồi dậy muốn nhìn rõ cái ‘đau’ của hăn..

Tôi lộn xộn như vậy, Lâu Tập Nguyệt liền hít sâu một hơi, sắc mặt đột biến, cánh tay dùng sức khóa hết tất cả hành động của tôi. Tiếng nói so với ngày thường càng trầm thấp hơn “Đừng nhúc nhích Tiểu Tự, đừng nhúc nhích. . . . .” Nhận thấy thân thể hăn kề sát có biến hóa thay đổi, cả người tôi đều mộng. Lâu Tập Nguyệt ôm tôi thở gấp gấp vài cái, trên gương mặt từ từ khôi phục lại bình tĩnh, ánh mắt trừng nhìn phía trước, khiến tôi ứa mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay. Khi tôi thấp thỏm lo lắng không yên cực điểm, thì Lâu Tập Nguyệt cười khổ kéo tôi đặt trước ngực, thở dài một tiếng nói đầy ẩn ý: “Ta là tự làm tự chịu.” [Hầy.. lần đầu tiên của hai thầy trò này vui hầy]

***

Da đỏ ửng lan từ lưng tới thân, tôi vội vàng kéo quần áo khoác lên người, đang muốn nhặt đai lưng nằm trên mặt đất, một đôi tay thon dài ở phía sau ôm lấy eo tôi, cổ tay cong trở, mười ngón linh hoạt giúp tôi thắt lại đai lưng, sau đó xách, đem tôi ôm ngồi lên đùi mình..

Tôi cúi đầu nói tiếng nhỏ tựa như muỗi kêu : “Cám ơn sư phụ.” Lâu Tập Nguyệt ôm tôi, đem cằm gác lên vai trả lời: “Không cần tạ ơn.” cuối cùng, còn thêm một câu, “Dù sao là vì sư cời nó, sẽ giúp Tiểu Tự mặc đó là điều phải làm”. Nghe hăn nói như vậy, tôi chỉ muốn vùi mặt vào trong nước đá lạnh, để cháy sạch luống cuống.

“Tiểu Tự không nói lời nào, là đang ám chỉ vì sư phải không?” Lâu Tập Nguyệt nói xong, cầm áo khoác khi nãy bản thân tôi vừa mới phủ thêm, chậm rãi cời ra “Vậy. . . . .”

“Không không! Không phải là ám chỉ.” Tôi cuống quít giữ chặt tay hăn, cầu xin buông tha lần ngoan ngoãn tựa vào hõm vai hăn, thấp giọng

nói: “Sư phụ, đừng chọc Tiểu Tự nữa.” Lâu Tập Nguyệt cười, hôn lên tóc trên mái đầu, hai tay siết chặt, nhẹ nhàng nói: “Về sau mỗi ngày có thể ôm Tiểu Tự như vậy thì tốt rồi.”

Mỗi ngày. . . . . ?

Tựa như có chậu nước lạnh dội lên đầu tôi từ trên xuống, phút chốc ngược lạnh đi hơn nữa. Tôi cứng đờ thân mình, hạnh phúc ngọt ngào trong chớp mắt chẳng còn chút nào. Tôi còn có bao nhiêu cái ‘mỗi ngày’?

Xoay người, nhào vào lòng Lâu Tập Nguyệt, tôi dùng hai tay quàng qua cổ hắn, nhanh đến độ gần như tôi có chút nín thở. Lâu Tập Nguyệt lại không đẩy tôi ra, hắn chỉ đang vuốt ve lưng tôi đang không ngừng run rẩy, trong giọng nói mang theo thân thiết hỏi: “Làm sao vậy, Tiểu Tự?” Tôi không có hé răng chỉ ôm hắn, mới ghen giọng hỏi: “Sư phụ, võ công của người còn phải luyện bao lâu?” Lâu Tập Nguyệt thoáng suy tư, nhìn tôi nói: “Sau ba tháng, lại bế quan một lần, sau đó một lần cuối cùng là một năm sau” Tôi ở bên vừa nghe vừa tính nhẩm trong lòng, còn có một năm lẻ chín tháng thời gian.

Tôi buông Lâu Tập Nguyệt ra, nhìn đôi mắt trong suốt như nước của hắn, rụt rè rướn người lên, hôn nhẹ môi hắn.

Nói cách khác, tôi còn có hơn năm trăm ngày có thể cùng hắn cùng một chỗ. Chỉ cần Tam Sinh hoa không được tìm thấy.

Đáng tiếc, vận may của tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ tốt, lúc này đây cũng vậy.

***

Sau ngày đó, ngoài trừ ôm hôn cùng hôn môi như mọi ngày, Lâu Tập Nguyệt không có đụng tới tôi giống như đêm ở trong sơn động ấy, tất cả thân thiết chỉ lướt qua. Lòng tôi tuy rằng có ẩn chứa chút mất mát, nhưng

mà thật sự nhẹ nhàng thở ra. Một đêm trong trí nhớ đó, thực ra cũng không tốt lắm.

Cho dù có quần áo lót dưới, lưng vẫn bị mặt đất đá ma xát sinh đau, còn có... . . . . . Nơi đó, cũng rất đau. Trong ý thức mê mang, tôi còn hình như nhịn không được bấu cào Lâu Tập Nguyệt vài cái, làm hại bờ vai cùng trên lưng của hắn đều có dấu vết. Khi quay về bị hắn nửa đùa nửa ép giúp hắn thay quần áo, khi tôi nhìn thấy mấy dấu đó, kiềm không được cũng rất áy náy, cứ luôn miệng nói xin lỗi là do tôi sai. Cũng may Lâu Tập Nguyệt không có tỏ vẻ không vui, chỉ là kéo quần áo tôi xuống, ở trên cổ tôi liếm một cái rồi cắn, cười nói: “Con mèo nhỏ, tất nhiên sẽ cào người” thần thái của hắn khi đó, mỉa hoặc đến độ khiến tôi mất hồn . . . . .

Suy nghĩ mông lung trong lúc này bị một vòng tay ôm gọi khiến tỉnh lại.

“Tiểu Tự đang nghĩ gì đó?” giọng nói động lòng người từ phía sau thổi vào lỗ tai tôi, như một cơn lông chim, quấy nhiễu khiến lòng tôi ngứa ngáy. Tôi rụt cổ, nghiêng đầu nhìn về phía người nọ đứng ở sau lưng, gọi một tiếng: “Sư phụ, người đã đến rồi.” Lâu Tập Nguyệt kéo tôi ngồi xuống, lại hỏi một câu: “Tiểu Tự vừa rồi suy nghĩ cái gì?” Tôi đỏ mặt, nhẹ giọng nói với hắn: “Nghĩ tới. . . . .sư phụ.” Nhất thời, đồng tử Lâu Tập Nguyệt lóe sáng, vẻ mặt vui vẻ ôm tôi chặt thêm chút, cầm ngón tay tôi đặt lên môi, lòng bàn tay cùng cánh môi tiếp xúc vào nhau dịu dàng.

“Miệng lưỡi Tiểu Tự thật sự là càng ngày càng ngọt.” Hắn híp mắt “Cho nên sư phụ quyết định lần này xuất môn cũng đem Tiểu Tự theo.” Tôi kinh ngạc nhìn hắn, “Sư phụ phải ra ngoài?” “Ừ.” Lâu Tập Nguyệt gật đầu, nhướn mày cười với tôi nói: “Bạch Khiêm gửi thư, Tam Sinh hoa tìm được rồi.”

Trong khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy ánh mặt trời chiếu sáng đó đều lạnh như băng.

Lâu Tập Nguyệt vỗ vỗ mặt tôi, “Tiểu Tự, người lại thất thần” đồng tử tôi khẽ run rẩy nhìn hắn, ngây ngốc hỏi: “Sư phụ muốn đi?” Lâu Tập Nguyệt gật đầu, trong mắt nét tươi cười nhiễm vài phần tàn độc muốn thị huyết, “Lục Triển Bằng vẫn còn có chút bản lĩnh, nhiều môn phái chém giết như vậy, vậy mà hắn cũng thuận lợi đứng đầu”

Nghe thấy cái tên này, lòng tôi đau một chút, ngay cả vết sẹo trên lưng cũng nổi lên một cơn đau đớn. Lâu Tập Nguyệt kéo tay của tôi, trong mắt ham muốn giết chóc càng đậm “Tiểu Tự yên tâm, hắn thương tổn người, vì sư đòi lại gấp bội” giọng điệu lạnh như sương, khiến cả người tôi chấn động, đầu óc bỗng nhiên hiện lên lời nói Tô Mạc Phi lúc kia: ‘Trong vòng tám năm, Lâu Tập Nguyệt tuyệt đối không ra tay giết hại chính đạo nhân sĩ trước. Nếu vi phạm lời thề, tự sát trước Tử Thần Phong.’

Lòng tôi liền rối loạn, vội la lên “Sư phụ người đừng đi, để Tiểu Tự đi thôi. Người không phải sắp bế quan. . . . .” Lâu Tập Nguyệt lạnh nhạt chém đứt lời tôi “Tiểu Tự cũng biết ước định kia?” Tôi ngẩn ra, sau đó gật đầu. Lâu Tập Nguyệt mở tay tôi ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ theo đường chỉ tay, khiến tôi run rẩy không thôi. Sau, hắn không nhanh không chậm nói: “Lục Triển Bằng không giao Tam Sinh Hoa cho Tử Thần phái, chính là chờ ta tới, vì sư sao có thể để người khác chờ uống công được.” Khóe miệng cong lên một vòng cung, lộ ra nụ cười đầy quỷ dị “Tiểu Tự nói xem, Tử Thần phái biết tin tức sau đó sẽ phái ai đi?” đôi mắt trong sạch tinh khiết nhìn như thấu tâm hồn tôi, khoá chặt người tôi, nhìn một lát nói: “Vi sư đoán, là Tô Mạc Phi.”

Trong cơ thể tôi thoáng nảy lên cảm giác ớn lạnh, tay chân đều lạnh , “Sư phụ, người đồng ý với con rồi, sẽ không thương tổn Tô. . . . .” “Suýt” Lâu Tập Nguyệt lấy tay che lại miệng tôi, con người sáng quắc cong lên cười: “Vi sư đương nhiên nhớ rõ.” Tôi nhìn tươi cười này của hắn, âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Theo sau tôi thuận theo thế từ thế được hắn ôm trên người, nghiêng người vòng tay ôm lấy bờ vai của hắn, hít lấy hơi thở thanh

mát trên người Lâu Tập Nguyệt, trong lòng lại không hiểu vì sao có một hồi hoảng sợ..

***

Ba ngày sau, Lâu Tập Nguyệt tới nơi Lục gia bảo rồi, chỗ thành trấn đó. Hắn cũng không đi thẳng tới tìm Lục Triển Bằng, chỉ là phái vài tên dưới tay, sau đó giục ngựa mang theo tôi tới chỗ nhà cửa lần trước đã nghỉ chân.

Bạch Khiêm sáng sớm đã ở cửa chính chờ đợi, khi thấy tôi ngậy người trong giây phút, sau đó tiến lên hành lễ nói: “Công tử, thuộc hạ đến nay chưa tra ra Lục Triển Bằng đem Tam Sinh hoa giấu ở nơi nào, cam nguyện lĩnh phạt.” Lâu Tập Nguyệt kéo tôi đi thẳng vào trong, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn cậu ta một cái, hờ hững nói: “Không cần tra xét, Lục Triển Bằng sẽ tự mình đem ra.”

Nhìn quét qua khuôn viên cảnh vật khác biệt, tôi nhất thời suy nghĩ tâm tư. Ngẫm lại lần trước đến nơi đây, đã gần là một năm rồi. Ngày đó Lâu Tập Nguyệt đi ra ngoài đã lâu, cuối cùng ôm Diệp Linh trở lại, tôi nghe lén đến bọn họ nói chuyện, bản thân mình chạy tới tìm Tam Sinh Hoa, trên đường quen biết Tô Mạc Phi. . . . .

“Tiểu Tự”, Lâu Tập Nguyệt gọi một tiếng túm tôi ra khỏi kí ức, tôi ngẩng đầu nhìn hắn, nghe hắn nói: “Sau khi ăn cơm xong, Tiểu Tự đi chọn mấy bộ quần áo đi.” Tôi sửng sốt. Lâu Tập Nguyệt dừng lại bước chân, nhẹ nhàng sờ soạng khuôn mặt tôi, trong mắt có nhu hoà không ít : “Vi sư phát hiện Tiểu Tự hình như lại cao hơn chút, quần áo cũng không vừa người .”

Tôi quần bách cú đầu, nhìn nhìn ống tay áo mình hình như có nhỏ chút, trên mặt hơi hơi phỉm hồng. Khi ở Thiên Nhất giáo vì để thuận tiện, tôi đều mặc trang phục luyện công suốt ngày, đến khi ra ngoài mới phát

hiện quần áo không vừa người, như thế mà Lâu Tập Nguyệt cũng chẳng nhắc tới. Không nghĩ tới, hẳn đã nhận ra.

Sự quan tâm bất ngờ này khiến trong lòng tôi như có một dòng nước ấm chảy mạnh vào, dâng đầy cả ngực, tay nắm tay Lâu Tập Nguyệt không khỏi siết chặt chút. Lâu Tập Nguyệt cười xoay người, kéo tôi đi bước một về phía trước.

Nhìn bóng dáng hẳn cao ngất tuấn dật, tôi bỗng nhiên cảm thấy rằng, nếu Lâu Tập Nguyệt vẫn đối với tôi như vậy, bất kể hẳn có hay không lấy Tam Sinh hoa, cởi bỏ độc tình cổ, một năm rưỡi sau đó, tôi đều cam tâm tình nguyện chết ở trên tay hẳn, tuyệt không trốn tránh.

***

Ông chủ trong cửa hàng may quần áo nịnh nọt mà đem tới mấy vóc gấm ca tụng trước mặt Lâu Tập Nguyệt, trong đôi mắt hiện ánh nhìn đầy khôn khéo hỏi tôi: “Không biết vị cô nương này thích loại vải nào? Ngoài trừ mấy thứ này, trong tiệm chúng tôi còn nhiều mặt hàng khác”. Lâu Tập Nguyệt nâng mắt thản nhiên thoáng nhìn qua vải dệt, mặt không hề thay đổi nói: “Lại lấy thứ khác xem.” Sau một lúc xem nhiều thứ như vậy, tôi vội vàng ngăn lại ông chủ đầu chảy đầy mồ hôi, có chút ngượng ngùng chỉ chỉ vải dệt trong tay hẳn “Chọn cái này đi.”

Lâu Tập Nguyệt nhìn thấy, ha ha nở nụ cười, kéo tôi quay lại ngồi xuống bên cạnh hẳn, không để ý người qua lại trong cửa hàng, vuốt lọn tóc tôi nâng lên, chóp mũi ghé vào ngửi, không đoàng hoàng cười nói: “Tiểu Tự, người chọn một khúc xấu nhất”. Tôi thoát cái đã đỏ mặt tới mang tai, cúi đầu ngượng ngùng nói tiếp: “Thẩm mỹ của Tiểu Tự hiển nhiên so với sư phụ kém rất nhiều.”

Lời của tôi vừa dứt, bỗng nhiên Lâu Tập Nguyệt cúi người gần kề tai tôi, môi hình như có chút vô tình đánh vào vành tai tôi, hại tim tôi đập thình

thịch. Hắn cố ý nói chậm lại, hơi nóng theo hơi thở lùa vào tai tôi “Song, Tiểu Tự có một lần mắt rất ư tinh tường. Đó chính là năm đó chọn lựa đi cùng vi sư .....” lời nói tự phụ như vậy, nếu là đối người khác tới nói, tôi nhất định sẽ nhin không được cười nhạo, nhưng rơi ra từ miệng Lâu Tập Nguyệt, lại thực sự khiến tôi không thể nghi ngờ.

Hơi thở của hắn khiến làn da tôi hơi ngứa, tôi rụt đầu nhìn chung quanh, quả nhiên đã có người bắt đầu tò mò nhìn về phía này, cuống quýt đứng lên nói: “Sư phụ, con hơi khó chịu, ở cửa có gió thổi, đi mát mẻ một chút sẽ trở lại.” Nói xong, bước nhanh chạy ra ngoài. Ai ngờ chân mới vừa mới bước ra ngoài cửa còn chưa kịp đứng vững, một bóng người chạy mạnh đụng vào người tôi. Tôi lao đảo vài bước cố gắng không để ngã xuống, vội vàng xoay người nâng dậy một thân ảnh nhỏ gầy ngã ngổ trên mặt đất, hỏi: “Tiểu đệ đệ, ngươi không sao chứ?”

Cậu bé con đó ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bần hê hê, một đôi mắt đầy hoảng sợ nhìn tôi. Nhưng vào lúc này, một tiếng quát từ trên trời giáng xuống.

“Ngươi là tiểu tặc, dám trộm tiền túi của ta!”

Tiếng nói trong trẻo này tôi mơ hồ cảm thấy quen tai, không khỏi giương mắt nhìn, thân ảnh chạy về hướng về phía này cũng nhìn lại, khoảng khắc tầm mắt chạm vào nhau, tôi cùng cậu ta hai người đều ngây dại.

“Là cô?”

“Là cậu!”

Tôi cùng hắn đồng thanh nói. Nhìn thấy gương mặt tức giận của Thường Cùng, nhìn nhìn cậu bé run rẩy bên cạnh tôi, trong lòng hiểu rõ. Không đợi tôi mở miệng, Thường Cùng đã kéo đứa nhỏ tới bên người mình rồi ra tay đánh vào mũi nó: “Tiền túi đâu, giao ra đây.” Cậu bé đó tựa như

con chim non sợ phát run không nói. Tôi nhìn thấy thể tâm cũng không đành lòng, đang muốn tiến lên khuyen vài câu, Thường Cùng dường như nhận thấy ý đồ của tôi, chớp mắt trừng mắt nhìn lại “Việc này cùng cô không can hệ, yêu nữ.”

Tôi sửng sốt, yêu. . . . .

“Yêu nữ?” tiếng nói réo rắt tựa như nước suối vang lên phía sau tôi, sau đó một bàn tay nâng cằm tôi lên, gương mặt nhìn cẩn thận gương mặt tôi, đôi mắt xinh đẹp của Lâu Tập Nguyệt đầy ý cười đến bờn cợt “Thực sự hơi giống.”

Trước mặt người khác cùng hấn thân thiết như thế tôi trước giờ không quen, xấu hổ mà liếc mắt nhìn hấn. Lâu Tập Nguyệt hiểu ý rút lại tay về, buông lỏng tôi ra. Tôi bỗng nhiên nhớ tới Thường Cùng ở bên cạnh, cuống quít quay đầu nhìn về phía cậu ta. Biểu tình của Thường Cùng đã hoàn toàn choáng váng, mở to hai mắt nhìn thẳng và nhìn chăm chăm vào Lâu Tập Nguyệt, trong đồng tử kịch liệt phức tạp.

Khi Lâu Tập Nguyệt nhìn về phía cậu ta, trong ánh mắt không có chút ý cười nào, bước qua người tôi một bước hướng về phía Thường Cùng, tiếng nói không hề có âm điệu, hỏi “Người là người của Tử Thần phái?” Thường Cùng thân hình hơi run rẩy chút, căng thẳng không hé răng.

Tôi nhìn không thấy vẻ mặt Lâu Tập Nguyệt, trong lòng hốt hoảng chạy lên giữ chặt cánh tay hấn, thấp giọng nói: “Sư phụ, chúng ta đi thôi.” Lâu Tập Nguyệt ngừng chân nhìn về phía tôi, khóe miệng cong lên dụ dàng hiện ra ý cười, lòng tôi hoảng sợ — đây là thần sắc Lâu Tập Nguyệt nổi lên ý giết.

Vội vàng kéo cánh tay Lâu Tập Nguyệt, tôi lo lắng liếc trộm phía Thường Cùng, dùng ánh mắt ý bảo cậu ta đi mau. Thường Cùng cơ trí, lúc gặp phải Lâu Tập Nguyệt cũng chỉ là quá mức khiếp sợ, chạm vào ánh mắt

tôi liền phục hồi lại tinh thần, sắc mặt cũng trầm xuống, chậm rãi nâng tay đặt lên trên chuôi kiếm.

Tôi bị hành động xúc động này của cậu ta mà gấp đến độ buột miệng nói ra, ngay vào thời khắc này, một bàn tay vững vàng đặt lên bàn tay đang muốn rút kiếm ra, đã đẩy thanh kiếm sắp rút ra khỏi vỏ vào chỗ cũ.

Quần áo xanh nhạt, trong xanh tuấn lãng.

“Thường Cùng, đệ lui ra.” tiếng nói ôn nhuận vững vàng. Tô Mạc Phi nâng tầm mắt nhìn lại đây, ánh mắt đảo qua tôi dừng chỉ trong một cái chớp mắt, theo sau liền ôm quyền đối với Lâu Tập Nguyệt, không kiêu ngạo rất đúng mực nói: “Sư đệ tại hạ lỗ mãng, mong Lâu giáo chủ thứ lỗi.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trúc Mã Của Tôi

Lâu Tập Nguyệt nghe vậy, cười vô cùng càn rỡ, dường như chẳng thèm chú ý tới dáng vẻ, bước chân nhàn nhã đi tới trước người Tô Mạc Phi, im lặng nhìn anh ta. Không có lời nói thừa thãi, nhưng khí thế như nắm mọi thứ trong tay cũng đủ khiến cho tim tôi đập nhanh - mạnh.

Trong khoảng khắc đó, trước mắt bỗng nhiên loé ánh sáng!!

“Keng!”

Tiếng giòn chói tai vang lên, lưỡi kiếm sắc bén va chạm mãnh liệt vào nhau, kích thích bắn ra những bông lửa

Khoảng khắc đó tôi nhìn không thấy rõ, Lâu Tập Nguyệt dĩ nhiên huy kiếm chém xuống hướng Thường Dữ. Cơ hồ cùng lúc, Tô Mạc Phi rút kiếm ra chặn lại, một bước cũng không nhường chặn lại Huyền Tuyết kiếm ở vị trí cách đỉnh đầu Thường Dữ ba tấc.

Nhìn hai thanh kiếm múa máy trên đỉnh đầu, Thường Dữ tròn tròn mắt, trên trán mồ hôi mẹ mồ hôi con không ngừng tuôn chảy. Thân kiếm màu lam của Lam Ảnh kiếm chiếu rọi lên Huyền Tuyết kiếm long lánh tựa thuỷ tinh trong suốt, hai mũi kiếm phát sáng lạnh lùng đến loá mắt. Khi Lâu Tập Nguyệt ra một chiêu, sau cũng không hành động. Tôi cũng bị tình cảnh này khiến đổ cả mồ hôi lạnh, hai mắt tránh tránh vào Lâu Tập Nguyệt, ánh mắt bị ánh sáng phát từ kiếm va chạm vào khiến đau nhức khó chịu.

Một giọt máu từ không trung chậm rãi rơi xuống.

Đồng tử tôi khẽ run lên, sau nghe thấy tiếng Thường Dữ kêu một tiếng sợ hãi.

“Nhị sư huynh? !”

Thường Dữ kêu to, vội vàng đưa tay kéo Tô Mạc Phi, giọng nói run rẩy: “Nhị sư huynh, huynh bị thương?” Tô Mạc Phi không có đáp lời cậu ta, động tác không hề nhúc nhích đối mặt với Lâu Tập Nguyệt, trong ánh mắt đầy kiên trì cùng bình tĩnh khiến lòng tôi khẽ rung động. Tôi cũng bất chấp suy nghĩ, bước nhanh tới cầm lấy tay kia của Lâu Tập Nguyệt, hết sức nhỏ giọng dịu dàng nói nũng nịu: “Sư phụ, sư phụ, Tiểu Tự cảm thấy rất mệt, chúng ta trở về đi.”

Lâu Tập Nguyệt nghiêng đầu nhìn về phía tôi ánh mắt không hề gợn sóng, cười cười thu hồi Huyền Tuyết kiếm, trở tay nắm lấy tay tôi ôn nhu nói: “Tiểu Tự đợi thêm nửa canh giờ nữa, bộ quần áo đầu tiên chắc xong rồi”. Tôi vừa kinh ngạc hỏi : “Làm sao nhanh như vậy? Là sư phụ bảo bọn họ chỉ làm cho mỗi mình đệ tử thôi sao?” Vừa nói vừa lặng lẽ kéo hẳn bỏ đi.

Lâu Tập Nguyệt không có ý không vui, bước chân cũng đi theo tôi về phía trước, khi đi ra cửa không xa, bị một tiếng nói hùng hồn gọi ở đằng sau

“Lâu giáo chủ, xin dừng bước.”

Một gã đại hán cường tráng dưới chân đi như gió nhảy vọt lại đây, vừa mới đứng vững đã ôm quyền đối Lâu Tập Nguyệt cùng Tô Mạc Phi mỗi người đều thi lễ, lưng đứng thẳng, giọng nói như chuông đồng rền vang: “Bảo chủ nhà tôi thỉnh nhị vị tới phủ một lần.”

Vừa nghe là Lục Triển Bằng đến mời người, lông tơ trên người tôi đều dựng thẳng lên, ngửa đầu đầy căng thẳng nhìn Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, vị Lục Triển Bằng hẳn. . . . .” Lâu Tập Nguyệt lấy tay chỉ nhẹ nhàng chạm

lên môi tôi, tôi lập tức im lặng không lên tiếng.”Không có việc gì đâu, Tiểu Tự.” Lâu Tập Nguyệt mở miệng, giọng điệu phản bác lại ý không vui: “Vi sư không thể cùng Tiểu Tự đợi. Như thế này đi, phái người đưa người về, sau đó.. ” hần cố ý đè thấp giọng nói, làm hại tôi vì muốn nghe rõ nên xích lại gần đem lỗ tai nương lên .

Đối với ‘chủ động’ tới gần của tôi, Lâu Tập Nguyệt không chút khách khí đón nhận lấy, cúi đầu nhanh chóng chạm lướt qua vành tai, một cái hôn chuồn chuồn lướt nước, sau đó dán môi vào vành tai tôi lười nhác nói: “Tiểu Tự thay quần áo mới nhất định càng ‘ tú sắc khả xan [*]’, vi sư sau khi trở về sẽ ‘nêm’.” Nói xong, nâng tay đầy dí dỏm véo má tôi, cười xoay người đi theo người nọ.

[*] Sắc đẹp có thể thay cả cơm, ăn được. [Sói: Câu này đầy ẩn dụ quá à]

***

Lâu Tập Nguyệt vừa rời đi, tâm tư của tôi cũng như bay theo mất. Nghĩ đến Lục Triển Bằng hận hần như vậy, hận đến độ đối với tôi là đệ tử của Lâu Tập Nguyệt cũng ước quất cho đến chết, huống chi là hần tự mình xuất hiện. . . . .

Tôi lo lắng cơ hồ đứng ngồi không yên, đón nhận quần áo từ trong tay chưởng quầy, cũng chưa hề nhìn xem, liền chạy về. Nghĩ thầm rằng Bạch Khiêm còn đang ở trong viện, tôi nghĩ quay về hỏi một cậu ta nên làm cái gì bây giờ.

Vừa mới vào cửa thì thấy Bạch Khiêm ở đây, tôi cuống quýt chạy tới, giữ chặt cậu ta đang xoay người muốn đi, vội la lên: “Bạch Khiêm, sư phụ bị Lục Triển Bằng mời tới Lục gia bảo , người xem có phải nên phái người đi hay không.” Bạch Khiêm trợn trắng nhìn tôi bắt tôi im miệng, giọng điệu

không hay lắm nói: “Khi công tử ra ngoài đã an bài sẵn rồi, không cần mè mò như người quan tâm.”

Biểu cảm thoáng cái đã cứng đờ, ngây ngô hỏi: “Sư phụ đã sớm dự đoán được?” Bạch Khiêm lại trừng mắt nhìn tôi liếc xéo một cái “Người cho là công tử giống như người, ngu ngốc” Mặt tôi ửng đỏ, vùng vằng buông tay hẳn ra. Tôi biết bản thân mình mỗi khi gặp chuyện liên quan tới Lâu Tập Nguyệt đều vội vàng hấp tấp rồi bời, nhưng không có cách nào, chỉ cần tưởng tượng đến Lâu Tập Nguyệt có thể gặp nguy hiểm, cả người tôi đều rối loạn.

Lúc này, Bạch Khiêm chột nhìn về phía y phục trong tay tôi, nhíu mi hỏi: “Nhanh như vậy đã làm xong rồi?” Tôi gật đầu, hơi có chút ngượng ngùng ôm chặt quần áo lại chút. Bạch Khiêm trông phản ứng này của tôi, hơi thích chí, đồng tử hơi loé sáng: “Cho ta xem.” Nói xong không đợi tôi tỏ thái độ, nhanh với tay lấy, giật qua xem, mở quần áo ra xem, liếc nhìn quần áo, sau lại nhìn tôi một cái, lại liếc nhìn quần áo một cái, bỗng nhiên ôm bụng cười cười ha hả.

Tôi bị giọng cười cậu ta đến nỗi khó hiểu, hơi run nhìn chăm chăm vào cậu ta. Bạch Khiêm rử rử quần áo, miễn cưỡng kiềm nén lại cười nói: “Quần áo thực nữ thế này mặc trên người người, lại phối thêm một đầu tóc như ổ gà nữa, ha ha ha, cười đau bụng quá . . . . .” Tôi mất hứng giật quần áo về, trừng mắt hung hăng nói: “Là sư phụ giúp ta chọn đó, người là ghen tị.” Bạch Khiêm hí mắt, ôm hai tay hắc hắc nở nụ cười, “Đúng, ta chính là ở ghen tị. Ghen tị người ngay cả cách mặc quần áo cái nào trước cũng không biết, ghen tị người chỉ biết diễn kịch loại ngu ngốc này, ta thật sự là ghen tị muốn chết.”

Nhìn Bạch Khiêm một dáng vẻ lý sự cùn tới bến, cảm giận tức tối cũng chẳng còn, tôi chỉ hừ một tiếng, ôm lấy quần áo chạy về phòng mình. Bạch Khiêm ở phía sau tôi còn cố nói với theo, giọng điệu chua như giấm:

“Muốn ta hỗ trợ không?” Tôi lập tức đáp lại vẻ đầy hung hãn từ chối cậu ta: “Không dám phiền đến tôn giá nhà ngươi”

Đẩy cửa vào nhà, tôi mở quần áo trong tay xem, trong tay có mấy món quần áo cứ lật qua lật lại, giống như một tầng hai tầng sương phủ lên trái cà. Ở đây áo ba bốn lớp, sao mà phức tạp thế này! Mặc thành như vậy, làm sao luyện võ công. Tôi cầm lấy một món xem lại buông xuống, rốt cuộc cái nào mặc ở bên trong, cái nào mặc ở bên ngoài, sao tôi cái gì cũng không biết.....

“Tùng tùng âm”, sau ba tiếng đập cửa dồn dập, cánh cửa bị người dùng lực đá văng ra. Tôi bị kinh hoàng, trừng mắt nhìn Bạch Khiêm đang cầm một bao lớn đựng đồ linh tinh đang vào, ngây người choáng váng.

“Ngươi, ngươi vì sao không hô một tiếng liền xông vào!” Tôi chỉ vào vị khách không mời mà đến đó, tức giận mắng: “Đây là phòng ta!” Là khuê phòng, khuê phòng nha! Bạch Khiêm nhướng mắt liếc xéo tôi, không kiên nhẫn đáp lại “Ta gõ cửa rồi, là tự bản thân ngươi phản ứng chậm.” thấy tôi còn cảnh giác ôm lấy quần áo, hăn trái lại còn vô lại tức giận cười, khua phất tay: “Được được, tất cả mọi người là ‘huynh đệ’, như vậy khách khí làm gì.”

Tôi tức giận đến độ cắn chặt răng, cái miệng Bạch Khiêm đáng ghét. Tôi không khách khí chỉ chỉ cửa: “Ngươi đi ra ngoài, ta phải thay quần áo.” Bạch Khiêm vẫn thong dong nhàn nhã nhìn tôi, cười đầy bờn cợt, “Ngươi xác định?” “Ta, ta” tôi há miệng thở dốc, giây lát im lặng, ừ ừ nói: “Bạch Khiêm, cái này các cô nương thực sự mặc mỗi ngày?”

“Ha ha ha.” Bạch Khiêm vừa thấy tôi uể oải, tâm tình tức khắc dâng cao, cười lớn kéo tôi đến bàn trang điểm, ấn ngồi xuống, trong tay cầm cây lược gỗ bông thoáng dừng lại, cường điệu nói: “Đúng rồi, ta là sợ ngươi làm hỏng mắt công tử nên mới tới, không phải giúp ngươi nha.” Tôi ở trong lòng hừ một tiếng xem thường, đáp lời cậu ta: “Ta không tự mình đa tình

như vậy.” Bạch Khiêm nghe tôi nói như vậy, gật gật đầu vừa lòng. Cây lược gỗ trơn khi xuyên qua mái tóc dài, song tôi cảm thấy da đầu hơi run lên chút.

Bạch Khiêm làm việc rất thành thạo, chải hết tóc dài của tôi ra phía sau, nhẹ nhàng cuốn lên rồi dùng cây trâm cố định, vỗ vỗ bả vai tôi “Người đi ra sau bức bình phong đi, ta đem quần áo từng món đưa cho người.” Tôi ngoan ngoãn đến sau bình phong, cởi ra quần áo trên người, vươn tay; Bạch Khiêm đứng ngoài bình phong đưa từng món quần áo tới tay tôi, tôi mặc xong, lại vươn tay, Bạch Khiêm lại đưa... . . .

Vuốt đoạn tay áo sa tanh trong tay, trong lòng tôi tràn đầy tình cảm nghĩ tới Lâu Tập Nguyệt, thầm nghĩ Lâu Tập Nguyệt thấy tôi mặc như vậy thì thế nào, liền nhịn không được tim đập nhanh hơn.

Đợi đến khi tôi mặc hết quần áo, cúi đầu nắm tay áo, Bạch Khiêm đã không còn kiên nhẫn đập lên bức bình phong: “Người là mặc quần áo hay vẫn là ăn quần áo hả? Lâu như vậy còn không có xong.” Tôi bĩu môi, đã quên còn có Bạch Khiêm đang ghét ở đây, hít sâu lấy lại bình tĩnh từng bước đi ra ngoài.

Bạch Khiêm vốn dĩ còn định nói cái gì nữa, khoảng khắc vừa nhìn thấy tôi liền ngậm miệng lại. Đôi mắt tròn trắng đen rõ ràng mở to chăm chú nhìn vào người tôi, thế nhưng trên mặt thoáng ẩn hiện một vết ửng đỏ. Tôi bắt lấy vẻ mặt lúng túng hơi lướt qua trên mặt cậu ta, trong lòng chợt loé ý nghĩ, nhếch môi cười tiến tới, chớp chớp mắt: “Nhìn đẹp lắm, đúng không?”

Bạch Khiêm ngẩn ra, rồi sau đó quay đầu sang chỗ khác: “Khó coi chết đi được, mặc vào long bào cũng không giống thái tử.” Tôi vươn cánh tay, tay áo dài buông rũ ở không trung, tựa như nhánh liễu mềm mại nhỏ nhắn, tôi cố ý liếc mắt lúng liếng chọc ghẹo cậu ta, giọng điệu nhỏ khẽ hỏi cậu ta một câu: “Phải không?” Bạch Khiêm đỏ mặt gật đầu: “Đúng vậy.”

Tiếp theo đây thô lỗ kéo tôi quay lại tới trước bàn trang điểm, nhưng khi cậu ta giúp tôi chải đầu, tôi có lén nhìn trộm vào gương đồng.

Tôi cố gắng nhe cười, hỏi cậu ta: “Bạch Khiêm, người vì sao lại biết rành mấy thứ này như thế?” So với tới con gái còn biết nhiều lắm. Ngón tay Bạch Khiêm thon dài, luồn vào mái tóc tôi linh hoạt, không phản bác gì còn nói ”Đều cơ bản nhất trong thuật dịch dung, chính là cái này – đổi trang.” “Ngay cả con gái cũng rành như vậy?” Tôi hỏi lại. Bạch Khiêm dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc trừng tôi, nói: “Dịch dung siêu đẳng, già trẻ đều có thể, trống mái khó phân biệt.” Tôi vừa nghe, liền cảm thấy hứng thú, quay đầu nói: “Bạch Khiêm, sau này người dạy ta đi, ta. . . . . A!” Da đầu bỗng nhiên tê rần, cũng bị người ta hung ác giật tóc một cái

“Người đừng lộn xộn coi, không thì ta sẽ không làm nữa.” Bạch Khiêm phụng phịu nói. Tôi lặng lẽ thè lưỡi, ngồi ngoan ngoãn thẳng thân mình, tùy ý cậu ta bận rộn gì đó trên đầu tôi. Lát sau, tôi chậm rãi hí mắt nhìn người con gái trong gương, nhìn thấy như không quen biết, cảm giác quen thuộc lại xa lạ. Mày ngài tôi mỏng nhỏ, đôi mắt sáng như nước, môi thoa chút son, tóc đen tựa mây cuốn thành nửa vòng trắng vô cùng lộng lẫy, theo động tác quay đầu, sáng rọi rạng rỡ.

Bạch Khiêm xoay chuyển bước tới trước người tôi, nhìn sau một lúc lâu, gật đầu nói: “Không tệ lắm” trong đồng tử có cái gì sáng loé lên. Tôi ngẩng đầu đón nhận ánh mắt cậu ta, tay có chút không tự nhiên siết chặt làn váy, “Bạch Khiêm, ta cảm thấy rất kỳ quái.” Nghĩ nghĩ nói, chỉ vào bóng hình xinh đẹp trong gương đồng hỏi: “Đây là ta sao?” Bạch Khiêm không tỏ vẻ tức giận chỉ nói : “Không phải, là nữ yêu tinh.” Tôi tức giận đứng lên, vừa muốn mở miệng nói chuyện, trong khoảng khắc đó, trên lưng bị người dùng lực ôm lấy ngã ra sau!

Một cây tên bắn xuyên qua giấy cửa sổ, “Soạt” một tiếng, khoảng khắc thoát chết trong nguy hiểm.

Trong lòng tôi khẽ rùng mình, ánh mắt thoáng nhìn các kiếm ở đầu giường, vừa muốn phóng qua đi, cửa sổ nổ lớn mở rộng ra. Mấy đạo bóng đen nhảy vào, chân chưa chạm đất đã nhào qua muốn chém giết tôi. Động tác của tôi bị quần áo khiến cho vướn víu, mất đi linh hoạt. Bạch Khiêm ôm tôi vội vàng tránh né, tôi vung tay áo dài, quần lấy một kiếm bén của người nọ, người nọ xoay cổ tay, cắt lấy ống tay áo thoát kiếm ra. Tôi nhìn thấy tim khẽ nhói, thủ pháp những người này, không phải sát thủ bình thường.

Ngoài cửa tiếng chém giết vang lên. Tôi cùng với Bạch Khiêm đưa mắt nhìn nhau, đồng thời phá cửa sổ nhảy ra, thân hình đang ở giữa không trung, trong tai đã nghe thấy vô số thanh âm xé gió.

Tên tiên mang theo ánh sáng bắn xuống, thế như chẻ tre.

“Cẩn thận! !”

Bạch Khiêm ôm lấy tôi đảo mấy vòng ở không trung, rơi vài thước ra mé ngoài. Tôi huy kiếm ngăn trở một người đánh lén, tay áo dài như linh xà quần lấy, đoạt lấy trường kiếm trong tay gã, một cước đá văng gã ra, đồng thời trở tay ngăn người khác.

Trường kiếm như hồng, đốt sáng mắt người

Trong đầu tôi đều trống rỗng, thân thể chỉ là theo bản năng chống cự, kiếm trong tay từng chiêu như mây bay nước chảy lưu loát sinh động múa máy.

Thiên Nhất giáo có để lại mấy người đều tới tập bảo vệ tôi bên này, ra chiêu tàn nhẫn, cùng thấy nhiều đối thủ ngang tay mình ra tay tàn nhẫn cũng có chút bối rối. Một người trong đó bỗng nhiên quay đầu hô to với tôi: “Đường cô nương cô đi trước, chúng tôi cản phía sau.” Tôi gật đầu, kéo Bạch Khiêm nói: “Đi mau nha!” Bạch Khiêm nghiêng đầu nhìn nhìn ta, ánh mắt kịch liệt rung động, thì thào hé miệng nói: “Người, đi đi.” Tôi nóng nảy, kéo cậu đi về phía trước “Lúc này người còn tranh hơn thua cùng ta?

!” Khoảng khắc chạm vào lòng bàn tay Bạch Khiêm, tất cả động tác đều dừng lại—

Trong lòng bàn tay Bạch Khiêm, một mảnh lạnh như băng.

Tôi cứng đờ người chuyển hướng về phía cậu ta “Bạch Khiêm. . . . .” Ánh mắt đảo qua thắt lưng cậu ta, hỗn độn đặc cơ hồ thấy không rõ. Một đoàn nước đỏ sẫm ướt đầm quần áo cậu, như một đoá hồng mai xinh đẹp lan tràn bung nở khắp nơi....

“Bạch Khiêm!” Tôi mang theo tiếng khóc nhào tới ôm lấy thân thể cậu lưng lay sắp đổ, ngã ngồi trên mặt đất, tay run rẩy sờ phía sau lưng cậu, khi chạm vào tiền âm vào da thịt, ngực như bị xé làm hai. Nước mắt không thể khống chế dũng mãnh trào ra, tôi ôm lấy cậu, khàn khàn giọng hét: “Bạch Khiêm, người đừng sợ, ta cũng người đi ra ngoài.” Kéo tay cậu quấn lên cổ tôi, khoảng khắc tiếp theo, cánh tay đó vô lực lại buông lỏng xuống.”Bạch Khiêm, Bạch Khiêm.” Tôi khóc gọi tên của cậu, liều mạng ôm cậu đứng lên, lại vài lần bị quần áo vướng víu té ngã đi xuống, máu tươi thấm nhiễm lên quần áo tôi, trong mắt chỉ còn lại phiến đỏ như máu.

Bạch Khiêm đột nhiên vươn tay nắm lấy cánh tay của tôi, ngăn lại một số hành động điên cuồng của tôi, môi cậu tái nhợt khẽ mấp động, nói: “Đường Tự, người đi đi, mặc kệ ta. . . . .” “Người câm miệng!” Tôi quát to, dùng hết khí lực toàn thân khí đem hắt lại lên lưng, nước mắt từng giọt rơi nện ở trên mặt đất, miệng càng không ngừng nói: “Bạch Khiêm, người không thể chết được, người nếu chết, ta chửi cả đời.” Đầu Bạch Khiêm rũ bên vai tôi, ở bên tai tôi yếu ớt nở nụ cười

Tôi cũng hắt ra bên ngoài, có kiếm chém tới, tôi không né, có người chắn trước, tôi không tránh, trong đầu tôi trống trơn chỉ có một ý niệm trong đầu: mang Bạch Khiêm đi ra ngoài, cứu cậu ta.

Gió ào ào quét vào mặt tôi, tựa như vô số đao nhỏ cắt rạch

Đầu Bạch Khiêm rũ xuống bỗng nhiên nâng lên, trong đồng tử đen lấy tiến gần nhìn tôi, không hề chớp mắt, môi run rẩy nói: “Đường Tự, ta từ tám tuổi, bị công tử mang về, chỉ có một giấc mộng, có thể gọi hẳn một tiếng, sư phụ.” Tôi khóc trả lời hẳn: “Được, chờ người thương thế lành, ta đi cầu sư phụ, hẳn nếu không đáp ứng, ta sẽ quỳ không đứng dậy.” Bạch Khiêm nhướng môi lộ nét cười, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp khiến cho tim người ta đập nhanh. Hẳn dùng đỉnh đầu dựa vào đầu tôi, sảng giọng: “Đường Tự, công tử đều không phải vô tình như người khác nói. . . . . Tựa như hẳn cứu người, cũng đã cứu ta. . . . .” Tôi mãnh liệt gật đầu, nước mắt giống như những hạt châu bị cắt đứt dây không ngừng rơi xuống, nghẹn giọng nói không nên lời.

Bỗng nhiên, Bạch Khiêm lắc lắc bả vai tôi, kéo dài hơi: “Đường Tự, dừng lại, ta khó chịu. . . . .” Tôi vội vàng dừng lại, bỏ cậu ta xuống, xoay trở lại gắt gao cầm tay cậu, làm sao có thể nắm lại sinh mệnh của cậu đây. Bạch Khiêm tựa vào một thân cây, yên lặng nhìn tôi, trong ánh mắt thần thái chậm rãi tan biến, đồng tử đầy tươi cười tinh thuần chiếu ánh ngược bầu trời trong suốt.

Cậu cười nói: “Đường Tự, người luôn cãi nhau với ta. . . . .” Tôi ra sức lắc đầu, “Về sau ta không bao giờ ... cãi nhau với người nữa, không bao giờ ... nữa .” Bạch Khiêm cười cười: “Còn có, người ngốc như vậy, đem công tử giao cho người. . . . . Ta rất lo lắng. . . . .” Tôi khóc không thành tiếng nói: “Phải nha, cho nên người phải nhanh khoẻ đi.” Bạch Khiêm run rẩy nâng lên tay, sờ mặt tôi nhìn vào hai mắt đẫm lệ của tôi, trong đồng tử có ánh sáng tựa như gió xuân thoáng qua, giọng nói càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yếu: “Xấu Tiểu Tự, thật sự là đứa.. ngu ngốc. . . . .”

Cánh tay bỗng nhiên dừng lại, rồi sau đó, bất lực buông lỏng xuống.

“Bạch Khiêm!”

Tôi khóc to dùng sức ôm lấy hắn, cả người đều mất hồn, ngay cả khi Lâu Tập Nguyệt đuổi tới gắt gao ôm tôi vào trong ngực, tôi cũng không biết gì.

Tôi chỉ biết, Bạch Khiêm đã chết. Cái tên tiểu quý nhỏ luôn trêu chọc tôi, khiến cho tôi tức giận đến nghiến răng, lại là câu thiếu niên vận bạch y vào lúc tôi đau buồn chọn cho tôi vui vẻ, đã chết rồi.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Sư Phụ Trả Thù

Ánh tà dương đánh rơi lại tia sáng cuối cùng, bóng đêm dày đặc bao phủ xuống, ánh trăng mỏng manh tựa như không thể chiếu sáng nổi nơi tối tăm này.

Tôi ngồi yên ở đầu giường, trên người vẫn mặc quần áo cũ, còn dính vết máu của Bạch Khiêm, không nhớ mình đã bị thương đau đớn cỡ nào. Bạch Khiêm ở trong lòng tôi, ngực phập phồng nấc nghẹn hơi cuối cùng, khuôn mặt cậu tĩnh lạnh như thế đều hiện rõ trong đôi mắt, khóe miệng còn cong lên như nụ cười ấy.. không bao giờ ... sẽ tiêu tán nữa. . . . .

Tôi rất muốn giữ lại hơi ấm từ đầu ngón tay cậu, giữ cậu lại, nhưng cậu vẫn chết trước mặt tôi, tất cả đều bất lực.

Cửa được đẩy ra nhẹ nhàng, một bóng người cao to bước vào, từ từ đi đến trước người tôi, sau đó ôm siết tôi vào lòng, rất ấm áp.

Trong phút chốc, nước mắt tôi tràn mi ào ạt.

Tôi run rẩy cả người quay lại ôm lấy hắn, giọng khàn khàn hô: “Sư phụ, sư phụ. . . .” Lâu Tập Nguyệt dịu dàng vuốt tóc tôi, vỗ nhẹ lưng tôi hai ba lần, tiếng nói vẫn bình tĩnh như mọi khi: “Tiểu Tự, đừng khóc, mắt cũng sưng lên rồi nè”. Nâng cằm tôi lên để tôi nhìn hắn, đầu ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt tôi.

Tôi nức nở hỏi hắn: “Sư phụ, Bạch Khiêm cậu ấy . . . . .” Lâu Tập Nguyệt nói tiếp: “Vi sư đã căn dặn kẻ khác ngày mai đưa nó về Thiên Nhất giáo.” Trong lòng đau đớn, tôi bỗng nhiên nắm lấy quần áo Lâu Tập

Nguyệt, “Sư phụ, cho con đi nhìn cậu ấy đi . . . . .” Lâu Tập Nguyệt cúi người hôn lên trán tôi, cánh môi mỏng dán lên đó, thở dài khẽ nói: “Đừng nhìn, nhìn thấy Tiểu Tự lại sẽ thương tâm, vi sư lại đau lòng”

Tôi nhìn đôi mắt sòng sánh như nước gợn trong gang tấc, trong đầu hiện lên đôi mắt Bạch Khiêm dần dần mất đi thần thái. Vội vàng ôm chặt bả vai Lâu Tập Nguyệt, tôi ghé vào lỗ tai hắn ra sức khóc lóc kể lể: “Sư phụ, con thề con không khóc. Con chỉ muốn nhìn thấy cậu ấy lần nữa.”

Lâu Tập Nguyệt trong đôi mắt như biển lớn có ánh sáng loé lên, hẳn bỗng nhiên vươn tay tới eo của tôi, nhẹ nhàng cởi áo ngoài của tôi xuống. Tôi giật mình cả người cứng đờ. Lâu Tập Nguyệt cứ như vậy không vội vàng không chậm chạp cởi bỏ toàn bộ quần áo dính máu trên người tôi, từng cái từng cái, mãi đến khi làn da tôi hoàn toàn lộ ra trong không khí. Có lẽ là mùa đông lạnh, cơ thể tôi bắt đầu run rẩy, ngượng ngùng thật sự muốn ôm cánh tay dùng nó che khuất thân thể, nhưng khoảng khắc chạm vào đôi mắt Lâu Tập Nguyệt, tôi ngay cả động ngón tay chút cũng không làm được.

Lâu Tập Nguyệt bình tĩnh nhìn tôi, đôi mắt đen như đêm đông không nhìn thấy rõ trong đó có gì, nhưng có thể nhận thấy cảm xúc tràn ngập trong đó. Hẳn như đang muốn xác định cái gì, nâng lên tay dùng đầu ngón tay dừng lại trên ấn đường của tôi, theo mũi chạm rãi lướt xuống, dừng trên đôi môi tôi. Khoảng khắc này, tôi thậm chí cảm thấy được tay hắn run rất khẽ. Nhưng nhìn về phía hắn, trên gương mặt hoàn mỹ chỉ có bình tĩnh cùng bình tĩnh.

Tâm mắt hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, sau một hồi, dùng sức của một tay kéo tôi vào trong lòng ngực, giọng nói lạnh xuống : “Tiểu Tự, hoàn hảo không phải người.”

***

Khi Lâu Tập Nguyệt đưa tôi vào gian phòng đó, tôi cam đoan với hẳn hoàn toàn không có tác dụng. Nước mắt cứ như vậy rơi không thể nào khống chế được, nhìn trong làn nước mắt, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc không hề tức giận được nữa ở ngay trước mắt.

Đây là tên tiểu quỷ đáng ghét cùng tôi sớm chiều ở chung sáu năm sao?

Tôi đứng bên quan tài nhìn tỉ mỉ không hề dám chớp mắt. Đúng, là cậu ấy. Bạch Khiêm giống như đang ngủ, có phải tôi như mọi ngày tới lay bờ vai cậu ta, sau đó cậu sẽ tỉnh lại?? Sau đó mắt trợn tròn mắng tôi Đường đại ngu ngốc. . . . . Trong lòng nghĩ thế, tôi không tự chủ được mà ngồi xồm xuống, run rẩy vươn tay thăm dò, lại bị Lâu Tập Nguyệt vững vàng bắt lấy ở giữa không trung.

“Đủ rồi, Tiểu Tự.”

Khi nghe thấy giọng nói Lâu Tập Nguyệt tựa như kích thích tràn cơn sóng dữ, tôi bỗng nhiên lớn tiếng khóc, trong đầu muốn rút tay ra đi sờ sờ Bạch Khiêm. Tay Lâu Tập Nguyệt giống như đúc bằng sắt, không thể nào cho tôi vùng thoát được. Tôi một lần nấc, một lần gọi tên Bạch Khiêm, được Lâu Tập Nguyệt ngồi xuống ôm lấy, kiên quyết đi nhanh ra khỏi phòng.

Tôi rất cực tin tưởng, cậu thiếu niên đỏ mặt khi giúp tôi trang điểm, vẽ mày tô môi, thực sự không còn tồn tại.

Mới ra cửa phòng, một giáo đồ Thiên Nhất giáo đợi chờ ở bên ngoài vội vàng tiến lên, đối Lâu Tập Nguyệt ôm quyền nói: “Giáo chủ, đều đến đông đủ .” Lâu Tập Nguyệt “Ừ” một tiếng, trong ngữ điệu không hề có cung bậc, nói: “Truyền lệnh xuống, huyết tủy Lục gia bảo”. Cuối cùng, vô cùng âm lãnh mà bổ thêm câu: “Không chừa một ai” Hẳn cảm giác được lưng tôi bỗng nhiên căng thẳng, tay nhẹ nhàng vỗ về, cúi đầu ở gần từng

tiếng bên tai tôi: “Người hại Tiểu Tự đau lòng như vậy, vi sư tuyệt không buông tha.”

***

Đêm đó tôi ngủ rất hỗn loạn. Trong mộng luôn nhìn thấy Bạch Khiêm, bị tôi dùng con gián dọa cậu ta sợ tới mức kêu la oai oái, chọc ghẹo tôi sau đó cười hé cả chiếc răng khểnh nhỏ, khinh bỉ mắng tôi cứ bám dính sư phụ, còn có khi cậu ta trang điểm cho tôi hai má ửng hồng, nhưng cuối cùng, vẫn là cậu ấy một thân máu tươi khiến tôi sợ bưng tỉnh dậy.

Chớp mắt mở ra, thần trí tôi trống rỗng một lát, còn đương ở trong mộng không thoát ra được. Ánh sáng chói mắt từ song cửa sổ len theo khe cửa vào trong nhà, đâm vào mắt tôi khiến đau nhức, tôi nhắc tay che trước mắt, bỗng nhiên giật mình ngồi dậy.

“Sư phụ!”

Tôi hoảng hốt đánh mắt vọng nhìn chung quanh, không có bóng dáng Lâu Tập Nguyệt, sờ vị trí bên người Lâu Tập Nguyệt tối hôm qua ngủ, đã trở nên lạnh như băng. Trong đầu ý niệm quay ngược trở lại. Sẽ không chứ? Tôi hẳn là không đến mức ngủ say như vậy, ngay cả Lâu Tập Nguyệt rời đi cũng không biết! Song không kịp nghĩ lại, tôi vội vàng xỏ giày nhảy xuống khỏi giường, mở tung cửa chuẩn bị lao ra ngoài, lại bị hai người canh cửa ở ngoài ngăn lại.

“Đường cô nương, giáo chủ dặn cô ở đây chờ.” Trong đó có một người cung kính nói với tôi, cánh tay ngăn đón tôi mảy may không di dịch. Tôi vội la lên: “Ta lo lắng sư phụ, người. . . .” “Giáo chủ bảo cô chờ ở đây”. Người nọ có nề nếp lặp lại một lần. Không có cách nào khác, tôi đành phải lui về trong phòng.

Tôi ở trong phòng qua đi qua đi lại, trong đầu ác mộng trước kia không ngừng quay về, trong mộng Lâu Tập Nguyệt giống như Bạch

Khiêm, người đầy máu tươi, cứ đứng ở nơi đó lẳng lặng . . . . . lắc đầu thật mạnh, không cho bản thân mình suy nghĩ thêm nữa, tôi lều mạt vứt bỏ suy nghĩ vớ vẩn trong đầu đó ra, thoáng suy tư, bỗng nhào lên bàn thét to một tiếng.

Giây lát sau, cửa bị một lực vội vàng đẩy ra, hai người cấp bách dùng dùng chạy đến trước mặt tôi, “Đường. . . . .” Tôi xoay người trong tích tắc, hai tay như tia chớp dừng trên người bọn họ, hai người bất ngờ không kịp phòng bị đã bị điểm huyết đạo.”Thực xin lỗi, sau này ta sẽ tự mình nhận sai với sư phụ” Tôi đối mặt với hai người trong ánh mắt lộ ra kinh ngạc vừa nói xong, đã cầm lấy bảo kiếm ở đầu giường bước ra ngoài.

Lục Triển Bằng nếu đã có ác ý, chuyện tối hôm qua sau khi thất bại, gã ta tuyệt đối sẽ có chuẩn bị khác. Lâu Tập Nguyệt dù có lợi hại, nhưng đang ở trong địa giới của Lục gia bảo, ‘rồng mạnh khó áp chế bọn rắn độc’ đạo lý đó tôi đã được học. Lần trước có Diệp Linh ở đây, Lục Triển Bằng có điều cố kỵ không dám hạ sát chiêu, lúc này đây, gã chắc chắn sẽ không bỏ qua mấy thủ đoạn ti tiện. Mục đích, chính là giết Lâu Tập Nguyệt.

Lòng tôi giật mình.

Bạch Khiêm đã đi rồi, tôi không muốn Lâu Tập Nguyệt lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tôi học võ là vì hãn, nếu lúc này không thể cùng hãn đứng chung một chỗ, tôi đây dùng võ công đối được từ mười ngày đau đớn thấu xương kia còn có ý nghĩa gì?

***

Trên đường ngược dòng đám người chen chúc nhau ra ngoài, chỉ có mình tôi ngược hướng đi tới về trước

Tôi ngược mọi người thoát khỏi đám người bước nhanh về phía trước, không bao lâu tìm tới Lục gia bảo, vừa nhắc mắt, liền thấy một bóng dáng biệt lập phóng khoáng.

Trong lòng tôi khẽ giật mình, vừa định tiến lên lại bỗng nhiên phát hiện, trong tay Lâu Tập Nguyệt cầm Huyền Tuyết kiếm đã nhiễm máu. Máu tươi đỏ sẫm dính lên thân bảo kiếm trong suốt, giống như một giọt chu sa quét lên thủy tinh, đẹp đến độ khiến cho người ta muốn đui mù. Mà đứng đối diện hẳn, Lục Triển Bằng đứng trước cửa chính Lục gia bảo, dùng một tay che bả vai, máu tươi từ khe hở bên trong ồ ồ chảy ra, sũng nước bên quần áo.

Mấy trăm người đứng ở phía sau hai người, đều là sắc mặt ngưng trọng. Không khí trầm ngưng ngay cả chỗ tôi đứng ở đây cũng cảm thấy hô hấp khó khăn. Duy độc ba người đứng lù lù ở giữa bất động, hoàn toàn không phát hiện.

Tô Mạc Phi giơ kiếm che ở giữa Lâu Tập Nguyệt cùng Lục Triển Bằng, rất rõ ràng, mới vừa rồi đã cắt đứt trận chiến giữa hai người đó.

Bầu không khí bên trong tựa như một cây cung vô hình đang chuyển động, khẩn trương hết sức căng thẳng.

Lam Ảnh kiếm trong tay Tô Mạc Phi đã xuất ra, mũi kiếm xanh thăm thăm càng trong trẻo nhưng lạnh lùng so với bình thường. Anh ta thông dong nhìn Lâu Tập Nguyệt, cất cao giọng nói: “Lâu giáo chủ, hôm nay ngài muốn phải vi phạm ‘ tám năm hẹn ước ’ sao?”

Lâu Tập Nguyệt đưa lưng về phía tôi, tôi nhìn không rõ vẻ mặt của hẳn, nhưng mà nghe thấy giọng điệu hẳn nói không hề thay đổi, trong vắt truyền tới tai, chậm rãi đáp lại: “Là Lục gia bảo trước ngầm ám toán Thiên Nhất giáo ta, hại chết Bạch Khiêm thuộc hạ ta, ta đây chỉ là đòn trả lại đòn, không tính bội ước.”

Tức khắc, vẻ mặt Tô Mạc Phi hơi sợ run, tầm mắt lơ đãng dừng lại trên người tôi, trong mắt khẽ lay động một tia dị sắc, rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường, đáp lại lời Lâu Tập Nguyệt: “Lâu giáo chủ, ngọn

nguồn sự tình hãn là phải điều tra rõ, không thể chỉ. . .” Lâu Tập Nguyệt lạnh lùng đánh gậy lời nói anh ta, giọng điệu không vội: “Ô đại hiệp, các người ‘danh môn chính phái’ làm chuyện ác, lại muốn điều tra tường tận. Mà ta ‘tà môn ma đạo’ làm cái gì, thì nên hành quyết ngay tại chỗ?”

Tô Mạc Phi bị Lâu Tập Nguyệt nói một câu ghen họng, há miệng thờ dốt đang muốn khuyên nhủ thêm vài câu, lại nghe Lục Triển Bằng ở phía sau anh ta lớn tiếng quát: “Ô thiếu hiệp, đại ma đầu này nếu muốn đem nước bắn hết lên người Lục gia bảo, sẽ không từ bỏ ý đồ. Hôm nay một trận chiến không thể tránh được.” Gã ta hừ mạnh âm mũi, hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Lâu Tập Nguyệt, ánh mắt như muốn lột da róc thịt, gã căn rắng nói: “Lâu Tập Nguyệt, lần trước không có thể giết người, tính mạng người lớn. Lần này tự người đưa lên cửa, có muốn trách cũng không được.” Nói xong, xoay người đối với huynh đệ Lục gia trấn ở phía sau, giọng nói hùng hồn: “Các huynh đệ, Lục gia bảo ta không sợ có nhiều người chết, thì cùng ta rửa bằng máu, trừ bỏ ma đầu này, còn để cho Lục gia bảo một cái trong sạch, còn có cho võ lâm chính nghĩa một công đạo.”

Những người ở phía sau gã vừa nghe xong, tình cảm quần chúng thoáng cái cũng trào dâng, vung tay hô to thề vì Lục gia bảo chiến đấu cho đến chết.

Tô Mạc Phi nhìn tình hình này, cau mày, trên mặt không hề có sắc mặt vui mừng.

Bỗng nhiên, một tràng tiếng cười dễ nghe xuyên qua những xúc động lẫn tiếng gầm rền này, mọi người cả kinh đều câm nín, trong phút chốc ngay cả tiếng gió thổi qua đều vang lên tiếng cười này.

Lâu Tập Nguyệt dường như rất buồn cười, cười đến độ hai vai nhẹ nhàng run rẩy, rồi sau đó ngừng cười, cổ tay cầm kiếm hơi đổi, ở không trung vạch ra một đường cong đẹp. Trên thân Huyền Tuyết một giọt máu rơi xuống, thân kiếm lần nữa cũng trở nên trong sáng sạch như băng, không

dính dờ bản. Hãn khoan thai mở miệng nói: “Kỳ thật, Lâu mỗ hôm nay cũng không muốn đại khai sát giới. Xem như để cho Tô đại hiệp một ân tình, chỉ cần Lục bảo chủ đáp ứng hai việc, ta tức khắc từ bỏ, không thương tổn tánh mạng người nào của Lục gia bảo.”

Lục Triển Bằng trầm ngâm sau một lúc lâu, rốt cục trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?” Lâu Tập Nguyệt cầm Huyền Tuyết kiếm giơ lên trước ngực, ngón tay thon dài không nhanh không chậm vuốt thân kiếm trong suốt, nở nụ cười thành tiếng nói: “Rất đơn giản. Lục bảo chủ trước tiên ở trên mặt đất lăn ba vòng, nằm úp sấp nói ‘ta không bằng cầm thú’, sau đó lại treo lên, đánh ba trăm roi”

“Đốn mặt!” Lục Triển Bằng còn không có nghe xong đã tức đến độ đỏ mắt, gã căm tức Lâu Tập Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người mơ tưởng nhục nhã Lục gia bảo ta!”

Lâu Tập Nguyệt nghe vậy, đem Huyền Tuyết kiếm chậm rãi buông xuống, có chút tiếc hận mà thở dài, đối Tô Mạc Phi nói: “Xem đi, Tô đại hiệp, không phải ta muốn đại khai sát giới, mà là có người chê mạng dài”

Vẻ mặt Tô Mạc Phi đông cứng nhìn Lâu Tập Nguyệt, trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Lâu giáo chủ, ngài gây chiến như thế, thực chỉ là vì một gã thuộc hạ đã chết?” Lời nói dừng một chút, thở sâu tiếp theo nói, “Được. Nếu Lâu giáo chủ hôm nay chịu dừng tay, Tam Sinh hoa Tử Thần phái ta chấp tay cho người tới lấy”

Anh ta vừa nói dứt lời đó, Thường Dữ đứng ở bên nóng nảy, xông lên giữ chặt Tô Mạc Phi kêu to: “Nhị sư huynh, huynh điên rồi sao không? Dem hoa tặng cho hãn, huynh làm sao ăn nói với chưởng môn nha?” Tô Mạc Phi đưa mắt ý bảo cậu ta lui ra, giọng điệu thản nhiên nói: “Nếu có thể ngăn lại một hồi huyết chiến, mặc dù bị chưởng môn xử phạt một chút thì có làm sao? Huống hồ, ta cảm thấy rằng chưởng môn cũng sẽ đồng ý quyết định của ta hôm nay” Nói xong, anh ta xoay người nhìn về phía Lâu Tập

Nguyệt, trong ánh mắt như vô tình lướt qua người tôi, nhanh đến độ tôi còn chưa kịp bắt lấy thần sắc này, anh ta dĩ nhiên đã đối mặt với Lâu Tập Nguyệt lặp lại câu hỏi lại một câu: “Lâu giáo chủ, xin hãy quyết định đi”

Lâu Tập Nguyệt một lúc lâu cũng không lên tiếng. Nhưng vào lúc này, một giọng nói thanh lệ hoà sốt ruột lẫn tiếng vó ngựa hỗn loạn ở bên ngoài đám người truyền tới. Ngựa không giảm tốc độ chút nào chạy thẳng tới hai người, lúc này tiếng kinh hô cùng nhau vang lên, khó khăn lắm mới đứng ở trước mặt Lục Triển Bằng..

Khoảng khắc đó, gương mặt Lục Triển Bằng dâng lên cảm giác vui sướng, khiến cho gương mặt của gã trở nên có chút méo mó.

Một bóng hình xinh đẹp vận áo màu vàng nhạt lập tức nhảy xuống lưng ngựa, bước nhanh đi đến trước người Lục Triển Bằng, lúc gã kích động nhìn chăm chú không thôi, chìa ra tay phải nói: “Triển Bằng, đem Tam Sinh hoa cho muội.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ngoài Ý Muốn

Lục Triển Bằng nhìn Diệp Linh trước mặt, không chút do dự trả lời: “Được.” Quay người lại, lướt qua mọi người, sải bước rảo bước vào trong cửa chính Lục gia bảo, chỉ mất một lát, khi quay lại trong tay cầm một hộp gỗ bằng bạch ngọc, “Linh nhi.” Gã duỗi thẳng cánh tay, khi mọi người đều đang kinh ngạc, đưa hộp cho Diệp Linh.

Tôi vọng mắt nhìn bốn phía, phát hiện mọi người đều bị hai người bọn họ hấp dẫn chú ý, vì thế tôi từ hướng ở sau Diệp Linh đứng lặng lẽ tới gần. Diệp Linh dứt khoát đón nhận hộp ngọc, cả người đối mặt với Lâu Tập Nguyệt, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra liếc mắt một cái, gật đầu nói: “Đúng thật là Tam Sinh hoa.” Nói xong, lại nâng mắt nhìn về phía Lâu Tập Nguyệt, tiếng nói trầm xuống “Lâu giáo chủ, lập tức dẫn người rời khỏi Lục gia bảo, bằng không. . . . .” Ngón tay khó khăn lắm dừng khoảng cách ba tấc với Tam Sinh hoa.

Thường Dữ đứng cách đó không xa, nhìn rõ ý đồ của cô ta, gấp tới độ quát lớn: “Mau dừng tay! Tay cô một khi động vào Tam Sinh hoa nó liền khô !” Diệp Linh bình tĩnh liếc mắt nhìn cậu ta, trong đôi mắt dài nhỏ ấy ánh sáng khê lưu chuyển, cong lên khóe miệng cười nói: “Ta đương nhiên biết. Cho nên. . . . .” Ngoái đầu nhìn nhìn chăm chăm vào Lâu Tập Nguyệt, ý cười trên khóe miệng càng phát ra ý vị sâu xa, “Lâu giáo chủ, Lâu công tử, nếu không có Tam Sinh hoa này, ngài bây giờ, cam lòng giết nàng không?”

Trong tim khê nhói đau. Tôi mạnh mẽ hung hăng đè lại ngực, độ ẩm cơ thể trôi đi rất nhanh. Diệp Linh nói ‘nàng’ là chỉ ai, tôi đương nhiên

biết. Nếu đã không còn Tam Sinh hoa, bởi vì độc tình cố yêu thương tôi, Lâu Tập Nguyệt đến nông nổi như thế, còn có thể giết tôi mà luyện Thiên Nhất thần công sao? Đáp án, tôi rất muốn biết. Nhưng bất kể là thế nào, tôi cũng không để cho hãn giảm lên vết xe đổ của phụ thân hãn, vì luyện thần công tẩu hỏa nhập ma mà chết, cho nên kết quả chỉ có một.

Từ lúc yêu hãn, tôi đã không còn chọn lựa nào khác.

Tôi nhìn Lâu Tập Nguyệt không chuyển tầm mắt, mà ánh mắt lại dính chặt lên người Diệp Linh, nét mặt nhìn không rõ có biểu tình gì dao động không. “Diệp Linh, ” hãn mở miệng, giọng điệu lạnh như băng nói: “Người là đang uy hiếp ta sao?”

Lục Triển Bằng vừa thấy lập tức thay đổi sắc mặt, rút kiếm cảnh giác bảo vệ Diệp Linh. Diệp Linh đứng ở phía sau gã, cười như trước trấn định ung dung, không hề có chút hoang mang nào với Lâu Tập Nguyệt đáp lời: “Đúng, chính là uy hiếp. Hơn nữa tôi còn muốn Lâu giáo chủ thề, sau này không làm khó xử Lục gia bảo, nếu vi phạm lời thề này ” Diệp Linh lời nói dừng trong chốc lát mới nói: “Tôi nghĩ, bản thân Lâu giáo chủ không sợ mấy thứ a tì địa ngục, cho nên chúng ta đổi một người: ngài nếu vi phạm thề ước hôm nay, thì người ngài yêu nhất bị vạn tiễn xuyên tim, chết không có chỗ chôn.”

Lâu Tập Nguyệt nghe cô ta nói xong, khóe môi vểnh lên vòm cung rất nhỏ trưng ra nụ cười nhạt “Diệp Linh, người khiến cho Lâu mỗ nhìn với cặp mắt khác xưa.” Diệp Linh cười đáp lời hãn: “Lâu giáo chủ quá khen.” Lâu Tập Nguyệt từ từ thu lại dần ý cười trên mặt, từ từ nói: “Nhưng dùng một đoá Tam Sinh hoa đổi hơn bốn trăm mạng người ở Lục gia bảo, dường như quá ít. Không bằng, phải thêm mấy thứ đồ vật khác nữa” Diệp Linh bị thái độ thay đổi của hãn khiến hơi bị huyễn hoặc, liền hỏi ngay: “Thêm cái gì?” Lâu Tập Nguyệt rũ mắt nhìn Huyền Tuyết kiếm trong tay, giọng điệu nói vô cùng dịu dàng êm ái “Thêm một cái nữa, đầu của bễ trên Lục gia bảo.”

Lời còn chưa dứt, ánh sáng Huyền Tuyết loé chói rọi mãnh liệt.

Trong phút chốc, thân hình Lô Tập Nguyệt như quý mị bay vút lên, trong tiếng kinh hô của Diệp Linh, một thế kiếm chém về phía Lục Triển Bằng!

Kiểm khí sắc bén càn quét hết thảy, mạnh đến độ da toàn thân đều giống như bị xé rách, tôi có cảm giác dường như không thở nổi. Thật khổ cực mới kiềm chế lại khí huyết không ngừng kích động trong lòng ngực, Lô Tập Nguyệt đã cùng Lục Triển Bằng quần đấu kịch liệt cùng một chỗ.

Sư phụ!

Lòng tôi sợ hãi vội vàng đi về trước, vội vàng đánh mắt nhìn bốn phía. Mọi người hai bên đứng yên bất động, vũ khí xiết chặt trong tay, chỉ cần đợi một tiếng lệnh, lấy mệnh làm bàn cược.

Vô cùng nguy hiểm, một bóng màu xanh thẫm bỗng nhiên xâm nhập vào cuộc chiến, thế cục trong đó bất ngờ thay đổi.

“Lô giáo chủ, xin dừng tay! Người thật muốn thấy người quý giá chết ở nơi này sao?”

Tô Mạc Phi một vừa ra sức cản trở hai người, vừa cố gắng khuyên bảo Lô Tập Nguyệt. Lô Tập Nguyệt lại như chẳng hề nghe thấy, kiếm trong tay càng phát ra chiêu tàn nhẫn, thế như muốn lấy tánh mạng Lục Triển Bằng.

Sắc mặt Diệp Linh tái nhợt, chạy tới hô to: “Lô Tập Nguyệt, người nếu hại Triển Bằng, Tam Sinh hoa này. . . . .” Tôi đột nhiên nhảy vọt lên, trường kiếm trong tay chọn hướng thẳng tới hai tay Diệp Linh. Những người khác sẽ ra sao, tôi không thèm để ý. Tôi chỉ biết, sau khi đoạt được Tam Sinh hoa, Lô Tập Nguyệt sẽ không còn nổi lo lắng về sau.

Đối với việc tôi bỗng nhiên xuất hiện, hiển nhiên Diệp Linh bất ngờ. Cô ta ngậy người, phút chốc, sau đột nhiên lùi về sau, trước kiếm của tôi dĩ nhiên đâm tới trước người cô ta.

Kiểm trở mình, vẽ ra một luồng sáng, ổn chuẩn đánh về phía hộp ngọc trong tay cô ta. Đột nhiên, luồng sáng hung ác cùng đường loé lên trong đôi mắt dài nhỏ kia. Diệp Linh không tránh không nhường, tự bản thân mình đưa ngực tới trước kiếm của tôi, tôi cả kinh vội tránh thế kiếm đi. Chỉ khoảng chần chờ này, liền bị Thường Dữ ở phía sau đuổi kịp giành trước.

“Đem Tam Sinh hoa đi!” Thường Dữ hung bạo quát, thế kiếm ngăn trở tôi, một cước ra sức đá vào mu bàn tay Diệp Linh. Diệp Linh thân mình chợt chuyển, tay cầm hộp ngọc bị vứt mạnh ra ngoài.

Ánh mắt theo sát hộp ngọc bay ra kia, tôi kiên quyết nhảy lên giành trước, trong đầu chỉ có một ý niệm, hoàn toàn quên quan sát tình thế chung quanh. Khoảng hốt hoảng, trong tai giống như nghe thấy tiếng Lâu Tập Nguyệt kinh sợ cấp bách la lên, còn có Lục Triển Bằng tiếng hô thô bạo, mặt khác quá mức ồn ào tôi nghe không rõ.

Khi khoảng khắc tôi đụng tới hộp ngọc, tôi giống như nắm chặt sinh mệnh của mình trong tay, vô cùng vui sướng quay đầu nhìn về Lâu Tập Nguyệt, “Sư phụ, con lấy được. . . . .” Bỗng nhiên, hoảng sợ ra một thân mồ hôi lạnh — sau lưng Lục gia bảo, dĩ nhiên là vực sâu dựng đứng.

Diệp Linh muốn đem Tam Sinh hoa vứt vào vực, mà tôi không chú ý tới, chỉ lo đuổi theo.

Thân thể hụt hẫng, nhanh chóng bị rơi xuống. Tiếng gió gào thét ở bên tai, mây mù vờn quanh, tôi rơi vào màn mây mù, ngay cả cái liếc mắt cuối cùng để nhìn Lâu Tập Nguyệt cũng chưa thấy rõ.

Khi rơi xuống, sóng triều mắt hoa choáng váng dâng trào đánh ụp vào tôi

Khoảng khắc trước khi lâm vào hôn mê, tôi bừng tỉnh cảm thấy có một cánh tay đang dùng sức kéo vòng qua eo tôi, kéo vào một lòng ngực ấm áp, rồi sau đó toàn bộ đen tối không còn ý thức nữa.

***

“Quý lười, mặt trời đã lên cao bằng ngọn sào, người còn không dậy!”

Giọng nam thanh thúy quanh quẩn vang bên tai tôi không tán đi, tôi cuống quýt tìm kiếm thanh kiếm chung quanh, ở dưới tàng cây Bạch Lê có một bóng người lơ mờ. Gió nhẹ phất quá, hoa Bạch Lê như tuyết bay, thướt tha múa khúc, như mộng như ảo. Tôi xem người nọ, kinh hãi hé miệng, “Bạch. . . . .” yết hầu lại khô khốc nói không ra tiếng âm.

Bạch Khiêm đứng ở dưới tàng cây, tầm mắt xuyên qua đoá hoá đang múa máy lay động theo chiều gió nhìn tôi, cười đến mặt mày cong cong như trăng non. Tôi mừng rỡ như điên lại nghe ai bảo rằng không được, gấp đến độ nhắc chân nghĩ muốn chạy về phía cậu ta, bỗng nhiên kinh sợ bước chân bất động — một bàn tay giống như khoá thép siết chặt eo tôi. Mắt nhìn Bạch Khiêm ngay tại trước mặt, tôi dùng sức giãy dụa, vô ích, kinh hoảng quay đầu đi, đập vào mi mắt chính là dung nhan tuyệt thế. Hắn mỉm cười, khiến hoa lê bay như mưa ở không trung cũng mất đi vẻ ảm đạm u buồn.

Tôi chỉ về phương phía trước, môi run rẩy bì bõm nói: Sư phụ, là Bạch Khiêm, phải . . . . . Một mảnh đoá hoa đỏ sẫm như máu bỗng nhiên thối qua trước mắt tôi. Tôi hoảng sợ quên luôn cả động tác.

Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh. . . . .

Rất nhiều đoá hoa màu đỏ tung bay lên, rợp kín cả trời đất.

Tôi hoảng sợ quay đầu, trở mắt nhìn thấy thân thể Bạch Khiêm từng chút biến thành vô số cánh hoa không thể đếm hết, giống như máu tươi

phun trào. Màu đỏ yêu dị lấn áp màu trắng, trong trời đầy màu máu lan rộng...

– Bạch Khiêm!

Tôi liều mạng vươn tay hướng về phía Bạch Khiêm, khóc cầu cậu ta đừng đi. Nhưng mà bất kể tôi còn ra sức thế nào, cánh tay Lâu Tập Nguyệt vẫn giữ chặt tôi không hề nhúc nhích, trên mặt hăn mang theo biểu cảm lạnh lùng không hề có cảm giác, trơ mắt nhìn Bạch Khiêm hoàn toàn tiêu tán.

Tôi đau lòng không còn giãy dụa, quay người ôm lấy Lâu Tập Nguyệt khóc, cảm bỗng nhiên bị nâng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt hăn tựa như ngọc lưu ly lạnh như băng: “Tiểu Tự luyện tiếc, đúng không?” Tiếng nói hăn hoà nhã êm dịu dễ nghe “Tốt lắm, Tiểu Tự phải đi theo nó đi.” Trong tay hăn không biết khi nào nắm một thanh kiếm, ánh kiếm chợt loé, đâm thẳng vào ngực tôi! Tôi hoảng sợ kêu to ra tiếng:

“..... Sư phụ!”

Mạnh liệt mở mắt ra, hô hấp còn bị ác mộng bắt, tôi thở hỗn hển dồn dập, trời đất trước mắt xoay chuyển, đầu óc từng cơn hoa mắt.

“Đường cô nương, cô tỉnh!”

Một tiếng nói ẩn chứa vui mừng gọi tôi trở về thực tại. Tôi đại ra chuyển động tầm mắt nhìn về phía bóng người bên cạnh, nhìn rõ ràng là ai, ngây người không chớp mắt.

Tô Mạc Phi cùng tôi nhìn nhau một lát, bỗng nhiên ý thức gì đó, có chút kích động buông lỏng ra lòng bàn tay cầm chặt tay tôi, thoáng bối rối nói: “Tại hạ thấy Đường cô nương mê man bất tỉnh, bất đắc dĩ mạo phạm.”

Đầu óc tôi mờ mịt bắt đầu xoay chuyển, suy nghĩ kỹ càng hiểu ra, Tô Mạc Phi nói ‘ mạo phạm ’, là hấn dán tay của tôi dùng nội lực giúp tôi tỉnh lại. Tôi đối hấn khoát tay áo, lấy tay khừ tay chống đất cố sức muốn ngồi dậy.

“Đường cô nương, cô đừng vội đứng dậy.” Tô Mạc Phi thoáng dùng sức đè lại động tác của tôi, ôn hoà nói: “Nhìn xem có thương tích chỗ nào không?” “Tôi không sao.” Không để ý tới anh ta khuyên can, tôi gian nan ngồi dậy, khẩn trương nhìn chung quanh tìm kiếm. Tam sinh hoa đâu? Tôi rõ ràng cầm lấy nó, không phải cũng rơi xuống cùng sao?!

“Đường cô nương tìm chính là nó.”

Lên tiếng trả lời, một bàn tay thon dài đưa hộp bạch ngọc tới trước mặt tôi. Tôi nhất thời kích động nhào tới cầm lấy, gắt gao ôm vào trong ngực. Qua hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn thấy Tô Mạc Phi, tôi có chút xấu hổ ho nhẹ hai tiếng... Tôi tuyệt đối không nghĩ tới, vì cứu tôi anh ta cũng nhảy theo xuống, trong lòng tràn đầy cảm kích không thể nói rõ, song Tam Sinh hoa này. . . . . Tôi cúi đầu nhìn nhìn hộp ngọc trong tay, mở ra nắp hộp, ánh mắt dừng lại trên đoá hoa nhỏ bé xinh đẹp, cảm xúc mê mông. Nếu không có nó, Lâu Tập Nguyệt không thể giải độc tình cổ, tình yêu hấn dành cho tôi vĩnh viễn sẽ không biến mất. Chính là, nó là thứ Lâu Tập Nguyệt muốn có được, tôi sẽ liều mạng bảo vệ nó, cho dù đối phương là Tô Mạc Phi cũng sẽ không ngoại lệ.

Đối với việc bản thân mình biết rõ Tam Sinh hoa này thuộc về Tử Thần phái của anh ta, tôi còn nhiều lần đến đoạt lấy, đáy lòng rất áy náy. Hơn nữa Tô Mạc Phi đã cứu tôi ba lần, tôi lại không đến báo ơn. Tôi nâng mắt nhìn về phía Tô Mạc Phi, căn căn môi dưới, khàn khàn giọng mở miệng nói: “Đúng không. . . . .”

“Thực xin lỗi.”

Gần như hai miệng cùng một lời, Tô Mạc Phi nói đồng dạng một câu.

Hai người đều giật mình, sau đó tôi hỏi anh ta: “Công tử vì sao lại đối với tôi như vậy?” người ân nhân cứu mạng còn nói ‘thực xin lỗi’, rất lạ. Tô Mạc Phi nghe tôi hỏi như thế, không biết vì sao, khẽ khép mắt, rồi thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, Đường cô nương, tại hạ vốn có thể bắt được cô.” khi tôi còn đang hỗn loạn mang theo chút cảm kích ở trong đáy mắt. Tô Mạc Phi dùng giọng xin lỗi nói, “Đều do tại hạ sơ suất, chỉ nhìn Đường cô nương không chú ý tới Thường Dữ bên cạnh, cùng cậu va vào nhau khiến cho bản thân mình cũng ngã xuống theo.”

Trong phút đó, khoé miệng tôi cứng đờ, sau một hồi phì ra tiếng bật cười. Tôi còn nghĩ đến Tô Mạc Phi là vì cứu tôi mới nhảy xuống chứ, không nghĩ tới là chuyện như vậy. Mặc kệ như thế nào, đều là anh ta đã cứu tôi, tôi không cười nữa, nghiêm mặt nói với Tô Mạc Phi: “Đường Tự đa tạ Tô công tử ba lần cứu mạng chi ân” Tô Mạc Phi không có nói tiếp, trong đáy mắt quang mang ngay lúc này dưới đáy mắt có chấm nhỏ loé sáng ngời.

Tôi ngẩng đầu nhìn bốn phía, lại giật giật thân mình, nhưng không có té bị thương, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Chúng ta rơi tới đáy cốc?” Tô Mạc Phi lắc đầu: “Không có, khi rơi xuống tại hạ sử dụng kiếm cắm vào vách đá, thấy huyết động này sau đó vào đây.” Tôi cong thắt lưng bò ra xem thấy chỗ này chỉ đủ cho người người dung thân, Tô Mạc Phi ở sau người cuống quýt nói: “Đường cô nương cẩn thận.” Tôi ừ một tiếng, vững chãi quan sát vách núi, sương mù dày đặc cái gì đều thấy không rõ lắm.

Tôi vứt bỏ suy nghĩ từ nơi này tìm đường ra, quay đầu nhìn về phía Tô Mạc Phi, ánh mắt trong lúc vô tình xẹt qua trường kiếm đặt ở trên mặt đất, thốt ra: “Kiếm của công tử bị sao vậy?” Một vết rạn thật sâu xuất hiện trên thân Lam Ảnh kiếm, giống như một bông hoa xanh lam nở giữa không trung. Tôi khẩn trương tới bên hỏi anh ta: “Là đập vào vách đá nên nứt ra sao??”

Ngắm lại tốc độ rơi xuống nhanh như vậy, hắn còn mang theo tôi, cho dù sử dụng kiếm đâm vào vách đá nhất định cũng trượt một khoảng cách. Tôi nâng Lam Ảnh kiếm bị hồng lên, có cảm giác không đành lòng sờ sờ nó, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, ngẩng đầu đối Tô Mạc Phi nói: “Tô công tử, mọi nghe sư phụ mọi nói, trong Thiên Nhất giáo có vị gọi là Kiếm quý rất am hiểu luyện kiếm, nếu không thì chờ chúng ta đi lên sau tìm y nhờ tu sửa lại”

Tô Mạc Phi nghe vậy, nhấp hé miệng môi, khẽ nói: “Hoá ra Kiếm quý ở Thiên Nhất giáo.” “Đúng vậy, ở Thiên Nhất giáo.” Tôi gật đầu khẳng định. Tô Mạc Phi ánh mắt thâm thúy nhìn tôi, thận trọng nói: “Đường cô nương về sau này, tốt nhất cách người xa ra xa một chút.” Tôi sợ run, hỏi hắn: “Vì sao?” Tô Mạc Phi đáp lại: “Đường cô nương có lẽ không biết chuyện về Kiếm quý. Y được xưng là sư luyện kiếm tốt nhất hiện nay, nhưng y luyện mỗi một thanh kiếm đều dùng một vị nữ nhi còn trẻ còn sống bỏ vào lò luyện.” Tôi nhất thời cả người giật mình, sợ tới mức cả người phát lạnh. Tô Mạc Phi tiếp theo còn nói: “Chỉ vì thủ pháp của y quá tàn nhẫn, mấy năm trước Thiết minh chủ hạ lệnh tập nã y, bỗng nhiên Kiếm quý tẩu tán không để lại dấu vết, không nghĩ tới. . . . .”

Lòng bàn tay tôi đều ra mồ hôi lạnh. Tôi biết Lâu Tập Nguyệt thu nhận một số lượng người ác danh trong chốn võ lâm, nhưng chưa bao giờ nghe nói về chuyện của họ. Hôm nay từ miệng Tô Mạc Phi mới biết được, chỉ một Kiếm quý đã khiến cho tôi sờn gai óc. Tôi không biết Lâu Tập Nguyệt làm như vậy có mục đích gì. Nghĩ lại tưởng tượng đến Lâu Tập Nguyệt, lòng lại không thể khống chế cảm thấy thấp thỏm lo âu

Không biết hắn cùng Lục Triển Bằng cuối cùng ra sao? Khi tôi rơi vào vực hắn còn bị Lục Triển Bằng gắt gao quần quít lấy. Tuy rằng tôi tin tưởng chắc chắn Lâu Tập Nguyệt sẽ không thua, đối với tôi chỉ lo lắng hắn có thể bị thương hay không, còn có hắn có thể xuống đây tìm tôi hay không... . . .

“Đường cô nương, cô làm sao vậy?” thấy sắc mặt tôi không bình thường, Tô Mạc Phi ghé mặt thân thiết hỏi. Tôi vội vàng tìm có lẽ liếm: “Tôi không sao, chẳng qua cảm thấy được buồn, muốn ra ngoài một lát.” Nói xong đứng lên, lại đã quên bản thân mình đang ở trong động đá nhỏ, đầu đập vào đỉnh động, thoáng chốc đau đến độ tôi loá cả mắt, gục đi xuống.

“Đường cô nương!”

Bên tai vội vàng la lên, tôi lập tức ngã vào một vòng ôm ấm áp, bản năng xoay qua nhìn về phía người ôm mình, lại bỗng nhiên, môi chạm vào hai phiến ấm áp gì đó... . . . .Tôi hoàn toàn cứng đờ. Mắt tròn tròn ngây ngốc nhìn Tô Mạc Phi cũng sợ ngây người như mình, ngay vào lúc vô tình hai phiến ấm mềm chạm vào, trong đầu có cái gì ầm ầm nổ tung.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tôi Trốn Tránh

Lông mi dài khẽ run rẩy, tôi giật mình tỉnh lại, vội vàng đẩy Tô Mạc Phi ra lùi về phía sau, mãi đến khi lưng chạm sát vào vách nham thạch.

Tô Mạc Phi cũng phản ứng lại, mặt đỏ bừng, ngốc nghếch nhìn tôi nói: “Tại hạ, tại hạ không phải, không phải cố ý. . . . .” Tôi cũng vội vàng gật đầu, trên mặt cũng nóng bừng, ngược đập thành thịch: “Ừ, là ngoài ý muốn, chỉ do bất ngờ. Chúng ta coi như không có xảy ra đi”

Lời của tôi vừa nói dứt, trong động yên tĩnh hẳn lại.

Qua một lúc lâu sau, dường như ánh sáng âm đạm ngoài cửa động len lỏi vào chiếu rọi lên gương mặt Tô Mạc Phi, sắc mặt anh cũng âm đạm hẳn. Anh ta nhìn tôi không hề chuyển mắt, rồi sau đó gật gật đầu: “Phải, tại hạ nhớ kỹ.”

Tôi lén thở dài một hơi. Ngoài trừ Lâu Tập Nguyệt, muốn tôi thân cận cùng với người khác, thực sự tôi không tiếp nhận được..

Khi đó tôi ngượng ngùng cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, vì sao trước kia Triệu Đan làm những chuyện đó đối với tôi, tôi lại sợ hãi lẫn chán ghét, mà Tô Mạc Phi làm như vậy với tôi, trong lòng tôi lại ngượng ngùng mà không có chán ghét, thậm chí, cũng không hề giận.

Lời tuy nhiên nói là như vậy, nhưng mà không khí xấu hổ trong động cũng không tan đi chút nào. Tôi khẽ ho một tiếng, nói: “Muội, muội đi ra bên ngoài hít thở không khí.” Nói xong, cánh tay ở sau lưng chống vào

vách nham thạch dùng sức chống trên đỉnh đầu muốn chống đỡ thân mình, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “âm”, cả kinh khiến tôi ngây dại.

“Đường cô nương cẩn thận!” Tô Mạc Phi bất chấp xấu hổ, nhào tới ôm chặt thân mình tôi, dùng sức kéo vào lòng ngực anh. Tôi cũng không kịp nhận nhó, kinh ngạc quay đầu lại xem, chỉ thấy mấy luồng sáng chói mắt theo vách tường vỡ tan đó mà ùa vào.

Tô Mạc Phi rất bình tĩnh buông tôi ra, khom người quan sát, vươn tay liên tục gõ vào thạch bích, hòn đá to nhỏ từ từ rơi xuống, ánh sáng chiếu rộng sáng khắp động. Tô Mạc Phi thò đầu ra xem, mừng rỡ quay đầu lại nói với tôi: “Đường cô nương mau đến xem.”

Tôi hoài nghi lên tiếng trả lời rồi bước tới xem, vươn đầu ra bên ngoài nhìn. Tâm mắt bất ngờ bị ánh sáng rực rỡ đâm thẳng vào mắt, dần dần trở nên rõ ràng chút, khi tôi nhìn thấy cảnh sắc ngoài động, ngay cả hít thở cũng trì hoãn lại. Hơn nữa ngày không nở dờn tầm mắt, tôi ngây ngốc hồi lâu, rốt cục chịu quay lại nhìn Tô Mạc Phi hỏi: “Chúng ta còn chưa có chết phải không? sao mà đã đi tới tiên cảnh?”

Tô Mạc Phi nhin không được nở nụ cười, đôi mắt trong veo, “Không phải tiên cảnh, là thế ngoại đào nguyên.” Anh ta làm cho cửa động to hơn chút, đến khi có thể một người đi qua, ngoái đầu nhìn lại tôi nói: “Tại hạ xuống trước xem sao, nếu không có việc gì, Đường cô nương hãy xuống” Nói xong không đợi tôi trả lời, nhún người nhảy xuống, nhẹ nhàng ổn định rơi trên đám cỏ xanh biếc.

Tôi ở trong thạch động quan sát nhìn thấy anh ta đi chung quanh thăm dò, nhin không được cũng tự mình nhảy xuống theo, hai chân mới vừa chạm đất thì bỗng nhiên thấy mềm nhũn về phía trước, loạng choạng nghiêng ngã, khoảnh khắc này được Tô Mạc Phi liếc mắt nhanh tay đỡ lấy. Tô Mạc Phi khẩn trương nói với tôi: “Đường cô nương do lâu lắm không có đi lại, cho nên đi đứng không vững.” gương mặt tôi ửng hồng. Sao mà ở

trước mặt anh ta lúc nào tôi cũng như cục bột? Trong lòng nghĩ như thế, tôi rất chi là ngại ngùng rút bàn tay được anh đỡ lấy về, thấp giọng nói tiếng ‘cảm ơn’

Tô Mạc Phi cũng không để ý gì nhiều, vọng mắt nhìn chung quanh, tiếp tục nói: “Xem chừng, nơi này hẳn là không có những người khác. Không nghĩ tới sau vách tường vậy mà còn có động tiên.”

Giờ phút này, trước mắt rộng mở trong sáng, đồng cỏ xanh biếc vô biên vô hạn, giống như là tấm thảm xinh đẹp, trên thảm thêu nhiều đóa hoa đủ màu sắc, đón gió lay động, sắc thái sắc sỡ. Một dòng suối trong vắt thấy rõ từng tảng đá lớn nhỏ, nước chảy róc rách từ trong rừng cây chảy qua, khúc chiết quanh co. Bên dòng suối hoa nở tươi đẹp, sáng rỡ đẹp vô cùng, hoa đào khiến cho vô cùng thanh nhã, gió phớt quá, từng cánh hoa rơi xuống khiến cho mặt suối đỏ bừng dập dờn từng mảng đỏ tươi.

Tôi nhìn thấy cảnh đẹp, hít thở không khí không hề nhiễm bụi trần, có chút thất thần đi về phía trước dọc theo dòng suối nhỏ, đi vào cánh rừng kia. Ngẩng đầu nhìn vô số hoa che lấp ánh mặt trời giữa bầu trời, bước chân của tôi cứ vô ý thức mà đi về phía trước, bỗng nhiên vô cùng ngạc nhiên phát hiện, càng đi về phía trước càng nóng, hình như từ mùa xuân đi tới hạ, đi thêm đoạn đường ngắn nữa, độ ẩm từ từ thành lạnh, như là vào thu. Mà hoa nở trên cây cũng biến thành trái cây đỏ rực.

Tôi mơ hồ cảm thấy mấy trái cây này rất quen mắt, suy nghĩ một chút nữa, bỗng nhiên nhớ lại, là khi ở chỗ của Diệp Linh, Lâu Tập Nguyệt hái cho tôi ăn qua quả táo. Có ăn rồi! Tôi vui sướng chạy tới dưới một gốc cây, lựa chọn trái cây chín đỏ, nhẹ nhàng nhảy thân lên, khoảng khắc tay chạm vào trái cây, bị tiếng thét kinh hãi khiến cho hoảng sợ.

“Cẩn thận!”

Trong khoảng chớp mắt, thân thể của tôi bị người nào ôm lấy chuyển qua bên cạnh, chỉ thấy một bóng đỏ như tia chớp từ sau lá cây nhảy ra ngoài, ác độc chuẩn xác cắn lên cánh tay Tô Mạc Phi che trước người tôi.

“Có rắn?” Tôi hoảng sợ kêu lên. Tô Mạc Phi bình tĩnh bắt lấy con hồng xà đó, thân rắn vắn vẹo ở giữa không trung, sau bất động. Chân mới vừa chạm đất, tôi vội vàng xoay thân giữ chặt tay Tô Mạc Phi, nhìn thấy miệng vết thương thật sâu vết răng, ngay cả tim đập cũng ngừng. Hai dấu răng trên vết thương hơn phân nửa có độc của rắn, trong lòng thâm tím..

“Tại hạ không sao.” Tô Mạc Phi mở miệng nói, vẫn giọng điệu ôn hoà như trước, nói xong tự nâng tay mình điểm mấy chỗ huyết đạo, sắc mặt cũng hơi trắng bệch. “Huynh ngồi xuống trước” Tôi vội vàng dìu anh ta ngồi xuống đất, kéo cánh tay anh ta, không chút do dự cúi đầu mút lên miệng vết thương.

Tôi có thể cảm giác được, khi cánh môi tôi dán lên làn da anh, thân thể Tô Mạc Phi bỗng nhiên cứng ngắc. Tôi dùng sức hút, trong miệng đầy mùi ghê tởm khiến dạ dày tôi cuộn trào. Sau khi nhổ ra mấy ngụm máu, ngay cả vết máu trên khoé miệng cũng không kịp lau, xoay người bàn tay hơi do dự hướng về xác rắn, thoáng chần chờ trong chớp mắt, rồi sau đó không chút do dự nhặt nó lên, xé bỏ da rắn mổ bụng lấy viên mật rắn đưa cho Tô Mạc Phi, nói: “Huynh trước ăn nó đi.”

Tô Mạc Phi rõ ràng giật mình, sau cũng không nói nhiều lời, đón nhận mật rắn nhắm mắt nuốt hết xuống. Tôi lại chạy đến vùng quanh chỗ tảng đá lớn, hái vài cọng thảo dược đem về, nhai nát đắp lên miệng vết thương, xé vải tay áo băng bó lại, vừa băng bó vừa liếc mắt nhìn anh ta, cười nói: “Cũng may không phải rắn kịch độc”

Tô Mạc Phi ngưng mắt nhìn tôi không chớp, trong đáy mắt loé sáng, hỏi tôi: “Đường cô nương tinh thông Kỳ Hoàng chi thuật [1]?” Tôi bật cười lắc đầu “Không không, muội chỉ có chút hiểu biết đối với rắn độc.” Lời nói

dừng một chút, háo hức giảm xuống, vừa quán mảnh vải vừa nói : “Trước đây, Bạch Khiêm hay thích đem rắn bỏ vào trong chăn khiến muội sợ. Khi đó muội rất sợ, sợ là rắn độc thì thảm rồi, cho nên cũng xem không ít sách thuốc”. Nói tới người này, tôi bỗng nhiên nở nụ cười cười “Kỳ thật bây giờ ngẫm lại, mỗi lần Bạch Khiêm đều là dùng rắn không có độc. Cậu ta chẳng qua chỉ muốn hù dọa cho muội sợ... . . .” Hốc mắt nóng dần lên, ngực đau khó thở. Bạch Khiêm chưa từng làm chuyện tổn thương tới tôi, cậu ấy chỉ đơn giản vì ghen tị, vì sao tôi như thế mà có thể dễ dàng làm đồ đệ sư phụ.

“Đường cô nương.” Tô Mạc Phi nhẹ gọi kéo tôi về hiện tại, tôi giả bộ sửa sang lại tóc mai, quay người đi vội vàng lau nước mắt đọng nơi khóe mắt, quay đầu lại cong khóe miệng cười nói với Tô Mạc Phi: “Chúng ta về sau có lẽ đừng gặp mặt nữa.”

Tô Mạc Phi bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, thần sắc ngơ ngác hỏi: “Vì sao?” Tôi cười cười, mang theo chút giọng điệu trêu chọc nói: “Bởi vì mỗi lần huynh sau khi gặp mặt muội, không phải muội gặp chuyện không may, thì huynh gặp chuyện không may.” Tô Mạc Phi nét mặt vô cùng phức tạp nhìn tôi, sau một hồi, cúi đầu nói khiến tôi không thể không nghe thấy: “Thế nhưng, tại hạ muốn gặp cô.”

Thế nhưng, tại hạ muốn gặp cô nương... . . . ? !

Trong lòng giống như bị cái gì đó hung hăng đụng vào, có chút miêu tả sinh động khó nói trong đầu. Tôi giống như trốn tránh mà hoảng sợ, liên tục lui về phía sau, nhìn thấy Tô Mạc Phi nói không trôi chảy: “Tô công tử, huynh, huynh đói bụng chẳng, muội đi hái chút quả. . . . .” Chân bỗng nhiên dẫm phải hòn đá phía sau, chật vật ngã xuống

Tôi còn không kịp trở mình, Tô Mạc Phi kêu tiếng sợ hãi “Đường cô nương!”, nhào tới đỡ lấy tôi, trong khoảng khắc tay anh ta đụng vào tay tôi, tôi vội đẩy anh ta ra. Tô Mạc Phi sững ngốc, tay vươn ra cứng đờ hồi lâu.

Tôi không khỏi cảm thấy hơi có lỗi. Trong đầu rối loạn, tôi nghĩ về mặt của tôi so với anh ta có khi còn ngốc hơn.

Tô Mạc Phi đối với tôi, sẽ không phải . . . . ý nghĩ này trong đầu chạy qua trong khoảnh khắc đó đã bị tôi đập tan ở trạng thái mới nảy sinh. Tôi tận đáy lòng đang cười cười giễu mình. Làm sao có thể? ý tứ Tô Mạc Phi nói câu đó cùng như thường ngày tôi ăn mấy món không hợp khẩu vị, nhưng lại ngại Bạch Khiêm ở đây nên không xuống bếp, ghen nói cũng không được, tâm tình cũng giống như vậy. Tôi nói không cần gặp nữa, anh ta liền khách sáo nói muốn gặp. . . . . Tôi sợ run cả người, càng không dám nghĩ thêm phần nào nữa. Coi như là như thế đi, Đường Tự, cái gì cũng đừng nghĩ, đừng nghĩ.

Chỉnh đốn lại tâm tình, tôi ngưng mắt quan sát về mặt Tô Mạc Phi co quắp ở trước mặt, khẽ rũ tầm mắt, thấp giọng nói: “Chân của muội hình như bị trật rồi.” Tô Mạc Phi sợ run trong nháy mắt, bỗng nhiên lấy lại tinh thần, ngồi xổm người xuống, bắt tay hướng về chân của tôi, khi chạm tới hơi chần chờ chút, ngược mắt nhìn tôi, nhẹ nhàng cầm chân tôi nói ‘nhìn một chút’, nói xong, ngón tay dùng sức.

“A!”

Chỉ kêu nửa tiếng, tôi liền cảm môi dưới không hề hé răng, mặc anh ta xoay chân tôi vài cái, thân thể kéo căng, trên trán ứa mồ hôi lạnh. Đợi cơn đau dần trôi qua, tôi mới nới cánh môi ra, hít thở sâu. Tô Mạc Phi thân thiết hỏi tôi: “Đường cô nương cảm thấy thế nào?” Tôi đỏ mặt gật gật đầu: “Không có việc gì” chống đỡ đứng dậy.

Vết thương chân kia mới vừa chạm đất, một cơn đau nhói lên, trên mặt tôi cố vờ không, ra vẻ không ngại chỉ vào con đường uốn lượn theo sơn đạo, nói với anh ta: “Tô công tử, chúng ta thử đi từ nơi này xem, có lẽ có thể đi lên.” Tô Mạc Phi gật đầu: “Chân Đường cô nương có muốn hay

không. . . . .” Tôi hiểu ngay lời anh ta nói, lắc lắc đầu: “Không cần, muội sợ sư phụ sốt ruột, muốn nhanh lên đem Tam Sinh hoa đưa trở về.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi đã hối hận. Thầm mắng bản thân mình thật là ‘chuyện người ta không muốn nhớ tới mà cứ nhắc tới’. Tam Sinh hoa là của Tử Thần phái bọn họ, tôi không những làm ‘kẻ trộm’ bá đạo lấy đồ không nói rồi, còn nói như là được danh chính ngôn thuận vậy. Tôi ngượng ngùng nhìn trộm liếc về phía Tô Mạc Phi, thỉnh thoảng chạm phải ánh mắt anh ta, chột dạ cúi đầu.

Tô Mạc Phi nhìn thấy tôi, giọng điệu chân thành: “Đường cô nương không cần lo lắng. Tam Sinh hoa này, tại hạ ngày sau sẽ tìm Lô giáo chủ đòi về.” Ngụ ý là, khi Tam Sinh hoa ở trong tay tôi, anh ta sẽ không cưỡng đoạt. Tôi hiểu anh ta như thế này đã là nhượng bộ rất lớn, ít nhất sẽ không khiến cho tôi khó ăn nói với Lô Tập Nguyệt.

Tôi há miệng thở dốc nghĩ nói tiếng cảm ơn với anh ta, rồi lại không biết nói từ đâu. Nhìn khuôn mặt tuấn tú anh lãng, và ánh nhìn chăm chú dịu dàng, trong lòng tôi như có một góc nào đó mềm xuống.

Cùng một chỗ với Tô Mạc Phi, trong lòng tôi mới cảm thấy thả lỏng, không cần lo lắng anh ta sẽ nghĩ một đằng nói một nẻo, hoặc là mách khoe đùa giỡn tâm cơ. Mà cùng Lô Tập Nguyệt ở cùng một chỗ, trái tim tôi thường thường bị treo lên cao cao như diều, giống như sợ có một cơn gió sẽ cắt đứt dây diều, tìm không thấy bất cứ thứ gì có thể dựa vào. Nhưng mà, sợi dây dịu dàng ôn nhu của Lô Tập Nguyệt, hẳn chỉ cần cho tôi một chút, tôi có thể hạnh phúc đến quên mình, cam tâm tình nguyện vì hẳn ràng buộc.

Tôi ở tại chỗ chờ Tô Mạc Phi mang Lam Ảnh kiếm tới, chẳng qua chỉ một lát, thân ảnh anh tuấn đó dĩ nhiên xuất hiện dưới bóng cây, bước chân vội vàng hướng về phía tôi đi tới.

“Đi thôi, Đường cô nương.” Tô Mạc Phi đứng ở trước người tôi nói. Tôi đáp lời, cất bước đi theo sau anh ta. Tôi tận lực ra sức để bước đi mình đi đường nhìn không kỳ quái, nhưng mà đau đớn ở mắt cá chân tôi không dần dần biến mất, ngược lại càng sưng phù đau đớn khó chịu..

Tôi đi càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, Tô Mạc Phi bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía tôi, ánh mắt lóe ra lời úp mở khó nói, cúi người xuống, nói với tôi: “Đường cô nương, chậm nữa trời sẽ tối.” Tôi nhìn bóng dáng anh ta, lại nhìn sơn đạo thật dài gập ghềnh trước mặt, tưởng tượng đến chỉ cần có thể đi lên có thể nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt, ý nghĩ nhớ hân so với ngại ngùng cao gấp đôi.

Tôi đi đến trước tấm lưng của Tô Mạc Phi, mặt đỏ tai hồng mà nằm lên. Tô Mạc Phi nhẹ đứng dậy, giống như tôi nặng không hơn một cân. Ánh mắt anh ta nhìn thẳng phía trước, thi triển khinh công như giẫm trên đất bằng, tôi chậm chạp áp chế sốt ruột trong lòng, nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, hỏi: “Tô công tử, huynh vì sao vào Tử Thần phái?” Tô Mạc Phi trả lời tôi: “Tại hạ từ nhỏ là cô nhi, được chưởng môn thu dưỡng.” hoá ra không khác gì tôi lắm.

Tiếng gió vù vù thổi qua bên tai, cảnh sắc ven đường giống như bay lùì về phía sau. Đầu óc tôi bị đung đưa khiến chóng mặt, không tự giác mà quàng tay lên vai anh ta, nghĩ nghĩ nói: “Tô công tử, nếu huynh không muốn gặp mặt vị Kiếm quý, vậy đem Lam Ảnh kiếm đưa cho muội đi. Muội mang về để cho y tu bổ sau trả lại cho huynh.” Theo y như tôi dự đoán, Tô Mạc Phi không có từ chối thẳng. Nhìn thấy anh ta rất trân quý Lam Ảnh kiếm, nghĩ ít nhất mình cũng có chút tài cán vì anh ta làm chút chuyện gì đó, tôi lại nói tiếp “Lam Ảnh kiếm là bởi vì do muội làm hỏng, muội hẳn là . . . .”

“Cô nương không cần như vậy.” trong tiếng nói Tô Mạc Phi như có gì áp lực, giọng điệu thường thường nói: “Đường cô nương, cô không cần vì cảm tạ tại hạ mà làm như vậy.” Tôi ngây ngốc nhìn ánh mắt anh ta khi quay

đầu lại nhìn tôi, nghe thấy anh ta nói: “Tại hạ cứu cô, sẽ không vì muốn cô nương hồi báo.” Bị anh nhìn rõ tâm tư, tôi có chút ngượng ngùng, mở miệng đang muốn nói chuyện, Tô Mạc Phi đã quay đầu lại

Sau đó, hai người ai cũng chẳng hé răng thêm từ nào, chỉ còn tiếng gió buồn tẻ lấp đầy lỗ tai

Mắt nhìn sắc trời dần dần tối sầm xuống, Tô Mạc Phi vì an toàn bước chân cũng hoãn chậm lại. Ngay tại đây, tôi lướt nhìn qua bả vai anh ta, cả kính ‘a’ một tiếng. Vừa khéo vừa đi qua đoạn uốn cong, tầm mắt tôi bỗng nhiên nhìn thấy toà nhà như trấn nhỏ ẩn núp nơi rừng núi rậm rạp. Tôi hưng phấn vỗ bờ vai anh, chỉ chỉ phía trước, “Tô công tử, nơi đó có tòa thôn.” Đã có thôn trấn còn có người ở, cũng có thể tìm người hỏi đường ra khỏi cốc.

Tô Mạc Phi tăng tốc bước chân chạy về thôn trấn. Sơn đạo dần dần trở nên bằng phẳng, xuyên qua rừng cây, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một mảnh hồ nước trong suốt, lưng anh mang tôi đã đang muốn lướt qua, rồi bỗng nhiên một tiếng thét chói tai phá tan yên tĩnh bốn phía.

Tô Mạc Phi khó khăn lắm dừng lại bước chân, quay đầu nhìn lại về phía âm thanh truyền tới, tôi mạnh bạo dùng tay che mắt anh ta.”Đừng nhìn!” khi tôi nói chuyện, mặt đỏ ửng — ngay trong hồ nước cách đó không xa, có một cô nương ôm ngực trên người không mặc gì, đang ngồi chỗ nước cạn, hoảng sợ mở to mắt nhìn tôi cùng Tô Mạc Phi hai vị khách không mời mà tới.

Tôi thở sâu, vẫn duy trì động tác che mắt Tô Mạc Phi, nghiêng đầu nói với cô gái ngồi trong nước đang hoảng sợ nói: “Rất xin lỗi, cô nương, chúng ta không phải cố ý đâu. Cô cứ tiếp tục, tiếp tục.” nói xong, đang muốn nói ý bảo Tô Mạc Phi xoay người lại, lại bị tiếng bước chân ồn ào ở phía sau khiến giật mình.

“Trân Châu, làm sao vậy? !” Một tiếng nói già nua truyền tới, nhưng chỉ giây lát, từ sau rừng chạy ra mấy người, nhìn thấy tình hình này đều là phần nộ, vây khốn tôi cùng Tô Mạc Phi lại.

“Làm sao người ngoài tới đây? Dám vô lễ khinh bạc nữ nhi tộc trưởng!”

Tôi nhìn vị lão giả mở miệng, khoé miệng vừa nhướng đã bị Tô Mạc Phi giành nói: “Thật có lỗi, chúng tôi chỉ là đi ngang qua. . . . .” Vị cô nương gọi là Trân Châu nhanh chóng được quần kỹ trong quần áo, nhào vào lòng lão giả, nấc nghẹn ngào nói: “Trưởng lão, con đang tắm, bọn họ bỗng nhiên liền xông vào. Con, con. . . . .” con gái khóc càng thê lương, lão giả tức giận đến nổi mặt mày già nua cũng đỏ bừng.

“Thật to gan.” Ông ta mở to hai mắt, hung hăng trừng Tô Mạc Phi nói, “Người dám. . . . .”

“Chậm! Chậm!” Tôi cuống quít ra tiếng, từ trên lưng Tô Mạc Phi trượt xuống, nhiễu qua trước người anh ta giải thích với những người đó: “Anh ta cái gì đều không thấy, thật sự.” Lòng tôi nghĩ bị một cô nương nhìn, dù sao cũng không có gì tổn hại đến danh tiết. Ai ngờ tôi vừa mới dứt lời, lão giả kia đã nghiêm nghị gằn từng tiếng nói: “Người khinh nhờn thánh nữ, dựa theo tộc quy, phải lấy đi hai mắt.” Khi nói chuyện, thân hình gầy chợt lóe, đã muốn bổ nhào vào trước mặt tôi.

Một bàn tay từ phía sau tôi vươn tới, bình ổn chuẩn xác đỡ lấy một chiêu của lão giả. Sắc mặt ông ta khẽ biến, giấy lát sau lại vẩy công lên. Tô Mạc Phi bắt đắ dĩ cùng ông ta đánh nhau, khi thì chỉ thủ chứ không tấn công nhưng cũng không rơi vào thế yếu. Tôi lúc này mới biết hoá ra Tô Mạc Phi ngoài trừ kiếm thuật giỏi, chưởng pháp cũng rất tốt.

Hai bóng dáng dây dưa cùng nhau, tôi cố gắng căng mắt mới nhìn rõ chiêu số của bọn họ, bỗng nhiên, hai người tách ra nhảy về hai hướng khác

nhau. Tôi bất chấp chân đau, bước nhanh đi đến bên người Tô Mạc Phi, “Huynh không sao chứ?” Tô Mạc Phi còn không có mở miệng, lão kia đã mở miệng nói: “Công tử bản lĩnh tốt.” khi nói chuyện ánh mắt nhìn anh ta đã có chút khác biệt, quay đầu lại cùng mấy người ở phía sau xầm xì to nhỏ.

Tôi nhìn trang phục của bọn họ không giống dân thường, còn có tộc quy kia, cũng đủ tàn nhẫn, vì thế lặng lẽ kéo ống tay áo Tô Mạc Phi, nháy mắt ý bảo anh ta đi mau thôi. Tô Mạc Phi hiểu ý, đang muốn xoay người, bỗng nhiên nghe thấy vị lão giả kia nói: “Hai vị, nếu lên trên nữa chính là khí độc rừng, ta xin khuyên các người đừng tự tiện xông vào. Đường xuất cốc, chỉ có người Da Ma tộc mới biết được.”

Tôi nhất thời hậm hực chẳng lẽ cứ thế này mà đã bỏ một nửa đường, rụt chân về, quay người nhìn về phía bọn họ. Tô Mạc Phi ôm quyền với lão, khách khí hỏi han: “Mong rằng tiền bối cho hay.” Lần này, lão giả kia lại đồng ý nói, gật đầu chỉ vào người tôi nói: “Được, ta nói cho cô nàng.”

Tôi mãi cảm nhận thấy trong lời nói ông ta có ẩn tình, vội vàng giữ chặt Tô Mạc Phi đang muốn nói lời cảm tạ, lạnh giọng nói hỏi: “Còn vị đồng bạn này thì sao?” Lão giả cười ngạo nghễ: “Vị công tử này nếu có thể thắng được đệ nhất lực sĩ Cáp Lạp trong tộc của ta, có thể cưới vị Trân Châu cô nương này, trở thành tân tộc trưởng.”

“Không được!” Tôi vừa nghe, không hề nghĩ ngợi ngay tức khắc lớn tiếng phản đối. Lão giả nhíu mày, nghi hoặc hỏi: “Cô là thê tử của hắn?” Tôi ngẩn ra, cuống quýt lắc đầu. Lão giả giãn mày ra, không kiên nhẫn nói: “Vậy cô phản đối cái gì?” Tôi duỗi cánh tay đem Tô Mạc Phi che ở phía sau, liếc nhìn ông ta trả lời: “Tôi. . . . .”

Tô Mạc Phi từng bước qua người tôi đi về trước, ôn hòa lễ độ nói: “Đa tạ ý tốt của tiền bối. Nhưng mà, tại hạ không thể nhận.” “Vì sao?” chân mày lão giả lại thành một đường thẳng. Tô Mạc Phi nhìn tôi, ánh mắt dịu

dàng khiến da đầu tôi tê dại, nói: “Phu thê phải thật lòng thật dạ với nhau. Tô mỗ mặc dù cưới vị cô nương này, cũng chỉ cô phụ nàng.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nụ Hôn Của Tôi

Tô Mạc Phi nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng khiến da đầu tôi tê dại, nói: “Phu thê phải thật lòng thật dạ với nhau. Tô mỗ mặc dù cưới vị cô nương này, cũng chỉ cô phụ nàng.” Tôi kinh ngạc nhìn đôi vào mắt anh, trong đầu loạn cào cào, sau đó cố gắng lấy lại bình tĩnh, tôi quay đầu đối vị lão già nói: “Chuyện đó, là anh, anh ta không muốn cưới . . . .”

“Lão phu hiểu được” Lão già gật đầu, thản nhiên nhìn về phía Tô Mạc Phi nói: “Công tử nếu không muốn, lão phu cũng không cưỡng cầu.” Ông ta nhìn sắc trời, nói: “Đêm nay sợ là có cơn mưa to, nhị vị nếu không chê, mời ở lại trong làng, đợi ngày mai sau Xã Nhật Tiết [1], người trong tộc sẽ dẫn hai vị ra khỏi cốc.”

Tôi cùng Tô Mạc Phi đưa mắt nhìn nhau, gật gật đầu, theo sau lão già đi vào, dần dần trời âm u tối bao phủ toàn bộ làng.

Vào cổng làng, dọc theo đường đi tôi cùng Tô Mạc Phi nhận hết mọi ánh nhìn chăm chăm của mọi người. Thiệt nhiều người tộc Da Ma ngừng ngay công việc bận rộn trong tay, xếp hàng hàng loạt lần lượt nhô đầu ra khỏi nhà trúc, đánh mắt nhìn hai người xa lạ, thậm chí có mấy cậu bé còn vui cười đi theo phía sau chúng tôi, mở to mắt nhìn vô cùng tò mò.

Tôi bị nhìn cảm thấy không được tự nhiên, nằm ở trên lưng Tô Mạc Phi, để sát vào lỗ tai anh, thấp giọng hỏi: “Tô công tử, mọi cảm thấy là lạ. Bọn họ. . . .” Nhận thấy sự lo lắng của tôi, Tô Mạc Phi nhanh đáp lời: “Đường cô nương không cần lo lắng. Tại hạ từng nghe chưởng môn nhắc tới, từ xưa quả là có một tộc người gọi là Da Ma, người trong tộc này am

hiếu Kì Hoàng thuật, dân phong thuần phác, lại hiếm khi biểu lộ ra trước mặt người khác. Chường môn hần là cũng không nghĩ tới, bọn họ vậy mà định cư ở trong thâm cốc phía sau Lục Gia bảo.”

Tô Mạc Phi tiếng nói bình tĩnh lọt vào tai tôi dường như có tác dụng trấn an, tôi nghe anh nói xong, trong lòng cũng hiểu, không còn cảm thấy bất an nữa.

Cổ Lỗ cho người sắp xếp chỗ ở xong liền cáo từ. Vị cô nương gọi là Trân Châu vẫn lẳng lặng đi ở sau, lúc này đứng ở ngoài cửa phòng Trúc, do dự không có rời đi. Tôi thấy nàng liếc mắt nhìn trộm Tô Mạc Phi một cái, sau đó cúi đầu, vội vàng đẩy cửa chạy đi ra ngoài. Tôi lại nghiêng đầu nhìn Tô Mạc Phi, anh chỉ chăm lo đỡ tôi ngồi xuống, đối với hành động khi nãy của Trân Châu hoàn toàn không thấy. Trong lòng tôi dâng một tư vị không nói nên lời.

Tô Mạc Phi rót cho tôi một chén nước, đặt vào trong tay tôi, nói: “Tại hạ ở ngay phòng bên cạnh, Đường cô nương nếu cảm thấy có gì khó khăn, có thể gọi tại hạ lại đây.” Tôi gật đầu. Cổ Lỗ bố trí cho tôi cùng anh ở hai gian phòng Trúc gần nhau. Tô Mạc Phi nói xong, lại nhìn khắp phòng một lượt, lúc này mới yên tâm rời khỏi. Ai ngờ chân anh ta vừa mới bước đi, đã có tiếng gõ cửa vang lên.

“Tô công tử mời vào.” Tôi mở miệng đáp, người ngoài cửa không có hé răng, tôi đành phải nhịn đau ở chân tới mở cửa. Đường khi nhìn thấy Trân Châu đứng ở trước cửa, tôi sửng sốt trong chốc lát sau liền khôi phục lại bình tĩnh. Nhìn thấy nàng nghiêm mặt ửng đỏ, mắt cúi thấp dáng vẻ thẹn thùng, tôi cũng hiểu được hơn phân nửa, né người mở đường ra : “Trân Châu cô nương mời vào.”

Trân Châu đỏ mặt đi vào, đưa quần áo ôm ở trên tay cho tôi, nhỏ giọng bảo: “Đây là quần áo của muội, Đường cô nương như thế này nên tắm rửa rồi thay đi.” Tôi cúi đầu nhìn người mình, quần áo mấy ngày đã

nhấn nhúm, còn bản lại rách, tôi thực sự cũng không muốn cứ như vậy mà đi gặp Lô Tập Nguyệt. Vì thế, tôi đón nhận quần áo mở miệng nói cảm ơn “Đa tạ Trân Châu cô nương”, tiếp theo kiên nhẫn chờ nàng nói tiếp.

Quả nhiên không bao lâu, Trân Châu nâng lên mắt, ánh mắt e lệ nhìn về phía tôi, ấp a ấp úng nói: “Đường cô nương, Tô, Tô công tử đã đồng ý với trưởng lão tham gia Xã Nhật tiết rồi?” Tôi ừ một tiếng. Mới vừa rồi sau khi vào làng, Cố Lão lại nhắc tới muốn hai chúng tôi ở lại một ngày, đợi trong tộc qua ngày Xã Nhật tiết rồi sẽ đưa rời khỏi. Tô Mạc Phi cùng tôi thương lượng sau đồng ý rồi. Dù sao chúng tôi ai cũng không biết đường đi, nếu ở trong thâm cốc mất phương hướng, xông vào khí độc trong rừng, kết quả e là chỉ càng thêm phiền toái. Tuy rằng tôi rất muốn ngay lập tức nhìn thấy Lô Tập Nguyệt, nhưng mà lần này tôi không dám lỗ mãng nữa, tôi sợ lại làm phiền hà Tô Mạc Phi.

Trân Châu thấy tôi như thế, lại đỏ mặt, ngón tay cũng sắp vò nhào nát góc áo rồi. Tôi nhìn dáng vẻ xấu hổ của nàng, mở miệng muốn nói lại thôi, vì thế quyết định giúp nàng nói ra. Tôi chỉ chỉ phòng bên, cười nói: “Trân Châu cô nương, Tô công tử ở ngay bên cạnh, cô nếu có chuyện có thể tự mình nói với huynh ấy”. Trân Châu đôi mắt khẽ loé sáng, “Đường cô nương không ngại?” Tôi lắc đầu, “Vừa rồi là do tôi rất kích động. Đây là chuyện của Tô công tử, hẳn phải do tự huynh ấy quyết định.” Không thể phủ nhận, khi tôi nói những lời này trong đầu nổi ý nghĩ chọc gẹo, tôi biết Tô Mạc Phi sẽ không đồng ý, nhưng là đối với chuyện anh ta đối đáp thế nào với Trân Châu cũng sinh ra chút tò mò.

Trân Châu xoay người đi ra, không bao lâu, tôi nghe thấy phòng bên truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, sau đó là giọng nói Tô Mạc Phi ôn hòa lễ nghĩa. Trân Châu ở ngoài cửa nói có chuyện muốn nhờ Tô Mạc Phi, Tô Mạc Phi dường như chần chờ một chút, tiếp theo để cho nàng vào phòng.

Phòng bên láng máng có tiếng nói chuyện, tôi không cố ý nghe nói chuyện gì. Tôi dịch bước ngồi trở lại bên giường, trong tay nắm chén nước

Tô Mạc Phi rót cho tôi, nhẹ nhàng đung đưa, hơi có chút thất thần. Sau đó, cửa phòng bên mở ra, Trân Châu vội nói tiếng cảm ơn, giọng nói then thừng khiến trong lòng tôi khẽ run lên. Rồi sau đó nghe thấy Tô Mạc Phi ôn hòa nói với nàng ta: “Trân Châu cô nương yên tâm, ngày mai tại hạ sẽ đi tham gia.”

Nước trong chén bỗng nhiên sóng sánh bắn lên tay tôi. Tôi lập tức sửng sốt. Tô Mạc Phi, đồng ý rồi. . . . . ?

Tiếng bước chân Trân Châu dần dần đi xa, lại một lát sau nữa, có người nhẹ nhàng gõ cửa phòng tôi. Tôi vội vàng buông chén nằm ở trên giường, giả bộ nghỉ ngơi không có lên tiếng. Dừng một lát, cửa phòng sát bên cũng có tiếng đóng lại.

Tôi vùi mặt vào trong chăn, trong lòng không hiểu vì sao thấy buồn rầu hẳn. Tôi không biết bản thân mình vì sao lại như vậy, tôi yêu chính là Lô Tập Nguyệt, tôi đối Tô Mạc Phi cũng không có ý gì khác. Nhưng mà, khi tôi nghe thấy Tô Mạc Phi tự miệng nói đồng ý với Trân Châu, thế nhưng tôi cảm thấy ngực mình như có gì đập vào, hơi hơi đau.

Tôi dùng hai tay ra sức chà chà hai má, nhẹ giọng răn chính mình nói: “Đường Tự, người thật sự tham”. Tham lam muốn nắm hết thảy dụ dàng thuộc về mình hoặc không thuộc về mình cũng vậy, sợ sệt mất đi. Giống lần mù đó, khát cầu một lần nhìn ánh sáng cuối cùng.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, một hồi đập cửa ầm ầm đã đánh thức tôi dậy khỏi cơn mê mang. Tôi mơ mơ màng màng đứng dậy mở ra cửa, thấy ngoài cửa đứng một vị đại thẩm mặc trang phục tộc Da Ma, thím ấy nhếch miệng cười nói sang sảng với tôi: “Cô nương, trưởng lão bảo ta đến đưa thức ăn” nói xong, bưng nước trong cùng thức ăn đi vào phòng Trúc, miệng cũng

không ngừng: “Xã Nhật tiết của chúng ta rất náo nhiệt, cô nương không đi xem một chút sao”

Tôi mới vừa tỉnh lại, đầu óc còn ngây ngất, không hề ý thức đáp ừ với thím ấy một tiếng. Đại thẩm đã cho là tôi đồng ý đi, buông gì đó trong tay, cười ha ha với tôi: “Ta đã nói rồi. Hôm nay bằng hữu cô cùng Cáp Lạp độ sức mà, cô không tới xem thì hơi tiếc đó.” Tôi kinh ngạc nhìn chằm chằm thím ấy, ý thức dần dần thanh tỉnh. Đúng rồi, tối hôm qua Tô Mạc Phi đồng ý với Trân Châu sẽ tham gia mà.

Tôi ăn qua loa chút gì, dưới sự giúp đỡ của thím mặc y phục tộc Da Ma. Đại thẩm giúp tôi quấn tóc lên đỉnh đầu, vừa khen tóc tôi đẹp, vừa dùng một cái vải bố màu sắc khá đẹp bao lấy tóc, như là trên đầu tôi có đội mũ vậy. Tôi cảm thấy loại trang phục lẫn mấy đồ cài tóc này, trước kia ở khách điểm tôi cũng nhìn thấy có mấy vị khách ăn mặc giống thế này.

Đại thẩm rất là nhiệt tình, trên tay bận rộn, miệng cũng không nhàn, nói không ngắt thiết nhiều chuyện trong làng. Thím ấy hỏi tôi: “Cô nương, chúng tôi ở nơi này cỡ năm sáu năm không có người ngoài tới. Các người làm sao tìm được vậy?” Tôi khó mà nói là rơi xuống núi, qua quýt trả lời: “Muội cũng không biết, cứ như vậy theo sơn đạo đi đi tới.” Đại thẩm khoa trương vỗ vỗ ngực, “Cũng may các người tới nơi này. Mấy năm nay người lạc đường chết bởi khí độc của rừng cũng không ít”.

Nói đến chuyện này, thím bỗng nhiên ngừng tay, thở dài, “Kỳ thật, khí độc này sáu năm trước cũng không có đâu. Đây là do thần linh giáng xuống trừng phạt chúng tôi. Bởi vì nữ nhi tộc trưởng tiền nhiệm phải lòng một người ngoài lạc đường, vậy mà ngay cả thánh nữ cũng dám trốn ra ngoài.” Loại chuyện này không khỏi gợi lên tò mò của tôi, tôi theo bản năng hỏi: “Vậy nàng ta giờ ở đâu?” Đại thẩm khinh thường bĩu môi, hừ một tiếng nói: “Ai biết. Nha đầu đó làm hại lão tộc trưởng bệnh tình tăng thêm, không lâu sau đã qua đời, là sự sỉ nhục đối với Da Ma tộc chúng tôi.” Nói xong đại thẩm giơ lên lược, chải vuốt thẳng sợi tóc ở sau lưng tôi buộc

thành bó dài, miệng thấp giọng nói thăm vài câu: “Càng tức giận nhất là, nhà người ta hoàn toàn không để nàng vào mắt, ôi chưa thấy nha đầu nào mất hết hy vọng như vậy.” Trong lời nói tưởng niệm cùng thở dài, khiến cho tôi cũng xúc động.

Chờ tôi mặc xong, tôi đi theo thím ấy chạy tới sân rộng nơi tổ chức lễ mừng. Sân đó không quá lớn nhưng trong sân cũng chật ních người, tất cả mọi người mặc trang phục đẹp, trên mặt vui sướng, tất cả mọi người vây quanh đài cao được dựng giữa sân. Hai người trên đài đang đấu đá kịch liệt, đám trẻ con dưới đài phấn chấn vỗ tay hét to, các cô nương chỉ vào dũng sĩ trên đài, ngưỡng ngừng thì thăm cười nói.

Tôi phóng tầm mắt tìm chung quanh không gian nhìn thấy thân ảnh cao ngất Tô Mạc Phi, trong lòng tôi vui vẻ, vừa muốn nhấc chân đi qua, bỗng nhiên nhìn thấy Trân Châu xuất hiện bên người anh ta. Vóc người Trân Châu với tôi cũng không khác biệt lắm, đứng bên cạnh Tô Mạc Phi lại thấy nàng có dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn. Nàng lôi kéo Tô Mạc Phi về mặt khẩn trương nói câu gì, sau đó vội vàng chạy ra.

Tôi nâng bước chân cứng ngắc ở giữa không trung, tiếp theo nhẹ nhàng thả xuống dưới. Đợi trên đài hai người phân ra thắng bại, Cổ Lỗ đi lên đài, nâng tay ám chỉ bảo mọi người im lặng, tiếp theo không khí lặng xuống vài phần mới nói: “Kế tiếp là lão phu mời đến một vị bằng hữu, được hãn yêu cầu trực tiếp nghênh chiến đệ nhất lực sĩ của chúng ta, Cáp Lạp.”

Tôi nhìn thấy Tô Mạc Phi bước lên đài cao, hướng đối diện vị đối thủ cao lớn vạm vỡ kia khéo léo thi lễ, dáng người cao ngất đứng ở trên đài, như ngọc thụ lâm phong [2]. Cổ Lỗ trưởng lão ý bảo hai người bắt đầu, vị Cáp Lạp đầu tiên là cùng Tô Mạc Phi giằng co một lát, đột nhiên đứng dậy nhào tiến lên, quyền phong gào thét, thân hình không hề hiện sự vụng về.

Tô Mạc Phi nghiêng người tránh đi, cánh tay như linh xà lộ ra, một chưởng chém trên vai Cáp Lạp, bị Cáp Lạp vội vàng tránh. Hai người cứ như vậy giao thủ đến mười chiêu, dưới đài tiếng trầm trồ khen ngợi nổi lên, giống tự những bong bóng lăn tăn trên mặt nước sôi. Tôi lại thấy rất là khó hiểu. Thực rõ ràng, Tô Mạc Phi không có dùng hết toàn lực, nhưng anh ta lại không giống tính toán giả vờ không địch hay bại trận. Anh ta dường như, muốn thắng.

Không bao lâu, Cáp Lạp nhìn thấy Tô Mạc Phi cố ý lộ ra một sơ hở, mừng rỡ song quyền độc ác công lên, muốn một chiêu đánh bại Tô Mạc Phi, lại quên bản thân mình trước ngực cũng là môn hộ mở rộng ra. Tô Mạc Phi xoay người né tránh, vội vàng xoay cánh tay, vô cùng ‘may mắn’ đánh trúng bả vai Cáp Lạp. Cáp Lạp rụt lui vài bước, lại không đứng vững ngã xuống từ đài cao.

Phần thắng thua này quá mức đột nhiên, mọi người ngậy người một lát mới bắt đầu hoan hô vỗ tay. Khi Tô Mạc Phi hướng dưới đài tạ ơn mọi người, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy tôi. Vẻ mặt của anh ta khẽ giật mình, tiếp theo không để ý trường lão Cổ Lão đang đi về phía anh ta, vội nhảy xuống đất, thân hình nhảy vọt như nhận, làm trò trước chăm chú của mọi người dừng ở trước mặt tôi.

“Đường cô nương, cô cũng đến đây.” tới gần đánh giá tôi, trên mặt anh ta thoáng chút ửng đỏ, bỗng nhiên nhớ lại cái gì, anh ta vội vàng giải thích với tôi nói: “Đường cô nương, là Trân Châu cô nương nhờ tại hạ tham gia.” vừa nghĩ, có lẽ cảm thấy nói như vậy tôi sẽ càng hiểu lầm, vội vàng sửa lời nói: “Không không, là tại hạ đồng ý giúp Trân Châu cô nương. . . . .”

Tôi cười cười với anh, “Muội đã biết.” nâng mắt nhìn lên trên đài, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Trân Châu nhìn về phía này, tôi nói : “Tô công tử mau đi tới đi, đừng để cho Trân Châu cô nương sốt ruột chờ” Khi mở miệng trong giọng nói có chút vị chua, ngay cả tôi cũng có chút giật mình.

Tô Mạc Phi nghe vậy sắc mặt càng kém, vội vàng xua tay: “Không phải giống Đường cô nương nghĩ như vậy.” Quynh lên anh ta cũng bất chấp nhiều thứ, giữ chặt tôi kéo ra khỏi khoảng sân rộng.

Đợi cho tiếng người ồn ào đều đi qua phía sau, Tô Mạc Phi dừng lại cước bộ, đối mặt với tôi. Tôi theo bản năng lảng tránh tầm mắt không nhìn tới anh ta, anh ta cũng không để ý, bần khoản đứng ở trước mặt tôi thấp giọng nói: “Tối hôm qua Trân Châu cô nương tới tìm tại hạ, mời tại hạ tham gia luận võ, hơn nữa thắng Cáp Lạp.” Tôi gật đầu, “Chúc mừng Tô công tử, không phụ nhờ vả.” Tô Mạc Phi lập tức vội la lên: “Bởi vì Trân Châu cô nương muốn tại hạ đánh bại người thích nàng.”

Tôi chấn động, quay lại ánh mắt nhìn thấy anh ta, ngây ngô hỏi han: “Người trong lòng?” Tô Mạc Phi nắm tay, trong mắt ý cười đều là tất cả ngày xuân ôn nhuận “Cáp Lạp là đệ nhất lực sĩ trong tộc, nhưng mà Trân Châu cô nương không thích y. Cho nên nàng ấy tối hôm qua đến cầu tại hạ hỗ trợ, đây cũng chỉ là trò diễn.” Tôi nghe xong, khóe miệng lơ đãng cong lên, thúc giục anh ta nói: “Vậy huynh còn không mau trở về. Trân Châu cô nương sợ là đã sốt ruột.” Tô Mạc Phi ôn hòa cười cười, vừa muốn mở miệng, đột nhiên bị một giọng nói cách đó không xa cắt đứt.

“Đường cô nương, cuối cùng tìm được cô rồi!”

Một giọng nói xa lạ, tiếp theo một thân ảnh từ trên trời nhảy xuống, dừng trước người chúng tôi. Người nọ dẫn đầu ôm quyền nói với tôi, “Đường cô nương, tại hạ phụng mệnh đến đây, mời cô nhanh nhanh đi gặp giáo chủ”

Giáo chủ? Lòng tôi khẽ rung, giọng cũng run run hỏi: “Người nói giáo chủ phải . . . . .”

“Lâu giáo chủ Thiên Nhất giáo”

Một cơn vui mừng như điên cũng khiến cho bụng tôi căng ra đau. Tôi vội sải bước nhanh tới hỏi gã: “Sư phụ cho các người tới tìm ta sao? Hẳn đâu? Hẳn khỏe không? Lục Triển Bằng không có thương tổn đến hẳn chứ? Hẳn. . . . .”

Người nọ cắt ngang phản ứng thất thố của tôi, đáp ngay: “Đường cô nương đi gặp giáo chủ liền biết.” Tôi gật gật đầu, “Hào hảo, ta đi theo người.” Chân mới vừa bước ra, bỗng nhiên bị người phía sau tóm lại.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Tô Mạc Phi đang nắm tay tôi, anh ta nhìn chăm chăm vào những người đó, nét mặt căng thẳng không có chút tươi cười. Anh ta trầm giọng hỏi: “Các người là người Thiên Nhất giáo?” Người nọ xác nhận. Tô Mạc Phi dừng một chút, hỏi lại: “Vậy các người vì sao không có mặc y phục của Thiên Nhất giáo??” Người nọ đối đáp trôi chảy: “Là giáo chủ vì muốn tránh cho việc rắc rối thêm, hạ lệnh chúng tại hạ không mặc y phục của giáo trung.”

Bả vai tôi khẽ run rẩy, bất động thanh sắc nhìn về hướng Tô Mạc Phi, từ từ lùi lại. Những người này, không phải người Thiên Nhất giáo. Dựa theo tính tình tự phụ của Lô Tập Nguyệt, hẳn có thể làm trò mang tôi đi trước mặt tất cả võ lâm chính đạo tại bữa thọ yến Thiết Minh chủ, bây giờ cũng sẽ không do dự.

Người nọ thấy phản ứng của tôi như vậy, biểu tình cung kính ẩn ẩn một tia không còn kiên nhẫn, giây lát đã che dấu sạch sẽ, tiếp tục thúc giục tôi nói: “Đường cô nương, đừng để giáo chủ sốt ruột chờ”. Tôi lắc lắc đầu, nói: “Lúc sư phụ hẳn muốn triệu kiến ta, sẽ đưa ra một lệnh bài. Các người có mang theo không?” Người nọ ngấn ra, kẻ bên trái gã cuống quýt đi lên trả lời: “Có, ở trên người huynh đệ chúng tôi, Đường cô nương theo chúng tôi, sau khi đi có thể thấy.”

Hoàn toàn không có lệnh bài gì. Tôi ngoái đầu nhìn, đánh một ánh mắt cho Tô Mạc Phi, Tô Mạc Phi nhẹ nhàng gật đầu, khoảng khắc tiếp theo,

lướt lên đánh thẳng vào người cầm đầu. Người nọ bị đột kích khiến cả kinh, bất ngờ ra tay chống đỡ, nhưng bởi vì mất tiên cơ, chỉ qua mấy chiêu đã bị Tô Mạc Phi bắt. Tô đến gần hẳn, âm thanh lạnh lùng nói: “Các người rốt cuộc là ai phái tới đây? Giả mạo người Thiên Nhất giáo có mục đích gì?”

Người nọ bị bắt, nét mặt khiêm tốn hoàn toàn biến mất, hung hăng trừng mắt nhìn tôi, lại nhìn Tô Mạc Phi, bỗng nhiên cười ha ha, “Người là yêu nữ, mê hoặc Lâu Tập Nguyệt không đủ, ngay cả vị Tô thiếu hiệp có danh này cũng bị người mê đến độ thần hồn điên đảo. Thực khâm phục người.”

Tôi nhíu mi không nói gì. Gã quay đầu nhìn về phía Tô Mạc Phi, cười nham hiểm: “Tô thiếu hiệp, người nói xem yêu nữ này với Tam Sinh hoa cái nào trọng yếu, hay vẫn mấy trăm khẩu dân làng này quan trọng?” Tô Mạc Phi liền sững sốt. Người nọ cười càng càn rỡ, biểu tình méo mó nói: “Như vậy đi, chúng ta chỉ cần Tam Sinh hoa, yêu nữ này sẽ để lại cho Tô thiếu hiệp chậm rãi thụ hưởng, như thế nào? Khi đó ở trước Lục Gia bảo, người không phải tình nguyện giao ra Tam Sinh hoa đến ngăn cản Lâu Tập Nguyệt sao? Bây giờ, sẽ không luyến tiếc chứ?”

“Các người còn có người lén vào trong làng?” Tô Mạc Phi trầm giọng hỏi. Người nọ cười ha ha, trong giọng nói pha chút đắc ý: “Chủ nhân thần cơ diệu toán, sao không tính đến điểm này, tất nhiên chuẩn bị sẵn hai tay.”

Trái tim tôi như bị treo lủng lẳng, nếu thực sự như lời gã ta nói... . . Tôi để lại hộp ngọc mang theo tùy thân trong người, ngón tay dùng sức đến độ ngay cả khớp ngón cũng trắng bệch. Đây là Lâu Tập Nguyệt muốn có, tôi không muốn giao ra, tôi không muốn.

Tôi ngơ ngác lui về sau. Tô Mạc Phi nhìn tôi, ánh mắt nhấp nháy, gọi một tiếng: “Đường cô nương, cô . . .” Tôi mạnh mẽ lắc đầu “Không được, Tam Sinh hoa này muội phải giao cho sư phụ.” Muốn tôi giao ra, trừ phi lấy

mạng tôi trước. Về mặt Tô Mạc Phi khẽ thay đổi, lẩm bẩm nói: “Đường cô nương, Lâu Tập Nguyệt đối với cô chẳng lẽ . . . . .”

“Huynh đừng nói!” Lòng tôi rối loạn đến độ thở không nổi, suy nghĩ khiến đau đớn, che cái lỗ tai thét lớn: “Tôi chỉ để ý sư phụ!”

Một luồng sáng sắc bén phá vỡ không trung, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Máu tươi bắn ra tung toé, tôi dường như choáng váng khi nhìn thấy người kia nhanh nhẹn rơi xuống, không muốn mất đi từng động tác huy kiếm của hắn.

Tim đập đều dừng lại.

Mở to hai mắt nhìn, không dám chớp, sợ chớp mắt người trong lòng tôi tâm niệm niệm lâu như vậy sẽ không còn thấy tăm hơi.

Bước chân không chủ định đi về phía trước. Sư. . . . .cổ họng đau, nói không ra một âm tiết.

Lâu Tập Nguyệt sau khi gọn gàng lưu loát chém giết hết mấy người kia, giống như Tô Mạc Phi bên cạnh là không khí, hắn thu hồi Huyền Tuyết kiếm, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm thẳng vào tôi, trong mắt không hề mang theo chút ôn hoà nào.

Tôi sợ tới mức kìm nén lại bước chân lẫn cảm xúc mừng như điên đi về phía hắn, tay chân luống cuống không biết để đâu. Lâu Tập Nguyệt nhất định rất giận, nhất định. Hắn đã cảnh cáo tôi, hắn không có nói tôi không được tự ý quyết định làm việc. Đối với tôi lại nhiều lần coi lời nói hắn như ‘gió bên tai’. Lần này, lại làm trò trước mặt hắn, còn bị rơi vào vực.

Tôi ỷ vào gan lớn, hai chân run run đi đến bên người hắn, cúi đầu run rẩy hai tay dâng Tam Sinh hoa, “Sư, sư phụ, con đem Tam Sinh hoa. . . . .”

Tóc bỗng nhiên bị một cỗ lực mạnh túm lấy, đau đến độ tôi phải hít sâu một hơi, bị túm khiến hoang mang nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia. Đồng tử đen láy của hắn thật đẹp, sáng đến độ khiến người ta hoa mắt, giống như một chấm đen nhỏ giữa không trung. Vào giây phút này, ngay cả tim đập cũng đều ngưng lại

Đồng tử co rút run rẩy. Tôi còn cố giải thích nguyên do, run rẩy nói: “Sư phụ, con sai rồi, con sai rồi, về sau con sẽ. . . . .”

“Đường Tự.”

Lâu Tập Nguyệt mở miệng cắt ngang lời tôi, tiếng nói thoáng mang theo chút khàn khàn, không còn dễ nghe như trước. Tay hắn nắm lấy tóc tôi, giống như phải ấn sâu vào trong da thịt. Tôi đau đến độ nước mắt rơi lã chã, dùng sức chớp mắt để nhìn rõ hắn, lại bỗng nhiên, thấy đầu mình bị sức nhấn về phía trước một cái...

Khi môi bị sự hung hăng che phủ, đầu óc tôi trống rỗng mờ mịt

Miệng tràn ngập mùi vị

Không có ôn tồn khi gặp lại, không có lời nói ngọt ngào, Lâu Tập Nguyệt hôn này như đang trút giận. Hắn ra sức ấn gáy tôi, giống như thú dữ cắn xé môi tôi, kịch liệt giống như muốn nuốt sống cả tôi. Chỉ còn ý thức càng ngày càng mơ hồ. Tôi lạnh run, run rẩy, thân thể kề sát thân thể hắn, để bản thân mình hiến dâng không hề giữ lại.

—oOo—

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tôi Nói Rõ

“Cạch” một tiếng vật cứng rơi xuống đất vang lên tiếng nhỏ, đánh thức thần trí của tôi.

Bả vai tôi run lên, giật mình phản ứng đang xảy ra chuyện gì — môi tôi bị Lâu Tập Nguyệt hôn mãnh liệt, trong lồng ngực khó chịu suýt chút nữa nghẹt thở, mà phía sau tôi, còn có Tô Mặc Phi đang đứng. . . . .

Cơn sóng tình ái dâng cao một khi bị dọa sợ cũng lùi đi không ít, “Su. . . . . Sư phụ, ô, Tam Sinh hoa, rút. . . . .” Tay tôi run rẩy đẩy cánh tay Lâu Tập Nguyệt đang ôm tôi chặt, sờ soạng lung tung, bỗng nhiên nghe thấy Lâu Tập Nguyệt nhẹ nhàng hít sâu một hơi, sau đó buông lỏng môi tôi ra. .

Tôi nắm lấy cánh tay hăn ngẩn ngơ nhìn, nhìn thấy hăn cau mày, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, vội vàng cúi đầu nhìn lên trên cánh tay hăn. Trên ống tay áo hăn có một vết máu đỏ sẫm đập vào mắt tôi, khi đó tôi cảm thấy mắt mình tối sầm, máu toàn thân cũng đông cứng lại.

“Sư phụ, người bị thương!”

Tôi hoảng sợ kéo cánh tay hăn qua, đôi mắt quan sát đã đỏ ửng. Một miệng vết thương dài khoảng chừng hai tấc hiện ra trên cánh tay hăn, máu tươi đã đông cục dính trên quần áo hăn, nhìn rất là đáng sợ.

Tim tôi như một hồi bị cắt đau, giống như miệng vết thương này đang sinh sôi cắt vào trong lòng tôi, máu tươi đầm đìa. Khoảng khắc nước mắt tôi sắp rơi xuống rồi, Lâu Tập Nguyệt ôm cổ tôi.

Biết trên cánh tay hấn có thương tích, tôi cũng không dám lộn xộn thêm gì nữa, tùy ý để mặc hấn ra sức muốn ôm tôi siết đứt eo. Cầm hấn gác lên vai tôi, hô hấp thoảng dồn dập nóng bỏng phất qua làn da của tôi, khiến tôi khẽ run rẩy. Trầm mặc hồi lâu, Lâu Tập Nguyệt khàn khàn nói một câu: “Tiểu Tự, ta ở sườn dốc tìm người hai ngày hai đêm. . . . .”

Tiếng nói vừa dứt, tôi rớt cuộc nhịn không được khóc nức nở, vươn cánh tay dùng sức ôm lấy hấn.

Tôi cái gì cũng không để ý .

Người này là Lâu Tập Nguyệt, Lâu Tập Nguyệt người lạnh nhạt như băng, nhưng hấn tìm tôi, ở nơi này nói như vậy. Tôi nhớ lại khi hấn tiến đến bên người tôi, hấn đã lo lắng tìm kiếm tôi, giờ phút này ôm chặt lấy tôi, ngay cả Tam Sinh hoa rơi trên mặt đất cũng không thèm liếc mắt xem một cái... . . .

Cảm giác ngọt ngào ấm áp bao phủ cả người tôi. Cho dù giờ khắc này tôi có chết đi, tôi cũng sẽ không hối hận.

Phía sau bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng bước chân lộn xộn, quấy nhiễu khoảng khắc trùng trùng ngọt ngào.

Lâu Tập Nguyệt kéo tay tôi xuống, chỉnh lý lại dáng vẻ cảm xúc, nghiêm mặt búng ngón tay lên trán tôi gõ một cái: “Đường Tự, tự người nói đây là lần thứ mấy?” Tôi hơi chột dạ xoa xoa trán cúi đầu, ngây thơ đáp lời: “Lần thứ ba. . . . .” “Đâu phải”, Lâu Tập Nguyệt giọng nói ần ần tức giận. Lần này được cảm xúc an ủi hôn môi khi này đang lan tỏa trong đầu, tôi làm càn tranh luận cùng hấn: “Sư phụ, bị Lục Triển Bằng bắt đi lần đó, không phải con nguyện ý.”

Nhắc tới cái tên kia, Lâu Tập Nguyệt không hề lên tiếng, chẳng qua cả người toả ra khí thế mãnh liệt ép tôi cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Tôi nuốt khô ngụm nước miếng vừa muốn nói sang chuyện khác, hỏi một chút tình hình ngày ấy Lâu Tập Nguyệt, hỏi xem ngày đó hẳn cùng Lục Triển Bằng cuối cùng thế nào, hẳn lại làm sao có thể tìm được tôi. Khi tôi định mở miệng đang muốn nói chuyện, lại bỗng nhiên bị giọng điệu cung kính phía sau làm cho ngưng lại

“Giáo chủ”, một giáo đồ Thiên Nhất giáo đến trước người Lâu Tập Nguyệt, ôm quyền trả lời: “Đối phương ngoài trừ bị giết chết mười bảy người, ba người bắt giữ đều uống thuốc độc tự sát, thuốc hạ không kịp ngăn lại, không có thể hỏi ra phía sau ai làm chủ”

Lâu Tập Nguyệt nghe vậy, sóng giận không hề kìm, nói: “Bỏ đi” ánh mắt thoáng nhìn qua người nọ bị Tô Mạc Phi chế trụ, khóe môi nhướng lên cười đầy tà nghệ: “Luôn luôn có người khôn ngoan, biết sinh mệnh là quan trọng.” Hẳn cất bước tao nhã đi tới trước mặt Tô Mạc Phi, cúi xuống nhìn người sắc mặt trắng bệch như tờ giấy kia, hỏi: “Nói, là ai sai sử các người?”

Người nọ mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, lại cắn răng không hé miệng. Lâu Tập Nguyệt dù gấp nhưng vẫn ung dung thong thả nhìn gã, không nói thêm chữ nào nữa, mà sắc mặt người nọ càng ngày càng trắng bệch; rõ ràng có thể nhận thấy gã đang đấu tranh nội tâm dữ dội, như đang bị mãnh thú vây quanh.

Lâu Tập Nguyệt thấy vậy, cười nói: “Được, ta có biện pháp cho người mở miệng.” Nói xong hẳn nâng mắt, nhìn về phía Tô Mạc Phi. Tôi nhìn theo ánh mắt hẳn, bỗng kinh ngạc nhìn sắc mặt Tô Mạc Phi so với sắc mặt người nọ bị bắt giữ còn kinh khủng hơn. Trong lòng tôi thấy bối rối, trên mặt cũng nóng bỏng.

Tình cảm của Tô Mạc Phi đối với tôi, tôi mơ hồ đoán được một chút, mà vừa rồi tình cảnh khi này anh ta đã thấy, chỉ sở trong bụng anh ta... . . .

Không gian, trầm tư tầm mắt tôi và Tô Mạc Phi giao thoa giao giữa không trung. Tôi cả kinh, cuống quýt tránh đi, ngón tay theo bản năng nắm lấy góc áo, kinh ngạc phát hiện, trong khoảng khắc này, trong lòng đau đớn còn có chút ngỡ ngàng.

Đến cuối cùng, người nọ cũng chưa nói ra là ai sai sử bọn họ, nhưng cũng không giống đồng bạn uống thuốc độc tự sát. Lúc này, Cổ Lão mang theo một đám người tộc Da Ma chạy tới, lúc biết những người cứu bọn họ là thủ hạ Lô Tập Nguyệt, giống như đối đãi với anh hùng nghênh đón Lô Tập Nguyệt vào làng.

Lô Tập Nguyệt phân phó xong xuôi, được một đám người trong tộc vây quanh ở phía trước, vẻ mặt hần dần dần trở nên không còn kiên nhẫn. Tôi thấy hần sắp phát hỏa tới nơi, lạng lẽ vươn tay kéo tay hần, dùng sức nắm chặt. Lô Tập Nguyệt khẽ run một chút, nghiêng đầu rũ mắt nhìn tôi, trở tay nắm lấy tay tôi, tức giận trên mặt cũng dần tiêu tán đi.

Sau đó, tôi thay Lô Tập Nguyệt khéo léo từ chối lời mời Cổ Lão trưởng, lôi kéo hần đi về phòng tiểu trúc của tôi. Khi đi, ánh mắt tôi quét một vòng khắp mọi người, không thấy bóng dáng Tô Mạc Phi. Tôi thầm nghĩ anh ta hần là giúp đỡ áp giải người nọ theo giáo đồ Thiên Nhất giáo, cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Đưa Lô Tập Nguyệt tới trước phòng nhỏ, tôi đẩy cửa ra bảo hần đi vào, chờ hần ngồi xuống sau rót chén nước cho hần. Lô Tập Nguyệt bưng chén uống một ngụm, ngẩng đầu đánh giá tôi, đồng tử sáng lấp lánh tựa như ngọc lưu ly xoay chuyển, lẳng lẳng nhìn tôi đi ra đi vào. Đầu tiên tôi đi lấy thuốc trị thương cùng vải xô, sau tự mình ra ngoài lấy nước sạch, tất cả để trên bàn.

“Sư phụ, Tiểu Tự giúp người trị thương.” Tôi nói với Lô Tập Nguyệt. Lô Tập Nguyệt rất là phối hợp, chủ động vươn cánh tay bị thương kia ra. Tôi thật cẩn thận nâng lên, dùng khăn mặt sấp nước sạch nhẹ nhàng lau

sạch, đợi đến khi nước trong bồn biến thành màu đỏ, bên ngoài miệng vết thương cũng đã rửa sạch. Tôi dùng ngón tay thật cẩn thận xé vải áo ra hai bên, khẽ liếc trộm gương mặt Lâu Tập Nguyệt, thần thái tự nhiên, lòng như cắt, dùng hành động nhanh nhất xé mở quần áo dính vào miệng vết thương.

Khi miệng vết thương hoàn toàn hiện ra ở trước mắt tôi, tôi chỉ cảm thấy trái tim tôi như ai bóp nghẹn..

Miệng vết thương không đều nhau, rõ ràng không phải do đao kiếm chém, còn có trong miệng vết thương khi rửa sạch toàn là cát và đá.... Tôi bổ nhào vào lòng Lâu Tập Nguyệt, run rẩy ôm lấy hắn, nấc từng tiếng càng không ngừng gọi hắn: “Sư phụ, sư phụ. . . . .” Lâu Tập Nguyệt dùng tay vỗ về lưng tôi co rúm, ôn hòa như đang trấn an tôi.

Tôi nghẹn giọng nói với hắn: “Sư phụ, thương thế là khi tìm Tiểu Tự phải không? Con thực đáng chết.” Lâu Tập Nguyệt cười khúc khích cười ra tiếng, đẩy tôi ra nhìn vào mắt tôi, sờ sờ hai má tôi nói: “Tiểu Tự ngọc.” Lòng tôi càng dao động kịch liệt, lại vươn cánh tay ôm lấy hắn, tham lam hít lấy mùi hương trên người hắn, hỏi hắn: “Sư phụ làm sao tìm tới được nơi này?”

Lâu Tập Nguyệt ôm tôi ngồi trên đùi hắn, hôn chụt một cái lên môi tôi, nhìn chăm chú vào cánh môi khi này bị hắn cắn phá kịch liệt, cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm liếm. Một cảm giác tê dại khi hắn đụng tới nơi đó truyền khắp, trên môi đau đớn cũng như bị mất cảm giác. Sau đó, hắn dán môi vào môi tôi nói: “Là Lục Triển Bằng nói cho vi sư con đường này. Tiểu Tự sẽ không trách sư phụ không có giết hắn chứ?” Mối thù của Bạch Khiêm sớm hay muộn cũng sẽ báo. Tôi nghĩ thấy đúng nên lắc đầu, lại luyến tiếc rời khỏi môi hắn, đỏ mặt tiến tới hôn hắn xem như là trả lời.

Khi tôi nghe thấy Lâu Tập Nguyệt đem tôi đặt lên trên cả Tam Sinh hoa, thậm chí vì tôi đình chiến cùng với Lục Triển Bằng, cảm giác hạnh

phúc khiếm tim gan tôi đều sưng lên sinh đau.

Lâu Tập Nguyệt cọ sát lên môi tôi hồi lâu, mà tay không bị thương kia cũng có ý vô tình vuốt ve eo tôi, vòng eo tôi bunn rần nằm trên người hấn, lúc này ngay cả lỗ tai cũng đỏ ửng, lúc này hấn mới ‘lương thiện’ buông tôi ra. Tôi vội vàng hít sâu ổn định tinh thần, cẩn thận giúp hấn thoa thuốc trị thương, sau đó dùng vải lụa trắng sạch sẽ cẩn thận băng bó miệng vết thương lại.

Theo sau tôi đứng lên rời khỏi người hấn, nói với hấn: “Sư phụ, con đem đồ nước. Thuận tiện mang chút thức ăn tới” Lâu Tập Nguyệt sờ soạng trên mặt tôi một hồi, nheo mắt cười nói: “Tiểu Tử thực ngoan, hiếu thuận sư phụ.” Nghe thấy giọng điệu trêu đùa của hấn, tôi sợ hấn nói thêm nữa càng khiến tôi e lệ, bật người ôm chậu vội vàng chạy thoát ra ngoài.

Đứng ở ngoài cửa tôi thở phào một hơi thật dài nhẹ nhõm, bị Lâu Tập Nguyệt quấy nhiễu lòng tôi cũng rối loạn thành cục cũng từ từ khôi phục lại. Cúi đầu trông thấy một chậu máu loăng hồng hồng, trong đầu hiện lên miệng vết thương Lâu Tập Nguyệt, tôi nhất thời cả người đánh rùng mình một cái, vội vàng đổ thau nước. Khi gác lại chậu gỗ, tôi đang muốn đứng dậy, khóe mắt bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một bóng áo màu xanh.

Tô Mạc Phi hình như cũng nhìn thấy tôi, thân hình khó khăn lắm dừng lại, cùng tôi nhìn nhau một lát, cất bước đã đi tới.

Tôi hơi có chút khẩn trương nắm lấy góc tay áo, cố gắng biểu hiện bản thân mình tự nhiên chút, cong khóe miệng cười gượng nói: “Tô công tử, mới vừa rồi đa tạ huynh. Nếu không phải huynh nhìn thấy bọn họ là giả mạo, muội đã ngốc hồ hồ đi theo. Đúng rồi, vừa rồi làm sao không thấy công tử? Công tử là đi . . .” Tôi nói liên hồi không ngừng, bởi vì sợ tôi bình tĩnh lại, càng không biết theo ai.

Tô Mạc Phi nhìn chăm chăm tôi, trong đôi đồng tử đen bóng trong sâu dường như có ánh sáng khẽ lưu động, anh ta mở miệng đánh gảy lời lải nhải của tôi “Đường cô nương.” Tôi nhất thời lặng thinh, lẳng lẳng nhìn anh ta. Sắc mặt Tô Mạc Phi không được tốt, cười nhưng không ấm áp được như trước, cười nói: “Kỳ thật cho dù tại hạ không nhận ra, Lâu giáo chủ cũng đúng lúc chạy tới, cho nên cô nương không cần cảm tạ tại hạ.” Anh ta dừng một chút, lại bỏ thêm một câu: “Hơn nữa, giống như lúc đầu chúng ta gặp nhau, cô cứ một mực nói ‘ cảm ơn ’ với tại hạ.”

Một cơn khó chịu không hề có dấu hiệu nảy lên trong đầu. Tôi nhìn Tô Mạc Phi trước mặt, cắn cắn môi, nói tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Thực xin lỗi. . . . .”

Tô Mạc Phi liền trầm mặc, đôi mắt sáng cũng ảm đạm đi xuống, thật lâu sau mới mím cười mở miệng nói: “Lam Ảnh kiếm đành phiến Đường cô nương .” “A?” Tôi lập tức không phản ứng lại kịp. Tô Mạc Phi cười cười với tôi, nói: “Lam Ảnh kiếm là chương môn truyền cho tại hạ, không thể khiến cho nó bị long đong như vậy.”

Nghe ra anh ta bằng lòng để cho Kiếm quý tu kiếm, trong lòng tôi vui vẻ, liên tục gật đầu, “Tốt tốt, đợi lát nữa muội đi hỏi hạ sư phụ. Tô công tử ở trước khi đi đưa kiếm cho muội, chờ tu bổ xong, cho.... người đưa tới.” Tô Mạc Phi nói tiếp nói: “Không cần phiến toái đưa tới, tại hạ tới lấy.” Tôi vừa nghe cũng không có suy nghĩ nhiều, cười đáp ứng.

Hai người chúng tôi cứ như vậy một đường trò chuyện đi về phía phòng trúc. Đột nhiên, trong đáy lòng tôi sinh ra một loại cảm giác khác thường, cuống quýt quay đầu hướng về phía phòng tôi nhìn lại, nhất thời cả người cứng đờ.

Lâu Tập Nguyệt thân cao đứng trước phòng trúc, một đôi mắt đen như mực, lẳng lẳng nhìn đôi ta.

Tôi nhìn thấy dáng vẻ hần không nói không cười liền hoảng hốt, vội chạy tới giữ chặt hần giải thích: “Sư phụ, Tô công tử ở ngay phòng bên, chúng ta là vừa khéo gặp phải liền cùng nhau quay trở lại.” Lâu Tập Nguyệt khẽ rử lông mày dài, cười cười như không sờ sờ đầu tôi nói: “Tiểu Tự, người nóng sao? Làm sao đều ra mồ hôi .” Một ánh mắt liếc nhìn qua, từ từ xem xét Tô Mạc Phi nói: “Vừa lúc, sư phụ cũng đang có việc tìm Tô đại hiệp.”

Hần thoát khỏi tay của tôi, không vội không chậm đi về trước, dừng bước trước người Tô Mạc Phi mở miệng nói: “Đa tạ Tô đại hiệp cứu Tiểu Tự.” Tô Mạc Phi thông dong ôn quyền đáp lời: “Lâu giáo chủ không cần phải nói tạ ơn.” Lâu Tập Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, lời nói càng dễ nghe: “Không, nên tạ ơn” Ngoái đầu nhìn thoáng qua tôi, cong môi cười: “Tiểu Tự nói phải không?”

Tôi vội vàng theo sau, nói: “Sư phụ, kiếm của Tô công tử cầm ma sát vách đá bị phá hỏng, có thể để cho Kiếm nô tu bổ lại không?” Lâu Tập Nguyệt rất dứt khoát gật đầu, “Đương nhiên. Chỉ cần Tô công tử nguyện ý.”

Tô Mạc Phi nhìn thẳng hần, một hồi lâu mới ra tiếng nói: “Làm phiền Lâu giáo chủ.” Lâu Tập Nguyệt cười, “Hần nên làm, Tô đại hiệp cứu Tiểu Tự muốn cái gì tạ ơn lễ cũng không quá đáng, huống hồ đó chỉ là việc nhỏ.” nói xong không hề nhiều lời, vươn cánh tay kéo lấy tay tôi, túm ngay lôi vào trong phòng.

Khi cửa phòng ở sau tôi ‘cạch’ một tiếng đóng lại, bả vai tôi run rẩy.

Tôi biết Lâu Tập Nguyệt là cố ý. Lâu Tập Nguyệt đem tất cả cảm tình của tôi đối với Tô Mạc Phi, đều quy kết cho tôi cảm kích anh ta, ngay cả tôi thiệt tình muốn giúp anh ta thu bổ lại Lam Ảnh kiếm, cũng bởi vì anh ta đã cứu tôi. Nhưng mà trong lòng tôi hiểu rõ, sự thật không phải như thế, đối với tôi không có cách nào giải thích rõ ràng đối với Tô Mạc Phi. Khi Tô

Mạc Phi nghe thấy câu ‘ lẽ tạ ơn ’kia, thì tất cả thần thái đều biến thành màu xám...

Tôi cúi đầu, qua hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Sư phụ, con đi lấy thức ăn.” “Đứng lại.” Lâu Tập Nguyệt giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến tôi ngừng bước bộ. Hấn kéo thân thể tôi khiến tôi đối mặt với hấn, mắt sáng nhìn chăm chăm vào mặt tôi, trên mặt mang theo chút nóng nảy, hỏi tôi: “Đường Tự, tên họ Tô kia cũng đáng cho người khóc.”

Tôi vuốt mặt, ghen ngào cất giọng nói: “Con không khóc.” Tôi không muốn khóc, nhưng nước mắt giống như không thể khống chế, tự nó không ngừng cứ chảy xuống. Sắc mặt Lâu Tập Nguyệt lạnh hơn nữa, trầm thấp giọng gần từng tiếng hỏi: “Người, để ý hấn?”

Bả vai bị hấn siết sinh đau, tôi vẫn bướng bỉnh không hé răng. Chỉ sợ vừa ra khỏi miệng liền khóc thành tiếng đến.

Lâu Tập Nguyệt nhìn chăm chăm tôi, bỗng nhiên cười lạnh, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo sắc mặt giận dữ khó nén “Đường Tự, khi ta ở sườn núi lo lắng tìm người, người không chỉ ở cùng một chỗ với hấn còn huynh huynh muội muội chứ nhỉ?” Hấn hừ lạnh một tiếng, giọng cũng cao vài phần: “Sợ là ước gì ta vĩnh viễn tìm không thấy người. Sự xuất hiện của ta có phải hay không khiến cho người mất hứng hứn ? Ta có phải nên thức thòi đem người tới bên người hấn, thành toàn cho các người??”

Tôi ra sức lắc đầu, nước mắt giống như hạt châu bị cắt đứt rơi lã chã, hỏi hấn: “Vậy còn người?”

Lâu Tập Nguyệt giật mình.

Tôi ngẩng đầu, đôi mắt ửng hồng nhìn hấn, mặc kệ nước mắt chảy, toàn bộ bất cứ giá nào .”Chàng thì sao?” Tôi lập lại một câu, “Khi chàng ôm Diệp Linh, chàng cùng Tử Yên thân thiết, chàng đem ta đưa cho Triệu Đan, có để ý tới cảm nhận của ta không?” Tôi khóc hô càng không ngừng

nói: “Sư phụ, con không phải một con con mèo nhỏ a, người vui vẻ thì liền chọc gheo con, không vui thì tùy tay vút bỏ. Người có biết từ bé con chỉ để ý mình người, thăm nhớ người, con đều vẫn luôn như vậy. Nhưng mà con cũng hy vọng người chỉ cần nhìn con, chỉ ôm mình con, hôn môi chỉ mình con. Những thứ này đó ở người, chính là khó cầu sao?” Nói xong lời cuối cùng, tôi đã muốn khóc không thành tiếng.

Ngực rất đau, thật sự rất đau.

Loại này nơm nớp lo sợ, đem tình cảm của mình chôn vùi sâu trong đất, cũng bức tôi sắp điên rồi..

Tôi cầm lấy vạt áo Lâu Tập Nguyệt, khóc đến độ không kèm chế được. Không biết qua bao lâu, một bàn tay cố ý nâng cằm tôi lên, ngón tay thon dài dịu dàng lau nước mắt cho tôi. Hai mắt đắm lệ mông lung, tôi giống như thấy trong đôi mắt Lâu Tập Nguyệt ánh sáng kịch liệt chớp nhoáng.

“Được rồi, đừng khóc, Tiểu Tự.” Lâu Tập Nguyệt giọng nói ôn nhu phất qua bên tai tôi, hẩn ôm tôi vào lòng ngực, vỗ về phía sau lưng tôi: “Về về sau, sư phụ chỉ nhìn Tiểu Tự, chỉ ôm Tiểu Tự, chỉ hôn môi một mình Tiểu Tự, được không?”

Khoảng khắc này, ngay cả khóc tôi cũng quên.

Lâu Tập Nguyệt đôi môi dịu dàng hôn lên tóc tôi, rồi sau đó là cái trán, tiếp theo là khóe mắt, còn có chóp mũi, hai má, môi. . . . .

Tôi chìm trong cảm giác Lâu Tập Nguyệt hôn tôi từng chút một, cứng lại toàn thân rồi.

Lâu Tập Nguyệt dùng đầu lưỡi quấn lấy vành tai tôi, cúi đầu rì rầm lời nói hấp dẫn: “Tiểu Tự, lặp lại lần nữa.” Tôi run rẩy, nghẹn giọng hỏi: “Nói, nói cái gì? ừm ~” vành tai bị răng nanh ác ý cắn nhẹ một chút, tôi rên một

hơi. Hắn ôm lấy tôi, khiến cho cả người tôi kề sát ở trên người hắn. Hai chân cách mặt đất, tôi theo bản năng vươn tay vòng qua bờ vai hắn

Nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen láy như ngọc của Lô Tập Nguyệt, chỉ liếc mắt một cái, tôi đã bại trận rồi..

“Tiểu Tự, lặp lại lần nữa, sư phụ muốn nghe.”

Tôi nóng bừng cả mặt, gục đầu xuống nói thầm nói: “Con nói nhiều như vậy, nhớ không hết . . . .” Lô Tập Nguyệt vui vẻ, cười ha ha, “Nói câu quan trọng kia.” Tôi khờ ngốc hỏi hắn: “Câu nào? Những này đó ở trên người người là xa xỉ ....”

“Tiểu Tự ngốc.” Lô Tập Nguyệt dùng cái trán không nhẹ không nặng đụng vào trán tôi, tôi lấy tay che chỗ đau, dững khí gương oai chất vẫn hẳn khi này giờ đã biến mất bay về tận chân trời nào rồi. Tôi run rẩy vươn tay ôm lấy hắn, lấy lòng đem cằm mình gác lên trên hõm vai hắn. Đột nhiên, mạnh cắn môi, chặn đứng thanh âm cơ hồ thốt ra tiếng rên khẽ..

Một bàn tay từ thắt lưng theo vạt áo lùa vào trong, lòng bàn tay ấm áp dán sát vào lớp quần áo và da thịt, vuốt ve vuốt ve, như là châm từng chút từng ngọn lửa. Trong cơ thể có một luồng nhiệt chảy từ từ bốc lên, cháy sạch tôi toàn thân nóng bỏng, đầu óc hoảng hốt.

“Đừng, đừng. . . . . Sư phụ. . . . .”

Tôi ghé vào người Lô Tập Nguyệt, miệng thấp thở gấp gọi hắn. Bàn tay như lửa đốt chạy loạn không ngừng trên người tôi. Còn không đợi tôi hít sâu một hơi, Lô Tập Nguyệt đã nói: “Tiểu Tự, sư phụ muốn chạm vào người, được không?”

Tôi đỏ mặt thẹn thùng gật gật đầu. Sau đó, quần áo trên người tôi trở mắt nhìn nó bị cởi ra sạch sẽ.

Lâu Tập Nguyệt cúi đầu nhìn thấy tôi lạnh run, tiếp theo nói: “Tiểu Tự, sư phụ muốn hôn ngươi, được không?”

Tôi bị nụ cười xinh đẹp của hắn mê hoặc, tỉnh tỉnh mê mê lại gật gật đầu, tiếp theo chớp mắt bỗng nhiên bưng kín miệng mình. Lâu Tập Nguyệt cúi xuống hôn lên, môi mềm mại hôn lên xương quai xanh tôi, sau đó, chậm rãi di chuyển... . . .

Cúi đầu hôn mút mát lên từng tắc da thịt, tôi mất tất cả ý thức bị lời lẽ của hắn đốt cháy hầu như không còn..

Khi lý trí chỉ còn một tia cuối cùng bị cơn tầm ăn mất, tôi nghe thấy giọng cười tựa như tiên, mờ mịt hỏi: “Tiểu Tự, ta có thể ôm ngươi được không?”

. . . . .

Hôn sâu, hơi thở – hôn hển, rung động, rên rỉ- thở dài.

Tôi ở trong lòng ngực hắn cái gì cũng đều không thể suy xét được nữa, chỉ có thể khóc gọi tên của hắn, ôm hắn, hôn hắn, có được hắn. . . . .

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sự Phụ Thỏa Hiệp Lần Ba.

Khi tôi từ trong sự mõi mệt nặng nề tỉnh lại, trên trán một hồi tê dại ngứa ngứa. Tôi mê mang mở to mắt, ngoài ý muốn chạm phải đôi đồng tử đen óng ánh như ngọc sáng rỡ.

“Tiểu Tự, người dậy rồi.” Lâu Tập Nguyệt một tay chống đầu, một tay cầm sợi dây vải cột tóc tôi trên ghẹo tóc mái trên trán, chơi đùa có vẻ rất vui sướng. Nhìn thấy phản ứng của tôi rõ ràng ngây dại ra, hãnh cười khúc khích rồi cười ra tiếng, cúi đầu hôn lên mặt tôi.

Theo động tác cúi đầu của Lâu Tập Nguyệt, tóc dài của hắn rơi trên mặt tôi, lành lạnh, tôi nhin không được di chuyển đầu, không ngờ, khi khuôn mặt nghiêng đi, môi cùng môi hắn khẽ chạm.

Lâu Tập Nguyệt con người sáng ngời, loé lên ý cười đầy ý nhị, “Thì ra, Tiểu Tự muốn thế này.” Ngón tay khẽ vuốt lên môi tôi...

Tôi ngay lập tức da đầu tê dại, mở to hai mắt nhìn, dùng sức lắc đầu, “Không phải, không nghĩ muốn...” Mặt cũng đỏ lên. Muốn nữa, tôi chịu đựng không nổi.. . . .

Tối hôm qua về sau, tôi gần như khóc cầu xin hắn, nhưng Lâu Tập Nguyệt dán bên tai tôi thở gấp không ngừng rên rỉ nói: “Không đủ, còn chưa đủ. . . . .” âm điệu của hắn dễ nghe như vậy, như là mang theo ma lực, tôi nghe giống như bị mê hoặc, mơ mơ màng màng còn vươn cánh tay ôm lấy hắn, chủ động hôn hắn.... .

Tôi kéo vệt chần lên che mặt, gặt gao che, ngượng đến độ muốn tìm một cái hang chui vào cho rồi.

Tối hôm qua người kia, nhất định không phải tôi, nhất định không phải! Nhưng mà. . . . .nếu không phải tôi, cả người tôi vì sao lại vừa mới lại đau như thế?

“Tiểu Tự, Tiểu Tự.”

Lâu Tập Nguyệt ở ngoài chần ôn hoà gọi tôi, tôi nắm chặt chần không buông, mặt nóng rục không dám liếc mắt nhìn hăn dù chỉ một cái. Chớp mắt tiếp theo, kêu rên ra tiếng. Một bàn tay thon dài linh hoạt tiến vào trong đệm chần, chuẩn xác ổn định phủ phục lên bầu ngực mềm mại vuốt ve nó, lực đạo rất vừa, chỉ vài cái, sức lực toàn thân tôi đã bị rút đi hết. Lúc này Lâu Tập Nguyệt lại nhẹ nhàng kéo một góc chần, tôi mặt đỏ tựa như con tôm bị nấu chín dần dần lộ ra.

“Không, sư phụ, con, con không. . . . .”

Hai tay tôi run rẩy xô đẩy tay hăn, đáng tiếc trên tay không còn chút sức lực nào, chỉ có mười ngón co quắp run rẩy, ôm lấy tay hăn thờ hốt hốt. Như vậy thật như tôi luyện tiếc không nỡ để hăn buông lỏng ra.

Cũng may Lâu Tập Nguyệt chẳng qua muốn đùa tôi, hăn bỗng nhiên dừng động tác, ngớ ra sau một lúc lâu, duỗi cánh tay ra kéo tôi vào trong lòng ngực, dùng sức siết chặt, sau buông tôi ra, vỗ vỗ hai má tôi nói: “Tiểu Tự, sáng nay chúng ta rời đi”

Tôi sửng sốt: “Sáng nay? gấp như vậy”. Nói mới ra khỏi miệng, tôi bỗng nhiên nhớ tới một việc, ngực có cảm giác mát lạnh đánh tiêu tan sóng triều nhục dục. Tôi ngây ngốc hỏi hăn: “Là đến ngày sư phụ bế quan sao?”

Lâu Tập Nguyệt nhéo nhéo chớp mũi tôi, trả lời nói: “Tiểu Tự ngốc, đã sớm bỏ lỡ, cần chờ ba tháng nữa.” Tôi âm thầm tính toán trong lòng, đợi

thêm ba tháng nữa, nói kiểu khác, tôi lại có thêm ba tháng nữa ... Tôi không để ý toàn thân mình đang đau nhức, xoay người nhào lên trên người Lâu Tập Nguyệt, đầu gối lên ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập rõ ràng.

Lâu Tập Nguyệt bây giờ từ đầu đến chân, từ tâm đến thân, đều là của tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt nhìn nhau thật lâu sau, tôi khởi động thân mình đem mặt tiến dần lên, hôn hắn, học dáng vẻ của hắn trúc trắc khêu khớp hàm, lưỡi ôm quấn lấy đầu lưỡi, khi hắn hô hấp thở dốc muốn làm sâu thêm nữa, môi lưỡi hoàn toàn rút lui khỏi.

“Sư phụ”, nhìn đôi mắt hắn rục rợ chói lọi, tôi có chút sợ sệt lẫn hồi hộp nhưng vẫn nói ra khỏi miệng “Ngày hôm qua người nói, người ngàn vạn lần đừng quên.” Tôi gác mặt lên bả vai hắn, hít sâu một hơi, “Khi con sống, sư phụ chỉ có thể nhìn con, ôm con, gần gũi, hôn môi chỉ mình con.”

Lâu Tập Nguyệt nghe xong, búng ngón tay lên trán tôi, “Tiểu Tự ngọc.” Tôi càng siết chặt ôm hắn, bướng bỉnh nói: “Sư phụ, người đồng ý rồi” Lâu Tập Nguyệt hí mắt, ngón tay vòng quanh lợn tóc tôi ở trước ngực hắn, nhướn mắt đầy tà mị nhìn tôi “Vậy Tiểu Tự cũng phải nhớ rõ, người chỉ có thể được ta nhìn, được ta ôm, được ta hôn, nếu... . .” Lâu Tập Nguyệt đột nhiên dùng sức giật tóc tôi, ép đầu tôi cúi xuống thấp, chóp mũi cơ hồ chạm phải chóp mũi hắn. Hắn mở miệng nói: “Nếu như lại có người khác đối với người làm chuyện giống như vậy, vì sư khiến cho hắn chết không toàn thân.”

Tôi bị lời nói lẫn hơi thở đầy lạnh lẽo của hắn khiến hoảng sợ cả người cứng đờ, chóp mắt sau hắn cười dịu dàng tựa như ánh trăng, khiến cho tôi quên hết sợ hãi.

Tôi vội vàng mặc quần áo, sau đó vội vã đi giúp Lâu Tập Nguyệt. Tôi đứng ở phía sau hắn, giúp hắn chải đầu, nhưng tóc hắn rất mượt còn tay tôi

vụng về, năm, chải vài lần cũng không xong. Cố gắng rất lâu miễn cưỡng cũng gọi là chuẩn bị tốt, tôi vội vàng dùng một cái bạch ngọc quan [1] cố định lại tóc, sau đó mới dám thẳng lưng thở phào một hơi.

Lúc này, Lâu Tập Nguyệt duỗi tay kéo tôi lại, nói với tôi “Đi lấy Lam Ảnh kiếm mang tới đây.” Tôi nhất thời cả người cứng ngắc. Lâu Tập Nguyệt cười nói: “Có lẽ, Tiểu Tự là muốn sư phụ đi phải không?” Tôi tức khắc lắc đầu. Sau khi Lâu Tập Nguyệt cùng Tô Mạc Phi gặp mặt, tôi không biết hẳn sẽ nói cái gì, mà chuyện tối hôm qua, Tô Mạc Phi hẳn là cũng. . . .

..

Đừng nghĩ, đừng nghĩ . . . . . Trong đầu tôi có một giọng nói không ngừng, lệnh cho tôi đừng tìm hiểu thêm cái cảm giác tận đáy lòng kia nữa, rốt cuộc ý nghĩa gì. Tôi làm nũng ôm lấy Lâu Tập Nguyệt, ngồi ở trên người hắn, ánh mắt lại tìm không định nhìn về phía bức tường sau hắn.

Chỉ là cách một bức tường, có lẽ Tô Mạc Phi cái gì cũng đều biết. Như vậy, cũng tốt. Anh ta muốn có loại tình cảm này, nhưng tất cả tôi đều cho Lâu Tập Nguyệt, không có cách nào đáp lại anh ta.

***

Tôi ra ngoài, chớp mắt đi hai ba bước đã đi tới trước phòng Tô Mạc Phi, giơ lên tay sau chần chờ một lát, vừa muốn đi khỏi, bỗng nhiên cửa mở ra.

Tôi kinh ngạc nhảy dựng, tay vẫn còn cứng cứng ở giữa không trung, kinh ngạc đánh giá Tô Mạc Phi phía sau cửa nói: “Công tử phải đi?” Tô Mạc Phi vẫn nhìn tôi, trên mặt không có vẻ mặt ấm áp tươi cười như mùa xuân thường ngày, nhợt nhạt nhìn tôi, nói: “Tại hạ không có lấy lại được Tam Sinh hoa, nên sớm trở về bẩm chương môn. Hơn nữa, Thường Dĩ còn tại phía trên chờ tại hạ.”

Nói đến Tam Sinh hoa, tôi bỗng nhiên nhớ lại lời anh ta nói khi gặp Lâu Tập Nguyệt sẽ tự đòi về, mà bây giờ, anh ta dường như không có ý định làm như thế. Tôi theo bản năng nói tiếng: “Cám ơn công tử.”

Tô Mạc Phi trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười: “Cô lại cảm tạ tại hạ” Tôi nhất thời ngượng ngập. Sau, anh ta đưa Lam Ảnh kiếm trong tay tới trước mặt tôi ”Phiền Đường cô nương.” Tôi vươn tay đón nhận, nắm chặt vỏ kiếm, trên vỏ kiếm có các văn hoa ấn vào lòng bàn tay tôi hơi đau, tôi lại càng nắm chặt.

Tô Mạc Phi buông tay xuống, ánh mắt dừng trên người tôi, thật lâu sau mới nghe anh ta nói: “Kỳ thật, cho dù bây giờ tại hạ muốn, cũng không có thể đánh thắng được Lâu Tập Nguyệt. Cho nên kết quả, không có gì khác biệt. Tựa như sáu năm trước. . . . . Tại hạ cũng như thế không thể ngăn hẳn lại mang cô đi.” Lời nói anh ta dừng một chút, một đôi đồng tử đen trầm như mực, khẽ loé lên nhìn về phía nào đó, thấp giọng nói: “Trừ phi có một ngày, tại hạ có thể thắng được hẳn.”

Khi tôi bị giọng điệu trầm ngưng này khiến trở mắt nhìn anh ta, một người tộc Da Ma đi tới, nói trưởng lão bảo gã ta tới đưa Tô Mạc Phi ra cốc. Tô Mạc Phi nhìn nhìn tôi, nói với tôi một câu: “Bảo trọng.” cũng không quay đầu lại, hiên ngang ra đi .

Tôi nhìn bóng dáng xanh nhạt mát lạnh đó không di chuyển mắt, càng lúc càng xa, hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn của tôi. Tôi mới thu hồi tầm mắt, cúi đầu đánh giá nhìn Lam Ảnh kiếm trong tay, trong lòng không hiểu vì sao chua xót. Ma xui quỷ khiến nổi lên một ý nghĩ trong đầu: Nếu sáu năm trước, người phát hiện ra tôi trước là anh ta, tôi lựa chọn người đi theo là anh ta, vậy bây giờ... . . . .

Tôi ngừng miên man, ngăn người, lắc đầu.

Không có nếu .

Ổn định lại tâm tình, tôi nghĩ mình đi ra ngoài không tới canh giờ, Lâu Tập Nguyệt còn đang ở trong phòng của mình, không dám để cho hăn chờ, vội vàng đi trở về, đẩy cửa vào..

Tôi vào cửa vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt ngồi im ở phía trước cửa sổ. Ánh mặt trời len qua song cửa chiếu lên gương mặt nghiêng của hăn, nhẹ nhàng rọi lên theo ngũ quan, lông mi dài khẽ rũ xuống, giống như cánh quạt xoè rộng che phủ hoa hoè đang di chuyển trong mắt. Tôi cứ đứng đó nhìn choáng váng, lại ở chú ý tới hăn đang thường thức cái gì đó, trong lòng “âm” giật mình nhảy dựng.

Lâu Tập Nguyệt nắm hộp ngọc đựng Tam Sinh hoa, ngón tay thon dài đẹp vuốt ve tấm đệm lót. Ngay khi hăn vỗ về thân hộp, hô hấp của tôi dần dần trở nên dồn dập.

Ngày tháng dụi dàng đối đãi của Lâu Tập Nguyệt với tôi, khi nào sẽ chấm dứt? Nếu như tôi không nắm bắt lấy tình hình, bỗng nhiên.. . . .

Bả vai tôi run lên, bỗng nhiên chạy tới ôm cổ hăn. Lâu Tập Nguyệt mới vừa rồi hình như thất thần, thế nhưng không nhận thấy tôi đã vào nhà, bị tôi ôm như thế, thân thể cương cứng, giây lát sau trầm tĩnh hỏi tôi: “Làm sao vậy, Tiểu. . . . .” Tôi đè nén run rẩy cắt ngang lời hăn nói “Sư phụ, Tam Sinh hoa này. . . . .người lập tức sẽ dùng sao?” Lâu Tập Nguyệt ngẩn ra, trả lời: “Không phải.” Tim tôi treo cao cao nhất thời rơi xuống, gấp gáp nói: “Vậy cho con giữ nó đi” Lâu Tập Nguyệt lại là ngẩn ra, tôi cướp lời hăn nói trước: “Trước khi sư phụ muốn dùng nó, hãy để cho con bảo quản nó, được không?”

Lâu Tập Nguyệt đẩy tôi ra, nhìn ánh mắt cầu xin của tôi, sau một lúc lâu gật gật đầu. Tôi nhất thời kích động ôm chặt lấy hăn, thân mình kề sát hăn không để có kẽ hở nào, nước mắt mơ hồ tràn đầy hai mắt.

Như vậy là tốt rồi. Ít nhất tôi có thể nắm rõ được, khi nào Lâu Tập Nguyệt cởi bỏ độc tình cổ, sau đó giết tôi. Lúc tôi lấy Tam Sinh hoa ở trong bàn tay hắn, tôi còn cẩn thận liếc nhìn hắn vài lần.

***

Lâu Tập Nguyệt nắm tay kéo tôi đi ra phòng, một gã giáo đồ Thiên Nhất giáo bước lên phía trước, khi hành lễ với Lâu Tập Nguyệt cố ý liếc mắt nhìn tôi một cái. Lâu Tập Nguyệt thần sắc tự nhiên nắm tay tôi, mở miệng nói: “Không sao, nói đi.” Người nọ liền đáp lời, nói: “Hồi bẩm giáo chủ, hôm qua bắt giữ người nọ sáng nay trúng độc bỏ mình. Thủ hạ đi xem xét quá, đều không phải là tự sát, mà là bị người hạ độc.” Lâu Tập Nguyệt hỏi: “Hắn đêm qua ăn qua cái gì?” Người nọ lắc đầu, trả lời: “Không có ăn gì hết, chỉ là uống mấy ngụm nước. Nhưng là nước trong hồ kia, mấy người thuộc hạ cũng uống, đến nay chưa có cảm giác khác thường.”

Nói cách khác, trong canh quản nghiêm mật, người nọ bị âm thầm diệt khẩu không hề có manh mối nào?

Tôi nắm tay Lâu Tập Nguyệt căng thẳng. Lâu Tập Nguyệt sau khi nhận thấy, quay mặt nhìn về phía tôi, bỗng nhiên cười khẽ: “Tiểu Tự đang lo lắng?” Tôi gật gật đầu. Đối phương xuất quỷ nhập thần như vậy, nếu tiếp theo đối tượng hạ độc của bọn họ là Lâu Tập Nguyệt, vậy hậu quả. . . . . trong lòng phát ra một hơi lạnh thấu xương.

Lâu Tập Nguyệt nâng mặt tôi, không nặng không nhẹ néo cằm tôi, trong đôi đồng tử đen láy ánh bóng hình tôi, ôn nhu nói: “Đừng sợ, chỉ cần Tiểu Tự ở bên người sư phụ, thì cái gì cũng không phải sợ.” Tôi nhất thời cảm động ôm lấy cánh tay hắn, ngay cả những người bên cạnh cũng quên. Tuy nói là hắn hiểu lầm tôi lo lắng cho bản thân, nói trấn an tôi, có thể nghe thấy tự miệng hắn nói những lời này, tôi thực sự thấy thoả mãn.

Lâu Tập Nguyệt vỗ nhẹ trên vai tôi, “Tốt lắm, đi thôi Tiểu Tự.” Tôi bỗng nhiên ý thức bản thân thất thố, đỏ mặt buông hẳn ra, cúi đầu để hẳn nắm tay đi về trước.

Khi ra làng, có một đám người tộc Ma Da tụ tập nơi đó, Cổ Lỗ cùng Trân Châu cũng ở đó. Cổ Lỗ tiến lên cùng Lâu Tập Nguyệt nói vài câu, đơn giản là nói lời cảm tạ. Tôi phát hiện Trân Châu đứng cạnh ánh mắt nhìn tôi không thích hợp, ánh mắt nhắm thẳng bàn tay tôi cùng Lâu Tập Nguyệt giao nhau, sau một lúc lâu nàng đi tới, nhỏ giọng nói với tôi: “Đường cô nương, hoá ra cô cùng vị công tử này mới là. . . . .” Tôi sợ nàng nhắc tới Tô Mặc Phi, vội vàng nói tiếp: “Trân Châu cô nương, ‘việc’ của cô cuối cùng ra sao?” Nghe vậy, Trân Châu ngượng ngùng cười cười, trên mặt nổi lên đỏ ửng: “Lại nói tiếp, còn phải đa tạ Tô công tử.”

“À, hẳn ta lại làm chuyện hành hiệp trượng nghĩa tốt gì sao?” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên quay đầu, mở miệng hỏi. Trân Châu nhìn đôi mắt đầy ý cười của hẳn, sắc mặt đỏ vài phần, ngón tay xoắn xoắn tay áo, cúi đầu trả lời: “Khi đó Tô công tử trên lưng cũng Đường cô nương. . . . .” Trân Châu thật sự đem chuyện tôi cùng Tô Mặc Phi đều kể ra hết với Lâu Tập Nguyệt. Cái gì hẳn cũng tôi trên lưng, thậm chí vì tôi cự tuyệt chọn rẽ, chuyện gì khiến nàng ta hiểu nhầm nghĩ anh ta cùng tôi là một đôi... đầu đuôi ngọn nguồn, từ đầu chí cuối, một chỗ không sót, đều nói cho Lâu Tập Nguyệt.

Tôi ngây ra như phỗng.

Theo lời nói Trân Châu, cái tay nắm tay tôi không ngừng siết chặt, sức lực càng ngày càng lớn gần như muốn bóp nát xương cốt tôi, khi tôi vô ý thức khẽ rên, mới chậm rãi buông lỏng ra chút.

Chờ Trân Châu đỏ mặt kể xong, Lâu Tập Nguyệt quay lại đầu nhìn đám người tộc Da Ma đứng trước, trên mặt mang theo nét cười diễm đạm, cười nói: “Nường đường.” Tôi nhất thời run lên toàn thân. Cổ Lỗ dường như cảm thấy sát khí tản mát ra từ người hẳn, sau khi giật mình, đi đầu

tránh đường. Tôi ngay tại lúc mọi người nhìn chăm chú, hai chân cứng ngắc bị Lô Tập Nguyệt túm kéo rời đi.

Chờ khi tôi lấy lại hồn, đã bị hấn kéo ra một chỗ rừng rậm. Trong rừng cây lớn che trời, che lấp cả ánh mặt trời, cánh rừng sâu đen đến độ giống như cả đời đều đi không ra được.

Tôi lại bắt chấp này đó, chạy hai bước đuổi tới cạnh Lô Tập Nguyệt, cuống quýt giải thích: “Sư phụ, khi đó là chân con bị thương, Tô công tử bắt đắc dĩ mới công . . . . .” “Đường Tự.” Lô Tập Nguyệt nhìn cũng chưa nhìn tôi dù liếc mắt một cái, ngắt lời nói: “Tô Mạc Phi nếu không phải cứu người, ta sớm khiến hấn chết tại đây mảnh rừng này” Đôi mắt trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng khẽ biến đổi dừng trên người tôi, nhìn hồi lâu mới nói: “Chuyện người cùng hấn ta, chỉ lần này, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa.”

Nghe thấy hấn nói không cho phép tôi viện cứ nữa, tôi nhất thời cao hứng nhào tới ôm hấn, ôm lấy cổ hấn cười nói: “Cám ơn sư phụ.” Lô Tập Nguyệt tay vòng qua thắt lưng tôi, bấm ngón tay lên trán tôi, nghe thấy tiếng tôi rên rỉ mới bật cười, nhân tiện ôm tôi tiếp tục đi về phía trước..

Tôi nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt hấn tuấn mỹ xinh đẹp nho nhã, nhìn hồi lâu, đem cái trán tựa vào vào hõm vai hấn, hít thở mùi hương từ hơi thở của riêng Lô Tập Nguyệt, tâm cũng mê muội hấn.

Không biết qua bao lâu, giống như là cả một đời, tôi mờ mịt nói khẽ: “Sư phụ, đối với lựa chọn trước kia đi theo người, còn thật vui” Bởi vì tôi vĩnh viễn không có khả năng sẽ lại yêu ai giống như yêu người, mặc dù đối phương là Tô Mạc Phi.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Sư Phụ Quyết Định

Lâu Tập Nguyệt nhẹ nhàng điem vào vách núi, ôm tôi nhảy lên, tựa như lông chim không một tiếng động đáp xuống mặt đất. Tôi ngoái đầu liếc mắt nhìn lại vực sâu mây mù kín đặc, trong lòng âm thầm sợ hãi. Nếu lúc trước thực sự rơi thẳng xuống, tôi đã nị nát xương tan dưới đáy vực rồi?

Lâu Tập Nguyệt dùng sức ấn vào lưng tôi, tôi giật mình, vội vàng chuyển mắt nhìn về phía hắn.”Về sau còn dám tự ý quyết định nữa không?” giọng điệu hắn không hay lắm hỏi tôi. Tôi lắc đầu liên tục, nói: “Không dám, sư phụ, con không dám ... nữa .” Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi hồi lâu, cong khoé môi đầy tà nghệ cười, cười đến mức tôi ớn lạnh cả sống lưng. Rồi sau đó hắn kéo tôi qua, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một cái, dịu dàng nói: “Tiểu Tự ngốc, cho dù võ công có hay cỡ nào rơi vào trong tay người, đều biến thành công phu mèo quào.” Tôi sững sờ bối rối nghe thế, Lâu Tập Nguyệt nói xong, nâng tay sờ mặt tôi, lôi kéo tôi đi.

Nhìn đại môn đỏ thẫm cách đó không xa càng ngày càng tới gần, tôi ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, hỏi Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, chúng ta vì sao còn tới Lục gia. . . . .” Lâu Tập Nguyệt cười nhạt đáp: “Tiểu Tự đi vào xem qua sẽ biết”, tôi tỉnh tỉnh mê mê được hắn đưa vào Lục gia bảo.

Hai chân chưa đứng vững, một tiếng hô khàn khàn bỗng nhiên rơi từ trên trời rơi xuống: “Lâu ma đầu, mau thả Linh nhi!”

Tôi theo tiếng đó mà nhìn, nhất thời kinh ngạc. Chỉ thấy Lục Triển Bằng bị treo trên một cây cột cao cao, phơi giữa ánh mặt trời gay gắt, tóc dài hỗn xộn rối tung, dung mạo chật vật không chịu nổi. Đôi mắt gã đỏ

ngầu nhìn thẳng Lâu Tập Nguyệt, môi khô nứt khê động, càng không ngừng quát gọi: “Người đã tìm được người rồi, mau thả Linh nhi.”

Lâu Tập Nguyệt buông tôi đang ngăn người ra, thanh tao lịch sự bước đến trước người già, ngọc quan trên đỉnh đầu dưới ánh mặt trời càng rực rỡ sáng quắc, đâm thẳng vào lòng tôi khiến khê run lên. Rồi sau đó, tiếng nói tựa như tiếng nước trong lành róc rách: “Người có thể thả. Nhưng, Lục bảo chủ hình như đã quên một việc” Lục Triển Bằng trong mắt bắn ra những tia cừu hận, lại chẳng nói thêm gì, khốn khó quay đầu lại, đối với một vị huynh đệ trong Lục gia trấn nói: “Đánh đi.”

Vị đệ tử cả người run rẩy, tay cơ hồ cầm không được roi, sắc mặt xám trắng nhìn bảo chủ mình kính trọng, ánh mắt bi thiết mà phẫn giận, bỗng nhiên chỉ vào Lâu Tập Nguyệt khóc rống với Lục Triển Bằng: “Bảo chủ, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, cho dù bọn thuộc hạ chỉ còn lại một giọt máu, cũng muốn giết ma đầu này! Ngài làm gì phải để mặc hãn giày xéo nhục nhã như thế!” Lục Triển Bằng lại giống như không có nghe thấy, giọng nói khàn khàn lập lại một lần: “Đánh, ba trăm roi”

Tên đệ tử kia khiếp sợ cứng đờ, lửa giận trong đáy mắt dần dần tan biến, giống như tro tàn. Già nặng nề đi tới phía sau Lục Triển Bằng, cứng ngắt giơ lên trường tiên [1] trong tay, rồi sau đó, vung hạ. . . . .

Tiếng roi chói tai cắt qua không khí, tựa như móng tay quỷ sắc nhọn bóp lấy tim tôi, khiến tứ chi tôi lạnh lẽo.

Tôi biết Lâu Tập Nguyệt là đang báo thù cho tôi cùng Bạch Khiêm, nhưng tận mắt nhìn Lục Triển Bằng bị đánh, tôi cũng không cảm thấy vui vẻ chút nào.

Lâu Tập Nguyệt dường như rất vừa lòng, đôi mắt càng chứa ý cười nồng đậm, quay về bên tôi, khoác tay qua eo tôi, nói: “Tiểu Tử đêm qua ‘mệt’, ngồi xuống xem đi.” Chân tôi giống như sinh rễ, vẫn không nhúc

nhích, ánh mắt đau đớn, hỏi hần: “Sư phụ, người bắt Diệp tiểu thư?” Cho nên Lục Triển Bằng mới bằng lòng nghe lời như vậy, ngay cả Lâu Tập Nguyệt đi tìm tôi ba ngày, cũng không chịu cởi dây trói cho mình.

Lâu Tập Nguyệt gật đầu. Trong lòng cảm thấy có cảm giác gì nói không nên lời: “Sư phụ cùng cô ấy, không phải bằng hữu sao?” Lâu Tập Nguyệt cười phản bác lại: “Vi sư không có bằng hữu”, ngón tay thon dài khẽ vuốt lên mặt tôi, ánh mắt nhìn thật sâu.

Thấy phản ứng ngỡ ngàng của tôi khiến hần không vui, Lâu Tập Nguyệt cau mày, hỏi: “Tiểu Tự là đang thương xót hần?” Tôi không hé răng, chỉ là nhìn không rời mắt khỏi người cách đó không xa. Lưng Lục Triển Bằng đã muốn máu thịt lẫn lộn, mỗi một roi đi xuống, trong không trung liền bắn ra một chuỗi huyết châu. Hần cắn môi gần như rách, không rên rỉ chút nào, máu tươi theo khóe miệng rơi xuống.

Cùng như tôi ngày đó, giống nhau như đúc.

Trong đầu tôi lại bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt Bạch Khiêm tươi cười, mặt mày cong cong, cười hé ra hai chiếc răng khểnh. Tôi nhìn chăm chăm Lục Triển Bằng, là người này, hại chết Bạch Khiêm. Nhưng mà giờ phút này, tôi lại muốn cầu tình cho người này. Bởi vì Lâu Tập Nguyệt còn cần giải độc tình cố.

Tôi không rõ vì sao Diệp Linh không chịu gả cho Lục Triển Bằng, còn khiến cho Lâu Tập Nguyệt cướp hôn. Nhưng ngày đó sự xuất hiện của cô ta, hành động này, tuyệt đối là bởi vì quan tâm tới Lục Triển Bằng. Nếu là Lục Triển Bằng chết, Diệp Linh ghi hận, lúc giải cố sẽ động tay động chân thì làm sao bây giờ? Cho dù Lâu Tập Nguyệt nắm nhiều nhược điểm Diệp Linh, phụ nữ một khi quyết tâm, vì người mình yêu, có thể ngay cả mệnh cũng không cần nữa..

Đột nhiên, hai cái ngón tay cường chế khuôn mặt tôi, nhìn vào một đôi mắt đẹp kinh người. Lâu Tập Nguyệt lạnh lùng thốt: “Đường Tự, hẳn lúc trước đối với người như vậy, cũng không có mềm lòng” Đồng tử tôi khẽ run, chậm rãi nói: “Con biết. Chính là sư phụ, có thể hay không đánh chết hẳn.”

Lâu Tập Nguyệt nhìn chăm chăm vào tôi, tôi chỉ phải kiên trì nói tiếp: “Sư phụ ngày sau có lẽ còn cần Diệp tiểu thư hỗ trợ, Diệp tiểu thư dường như rất quan tâm Lục bảo chủ, đánh chết hẳn không hay.” Tôi không thể nhắc tới chuyện độc tình cố, chỉ có thể tận lực dùng Lâu Tập Nguyệt phương thức khác diễn đạt.

Lâu Tập Nguyệt nghe xong, nụ cười hé ra khen ngợi, nói: “Tiểu Tự hiểu chuyện hơn so với trước kia” Lời nói ngừng một chút, ngược lại nói: “Nhưng lúc này đây, một roi cũng không thể thiếu.” Tôi kinh ngạc nhìn hẳn. Lâu Tập Nguyệt không để ý chung quanh còn có người, duỗi cánh tay kéo tôi vào trong lòng, vỗ về lưng tôi, thấp giọng nói: “Ai bảo hẳn làm người bị thương.”

Một câu, khiến cho tôi nghẹn họng không thể nói thêm chữ nào. Tôi bất giác hướng lại gần hẳn, rồi ôm lấy hẳn. Giống như chỉ có như vậy, mới có thể đem cái cảm giác khó chịu ứ đọng ở trong ngực áp chế xuống được.

Nếu bây giờ tôi phá huỷ Tam Sinh hoa, Lâu Tập Nguyệt sẽ giết tôi sao?

Cho dù trong lòng tôi biết sẽ làm không được, nhưng càng muốn xoá bỏ ý nghĩ này ở trong đầu, thì nó càng chui vào đầu tôi quậy phá.

Tiếng roi rít gào đột nhiên dừng lại. Đầu óc tôi bị bắt quay về, nhìn thấy người đánh kia giơ tiên roi dính đầy máu mà khóc rống, mà Lục Triển Bằng cúi đầu đã hôn mê rồi.

Lâu Tập Nguyệt không hề bận tâm nói: “Tiếp tục. Ít một roi, thì tính cho Diệp Linh” tôi vội vàng nắm tay Lâu Tập Nguyệt, cầu khẩn nói: “Đủ rồi, sư phụ, người coi như con mềm lòng đi” Lâu Tập Nguyệt hỏi tôi: “Vậy còn Bạch Khiêm?” bả vai tôi khẽ run lên, lời nói xúc động muốn nói ra đều nhin xuống, nói bừa một lý do: “Con nghĩ nghĩ, chuyện Bạch Khiêm đó có lẽ không phải hẳn làm đâu?”

Lâu Tập Nguyệt đột nhiên im lặng, ánh mắt đầy thâm thúy nhìn chăm chăm tôi hồi lâu, mở miệng nói: “Đường Tự, tất cả oán hận trên đời này, đều phải dùng máu mới rửa sạch” Nói xong, lôi kéo tôi đi ra ngoài cửa.

***

Ba ngày sau, Lâu Tập Nguyệt đưa tôi về tới Thiên Nhất giáo.

Tôi vừa xuống ngựa liền cuống cuống đi tìm kiếm nô, Lâu Tập Nguyệt ôm đồm ôm tôi, cười như không cười nói: “Chuyện của Tô Mặc Phi, Tiểu Tự thật sự là để tâm” Nói xong, không đợi tôi nói, vươn tay lấy Lam Ảnh kiếm trong tay tôi ra, tùy tiện vứt cho một người bên cạnh “Giao cho kiếm nô.” Người nọ khom người vâng lệnh, cầm kiếm bước nhanh rời đi.

Lâu Tập Nguyệt bước đi hướng vào trong, tôi đứng ở tại chỗ nhìn người kia, cuống quýt quay đầu đuổi theo sau hẳn, chủ động giữ chặt tay hẳn nói: “Sư phụ, con chỉ muốn nhanh chút trả kiếm lại cho Tô công tử.” Lâu Tập Nguyệt rũ mắt liếc nhìn tôi một cái, khước miệng cong lên: “Gấp cái gì, càng để lâu có thể thấy vật nhớ người.” tôi vội vàng phủ định, “Con không có ý đó.” Lâu Tập Nguyệt nói: “Không phải ý đó, dọc đường người cứ ôm chặt như vậy??” Tôi nhất thời nghẹn họng không trả lời được.

Khi cười ngựa, tôi ngồi trước người Lâu Tập Nguyệt, trong tay vẫn ôm Lam Ảnh kiếm. Lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, bây giờ bị câu nói của Lâu Tập Nguyệt, tôi mới ý thức nhận ra. Nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ

hoàn mỹ không tỳ vết trước mắt, trong lòng tôi khẽ động, kéo Lâu Tập Nguyệt về phía phòng tôi.

Sau khi vào cửa, ngay cả cửa cũng chưa kịp đóng chặt, tôi xoay người ôm cổ ôm eo hẳn, ngẩng đầu lên cười nói: “Vậy bây giờ, Tiểu Tự liên tục ôm sư phụ, sư phụ còn tức giận không?” Lâu Tập Nguyệt sững sốt, đôi mắt xinh đẹp nhìn xoáy vào tôi, như có thể câu hồn được. Tim tôi đập thình thịch, kiểng mũi chân, quàng tay ôm lấy cổ hẳn, run rẩy hôn lên bờ môi của hẳn.

Đương khi đốm lửa đốt thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, tôi căn môi lại vẫn là nhịn không được rên rỉ ra tiếng, mười ngón cùng đan vào nhau, cơ hồ tham lam mà cầu hẳn. Khoảng khắc nhục dục dâng cao, cửa phòng khép hờ bỗng nhiên mở ra.

Một làn váy màu tím nhạt bỗng bành lướt vào.”Tiểu Tự, nghe nói muội trở về. Ta mang tới cho muội . . . .” khi đương nói nhìn thấy đôi ta triền miên ôm nhau ở trên giường quần cùng một chỗ, như bị cắt đứt dừng lại.

Tử Yên như bị sợ ngây người, vẻ mặt ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

Tôi cả người cứng ngắc, đầu óc hoàn toàn mông mị. “Đi ra ngoài.” môi lưỡi Lâu Tập Nguyệt hơi rời khỏi cơ thể tôi, mang theo chút khăn khăn nhục dục quát Tử Yên, tay vẫn như cũ phủ trên người tôi, lưu luyến không rời.

Tử Yên sợ run hồi lâu, dờ dẩn xoay người đi ra ngoài rồi. Tôi phục hồi lại tinh thần, cuống quít khởi động thân mình gọi chị : “Tử. . . . . A!” Lâu Tập Nguyệt động thân, tôi liền rên suyền, âm gì cũng nghẹn nói không ra, nước mắt không hề có dấu hiệu lại chảy ra.

Vừa nghĩ đến hiện tại Lâu Tập Nguyệt làm này đó với tôi, hẳn từ trước không biết cùng Tử Yên đã làm bao nhiêu lần, trong lòng đau đớn. Tôi rõ là

tham lam. Không chỉ có muốn hẵn bây giờ, mà còn muốn hẵn trước kia cùng về sau, tôi đều muốn chiếm hữu.

Lâu Tập Nguyệt vươn đầu lưỡi liếm nước mắt tôi, dừng lại chờ tôi thích ứng không hề động đậy, sau hôn lên khoé mắt tôi, nói: “Ngày đó, ta không có làm được tới cuối cùng.” Tôi kinh ngạc nhìn về phía hẵn, Lâu Tập Nguyệt thoáng né tránh tầm mắt tôi, nói tiếp: “Khi đó Tiểu Tự quá nhỏ, sợ phụ sợ làm người bị thương, cho nên chỉ có thể chịu đựng” Chuyển mắt lại nhìn tôi, đồng tử đen bóng sáng lên, đột nhiên cúi đầu cẩn nhẹ lên chóp mũi tôi “Tiểu Tự ngốc, dám nói ‘ cả đời làm cha’. . . . .” Hẵn không có ý tốt dùng sức rướn một cái, tôi khẽ rên ra tiếng, sau cao cao ngẩng đầu lên.

Rồi sau đó, ngoài sóng tình rung động ồn ào, tất cả ý thức đều trở nên mơ hồ không rõ. Khoảng mê mang, tôi nghe thấy bên tai có một giọng nói vang lên, hơi thở loạn nhịp: “Ôm lấy nàng, khi nhắm mắt lại đều là người. Tiểu Tự, vì sao cứ là người. . . . .”

***

Sau ngày đó, tôi hầu như mỗi ngày đều dính một chỗ cùng Lâu Tập Nguyệt.

Tôi tham luyện lấy tất cả mọi dụ dàng từ hẵn, dây dưa hẵn, càng ngày càng làm càn. Lâu Tập Nguyệt cơ hồ chìm đắm nuông chiều tôi, cho dù tôi yêu cầu vô lý gì, hẵn cũng chỉ là cười cười, cái mà ‘phạt’ tôi cũng chỉ mang tính tượng trưng, mà tôi chỉ cần làm nũng, hẵn liền không có biện pháp.

Lúc tôi ôm hẵn, thì rất là vui vẻ. Nhưng mỗi khi đêm muộn, sau khi Lâu Tập Nguyệt ngủ say, tôi đều phải lén sờ hộp bạch ngọc đó mấy lần mới có thể yên tâm ngủ. Thậm chí có đôi khi, ngay cả lúc ngủ sau một giấc tỉnh lại cũng chỉ nhìn hẵn mà không ngủ.

Hạnh phúc hiện tại đã nâng tôi lên tận mây, rất sợ một ngày bỗng nhiên ngã xuống. Nhưng mà chỉ cần có Tam Sinh hoa ở đây, tôi có thể an tâm rất nhiều.

Ba tháng, thời gian chỉ trong nháy mắt. Tôi cảm thấy rằng mới trở về không bao lâu, lại nhanh đến ngày Lâu Tập Nguyệt bế quan.

Tưởng tượng đến bắt đầu từ ngày mai, phải chín mươi ngày không thấy hấn, tôi liền ước gì mặt trời hôm nay vĩnh viễn không cần hạ xuống..

“Tiểu Tự.”

Lâu Tập Nguyệt gọi tôi ra khỏi mê mang suy nghĩ, miệng ngậm một trái nho đưa đến bên miệng tôi, kêu mở hàm răng tôi, đầu lưỡi cuốn thịt trái đưa vào, sau một hồi dây dưa, rốt cục buông tôi ra, ý vẫn chưa hết nói: “Đến lượt Tiểu Tự .” Tôi đỏ mặt, học dáng vẻ của hấn đưa đến miệng hấn. Ngay khi lúc hấn chuẩn bị tiếp tục chơi trò này, một hồi tiếng gõ cửa vang lên.

“Thùng thùng.”

Tiếng động có vẻ có chút dồn dập. Lâu Tập Nguyệt không kiên nhẫn đáp: “Vào đi” Một tay đè lại thân thể tôi chuẩn bị ngồi dậy, ôm chặt vào lòng ngực hấn. Tôi nhất thời xấu hổ đem mặt vùi vào ngực hấn, nghe thấy người nọ cùng hấn nói vài câu, khi nghe tới câu “Diệp cô nương đến đây”, tôi bỗng nhiên run rẩy một chút, lưng căng thẳng.

Lâu Tập Nguyệt thoáng trầm ngâm, xoa cằm tôi nói: “Tiểu Tự ngoan ngoan chờ ta.” Nói xong, đứng dậy theo người nọ đi ra phòng.

Biết Diệp Linh đến đây, lòng tôi lại rối loạn, nghĩ đi nghĩ lại, Lâu Tập Nguyệt còn phải bế quan hai lần mới đến tầng thần công cao nhất, cô ta đến hấn không phải chuyện giải cổ chuyện. Tôi vội vàng lấy hộp bạch ngọc ở trên đầu giường, mở ra thoáng nhìn, nhanh chóng nắm tất cả ở trong tay.

Tam Sinh hoa còn ở đây, tôi thật sự là thần hồn nát thần tính [2].Tự đáy lòng tự giễu cười cười, tôi lấy tay tinh tế vuốt ve dịu dàng thân hộp nhẫn nhụi, tâm nguyên bản xao động không thôi dần dần bình thản xuống.

Không biết Diệp Linh tới làm cái gì? Là vì chuyện của Lục Triển Bằng? Đúng rồi, sư phụ hình như từng qua, lúc trước cô ta cứu tôi không phải không có điều kiện, tôi đợi hỏi sư phụ mới được

“Phanh!”

Cửa bỗng nhiên bị phá mở, suýt chút nữa kính hãi rớt hộp bạch ngọc trong tay. Tôi nâng lên mắt, nhìn thấy là Lô Tập Nguyệt, vội cất hộp chạy tới, “Sư phụ, ...” đang nói khi nhìn thấy sắc mặt hắc, bỗng ngưng bật.

Lô Tập Nguyệt đứng che khuất ánh sáng, bóng chiếu lên càng thấy rõ khuôn mặt hắc thản nhiên tuấn mỹ xinh đẹp nho nhã, càng thấy đôi đồng tử hắc sâu thăm tối đen, môi má có phần hơi hơi trắng bệch.

Tôi không hiểu hoảng sợ kéo tay hắc, “Sư phụ, người làm sao thế. . . . .” Lô Tập Nguyệt đột nhiên ôm lấy tôi, cánh tay nhanh ôm thắt lưng tôi, lực mạnh giống như muốn đem tôi hoà vào trong thân thể hắc..

Tôi trong vòng ôm này cảm thấy hơi yên lòng, không quan tâm thắt lưng sắp bị hắc cắt đứt, giọng thỏ thẻ nói: “Sư phụ, ngày mai người sẽ bế quan, đêm nay. . . . .” Đột nhiên, “oẹ” một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu.

Lòng bàn tay Lô Tập Nguyệt lạnh tựa như băng, thì thế, một chưởng vỗ vào sau lưng tôi. Sau đó, buông tôi ra.

Tôi ngửa mặt yếu ớt ngã xuống, ánh mắt kinh ngạc nhìn hắc, há miệng thở dốc, càng nhiều máu trào ra từ trong miệng.

Nội tạng dường như đều bị vỡ nát.

Tôi cũng không quá đau, chỉ là cảm thấy trống rỗng, trống vắng tràn đầy.

Nguyên tưởng rằng, hạnh phúc giả tạo cũng sẽ kéo dài hơn, vừa có được hẳn đến ngày hẳn lấy Tam Sinh hoa từ trong tay mới thôi..

Nhưng vốn dĩ, mộng vỡ đột ngột như thế..

Trước mắt một hồi đen lại một hồi đỏ.

“Sư. . . . . Phụ. . . . .”

Miệng càng không ngừng ho ra máu, tôi gọi tên hẳn, khó khăn vươn tay về phía hẳn..

Lâu Tập Nguyệt không có như ngày thường kéo chặt tôi. Hẳn chỉ đứng ở nơi đó, không hề nhúc nhích, tựa như ngọc khắc được nhào nặn từ ngàn năm trước.

Ánh sáng trước mắt tán đi, cánh tay vô lực buông thõng.

Thế giới của tôi vào khoảnh khắc này, chỉ trong chường này, vỡ tan thành bụi.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tôi Tỉnh Lại

Vào khoảng khắc trước khi tôi rơi vào hôn mê, một cánh tay bỗng nhiên dùng sức ôm lấy tôi, run rẩy so với thân thể tôi còn hơn thế nữa..

“Tiểu Tụ, Tiểu Tụ. . . . .”

Tiếng kêu gào sợ hãi, còn có từ lòng bàn tay nắm chặt chày vào một cổ nội lực hùng hậu, kéo tôi lại từ ranh giới cái chết trở về.

Ý thức dần dần tụ lại. Tôi mơ hồ thấy sắc mặt Lâu Tập Nguyệt tái nhợt, trong mắt hẩn có hoảng loạn, lo lắng phải gọi tên tôi.

Tôi đã chết rồi phải không? Cho nên mới có giấc mộng đẹp xa xỉ này?

Lâu Tập Nguyệt đã không còn cần tôi, hẳn quyết định giết tôi, cũng không cần dùng Tam Sinh hoa giải độc tình cổ.

Thì ra, ngay cả độc tình cổ không thể khiến cho lòng hẩn vì tôi mà mềm đi

Tôi há miệng thở dốc, muốn nói với ảo ảnh đó ‘ người tránh ra đi, ta không cần giấc mộng an ủi này ’, nhưng không nói được một búng máu trong cổ họng phun trào ra.

Tôi ngây người –máu, vẫn còn ấm...

Lâu Tập Nguyệt thấy tôi phun ra máu, con người run rẩy gần như vỡ vụn, ôm lấy tôi hướng ra ngoài gọi to: “Diệp Linh, mau gọi Diệp Linh tới!”

Thật cẩn thận đem tôi đặt lên trên giường, bắt lấy tay của ta đem chân khí cuộn cuộn không ngừng mà chuyển vào trong cơ thể tôi.

Vì sao phải gọi Diệp Linh? Tôi không muốn nhìn thấy cô ta. Hãy để cho tôi trước khi chết chỉ nhìn thấy người không phải tốt hơn sao? Tôi rất muốn nói với hắn như thế, nhưng mà ngay cả một âm tôi cũng nói không ra lời..

Không khí càng ngày càng mỏng manh, giống như có sức nặng của ngàn quân đặt trên ngực, tâm can tì phế đều vỡ vụn, tôi đau đến độ không thể thở, nước mắt tuôn rơi không ngừng. Ở trong lòng vừa khóc gọi: Sư phụ, con kỳ thật rất vô dụng rất sợ đau, cầu người đừng để cho con chết trong đau đớn như vậy... .

Đau đớn càng ngày càng tăng lên, trong lúc thần trí còn lại chút minh mẫn trước khi hôn mê, tôi hoảng hốt nghe thấy giọng một cô nương đang nói chuyện. Nói cái gì tôi nghe không rõ, chỉ máng máng lúc tôi đau tới mức ngất xỉu, một giọng khàn khàn nói ở bên tai tôi: “Ta mặc kệ , ta muốn người cứu nàng. . . . .”

***

Thân thể bay bổng, giống như phù du bơi lội giữa không trung, bổng lạnh đến độ ngay cả tim tôi cũng đông cứng lại, bổng nóng đến độ khiến máu tôi cũng phải sôi trào.

Mỗi lần tôi cảm thấy bản thân mình chuẩn bị bay phiêu du vào trong hư vô, thì có một sức mạnh túm kéo lại, giữ lại, không cho tôi rời đi.

Tôi cứ di chuyển chìm nổi thăng trầm, vừa nóng vừa lạnh, dần dần cũng tỉnh táo lại

Mí mắt vô cùng nặng, như là một khối chì, tôi đỡ không nổi, nhưng mà tôi loáng thoáng nghe thấy có người chung quanh nói chuyện. Có một

giọng nói cứ ở mãi bên tai tôi gọi ‘ Tiểu TỰ, Tiểu TỰ. . . . . ’ dịu dàng khiến cho lòng tôi cũng run rẩy

Còn có một giọng con gái, cô ta nói : “Ta hết sức, có thể tỉnh lại hay không còn phải do chính cô ta” Người nọ cầm chặt tay của tôi nói: “Nàng sẽ, Tiểu TỰ của ta sẽ tỉnh lại” Hơi lạnh nhẹ nhàng khẽ vuốt má trán tôi. Giọng cô gái đó cười nhạt một tiếng: “Lâu giáo chủ một chương này, thật là tàn nhẫn lắm.”

Khi tai tôi nghe thấy những lời này, đầu óc có chút phản ứng. Mãi cho đến câu nói cuối cùng, toàn thân tôi đều chấn động .

Tay người nọ đang vuốt ve bỗng nhiên cứng đờ, kích động ôm lấy tôi càng không ngừng gọi: “Tiểu TỰ, người mở to mắt đi, Tiểu TỰ, Tiểu TỰ.” Tôi nghe lời ngoan ngoãn nâng mí mắt. Lúc ánh sáng mãnh liệt đâm vào mắt, một bàn tay che trên mắt tôi, giọng nói run rẩy: “Suýt chút nữa đã quên. Đừng nóng vội Tiểu TỰ, mắt sẽ chịu không nổi.” Rồi sau đó, sau một lúc lâu mới hoàn toàn rời tay.

Lúc này tôi cũng đã thích ứng được với ánh sáng ở trong phòng, nghiêng đầu ngơ ngác nhìn thấy hắc. Lâu Tập Nguyệt hỏi tôi khát không; có đói không, trong lời nói có niềm vui sướng không thể giải thích rõ. Tôi cũng chỉ là nhìn hắc, không có hé răng.

Lâu Tập Nguyệt dần dần phục hồi lại tâm tình, nhìn tôi, vốn dĩ đôi đồng tử trong suốt kia giờ vẫn đầy tơ máu. Hắc nhìn hồi lâu, chậm rãi cúi người lại dịu dàng ôm tôi vào trong ngực, “Tiểu TỰ, sự phụ khiến người bị thương, ... xin lỗi. Về sau không bao giờ ... nữa, không bao giờ ... nữa. Sau này Tiểu TỰ muốn cái gì, sự phụ đều cho người, cho nên người có thể tha thứ sự phụ không?”

Bờ môi của hắc vuốt ve đỉnh tóc của tôi, tôi lại ở trong cảm giác ôn nhu này lại thấy lạnh run. Lâu Tập Nguyệt đã nhận ra, vội buông tôi ra sốt

ruột hỏi: “Tiểu Tự, là đau ở chỗ nào phải không?” Tôi khó khăn lắm mới lắc lắc đầu. Không biết phải làm sao, mà toàn thân đều đau. Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi, ánh mắt thân thiết, môi trắng bệch có chút khô nứt.

Tôi hít thở vài lần, giọng nói đứt quãng: “Con, không chết?” Lâu Tập Nguyệt sờ sờ mặt tôi, nói: “Tiểu Tự ngốc, đương nhiên không có.” Tôi nhìn vào mắt hắn, đâm thẳng vào tim đau đớn.

Tôi bất kể thế nào cũng không thể nghĩ tới rằng, bị chính người mình yêu thích giết chết, lại có cảm giác khó chịu như vậy.

Tôi không sợ vì hắn mà chết. Nhưng tôi sợ bỗng nhiên có một ngày, một màn này sẽ lại tái diễn: Lâu Tập Nguyệt đứng ở một bên, thờ ơ nhìn tôi chết đi....

Nếu cuối cùng vẫn là như vậy, tôi cam tâm lúc này không có tình lại.

Diệp Linh tiến lên bắt mạch cho tôi, một lát sau nói với Lâu Tập Nguyệt: “Kinh mạch đều tổn hại, ta không có cách nào cả. Trừ phi. . . . .” Lâu Tập Nguyệt hỏi cô ta: “Như thế nào?” Diệp Linh nói: “Trừ phi dùng nội công thượng thừa của Tử Thần phái điều dưỡng, hơn nữa còn có thuốc Tử Kim hoàn” Lâu Tập Nguyệt gật đầu, “Được” hắn hôn nhẹ lên trán lên môi tôi, ôn nhu nói: “Chờ Tiểu Tự đỡ một chút, chúng ta phải đi Tử Thần phái.” Tôi cất tiếng nói: “Không, không cần.” Lâu Tập Nguyệt sững sốt.

Giọng nói tôi rất suy yếu, ngóng nhìn khuôn mặt Lâu Tập Nguyệt tiều tụy, trái tim đã gần như vỡ thành mảnh nhỏ thế nhưng vẫn còn có thể có cảm giác đau, thế nhưng đáng xấu hổ lại muốn ôm chặt hắn lúc này, khóc cầu xin hắn thương hại cùng chăm sóc tôi. Nhưng cuối cùng tôi không làm bất cứ cái gì. Tôi chỉ nói với hắn: “Sư phụ, người, bế quan. . . . .” Lâu Tập Nguyệt lấy ngón tay đặt lên trên môi tôi, ánh mắt dịu dàng vài phần: “Trọng yêu nhất bây giờ, là Tiểu Tự.”

Tôi nhìn hắn hồi lâu, chậm rãi khép lại mắt.

Lâu Tập Nguyệt lại bị độc tình cổ khổng chế hãn, nói một đấng nghĩ một nẻo. Nhưng mà, tôi đã không còn biện pháp lừa bản thân mình tin tưởng được nữa, tin rằng Lâu Tập Nguyệt đúng là yêu tôi.

***

Xe ngựa lao đảo đi về phía trước, ở dưới thân tôi kê thật dày đệm thật mềm, nằm trên đó rất thoải mái. Có lẽ là quá mức suy yếu, sau khi tôi tỉnh lại, trở nên vô cùng buồn ngủ, thường thường cả ngày đều ngây ngô.

Ngay tại lúc tôi sắp ngủ, một cánh tay vòng qua eo tôi, nâng cơ thể tôi đặt vào một vòng tay ấm áp. Tôi nhất thời giật mình một cái, theo bản năng từ chối một chút.

“Đừng nhúc nhích, Tiểu Tự.”

Tôi cứng đờ cả người, để mặc Lâu Tập Nguyệt ôm chặt, đem túi nước đưa đến bên miệng tôi: “Uống miếng nước rồi ngủ tiếp.” Tôi sững sờ nhìn đôi mắt sâu thẳm của hãn, hé miệng nhỏ. Lâu Tập Nguyệt khẽ nhíu mày, đối với miệng túi miệng cũng uống một ngụm, sau nâng cằm tôi lên, cúi đầu môi hãn phủ phục lên môi tôi.

Môi chạm nhau, tôi giống bị cái gì chập tới, mạnh tay đẩy ra hãn. Lâu Tập Nguyệt bất ngờ không kịp phòng, bị tôi đẩy ngã ngựa xuống, ngay cả túi nước trong tay cũng rớt xuống. Hãn chống khuỷu tay, mắt nhìn theo nước trong túi chảy ra, ánh mắt trầm tối lại, mở miệng nói: “Tiểu Tự, người còn trách sự phụ làm người bị thương ?” Tôi lắc đầu. Không trách, dù sao sớm hay muộn cũng sẽ như vậy, tuy rằng lần này tới quá đột ngột chút, nhưng là đây là cái giá phải trả mà, có thể có được cái giá phải trả cho ôn tồn dịu dàng của Lâu Tập Nguyệt. Tôi cũng đã hiểu rõ.....

Lâu Tập Nguyệt tóm lấy cổ tay tôi, thân thể nằm lên trên người tôi, tiếng nói càng âm u: “Vậy bây giờ, làm sao ta vừa đụng vào người lại như vậy?” Tôi nhìn cánh tay mình không tự chủ lại run rẩy, nói không ra lời.

Tôi cũng không biết vì sao. Từ khi tôi tỉnh lại, tôi trở nên sợ hãi sự đụng chạm của Lô Tập Nguyệt, theo bản năng kháng cự.

Đặc biệt khi ngủ. Chỉ cần cảm giác được hấn xuất hiện ngay bên người, tôi sẽ đột ngột tỉnh giấc. Có một lần, tôi bị vây hãm trong cơn ác mộng bị giết chết trần trọc mà khóc rống, bỗng nhiên cảm giác Lô Tập Nguyệt vừa gọi tôi vừa hôn môi tôi, trong lòng tôi sợ hãi, còn mở miệng cắn hấn.. . . . .

Tôi nhìn trên môi Lô Tập Nguyệt còn có vết cắn lờ mờ, lại cảm thấy đau lòng, tay run rẩy vươn về phía môi hấn sờ: “Sư phụ, con. . . . .”

Lời nói bị ngăn chặn bị môi đè xuống chặn lại tất cả...

Lưỡi Lô Tập Nguyệt ở trong miệng tôi tùy ý cướp đoạt, tựa như muốn xác nhận cái gì đó, điên cuồng khiến cho tôi không còn sức lực chống đỡ. Không khí trong lồng ngực hoàn toàn bị hấn ép hết, ngực bỗng đau, đầu óc cũng trở nên mơ hồ. Đột nhiên cổ họng nóng lên, tôi mạnh đẩy hấn ra, ho khan liên tục. Lô Tập Nguyệt sững sốt trong chớp mắt, cũng quên tức giận, vội vàng lại đây ôm lấy tôi đưa tay vỗ nhẹ lên tâm phúc ở trên ngực.

Từng đạo nội lực giống cơn gió dịu dàng thổi vào thân thể tôi, xua đi không ít đè nén trong đầu tôi. Tôi hít thở từng khí, nắm lấy tay hấn thở hỗn hển nói: “Sư phụ, chúng ta quay về đi.” Lô Tập Nguyệt hỏi tôi: “Vì sao?” Tôi nghĩ rồi nói: “Con không muốn đi cầu bọn họ.” Tưởng tượng đến Lô Tập Nguyệt chỉ vì tôi mà đi cầu xin người khác, còn là Tử Thần phái buộc hấn định ra tám năm hẹn ước, trong lòng tôi liền cảm thấy rất khó chịu. Còn có một nguyên nhân khác là, tôi không muốn Tô Mạc Phi nhìn thấy dáng vẻ của tôi thế này, khiến cho anh ta lo lắng. Nếu lựa chọn Lô Tập Nguyệt, tôi không muốn cùng Tô Mạc Phi tiếp xúc thêm nhiều nữa mới là tốt.

Lâu Tập Nguyệt đời bàn tay đặt trên ngực tôi, thuận thế vòng qua thắt lưng tôi: “Tiểu Tự ngốc.” Dừng thật lâu sau, nói: “Tiểu Tự sao cũng không hỏi, sư phụ vì sao lại làm người bị thương?” Tôi cả người cứng ngắc, chậm rãi nói: “Vì, bởi vì là sư phụ.” Lâu Tập Nguyệt cánh tay siết chặt, cái trán chạm vào trán tôi, nhìn vào mắt tôi, thật lâu cũng không có lên tiếng...

Có lẽ là ở trên xe ngựa vẫn ngủ không tốt, tới một chỗ nhà trọ ăn đơn giản chút gì, tôi liền về phòng nghỉ ngơi..

Trong lúc ngủ mơ màng, cửa mở ra, dường như có một người đi tới, ngồi ở bên giường nhìn tôi chăm chăm.

Ánh mắt dịu dàng, khiến cho người ta có cảm giác an tâm

Sau, người nọ đặt một thanh kiếm cùng vỏ kiếm vào lòng bàn tay tôi

Vỏ kiếm mát lạnh, trong lòng bàn tay có cảm giác khi chạm tới hoa văn chạm rồng

Lam Ảnh kiếm của Tô Mạc Phi.

Trên lưng không hề biết vì sao chạy tới một cơn đau đớn, nóng rát.

Tôi nhất thời hoảng hốt, cảm thấy bản thân mình giống như mới vừa được Tô Mạc Phi cứu ra khỏi nơi của Lục Triển Bằng. Tiếp theo những buổi tối sau đó, Tô Mạc Phi cũng chỉ như vậy ngồi bên người tôi, nhìn tôi miên man ngủ. Như thế, sau này Lâu Tập Nguyệt đối với tôi có tốt, đều chỉ là giấc mộng mà thôi sao?

Tôi muốn mở to mắt nhìn xem hắn ta là ai vậy, lại bị ác mộng vây khốn

Người nọ sờ sờ trán tôi, ngón tay đời đi, sau đó, giống như sợ đánh thức tôi, hai cánh môi mềm mại nhẹ nhàng đậu lên môi tôi

Tôi nhất thời kinh hãi!

Lâu Tập Nguyệt hôn chưa bao giờ dịu dàng như thế. Chẳng lẽ, thật là.
.....

Không thể! Người tôi thích chính là sư phụ, cho nên không thể cùng những người khác làm những chuyện này.

Tôi ra sức giãy dụa, hé miệng, “Tô. ....”

Còn một chữ, hô hấp ấm áp đang phát trên mặt tôi bỗng nhiên dừng lại.

Bản thân mình chậm chạp tỉnh lại trong hỗn độn, trống rỗng mở mắt nhìn người đứng bên cạnh kia, chờ đến khi nhìn rõ người đó là ai, cảm thấy an lòng hẳn.

Không phải mộng.

Hoàn hảo không phải. Những ngọt ngào chung sống cùng nhau, cho dù là giả dối, tôi cũng rất quý trọng trọng trí nhớ. Lòng tôi kích động vươn tay hướng về phía Lâu Tập Nguyệt, lại bị hấn tránh đi.

Tôi lúc này mới kinh sợ phát giác, sắc mặt Lâu Tập Nguyệt rất kém cõi, nhìn thẳng vào mắt tôi trong đó dường như có áp lực gì đó thật nặng nề. Trong khi tôi lo sợ bất an, Lâu Tập Nguyệt đột nhiên hỏi: “Hẳn cũng từng hôn người giống như vậy?” Tôi cả kinh, trợn to mắt nhìn hẳn, lại nói không ra lời nói phản bác. Tôi ngoài việc biết hẳn sẽ giết tôi vì việc này, chưa bao giờ cố ý giấu diếm hẳn cái gì. Mà tôi cùng Tô Mạc Phi. ....

Tôi cố sức ngồi dậy, giữ chặt tay hẳn vội la lên: “Sư phụ, đó là thứ ngoài ý muốn, con cùng huynh ấy”

“Đường Tự”, sắc mặt Lâu Tập Nguyệt có chút trắng bệch, giọng nói lại vô cùng bình tĩnh tựa như nước thanh lặng “Cho dù người thực sự thích hẳn, cũng đừng để cho ta biết. Ta không có cách nào thắng hẳn, cho người nói lời lựa chọn một lần nữa”.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tôi Rời Đi

Tôi bị lời này của Lâu Tập Nguyệt, khiến ngậy ngấn cả người. Hốc mắt nóng bỏng, tôi nhào về phía trước muốn ôm lấy hắn, nhưng thân mình mềm nhũn không có sức cứ như bay lơ lửng, liền ngã thẳng xuống giường. Lâu Tập Nguyệt rõ ràng kinh ngạc nhảy dựng, cuống quýt vươn tay tới đỡ tôi, tôi nhân thế ôm cổ hắn, dùng hết sức cuốn lấy hắn.

Trái qua việc ngã vừa rồi, ngực lại đau khiến tôi ho khụ khụ. Lâu Tập Nguyệt muốn đẩy tôi ra, lại bị tôi ôm càng chặt. Thân thể không tự chủ được mà phát run, nguyên nhân vì một chưởng kia, mà còn vì tôi e ngại cùng hắn tiếp xúc thân mật, đối với hắn không chịu buông tay. Nếu nói Lâu Tập Nguyệt là một thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, mặc dù vết thương của tôi vẫn còn nhói đau, tôi vẫn muốn ôm chặt hắn..

Mãi cho đến khi cơn ho dứt hẳn, cơ thể tôi cũng run rẩy kịch liệt, Lâu Tập Nguyệt hơi dùng sức, muốn đẩy tôi ra chút, rũ mắt, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt tôi..

“Sư phụ”, tôi nhẹ giọng gọi hắn, nói: “Con không giải thích với người về chuyện của con cùng Tô Mặc Phi, là bởi vì người khiến cho con cảm thấy không cần phải .... người con thích, là sư phụ, vẫn là như thế.” Lâu Tập Nguyệt không nói gì, chỉ nhìn tôi, trong ánh mắt đấu tranh kịch liệt. Tôi run rẩy vươn tay sờ vào khoé mắt hắn, sau đó lướt tới tóc mai của hắn. Người này, là người đàn ông tôi dùng sinh mệnh để yêu, hắn không phải người tốt, thậm chí là một đại ma đầu không chuyện ác nào không làm, đối với tôi chính là yêu, yêu đến độ không thể tự kiềm chế được.

Ngực có cảm giác đè nén khó chịu, tôi hô hấp dần dần trở nên dồn dập. Lâu Tập Nguyệt biến sắc, ôm lấy tôi đặt lại trên giường. Tôi giữ chặt hắn, hắn nhìn tôi liếc mắt một cái, rồi sau đó cùng nằm ở bên người tôi.

Tôi cố gắng kiềm chế không cho bản thân mình run rẩy quá, tận đáy lòng lại không ngừng tự nhủ với chính mình: sư phụ nếu thật muốn giết mình, đừng nói một chữ, chỉ cần một ngón tay cũng đều có thể đâm chết mình, mười Diệp Linh cũng cứu không nổi. Cho nên, hắn cuối cùng do không đành lòng.

Lâu Tập Nguyệt siết chặt cánh tay, để cho tôi dán lên thân thể hắn. Tôi nghe thấy tiếng tim đập của hắn hình như nhanh hơn. Lặng lẽ tựa như nước biển lan tràn ra đại dương. Khi tôi thất thần nghe tiếng tim đập từ hắn, bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nói khàn khàn: “Tiểu Tự, lúc ấy là do ta luống cuống. Mà khi ta nhìn thấy người ngã xuống, ta lại càng hoảng hơn” Lâu Tập Nguyệt nâng cằm tôi lên, ép tôi nhìn hắn, hồi lâu mới nói: “Có lẽ lúc trước, người thực sự nên chọn Tô Mạc Phi.”

Tôi vội vàng dùng tay che miệng hắn, tôi không cho hắn nói lời cuối. Làm sao có thể chứ? Người thứ nhất vươn tay hướng về phía tôi, là người, là sư phụ, tôi làm sao có thể lại lựa chọn người khác. Tôi nghiêm chỉnh nói với Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ nếu không muốn con thấy huynh ấy, vậy bây giờ chúng ta quay về đi.” Dù sao tôi cũng không rất muốn đi Tử Thần phải chịu ân huệ từ bọn họ.

Lâu Tập Nguyệt sờ sờ của mặt tôi, “Tiểu Tự ngốc, người nên nghĩ thoáng đi” Tay hắn lướt xuống vuốt ve xương quai xanh của tôi, cười xấu xa một cái nói: “Tiểu Tự có vẻ có bệnh không hài lòng, có thể vừa đụng liền hôn mê bất tỉnh phải không? Vì bản thân ta cũng phải trị khỏi cho người.” Tôi vừa nghe thấy lời hắn trêu chọc chỉ biết hắn không giận, mặt ửng đỏ cúi đầu vùi mặt vào lồng ngực hắn..

***

Sau ba ngày nữa, chúng tôi tới Tử Thần Phong rồi.

Trong hẻm núi xa, có một con đường tựa như lên trời. Vó ngựa giậm trên nền đá vang tiếng giòn tan, đát đát, đát đát, quanh quẩn ở trong cốc không dứt. Băng qua hẻm núi sâu, xa xa có một toà sừng sững trong mây, Cô Phong xuất hiện bất ngờ. Mây tựa như sương che khuất ánh sáng tươi thắm, tựa như con người bước vào cõi bồng lai.

Lâu Tập Nguyệt vén lên rèm xe liếc mắt nhìn một cái, xoay người lại ôm lấy tôi ở trong xe bước ra, nhắm thẳng tới Cô Phong mà đi.

Tôi quàng tay ôm lấy bờ vai hẵn, ánh mắt tò mò nhìn quanh bốn phía, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, bị ánh mặt trời đâm vào mắt khiến nhức nhối. Tôi theo bản năng vùi đầu vào lòng ngực Lâu Tập Nguyệt, vừa muốn nói chuyện, thân thể bỗng nhiên thấy nhẹ bâng. Tiếng gió ào ào, Lâu Tập Nguyệt như Thanh Yến bay lên.

Tôi nhướng mi lên nhìn hẵn, từ góc độ này tôi có thể nhìn thấy chiếc cằm vòng cung xinh đẹp của Lâu Tập Nguyệt. Hơi thở thanh nhã trên người hẵn tràn ngập ở chóp mũi, khiến cho tôi hoảng hốt sinh ảo giác, khi đó tôi là đứa trẻ chín tuổi, người nhà bị đạo tặc hại, Lâu Tập Nguyệt giống như thần tiên xuất hiện ở trong đám lửa lớn đã cứu tôi, thu tôi làm đồ đệ, nắm tay tôi đi băng qua sa mạc kia.....

Tôi bỗng nhiên nhẹ giọng nở nụ cười, đầu càng dựa vào sát ngực hẵn. Lâu Tập Nguyệt chấn động, khẽ trì hoãn lại chút, nhìn xuống hỏi tôi: “Làm sao vậy, Tiểu Tự?” Tôi ngừng cười, lắc lắc đầu, nâng mặt lên nhìn về đôi mắt xinh đẹp: “Con nghĩ về lần đầu tiên gặp mặt sư phụ.” Lâu Tập Nguyệt dừng lại bước chân. Tôi hồn nhiên tự nhiên nói tiếp: “Khi đó con thật sự rất sợ, ngay cả sức ngồi dậy cũng không còn. Con đã cho rằng sẽ bị thiêu chết trong đám cháy, đúng lúc này, sư phụ đến đây. . . . .”

Tôi vươn tay sờ hai má Lâu Tập Nguyệt, ấm áp nhẵn mịn như ngọc vô cùng hiền hậu, nổi lòng cuồn cuộn khó kiềm chế. Hốc mắt tôi có chút nóng lên, điều chỉnh hô hấp, nói với Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, người nói Tiểu Tự muốn cái gì, người đều đồng ý,, thật vậy chẳng?” Lâu Tập Nguyệt gật đầu. “Hay quá” tôi nói nghiêm túc: “Nếu bọn Tử Thần phái họ ra điều kiện khiến sư phụ rất khó xử, hãy nói với con, đừng gạt con.”

Lâu Tập Nguyệt bối rối, đôi mắt trong suốt như nước nhìn vào tôi, sau một hồi, cúi đầu hôn lên trán tôi một cái. Tôi có chút bất an khi hấn vào lúc này lại dịu dàng hôn như thế.

Lâu Tập Nguyệt nhanh nhẹn bước lên bậc thềm đá cuối cùng, chớp mắt bỗng thấy mấy bóng áo xanh chạy tới gần, thân hình đứng thẳng bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ, chia thẳng vào hai người chúng tôi.

“Lâu Tập Nguyệt, người tự ý xông vào Tử Thần phái ta, có chuyện gì?” Một gã đệ tử Tử Thần phái sắc mặt cứng ngắc hỏi. Lâu Tập Nguyệt vẫn thong dong trả lời: “Gọi chương môn các người ra đây.” Đệ tử đó lạnh lùng nói: “Chương môn bế quan, không gặp khách.” Lâu Tập Nguyệt cong môi, cười cười đầy tà mị: “Ta đây tự mình đi ‘ mời ’ hẳn ra.”

“Người dám! !”

Kiểm loé lên, toàn bộ che trước người, bao vây chặn hấn. Lâu Tập Nguyệt sắc mặt hơi trầm xuống, thân hình vừa muốn hành động, một giọng nói trong trẻo từ xa xa bay tới.

“Dừng tay!”

Theo tiếng, một bóng người màu xanh nhẹ nhàng hạ xuống, đứng trước vài đệ tử chắc trước Lâu Tập Nguyệt. Tôi nhìn lên người nọ, gọi: “Thường Dữ.” Thường Dữ dường như nghe thấy tiếng gọi của tôi, quay đầu nhìn tôi, trong mắt thoáng có chút kinh ngạc, sau nhanh chóng khôi

phục trang thái, mở miệng nói với Lâu Tập Nguyệt: “Lâu giáo chủ, chưởng môn cho mời.” Nghiêng người, làm tư thế mời vào.

Lâu Tập Nguyệt cũng không nói nhiều, ôm tôi đi theo sau Thường Dữ, đi vào cửa lớn Tử Thần phái.

Đến gần chính đường Tử Thần phái, tôi còn chưa kịp nhìn rõ ràng bốn phía, Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên dừng cước bộ, tiếng nói dễ nghe vang lên: “Thanh Viễn chưởng môn, đã lâu không gặp.” Tôi nhanh chóng chuyển mắt nhìn về phía trước, cách đó không xa, một lão giả nho nhã cao ráo, vận quần áo màu tím, râu tóc trắng toàn bộ, chỉ có ánh mắt như nhìn rõ vạn vật, nói quá chút có cảm giác như có cốt tiên.

Tôi bỗng có cảm giác rằng, cũng chỉ có chưởng môn có phong thái thế này mới có thể dạy một đệ tử như Tô Mạc Phi. Thuần khiết, sạch, lòng dạ độ lượng.

Thanh Viễn chưởng môn cười trả lời: “Lâu giáo chủ, vẫn khỏe chứ?.” Lâu Tập Nguyệt cup mắt nhìn tôi, đi thẳng vào vấn đề: “Lâu mỗi hôm nay đến, là vì thỉnh chưởng môn. . . . .” Hắn còn chưa có nói xong, tôi thấy hoa mắt, còn chưa thấy rõ ràng, cổ tay đã bị người nào chế trụ. Tôi hoảng sợ định kêu ra tiếng, Lâu Tập Nguyệt siết chặt tay quàng bên hông tôi, tôi lập tức im không ho he.

Thanh Viễn giữ nghe mạch đập của tôi, thoáng trầm ngâm, buông lỏng tôi ra, nhìn về phía Lâu Tập Nguyệt nói: “Cứu người vốn không nên đặt điều kiện, nhưng mà, lão phu có thể mời Lâu giáo chủ ở tại đây chờ vị cô nương này khỏi hẳn, ở tại bốn phái.” Lâu Tập Nguyệt đáp lời: “Đây là đương nhiên. Tiểu Tự ở chỗ này, ta tất nhiên sẽ không rời đi. Nhưng mà, Thanh Viễn chưởng môn, chữ ‘ở’ này không đơn giản như vậy nhỉ” Thanh Viễn nghe vậy, gật đầu nói: “Thỉnh Lâu giáo chủ cùng lão phu ở Tĩnh Tâm Trì ở tạm.” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên cười ra tiếng, tiếng cười tựa như những giọt nước mưa rơi trên ngọc, vô cùng dễ nghe, tôi lại vô cùng khẩn

trương năm lấy góc áo hắt. Thanh Viễn chường môn này vì sao muốn sư phụ đi Tĩnh Tâm Trì? Ông ta....

“Không có việc gì, Tiểu Tự.” Lâu Tập Nguyệt không e dè có người ngoài ở đây, cúi đầu dùng chóp mũi vô cùng thân thiết cọ cọ trán tôi, cười nói: “Thanh Viễn chường môn là muốn mời vi sư cùng ông tham thiền ngộ đạo, tẩy một hồi máu tanh trên người ta mà thôi.” Hắt nhướng mắt thoáng nhìn Thanh Viễn, “Thời gian mất bao lâu??” Thanh Viễn trả lời: “Nửa năm.” Lâu Tập Nguyệt dứt khoát gật đầu: “Được.”

Lúc này, ánh mắt trong vắt của Thanh Viễn chường môn dừng lại trên người tôi, hiền lành cười nói: “Làm phiền cô nương đem Lam Ảnh kiếm tu bổ tốt lại đưa trở về.” Tôi vội vàng đưa kiếm đang ôm trước ngực cho ông ta “Xin chường môn thay chuyển giao cho Tô công tử.” Thanh Viễn vươn tay đón nhận Lam Ảnh kiếm, xoay người đưa cho Thường Dữ, căn dặn: “Gọi Tô Mạc Phi tới.” Thường Dữ hai tay đón kiếm, vạt áo màu xanh xoay tròn trong không trung, bước nhanh rời khỏi.

Tôi vừa nghe ông ta lệnh gọi Tô Mạc Phi tới, ngực giống bị cái gì chạm vào, có cảm giác nói không rõ là muốn thấy anh ta, hay vẫn là không muốn gặp. Ngay lúc tôi đang thất thần, có một thân ảnh cao ngất xuất hiện ở cửa chính đường. Tôi cứ nhìn chăm chăm Tô Mạc Phi không có dời tầm mắt, Tô Mạc Phi cũng liếc liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó bình tĩnh thu hồi tầm mắt, lập tức đi tới hướng Thanh Viễn chường môn.

Không biết vì sao, trực giác của tôi nói cho tôi biết, Tô Mạc Phi bây giờ không giống như trước kia chút nào, mà cụ thể ở chỗ nào không giống, tôi lại nghĩ không ra.

“Chường môn.” Tô Mạc Phi cung kính hành lễ với Thanh Viễn. Thanh Viễn nói với anh ta: “Vị cô nương này toàn kinh mạch bị tổn hại, người đem Tử Kim hoàn tới đưa cho nàng ta ăn trước, sau đó, ngày mai đưa nàng tới Hồng Diệp đi. Nội công của người xuất chúng, hơn nữa sau Cô Tuyết

Phong có Thiên Tuyền, y thuật của Hồng Diệp, có thể khiến cho nàng khỏi hẳn”

Tôi nghe ông ta nói xong, thân hình dần dần cương cứng, khễ liếc mắt nhìn Lâu Tập Nguyệt một cái, sắc mặt hẳn tuyệt đối không dễ nhìn. Tôi kéo quần áo hẳn, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, con không muốn trị nữa, chúng ta đi thôi.” Lâu Tập Nguyệt cup mắt nhìn về phía tôi, bỗng nhiên cong mi cười, phong thái có một không hai.

Tôi nhìn ngây dại. Ngây ngô nghe hẳn nói với Tô Mạc Phi: “Phiền Tô đại hiệp chiếu cố Tiểu Tự.” Tô Mạc Phi bình thản đáp lễ trả lời: “Mệnh lệnh chưởng môn. Lâu giáo chủ không cần khách khí.”

Lâu Tập Nguyệt đỡ lấy tôi đứng vững, vươn tay nhéo chóp mũi tôi cười nói: “Tiểu Tự phải cố gắng nhanh lên, bằng không sư phụ thực sự bị Thanh Viễn chưởng môn độ hóa , sẽ không có thể nhìn thấy người, ôm người, chỉ hôn môi người một người.” Tôi tưởng tượng đến cảnh phải rời khỏi hẳn lâu như vậy, cái mũi bỗng cảm thấy chua xót, mắt ứa lệ ra sức gật đầu đáp lời. Lâu Tập Nguyệt vươn cánh tay trái ôm lấy tôi, vuốt ve lưng tôi, khi buông ra còn bỏ thêm một câu không thể không nghe thấy: “Song có điều trước đó sư phụ sẽ khiến cho Tô Mạc Phi ‘đắc đạo thành tiên’.”

Đêm đến, Lâu Tập Nguyệt ôm lấy tôi hôn hồi lâu, quần áo cởi hết, bàn tay vuốt ve vuốt ve chỉ còn không kích động hôn cho tôi hôn mê luôn. Tôi biết hẳn rất khó chịu, nhưng mà tôi thực sự không có sức có thể hòa theo chiều ý hẳn. Hơn nữa, lúc tôi cùng hẳn thân thiết hơn, trong lúc sắp ý loạn tình mê, trong đầu tôi lại xuất hiện cảnh hẳn vỗ tôi một chưởng kia. Bất kể ám chỉ với mình thế nào, trong tận đáy lòng tôi kỳ thật rất là sợ hãi.

Có lẽ về sau, từ từ sẽ tốt hơn chút, tôi chỉ có thể tự nói với chính mình như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâu Tập Nguyệt giúp đỡ tôi ngồi lên xe ngựa, tôi xoắn màn xe lưu luyến không rời nhìn hẳn.

Tô Mạc Phi ngồi phía trước, vung roi ngựa, bánh xe cộc cạch đi về phía trước. Tôi cứ chăm chăm nhìn về phía sau, Lâu Tập Nguyệt vẫn đứng ở nơi đó, ôn hoà nhìn về phía tôi mà cười, ánh mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt tuấn mỹ của hẳn, tựa như ánh sáng chiếu vào ngọc đẹp rực rỡ

Cảnh này, tôi mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc. Mãi một lúc sau thật lâu, một ngày nào đó, tôi bỗng nhiên nhớ tới, rất giống lúc tôi từng bước đi vào ‘nhà mới’ mà hẳn cho tôi, chỉ khác là, tôi đi từng bước rời xa hẳn.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tôi Nói Dối

Xe ngựa càng lúc càng đi xa, mãi cho đến khi không nhìn thấy được bóng dáng của Lô Tập Nguyệt, tôi mới hạ màn, ngơ ngác nhìn về phương hướng của hắn. Nghĩ đến chuyện có thể nửa năm cũng không thấy hắn, tôi chỉ cảm thấy tim cũng có một khoảng trống rỗng. Tôi thậm chí có một xúc động, muốn Tô Mặc Phi dừng lại, đưa tôi quay lại, sau đó kéo hắn rời đi. Tôi không đi nơi Cô Tuyết Phong nữa, hắn cũng không cần vào Tĩnh Tâm trì, chúng tôi cùng nhau rời khỏi.

Nhưng, một chữ tôi cũng không nói, thậm chí cái gì cũng không làm.

Tính tình Lô Tập Nguyệt, không thể giải thích bằng lời nói được, mà hắn cứ như thế kiên trì muốn chữa khỏi cho tôi, đây là phương thức xin lỗi. Nếu bây giờ tôi quay về, tôi không biết bản thân mình có thể tốt được thế nào, có thể suốt ngày ho khan hoặc hộc máu, cơ thể suy yếu cũng khiến cho chính bản thân tôi cũng cảm thấy bực bội.

Tôi ổn định lại suy nghĩ hỗn loạn này, ánh mắt nhìn thẳng về phương hướng phía trước, gió quất qua nâng rèm cửa lên thỉnh thoảng tôi có thể nhìn thấy một góc áo màu xanh, đồng tử tôi run lên. Tôi nhích về phía trước, tới gần chỗ Tô Mặc Phi lái xe, cố gắng bình tĩnh nói câu: “Tô công tử, lại nhờ huynh ra tay tương trợ, thật sự xấu hổ”. Sau, một giọng nói ôn nhuận không hề gợn sóng vang vào trong xe: “Đường cô nương không cần phải nói tạ ơn. Xưa nay cho dù người không quen biết, tại hạ cũng sẽ làm như vậy”

Tôi bị lời hăn nói khiến nghẹn giọng, hậm hực quay về chỗ ngồi cũ, trong lòng không biết là cảm giác gì, ần ần có chút thoải mái lại có chút mất mát.

Hai ngày sau, tôi cùng với Tô Mạc Phi đi ngang qua kinh thành. Uống vào Tử Kim Hoàn, tôi cảm thấy khí huyết thông thuận hơn nhiều, chỉ cần dừng chuyển động mạnh, cũng sẽ không cảm thấy ngực đau khó chịu, như thế cũng không thấy xấu hổ lắm.

Tưởng tượng tới hai người trước, mặt tôi ửng đỏ. Mỗi lần xuống xe ngựa đều phải Tô Mạc Phi nâng đỡ, ngay cả trước thang lầu đều phải anh ấy ôm. Tuy rằng biết anh ta là chính nhân quân tử, không có suy nghĩ lệch lạc nào, nếu là Lâu Tập Nguyệt làm cũng chỉ là chuyện bình thường, song đối một người khác liền cảm thấy không được tự nhiên

Khi tôi đang miên man suy nghĩ, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, Tô Mạc Phi xoay người vén lên cửa xe nhìn tôi nói: “Đường cô nương, đêm nay là ở trong thành tìm nhà trọ nghỉ ngơi hay là. . . . .” Tôi vội vàng trả lời: “Tiếp tục đi đi.” Nói xong tôi lại cảm thấy không hay lắm, ấp a ấp úng bỏ thêm câu: “Tô công tử, nếu ra khỏi thành không có tiện, vậy ở trong này ở một đêm đi.”

Tô Mạc Phi nhìn tôi, một lát sau, rất bình tĩnh gật đầu nói: “Tại hạ hiểu.” Nói xong, thả người nhảy xuống ngựa xe, bước đi vào một nhà trọ đối diện trên đường phố.

Trong lòng dấy lên cảm giác áy náy, tôi ở bên trong xe ngồi cũng không đứng dậy nổi. Là bản thân tôi nóng vội, muốn nhanh đi tới Cô Tuyết Phong chữa khỏi thương thế, sau đó quay về gặp Lâu Tập Nguyệt, cho nên hai ngày qua đều là ngựa không dừng vó cứ chạy đi liên tục. Nhưng tôi chỉ nhớ Lâu Tập Nguyệt, lại đã quên, tôi có thể ở trên đường cũng ngủ được trong chốc lát, còn Tô Mạc Phi lái xe anh ta không được. Trong lòng không hiểu vì sao, khi này sắc mặt Tô Mạc Phi cũng mang vẻ mệt mỏi. . . . .

Lấy tay xốc lên rèm cửa xe, tôi thong thả đi xuống, nhìn thân ảnh màu xanh đứng đối diện nhà trọ, nhìn thấy anh ấy lấy ra một túi đồ ăn này nọ, sau đó chuẩn bị xoay người đi ra ngoài nhà trọ, tôi nóng vội chạy tới phía anh ta, tính nói với anh ta, hôm nay không phải chạy đi .

Ai ngờ tôi mới vừa chạy đến giữa đường, một chiếc xe ngựa chạy nhanh thẳng về phía này. Tôi nghe thấy tiếng gió, vội vàng né tránh qua một bên, ngực bỗng nhiên đau nhức, trước mắt tối sầm ngã nhào ra đất.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, tôi có thể nghe được người xung quanh liên tiếp kêu rên sợ hãi, nhưng mà ngay cả sức đứng dậy tôi cũng không có.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, vang ngay ở bên tai tôi, rung động khiến lòng tôi sợ hãi. Khi dừng ngay trên đỉnh đầu tôi, một tiếng ngựa hí vang lên. Lập tức thân mình nhẹ đi, được ôm vào một lồng ngực ấm áp từ phía sau nhảy tới

Khoảng khắc được ôm đó, tôi liền biết là ai, tim đập hỗn loạn đột nhiên bình tĩnh hẳn, nương tựa vào người Tô Mặc Phi, hít thở không khí. Tim Tô Mặc Phi đập có khi còn nhanh hơn cả nhịp tim của tôi, thùng thùng đồng, mà khi tôi giương mắt nhìn về phía anh ấy, trên mặt lại không nhìn thấy suy nghĩ gì.

Con ngựa thất kinh bị anh ta đánh một chưởng khiến quỳ rạp xuống đất, xe ngựa cũng bất ngờ nghiêng ra ven đường. Gã đại hán lái xe kia nhảy xuống, hung thần ác sát chỉ vào Tô Mặc Phi mắng to: “Dân đen! Người cũng to gan nhỉ, dám kinh động. . . . .”

“Đồng Bảo, lui ra.” Một tiếng nói ấm mềm như tơ truyền từ trong xe ra, chớp mắt tiếp theo, hai ngón tay tựa như tạc từ bạch ngọc, tao nhã nâng cửa xe, ánh mặt trời vừa chiếu vào, chiếu lên gương mặt tuấn tú tựa xuân hoa tuế nguyệt kia

Tôi nhất thời cả kinh. Người nọ lẳng lẳng nhìn thấy tôi, khi đảo mắt nhìn Tô Mạc Phi ôm tôi chưa hết hoảng loạn, đồng tử chột loé, môi mỏng cong lên cười nói “Hoá ra là Tô thiếu hiệp Tử Thần phái, còn có, Đường cô nương.”

Đồng Tử Hiên xoay người bước xuống xe ngựa, cầm phục hoa mỹ bó sát dáng người hảnh, dáng cao tựa ngọc đứng sững, phong thần tuấn nhã..

Tô Mạc Phi rất bình tĩnh buông tôi ra, ôm quyền nói: “Đồng Vương gia.” Đồng Tử Hiên nâng tay nâng cánh tay anh ta, đôi mắt ánh sáng rạng rỡ cười nói: “Tô thiếu hiệp lại khách khí. Luôn như thế, thực không coi bốn vương là bằng hữu.” Tô Mạc Phi đáp lời: “Vương gia nói quá lời. Thân phận cấp bậc lẽ nghĩa nên phải . . . .” “Tốt lắm tốt lắm, ” Đồng Tử Hiên ra tiếng cắt ngang lời anh ta, ý vị thâm trường nhìn mắt tôi, sau nói với Tô Mạc Phi: “Tô thiếu hiệp, Đường cô nương, nhị vị tới kinh thành rồi, lại có duyên gặp gỡ, hãy cho bốn vương cố gắng một chút làm người chủ nơi này.” Đồng Tử Hiên nâng cằm nhọn nhìn bầu trời, nói: “Hôm nay trời cũng không còn sớm, nhị vị không bằng vào Vương phủ ở một đêm đi.”

“Không cần.”

“Không phiền được.”

Tôi cùng Tô Mạc Phi cơ hồ là trăm miệng một lời. Sau khi nói xong, bốn ánh mắt ngạc nhiên giao nhau, tôi nhất thời ngực lại đau, kìm lòng không được cụp mí mắt

Tô Mạc Phi lại cùng Đồng Tử Hiên nói thêm vài câu chuyện. Nghe ra Tô Mạc Phi thật sự không muốn vào phủ quấy rầy, Đồng Tử Hiên thoáng có chút tiếc nuối mà thở dài: “Ai chao, nếu Tô thiếu hiệp nói như thế, bốn vương cũng không tiện miễn cưỡng.” Mắt phượng khẽ liếc, sau đó đứng lên người đại hán kia, mở miệng nói: “Đi, đặt hai gian phòng hảo hạng.” Tô

Mạc Phi vừa muốn lên tiếng cự tuyệt, Đồng Tử Hiên đã lướt qua anh ta, đi tới bên cạnh tôi.

Tôi chăm chú cảnh giác hít sâu nhìn gã. Người này, cho tôi cảm giác rất kỳ quái. Có lẽ có dung mạo kiều mỹ vài phần giống Tử Yên mà lại ở trên người một gã đàn ông, tôi cảm thấy không quen lắm.

Đồng Tử Hiên cup mắt, trong đồng tử loé sáng nhợt nhạt nhìn tôi, bỗng nhiên lộ ra một tươi cười khiến người ta động tâm. Tôi lại thấy giật mình, sau lưng phát lạnh. Gã cười nói với tôi: “Đường cô nương ở kinh thành nên tự mình cẩn thận . Cô có gì sơ xuất, vị ‘sư phụ tốt’ của cô sẽ chém giết không tha Đồng vương phủ”.

Vị vương gia sắc mặt âm trầm bước đi, tôi gọi Tô Mạc Phi đang muốn đi tới xe ngựa, nói: “Tô công tử, đêm nay chúng ta ở lại nơi này đi” Tôi nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Đừng cô phụ ý tốt của Vương gia.” Tô Mạc Phi xoay người nhìn về phía tôi, chỉ nói: “Đường cô nương, nếu là vì tại hạ, xa cũng là gì. Chỉ lộ trình như vậy đối với tại hạ không là gì cả.” Tôi vội vàng lắc đầu, “Không phải, là tôi mệt mỏi. Cho nên vừa rồi mới bỗng cảm thấy choáng muốn ngất.”

Tô Mạc Phi nghe xong thần sắc khẽ nhúc nhích, tôi thấy rõ, bước đi trước anh ta vào nhà trọ.

***

Kinh thành là nơi thật phồn hoa. Tôi ngồi ở trong phòng từ cửa sổ nhìn ra ngoài, đường phố người người như dật cử, cửa hàng đông đúc, lòng tôi ngửa ngửa, nhưng nghĩ tới dáng vẻ mệt mỏi của Tô Mạc Phi, lại không tiện mở miệng nói anh ta đưa tôi ra ngoài..

Nhưng vào lúc này, Tô Mạc Phi sau khi gõ cửa đi đến, nói với tôi: “Đường cô nương, tại hạ muốn đi mua một ít quà cho Hồng Diệp tiên bối, cô cùng tại hạ đi nhé.” Tôi gật đầu, hiểu rằng anh ta lo lắng tôi một mình ở

trong nhà trọ, mà tôi cũng đang vui. Vì thế vui vẻ, theo sát anh ta đi xuống lầu.

Đi đến trên đường, tôi càng cảm thấy ánh mắt không đủ dùng, nhiều đồ vật kỳ lạ, có một số thậm chí tôi còn chưa thấy qua. Ví dụ như những viên đường nhỏ, người ta có thể làm ra một con thỏ nhỏ? Còn có ở trong quán này, bán món ăn vặt gì nữa?

Bước chân cứ như bị dẫn dắt, tôi càng đi càng chậm, đột nhiên lấy lại tinh thần, nguy rồi, Tô..... Vừa nhắc mắt xem xét, một bóng ảnh xanh bình yên rơi vào tầm mắt tôi chỉ cách nửa bước, chưa từng rời xa.

Trong lòng không hề báo trước dâng lên một dòng nước ấm.

Từ đầu đến cuối, Tô Mạc Phi không có thúc giục tôi lấy một câu, ngược lại ‘vô thanh vô tức’ chậm rãi đi theo nhịp độ bước chân tôi. Tôi bỗng nhiên nhận ra, mỗi lần tôi gặp phải nguy hiểm, giống như anh ấy đều ở bên người tôi. Nói không lên xúc động, không có khả năng đó chứ. Tôi theo bản năng nhắc chân đi về phía anh, cũng không hiểu vì sao lúc này Tô Mạc Phi bỗng nhiên dừng lại, tôi bất ngờ đâm sầm vào lưng anh.

“A!”

“Đường cô nương!”

Tô Mạc Phi xoay người, kinh sợ gọi tôi một tiếng. Tôi xoa xoa trán bị đau do đập vào lưng anh ta, tâm tình cũng thoải mái chút, cong môi cười nói: “So với việc muội đụng vào cọc gỗ còn đau hơn”. Tô Mạc Phi sững sốt, thế nhưng đỏ mặt, vội vàng dời tầm mắt, ánh mắt liếc nhìn chung quanh bỗng nhiên dừng lại

Tôi theo ánh mắt anh ta nhìn lại, thấy cách đó không xa có một quán nhỏ có mấy giá gỗ, trên giá gỗ treo không ít mặt nạ. Tô Mạc Phi có chút

thất thần rồi bước tới, gỡ xuống mặt nạ còn mèo nhỏ nhìn vài lần, quay đầu nhìn tôi cười nói: “Cùng cái kia rất giống.”

Tôi biết anh ta đang nói cái nào.

Con người run rẩy, trong đầu đột ngột có tiếng vọng của một giọng nói reo rất êm tai:

“Tiểu Tự, người chỉ có thể được ta nhìn được ta ôm, được ta hôn. Nếu lại có người khác đối với người làm những chuyện như vậy, vì sự khiến cho hãn chết không toàn thân”

Cả người chấn động mạnh, thoải mái mới vừa rồi bay đi mất không còn chút nào

Tô Mạc Phi hình như nhìn thấy sắc mặt tôi không thoải mái, cầm mặt nạ đi tới, cúi đầu thân thiết hỏi: “Làm sao vậy, Đường cô nương? Là không thoải mái ? Chúng ta quay về nhà trọ thôi”

Tôi tránh bàn tay anh ta đưa tới, ánh mắt bình tĩnh dừng lên mặt nạ trong tay anh ta, thật lâu sau đó, ngẩng đầu, nhìn đôi mắt tràn đầy lo lắng quan tâm của Tô Mạc Phi, khóe miệng cứng nhắc như cười nói: “Giống sao? Mặt nạ đó đã mất từ lâu rồi, không nhớ rõ .”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tôi Tức Giận

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, kiếp này còn có thể bước vào nơi băng tuyết này lần nữa, tôi nhìn ngoài cửa sổ băng tuyết trắng trắng ngằn vô biên vô hạn, dãy núi nhấp nhô, một màu trắng thuần khiết không chút nhiễm bẩn.

Đột nhiên, Tô Mạc Phi dừng xe ngựa lại, xoay người nói với tôi: “Đường cô nương, đoạn đường núi phía trước xe ngựa không đi được, cô nương bây giờ có thể cưỡi ngựa được không?” Tôi bị gió núi thổi trúng ngực rất khó chịu, theo bản năng túm lấy vạt áo gật gật đầu. Tô Mạc Phi theo sau cưỡi cương ngựa xe ngựa, nắm ngựa đưa tới trước mặt tôi.

Tôi đang muốn xuống xe, chân còn chưa chạm đất, Tô Mạc Phi đã nâng cánh tay tôi ôm lên trên lưng ngựa. Trong tai nghe thấy anh ta thỏ thẻ: “Đường cô nương thân thể suy yếu, đừng dẫm tuyết trên đất khiến giày bị ướt.” Tôi rất cảm kích nhìn anh một cái trả lời “Đa tạ Tô công tử.” Tô Mạc Phi cup mắt chỉ lo buộc cương ngựa, đầu cũng không nâng lên, trả lời: “Đường cô nương không cần khách khí. Xưa nay mặc dù là người không quen biết, tại hạ cũng sẽ làm như vậy”

Xưa nay cho dù là người không quen biết, tại hạ cũng sẽ làm như vậy....

Đây là dọc cả đường đi, một câu nói tôi nghe thấy anh ta nói nhiều nhất. Mỗi lần tôi nói cảm ơn, anh ta đều trả lời như vậy. Tôi cũng hiểu ra, ngày ấy ở Tử Thần phái cái nhìn của anh ta vì sao không giống trước kia —

khi đó anh ta tận lực xa cách tôi, không nhiều ít cũng chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái, đã đưa tôi về hàng ngũ ‘người xa lạ’

Bỗng nhiên nghĩ đến khi đó anh ta nói với tôi câu nói kia, ‘luyện võ là vì bảo hộ quan tâm tới người khác, chưởng môn sư phụ cùng các sư huynh đệ’ tôi cúi đầu thở dài.— Đường Tự, Tô Mạc Phi là người có tâm hồn đại nghĩa, sẽ không giống như người quẩn quýt mấy thứ kia. Người cố tình nói ra mấy thứ này cũng chỉ để cho người khác khó xử, thực sự là không ra gì?

Tôi cười cười tự giễu chính mình, tận sâu trong đáy lòng có một chỗ không biết vì sao thấy chua xót.

Tô Mạc Phi dùng áo choàng thật dày bao lấy tôi, ngồi ở phía sau tôi giục ngựa đi về trước. Đường núi dốc ngược, hơn nữa tuyết đọng hằng năm, cho dù thế anh ta vẫn thật cẩn thận. Vó ngựa nhẹ nhàng giảm xuống, trên mặt tuyết mịn bị giẫm lên nhìn rõ bốn dấu ấn nhỏ. Đợi đến khi gian phòng ốc của Hồng Diệp xuất hiện trong tầm nhìn của chúng tôi. Tô Mạc Phi mới mới giục ngựa đi tốc độ nhanh hơn.

Ghìm cương ngựa đứng ở trước cửa phòng, Tô Mạc Phi xoay người xuống, đi đến trước cửa nhẹ gõ mấy tiếng. Có người lên tiếng trả lời, sau đó cửa phòng mở ra, Hồng Diệp nhìn lên gặp là anh ta, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: “Sao vậy, Tiểu Mạc? Người bị sao?” Tô Mạc Phi quay lại ôm tôi xuống ngựa, dẫn tôi đến trước người Hồng Diệp: “Đường cô nương bị trọng thương, làm phiền Hồng Diệp tiên bối tương trợ.”

Hồng Diệp rất bình tĩnh xem xét tôi, một bàn tay trắng nõn đặt lên mạch trên cổ tay. Ngón tay lạnh như băng vuốt ve làn da tôi, kích thích khiến tôi đánh cái rùng mình, sau tôi cũng không dám động đậy gì nữa.

Khoảng một lát trôi qua, Hồng Diệp cong lên khóe môi, cười nói với tôi: “Không nghĩ tới, dĩ nhiên là Thiên Nhất thần công? Ai đã thương người?” Vẻ mặt cứng đờ, trái tim như bị bóp đau một chút, đau đến độ

trước mặt xoay chòng chành. Tô Mạc Phi cuống quít mở miệng nói: “Tiền bối, ai đã thương không trọng yếu, quan trọng là ... chữa khỏi cho Đường. . . .” Hồng Diệp vút cho anh ta một cái liếc mắt sắc, cười còn có thâm ý khác: “Tiểu Mạc, ta đang hỏi nàng, người vội cái gì?” Về mặt Tô Mạc Phi so với tôi còn cứng nhắc hơn thế.

Hồng Diệp chuyển mắt lại nhìn về phía tôi, mở miệng nói: “Người nọ chính là họ Lô?” Tôi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Hồng Diệp, thấy thế gật đầu, “Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lô Triệt chết rồi, vậy chắc là Tập Nguyệt phải không. Ta đã gặp.” Hồng Diệp nói xong, nghiêng người tránh ra khỏi cửa, lạnh nhạt nói: “Vào đi. Tâm mạch người bị hao tổn, nếu để phong hàn nhập vào, cho dù chín vị thần tiên đắc đạo đều cứu không được người.” Tôi vội nói tạ ơn, tay chân đã có chút rét run bước về phía trong phòng.

Nhưng vào lúc này, nghe thấy Tô Mạc Phi ở phía sau hỏi Hồng Diệp nói: “Tiền bối, có thể cho vãn bối ở tại phòng nhỏ ở hậu viện?” Hồng Diệp nói: “Có thể. Song phòng nhỏ đã không dọn dẹp từ lâu, nếu gió tuyết tới, có thể bị sụp.” Tô Mạc Phi nhẹ nhàng thở ra, trả lời: “Đa tạ tiền bối.” Cuối cùng, càng nhẹ giọng bỏ thêm một câu: “Trong đêm, Đường cô nương phiền tiền bối chiếu cố.”

Hốc mắt tôi bỗng nhiên dâng lên một cỗ nóng ấm, ra sức chớp mắt nhưng cũng cảm thấy toàn thân đau khó chịu. Chờ Tô Mạc Phi cùng Hồng Diệp nói xong, hai người cùng nhau vào trong phòng, tôi giả vờ cởi bỏ dây áo choàng, cúi đầu xuống.

Tô Mạc Phi bước lên trước nói với tôi: “Đường cô nương, cô nghỉ ngơi trước, buổi chiều chúng ta đi thiên tuyền (suối trời tự nhiên)” Hồng Diệp đem ánh mắt từ trên người tôi dời về phía Tô Mạc Phi: “Tiểu Mạc đi tới phòng bếp phía sau lấy chút bánh tới đây, ta phải cẩn thận bắt mạch cho nàng”. Tô Mạc Phi vâng dạ, xoay người đi ra ngoài.

Tôi vén ống tay áo, chủ động đưa tay, đưa cổ tay cho Hồng Diệp. Nhưng Hồng Diệp lại không có nâng tay, chỉ vô cùng thâm ý nhìn tôi dò xét: “Thiên Nhất thần công của Lâu Tập Nguyệt hẳn đã luyện tới tầng thứ bảy, cho nên mới có thể thu – phóng tự nhiên như vậy. Bằng không một chưởng kia hẳn đánh xuống, người đã sớm chết chắc rồi.” Nói tới lời này, bà ấy đột nhiên thở dài, đầu đầy tóc bạc trắng hương gần tới tôi, nhẹ nhàng dao động, bà nói: “Đáng tiếc nha, cha hẳn Lâu Triệt cuối cùng cũng không luyện thành. Người phụ nữ yêu gả cho người khác, ông ta còn luyện tiếu không giết, tẩu hỏa nhập ma mà chết. Không biết Lâu Tập Nguyệt có thể hay không giảm lên vết xe đổ.”

Trái tim tôi khẽ chảy ra một cảm giác lạnh, ngón tay nắm chặt đến độ ngón tay trắng bệch.

Sẽ không đâu. Sự phụ sẽ không như vậy. Bởi vì tôi sẽ không trốn, sẽ không đi.

*****

Tô Mạc Phi chu đáo nấu nước trà nóng mang tới cho tôi, tôi uống mấy ngụm nước, ăn qua loa, chẳng có hợp khẩu vị lắm. Hồng Diệp đứng lên nói: “Đi thôi, bệnh của người trị càng sớm càng tốt, nắm chắc phần khởi hẳn lớn hơn chút.” Đợi đến khi sắp rời khỏi cửa, bà ta đột nhiên dừng bước chân, giật mình nhớ lại nói: “Đúng rồi, ta chờ cây Tuyết Liên kia cả năm cũng sắp nở rộ rồi, ta đưa người đi thiên tuyến sau ta sẽ rời đi mấy ngày, tự người ngâm trong suối. Còn có người, Tiểu Mạc” liếc mắt nhìn về Tô Mạc Phi, “Mỗi ngày nửa canh giờ, dùng nội công Tử Thần phái giúp nàng điều hoà máu huyết hai giờ, còn chuyện khác, chờ ta quay về hãy nói sau.”

Tôi cùng Tô Mạc Phi đều vội vàng gật đầu bằng lòng.

Nhưng mà, song hồi lâu, tôi liền bắt đầu hối hận vì sao không hỏi rõ ràng một chút.

Hồng Diệp dẫn tôi cùng Tô Mạc Phi đi vào một sơn động, đi vào trong chốc lát hơi nước ấm áp liền đập vào mặt. Phía trước có ánh nắng chiếu xuống, là do trên đỉnh bị vỡ ra, ánh mắt trời theo khe nứt vào chiếu vào mặt nước nóng hôi hổi, quả thực như gọi là thiên tuyền.

Hồng Diệp chỉ vào phía trước nói: “Người đi xuống đi. Ta đi đây.” Nói xong liền xoay người, dứt khoát đi ra ngoài. Tô Mạc Phi nhìn nhìn tôi, ôn hòa địa nói: “Tại hạ ở ngoài cửa động chờ.”

Chân anh ta vừa mới bước đi, không bao lâu, tôi cũng theo sau lưng liền đi ra ngoài. Tô Mạc Phi quay lại nhìn thấy tôi thong dong vẫn chưa cởi quần áo xuống suối, hơi hơi kinh ngạc hỏi han: “Làm sao vậy, Đường cô nương?” trên mặt đỏ bừng, tôi có chút khó khăn nói: “Cái ấy, nước suối quá sâu, muội, muội sợ. . . . .” Từ lần đó suýt chút nữa bị chìm trong suối nước, tôi mỗi khi bước vào nước theo bản năng đều sợ hãi.

Tô Mạc Phi mím môi, thoáng suy tư, mắt nhìn dây mây thật dài cửa động, mắt loé sáng. Anh ta dùng tay giật một sợi, một đầu quấn trên cổ tay tôi, một đầu khác siết chặt trong lòng bàn tay anh, nâng mắt cười cười trấn an tôi nói: “Đường cô nương chỉ cần dùng sức kéo dây mây một chút, tại hạ lập tức đi qua.”

Tôi cởi quần áo trên người ra, thật cẩn thận vịn vào vách trơn nhẵn đi xuống, khi nước suối tới ngực, trong lòng cơ hồ hét ra tiếng. Cái cảm giác rơi vào trong nước suối khó hít thở, khiến tôi vội vàng muốn đi lên, lại khi đảo mắt qua sợi dây mây trên cổ tay, tất cả động tác đều dừng lại.

Một đầu dây mây khác, là Tô Mạc Phi. Người này, khiến cho tâm tình tôi như có kỳ tích dần dần bình tĩnh lại.

Ở trong nước ngâm khoảng nửa canh giờ, dựa theo lời nói của Hồng Diệp, ngực cảm thấy nóng bỏng khó chịu là khi đó tôi có thể ngừng lại. Tôi

trước cởi bỏ sợi dây trên cổ tay để ở mặt đất, sau đó đi ra nước suối xa hơn, xoa xoa nước lên thân mình, sau đem quần áo trên bờ mặc vào.

Chờ tôi làm xong tất cả này đó ra cửa động, Tô Mạc Phi bỗng nhiên quay đầu lại nhìn tới tôi, trong mắt hiện lên thần sắc an tâm, anh khẽ buông lỏng đầu sợi dây anh ta nắm chặt trong tay, đi đến trước người tôi nói: “Đường cô nương cảm thấy như thế nào?” Tôi trả lời anh ta: “Rất nóng, máu trong cơ thể đều nóng lên” Tô Mạc Phi gật đầu, “Cái này đúng rồi.”

Tôi quần áo choàng thật kỹ, theo anh ta bước ra ngoài cửa động, cả người giật mình một cái.

Trong động ấm áp như xuân, ngoài động băng tuyết tràn ngập.

Nóng lạnh bỗng nhiên tấn công hai mặt, tôi nhịn không được cúi đầu đánh cái hắt xì, tiếp theo một kiện áo choàng mang theo nhiệt độ cơ thể người khoác lên vai tôi. Tôi kinh ngạc nhìn Tô Mạc Phi. Anh chuyển tầm mắt nói: “Đường cô nương cẩn thận đừng bị phong hàn.” Nói xong tự ý bước về phía phòng nhỏ

Khi đi sắp đến trước cửa phòng, Tô Mạc Phi ngẩng đầu nhìn không trung, lẩm bẩm nói: “Có thể có cơn gió tuyết to.” Tôi cũng ngẩng đầu ngược mắt nhìn, chỉ thấy mây đen xám xịt chõng chát ở chân trời, càng tích càng dày, thật là xu thế có gió tuyết.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới, hỏi Tô Mạc Phi nói: “Hồng Diệp tiên bối bà ấy một mình ở bên ngoài không có việc gì chứ??” Tô Mạc Phi thoáng suy tư, “Tại hạ đi tìm. Đường cô nương vào phòng trước đi”

Tô Mạc Phi rời khỏi không bao lâu, tuyết đã bắt đầu bay đầy trời. Sau đó tuyết càng ngày càng rơi xuống càng nhiều, cuồng phong tựa như dã thú nổi giận, gào thét, mãnh liệt va chạm ở trên vách tường, cả phòng ở đều như có chút không chịu nổi gánh nặng rung động.

Tôi ở trong phòng chờ Tô Mạc Phi, nhưng rất lâu không thấy bóng dáng của ai.

Mở ra cửa sổ, gió tuyết đã che phủ hết cả đường đi, trời đất chỉ còn trắng xoá một mảnh. Cố sức đóng tất cả cửa sổ, trong giây lát tôi có một ảo giác, Tô Mạc Phi như vậy sẽ không quay về. Ý nghĩ này ở trong đầu khiến cho lòng tôi kinh sợ, còn có chút hoảng hốt.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Tôi giật cả mình, cuống quýt đi lên mở cửa ra, khi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đứng bên ngoài, kích động nói với anh ta: “Tô Mạc Phi, huynh cuối cùng đã trở lại.” Tô Mạc Phi nghe vậy hơi hơi sửng sốt, rồi sau đó trả lời: “Uhm, đáng tiếc không tìm được tiền bối. Tiền bối có lẽ tìm nơi nào đó tránh gió tuyết rồi”

Anh ta nói cái gì tôi cũng nghe không lọt, tôi chỉ biết bản thân mình sẽ không còn ở một mình nơi này, tựa như lúc trước được mẹ giấu trong khạp nước kia. Tôi thấy trên người anh ta đọng không ít tuyết, bảo anh cởi áo choàng vấy sạch tuyết, nghiêng người tránh đường vào nói “Vào đi.”

Tô Mạc Phi đứng không nhúc nhích, môi bị đông lạnh đến độ có chút trắng bệch, giọng nói vẫn ôn nhuận như trước: “Đường cô nương vào đi thôi, tại hạ quay về phòng ở phía sau” Tôi bỗng nhiên nhớ lại lời nói Hồng Diệp ngày ấy, thốt ra: “Tiền bối không phải nói phòng ở đó ngăn không được gió tuyết sao?” Tô Mạc Phi chỉ ôn hòa cười cười: “Không có việc gì, cô nương vào nhà đi, đừng để nhiễm lạnh.” Nói xong khi rời khỏi, còn không quên giúp tôi đóng lại cửa.

Tôi không có cách, đi trở về bên giường ngồi xuống, nghe tiếng gió to quát vù vù ở bên ngoài, đáy lòng vô cùng phiền muộn nói không ra lời. Tưởng tượng đến Tô Mạc Phi cố ý ở tại phòng chung quanh gió lùa hồng hóc, thế nhưng tôi còn có chút tức giận nữa..

Tôi biết, tôi cần quyết tâm thờ ơ lãnh đạm với Tô Mạc Phi, khiến cho anh ở tại gió tuyết lạnh này mà chết tâm đi, diệt luôn ý niệm, triệt để hoàn thành ý coi tôi ‘là người xa lạ’. Nhưng tôi làm không được.

Anh ấy không phải người khác nha, anh ấy là đã cứu tôi nhiều lần như vậy, vẫn rất tốt với tôi. Tô Mạc Phi chưa bao giờ thương tổn quá tôi. Tôi không làm kẻ có ý chí sắt đá được.

Đầu óc nóng lên, tôi đứng lên lấy áo choàng mặc vào, nắm chặt vạt áo mở ra cửa, đi đến phòng nhỏ trong gió tuyết.

Khi đẩy ra hai cánh cửa lung lay sắp đổ, tôi đứng ngây dại ở cửa.

Trong phòng nhỏ hẹp, đừng nói là giường, ngay cả một cái gì giống ghế cũng không có. Tô Mạc Phi cứ như vậy ngồi trên chiếu. Sau khi nghe thấy động tĩnh, anh giương mắt hướng nhìn tôi, trong ánh mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Đường cô nương, cô. . . . .” Tôi chẳng thềm lên tiếng đi qua, bọc áo choàng ngồi xồm trước mặt anh.

Tô Mạc Phi nhất thời không biết thế nào, “Đường cô nương, trên mặt đất rất lạnh, cô không thể ngồi.” Tôi nhìn anh nói: “Huynh có thể muội có thể.” Tô Mạc Phi bỗng nhiên ngược nhìn, trong ánh mắt loé lên ánh lấp lánh, qua lâu mới nói: “Đường cô nương nếu là vì cảm kích tại hạ, thật sự cũng chẳng là gì. Xưa nay người không quen biết cũng. . . . .”

“Xưa nay dù là người không quen biết, huynh cũng sẽ làm như vậy, muội đã biết” Tôi cắt ngang lời anh ta nói. Ánh mắt Tô Mạc Phi rất trong trẻo, giống như sắc trời trong tuyết, tôi nhìn đến độ thất thần, sau đó nói với anh ta: “Tô công tử, phòng này giống như giấy, chỉ sợ không bị thổi bay, cũng sẽ bị tuyết đè. . . .”

“Cẩn thận!”

Tôi nói còn chưa nói xong, ánh sáng trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, trong lỗ tai nghe thấy rầm rầm ầm. Chờ tôi phục hồi tinh thần lại, Tô Mạc Phi đã bảo vệ tôi chặt chẽ trong vòng tay.

Chờ sau khi bụi rơi hết xuống, tôi nhìn ánh mắt tựa như sao của anh gần trong gang tấc, khẽ nói nhỏ: “. . . . . Thực sự?” Tô Mạc Phi buồn cười, liền nở nụ cười, bả vai hơi hơi rung động, cười trả lời: “Đường cô nương, hình như rất ứng nghiệm với lời cô nói, chúng ta cùng một chỗ liền có chuyện ngoài ý muốn.” Tôi bị chính cái ‘miệng quạ đen’ mình chọc cười, mới vừa gọi lên khoe miệng muốn cười, cơ thể đột nhiên cứng đờ.

Trong mùi tuyết tươi mát, pha một chút mùi máu tươi của người.

Tôi lúc này mới phát hiện một cây xà ngang sụp xuống đặt trên lưng Tô Mạc Phi, trên ai áo anh ta vết máu sũng nước, đỏ tươi chói mắt.

“Tô Mạc Phi, huynh, huynh bị thương.” khi tôi nói chuyện, tiếng nói đã phát run, tay chân luống cuống đẩy đầu gối nhưng lại không ra. Tô Mạc Phi xoay cánh tay lại một chường đẩy ra, không để ý lắm khuyên tôi: “Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ” Tôi vừa nghe thấy anh ta có giọng điệu không bận tâm, chẳng hiểu vì sao lại giận, giãy dụa đứng lên, lôi kéo anh đi.

Tô Mạc Phi dưới chân giống như sinh rỗi bất động, nói với tôi: “Đường cô nương, Hồng Diệp tiền bối không ở đây, cô cùng tôi ở chung trong một phòng không tiện” Tôi quay đầu lại trừng mắt nhìn anh ta, “Tô Mạc Phi, giống như huynh nói đó, xưa nay cho dù người không quen biết muội cũng giúp người ta đắp thuốc, không có ý gì. Đắp thuốc xong huynh đi đâu không cần phải nói mát, muội không ngăn cản.” sắc mặt Tô Mạc Phi có chút trắng bệch, bước chân bị tôi kéo đi về phía trước.

Vào trong phòng, tôi khêu ngọn nến lớn lên, mang tới nước trong sau nói với anh ta: “Cởi đi.” Tô Mạc Phi sửng sốt, gương mặt trắng nõn hiện

lên chút đỏ ửng, cả người có chút chần chờ, sau cởi từng món quần áo dính máu ra.

Tôi sau khi nói ra câu đó cũng có ý thức có chút không ổn, trên mặt cũng bắt giác hơi nóng lên. Tôi ho nhẹ hai tiếng, dáng vẻ làm bộ như trấn tĩnh đem ngọn nến tới gần chút, tận lực không nhìn thấy tấm lưng trần của anh, ánh mắt thoáng nhìn lên vết thương, trong phút chốc đáy lòng có bao nhiêu ngượng ngùng đều chạy như bay — một mảnh gỗ gẫy găm vào trong da thịt anh, miệng vết thương nhìn thấy không dài cũng không sâu, máu tươi không ngừng ứa chảy ra ngoài.

Tôi ổn định tâm trạng, dùng vải bông xấp nước sau đó lau, mở miệng vết thương phát hiện bên trong còn găm mấy mảnh gỗ vụn, cúi người nói với anh ta: “Huynh kiên nhẫn một chút.” Sau đó cúi đầu để sát vào, cẩn thận giúp hắn lấy ra từng cây một. Mới vừa đụng, thân thể Tô Mạc Phi mạnh run lên, tôi bật người khẩn trương hỏi: “Sao rồi, rất đau?” Tô Mạc Phi đưa lưng về phía tôi, lắc lắc đầu. Tôi hít sâu một hơi, cúi đầu tiếp tục rửa sạch vết thương.

Ngọn nến ánh sáng quá mờ, tôi chỉ có thể đem mặt tiến gần sát, bỗng nhiên Tô Mạc Phi lại giật mình, tay tôi run lên, mảnh dầm gỗ đâm thẳng vào đầu ngón tay tôi.

“A!”

“Đường cô nương!” Tô Mạc Phi vừa nghe giọng la của tôi, kinh hoàng xoay người lại, giữ chặt tay tôi vội la lên: “Rất xin lỗi, tại hạ không phải cố ý. . . . .”

“Khụ khụ.”

Hai tiếng ho khan giống như sấm rền nổ tung đất bằng phẳng, chấn động đến tôi và anh đều cứng người lại rồi

Sau một lúc lâu, tôi cứng ngắc quay cổ lại. Hồng Diệp tựa vào cạnh cửa cười như không cười nhìn thấy đôi tôi, hỏi: “Ta không nên quay về, về không đúng lúc thì phải?”.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lễ Vật Của Tôi

“Tiền bối, người hiểu lầm!”

Tô Mạc Phi vội vàng buông tay ra, kéo quần áo phủ lên thêm. Tôi cũng lấy lại tinh thần, vội vàng giữ anh ta nói “Đừng nhúc nhích, còn chưa có đắp thuốc đâu.” Tô Mạc Phi nghe thấy, liền không động đậy nữa.

Tôi vươn tay lấy một bình thuốc bên cạnh, mở nắp bình ra, ở trên miệng vết thương rải lên ít thuốc bột, sau đó dùng băng gạc sạch sẽ băng bó giúp anh. Hồng Diệp vào phòng đóng cửa lại, ngồi ở bên cạnh bàn có chút hưng trí mà nhìn xét. Dưới ánh nhìn chăm chăm của bà, tôi thoáng có chút xấu hổ, tay không ổn định lúc quấn băng gạc có lúc đụng phải miệng vết thương của Tô Mạc Phi.

Có lẽ rất đau, trên trán Tô Mạc Phi chảy một tầng mồ hôi mỏng, tôi thấy vậy nói với anh câu xin lỗi: “Ngại quá.” Tô Mạc Phi đưa lưng về phía tôi lắc lắc đầu. Chờ khi tôi băng bó xong, anh vội vàng mặc quần áo vào, đứng dậy đi đến trước người Hồng Diệp nói: “Tiền bối người hiểu lầm, là vẫn bối bị thương. . . . .”

“Tiểu Mạc, lần người tới hái Tam Sinh hoa ta đã nói qua” Hồng Diệp cắt ngang lời anh, nheo mắt nhìn Tô Mạc Phi nói: “Trừ phi nàng là người trong lòng người, bằng không ta không chữa trị. Khi đó người trả lời ta nói, là nàng”

Tôi kinh sợ trừng mắt nhìn về phía Tô Mạc Phi. Tô Mạc Phi đưa lưng về phía tôi, cho nên thấy không rõ biểu tình của anh vào giây phút này, chỉ thấy lưng anh đứng thẳng tắp.

Hồng Diệp bỗng nhiên chuyển mắt nhìn tôi, hỏi thẳng tôi: “Người thì sao, đối với hẳn có ý tứ gì?” Tôi từ kính ngạc giật mình trở về, liếc mắt nhìn bóng dáng Tô Mạc Phi căng thẳng, chần chờ một lát, cuối cùng nói không nên lời dối lòng, đáp lời: “Xin lỗi, tiểu bối đã có người trong lòng” Tô Mạc Phi tốt lắm, thậm chí tốt đến mức tôi kìm không được cũng động tâm, nhưng đó cũng chỉ là cảm động. Trong lòng tôi khiến yêu không thể kiềm chế được, vẫn là Lâu Tập Nguyệt.

Hồng Diệp nghe thấy tôi nói như vậy, trầm giọng nói: “Người không sợ ta không chữa trị cho người?” Tôi lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt bà: “Quyết định của tiên bối, tiểu bối không thể nào xen vào. Nếu người không chữa trị, tiểu bối liền cáo từ.”

“Đường cô nương!” Tô Mạc Phi giữ chặt cánh tay tôi, xoay người đối mặt với Hồng Diệp, nghiêm túc nói: “Tiên bối, chương môn đã bắt đầu truyền thụ cho văn bối Tử Hà bí kíp, những lời nói trước kia, chuyện đó, xin đừng nhắc lại.” Hồng Diệp nhất thời thay đổi sắc mặt, nóng nảy: “Cái gì? Người thật muốn đi kế thừa cái chức chương môn thú vị đó?!” Tô Mạc Phi thận trọng gật gật đầu: “Văn bối suốt đời mong muốn có một ngày có thể hồi báo chi ân sư môn.”

Hồng Diệp không nói gì, ánh mắt nhìn Tô Mạc Phi biểu lộ sự không muốn cùng thương tiếc. Sợi tóc như tuyết trắng rủ trước ngực bà, làm nền ánh vào khiến hai gò má bà cũng có chút trắng bệch hẳn lên.

Tôi nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, kìm không được mở miệng hỏi: “Kế thừa chương môn không tốt sao?” Theo ý tôi nghĩ, Tử Thần phái một môn phái lợi hại như vậy, có thể làm chương môn nhất định là vinh quang rất lớn. Hồng Diệp nghe thấy không phải không có tức giận, còn liếc xéo tôi một cái, nói “Tốt, đương nhiên tốt lắm, cả đời sống chết không cưới vợ, thanh tâm quả dục, làm sao lại không tốt.”

Trong đầu tôi bỗng căng thẳng, kinh ngạc nhìn chăm chăm Tô Mạc Phi. Tô Mạc Phi vẫn không hé răng, nhưng thật ra Hồng Diệp tức giận đến độ nâng tay vỗ vào mặt bàn, miệng đầy tức giận mắng mỏ: “Lão đầu Thanh Viễn tuyệt đối là cố ý! Ta nói ta muốn ôm Tiểu Tiểu Mạc, hăn lệnh cho người đi học cái ‘hòa thượng công’.”

Tô Mạc Phi vội vàng tiến lên khuyên bảo: “Tiền bối, đây là chương môn coi trọng văn bối, hơn nữa, cũng là văn bối tự nguyện”

“Vậy còn nàng ta?” Hồng Diệp bỗng nhiên chia vào người tôi hỏi Tô Mạc Phi.

Tô Mạc Phi sừng sốt trong phút chốc, giọng nói trả lời có thấp đi vài phần, nhưng cũng bình tĩnh: “Văn bối cùng Đường cô nương, chẳng qua là bằng hữu.”

Chẳng qua là bằng hữu. . . . .

Miệng vết thương trên ngón tay bị thương do vụn gỗ bỗng nhiên đau một chút, đau đớn không mãnh liệt từ đầu ngón tay chui vào lòng, khiến cho người tôi có một cảm giác đau trướng nói không nên lời.

Chờ gió tuyết dừng lại, Tô Mạc Phi sửa chữa lại phòng nhỏ một chút, tiếp tục ở lại bên trong. Tôi cũng không nói thêm lời nào giữ anh ta ở lại. Dù sao nơi này chỉ có một gian phòng ở, tôi cùng Hồng Diệp ở vừa hoàn hảo, ba người là vô luận như thế nào không có khả năng.

Về ban ngày, tôi ngoài việc trị thương ra cũng chẳng còn việc gì khác, vì khiến cho mình đừng miên man suy nghĩ, hơn nữa tôi thực sự cảm thấy rất nhàm chán, nên vào một ngày nào đó tôi bắt đầu đi theo Hồng Diệp học Kỳ Hoàng thuật.

Lúc đầu, Hồng Diệp rất không kiên nhẫn, nhưng mà dạy vẫn dạy, bà ấy so với tôi còn thực sự nghiêm túc, giống như thích thú. Trong quá trình

học, tôi vô tình biết được nguyên nhân Tô Mạc Phi có vài phần kính trọng Hồng Diệp, là do mười mấy năm trước khi Tô Mạc Phi được Thanh Viễn chưởng môn mang về Tử Thần phái, anh ta gầy yếu suýt chút nữa mất mạng, chưởng môn để cho anh ở lại bên người Hồng Diệp hơn nửa năm, hai người ‘sống nương tựa lẫn nhau’, cảm tình càng giống như hai mẹ con.

Khi mà sau cái ngày ấy, tôi cùng Tô Mạc Phi xảy ra việc ‘hiểu lầm’ giống như chưa bao giờ phát sinh qua, ai cũng không nhắc lại. Tôi âm thầm nghĩ rằng, Tô Mạc Phi quyết định cả đời không cưới vợ kế thừa chức vị chưởng môn, có thể là bởi vì do tôi hay không....?? Ý nghĩ tự kỷ trong đầu này, ngay cả tôi đều cảm thấy quá mức tưởng tượng. Ngẫm lại tôi nhớ tới những lời nói của Tô Mạc Phi trước kia nói, lời đó, tình cảm của anh ta giành cho Tử Thần phái không giống tình cảm bình thường, cho nên anh ta quyết định như thế, cũng giống như chẳng có can hệ gì tới tôi cả.

Bất kể như thế nào, từ này về sau Tô Mạc Phi lấy lại hết những tình cảm hồ đồ đối với tôi, cũng là chuyện tốt. Như vậy về sau, khi anh ta biết tin tôi chết, cũng sẽ không bị đau lòng.

Thời gian tựa như con gió, theo khe hở không hề có tiếng động trôi qua vun vút. Nỗi nhớ của tôi với Lô Tập Nguyệt cùng mỗi ngày cũng lắng đọng xuống đáy lòng. Không hề nồng đậm như nhớ hân đến độ trắng đêm miên man, không hề vừa nhắc đầu nhìn thấy ánh trăng trên bầu trời kia liền thần ra, không hề mất hồn vía thật là tốt, giống như tất cả tâm đều đặt vào người hân ở nơi đó.

Vừa nghĩ đến chuyện Lô Tập Nguyệt vì tôi mà còn bị nhốt ở Tử Thần phái, tôi liền hận không thể lập tức xuống núi. Song, tôi không dám tự ý quyết định, trái ngược tâm ý của hân. Lô Tập Nguyệt đối tôi thế nào thì hân trước sau vẫn là Lô Tập Nguyệt. Hân đối tôi tất cả dịu dàng đó, chung quy cũng sẽ có một ngày lấy lại tất cả.

Ngày tháng trôi mau, ba tháng trôi qua

Ngực tôi bắt đầu không còn cảm giác bị đè nén khó chịu, dùng sức chạy động một chút cũng không có vấn đề, tôi thật mừng rỡ, kìm không được hỏi Hồng Diệp, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi có phải là có thể sớm quay về Tử Thần phái. Hồng Diệp lạnh như băng đáp lại lời tôi, lúc này đã được bao lâu mà người đã chịu không nổi?? Tôi đỏ mặt, cũng không biết xấu hổ nói cho bà ta biết vì sao muốn vội vã xuống núi. Bởi vì đến nửa tháng nữa, chính là sinh nhật của tôi.

Trải qua một lần sinh nhật vừa rồi, ký ức của tôi vẫn còn mới mẻ.

Đó là một ngày, tôi biết Lâu Tập Nguyệt vì luyện Thiên Nhất thần công sẽ giết tôi. Cũng vào ngày đó, Lâu Tập Nguyệt lần đầu tiên ra ngoài đi cùng tôi suốt một ngày, khi tôi chạy ra đi sốt ruột tới tìm tôi, sau đó, kích động ôm tôi....

Hắn muốn tôi nhớ kỹ hết thảy cho hắn, chính là đau, tôi đều nhớ rõ.

***

Tôi từ trong thiên tuyền bước lên bờ, tôi vừa lau thân mình vừa có chút tiếc nuối nghĩ, sinh nhật năm nay không có cách nào trải qua cùng Lâu Tập Nguyệt, vậy sinh nhật kế tiếp, có thể cùng nhau không? Tôi thừa nhận, trải qua một chương kia, tôi càng trở nên không còn có cảm giác an toàn. Tôi cho tới bây giờ thấy không rõ, đoán không ra suy nghĩ của Lâu Tập Nguyệt, bây giờ là hồ đồ, hoàn toàn không biết cái chớp mắt tiếp theo hắn sẽ làm gì. Tim treo cao ở giữa không trung, đành phải bắt buộc bản thân mình không suy nghĩ nhiều, có thể có một ngày ở bên người hắn, thì đó là một ngày.

Không gian, tầm mắt lại đảo qua sợi dây trên mặt đất, động tác trên tay tôi dừng một chút, trong lòng không biết ở đâu chạy ra một cảm giác khó chịu. Tâm ý của Tô Mạc Phi, anh ta thật là tốt, tôi biết nhưng không có cách nào đáp lại. Tôi một mặt muốn được sự ôn nhu từ người này, một mặt

lại muốn nói với bản thân mình không thể quấy nhiễu sự bình yên của anh ta. Ý niệm mâu thuẫn trong đầu tôi cứ không ngừng cãi vã, khiến cho tôi càng ngày không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh ta.

Thở sâu, tôi vội vàng ngừng lại suy nghĩ, mặc quần áo rồi đi ra ngoài. Tô Mạc Phi ở ngoài cửa động, trong tay cầm áo choàng đưa cho tôi. Tôi đón nhận khoác thêm vào, đi theo anh trở về phòng

Đường tuyết này, đôi tôi mỗi ngày giẫm lên không biết bao lần, không hề xoa tung giống như lúc ban đầu, tuyết bị làm cho cứng ngắt sau trở nên có chút trơn trượt. Dưới chân tôi bước một cái khá choạng, thân mình ngã qua bên cạnh, lập tức được một cánh tay mạnh nâng đỡ.

“Đường cô nương, cô không sao chứ?” Tô Mạc Phi hỏi. Tôi lắc lắc đầu, bình tĩnh rút cánh tay về. Tay Tô Mạc Phi cương cứng ở không trong chớp mắt, rồi buông xuống.

“Đường cô nương cẩn thận dưới chân.” anh nói xong, quay lại tiếp tục đi phía trước. Tôi giương mắt nhìn bóng dáng anh, ngực giống như bị đập trúng, rầu rĩ.

Tới trước cửa phòng, hai chúng tôi phát hiện Hồng Diệp không có ở trong phòng, bà đang đứng ở một chỗ cao trên sườn núi nhìn xuống phía dưới. Khi tôi cùng Tô Mạc Phi nhìn nhau, đi đến phía sau bà. Không đợi chúng tôi mở miệng, Hồng Diệp liền chỉ vào dưới chân núi một bóng đen di động nói: “Có khách đến .”

Người nọ hình như lạc đường, ở chân núi vòng vo cả buổi cũng không thể đi lên. Tôi nhìn thấy, mơ hồ cảm thấy thân hình ấy có chút quen mắt, đợi khi người đó rút kiếm ra, ở trong tuyết vẽ một ký hiệu, tôi kêu ra tiếng: “Triệu Đan!” Tư thế rút kiếm này tôi đã nhìn cả ngàn lần, tất nhiên sẽ nhận nhầm được.

Tô Mạc Phi hỏi: “Đường cô nương biết người đó?” Tôi vội vã gật đầu: “Là sư đệ muội.” Song, tôi rất nghi hoặc, nó tới nơi này làm cái gì? Tô Mạc Phi nói hai câu với Hồng Diệp, bay vọt lên, dáng người tựa như chim xanh xẹt qua, nhắm thẳng về hướng Triệu Đan mà bay đi..

Không bao lâu, Tô Mạc Phi dẫn theo Triệu Đan dừng ở trước người tôi. Tôi vội vàng đi lên giữ chặt Triệu Đan hỏi: “Sao đệ lại tới đây, sư đệ?” Trong lòng rất lo lắng có phải Lâu Tập Nguyệt đã xảy ra chuyện gì hay không. Triệu Đan mặt không biến sắc nhìn về phía tôi, đáp lời: “Là sư phụ lệnh cho ta tới.” Nói xong, đem bọc đồ ở sau lưng đưa cho tôi.

Tôi vội vàng đón nhận, mở ra nhìn, ngây ngẩn cả người.

Trong bao chỉ có hai món đồ hoàn toàn khác biệt — Một hộp kẹo, một phong thư.

Trước mắt như có sương mù dần dần tràn ngập. Tôi ra sức trừng mắt nhìn, giống như cầm lấy bảo bối trân quý, ôm chặt chúng nó. Miễn cưỡng kìm chế rung động trong lòng, tôi ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Đan, thân thiết hỏi: “Sư đệ, nửa năm gần đây đệ đi đâu vậy?” Sau từ lần hại nó bị Lâu Tập Nguyệt phạt, sau đó tôi gần như nửa năm chưa thấy nó lại lần nào.

Cận kề dò xét Triệu Đan trước mắt, tôi phát hiện một năm này nó lại cao lớn rất nhiều. Ngũ quan đã rút đi nét trẻ con, có vẻ so với trước kia càng dày dặn, làn da màu đồng, thân hình mạnh mẽ cao thon, giơ tay nhắc chân nghiêm nhiên trở thành một con sói con lãnh ngạo.

Triệu Đan nghe tôi hỏi như vậy, mí mắt cũng chưa nâng trả lời: “Luyện công.” “À, là như thế” Tôi cúi đầu, mắt nhìn mấy thứ trong lòng, trong ngực có một dòng nước ngọt ngào chảy quá đáy lòng, không khỏi hỏi nó: “Trừ bỏ này đó, sư phụ còn có dặn dò gì khác không?” Triệu Đan nói: “Không có.” Nói xong, dứt khoát xoay người rời đi.

Tôi nhìn theo thân hình của nó biến mất sau núi trắng như tuyết, xa xa, nghe thấy vọng tới một giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ. . . . .”

Hốc mắt lại là nóng lên.

Tô Mạc Phi nghe thấy, kinh ngạc nhìn về phía tôi: “Hôm nay là sinh nhật Đường cô nương?” Tôi nóng vội muốn trong thư viết cái gì, thuận miệng ừ một tiếng, ôm gói quà đang muốn đi vào trong phòng, cũng không ngờ bị Hồng Diệp ngăn lại bước chân.

“Mấy thứ này, là Lâu Tập Nguyệt đưa cho người?” Bà ta trầm giọng hỏi. Tôi không rõ vì sao bà ta hỏi như vậy, hoang mang dò xét bà ta. Hồng Diệp lại hỏi: “Sau khi trị thương khỏi, người còn đi tìm hãn nữa??” Lần này, tôi không chút do dự gật gật đầu.

Đôi đồng tử Hồng Diệp lập tức dữ dội, sau đó, nghiêng mặt nói với Tô Mạc Phi: “Người mang nàng đi thôi. Ta không chữa trị nữa.” Tô Mạc Phi sửng sốt, vội vàng hỏi ngay: “Vì sao, tiền bối? Chẳng lẽ chỉ bởi vì nàng là đệ tử Lâu Tập Nguyệt? Nhưng mà. . . . .” “Tiểu Mạc, ” Hồng Diệp lạnh giọng cắt ngang lời anh ta: “Trị cũng như không trị. Dù sao không tới hai năm nàng cũng sẽ chết.”

Tô Mạc Phi liền đứng thẳng cứng ngắc tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, thất thần ngây ngô nói: “Hai năm. . . . .?”

Hồng Diệp chuyển mắt nhìn về phía tôi, ánh mắt thâm trầm như nước: “Người thích Lâu Tập Nguyệt, đúng không? Người cũng biết, Thiên Nhất thần công phải giết chết người rất yêu thương mới có thể luyện thành.” Thoáng nhìn trong tay tôi đang cầm gì đó “Ta nếu sớm đoán được hãn vì vậy làm người bị thương, triệt để không trị cho người. Các người một người nguyện đánh, một người nguyện kề bên, ta không có thời gian rảnh rỗi xem mấy người diễn trò não nhiệt.”

Tô Mạc Phi bỗng nhiên giữ chặt Hồng Diệp đang muốn đi, giọng nói chuyện đều có chút run rẩy: “Tiền bối, ý của người là, đã thương Đường cô nương chính là Lô Tập Nguyệt? Là vì luyện Thiên Nhất. . . . .” lời nói sau nghẹn trong cổ họng anh ta nói không nên lời. Hồng Diệp đau lòng nhìn anh ta, nâng tay sờ mặt Tô Mạc Phi, khuyên giải an ủi nói: “Tiểu Mạc, đừng hỏi, nàng cùng người không quan hệ. Sống hay chết, người về sau đều nên đừng hỏi tới nữa”

Tô Mạc Phi lắc đầu, quay đầu nhìn về phía tôi, bỗng nhiên bước nhanh lại đây, túm lấy tôi còn đang cứng thân mình đứng tại chỗ. Tôi không nghĩ là bị túm lấy, kẹt rơi khỏi tay rớt đầy mặt đất, kẹt bên trong tuột tay rơi xuống đất hết.

“Ô. . . . .” Tôi giãy dụa lo nghĩ muốn đi nhặt lên, lại bị Tô Mạc Phi không hề phân bua lôi kéo đi về phía trước, dùng lực khiến tôi giật mình kinh ngạc.

Đợi đến khi phòng ốc chẳng còn nhìn thấy nữa, Tô Mạc Phi kéo mạnh tôi đến trước mặt anh ta, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào mắt tôi, hỏi: “Hắn thật sự sẽ giết nàng?”

Móng tay bấm vào lòng bàn tay, tôi lại phát hiện không đau đớn, chỉ im lặng nhìn đôi mắt run rẩy gần trong gang tấc, gần từng tiếng nói: “Lòng tôi cam tình nguyện.” bất kể như thế nào, lòng tôi cam tâm tình nguyện.

Tô Mạc Phi trong đôi đồng tử tràn ngập vẻ lo lắng, giống như ánh sáng trong vạt kia dần dần bị mây đen che phủ. Anh ta đột nhiên nâng lên mặt tôi lên, khi tôi còn đang kinh ngạc, thấp giọng nói: “Đừng trở về. Đừng quay về bên người hắn nữa.”

“Không. Tôi với sự phụ. . . . .”

Lời nói sau bỗng nhiên bị áp chế bởi hai cánh môi đè xuống ngay miệng.

Tôi khiếp sợ chết ngốc ở nơi này, đầu óc trống rỗng, tùy ý mặc Tô Mạc Phi ôm chặt lấy tôi, ngây ngô mà hôn...

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chúng Tôi Gặp Lại

Bất thành linh, tôi đẩy mạnh Tô Mạc Phi ra, che miệng lại ho khan liên tục. Có cái gì đó nóng bỏng lướt qua của yết hầu tôi, cháy bỏng lòng bàn tay tôi.

Ngực sắp thở không nổi.

Khoảng khắc khi trước mắt biến thành màu đen, Tô Mạc Phi thất kinh ôm đỡ tôi. Tôi bị anh ta đụng vào, ra sức giãy dụa đẩy tay anh ta ra, “Đừng đụng.... tôi. . . .” Tô Mạc Phi không hề thanh minh gì ôm lấy tôi, phi thân bay về phía phòng ốc.

Tôi chẳng còn khí lực nói ra một chữ.

Trong lỗ tai nghe thấy tiếng gió, mờ mịt thật sự, giống như còn có ai đó mang theo tiếng khóc tiếng gọi âm ỉ...

Lúc nửa đêm, tôi từ từ tỉnh lại. Thân thể mệt mỏi chẳng còn chút khí lực nào, tôi hơi hơi quay đầu đi, một gương mặt rơi vào mí mắt chính là Tô Mạc Phi đang tựa vào đầu giường ngủ. Chuyện ban ngày xảy ra tựa như nước thủy triều ồ ạt chảy về hiện lên trong đầu tôi. Tôi mơ mơ màng màng nhớ rõ, anh ta chuyền cho tôi không ít chân khí, cuối cùng nếu không phải Hồng Diệp cường ép giật anh ta ra, thật không biết anh ta sẽ ra sao.

Tôi ngây người trong chốc lát, còn nhớ tới có lá thư, vôi vàng ngồi dậy tìm kiếm trong quần áo, không có, không có tìm thấy. Tôi lo lắng cân nhắc, có lẽ là trên đường Tô Mạc Phi ôm tôi trở về đã làm rơi mất thư.

Vừa nghĩ đến chuyện lá thư Lâu Tập Nguyệt viết cho tôi không biết bị rơi ở chỗ nào, lòng tôi tựa như đang bị con dao nhỏ đâm vào đau vô cùng. Tôi giãy dựa ngồi dậy, bước đi loạng choạng hướng ra ngoài cửa.

Trên bầu trời một vầng trăng tròn treo cao, tròn tròn tràn đầy, ánh sáng như dát bạc rơi ở trên mặt tuyết, đất trời trắng muốt.

Tôi đi dọc theo con đường đó từng bước tìm, nhìn thấy cái gì giống trang giấy liền vội vàng ngồi xổm xuống gạt đi lớp tuyết đọng, nhưng mỗi lần đều thất vọng mà đứng lên, tiếp tục đi về phía trước.

Đôi mắt ra sức nhìn chăm chăm vào mặt tuyết, bị ánh sáng đâm vào khiến cay xót khó chịu, tôi nâng tay xoa xoa, lúc này mới kinh ngạc phác giác ra lòng bàn tay đầy lạnh lẽo. Tôi nhìn bàn tay bị lạnh đến độ đỏ ngừ, chớp mắt rũ cánh tay xuống, bỗng nhiên nhìn thấy vật gì lặng lẽ nằm trên mặt đất dính đầy tuyết cách đó không xa.

Là thư!

Tôi mừng rỡ như điên chạy tới, quỳ gối trên tuyết nhặt lá thư lên, run rẩy hạt tuyết đọng bên ngoài, vội vàng mở nó ra, hơi thở từ miệng ngưng tụ thành sương trắng, tim đập như nổi trống liên tục. Tay tôi run rẩy gần như cầm giấy viết thư không được, khi nhìn thấy nét mực bị tuyết phá hủy, ngay cả hô hấp cũng dừng lại.

Một chiếc áo choàng khoác trên vai tôi. Theo sau đó giọng nói Tô Mạc Phi mang theo mùi mệ ở sau người vang lên: “Đường cô nương, đừng để nhiễm phong hàn.”

Tôi thẳng đờ quỳ gối trên tuyết, sau một hồi, lão đảo đứng dậy. Tô Mạc Phi xoay người đến đỡ tôi, tôi tránh tay anh ta, nắm chặt lá thư cuối cùng tìm được cũng không thể nhìn thấy viết cái gì, chậm rãi quay về. Đi tới chỗ hộp kẹo bị rơi vãi, tôi quỳ xuống nhặt cái bình, bàn tay vuốt ve lẫn cả tuyết, tôi nhặt từng viên kẹo lên, để vào trong hộp kẹo

“Đường cô nương, tại hạ đến giúp cô.” Tô Mạc Phi ngồi xổm xuống, tay vừa mới đụng tới một viên, đã bị tôi giữ lại.

“Người đừng đụng” giọng nói tôi đều phát run, ngữ âm điệu lại vô cùng bình tĩnh. Nhìn đôi mắt anh ta chứa đầy kinh ngạc, tôi gần từng tiếng mà nói: “Đây là quà sinh nhật sư phụ cho tôi.”

Tô Mạc Phi cứng đờ cả người, đồng tử đen bóng run run kịch liệt. Tôi nói xong, dời tầm mắt không hề nhìn anh ta, tiếp tục từng tắc đất sờ sờ tìm. Tất cả đều bị vùi trong tuyết, hơi lạnh thấu xương chui thẳng vào đáy lòng, lạnh đến độ mỗi lần chạy vào, liền đau đớn co rút một chút.

Đối với tôi không có dừng lại. Trong đêm đó, tôi tìm về tất cả kẹo, một viên cũng không bỏ sót.

Mà Tô Mạc Phi đứng ngay tại phía sau tôi, nhìn thấy tôi, nhìn suốt một đêm.

Ngày hôm sau bắt đầu, tôi liên tục sốt cao mấy ngày không lùi, thật vất vả mới tỉnh táo lại một lát, phải muốn sờ tới hộp kẹo kia mới yên lòng an tĩnh, ngoan ngoãn uống thuốc.

Cứ như thế năm ngày liên tục, tôi mới được hạ nhiệt một chút, không hề giống như mấy ngày đầu mê man liên tục, Hồng Diệp cũng rất cục nịnh không được hung hăng mắng tôi một trận..

Tô Mạc Phi sợ Hồng Diệp giận dữ lại không chịu trị cho tôi, đều đem tất cả lỗi nhận về mình. Tôi nhìn anh ta, tức giận cái gì cũng không còn nữa. Chỉ nghĩ chỉ cần anh ta không đề cập tới vấn đề này nữa, tới chuyện cưỡng hôn, tôi coi như chưa từng phát sinh qua. Chỉ là ý nghĩ này vừa mới nảy trong đầu, Tô Mạc Phi đã khuyên giải Hồng Diệp đưa ra phòng, sau đó đi tới trước giường tôi.

Tôi lập tức thấy căng thẳng, ánh mắt đầy bình tĩnh nhìn anh ta.

Bởi vì nội lực tiêu hao quá nhiều, hơn nữa mấy ngày không nghỉ ngơi tốt, sắc mặt Tô Mạc Phi nhìn qua rất kém cõi. Tôi ngay cả một chút tức giận kia cuối cùng cũng chẳng còn. Anh ta và tôi nhìn nhau hồi lâu, chần chừ mở miệng nói: “Đường cô nương, ngày đó, là tại hạ mạo phạm .” Tôi vội lắc đầu, mở miệng muốn nói với anh tôi đã không còn tức giận, nhưng mà yết hầu lại khô khốc nói không ra một tiếng.

Tô Mạc Phi bỗng nhiên nở nụ cười, tươi cười đó khiến cho tôi nhìn thấy khó chịu. Anh ta cười nói với tôi: “Tại hạ kỳ thật muốn nói chúc phúc cô cùng Lâu giáo chủ, đối với cô....” Nói không nên lời. Lòng tôi hiểu được, gật đầu nói: “Cám ơn huynh, Tô công tử.”

Tô Mạc Phi nghe vậy, thoáng giật mình, chậm rãi nói: “Cô không trách tại hạ?” Tôi mỉm cười nhìn anh ta, lắc đầu? Trách anh cái gì? Trách anh không nên yêu thích tôi? Không nên dịu dàng chăm sóc tôi, không nên vô lễ hôn môi tôi? Tôi chống trả lại nội tâm xấu xí của chính mình, cười khổ không thôi. Tôi có tư cách gì trách huynh hử Tô Mạc Phi? Tôi biết rõ Lâu Tập Nguyệt không phải thật sự yêu thương tôi, lại vẫn là quẩn quýt si mê hẩn, cầu xin hết thầy từ hẩn, còn không ngừng trấn an bản thân mình nói: ‘ đây là người phục tùng mệnh lệnh đối lấy, đây là người nên có được’

Tô Mạc Phi, huynh đối với tôi trả giá nhiều như vậy, không hề muốn đền ơn gì sao?

Thấy tôi phản ứng như vậy, Tô Mạc Phi không có nói nữa, im lặng chăm chú nhìn tôi sau một hồi ra phòng.

Trải qua trận này mọi chuyện vẫn lặp lại, bệnh của tôi kéo dài suốt nửa năm cơ bản cũng khỏi hẩn.

Hôm nay sáng sớm, Hồng Diệp sẽ bắt mạch giúp tôi, gật đầu nói: “Được rồi, nếu lưu lại cũng cứ như vậy . Hôm nay người đã có thể xuống núi.” Tôi kiềm chế kích động trong lòng, cảm tạ bà ấy mấy lần. Bỗng nhiên

đôi mày thanh tú Hồng Diệp dựng thẳng, trừng mắt nhìn thẳng tôi, mang theo đầy cảnh cáo nói: “Đây là một lần cuối cùng, người về sau lại bị Lâu Tập Nguyệt đánh, cũng đừng tới tìm ta.”

Qua nửa năm, tôi bây giờ đối với một chương kia không còn bận tâm lắm, nghe vậy nhưng vẫn nở nụ cười, đáp lời bà: “Không có lần sau”. Chậm trễ lâu như vậy, sau khi Lâu Tập Nguyệt rời khỏi Tử Thần phái cũng nên bắt đầu luyện Thiên Nhất thần công, đầu tiên là tầng thứ tám, sau đó, tầng thứ chín.

Hồng Diệp nhìn tôi, bỗng nhiên thở dài: “Lâu Tập Nguyệt gặp may mắn so với cha hử, gặp gỡ nha đầu ngọc nhà người. Đứng ở nơi đó chờ bị giết.”

Bà ấy vừa mới dứt lời, Tô Mạc Phi vào phòng, đi đến trước người tôi: “Đường cô nương, đều chuẩn bị tốt, có thể lên đường rồi.” Tôi xách gói hành lý trên bàn từ sáng sớm đã thu dọn xong, khi bước ra cửa quay đầu lại nhìn Hồng Diệp, đương chạm đến ánh mắt bà trong mắt bà toát ra nỗi niềm không muốn cùng tiếc hận, tôi ngay cả câu ‘ tạm biệt ’ kia suýt chút nữa nói không nên lời, bởi vì tôi đều biết rõ đó là nói dối.

Xuống núi, một đường tôi đi mang theo nỗi nhớ nhà. Lúc đi, Lâu Tập Nguyệt nói với tôi sớm quay về, tôi không có làm được, làm hại hử ở Tử Thần phái thật sự đợi nửa năm.

Những người đó đối với hử có được không? Có thể hay không nhân cơ hội khó xử hử? Hử là một người không chịu bị trói buộc, bị bắt mỗi ngày ở Tĩnh Tâm trì ngăn ngại, sẽ rất nhàm chán? Ý niệm này trong đầu, lúc theo tôi rời khỏi giờ lại tác loạn trong đầu tôi, bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng

Đi khi dùng gần nửa tháng, quay về Tử Thần phái chỉ dùng sáu ngày.

Tôi thở hồng hộc nhảy lên thềm đá cuối cùng, không đợi Tô Mạc Phi lên đến, liền thẳng hướng vào bên trong. Hậu quả tất nhiên là bị cản lại. Cũng may Tô Mạc Phi xuất hiện đúng lúc giúp tôi giải vây, thuận lợi đưa tôi vào Tử Thần phái.

Vừa vào cửa, nghe thấy Thường Dữ cũng vọt lại đây, đuổi cánh thật to ôm Tô Mạc Phi, miệng kích động nói: “Nhị sư huynh, huynh đã trở lại, đã trở lại.” Tô Mạc Phi lộ ra tươi cười cứng chiều, vừa muốn mở miệng, lại bị tôi cướp lời.

Tôi kéo Thường Dữ qua, vội hỏi: “Tĩnh Tâm trì ở đâu vậy? Sư phụ tôi đâu?”

Thường Dữ không vui nhìn tôi xem xét, bĩu môi một cái nói: “Đi theo tôi. Chưởng môn phân phó rồi, cô tới liền đưa cô qua.” Tôi vội vàng gật đầu, nhắm mắt theo đuôi theo sát ở phía sau cậu ta.

Vào một phiến cửa đá, động trước mắt rộng mở trong sáng.

Dưới bầu trời sắc xanh lam, một khối ngọc đá đẹp ở giữa hồ nước yên ả tựa như Dao Trì. Gió phất quá, mặt hồ gợn sóng, sóng lăn tăn, ánh sáng loé loé, tựa như ảo ảnh.

Tôi đưa mắt trông về phía xa, thấy giữa hồ trung lập một tòa phi đình [1], hình dạng giống hoa sen nở rộ, trong đình mơ hồ ngồi hai bóng người.

Tâm tình nhất thời kích động khó nhịn, tôi nhún xuống đất bay về phía hai người. Càng ngày càng gần, đợi đến khi nhìn thấy thân ảnh tuần dật khoanh chân ngồi trong đình, tôi rốt cuộc nhịn không được kêu to ra tiếng:

“Sư phụ!”

Thân hình Lâu Tập Nguyệt khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở to mắt nhìn về hướng phía tôi. Lập tức bóng người chột lóe, tôi còn chưa nhìn thấy rõ,

thân hình ở không trung đã được hân dùng lực ôm lấy.

Gió thổi khiến sợi tóc đôi tôi hoà cùng một chỗ.

Lâu Tập Nguyệt ôm tôi bay về phía bờ hồ. Tôi ngẩng đầu lên si ngốc ngóng nhìn hân, hân cũng cúi mắt nhìn thấy tôi, bỗng nhiên mỉm cười.

Chỉ vì nụ cười này, tôi lại vạn kiếp bất phục.

Đợi cho khi ngay cả gió bên cạnh đều dừng lại trong đình, tôi còn dính trên người Lâu Tập Nguyệt, chân không dính đất. Lâu Tập Nguyệt hai tay ôm trọn eo tôi, đôi đồng tử đen láy cần thần đánh giá mặt tôi, dần dần lộ ra ngạc nhiên: “Tiểu Tự, người sao lại khóc?” Tôi vúi vào bờ vai của hân, dùng sức đem mặt chôn vào hõm vai hân, nước mắt trên mặt cũng không lau đi chút nào.

Tôi chẳng bận tâm bên cạnh còn có ai ở đây, mặc kệ bọn họ sẽ nghĩ như thế nào. Bây giờ ôm tôi là Lâu Tập Nguyệt nha, tôi ngày đêm tưởng nhớ Lâu Tập Nguyệt cả nửa năm, tôi sẽ không buông tay.

Lâu Tập Nguyệt buông tôi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi, dịu dàng hỏi: “Tiểu Tự nhớ sư phụ sao?” Tôi rất thành thật gật gật đầu. Lâu Tập Nguyệt trong đáy mắt liền có ý cường càng đậm, nhưng mà, ngón tay ra sức búng lên trán tôi.

Tôi “a!” một tiếng che chỗ trán đau, nâng mắt sững sờ nhìn hân, không rõ vì cái gì cho nên ngay cả khóc cũng quên.

“Nhớ mà còn trị lâu như vậy mới về” Lâu Tập Nguyệt cười nói. Rõ ràng tươi cười mê người như vậy, tôi lại thấy tận đáy lòng mình có chút sợ hãi. Tôi vươn tay, lấy lòng kéo góc áo hân, nói rất nhỏ: “Sư phụ, con vẫn rất cố gắng lắm, thực sự” Lâu Tập Nguyệt nghe thấy tôi nói những lời này, không biết vì sao trong mắt loé vài tia sáng âm đạm, một lát sau, im lặng dùng tay vuốt ve hai má tôi.

Không khí nhất thời trầm ngưng xuống.

Trầm tĩnh này khiến cho trong lòng tôi có cảm giác lo sợ bất an. Tôi vội vàng nói với hắn: “Sư phụ, chúng ta đi thôi.” Vừa dứt lời, một tiếng nói ôn nhuận dễ nghe bỗng nhiên truyền từ phía sau lưng tôi: “Lâu giáo chủ, có thể không làm chậm trễ người một lát”. Tay Lâu Tập Nguyệt vuốt ve mặt tôi dừng lại, theo sau buông xuống, chuyển mắt nhìn về phía Tô Mạc Phi nói chuyện, cười nói: “Tô đại hiệp khi nào khách khí như vậy, có chuyện mời nói.” Cánh tay tự nhiên vòng qua eo tôi.

Phía sau lưng tôi bắt đầu đổ mồ hôi. Tôi nhận thấy được ánh mắt Tô Mạc Phi rơi trên cánh tay Lâu Tập Nguyệt ôm tôi chỉ trong chớp mắt, lại nâng mắt nhìn về mặt cứng ngắc của tôi, bình tĩnh dời đi tầm mắt.

Anh ta bình thản nói với Lâu Tập Nguyệt: “Lâu giáo chủ, người nói Thiên Nhất thần công đối với Tử Hà bí kíp, ai hơn thắng một bậc?” Lâu Tập Nguyệt đem cằm đặt trên đỉnh đầu tôi, thản nhiên nói: “Không đánh qua, không thể nào nói được.” Tô Mạc Phi gật đầu, “Tốt lắm, tạm thời tính không lệch sần sần như nhau.” Nói đến này, sắc mặt anh ta biến thành nghiêm nghị, trầm hạ tiếng nói nói: “Vậy Lâu giáo chủ nếu còn thương tổn Đường cô nương, tại hạ tuyệt đối không hội bỏ qua.”

Giống như nghe thấy được chuyện gì thú vị, Lâu Tập Nguyệt cười ha ha, tiếng cười dễ nghe êm tai gần gần rơi vào trong tai tôi. Sau đó hắn lật bả vai tôi qua, để cho tôi đối mặt hắn, cười nói: “Tiểu Tử, sư phụ đi đáp tạ thịnh tình khoản đãi của Thanh Viễn chưởng môn trước.” âm cuối cùng rơi bên tai tôi, người dĩ nhiên đã đến giữa hồ.

Huyền Tuyết sáng chói đốt sáng rực rỡ, cắt qua bầu trời xanh lam.

Xoay người, nâng kiếm, khua chiêu, đánh xuống, động tác liên tiếp như nước chảy mây trôi, còn chưa kịp nháy mắt

Tôi cả kinh há to miệng, trơ mắt nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt cầm Huyền Tuyết kiếm trong tay vút lên trời cao khua xuống, gió kiếm như đao, không lưu tình chút nào đâm về hướng Thanh Viễn chưởng môn đứng khoanh tay ở trong đình.

“Chưởng môn!”

Tô Mạc Phi gào hét lên, Lam Ảnh kiếm trong tay như vẽ ra tia chớp, dùng hết sức đi ngăn lại Lâu Tập Nguyệt.

Không biết là cố ý hay vẫn là vì sao, chiêu thức Lâu Tập Nguyệt vi hoãn, để cho Tô Mạc Phi có cơ hội ngăn trở Huyền Tuyết kiếm. Tô Mạc Phi xoay nhanh cảm tức nói với Lâu Tập Nguyệt: “Lâu Tập Nguyệt, người. . . . .” chớp mắt tiếp theo, Huyền Tuyết kiếm đè nặng Lam Ảnh kiếm xuống, giống như chẳng hề có trở ngại gì, thân kiếm va chạm mạnh liệt ở trên đình, ánh lửa toé ra.

“Đùng ầm” trời long đất lở, cả đình đều sụp đổ, phiến đá theo thế kiếm bị nứt thành hai nửa, chậm rãi đổ chìm vào trong hồ.

“Sư phụ!” Tôi sợ hai người bọn họ thực sự đánh nhau, một hồi quá thất thần, vội bay vọt qua giữ chặt Lâu Tập Nguyệt. Lâu Tập Nguyệt giương một chiêu kiếm đẹp thu hồi Huyền Tuyết kiếm, quay đầu cười cười với tôi: “Tiểu Tử không sợ nước?” Tôi đương nhiên sợ. Mắt nhìn ngoài trừ một tắc vuông nơi chúng ta đứng còn yên, những nơi khác đều bị chìm vào trong nước, tôi sợ nắm chặt hẳn.

“Thiên Nhất thần công, tàng thứ tám.”

Từ đầu đến cuối Thanh Viễn chưởng môn đứng sừng sững bỗng nhiên mở miệng nói, trong giọng nói không có chút tức giận. Ông ta nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt, ôn hoà bình tĩnh nói: “Năm nay, xem như lão phu thay Lâu giáo chủ trấn giữ. Song, ở Tĩnh Tâm trì nghe Tĩnh Tâm chú của lão phu, còn có thể tự nhiên luyện công, chỉ có một người là Lâu giáo chủ.”

Lâu Tập Nguyệt không phản bác, cười nói: “Đa tạ chưởng môn khích lệ.” nói xong, ôm tôi nhảy đến bên hồ, giữ chặt tay tôi xoay người rời khỏi. Khi mở lại miệng, tươi cười trên mặt hẳn rất là ôn hoà nhã nhặn, nói lời lãnh khốc: “Năm sau, tám năm chi ước đến. Lâu mỗ vô cùng chờ mong, đáng vẻ Huyền Tuyết kiếm uống no máu tươi, nhất định là mỹ lệ có một không hai”

Tôi bị khí thể tản mát toàn thân hẳn khiến khiếp sợ biến thành tim đập nhanh, theo bản năng quay đầu nhìn về phía sau. Tô Mạc Phi thẳng đờ đứng ở tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, nhìn chăm chăm Lâu Tập Nguyệt trong mắt phức tạp kịch liệt.

Ra Tử Thần phái, Lâu Tập Nguyệt ôm lấy tôi bay nhanh xuống dưới chân núi, tôi cuộn tròn trong lòng hẳn, trong đầu không ngừng hiện ra vẻ mặt Tô Mạc Phi vào khoảng khắc cuối cùng đó.

Lâu Tập Nguyệt chưa nói một chữ, hẳn dùng một chiêu, đã đem tất cả tự tin của Tô Mạc Phi đánh cho dập nát.

Còn có, Lâu Tập Nguyệt đã muốn luyện đến tầng thứ tám . . . . . ngực cảm thấy rất khó chịu.

Đợi hai chúng tôi ra khỏi khe núi sâu, hai gã thủ hạ Thiên Nhất giáo đã sớm im lặng đứng hầu giữ ở xe ngựa. Lâu Tập Nguyệt không liếc mắt nhìn bọn họ một cái, ôm tôi nhẹ nhàng tiến lên bước vào trong xe.

Mành xe vừa hạ, che khuất ánh nắng chói mắt bên ngoài, xe ngựa bắt đầu loạng choạng đi về trước.

Đối với tôi, khuôn mặt Lâu Tập Nguyệt nhu hoà đi rất nhiều, hẳn vươn tay kéo tôi vào trong lòng ngực, như muốn xác định cái gì, môi vội vàng dán lên môi tôi, khẽ mở răng, lưỡi luồn vào hôn sâu.

Mãi đến khi tôi hít thở không thông, hần mới buông lỏng môi tôi sừng đỏ ra, trong đáy mắt đầy ý cười khế cắn lên chóp mũi của tôi, giọng điệu oán giận nói: “Tiểu Tự, người đáng lẽ nên sớm trở về. Quần áo Tử Thần phải nhìn chướng mắt” Tôi lúc này mới phát hiện, hần mặc một bộ thanh sam giống như đúc Tô Mạc Phi. Nhưng, hai má bạch ngọc không tỳ vết, làm nền cho quần áo màu thiên thanh, nhìn đẹp lắm nha...

Dáng vẻ Lâu Tập Nguyệt lại giống như không cam tâm chút nào, chán ghét đang muốn nâng tay xe bỏ quần áo, dưới tay bỗng nhiên ngừng lại chút. Đồng tử như sao sáng khế loé lên, cười xấu xa để sát vào bên tai tôi, hần còn cố ý thổi hơi ấm vào bên trong, khiến cả người tôi run rẩy. Trong lòng lục phủ ngũ tạng gần như không chịu được, tôi mờ mờ nghe hần nói: “Tiểu Tự, giúp vi sư thay quần áo.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chúng Tôi Đoạn Tuyệt

Một câu nói, khiến cho tôi hoàn toàn ngây ngốc ở nơi đó.

Chuyện này.... cũng quá thành linh mà?

Hai má bỗng nhiên nóng bỏng hẳn, tôi ngay cả nói chuyện cũng nói lắp: “Sư, sư phụ, ở nơi này, không, ở trên xe ngựa. . . . .” Lâu Tập Nguyệt cười dùng đầu ngón tay chọc vào trán tôi, nheo mắt xinh đẹp nói: “Tiểu Tự nghĩ tới chuyện gì vậy, sư phụ chỉ là bảo người giúp thay đổi áo ngoài”. Tôi vừa nghe thấy, mặt thoáng cái nóng bỏng như có thể bốc hơi nước.

Tôi ngoan ngoãn vươn tay, ngón tay hơi run, ngốc ngốc cởi vạt áo hẳn. Lâu Tập Nguyệt cứ như vậy nghiêng người dựa vào thành xe, lẳng lẳng nhìn tôi, lòng tôi nháy bùm bùm. Vạt áo cởi bỏ sau, tôi hướng tới giúp hẳn cởi bỏ áo xuống, bỗng nhiên ngã xấp xuống, khi phục hồi tinh thần lại, tôi đã bị kìm chặt trước ngực hẳn.

Tôi hoảng sợ ngẩng đầu, tầm mắt đánh thẳng vào trong đôi mắt hẳn, bên trong ánh sáng luân chuyển, ánh sáng từ đôi đồng tử đen láy như đang hút vào linh hồn nhỏ bé của tôi.

Lâu Tập Nguyệt im lặng nhìn tôi hồi lâu, cúi đầu dùng cái trán vô cùng thân thiết chạm vào trán tôi, hỏi tôi: “Tiểu Tự, còn đau không?” Tôi nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói: “Đều khỏi rồi”. Lâu Tập Nguyệt hôn lên khoé mắt tôi, lại hỏi: “Kẹo ăn ngon không?” Tôi sửng sốt, lập tức hiểu hẳn nói chính là hộp kẹo kia, cảm giác hạnh phúc khiến cho tôi cảm thấy miệng cũng ngọt ngào, giống như hương vị còn ngay trong miệng. Tôi thấp giọng trả lời: “Ăn ngon, rất ngọt.”

Lâu Tập Nguyệt cười cười, ngón tay thon dài nắm lấy gáy tôi, lực đạo rất nhẹ rất dịu dàng vuốt ve. Tôi nhất thời run lên, có một cảm giác tê dại nói không nên lời truyền khắp toàn thân. Eo càng bị siết chặt, tôi cảm thấy sắc mặt Lâu Tập Nguyệt dần dần trở nên sẫm sẫm, hơi thở ở trên mặt tôi cũng trở nên nóng bỏng, tôi mơ hồ ý thức được sẽ như thế nào, thân mình cứng ngắc không động đậy chút nào.

Nhưng cuối cùng, Lâu Tập Nguyệt vẫn buông cánh tay ôm tôi ra, hãnh nâng tay lên không nặng không nhẹ véo má tôi, cười nói: “Tiểu Tự gấp rút lên đường rất vất vả, lần này, trước nhớ kỹ.” Lửa từ hai má tôi đốt thẳng tới bên tai.

Lúc này, tôi bỗng nhiên nhớ tới một việc, vội vàng lấy bọc hành lý của tôi lại đây, mở ra cúi đầu lục lọi tìm kiếm, khi nhìn tới viên kẹo nhỏ, tôi giống như dâng hiến vật quý đưa nó tới trước mặt Lâu Tập Nguyệt nói: “Sư phụ, loại kẹo Quế Hoa này rất ngon, Tiểu Tự để lại một cái cho người” Lâu Tập Nguyệt trong đồng tử khẽ loé sáng, cười mỉm nói: “Tiểu Tự thực ngoan. Đem một cái cuối cùng cho sư phụ.” Nói xong, không có động tác gì.

Tôi sợ run một khắc, đột nhiên nhớ tới trước kia lúc tôi nhìn không thấy, hãnh muốn tôi làm chuyện ‘hiếu kính’ hãnh, đỏ mặt đem kẹo lột vỏ, thật cẩn thận đưa đến bên miệng hãnh. Lâu Tập Nguyệt khẽ mở đôi môi, đầu lưỡi cố ý hay vô tình liếm lấy ngón tay tôi. Cái cảm xúc lưỡi mềm ấm áp tiếp xúc, khiến cho tay tôi suýt chút nữa run lên làm rớt kẹo.

Lâu Tập Nguyệt ngậm kẹo, kéo tôi qua hôn, đầu lưỡi nhân cơ hội đưa kẹo vào trong miệng tôi, buông ra cười nói: “Tiểu Tự thì ra lại thích như vậy, về sau hằng năm vị sư đều tặng” vẻ mặt tôi cứng đờ, trong miệng chậm rãi sinh ra một tia chua sót, trên mặt vẫn lộ ra tươi cười. Nhanh, rất nhanh Lâu Tập Nguyệt sẽ cởi bỏ độc tình cố, mà những lời nói ngọt ngào này, tôi rốt cục chẳng còn nghe được.

Tôi vươn tay cánh tay ôm lấy hăn cười, đậy mắt ngấn lệ nói: “Sư phụ, Tiểu Tự có thể không cần kẹo, chỉ cần về sau từng sinh nhật đều có người kè bên.” Biết rõ đó là hy vọng xa vời, tôi còn có lòng tham không đậy càng ngày càng muốn nhiều dụn dàng giả dối ấy.

“Cả đời?” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên hỏi ngược lại.

Tôi sửng sốt, cố sức gật đầu. Đúng, cả đời, cả đời tôi.

Lâu Tập Nguyệt có chút kích động hôn môi tôi, bàn tay ra sức vuốt ve lớp quần áo. Tôi cảm thấy bản thân mình giống như bị một ngọn lửa bao vây, sắp thiêu đốt, ngẩng đầu lên hơi thở dồn dập thở dốc, dựa vào một chút thanh tỉnh cuối căn môi không phát ra thanh âm.

Bỗng nhiên, Lâu Tập Nguyệt dừng lại tất cả động tác, nhìn về phía tôi dừng một lát, đem tôi đẩy ra một chút. “Chờ một chút.” Hăn hơi thở toàn bộ loạn nhịp nói. Tôi khó hiểu nhìn thấy hăn, Lâu Tập Nguyệt nhìn thấy, cười ha ha, gặm cắn vành tai tôi, môi dán lên lỗ tai nói ra từng chữ: “Ta thích nghe âm thanh của Tiểu Tự.”

Đêm hôm đó, hăn ôm tôi triền miên cả đêm.

Xa cách lâu gặp lại khiến cho Lâu Tập Nguyệt có vẻ rất động tình, hăn dụn đưa tôi, nắn nỉ tôi, so với trước kia mỗi lần đều kịch liệt. Sau đó, miệng tôi cũng đã muốn nói không ra một tiếng, còn nước nỏ, hoàn toàn không còn sức lực.

Không biết khi nào, tình hình mới ngừng, bởi vì sau cùng tôi rất bẽ mặt đã ngất đi.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, tôi mơ mơ màng màng cảm thấy có một bàn tay xoa ở trên lưng, tôi lúc đầu ngấn ra, tiếp sau tỉnh táo lại.”Đừng, sư phụ, đừng. . . .” Tôi kinh hoảng không kịp nghĩ lại, lấy tay đè lại cái tay

kia. Lâu Tập Nguyệt cũng không khó xử tôi, im lặng để mặc tôi dè lại không động nữa.

Tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Ngay tại đây lại nghe một giọng nói êm tai miễn cưỡng vang trên đỉnh đầu: “Tiểu Tự, sau khi trở về người nên tắm bổ nhiều.” Ngón tay thon dài nâng cằm tôi lên, để nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy lấp lánh, “Người thể lực quá kém.” Tôi nhất thời mặt đỏ tai hồng. Làm sao là tôi thể lực kém, rõ ràng là! Rõ ràng là có người rất không biết điều độ. . . . .

Lâu Tập Nguyệt nhìn thấy thái độ quẫn bách của tôi, hồn nhiên không biết tự xét lại còn cười ra tiếng, ngón tay nhẹ vỗ về môi sưng đỏ, bỗng nhiên nói nhỏ: “Tiểu Tự, nếu sư phụ không phải thiên hạ đệ nhất, người có thất vọng không?” Tôi bật người lắc đầu, ôm lấy cổ hăn nói: “Đương nhiên sẽ không.” Lâu Tập Nguyệt ý cười càng sâu sắc, vuốt sợi tóc tôi rũ trên ngực hăn, lời nói tự tin nói: “Nhưng dù vậy, ngoài trừ Thanh Viễn chương môn cùng Tuệ Minh phương trượng Thiếu Lâm Tự, ai cũng đừng nghĩ cùng ta liều mạng.”

“Phải” Tôi rất tin tưởng không nghi ngờ gì ra sức gật đầu.

Lâu Tập Nguyệt bị dáng vẻ ‘chân chó’ của tôi chọc cười, nâng mặt tôi hôn vài cái, dán môi kề bên tôi nói: “Cho nên, Tiểu Tự đừng quên lời nói ngày hôm qua, người phải cả đời đợi bên người ta. Để ta muốn nhìn có thể nhìn, muốn ôm có thể ôm. Đã biết chưa??” Hăn nói lời nói nồng nàn không muốn xa khiến cho tôi kìm không được mà lệ nóng doanh tròn, mới cúi đầu, nước mắt liền rơi xuống dưới ngực hăn.

Loại hứa hẹn này, nếu xuất phát từ tâm chân ý thực sự của hăn, tôi sẽ hạnh phúc đến độ ngất xỉu một trận. Rất đáng tiếc, không phải.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn cảm thấy rất thoả mãn. Bởi vì từ nay về sau, Lâu Tập Nguyệt không bao giờ ... sẽ đối với người khác nói những lời

giống thế này.

Sau khi cởi bỏ độc tình cố hấn sẽ không còn yêu thương ai nữa.

***

Tôi theo Lô Tập Nguyệt trở lại Thiên Nhất giáo, là lúc nửa tháng sau

Bởi do hấn rời khỏi hơn nửa năm, một hồi đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ bị giáo vụ cuốn lấy. Thiên Nhất giáo hộ pháp Tả Tấn đến cầu kiến, nói muốn gặp hấn bàn giao công việc, trong khoảng thời gian hấn không có đây xảy ra không ít chuyện lớn.

Bởi vì do Lô Tập Nguyệt, trên đường đi tôi gần như không ngủ được bữa nào ngon giấc, cứ như thế này vất vả mới tìm được lấy cố, vội vàng về phòng mình ngủ một giấc. Cảm giác ngủ một cái cũng đã lâu mới tỉnh lại, sau đó tôi liền nằm trên giường, nghiêng đầu đánh giá chung quanh. Hồi lâu không trở về, bài trí trong phòng đều khiến cho tôi cảm thấy có chút xa lạ.

Quên mất thời gian, Lô Tập Nguyệt cũng gần xong chính sự, tôi ngồi dậy chuẩn bị rửa mặt chải đầu chuẩn bị một chút đi gặp hấn. Đúng lúc cửa bị đẩy ra..

Tôi hơi kinh ngạc nhìn bóng hình xinh đẹp vào phòng, sau đó phục hồi lại tinh thần, kêu một tiếng: “Tử Yên tử.” Tử Yên buông quần áo sạch sẽ trong tay, nói: “Tiểu Tự, nước chuẩn bị rồi, quần áo tắm rửa ở chỗ này.” Nói xong nhanh nhẹn đi đến bên giường tôi, hỏi tôi: “Thân mình không có việc gì chứ?” Tôi trả lời chị: “Cám ơn Tử Yên tử, đều tốt lắm.” Tử Yên cười gật đầu, “Vậ là tốt rồi.”

Giống như lơ đãng, ánh mắt chị ta khi đảo qua gáy tôi bỗng nhiên dừng lại.

Tôi biết Tử Yên thấy cái gì, rất là xấu hổ đem áo kéo kéo, che khuất dấu vết tình – yêu để lại, lại vẫn là đỏ mặt.

Lại bỗng nhiên, trong tai nghe thấy một tiếng thở dài sâu kín.

Tôi nâng lên mắt, khó hiểu nhìn Tử Yên thở dài, phát hiện chị ấy giờ phút này ánh mắt nhìn tôi rất kỳ quái, không phải oán hận, không phải ghen tị, mà là thương hại sâu sắc.

Chị ta nắm tay tôi, hơi lạnh từ ngón tay phủ lên mặt tôi, khiến cho nhin không được muốn né tránh.

“Tiểu Tự, muội càng ngày càng xinh đẹp.” Chị ta nói với tôi, trong giọng nói không ít hàm ý ca ngợi “Khó trách công tử lại mang muội về”

Toàn thân tôi chấn động, trợn to mắt nhìn chị.

Tử Yên nói tiếp: “Bảy năm trước, công tử ra ngoài, nói muốn đi tìm một cô gái, đúng là khi hắn về lại mang theo muội. Khi đó ta cứ cảm thấy tò mò. Mãi cho đến nửa năm trước kia, lần công tử bế quan cuối cùng, ta đưa đồ ăn thức uống vào, phát hiện có chuyện bất ngờ. Hắn không có đang luyện công, mà nhìn một bức tranh xuất thần, thế nhưng ngay cả ta vào mà cũng chưa nhận thấy được.”

Lòng tôi như bị vạch ra một cái lỗ hồng, một cái nghi vấn nảy lên trong lòng vẫn bị tôi dùng áp lực chôn sâu: Lâu Tập Nguyệt dùng tình cố, vì sao không chọn người khác, cố tình ‘thích’ tôi?

Tôi nháy mắt rồi chớp mắt nhìn chăm chăm đôi môi xinh đẹp của Tử Yên, nhìn thấy chúng nó hơi hơi khép mở, không có bất kỳ lực nào đi ngăn cản chị ta nói ra lời tàn nhẫn:

“Sau đó, ta lại trộm đi vào một lần, kinh ngạc phát hiện, dung mạo cô gái trên bức tranh kia, có vài phần giống muội.”

***

Khi Lâu Tập Nguyệt đẩy cửa vào, tôi ngồi yên trên giường, ngơ ngác nhìn hấn không có phản ứng. Hấn thẳng tiến lên ôm tôi, cười ở bên tai tôi: “Tiểu Tự nghỉ ngơi tốt chứ?” thấy tôi hồi lâu không có mở miệng, hấn buông ra nhìn mặt tôi, tươi cười trên mặt nhạt dần: “Làm sao vậy?”

Tôi chỉ nhìn hấn, không có hé môi.

“Tiểu Tự là không thoải mái sao?” Lâu Tập Nguyệt nhận thấy dị thường, hỏi tôi: “Sư phụ gọi người ta kêu thầy thuốc đến.” Hấn xoay người muốn đi, tôi vừa thấy bóng dáng hấn đi liền sợ hãi, rất sợ hấn giống lần trước vậy, rời đi không bao lâu, một hồi đến còn một chương giết tôi.

“Sư phụ, con không sao, thật sự!” Tôi vội vàng ôm lấy tay Lâu Tập Nguyệt, vội la lên: “Con ngủ rất ngon, có chút choáng váng đầu.” Lâu Tập Nguyệt quay lại dò xét tôi vài lần, nâng tay sờ mặt tôi cười nói: “Tiểu Tự ngoan.”

Tôi vươn cánh tay ôm lấy eo hấn, đầu vùi vào người hấn. Lâu Tập Nguyệt xoa xoa bả vai tôi, bỗng nhiên xoay người bế tôi lên, cười túm túm nhìn vào mắt tôi nói: “Nước đều chuẩn bị tốt, Tiểu Tự vì sao còn không cần? Chẳng lẽ. . . . .” Hấn cố ý kéo dài giọng, mặt đề sát vào môi tôi hôn một cái, trêu chọc nói: “Chẳng lẽ, là đang chờ sư phụ?”

Đồng tử hấn như câu hồn người, tôi nhìn thấy, trong lòng tưởng tượng đến lời nói vừa rồi của Tử Yên, tựa như muốn xé toạc nỗi đau ấy. Như vậy một đôi mắt xinh đẹp, thật sự là xuyên thấu qua tôi, nhìn thấy một người con gái khác sao?

Lâu Tập Nguyệt đặt tôi ngồi trên chiếc ghế ở sau bình phòng, hấn khoanh tay thử nước ấm, sau đó vươn tay cởi quần áo của tôi sạch sẽ. Ở trước mặt hấn loả như vậy, bất luận từng có nhiều lần, tôi vẫn cảm thấy rất

thẹn thùng. Tôi theo bản năng dùng quần áo che khuất thân thể, lại bị hắn nắm lấy tay.

“Đừng che, Tiểu Tự.” tiếng nói hắn trầm thấp, ánh mắt nóng rực dừng trên người tôi, chuyên tâm giống như mỗi một tắc làn da đều dùng môi hôn. Ngón tay hắn vuốt ve xương quai xanh của tôi, trong đáy mắt đầy dự vọng không cầm được ý cười “Không nghĩ tới, lúc trước kia là con mèo nhỏ, bây giờ lại như vậy. . . . . Động lòng người.”

Ngón tay mang theo ngọn lửa chậm rãi đi xuống, tôi bỗng nhiên một cái giật mình, nắm tay hắn. Khi Lâu Tập Nguyệt thoáng kinh ngạc nhìn chăm chú, tôi hỏi hắn: “Sư phụ, Tiểu Tự đẹp không?” Lâu Tập Nguyệt cup mắt cười yếu ớt, không nói gì, cúi đầu hôn lên mặt mày tôi, hôn cẩn thận như vậy, dịu dàng vô cùng.

Ngực bị rút hết không khí hơi thở không thông, cảm thấy áp bách, khiến cho tôi hít thở khó khăn. Tôi lại luyến tiếc buông hay tay ôm lấy hắn. Khóe mắt khẽ liếc qua khối ngọc bài trên vạt áo hắn, lớn mật ôm lấy đầu hắn, đem môi nghênh đón dẫn dắt..

Đó là bay ngã vào lửa, cuối cùng một hồi điên cuồng.

Tôi chưa bao giờ giống đêm nay, chủ động như thế đón ý hòa theo hắn, hôn môi hắn, một lần rên rỉ – gọi tên hắn.

Khi tất cả thủy triều nồng nàn rút lui, Lâu Tập Nguyệt mệt mỏi nằm ở bên người tôi, ôm tôi chìm vào giấc ngủ.

Bóng đêm tràn vào, tôi dưới ánh trăng mở mắt. Thân thể mệt chết đi, đối với tôi lại không có chút buồn ngủ nào. Tôi nghiêng đầu nhìn thấy hắn ngủ bên cạnh, chỉ cảm thấy nhịp tim đập cũng chịu sự khống chế, sau một hồi, run rẩy vươn tay, điểm trúng huyệt đạo hắn.

Tôi xoay người bước xuống, đi đứng có chút chút loạng choạng đứng không được, vịn lấy đầu giường, hít sâu mấy hơi, quặc quần áo qua loa, sau đó tìm quần áo hỗn độn trên mặt đất, tìm lấy miếng ngọc bài kia.

Miếng ngọc bài này khi hãn mang tôi đi Tử Thần phái, cố ý để lại cho Tả Tấn, để cho gã ta ở Thiên Nhất giáo xử lý giáo vụ. Tôi siết chặt ngọc bài, cả người đều phát run. Tôi không có dũng khí tự miệng mình hỏi Lâu Tập Nguyệt hãn coi tôi là ai, tôi sợ hãi nghe chính câu trả lời từ hãn, sợ so với lời từ Tử Yên nói ra, còn khiến tôi đau thống khổ gấp trăm ngàn lần.

Cái cảm giác đau này, tôi chịu không nổi.

Cho nên, tôi quyết định tự bản thân mình xem. Tôi không tin Tử Yên nói, tôi chỉ tin tưởng tận mắt mình nhìn thấy

Có miếng ngọc bài này, tôi rất thuận lợi đi vào gian thạch thất. Lâu Tập Nguyệt vẫn không cho phép tôi vào, tôi tìm kiếm một hồi, mới thấp sáng được ngọn nến trên bàn đá, ở bên trong tìm kiếm chung quanh. Tay không ngừng run rẩy, lòng tôi có tiếng hò hét: ngàn vạn lần đừng để cho tôi tìm được, ngàn vạn lần đừng. Bức tranh gì đó, tất cả đều là lời nói bịa đặt của Tử Yên

Đột nhiên, các hộp gỗ trên đỉnh bị tôi đánh rơi xuống, một cuộn tranh ‘lộc cộc’ lăn ra. Tôi kinh ngạc nhìn thấy nó, động tác đều dừng lại.

Tựa như trải qua một đời vậy, tôi chậm rãi khom thắt lưng, run rẩy cầm bức họa cuộn, mở ra từng chút... . . . . .

***

Tôi biết có người bước vội vào, tôi cũng biết người đó là ai, đối với người đó tôi vẫn ngòi xồm trên mặt đất, nhìn bức họa cuộn tròn trong tay, không hề chớp mắt.

Người nọ đứng phía sau tôi, im lặng không lên tiếng.

“Sư phụ” tôi gọi hắn, đầu ngón tay vuốt ve chữ ” Triệt” đề trên bức tranh, nói: “Cha người hoạ dung mạo mẹ con.” Đưa lưng về phía hắn, tôi đem bước hoạ cẩn thận cuộn tròn lại, tiếng nói cứng nhắc giống như mặt nước tĩnh mịch, tôi nói với hắn: “Sư phụ, bảy năm trước, người vì sao ngàn dặm xa xôi đến khách điểm Thiên Môn vậy? Hơn nữa, khéo như vậy cứu con, còn đối với con tốt như vậy, vì cái gì chứ?”

Lâu Tập Nguyệt vươn tay nắm bả vai tôi, kéo tôi ôm vào lòng ngực..

“Sư phụ không trả lời, là để cho Tiểu Tự tự nói chẳng” Tôi mặc để hắn ôm, ánh mắt nhìn hư không phía trước, nhập vào cơ thể lạnh như băng, “Cha người Lâu Triệt không nỡ giết mẹ con, tẩu hỏa nhập ma mà chết. Cho nên người tới giết thay. Nhưng người làm sao có thể để cho người phụ nữ đó chết dễ dàng chứ? Cho nên người để cho một đám đốn mạt làm nhục nàng cho tới chết. Không nghĩ tới con nàng ta mạng lớn, lửa lớn cũng thiêu không chết, người nghĩ cũng vừa dịp, mang về chờ nàng lớn lên một chút, tùy tiện cho một gã nào đó để luyện võ công, lại nói còn có thể giúp người giết người. Sau đó, chính là người luyện Thiên Nhất thần công. Người đã nói ‘cừu hận trên đời này, đều phải dùng máu mới rửa sạch’, nàng là lựa chọn thích hợp nhất. Nhưng người làm sao có yêu nàng ta được, đành phải dùng độc tình cõ, trước yêu thương nàng, sau giết nàng. Mà nàng vậy mà tự mình đưa lên cửa cho người giết, một lần, hai lần còn chưa đủ, thật là tiện đó.”

Lâu Tập Nguyệt cánh tay ôm tôi bắt đầu phát run

Hoá ra khi đau đến cực điểm, tâm cũng bị tê liệt. Tôi cứ như vậy từng chữ từng chữ nói ra, rất bình tĩnh.

Tôi hỏi hắn: “Sư phụ, Tiểu Tự nói vậy, đúng không?”

“Tiểu Tự. . . . .” Lâu Tập Nguyệt đem cái trán để trên đỉnh tóc tôi, gọi tôi. Tiếng nói có chút run, nhưng một chữ cũng không phản bác.

Một chữ đều không có.

Trong mắt ngay cả nửa giọt nước mắt cũng chảy không ra, giống như cả linh hồn cũng bị rút ra.

Ngạo mạn chậm rãi xoay người sang chỗ khác, đối mặt hẳn.

Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi, trong ánh mắt toát ra kịch liệt, khẩn trương nói: “Tiểu Tự, ta về sau sẽ không bao giờ ... làm người bị thương nữa, ta sẽ. . . . .”

“Chát!” một tiếng tát vang lên, xé nát lời nói sau của hẳn.

Tôi giơ tay lên, dùng hết sức đánh xuống.

Lâu Tập Nguyệt không tránh không trốn, giật mình đứng ở nơi đó, đồng tử tối đen co rút run rẩy

Tôi nhìn hẳn hai má dần dần đỏ lên, đã không có cảm giác gì, mặt không chút thay đổi hỏi hẳn: “Lâu Tập Nguyệt, nhìn thấy ta xuân ngọc như vậy, có phải người cũng muốn cười?”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tôi Vô Tình

Chớp mắt tiếp theo, cảm bị lực mạnh bạo nắm lấy, Lâu Tập Nguyệt cúi đầu không để cho tôi kháng cự hôn môi tôi. Khiêu mở khớp hàm, điên cuồng đoạt lấy.

Hôn quá đột ngột, khiến cho đầu óc tôi nhất thời trống rỗng, cảm giác lạnh như băng làm mất đi sự ma sát giữa đôi môi thấm thấu vào tận đáy lòng.

Người này hôn tôi là ai vậy? Là Lâu Tập Nguyệt, hại chết mẹ tôi. Tôi ngây người một lát, ra sức giãy dụa, khớp hàm bởi vì phía dưới bị kiềm chặt không làm được gì, chỉ có thể để mặc hắn tùy ý tàn phá, tay đẩy hắn ra, lại bị hắn dễ dàng nắm lấy hai tay bắt chéo ra sau lưng, hoàn toàn chẳng còn lực nào để đánh trả.

Tôi dừng lại tất cả phản kháng, cương cứng tại chỗ để mặc hắn hôn. Ngực càng ngày càng đau, giống có một con dao nhỏ ở bên trong không ngừng cắt xé trở mình tứ phía. Nên tỉnh, Đường Tự. Người này từ đầu chí cuối, không có một câu một lời nói thật, không có nửa phần thật tình, người còn lưu luyến hắn cái gì? Hắn hại mẹ người, cũng một chương suýt chút giết người..

Tôi rất cực suy nghĩ cẩn thận, trận này đem bản thân mình vùi trong bụi đất, toàn tâm toàn ý đánh cược tình cảm, chỉ có từ đầu đến cuối đều là lợi dụng cùng lừa gạt. Hắn là kẻ thù, không phải ân nhân, lại không phải người yêu.

Nhưng, vì sao tôi còn cảm thấy ngực đau?? Cái cảm giác đau đớn này giống như thân thể bị xé rách, khiến cho hai chân tôi gần như đứng thẳng không được.

Không biết qua bao lâu, Lâu Tập Nguyệt cũng buông lỏng tôi ra, nâng tay nhẹ nhàng vuốt môi run của tôi, nói nhỏ nói: “Tiểu Tự, ta khi đó quả thực muốn giết mẹ ngươi, cũng quả thực muốn lợi dụng ngươi. . . . .”

“Vậy ngươi động thủ đi.” trong lời nói tôi không mang theo chút tình cảm nào nữa cắt ngang lời hăn nói, nhướng mi, lạnh lùng nhìn về phía hăn: “Lâu Tập Nguyệt, ngươi có thể cho ... ta một chương nữa, giống như lần trước giết ta như vậy là tốt rồi. Dù sao bằng võ công của ta trốn cũng không thoát” đồng tử Lâu Tập Nguyệt rung mạnh lên, trong đáy mắt trong suốt có bóng dáng tôi, lại có vẻ như trống rỗng, giống như đêm tối tịch mịch.

Hăn đối với tôi gần từng tiếng nói: “Ngươi xem qua lá thư rồi, còn hỏi ta như vậy?”

Tôi biết hăn nói chính là phong thơ nào, nhưng mà tôi bây giờ, không muốn cùng hăn nhiều lời dù một câu, càng không có tâm tư giải thích. Tôi nhìn thẳng vào mắt hăn, nói: “Xem thì sao?? Lâu Tập Nguyệt, ngươi sau này nói mỗi một chữ, ta cũng không bao giờ tin nữa.” Thân hình tôi bỗng nhiên không xong chênh vênh choáng váng.

“Tiểu Tự.” Lâu Tập Nguyệt vội vàng nâng đỡ tôi, bàn tay thăm dò xét độ ấm trên trán tôi, vội la lên: “Trên người ngươi nóng quá”. Nói xong xoay người ôm lấy tôi, vội vàng đi ra ngoài.

Tôi vừa rồi vẫn còn đầu váng mắt hoa, bây giờ trước mắt lại biến thành màu đen. Dựa vào chút ý thức còn lại, tôi liều mạng tránh cái ôm của hăn, mơ hồ nói: “Lâu Tập Nguyệt, ngươi còn giả bộ làm cái gì, ta không cần ngươi vờ vĩnh. . . . .”

***

Thân mình nhẹ bay bay phiêu bồng giữa không trung, sương mù trước mắt bao phủ, tôi hoàn toàn không biết đang ở nơi nào.

“Tiểu Tự, Tiểu Tự. . . . .”

Bỗng nhiên, một giọng nói dịu dàng của phụ nữ vang lên, rất quen tai, tiếng nói kéo tôi trở ngược không gian. Tôi nhìn thấy một người phụ nữ mặt mày xinh đẹp ngoắc ngoắc tôi, là mẹ. Tôi mừng rỡ như điên chạy về phía bà, muốn ôm bà, mẹ mỉm cười tủm tỉm vuốt ve đầu tôi nói: “Hôm nay sinh nhật Tiểu Tự, mẹ mua cho con kẹo ngon nhất nè” Tôi vui vẻ vươn tay đón lấy, mà đôi tay trắng nõn nắm kẹo kia bỗng nhiên toát ra máu tươi, máu sền sệt dính từ đầu ngón tay rơi vào lòng bàn tay tôi.

Tôi sợ tới mức mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ ngẩng đầu, mẹ đang khóc, trên mặt mũi đều là máu, máu tươi chảy ồ ồ không ngừng. Cảnh vật chung quanh đều khấn trương. Biển lửa đầy trời, hé ra khuôn mặt dữ tợn tươi cười, mùi ghê tởm của da thịt bị đốt trọi. . . . .

“A –!”

Tôi thét chói tai ôm lấy đầu.

Đột nhiên, một bàn tay thon dài mạnh mẽ cầm tay tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía người kia. Đuôi phượng cong lên, đồng tử đen như mực ónh như ngọc, phong thái trác việt, giống như thần tiên.

Hắn dịu dàng cười nói với tôi: “Tiểu Tự, đến đây, đi cùng sư phụ.” Vừa nói, vừa lôi kéo tôi vào bóng tối đen phía trước.

Tôi mơ màng theo sau hắn, chìm vào bóng tối không có giới hạn. Sư phụ, sư phụ. . . . .

Cả người chấn động dữ dội!!

Không, tôi không có sự phụ! Là hấn hại chết mẹ tôi! Là hấn!

Tôi biết là bóng đèn, nhưng mà tôi giãy dụa không ta khỏi tay hấn, gấp đến độ muốn kêu, lại như là ách kêu không ra tiếng.

Lúc này, trên môi đột nhiên ấm áp, sau đó một dòng nước ngọt lành chảy vào trong miệng tôi, giảm bớt ngọt lửa như thiêu đốt trong cổ họng khó chịu. Ngón tay tôi co rút nắm chặt đệm chăn, hoàn toàn tỉnh lại.

Lâu Tập Nguyệt dứt tôi uống nước xong, đứng dậy nói chuyện với thầy thuốc trong phòng. Hấn lệnh thầy thuốc làm cho tôi tắm bổ thân thể cho tốt, nhiều bổ dưỡng một chút. Thầy thuốc bầm dạ bầm vâng, sau đó ra cửa.

Tôi không có mở to mắt, chỉ nghe thấy Lâu Tập Nguyệt xoay người đi đến bên giường tôi, ngón tay có chút lạnh cả người sờ sờ cái trán tôi, giọng điệu ôn nhu vang bên tai tôi nói: “Tiểu Tự, ta biết người tỉnh.”

Tôi cũng không muốn làm bộ, chậm rãi mở ra mi mắt, từ dưới hướng lên trên đánh giá hấn.

Không biết là do vì lưng ngược ánh sáng nên sắc mặt Lâu Tập Nguyệt thoát nhìn rất kém cỏi. Hấn vuốt ve hai má tôi, ở bên giường ngồi xuống, thanh âm có chút mờ mịt không chừng: “Tiểu Tự, hoá ra người đều biết hết rồi.”

Tôi cười lạnh một tiếng, yết hầu khô khốc khàn khàn mở miệng nói: “Lâu Tập Nguyệt, người bây giờ không giết ta, cuối cùng có một ngày, ta sẽ giết người báo thù cho mẹ.” Ngón tay phủ trên mặt tôi bỗng nhiên dừng lại. Trong lòng tôi rõ ràng biết bản thân mình là người nói si nói mộng, cho dù tôi vùi đầu khổ luyện hai mươi năm nữa cũng không chắc có thể bằng hấn bây giờ. Nhưng tưởng tượng đến dáng vẻ mẹ bị chết thảm, tôi liền hận không thể cho hấn một kiếm.

Lâu Tập Nguyệt giống như giật mình, nhìn tôi không chớp mắt, ánh sáng trong đáy mắt dần dần ảm đạm xuống. Rồi sau đó hần mở miệng nói: “Tiểu Tự, nếu ta nói ta không có giết chết. . . . .”

“Người cũng từng nói qua cả đời rất tốt với ta, ta muốn cái gì, người đều đáp ứng phải không.” Tôi nói mang theo nét châm biếm tiếp ngang lời hần, đối diện thẳng vào ánh mắt hần, cắn răng nói: “Ta đây muốn mạng của người, người cho không?”

Lâu Tập Nguyệt không nói nữa, thật lâu sau, trầm giọng nói: “Đường Tự, trừ người ra, không ai dám cùng ta nói chuyện như vậy mà còn có thể còn sống.” Tôi gật đầu, cười: “Đúng, ta là đặc biệt. Trừ bỏ ta, sẽ còn ai ngu xuẩn như vậy?? Cho nên Lâu giáo chủ chuẩn bị cho ta chết kiểu gì? Một chưởng đánh chết rất đơn giản, tiếp theo đối dao nhỏ, roi, hay vẫn là. . . . .” Trên mặt ẩm ướt, tôi giống đã không có tri giác, chờ dẫn đóng mở môi nói ra từng chữ.

Lâu Tập Nguyệt cau mày, tôi nghĩ hần đã tới lúc nổi giận, hần cúi người xuống ôm lấy tôi. Tôi đẩy hần ra, trên tay cũng chẳng còn khí sức, chỉ có thể nắm lấy quần áo hần, tay không ngừng run rẩy.

“Tiểu Tự”, tiếng nói của hần trầm thấp, đã không còn réo rắt như bình thường, ở bên tai tôi lẩm bẫm khuyên nhủ: “Tiểu Tự, hãy quên trước kia, chúng ta một lần nữa bắt đầu, được không? Ta sẽ đối xử tốt với người gặp tội, chỉ đối tốt với mỗi người thôi”

Nói dối rất dễ trầm mê kẻ khác, giống như thần chú cổ len lỏi vào chỗ sâu nhất trong lòng tôi.

Mồ hôi lạnh chảy róc rách xuống. Tôi nhắm mắt lại, trừ bỏ hận, còn có lòng trống trải vô cùng. Hít sâu một hơi, tôi đáp lời hần: “Lâu Tập Nguyệt, ta làm không được.”

***

Tôi nhiễm phong hàn, bởi vì ăn mặc rất đơn bạc quỳ lâu trên mặt đất ở thạch thất lạnh như băng. Qua vài ngày, cơn sốt rất cực lui xuống, thân thể trong một lúc thì không có cách nào khôi phục lại dáng vẻ trước đó..

Tôi bắt đầu trở nên có chút thèm ngủ, ngủ sau liền làm mộng, mơ thấy Lâu Tập Nguyệt ôn nhu ôm tôi, hôn môi, mỉm cười, ngọt ngào dầy dụa. Mà mỗi lần, lại là trong cơn ác mộng lửa lớn đầy trời khiến tôi bừng tỉnh lại.

Ngày này, Lâu Tập Nguyệt như thường ngày lui tới, ôm tôi ngồi trong lương đình, một ngụm lại đút cho tôi ăn cái gì. Tôi ghét, không chịu hé miệng. Lâu Tập Nguyệt cũng không tức giận, buông điếm tâm trong tay, đem cầm đặt lên gáy tôi phun hơi thở ấm, nói với tôi: “Tiểu Tử, chỉ bằng thân thể bây giờ của ngươi, có thể giết ta sao?”

Tôi cứng đờ cả người, ngẩn ngơ nhìn hắn đưa tới bên miệng bánh Phù Dung.

Phía sau bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng ngọc bội leng keng, theo tiếng một bóng hình xinh đẹp nhanh nhẹn bước vào trong đình, đặt trên bàn dĩa và trái cây.

“Công tử.” Tử Yên hơi hơi quỳ gối bái lễ với Lâu Tập Nguyệt, khi ánh mắt đảo qua tôi thoáng dừng lại một chút.

Lâu Tập Nguyệt “Ừ” một tiếng, tùy ý đáp lại: “Ngươi đi đi.”

Tử Yên xoay người bước được hai bước chân ra, thân hình bỗng nhiên cứng đờ, sau một lúc lâu, quay người lại không dám tin mà nhìn về phía hắn, đồng tử run run kịch liệt, “Công tử, ngươi muốn ta. . . . .”

Lâu Tập Nguyệt dùng đầu ngón tay lau chút bọt dính trên khoé miệng tôi, không có liếc nhìn chị ta một cái, nói: “Niệm tình ngươi theo ta lâu như vậy, ta không giết ngươi.”

Thân hình Tử Yên run rẩy tựa như ánh mặt trời vỡ vụn khi chiếu lại đây, chị ta nhìn chăm chăm Lâu Tập Nguyệt âm rung nói: “Công tử, ta vì ngươi, ngay cả thân nhân cũng không màng, đi theo bên cạnh ngươi suốt chín năm. Ngươi hiện tại, muốn ta đi?”

Lâu Tập Nguyệt lại cầm một miếng bánh đưa đến bên môi tôi, dịu dàng nói: “Tiểu Tự, ăn nhiều một chút.” Tôi hoàn toàn không ngờ, nhìn sắc mặt Tử Yên trắng bệch như tờ giấy, ngực không hiểu vì sao đau xót. Cảm tình của chị ấy đối Lâu Tập Nguyệt, so với tôi còn dài hơn, nhưng bây giờ, lại rơi vào kết cục như vậy. Tôi cứng ngắc quay đầu lại, nhìn khuôn mặt tuấn nhã xuất trần gần trong gang tấc.

Người này, hẳn thực sự có tim sao?

Từ sau ngày ấy, đây là lần đầu tiên tôi không lảng tránh mà nhìn thẳng hẳn, trong đồng tử Lâu Tập Nguyệt bỗng sáng ngời, cao hứng hôn mặt tôi một cái, “Sư phụ biết Tiểu Tự có cảm tình với nàng, cho nên không giết nàng.” “Bằng không?” Tôi hỏi hẳn. Lâu Tập Nguyệt cười cười, nâng nhẹ tay khê vỗ.

Hai cái giáo đồ đều từng người đang cầm một cái khay đến gần trước, quỳ gối xuống trước hẳn. Lâu Tập Nguyệt nói với bọn họ: “Vạch ra, để cho Tử Yên nhìn xem.” Hai người kia vâng dạ, đến trước người Tử Yên lung lay sắp đổ, lấy tay vạch trần một khay, trên mâm có mảnh khăn

“A! A a –”

Tiếng thét của Tử Yên từ trong cổ họng bộc phát ra. Tôi không tự chủ được chuyển mắt đi xem, lại bị Lâu Tập Nguyệt bưng kín mắt, “Đừng nhìn Tiểu Tự.” Tôi kéo tay hẳn không ra..

Trong tai nghe thấy tiếng Tử Yên kêu vài tiếng, ngay cả giọng cũng bị phá vỡ, khi mở lại miệng, thanh âm khàn khàn rất dọa người: “Ngươi, ngươi cắt đầu lưỡi hai người bọn họ. . . . .”

“Tuỳ tiện nghĩ luận lão giáo chủ, tự mình thả người vào thạch thất, mỗi một điều đều cũng đủ cho bọn họ đi tìm chết.” Lâu Tập Nguyệt nhìn về phía ánh mắt Tử Yên, bình tĩnh vô cùng: “Cho nên, Tử Yên, người còn cảm thấy oan uổng không?”

Tử Yên loạng choạng lui về sau từng bước, nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn hẳn, bỗng nhiên cười điên cuồng, như là điên rồi nói: “Được, tốt lắm, không hổ là người, đủ độc ác đủ tuyệt tình.” Tử Yên rơi lệ, oán khí dày đặc bóp méo khuôn mặt kiêu diễm, chị ta chia vào người của tôi nói với Lâu Tập Nguyệt: “Một ngày nào đó người cũng sẽ nếm lấy, cảm giác tim bị moi ra, bị người dẫm nát trên mặt đất.”

Ngực bị túm chặt đau vô cùng. Tôi nhin không được nắm lấy vạt áo, mở miệng nói với chị ta trước Lâu Tập Nguyệt: “Tử Yên tử, tử đi đi.” Đừng cùng người tuyệt tình này mà rồi rằm nữa. Về phần chị ta nói câu nói đó, tôi đã sớm cảm thụ được cảm giác đó. Tôi rất muốn trốn khỏi cái ôm ấp khiến cho người ta phát lạnh này, nhưng bây giờ tôi không thể đi được.

Tôi muốn báo thù, tôi phải ở lại.

Tử Yên liếc mắt nhìn tôi sâu sắc, im lặng xoay người rời đi. Bóng dáng mảnh khảnh dưới ánh mặt trời nóng rực chói mắt, giống bất kể lúc nào đều có thể bị gió thổi tiêu tán đi mất, gầy yếu đến đáng thương.

Trên môi bỗng nhiên mềm nhũn, cũng là Lâu Tập Nguyệt hôn môi tôi. Tôi giãy dụa tránh ra, lạnh lùng nhìn hẳn. Về mặt Lâu Tập Nguyệt trong đáy mắt tràn đầy ôn nhu, khẽ động khóe môi, lộ ra một nụ cười thản nhiên, ánh mắt mong mỏi nhìn tôi nói: “Tiểu Tự, về sau sư phụ cũng chỉ có mình người .”

Tôi không có hé răng. Nhìn hẳn sau một hồi, dời tầm mắt lãnh đạm nói: “Lâu Tập Nguyệt, người đem độc tình cổ giải đi. Người cái dạng này, người không biết là ghê tởm sao, ta cảm thấy thế.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tôi Thỏa Hiệp

Cánh tay ôm lấy tôi bỗng nhiên cứng đờ.

Tôi gỡ từng ngón tay hẳn, đứng lên, trước mắt lại là một hồi chóng mặt, khiến cho tôi chỉ có thể đứng ở một chỗ hồi lâu mới có thể nhìn thấy đường. Tôi hít sâu, thẳng lưng, không dám quay lại nhìn về mặt Lâu Tập Nguyệt, cất bước hướng vào phòng đi tới Không ra vài bước, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, thân mình đột nhiên ngã xuống. Mơ mơ hồ hồ khi nghe thấy Lâu Tập Nguyệt ôm ta, kinh hoàng thất thố la lên.

Tôi chỉ hôn mê lập tức khôi phục ý thức, giãy dụa mở to mắt, phát hiện bản thân mình đã nằm ở trên giường. Lâu Tập Nguyệt đứng ở bên giường, quay đầu nhìn ngoài phòng, vẻ mặt có chút lo lắng cau mày lại

Tôi chậm rãi lấy lại sức, muốn chống đỡ ngồi dậy. Lâu Tập Nguyệt nhận thấy, quay đầu lại vươn tay đè lại bả vai tôi nói: “Tiểu Tự, người nằm đi, chờ thầy thuốc đến.” Vừa dứt lời, một lão đại phu vội vội vàng vàng được người dẫn vào phòng.

Tôi cũng thật sự không có sức mà cậy mạnh, nằm lại giường, để cho thầy thuốc bắt mạch giúp tôi. Lão Đại phu nín thở ngưng thần, ngón tay đặt nhẹ lên kinh mạch, Lâu Tập Nguyệt kìm không được hỏi: “Nàng làm sao vậy? Vì sao gần đây luôn như vậy?” Lão Đại phu không nói gì, sau đó đứng lên cười nói với Lâu Tập Nguyệt: “Chúc mừng Lâu giáo chủ, vị cô nương này là có hi.”

Vẻ mặt của tôi ngây người. Nhìn gương mặt Lâu Tập Nguyệt, thế nhưng hẳn còn ngẩn ngơ hơn cả tôi.

“Nàng, nàng có thai?” Hãn lâm bầm nói, giọng điệu không dám tin.

Lão đại phu tóc hoa râu gật gật đầu vuốt râu: “Có thể có thai được hai tháng.”

Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên vọt tới bên cạnh tôi, ôm lấy tôi, không chỉ có hai tay, hãn dùng cả thân mình đều đang run rẩy. Hãn cao hứng cười ha ha, hưng phấn kể sất tại tôi nói “Tiểu Tự, người nghe thấy không, người có con của chúng ta, người nghe thấy không.”

Tôi khờ ngốc để mặt hãn ôm chặt, bị cảm giác hãn mừng rỡ không hề che dấu bộc lộ ra ngoài khiến cũng hồ đồ, nhất thời không có phản ứng thế nào.

Tôi có con?

Con của tôi cùng Lâu Tập Nguyệt?

Cảm giác như là đang nằm mơ, cũng như không có thật..

Lâu Tập Nguyệt ôm tôi rất chặt, sau một hồi, tôi kìm được phải hít sâu từng hơi. Động tĩnh nhẹ như vậy, Lâu Tập Nguyệt cũng nghe thấy, cuống quít buông tôi ra “Tiểu Tự, người nằm yên đừng nhúc nhích.” Còn cẩn thận bỏ tay tôi vào chăn ghém kỹ. Sau đó hãn chỉnh đốn lại kích động khi, trên gương mặt tuấn mỹ tràn đầy ánh sáng hào quang nói không nên lời, hãn đứng dậy cười hỏi vị lão đại phu: “Cần thuốc bổ gì, người cứ việc nói, chuyện gì chú ý cũng cần phải liệt kê ra.”

Lão đại phu dường như bị nụ cười của hãn khiến mất thần, qua một hồi lâu mới giật mình khom người đáp: “Vâng, Lâu giáo chủ. Cô nương bệnh lâu mới khỏi, bị thương nguyên khí, hơn nữa cơ địa suy yếu, phải tránh cảm xúc kích động quá mức. Lão phu hội sẽ kê khai nhiều vị thuốc bổ thân dưỡng thai.”

“Được, người lui xuống đi.” Lâu Tập Nguyệt vẫy phất tay không hề nhìn ông ta, quay người cầm tay tôi, trên mặt mày tràn đầy vui mừng, hôn tóc mai tôi dịu dàng nói nhỏ: “Tiểu Tự, người về sau phải ăn nhiều ngủ nhiều, đừng nghĩ những chuyện khác nữa. Chỉ cần người lo cho tốt. . . . .”

“Lâu Tập Nguyệt, người thật sự muốn đưa con này?” Tôi bỗng nhiên cắt ngang lời nói hẳn, hỏi hẳn. Lâu Tập Nguyệt sợ run phút chốc, cúi người hôn môi lên trán tôi: “Tiểu Tự ngốc, ta đương nhiên muốn.”

“Đối với ta không muốn.” Tôi nắm chặt đệm chăn, nghĩ một đàng nói một nẻo.

Đứa nhỏ này lưng mang nhiều lắm, tôi không có đủ dũng khí chấp nhận.

Lâu Tập Nguyệt nghe vậy chấn động cả người, ngẩng đầu nhìn tôi, trong đồng tử khẽ run rẩy. Hẳn nói với tôi: “Tiểu Tự, ta sẽ không làm thương tổn người nữa, tin tưởng ta.” Tôi lắc đầu: “Sau khi người cởi bỏ độc tình cổ, sẽ không còn nói như vậy .” Tưởng tượng đến bản thân mang thai hại chết mẹ mình, còn dự định giết chết chính cốt nhục của mình, tôi cảm thấy trong lòng đau đớn khó chịu. Nhưng mà... vượt bụng mình vẫn còn bằng phẳng, tôi lại không thể nào ức chết được cảm giác ngọt ngào dâng lên.

Lâu Tập Nguyệt sờ sờ tóc tôi, ở bên tai tôi nhẹ giọng nói: “Tiểu Tự, không có độc tình cổ, không có.” Xem, lại đang dỗ ngọt tôi. Tôi cười cười châm biếm, không thềm nhắc lại. Lâu Tập Nguyệt lại dịu dàng hôn vành tai tôi, giọng điệu trầm thấp nói: “Về phần mẫu thân người, nếu ta nói ta không có giết nàng, người có tin tưởng không?”

Tôi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về phía hẳn. Lâu Tập Nguyệt nhìn vào mắt tôi, nói tiếp, “Ta lúc trước quả thật có tính toán giết nàng, nhưng mà khi ta chạy tới, lại gặp phải người.” Hẳn nghĩ nghĩ, có chút không cam lòng

lại vẫn là nói ra, “Người nếu không tin, có thể hỏi Tô Mạc Phi. Hẳn một đường đều đi theo ta.”

Tôi nhìn dáng vẻ của hắn, trong lòng không biết vì sao đau xót, có chút không thờ nổi.

Lâu Tập Nguyệt chưa từng dùng thái độ như vậy giải thích với ai, ngữ điệu của hắn gần như là cầu sự tin tưởng từ tôi.

Tôi chần chờ một lát, mở miệng hỏi: “Người nói thật, là thật phải không?” Lâu Tập Nguyệt lập tức gật đầu, “Tiểu Tự, ta sau này sẽ không lừa ngươi, tuyệt đối sẽ không.” Tôi ngẩn người, chuyển mở tầm mắt, nhưng không có giống như đoạn thời gian trước đây vùng vẫy rút tay ra khỏi bàn tay bị nắm chặt.

Không biết im lặng qua bao lâu, đệm chăn bị nhẹ nhàng xốc lên một góc. Khi tôi còn kinh ngạc nhìn chăm chú, Lâu Tập Nguyệt tự nhiên nằm xuống bên cạnh tôi. Tôi nhất thời không được tự nhiên xê dịch vào trong, vòng eo bỗng nhiên lại bị giữ chặt.

Lâu Tập Nguyệt như đang cầm trân bảo ôm lấy tôi, lòng bàn tay ấm áp phủ lên trên bụng tôi, khiến cho tôi run rẩy rất nhỏ. Bên tai vang lên tiếng cười nhẹ từ hắn, tựa như dòng suối mát trong suốt chảy qua, hỏi: “Tiểu Tự, người nói xem con mình có phải con gái?” Tôi đỏ mặt lên, quay mặt qua chỗ khác. Lâu Tập Nguyệt ngồi dậy, đuổi theo ánh mắt tôi, “Ta hy vọng là con gái, giống người, Tiểu Tiểu Tự.”

Cao hứng từ hắn cũng cuốn hút lấy tôi, tôi hơi hơi cong khoé miệng trả lời: “Giống ta có cái gì tốt, lại ngốc vừa vụng về.” Lâu Tập Nguyệt cười khúc khích cười ra tiếng, hai má dán chặt vào hai má tôi, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, “Nhưng ta thích Tiểu Tự vừa ngốc vừa vụng” Đầu tôi run lên, trợn to mắt nhìn hắn.

Lâu Tập Nguyệt nói xong, bản thân mình cũng ngậy người trong chốc lát, sau đó có chút ngượng ngùng tránh cái nhìn chăm chăm của tôi, khụ một tiếng, làm vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tiểu Tự về sau không thể cáu kỉnh, phải tĩnh tâm tĩnh dưỡng, vì. . . .con của chúng ta.” Hắn nắm lấy tay tôi, mười ngón giao nhau đặt lên bụng

Tôi cảm giác bàn tay hắn nóng rực, có ảo giác hoảng hốt, dưới bàn tay tôi có một trái tim nho nhỏ đang đập nảy lên một chút

Trong lòng rung động, hốc mắt nóng lên.

Đứa nhỏ di chuyển trong cơ thể, chảy dòng máu của Lâu Tập Nguyệt.

***

Từ ngày đó về sau, lòng tôi cũng thư thái hơn rất nhiều. Dứt bỏ khúc mắc giữa Lâu Tập Nguyệt cùng độc tình cố, lại tự nhủ với bản thân mình tin tưởng Lâu Tập Nguyệt một lần cuối cùng, chuyện của mẹ trước đừng kết luận, chờ hỏi qua Tô Mạc Phi hẳn nói sau. Như thế như vậy, tâm cũng khoan thai chút.

Nhưng mà, bất kể cẩn thận thế nào, tình trạng đứa nhỏ cũng không được tốt lắm. Nghĩ đến trước kia bị trọng thương, cơ hồ ngay cả mạng sống cũng không còn, cho dù Hồng Diệp trị cho tôi, cũng không có khôi phục hoàn toàn nguyên khí. Sau đó lại một đường chạy về Thiên Nhất giáo, trên đường mệt nhọc cũng không có thể nghỉ ngơi tốt, tiếp theo, lại tới chuyện của mẹ, tôi thực sự bị kích động, còn lại bị bệnh một hồi, cơ thể cũng gần như bị lấy ra một khoảng không .

Cho nên mỗi ngày tôi ép bản thân mình uống thuốc bổ dưỡng, cho dù ngửi thấy mùi đó đều cảm thấy ghê tởm muốn ói, tôi cũng cố gắng ăn nhiều thứ, nhắc nhở bản thân mình khi ngủ đừng miên man suy nghĩ, nhưng dù vậy tôi cũng sống không yên ổn lắm. Sáng nay, tôi lại ở trong trạng thái hơi

hơi đau bụng mà tỉnh lại. Mồ hôi lạnh ứa ra, tôi cắn răng, ra sức hô to, gọi người đi tìm đại phu.

Sau khi lão đại phu bắt mạch, ở phòng ngoài cùng Lâu Tập Nguyệt nói một lát. Khi Lâu Tập Nguyệt quay trở lại phòng, dĩ nhiên sắc mặt hẳn không được thoải mái.

“Làm sao vậy?” Tôi bây giờ đã không có thói quen gọi hẳn là sư phụ, nếu cần phải gọi thì gọi là Lâu Tập Nguyệt, lại cảm thấy là lạ đích, đơn giản cái gì cũng không gọi. Lâu Tập Nguyệt cầm tay của tôi, rất ấm áp rất có sức, trong mắt đầy trầm tĩnh nói: “Đừng lo lắng Tiểu Tự, có ta ở đây.”

Tôi nghe thấy hẳn nói những lời này, bất ổn kỳ quái tự nhiên bình an hẳn xuống.

Sau đó ba ngày, Thiên Nhất giáo đến một vị khách đầy bất ngờ.

Khi Diệp Linh được dẫn vào, Lâu Tập Nguyệt đang ở chỗ tôi ăn thêm nhiều món này nọ. Tôi mở miệng ngậm muỗng cháo hẳn đưa tới bên miệng, đang muốn nuốt xuống, cửa bỗng nhiên bị gõ và mở ra, sau đó tôi nhìn thấy bóng dáng Diệp Linh xuất hiện ở cửa.

“Lâu giáo chủ”, nàng ta liếc mắt nhìn tôi một cái, lập tức đi lên trước, trực tiếp hỏi Lâu Tập Nguyệt nói: “Người muốn điều kiện gì, mới đồng ý đưa Tam Sinh hoa cho ta.”

Tôi bỗng nhiên kinh hãi, khẩn trương nhìn về phía Lâu Tập Nguyệt. Tam Sinh hoa nếu không có, độc tình cổ của hẳn...

Lâu Tập Nguyệt trong đôi mắt bỗng nhiên loé loé, trong đáy mắt kìm nén ý tươi cười hỏi Diệp Linh: “Người cần Tam Sinh hoa làm cái gì?” Diệp Linh thẳng thắn trả lời: “Cùng người không quan hệ.” Lâu Tập Nguyệt cũng không để ý, mang tới khăn bông ấm áp lau khoé miệng cho tôi, sau đó ôm tôi ngồi trên đùi.

Diệp Linh nhìn trộm hăn không có hé răng, nhú mày, “Lâu Tập Nguyệt, người tốt cuộc là đồng ý hay vẫn là. . . . .”

“Tiểu Tự có thai.” Lâu Tập Nguyệt bình thản cắt ngang lời nàng ta, ôm tôi nói với Diệp Linh: “Người ở lại chăm sóc nàng. Ngày nào đó hai mẹ con nàng bình an, ta hai tay dâng Tam Sinh hoa lên.”

Diệp Linh sững sốt, phút chốc không cần suy nghĩ đồng ý liền. Đi đến trước mặt tôi, không để ý tôi ngượng ngùng xoay người đi, nàng cố ý nắm lấy cổ tay tôi, bắt mạch cho tôi một lát sau nói: “Mạch dường như không ổn, khí huyết không thông, thai nhi không vững.” Nàng nhìn vào mắt tôi, nghiêm túc nói: “Đường cô nương, cô muốn giữ đứa nhỏ, mấy tháng về sau đều phải nghe ta”

Tôi ngây ngơ nhìn nàng ta gật gật đầu..

Lâu Tập Nguyệt híp đôi mắt xinh đẹp, cười nói Diệp Linh: “Có Diệp thần y ở đây, ta an tâm.” Nói xong, hăn giống như muốn kích thích chú ý của tôi, ở trên tai tôi khẽ cắn nhẹ một cái. Tôi run rẩy quay đầu lại, đối mặt gần như thế này, gần gương mặt tuấn mỹ đẹp kinh động lòng người này.

“Tiểu Tự.” Lâu Tập Nguyệt cách lớp quần áo vuốt ve cái bụng tôi còn chưa hiển thị nhiều lắm, cúi đầu cụng trán vào trán tôi, mở miệng vô cùng dịu dàng nói: “Tiểu Tự, ta nguyện ý dùng tất cả đi đổi, bình an cho mẹ con người.”

Trong đầu giống có những sợi tơ vô hình quấn chặt quấn vào chân, bỗng nhiên, bị hăn kéo mạnh lên.

Tim như treo giữa không trung, đau đớn khôn xiết.

“Sư phụ. . . . .” Tôi nhìn hăn, thất thần thốt ra tiếng

Lâu Tập Nguyệt nghe thấy tôi gọi, lập tức ôm tôi càng chặt, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Tôi nằm trên ngực hắn, có chút si mê nhìn sườn mặt hắn. Giống như có rất lâu không có nhìn kỹ hắn như vậy, cho nên nụ cười như vậy, khiến cho tim tôi đập thành thạch rợn rợn, kịch liệt tựa như tiếng tim đập của hắn gắn bó hoà nhịp.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tôi Hoài Nghi

Lâu Tập Nguyệt gần đây càng ngày càng bận rộn, không có thời gian rảnh mà bên cạnh tôi liên tục, cho nên hẳn phải hai tỳ nữ đến, để cho mấy nàng trông nom sinh hoạt thường ngày cho tôi..

Hai ngày trước, tôi bảo các nàng tìm giúp tôi kim thiêu may vá cùng các loại vải gấm, còn có hai bộ quần áo trẻ con, sau đó mỗi ngày các nàng ra ngoài cửa chờ, còn mình tự nghiên cứu xem xét hai bộ quần áo lót đó.

Quần áo nhỏ nhỏ đầy khéo léo, chỉ lớn hơn bàn tay có chút xíu, nhìn vô cùng đáng yêu. Tôi nhìn thấy trong lòng cũng ấm áp dễ chịu, buông bộ quần áo lót đó, tại mảnh vải gấm cũng bắt đầu khoa chân múa tay.

Ở quê nhà tôi có một tập tục, khi đưa nhỏ sinh ra mặc quần áo đầu tiên do chính tay mẹ mình may cho, như vậy đứa trẻ đó mới có thân thể cường tráng, không sinh nhiều bệnh. Lúc trước mẹ tôi cũng làm một bộ, khi tôi lớn lên bà còn cất kỹ trong rương, nói chờ sau này khi tôi xuất giá, cũng dạy tôi. . . . .

“A!”

Bất thành linh bị kim đâm vào đầu ngón tay, một giọt máu đỏ sẫm chậm rãi chảy ra.

Tôi nhìn đầu ngón tay bị đâm, ngây ngẩn cả người.

Tô Mạc Phi thực sự có thể chứng minh lời nói Lâu Tập Nguyệt sao? Nếu, nếu anh ta nói cho tôi biết, không phải là như vậy... . . . .cả người tôi

run run, ngay cả may cũng có chút làm không được.

Tận đáy lòng trào ra sợ hãi khiến cho lòng tôi hoảng loạn, lại ngay vào lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng phủ lên vai tôi.

“A –!”

Tôi kêu sợ hãi một tiếng, mạnh quay đầu lại, chạm vào đôi mắt trong suốt sáng ngời.

Lâu Tập Nguyệt thấy tôi bị dọa ra như vậy, hơi hơi nhăn mày lại hỏi: “Sao vậy, Tiểu Tự?” Tôi vội vàng lắc đầu, ngăn chặn bất an trong lòng, đáp lời hẩn: “Không có việc gì, sư phụ.” Lâu Tập Nguyệt còn muốn hỏi lại, ánh mắt bỗng nhiên đảo qua mấy thứ trong tay tôi, vô cùng hiếu kỳ hỏi: “Người đang làm cái gì?” vươn tay muốn lấy lại xem một cái.

“Không, không có gì.” Tôi hơi nghiêng người tránh cánh tay hẩn. Nghĩ đến bản thân mình lần đầu làm thử quần áo thế nhưng lại bị hẩn nhìn thấy, ngay cả hai tay áo cũng không dài như nhau, thật là mất mặt quá. Tôi đỏ mặt siết chặt quần áo vào trong lòng ngực, trong miệng ngậm ngộ nói: “Không có gì, sư phụ, thật sự không có gì. Con rất nhàm chán, tùy tiện làm để chơi thôi”

“Ha ha.” Lâu Tập Nguyệt ôm lấy tôi từ phía sau, buồn cười mà nở nụ cười, cúi đầu ở bên tai tôi dịu dàng nói: “Tiểu Tự thực đức hạnh, ta trước đây sao không phát hiện ra. Xem này, ngay cả quần áo trẻ con cũng biết làm”.

Tôi nghe thấy vậy càng mặt đỏ tía tai.

Hẩn nói xong, duỗi một bàn tay đến trước mặt tôi. Tôi nhìn bàn tay thon dài, sừng sốt trong phút chốc, hỏi: “Làm gì?” “Cổ tay áo.” Tôi nhìn theo chỉ thị của hẩn, hoá ra là cổ tay áo có một đầu sợi bị rớt ra. Tôi nhìn nhìn kim may trong tay mình, hiểu ý của hẩn, chỉ phải kiên trì làm. Ngón

tay kéo xả hết ống tay áo, sau đó chọn loại chỉ cùng màu với quần áo hần, cúi đầu từng kim từng mũi cẩn thận khâu lại.

Động tác không được thông thạo, đường may cũng không có ngay ngắn, cho nên chờ tôi may lại xong thì so với đường chỉ trước kia bị lệch bảy tám phần, vội vàng giữ chặt tay Lâu Tập Nguyệt nói: “Từ từ, sư phụ, lần này không tính, con lại lần một nữa giúp người may lại”

Lâu Tập Nguyệt cười khúc khích cười ra tiếng, nâng lên tay của ta, thuận thế cúi đầu dùng răng cắn đứt sợi chỉ màu trắng, lại trở tay hôn tôi một cái, có thâm ý khác cười nói: “Đây là lần đầu tiên Tiểu Tự làm, làm sao có thể chê??” trên mặt tôi càng nóng. Tôi biết rằng hần nói ‘lần đầu tiên’ không phải ý kia, nhưng giọng điệu hần quá mức mờ ám, khiến cho tôi kì không được ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên..

Sau đó, Lâu Tập Nguyệt đi đến bên người tôi ngồi xuống, thừa dịp tôi không chú ý, rút bộ quần áo trẻ con mới hoàn thành được một nửa, mở ra đánh giá vài lần, trong mắt ý cười càng đậm. Tôi thật sự ngỡ ngàng bị bêu xấu ở trước mặt hần, thấp giọng nói: “Sư phụ, đừng nhìn” Hần cười hì hì gấp lại quần áo, ôm tôi vào ngồi trên đùi, không biết từ khi nào lấy ra một đoạn kiếm tinh xảo đưa tới trước mắt tôi.

Tôi hoài nghi nhìn hần, không nhận. Lâu Tập Nguyệt cười cười nói: “Đây là Tích Lan Dao, Lâu gia tổ truyền, chỉ truyền con trai trưởng.” Tôi bỗng nhiên nhìn thấy trên chuỷ thủ có khắc một chữ “Lâu” nhỏ, trong lòng bùm bùm kinh ngạc. Lâu Tập Nguyệt mở bàn tay tôi, đem Tích Lan Dao đặt vào lòng bàn tay, sau đó đem cầm gác lên vai tôi, hai má dán vào mặt tôi, không nói nữa.

Loại cảm giác im lặng rúc vào nhau thế này khiến cho tôi cảm thấy vô cùng ấm áp, khiến cho ngay cả tim tôi cũng như bị nhồi, ấm áp này, trương trương lên.

Không biết qua bao lâu, tôi ngoái đầu lại liếc mắt nhìn hắn một cái, nhìn thấy trên gương mặt hắn ần ần có chút mệt mỏi, có chút đau lòng, trở tay ôm lấy hắn hỏi: “Sư phụ, người gần đây bận việc gì?” Lâu Tập Nguyệt rất tùy ý đáp lời: “Bạn chuẩn bị một lần hành động diệt Tử Thần phái.” về mặt của tôi bỗng nhiên cứng đờ.

Lâu Tập Nguyệt nghiêng mắt nhìn thoáng qua tôi, cười như không cười nói “Làm sao, Tiểu Tự luyện tiệc ai sao?” khi tôi nói lần nữa, giọng nói có chút nhanh “Sư phụ, người thật sự phải. . . .” Lâu Tập Nguyệt ngắt lời nói: “Chính tà bất phân, chuyện này không sớm cũng muộn” Nói xong, hai ngón tay thon dài nắm cầm tôi, ánh mắt thâm thúy nhìn tôi “Tiểu Tự, nếu thực có tới một ngày nào đó, người giúp ai?”

Tôi chăm chú nhìn hắn hồi lâu, im lặng dùng cánh tay ra sức ôm lấy hắn.

Tôi không phải là một nhân vật chính nghĩa lắm nhiên, tôi chỉ là Đường Tự. Chỉ cần người hại chết mẹ tôi thực sự không phải hắn, như vậy cho dù xuống địa ngục, tôi cũng sẽ đi theo hắn, không còn buông tay hắn ra nữa.

***

Sau ngày ấy, Lâu Tập Nguyệt lại ra ngoài đi làm việc. Tôi tính toán, lúc kết thúc tám năm chi ước còn không tới hai tháng nữa, Lâu Tập Nguyệt nhất định có rất nhiều việc phải chuẩn bị, cho nên cho dù luyện tiệc cũng không nên giữ hắn lại. Cũng may dưới sự điều trị của Diệp Linh, cơ thể tôi dần dần chuyển biến tốt đẹp, cũng không còn thường xuyên chịu đau bụng khó chịu, như thế trong lòng cũng khoan thai hơn chút.

Sáng sớm hôm nay, Diệp Linh cũng như mọi ngày lui tới vào phòng, sau đó bắt mạch cho tôi, rõ ràng thở phào một hơi: “Mạch tượng vững vàng hơn rất nhiều, cứ như vậy tiếp tục, người có thể yên tâm chờ làm mẹ” Trên

mặt tôi ửng đỏ, tôi buông ống tay áo xuống, đáp lời nàng: “Đa tạ Diệp tiểu thư.”

Diệp Linh trong đồng tử chợt loé sáng, cười hỏi tôi: “Người vì sao cứ gọi bảo ta ‘ Diệp tiểu thư ’?” Tôi ngần ra: “Tôi cũng không biết, cứ như vậy thì buộc ra khỏi miệng. Nếu cô không thích, tôi về sau đổi giọng gọi. . . . .” Diệp Linh lắc đầu, “Không không, ta thích, thực thích. . . . .” Khi nàng nói lời này, trong đôi mắt dài nhỏ đó như đang gọt dưa những tưởng niệm cùng đau thương, nhưng chớp mắt tiếp theo, cái gì cũng đều chôn vùi, giống như vừa rồi nhìn thấy chính là ảo giác của tôi.

Diệp Linh đôi mắt sáng lấp lánh, mi cong, lộ ra dáng vẽ tươi cười: “Đường cô nương đã vào làng Da Ma tộc rồi chứ, Cổ Lão trưởng lão có khoẻ không? còn có tiểu nha đầu Trân Châu còn khóc lóc nữa không, đúng rồi, mấy ngày nay vừa dịp là ngày Xã Nhật Tiết, Trân Châu cũng nên lập gia đình, trong làng nhất định rất náo nhiệt”.

Nghe lời của nàng, mắt tôi càng trừng to lớn, trong đầu ánh sáng chợt loé, kinh ngạc chỉ tay vào nàng ta nói: “Cô, chẳng lẽ cô chính là người đại thẩm kia nói, là người. . .” Diệp Linh không thèm để ý gật đầu, cười nói: “Đúng, ta chính là tên phản đồ tồi tha Da Ma tộc.”

Tôi bỗng nhiên nhớ tới, phía sau phòng trúc ở chỗ Diệp Linh có cây Xà ăn quả, mà cách tộc Da Ma không xa có khe núi có cả rừng cây quả Xà. Trong đầu ần ần nghĩ tới cái gì, rồi lại nói không rõ, giống như bị một đám sương mù tựa như thép cắt không đứt.

“Cứ như vậy đi.” Diệp Linh dọn dẹp xong hòm thuốc, đứng dậy nói: “Ta đổi mấy vị thuốc trong phương thuốc này, người cứ như thế này thừa dịp thuốc còn có tác dụng uống nhanh lên.” Tôi lại nói vài lời cảm tạ. Ngay lúc Diệp Linh ra mở ra cửa phòng, một cái gì đó tuyết trắng dừng rơi vào tay nàng. Diệp Linh nhìn lên, cuống quýt rút ra ống trúc cột trên chân con

bồ câu trắng như tuyết, cầm mở giấy nhỏ bên trong ra, thân mình nhất thời cứng đờ.

“Đường cô nương, ta tạm thời rời đi mấy ngày.” Nàng ta bỗng quay lại nói với tôi. Tôi nhìn sắc mặt nàng, không khỏi tò mò hỏi “Sao vậy?” Diệp Linh gấp giọng nói: “Là Triển Bằng, hẳn không biết có tin tức từ đâu biết ta ở Thiên Nhất giáo, đã cho ta là bị Lô giáo chủ giam cầm, cho nên bất chấp vết thương cũ rời khỏi Lục Gia Bảo chạy về hướng này rồi.”

Tôi vừa nghe người nọ là Lục Triển Bằng, trong lòng liền cảm hận nhớ tới Bạch Khiêm chết thảm, tôi làm sao có thể quên?

Tôi đỡ ghế dựa ngồi xuống, nhìn về phía Diệp Linh, ôn hoà mà đáp lời nàng ta: “Sư phụ không có đây, hẳn thật thực biết chọn thời điểm. Cùng lần trước, giống nhau như đúc.” vẻ mặt Diệp Linh cứng đờ, cắn cắn môi dưới, mở miệng nói: “Đường cô nương, vô luận người tin vẫn là không tin, cái chết của Bạch Khiêm, không phải Triển Bằng làm.”

“À, phải không?” Tôi lạnh lùng cong khoé miệng đầy trào phúng. Gã ngay cả đồ đệ của Lô Tập Nguyệt, đều hận không thể quất đánh cho tới chết, vì đối phó sư phụ, còn có chuyện gì làm không ra?

Diệp Linh sắc mặt thực sự nghiêm túc dần “Đúng vậy, ta hỏi qua Triển Bằng, hẳn nói hẳn không có làm.” Nàng ta nhìn thẳng vào mắt tôi, gằn từng tiếng chắc chắn nói: “Hắn sẽ lừa người trong thiên hạ, nhưng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không gạt ta.”

Tôi há miệng đang muốn phản bác lại, trước mắt lại bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt tuấn nhã vô song, lạnh lùng nhìn tôi cười nói ‘ Nó dám cùng người kết phùng gạt ta, tất nhiên là phải chịu phạt. Nhưng, nó đối ta còn hữu dụng, cho nên ta sẽ giữ lại tính mạng cho nó ’

Trong lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi lạnh hơi mỏng.

Bởi vì Bạch Khiêm chết, Lâu Tập Nguyệt danh chính ngôn thuận hướng Lục Gia Bảo trả thù, sau đó, Lục Triển Bằng không thể không giao ra Tam Sinh hoa. . . . .

Trong lòng tôi đánh cái giạt mình, lắc đầu đem cái ý niệm đáng sợ trong đầu cưỡng chế nó xuống, nhưng ức chế không được vẫn lạnh run cả người. Tôi nhìn về phía Diệp Linh chẳng còn sức nói: “Cô đi đi, tôi sẽ giải thích với sư phụ.”

“Đa tạ.” Diệp Linh nóng vội rời đi, cũng không để ý đến biểu hiện của tôi không bình thường, vội vã chạy ra khỏi phòng. Để một cánh cửa mở như vậy. Tôi chậm rãi nâng lên mắt, nhìn phía chân trời vô biên vô hạn ngoài cửa phòng.

Bầu trời xanh lam, trong suốt không có dính vết bẩn nào, tựa như ngưng tụ vào nụ cười tươi ở khoé miệng Bạch Khiêm.

Trái tim bùm bùm kinh hoàng, mất đi quy luật. Trước mắt nước mắt tràn ngập, làm mờ tầm nhìn tôi, rốt cuộc cũng không thấy rõ gương mặt tươi cười như đang khắc vào lòng tôi đó nữa.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chết Tâm

Trong lòng có tâm sự, liền cảm thấy thời gian thực sự rất chậm, mặt trời chậm rì nhô lên, rồi quá lâu lặn xuống. Cũng may, ngày mai là Lâu Tập Nguyệt trước khi ra đi đã hẹn ngày quay về.

Song, chuyện của Bạch Khiêm, tôi hỏi hẳn sao?

Tôi đang cầm một nửa bộ quần áo, ngồi ở trong phòng ngáy người cả nửa ngày, lòng dạ rất mâu thuẫn.

Nếu không phải Lâu Tập Nguyệt làm, hẳn nhất định sẽ không vui, bởi vì tôi dụng ý xấu đo lòng hẳn, không tin tưởng hẳn, nhưng mà, nếu thực sự là hẳn....

Ngực bỗng nhiên đau một chút, khiến cho tôi không thể không nắm chặt vạt áo mới có thể thở dễ hơn chút, trái tim bị một loại sợ hãi nói không nên lời bóp trụ nó. Đúng lúc này, trong tai tôi bỗng nhiên nghe thấy ngoài phòng hình như có tiếng ồn ào vang lên.

Chẳng lẽ, là sư phụ về sớm?? Tôi vội vàng đi đến trước cửa, “Rầm” cửa phòng mở ra, ngoài ý muốn là thấy một bóng người màu xanh tựa như chim yến bay xẹt qua trời không. Chỉ cần liếc mắt một cái, tôi có thể nhìn ra đó là ai.

“Ô công tử!” Tôi bước ra ngoài cửa, ngửa đầu gọi. Thân hình Tô Mặc Phi bỗng nhiên bị kiềm hãm ở giữa không trung, vội vàng ngoái đầu lại nhìn thoáng qua tôi, nhưng chỉ xoay người một cái đã dừng ngay bên cạnh tôi

“Tô công tử, huynh làm sao. . . . .” Tôi vừa muốn tiến lên tò mò hỏi anh ta vì sao đến nơi này, thình lình nhìn thấy người nọ được anh ôm vào trong ngực đã hôn mê, kinh sợ. Tô Mặc Phi sắc mặt lo lắng nói: “Đường cô nương, Thường Dữ bị thương.” Tôi hoàn hồn, tránh ra hai bên cửa, nói với anh ta: “Mau vào đi thôi. Những người đó đến muội xử lý.”

Tôi theo sau anh vừa mới bước vào cửa, thì nghe ở ngoài sân hàng loạt bước chân lộn xộn. Sau một lát, có tiếng gõ cửa.

Một người đứng ở ngoài cửa nói: “Đường cô nương, có thích khách trà trộn vào, chúng tôi. . . . .” Tôi bình tĩnh cắt ngang lời gã nói, “Ta đang nghỉ ngơi, không thấy thích khách các người nói.” Người nọ tiếp tục kiên trì: “Đường cô nương, xin mở cửa. . . . .” giọng điệu của tôi hơi lạnh hơn: “Không có nghe thấy lời ta nói hay sao?” Người nọ lặng im trong chốc lát, rốt cục mở miệng nói: “Đã quấy rầy Đường cô nương .” Rồi sau đó, tiếng bước chân rời đi xa xa

Tôi thở dài ra một hơi, quay lại nhìn về phía Tô Mặc Phi, đương nhìn thấy vết máu trên ngực Thường Dữ cùng sắc mặt tái nhợt hoảng sợ. Tôi bỗng nhiên nhớ lại vì sợ tôi đâm bị thương ngón tay, Lô Tập Nguyệt để lại cho một hộp cao Lam Ngọc cho tôi, vôi vàng tìm lấy đưa cho Tô Mặc Phi. Tô Mặc Phi cũng không có khách khí, xem xét thương thế của Thường Dữ, đón nhận hộp cao Lam Ngọc đắp lên vết thương.

Khi cao lạnh như băng kích thích vào thân thể, Thường Dữ than nhẹ một tiếng từ từ tỉnh dậy, lúc đầu mở to mắt nhìn thấy Tô Mặc Phi, ngây người trong phút chốc, sau chuyển mắt nhìn thấy tôi, hoàn toàn sững sốt.

Tô Mặc Phi xụ mặt, dùng giọng điệu nghiêm khắc mà tôi chưa bao giờ nghe qua nói chuyện với cậu ta: “Thường Dữ, người coi nhẹ môn quy một mình xuống núi, sau khi trở về chưởng môn nhất định nghiêm trị không tha.” Thường Dữ ngượng ngùng cúi đầu không nói tiếng nào. Tô Mặc Phi chỉ đành thở dài, xoay người đem hộp cao Lam Ngọc trả lại cho tôi, ôm

quyền nói: “Đa tạ Đường cô nương. Tại hạ sẽ mau chóng mang sư đệ rời đi.” Tôi liền xua tay “Không có việc gì không có việc gì.” Khóe mắt khẽ liếc nhìn Thường Dữ, “Cậu ta hình như bị thương không nhẹ, các người có thể ở lại nghỉ ngơi chút hẵng đi...”

“Không cần người giả bộ, yêu nữ! Nếu không phải người, ta. . . . .”

“Thường Dữ!”

Hai chữ, khiến cho Thường Dữ muốn nói đều ngậm về trong miệng. Thường Dữ ngẩng đầu trừng mắt nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy tức giận. Tôi không biết bản thân mình vì sao đắc tội cậu ta, có thể khiến cho giận dữ đến như thế, nhất thời mù mịt nhìn về phía Tô Mặc Phi. Sắc mặt Tô Mặc Phi như thường, nói ý xin lỗi: “Thất lễ, Đường cô nương.”

Tôi lắc lắc đầu, Thường Dữ coi tôi như kẻ thù không phải ngày một ngày hai, tôi tất nhiên không để ý lắm. Nhưng mà. . . . .” Tô công tử, các người vì sao lại đến Thiên Nhất giáo?” Tôi nhin không được hỏi. Theo lý mà nói, lúc này rất nhanh đến thời điểm chấm dứt tám năm hẹn ước, đúng lúc hai phái rất căng thẳng, Tô Mặc Phi đến nơi này có phần quá mức kỳ quái.

Tôi vừa dứt lời, một giọng nói nổi giận ùng ùng nói tiếp: “Còn không phải là vì đóa Tam Sinh hoa bị người cướp đi!”

Tôi giật mình, nhìn chăm chăm Tô Mặc Phi hỏi: “Huynh là đến tìm Tam Sinh hoa sao?”

“Chẳng liên quan gì tới nhị sư huynh ta, là ta đi trộm, nhị sư huynh chỉ là tới tìm ta” Thường Dữ lão đảo đứng dậy. Phía dưới vai bị vết thương do kiếm thoát nhìn không nhẹ, Tô Mặc Phi lo lắng vươn tay nâng đỡ cậu ta.

“Tô công tử, Tam Sinh hoa rất quan trọng đối với các người sao?” Tôi rốt cục hỏi ra nghi vấn phức tạp trong đầu. Lâu Tập Nguyệt cần Tam Sinh

hoa là vì giải cổ độc, mà nó đổi Tử Thần phái lại có ý nghĩa đặc biệt gì, thế nhưng khiến cho Thường Dữ mạo hiểm như vậy?

Tô Mạc Phi rất bình tĩnh nhìn tôi, nói “Thánh dược Tử Kim Hoàn cần Tam Sinh hoa mới có thể phối thành”. Tôi gật đầu: “À, thì ra là thế.” Trong trái tim lặng lẽ nảy lên ý nghĩ ‘vật về nguyên chủ’ liền bị đè nén trong đầu. Tôi biết đã mình rất ích kỷ, chiếm đoạt người khác cái gì đó liền không buông tay, đối với tôi không thể không làm như vậy. Trước kia là vì Lâu Tập Nguyệt, bây giờ, còn muốn vì đứa con trong bụng.

Tôi theo bản năng sờ về phía bụng. Sắp bắt đầu mùa đông, trên người đã phải ăn mặc nhiều, có điều cách mấy tầng áo cũng không sờ tới được. Đúng lúc này, tôi thấy Thường Dữ không để ý có thương tích trong người, dẫm chân la lớn với Tô Mạc Phi: “Nhị sư huynh, huynh làm sao không nói cho cô ta, Tử Kim hoàn phải . . . .” Tô Mạc Phi liếc mắt, lệnh Thường Dữ lại chớ có lên tiếng, khiến cậu ta kích động đến độ ngực phập phồng.

Tôi hoài nghi đánh giá Tô Mạc Phi, gương mặt tuần lãng đó không hề lộ ra chút cảm xúc nào. Cũng không biết vì sao, tôi nhìn về mặt anh ta bình tĩnh như thế lại thấy bất ổn không yên

Lát sau, tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng, đi lên trước nhìn vào mắt Tô Mạc Phi hỏi: “Tô công tử, muội muốn hỏi huynh một chuyện”

“Mời nói”

Tôi cắn cắn môi dưới, nhịn xuống lo lắng trong lòng mở miệng nói: “Bảy năm trước, huynh luôn đi theo sư phụ muội tới khách điểm Thiên Môn?” Tô Mạc Phi thoáng suy tư, gật gật đầu. Tôi kích động túm ống tay áo anh ta, giống như trái tim đập thành thịch ngay bên tai, thùng thùng, thùng thùng, tiếng nói chuyện cũng có chút run rẩy: “Vậy hẳn dọc đường đi có liên lạc với người khác không?” Tô Mạc Phi đáp lời: “Hẳn là không có.

Khi đó chưởng môn mới vừa cùng Lâu giáo chủ định ra tám năm hẹn ước, tại hạ sợ hãi không thể tuân thủ, cũng là còn trẻ hết sức lông bông, cố ý theo hẳn ba tháng thời gian, mãi đến..” anh ta rũ mắt nhìn về phía tôi, trong mắt loé ra ánh sáng không thôi “Mãi đến, hẳn mang cô nương đi, rồi sau đó năm năm không tái xuất giang hồ.”

Tôi dùng sức đè lại ngực, một luồng nhiệt nóng từ đáy lòng dâng lên khiến hốc mắt tôi nóng lên

Không phải sư phụ, thật sự không phải hẳn. Hẳn không có gạt ta. . . . .

“Đường cô nương, cô làm sao vậy?” Tô Mạc Phi có lẽ phát hiện sắc mặt tôi không ổn, quan tâm hỏi han

Tôi ra sức lắc đầu, có phần gần như vui quá mà khóc, mắt cũng không dám chớp, sợ chớp mắt, sẽ làm trò trước mặt Tô Mạc Phi. Gắng sức kiềm chế tâm tình cuộn cuộn, đối với anh ta lộ ra nụ cười tươi nói: “Tôi không sao. Đa tạ huynh, Tô công tử.” Nếu không phải nghe thấy lời nói của anh ta, cả đời tôi không giải được khúc mắc này.

Tôi kìm không được quay đầu lại nhìn cửa phòng đóng chặt, nếu bây giờ Lâu Tập Nguyệt đứng ở nơi đó thì tốt biết bao. Tôi chưa từng giống như bây giờ, muốn nhìn thấy hẳn.

“Đường cô nương yên tâm, chúng tôi lập tức rời đi.” Tô Mạc Phi bỗng nhiên mở miệng nói. Tôi bỗng nhiên ý thức rằng bản thân mình nhìn chằm chằm vào cửa khiến cho anh ta hiểu lầm, vội vàng quay đầu lại, mặt hơi ửng đỏ nói “Không, mọi người không phải đang thúc giục các huynh đi.” Tô Mạc Phi lạnh nhạt cười cười: “Đường cô nương bảo trọng.” Nói xong, giúp đỡ Thường Dữ đi về phía cửa..

“Tô. . . . .” Tay của tôi vươn đến giữa không trung, dừng lại, theo sau lạng lẽ rút tay về. Nhìn bóng dáng cao ngất Tô Mạc Phi, trong lòng không

hiểu vì sao rung động. Nếu thực tới một ngày nào đó như Lâu Tập Nguyệt nói, tôi còn có thể cùng Tô Mạc Phi chia đao kiếm vào nhau.

Cho nên tôi cùng với anh ta, cái gì nên cắt đứt thì ở ngay bây giờ là tốt nhất.

Mắt nhìn thấy Tô Mạc Phi nhanh đi đến bên cạnh, anh ta bỗng nhiên dừng cước bộ, đưa lưng về phía tôi thấp giọng hỏi: “Nếu lúc trước là tại hạ tới trước tìm được cô nương, cô nương sẽ lựa chọn như thế nào?” Tôi không thể đáp lại, bởi vì, không có nếu. Tô Mạc Phi đối với sự im lặng của tôi cũng không lấy làm kì, gật gật đầu nói: “Đều là do mục tiêu đã định. Tại hạ chỉ ít hơn nửa canh giờ, cho nên. . . . .”

“Nửa canh giờ?!” Tôi bỗng nhiên cất cao âm điệu, nhào tới giữ chặt cánh tay anh ta. Tô Mạc Phi cả kinh, mà Thường Dĩ được anh ta giúp đỡ trừng mắt mắng tôi: “Yêu nữ, người muốn làm gì? ! Buông tay người ra!”

Tôi hoàn toàn mặc kệ, chặn trước đường đi của Tô Mạc Phi: “Tô Mạc Phi, huynh nói cái gì nửa canh giờ, huynh nói rõ ràng.”

Tô Mạc Phi bị phản ứng dữ dội của tôi khiến sững sốt, sau đó trả lời: “Khi gần đến khách điểm Thiên Môn, Lâu giáo chủ dùng kế khiến tại hạ lạc mất hẫn. Tại hạ ở chung quanh tìm một vòng cũng chưa thấy người, mãi cho đến khi thấy hoả hoạn ở khách điểm xa xa, tại hạ mới chạy qua, chỉ thấy đến trên mặt đất thi thể đạo tặc. Rồi sau đó”

“Rồi sau đó, huynh vào, khiến Lâu Tập Nguyệt buông. . . . .” Tôi thì thào nhả ra từng chữ, ánh mắt thất thần tan rã chẳng bám víu được chỗ nào. Tim, rớt nhanh xuống..

Nửa canh giờ đó, là lúc mẹ tôi bị dày vò thê thảm nhất, Lâu Tập Nguyệt đã tới rồi.

Hẫn ngay tại bên cạnh, thờ ơ nhìn.

Không có ai nhận thấy được.

***

Khi Tô Mạc Phi đi ra khỏi cửa phòng sau đó đóng lại, phút chốc đó, thân mình tôi bỗng nhiên lay động, đau đớn mà che bụng ngồi trên mặt đất. Sáng sớm tôi đã lệnh mọi người ra ngoài, không được phép không được tự tiện vào. Mà giờ phút này, tôi nghĩ phải mở miệng gọi người, trong cổ họng lại nghẹn chỉ có thể phát ra tiếng thở dài rên rỉ.

Đau, thật sự rất đau.

Ngón tay tôi co rút nắm lấy quần áo, nước mắt ào ào tuôn rơi

Xin lỗi mẹ, rất xin lỗi.....cho dù biết sự thực, đứa con này, tôi còn muốn giữ nó.

Tôi vùng vẫy ngã nhào vào cái bàn, vịn vào bên cạnh bàn đứng lên, vung cánh tay lên, đem tất cả gì đó trên bàn hất xuống đất.

Tiếng vỡ vụn của đồ sứ rơi xuống đất, vô cùng chói tai.

Sau đó trước mắt tôi tối sầm, tôi trượt từ trên bàn ngã xuống, ngã ra phía sau, thân mình lại ngoài ý muốn ngã vào một vòng tay ấm áp.

“Tiểu Tự, Tiểu Tự!” tiếng lo lắng vang lên bên tai, đồng thời một luồng khí hùng hậu từ ngực len vào trong cơ thể. Đau nhức hình như giảm bớt một ít, tôi hé mở mắt, thấy rõ khuôn mặt gần trong gang tấc kia

“Diệp Linh đâu? Gọi Diệp Linh tới!” Lâu Tập Nguyệt hướng phía người phía sau thô bạo quát, những người đó sợ tới mức sắc mặt đều trắng. Tôi biết sắc mặt tôi nhất định cũng càng khó nhìn hơn bọn họ, cho nên khi Lâu Tập Nguyệt quay đầu lại nhìn tôi, cũng không nhẫn lại liếc mắt nhìn

xem. Cánh tay hắn run rẩy ôm lấy tôi, để cho tôi tựa vào trước ngực hắn, nước mắt kỳ tích dừng rơi.

Tôi dùng tiếng nói mỏng manh không thể nào hơn được nữa nói với hắn: “Lâu Tập Nguyệt, ta đã cho rằng ta có thể tin người, nhưng mà. . . . . Ta sai lầm rồi.” Tôi thật sự không thể chịu đựng được, một người thờ ơ lạnh nhạt nhìn mẹ tôi chết như vậy, lại dùng cùng ánh mắt đầy gợi tình nhìn tôi.”

Cả người Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên cứng đờ.

Mồ hôi lạnh như mưa, ướt đẫm xiêm y. Tôi gian nan ngẩng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt tựa như bão tố trên mặt biển, cái gì cũng mơ hồ không rõ: “Lâu Tập Nguyệt, Bạch Khiêm là Lục Triển Bằng. . . . . hại chết phải không? Người trả lời ta. . . . .”

Lâu Tập Nguyệt hơi hơi suy nghĩ, trả lời: “Không phải.”

Tôi nghe vậy, thế nhưng lại nở nụ cười: “Người thực tàn nhẫn” cậu thiếu niên đó, khi chết đều nhớ kỹ hành động tốt đẹp của người, còn kỳ vọng có thể gọi người một tiếng ‘sư phụ’.

Bàn tay kề sát sau lưng tôi run mạnh một cái, một nội lực cuồn cuộn không ngừng truyền vào trong thân thể tôi. Tôi cuộn tròn ở trên giường, liều mạng đẩy tay hắn ra: “Đừng đụng ta, Lâu Tập Nguyệt.”

Lâu Tập Nguyệt nắm lấy cánh tay tôi, dường như giận, lạnh lùng nói: “Đường Tự, ở trong lòng của người, ta chính là loại người này?”

“Không” Tôi cắn răng, từ trong kẽ răng cố nói ra vài chữ “Ở trong tim ta, người ngay cả loại người này, cũng không bằng.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tôi Lựa Chọn

Lâu Tập Nguyệt cứ như vậy bấu vào cánh tay tôi, nhìn tôi, không nói một lời nào.

Trong bụng giống có vô số dao cắt vào, đau đến độ tôi không thể thở nổi.

Khi sắp ngất đi, tôi mơ hồ nghe thấy bên cạnh có người nói chuyện, sau đó bên gáy tê rần, thần trí trái lại vô cùng minh mẫn hẳn lên. Tôi thở gấp, hé mắt từ từ, ánh sáng chập rờn vào, chờ khi tôi thấy rõ mặt Lâu Tập Nguyệt đang gần, theo bản năng kháng cự hẳn, đẩy hẳn ra nói: “Người đi ra, tránh ra.”

Nói mới vừa nói ra khỏi miệng, một cơn đau nhức không hề báo hiệu từ dưới bụng dâng lên, tôi kêu thảm một tiếng “Á”, trước khi trước mặt biến thành màu đen, ngón tay nắm chặt đệm chăn mồ hôi lạnh ứa ra.

Loại đau đớn này tựa như thân thể sinh sôi bị xé rách, khiến cho tôi kìm không được khóc rống.

Tôi dự cảm được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì..

Đối với tôi muốn giữ lại đứa nhỏ này, thực sự muốn. Cho dù dùng mạng của tôi đi đổi đều được, để cho tôi giữ lại đứa nhỏ này..

Đau đớn khiến cho tôi trở nên yếu đuối, tôi nhất thời quên mất tất cả oán hận cùng phẫn nộ, run rẩy vươn tay hướng Lâu Tập Nguyệt, nhưng ở giữa không trung bị một bàn tay lạnh lẽo khác cầm lấy.

“Lâu giáo chủ, người không bằng đi ra ngoài trước. Tình huống Đường cô nương rất nguy hiểm, không thể để cho nàng lại chịu kích thích.” Diệp Linh cầm tay tôi, giọng điệu bình tĩnh nói với Lâu Tập Nguyệt. Sau tiếng nói thì một ngân châm đâm vào huyết đạo trên gáy tôi khiến cho tôi tỉnh táo, từ từ rút ra ngoài.

Tất cả hơi sức đều theo cái ngân châm đó, tôi há miệng thở dốc nhưng lại nói không ra một tiếng.

Lâu Tập Nguyệt nghe vậy, đứng lên, động tác đứng dậy có chút cứng ngắc.

Đau đớn tựa như thủy triều quét toàn thân, ánh mắt tôi mờ nhạt không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ mơ hồ thấy hắn xoay người sang chỗ khác, bóng dáng từng bước một rời xa tôi, cuối cùng biến mất ở ngoài cửa phòng.

Phòng trong chỉ còn lại tiếng thở gấp rên rỉ đau đớn của tôi. Đợi hồi lâu, Diệp Linh vẫn như cũ không có hành động gì. Nàng ta đứng ở tại chỗ, im lặng nhìn tôi nằm ở trên giường quần quai trong đau đớn, không hề như trước đây tới giúp tôi.

Trong thân thể có một nguồn nhiệt nóng bỏng chạy xuống, tôi bỗng nhiên ý thức sinh mệnh bé nhỏ ở trong bụng tôi đang rời khỏi tôi, hoảng sợ khiến cho tôi có thêm khí sức, cố gắng nâng mí mắt nhìn về phía Diệp Linh: “Diệp, Diệp tiểu thư. . . . . ?” Bàn tay đặt trên bụng, co rút nắm chặt quần áo lại buông ra, từng tiếng bất lực mà gọi nàng ta: “Diệp tiểu thư, đưa nhỏ, đưa nhỏ. . . . .” Đến sau cùng gần như đang khóc cầu xin.

Diệp Linh không nhúc nhích nửa bước, chỉ nở nụ cười cười với tôi, tươi cười thê lương khiến người ta run sợ.

“Triển Bằng đã chết.” Nàng ta bỗng nhiên nói, ngữ điệu bình thản như trước, tựa như khi nhìn thấy tôi quay cuồng nằm trên giường, “Hắn còn chưa có tìm được Lâu Tập Nguyệt, đã bị người Thiên Nhất giáo ngăn lại,

giết chết. Đám khốn khiếp đó, cắt một trăm đao trên người hần, người đầy máu . . . . .” Một giọt nước mắt chảy từ hai má nàng ta xuống, Diệp Linh giống như một con rối không còn hồn phách, đờ đẫn đóng mở môi: “Ta cứu không được hần, dựa vào cái gì còn phải cứu con Lô Tập Nguyệt, dựa vào cái gì. . . . .”

“Xin, van cầu người, đứa nhỏ, cứu đứa nhỏ. . . . .” Tôi hết sức chẳng còn sức lực mà trả lời câu hỏi nàng ta, chỉ là vừa khóc vừa cầu nàng ta, giọng nói yếu ớt ngay cả tôi đều không nghe thấy được..

Dưới thân chảy ra một chất sền sệt ấm áp. Tôi nắm chặt quần áo, cơ hồ muốn ra sức dùng hai tay đưa đứa nhỏ mời vào trong bụng, liều mạng giữ lại. Nhưng, không có chút tác dụng.

Nước mắt không ngừng trào ra, tựa như máu tươi này.

Diệp Linh bỗng nhiên đến gần, tôi giống như nắm lấy hy vọng cuối cùng nhanh túm chặt nàng ta “Con, đứa nhỏ. . . . .” Diệp Linh mặt không hề thay đổi cầm tay tôi mở ra từng ngón tay một, xoay người mang tới Tích Lan Đao ở bên gối, đặt vào lòng bàn tay tôi, dùng ngón tay ấn xuống bắt tôi cầm lấy nó. . . . .

Sau đó, nàng đứng thẳng dậy đi ra ngoài.

Tôi chết lạng nằm ở trên giường, cứ để mặc nước mắt chảy xuống, đã không còn có cảm giác đau đớn. Ánh sáng trước mắt nhanh chóng bị bóng đêm căn nuốt, mãi đến khi tôi sắp chìm vào bóng đêm, tôi nghe thấy ngoài cửa mơ hồ vang lên tiếng nói của Diệp Linh không hề yếu điệu. Nàng nói: “Lô giáo chủ, Đường cô nương dùng đao kề vào bản thân mình, không chịu cho ta tới gần.”

***

Lạnh, thấu xương.

Tôi ngồi xồm trên mặt đất, hai tay ôm lấy mình, lạnh run.

Bỗng nhiên, một bàn tay sờ lên mặt tôi, lòng bàn tay ấm áp, khiến cho tôi lưu luyến hơi ấm.

“Tiểu Tự, Tiểu Tự.”

Tôi nghe thấy tiếng gọi bên tai, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía hăn, là một ca ca thật xinh đẹp, cúi nhìn nhìn tôi, tươi cười.

“Tiểu Tự muốn đi theo ta không?” Hăn dịu dàng hỏi tôi. Tôi nhìn hăn thật lâu, ngây ngô gật gật đầu. Tươi cười của hăn vào khoảng khắc dần dần biến mất, trong đôi mắt xinh đẹp chứa đựng đầy đau khổ, vẻ mặt giống như sắp khóc, nói với tôi: “Tiểu Tự, ta sẽ luôn đối tốt với người, người ở lại được không?” Tôi lại ngây ngô gật gật đầu, nhìn trộm dáng vẻ này của hăn, tim đau khó chịu, vươn cánh tay muốn ôm chặt hăn, cổ tay nâng lên bỗng nhiên đập phải vật cứng.

Tôi nhờ cơn đau buốt này mà tỉnh lại, chậm chậm mở mắt. Chờ đến khi mắt thích ứng được ánh sáng trong phòng, tôi gian nan quay đầu qua bên hướng giường nhìn lại, bỗng nhiên cứng ngắc.

Sắc mặt Lâu Tập Nguyệt tái nhợt đứng ở nơi đó, nhìn thấy tôi tỉnh lại, liền hỏi tôi: “Đường Tự, người lại hận ta như vậy??”

Tôi nói không ra một câu.

Diệp Linh dự đoán được kết cục thế này, cho nên cô ta mới dám làm như vậy. Bây giờ tôi, cũng không thể giống như trước kia khóc lóc kể lể làm nũng nịu với Lâu Tập Nguyệt, lấy được thương hại cùng sự chăm sóc của hăn. Lâu Tập Nguyệt đã làm những chuyện kia, đã ép quan hệ tôi cùng hăn đến con đường chết. Đứa con từng là cơ hội xoay chuyển duy nhất, bây giờ con cũng không còn, cái gì cũng chỉ là uổng công. .

Tôi muốn quay đầu lại, tầm mắt bỗng nhiên đảo đến trên tay hắn. Trong tay Lâu Tập Nguyệt nắm bộ quần áo trẻ con tôi làm, dùng sức đến độ các khớp ngón tay đều trắng bệch, còn run rẩy rất nhỏ. Tôi nhìn, trong mắt thấy rất khó chịu, vội vàng nhắm mắt lại, đè nén xúc động tận đáy lòng đang muốn khóc.

Lâu Tập Nguyệt so với bất luận kẻ nào đều cố chấp hơn, hắn nhận định đứa con là tôi cố ý làm hỏng, cho dù tôi giải thích cũng không có ý nghĩa.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân Lâu Tập Nguyệt đi ra phía ngoài, trong lòng không biết vì sao thấy hồi hộp, kìm lòng không được mở mắt nhìn bóng dáng hắn. Ánh nắng sớm mỏng manh xuyên qua cửa sổ chiếu rọi trên người Lâu Tập Nguyệt, ở góc áo hắn có một vòng ánh sáng, thân hình hắn mơ hồ.

Hắn mở ra cửa, đối với đám thuộc hạ ở ngoài bình tĩnh phân phó nói: “Đi bắt hai người trở về.” nói xong đột nhiên quay người lại, ánh mắt dứt khoát kịch liệt đánh thẳng vào tầm mắt tôi, gương mặt hoàn mỹ như thần tiên lộ ra nụ cười gần như điên cuồng, cười ôn nhu nói nhỏ nhẹ với tôi: “Tiểu Tự, ta dùng mạng người kia tiễn con chúng ta một đoạn đường, người nói được không?”

Tôi đột nhiên mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào hắn, trong lòng khẽ run: “Người từng hứa với ta, không thương tổn Tô. . . . .” Lâu Tập Nguyệt tươi cười lạnh lẽo, nhìn lại tôi không nhanh không chậm nói: “Ở trong lòng của người, ta không phải ngay cả ‘cái loại người này’ cũng không bằng sao? Người chưa từng nghe nói ‘cái loại người này’ sẽ giữ lời hứa sao”

“Không! Không phải như vậy!” Tôi vùng vẫy phải xoay người ngồi dậy, cánh tay mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào. Tôi biết trong lòng hắn đau mất con, muốn giết Tô Mạc Phi cho hả giận, nhưng mà chuyện đứa

con có thể trách Tô Mạc Phi nói sự thật cho tôi biết sao? Không thể vì vậy hại hân.

Tôi dùng sức hơn nữa thân người ngã về phía trước, run rẩy nói Lâu Tập Nguyệt: “Người nghe ta giải thích. Đưa con ta không cố ý, thật sự không phải. Ta vẫn liều mạng muốn giữ nó, là Diệp.....”

“Suýt.” Lâu Tập Nguyệt dựng ngón tay thon dài nhỏ ở trước môi, nhẹ nhàng bảo tôi đừng nói. Tôi cười trên gương mặt tuần mỹ động lòng người, lại khiến cho tôi càng kinh hãi hoảng sợ. Hân cười nói: “Tiểu Tự, người bây giờ nói với ta mấy thứ này là vì cứu Tô Mạc Phi đi. Thực sự tình có nghĩa, làm khó người rồi. Cho nên người yên tâm, ta sẽ cho người tận mắt thấy hân chết như thế nào.”

Cuối cùng một từ nói ra đó, ngón tay Lâu Tập Nguyệt siết chặt, đưa tay buông quần áo nhỏ trong tay thành những mảnh vụn nhỏ. Buông bàn tay ra, một đồng bột mịn theo gió rơi nhẹ xuống mặt đất, mắt hân lạnh như băng nhìn tôi một cái, cất bước ra khỏi cửa phòng.

“Su. . . . .” âm này tôi chỉ gọi một nửa, sau đó đều dừng lại, vẫn không nhúc nhích nhìn bóng dáng hân biến mất khỏi tầm mắt, toàn thân mệt mỏi ngã nằm ở trên giường. Dư âm đau dưới bụng vẫn còn, tôi run rẩy sờ lên bụng, nhưng tay treo ở giữa không trung thật lậu không dám đặt xuống.

Tôi vẫn còn chưa muốn thừa nhận, con đã không còn... hốc mắt chua xót đau đớn khó chịu.

Khi cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân mềm nhẹ tới gần, đứng ở bên cạnh tôi.

“Cút đi.” tôi lạnh lùng nói. Diệp Linh vào nhà thoáng như không nghe thấy, vươn ngón tay lạnh lẽo ngón đung đến mạch trên cổ tay tôi. Tôi nhất thời giống bị rấn cắn một cái, “Ba” bỗng nhiên đẩy nàng ta ra, không biết là

nàng ta có khí sức ở đâu mà chống đỡ ngòi dẫy, xoay tay lại cho nàng ta một bạt tai. Diệp Linh xoa mặt, không thèm để ý nhìn thẳng vào tôi. Tôi cắn chặt hàm răng, mắt đỏ hồng trừng mắt nhìn nàng ta nói: “Diệp Linh, không cần người giả tốt với ta, người cho là Lâu Tập Nguyệt vĩnh viễn sẽ không biết, là âm mưa của ai sao?”

“Thì tính sao? Hãn có biết hay không, cũng sẽ không giết ta.” Nói đến người này, Diệp Linh trên nét mặt có chút thần sắc quý dị nói không nên lời, ánh mắt toả sáng nhìn chăm chăm tôi “Chỉ cần người còn sống, ta có thể còn sống.”

“Người có ý gì?” Tôi trầm giọng hỏi, một đồng nghi ngờ ngấn trên ngực, khiến cho hộ hấp cũng bị nghẹn. Diệp Linh như là nhớ tới chuyện gì đó rất vui vẻ, bỗng nhiên cười ha ha, sau đó đỡ trán liếc tôi, “Nếu không tin, người có thể bây giờ đi nói cho Lâu Tập Nguyệt, khóc cầu hãn báo thù cho con, người xem hãn có thể giết ta hay không” Nàng dời bước chân đến bên giường tôi ngồi, không thèm để ý ánh mắt phẫn hận của tôi, rất hứng thú đánh giá mặt tôi, rồi sau đó thở dài: “Người thực không quan tâm mạng sống sao. Biết rõ hãn vì cái gì bỗng nhiên đối tốt với người, nên hoàn thành ý nguyện mà ở lại haha”

“Cùng người không quan hệ.” Tôi chán ghét mở tầm mắt, lại nghe thấy nàng ta giọng điệu bình thản, nói: “VẬY, vị gọi là Tô Mạc Phi thì sao??” Tôi chấn động cả người, khắp cả người phát lạnh.

“Người nên khẩn cầu Lâu Tập Nguyệt đừng bắt được hãn đi. Bằng không” nàng đưa mặt vào sát tôi một chút, con người đen kịt không thể hiện thần thái gì, trống rỗng, chậm rãi nói tới tôi “Người nói Lâu Tập Nguyệt có thể hay không ở trên người hãn cũng cắt mấy trăm đao?”

***

Mấy ngày kế tiếp, tôi không hề bài xích khám và chữa bệnh của Diệp Linh, nàng ta dường như cũng quên lời nói cùng chuyên đã gây ra, vẫn tận tâm đích giống như trước kia. Tôi cố gắng bản thân nhanh chóng khôi phục thể lực, càng chờ đợi Tô Mạc Phi đã về Tử Thần phái, không bị bắt đuối tới..

Sáng sớm ngày hôm nay, tôi nghe thấy có tiếng người nào đẩy cửa vào, chống khuỷa tay ngồi dậy, vén lên sa trường đang buông. Khi nhìn thấy thân ảnh màu xanh đang từ từ bước áo, tôi không khỏi phải nắm lấy vạt áo trước ngực.

Từ khi sau ngày đó, tôi chưa bao giờ gặp lại Lâu Tập Nguyệt một lần, bây giờ bất ngờ nhìn thấy hắn, chỉ cảm thấy tim có một cảm giác nóng rực, đốt cháy khí nghẹn trong phổi.

Lâu Tập Nguyệt trên mặt vẫn là vẻ mặt ôn hoà như trước, ánh mắt nhìn thản nhiên, hỏi tôi: “Tiểu Tự, cảm thấy khoẻ nhiều chưa?” Tiếng nói trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng mà dễ nghe. Tôi kinh ngạc nhìn hắn, không có đáp lời lại. Lâu Tập Nguyệt cũng không có dáng vẻ tỏ ra tức giận, bước đi tao nhã đến trước người tôi, cúi mắt nhìn tôi “Xem ra là tốt hơn nhiều.” Hắn dịu dàng nói, nhưng trong đôi mắt kia cùng vẻ mặt tuyệt đối không phải là quan tâm cùng hoà nhã

Hắn vươn tay phải về phía tôi, mỉm cười: “Nếu người không thể đi, ta sẽ ôm người đi ra ngoài.” Một cảm giác bất an nảy lên trong lòng, giọng nói tôi có chút nghẹn, mở miệng: “Người muốn làm gì?” Lâu Tập Nguyệt tươi cười thâm ý, ánh sáng chung quanh dường như trong giờ khắc này đều toả sáng trên nụ cười của hắn. Hắn nói: “Đương nhiên là đáp ứng chuyện của người.” Tay bỗng nhiên vươn ra, giống kìm sắt kiềm chặt cánh tay tôi, kéo tôi đứng thẳng lên.

Đi chân trần dẫm trên mặt đất lạnh như băng, tôi ngay cả tim cũng đều run rẩy. Hắn tiện tay kéo áo khoác trên đầu giường khoác cho tôi, không

cho phép kháng cự kéo tôi lảo đảo đi theo bước hẳn. Mới ra ngoài không xa, từ trong gió bay tới một giọng tức giận mắng khàn khàn không xa, cũng là giọng điệu của Thường Dữ.

Phút chốc đồng tử tôi co rút, tôi ngẩng mặt lên nhìn về phía hẳn “Lâu Tập Nguyệt, người thật đem hai người bọn Tô Mạc Phi bắt trở lại?” Lâu Tập Nguyệt ngoái đầu đảo mắt nhìn tôi, trong mắt chẳng có chút ấm áp nào, cong môi cười châm chọc: “Ta lúc này mà nói lời giữ chữ tín, khiến người hết hồn sao?” Tôi lắc đầu, vừa muốn nói cái gì nữa, bỗng nhiên ánh mắt chạm đến một hình ảnh sợ ngây người.

Thường Dữ cảm xúc kính động bỗng nhiên nhìn thấy bên này, sững sốt một lúc, sau đó chửi ầm lên: “Lâu ma đầu, người đê tiện vô sỉ! Dùng ta đến uy hiếp nhị sư huynh, người đồ khốn nạn là rùa đen rút đầu, người. . . .”

“Thường Dữ, đừng nói nữa.” Tô Mạc Phi ngăn lại hẳn, nhìn thẳng về phía tôi, trong ánh mắt bỗng nhiên chột loé, sau đó bình thản xuống. Trên mặt anh ta có vết thương, tay chân đều bị xích sắt vây khốn, áo xanh trên người ngổn ngang kinh khủng, ngay cả búi tóc xưa nay luôn chỉnh tề cũng bị rơi xuống, dáng vẻ vô cùng chật vật. Nhưng mặc dù đối mặt với nhiều thứ chế trụ trên người như thế cùng hoàn cảnh bất lợi, vẻ mặt Tô Mạc Phi vẫn bình tĩnh trầm ổn như cũ, không mang theo chút bối rối nào, thậm chí ngay cả chút phần hận cũng nhìn không thấy

Tôi bị Lâu Tập Nguyệt tóm đến ép ngồi xuống một ghế dài được bài trí trong việc, vừa nhắc ngẩng đầu lên liền thấy hai người bọn Tô Mạc Phi.

Trái tim bị một sợ hãi nói không nên lời tóm chặt, đập không được. Tôi chuyển mắt nhìn về phía Lâu Tập Nguyệt, hỏi hẳn: “Người sẽ đối với bọn họ thế nào?” Biết rõ là lời hỏi thừa, vẫn là hy vọng xa vời ở bản thân gặp may mắn

Quả nhiên, Lâu Tập Nguyệt ôn nhu cười cười với tôi, đồng tử trong tròng lạnh lùng hơi nhiễm chút sáng đỏ như máu, “Tiểu Tự, nên khiến hãn chết như thế nào, dùng côn đánh đến chết? Chém ngang lưng? Vẫn là thiên đao vạn quả?” Thân thể của tôi kì không được lạnh run, Lâu Tập Nguyệt nói ra lời được nhất định có thể làm được, nếu quả thực Tô Mạc Phi chết thảm ở trước mặt tôi, tôi chịu không nổi.

Rốt cuộc có cố không thể cùng Lâu Tập Nguyệt chiến tranh lạnh, tôi đi tới nắm tay hãn, sợ chọc giận hãn không dám mở miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt đau khổ cầu xin hãn. Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, tựa hồ cười cười, nói: “Người đang cầu ta, đúng không? Trong lòng người có phải đang nói: cầu người, chỉ cần người có thể thả hãn, ta cái gì đều đồng ý?” Tôi không có gật đầu cũng không có lắc đầu. Lâu Tập Nguyệt nâng tay sờ hai má tôi, nói hai chữ: “Có thể.” Khi nhận ra cả người tôi đều cứng đờ, hãn khoan thai nói tiếp: “Chỉ cần Tiểu Tự tự tay chặt hai tay hãn xuống”

Giống như một chậu nước đá hắt vào đầu, tim cũng đều lạnh thấu

Tôi ra sức kìm nén không cho mình rơi lệ, cắn chặt môi dưới sinh đau. Lâu Tập Nguyệt nhìn thấy, buông cánh tay, nghiêng đầu đối với một gã tay sai ở bên cạnh ra hiệu, nói cũng như nói với tôi: “Nếu Tiểu Tự không ra tay được, sư phụ đành phải để cho người khác làm thay.”

“Không cần!”

Tôi nhảy mạnh người lên, khoảng khắc Lâu Tập Nguyệt vươn tay tóm lấy, tôi gần như chẳng còn kịp tự hỏi, khi cánh cửa sắp mở tôi đã vội vàng giấu chủy thủ vào trong tay áo, giờ dùng nó đâm ra... . .

Lưỡi đao sắc bén cắt vỡ vạt áo đâm vào da thịt, khiến cho đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Tôi cương cứng thân hình, ngây dại nhìn về phía sau.

Lâu Tập Nguyệt lẳng lẳng nhìn tôi, trên mặt không có biểu hiện gì, màu áo trắng trên cánh tay nhuộm một tầng máu đỏ sẫm.

Chủy thủ trong tay tôi đang cầm suýt chút nữa rớt xuống, ngây ngốc nhìn vết máu chói mắt kia, máu trong người dần dần đóng lại thành băng.

Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên cười một tiếng, nâng tay vỗ: “Tốt, tốt lắm. Dùng võ công ta dạy, dùng Tích Lan Đao ta tặng đối phó ta, cứu đàn ông khác. Đường Tự, người thật không hổ danh là đồ đệ tốt của Lâu Tập Nguyệt ta”

Đồng tử tôi co rút, không hề ý thức lui về sau từng bước.

“Đường cô nương!”

Đột nhiên, trong tai nghe thấy tiếng la hét của Tô Mạc Phi, tôi mờ mịt quay đầu nhìn thấy anh ta. Trong đáy mắt anh ta biểu thị sự lo lắng khiến lòng tôi chấn động. Tôi thấy chung quanh không có người tiến lên ngăn cản, một bước nhẹ nhàng rơi trước người anh, tiểu đao trong tay dễ dàng chém đứt xích sắt.

Tô Mạc Phi tránh khỏi trói buộc, một phen nắm lấy tay cổ tay tôi vội la lên: “Đường cô nương, theo tại hạ đi!”

Tôi không có đáp lại hẳn. Tôi hiểu, điên cuồng trong mắt Lâu Tập Nguyệt khiến cho anh ta sợ hãi, sợ Lâu Tập Nguyệt sẽ làm chuyện bất lợi với tôi. Đối với tôi . . . . . Tôi quay đầu lại nhìn Lâu Tập Nguyệt đứng sừng sững, trong yết hầu khẽ động, rốt cục nói ra tiếng: “Sư phụ, cầu người thả hẳn.”

Lâu Tập Nguyệt ánh mắt lạnh như băng: “Ta nếu không đồng ý?”

Tôi trả lời nói: “Ta sẽ liều mạng cứu hẳn. Nhiều nhất, cùng hẳn cùng chết.”

Lâu Tập Nguyệt trong đồng tử dường như run rẩy chút.

Đầu óc một hồi mê muội, hai chân tôi sắp đứng thẳng không được, chỉ có thể đem Tích Lan Dao đưa cho Tô Mạc Phi để cho anh ta cứu Thường Dữ. Ngay vào lúc này, nghe thấy tiếng nói cố gắng áp chế run rẩy truyền đến: “Tiểu Tự, người chỉ cần giết hãn, ta cái gì cũng không so đo . Chúng ta còn có thể giống như trước. . . . .”

“Thực xin lỗi, ta làm không được.”

“ . . . . . Vì sao?”

“Bởi vì hãn là Tô Mạc Phi.”

Người đó đã cứu tôi nhiều lần, Tô Mạc Phi vì tôi chịu nhiều thiệt thòi..

Tôi xoay người sang chỗ khác, rời bỏ ánh nhìn của Lâu Tập Nguyệt, mang theo bọn Tô Mạc Phi đi ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu rọi ở trên người, lại rất lạnh, tựa như tôi bị vây hãm trong cơn ác mộng, trống rỗng mà lạnh như băng. Mà trong mộng bàn tay ấm áp cuối cùng nắm tay tôi, nhất định kiếp này, tôi rốt cuộc năm không được.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Chúng Tôi Chia Lìa

Đột nhiên, cước bộ tôi vừa mới bước được một nửa đột nhiên dừng lại, cánh tay bị một người dùng lực nắm lấy.

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tô Mạc Phi ở bên cạnh. Ánh mắt Tô Mạc Phi lả xuống, ổn định dừng trên hai chân tôi. Bởi vì anh ta nhìn chăm chú quá tôi mới giật mình nhận ra, hai chân không chỉ có lạnh như băng, lòng bàn chân còn bị đá trên đường cắt qua, cảm giác có chút đau đớn.

Tô Mạc Phi nhìn một lát, khom lưng xuống. Tôi kinh ngạc hoảng sợ, nghĩ đến anh ta định ôm lấy tôi, tưởng tượng đến việc làm trò trước mặt Lâu Tập Nguyệt, tôi gần như theo bản năng dùng tay chặn: “Tô. . . . .” Nói sau bỗng im bật. Chỉ thấy Tô Mạc Phi từ trên vạt áo của mình cắt xuống hai mảnh vải, ngồi xổm xuống nâng chân tôi lên, dùng vải áo bao trọn, cuối cùng ở chỗ mắt cá chân làm gút nhỏ.

Tôi kinh ngạc nhìn thấy anh ta làm những này đó, trong lòng hơi hơi căng thẳng, mãi cho đến một tiếng nói trong trẻo lạnh lùng chặt đứt suy nghĩ của tôi.

“Thật sự là đảm thắm nha,” Lâu Tập Nguyệt quái gở nói: “Tiểu Tự, quả thực khiến người ta ghen tị.” Hắn nâng tay lên vung nhẹ, ý cười lạnh như băng nói: “Sự phụ sẽ thành toàn cho các người, được chứ?”

Khoảnh khắc tay hắn hạ xuống, trong đồng tử hiện lên một tia tàn độc. Sau đó nhìn mọi người đều rút kiếm ra khỏi vỏ, sát khí dày đặc tựa như thác lũ tuôn tràn, bất thành linh, áp sát!

“Thường Dữ, bảo vệ Đường cô nương.” Tô Mạc Phi đẩy tôi giao cho Thường Dữ, xoay tròn thân, hai ngón tay vững vàng kẹp lấy một trường kiếm nhắm thẳng vào đỉnh đầu anh ta đâm xuống. Tôi nhìn không rõ anh ta làm thế nào, chỉ nghe người nọ đau hô to một tiếng, binh khí rời khỏi tay, trực tiếp ‘ tặng ’ cho anh ta.

Kiểm tựa như tuyết, múa may thành cầu vồng. [Kiếm hoa như tuyết, huy vũ thành hồng]

Trong cảnh tàn sát tàn khốc, tôi nhìn thấy thân ảnh màu xanh Tô Mạc Phi, vừa mới bắt đầu thì lo lắng, sau đó từ từ biến thành kinh ngạc. Một lần cuối cùng của nửa năm trước nhìn thấy anh ta, so với võ công Tô Mạc Phi lúc bây giờ thực sự tiến bộ rất nhiều, hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Thường Dữ ở phía sau tôi bỗng nhiên khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau khi hấp dẫn chú ý của tôi, mới nói: “Thấy chưa, yêu nữ. Nếu không phải ta bị thương các người Thiên Nhất giáo các người tóm làm con tin, nhị sư huynh làm sao sẽ bị Lâu ma đầu. . . . .”

“Anh ta thế này, là bởi vì luyện Tử Hà bí kíp phải không?” Tôi ngỡ ngàng mở miệng nói, đầu óc có chút loạn, không rảnh rỗi xuy sét xem Thường Dữ đang nói cái gì. Là bởi vì luyện Tử Hà bí kíp, cho nên võ công Tô Mạc Phi mới tiến bộ nhanh chóng như thế? Ánh mắt không tự chủ được xoay chuyển hướng về phía Lâu Tập Nguyệt, ngoài ý muốn , tầm mắt của hắn cũng không hẹn mà cùng gặp.

Chống lại ánh mắt hắn, trong lòng tôi e sợ, nắm chặt Tích Lan Dao trong tay.

Lâu Tập Nguyệt thờ ơ nhìn thấy bên này đấu tranh sống chết, cho dù từng thuộc hạ của mình từng người ngã xuống, trên mặt hắn chẳng có chút thay đổi. Nhưng vừa mới rồi, tôi nhìn thấy trong ánh mắt hắn, có ý phải giết sạch diệt tuyệt.

Hiện giờ Tô Mạc Phi, đã đủ để trở thành đối thủ của hắn, mà sau này khi hắn đối phó Tử Thần phái, Tô Mạc Phi chính là sự vướng bận tồn tại. Cho nên, nếu đã nhận ra, hắn tuyệt đối không dễ dàng tha cho Tô Mạc Phi đi.

Tôi ngoái đầu nhìn lại Tô Mạc Phi, trong lòng không biết có cảm giác gì, sau đó, nhắc chân cất bước, đi hướng về Lô Tập Nguyệt.

Lô Tập Nguyệt nhìn thấy, đồng tử đen loé sáng khoá chặt vào người tôi.

Tô Mạc Phi ở sau người la hét gọi tên tôi, tôi không có quay đầu lại, lập tức đi đến trước người Lô Tập Nguyệt đứng lại, ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người kia. Mặt ngọc tựa tiên, phong thần thanh tú

Ổn định lại hơi thở loạn nhện, tôi mở miệng nói: “Sư phụ, ta có thể hỏi người vài chuyện được không?” Lô Tập Nguyệt im lặng không nói gì. Tôi nói tiếp: “Năm đó, người là trơ mắt nhìn thấy mẹ ta chết, đúng không? Nếu Tô Mạc Phi không hiện ra, lúc ấy người cũng sẽ để cho ta chết đi. Người dùng tình cố ‘yêu’ thương ta, mục đích là vì luyện Thiên Nhất thần công, mà đánh ta một chưởng kia, cũng thực sự là muốn giết ta, đúng không? Đối với Bạch Khiêm, người cũng tàn độc giống nhau, cố ý lợi dụng cái chết cậu ta, danh chính ngôn thuận đi đoạt Tam Sinh hoa, đúng không?” Nói tới đây, trong cổ họng khô khốc như bị mắc xương. Tôi hít sâu một hơi, đẩy Tích Lan Đao trong tay tới: “Nếu đều là thật sự. Vật này, ta không muốn chạm phải lần nữa.”

Lô Tập Nguyệt vẫn trầm lặng như trước, không có phủ định, cũng không vươn tay tới đón.

Ta nhìn vào mắt hắn, vốn tưởng tim đã chết rồi lại đau đến độ thở cũng khó khăn. Thứ đó trên tay tựa như thế nặng của ngàn quân. Tay của

tôi run lên, Tích Lan Dao theo một chưởng của tôi cặp phập vào mặt đất khoảng cách giữa tôi và hắn, cứng rắn chặt đứt sợi dây vô hình giữa tôi và hắn.

Tôi đột nhiên phát giác, say đắm từng điên cuồng như thế, dây dưa nồng cháy như thế, rất giống như tôi làm mộng một hồi. Trong mộng, Lâu Tập Nguyệt là ân nhân cứu mạng tôi, sư phụ tôi kính yêu, là người tôi yêu nhất

Nhưng mộng cũng chẳng đẹp, cuối cùng cũng tỉnh ra..

Tôi xoay người nhảy hướng về phía Tô Mạc Phi, Lâu Tập Nguyệt vẫn đứng đó không hề động đậy. Hắn giống một pho tượng bằng đá đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, chỉ là sắc mặt trắng bệch vô cùng..

Tôi dùng một ngón tay điểm huyết cổ tay một gã giáo đồ Thiên Nhất giáo, đoạt lấy kiếm của gã, dời bước đưa lưng cùng về phía với Tô Mạc Phi cùng nhau đứng. Tôi cùng anh ta quay đầu liếc mắt nhìn nhau một cái, thế nhưng bật cười: “Huynh cùng tôi cùng một chỗ, thật sự sẽ không phải dịp may. Lúc này đây, nói không chừng lại bị ‘ miệnng quạ đen ’ của tôi nói trúng rồi, cùng chết ở chỗ này.”

Tô Mạc Phi thần sắc bình tĩnh như nước, đơn giản là khước miệnng cong lên thành một tươi cười thản nhiên, tựa như mặt nước tạo nên gợn sóng nhẹ nhàng. Anh ta nhìn tôi cười nói: “Đường cô nương, đủ rồi, cô quay về bên Lâu giáo chủ đi. Ta chưa bao giờ cảm thấy cần cô báo đáp tôi cái gì, lần này cũng không cần.”

Ta lắc lắc đầu, trở về không được. Sử dụng kiếm mở một chiêu tấn công, cổ tay nhanh quay ngược trở lại, đâm nghiêng qua. Bộ kiếm pháp này, là tận tay Lâu Tập Nguyệt nắm tay tôi dạy cho tôi. Khi đó tôi không ngại cực khổ đi luyện tập, chỉ là vì đợi khi hắn xuất quan có thể vui vẻ chút, chưa từng nghĩ qua, hôm nay lại phải dựa vào nó để rời khỏi hắn.

Tôi không phải dự định trốn. Tôi biết Lâu Tập Nguyệt muốn tìm tôi, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển cũng tránh không khỏi. Tôi chỉ có thể để bản thân mình như trước đây nữa, ngậy ngốc đem bản thân mình vào trong tay hãn, mặc hãn tàn sát mặc hãn lừa gạt

Cho dù Tô Mạc Phi võ công cao, cũng không chịu nổi vậy công như vậy, không bao lâu, trên người liền có thêm nhiều miệng vết thương mới. Thân thể của tôi cũng không có hồi phục lại như xưa, cho nên mỗi khi đề khí huy kiếm, ngực liền có một trận khí cuộn cuộn, máu nóng chạy thẳng lên yết hầu, bị tôi cưỡng chế đi xuống.

Có lẽ hôm nay, thật khó giữ lại cái mạng nhỏ này.

Tôi hiểu được điều này, trong lòng cũng không cảm thấy bối rối. Dù sao, thời gian Lâu Tập Nguyệt bế quan lần cuối cùng cũng không kém nhiều lắm. Nhân lúc tạm nghỉ, tôi không tự chủ ngoái đầu nhìn lại liếc nhìn Lâu Tập Nguyệt, lại bỗng nhiên kinh ngạc nhảy dựng.

Huyết sắc Lâu Tập Nguyệt hoàn toàn rút đi đâu, ngay cả môi cũng tái nhợt khác thường, làm nền cho đôi đồng tử sâu thẳm không hề có chút ánh sáng.

Tôi chưa bao giờ thấy sắc mặt hãn như vậy, cả kinh, động tác dưới tay ngừng trệ, đợi khi hồi phục lại tinh thần, thanh âm đao kiếm phá không khí dĩ nhiên đã cận người.

“Đường cô nương!” Tô Mạc Phi hô gọi một tiếng, liễu lĩnh đánh về phía tôi. Nhìn thấy mũi kiếm đưa tới ngực không tới nữa tắc, khi tôi muốn né về sau, thình lình một phen kiếm đánh gãy kiếm người nọ bức lùi.

Tôi kinh ngạc nhìn về phía người xa lạ cứu tôi. Thần tình Tô Mạc Phi cũng kinh ngạc, ánh mắt đảo qua nhìn mấy thân ảnh từ trên trời rơi xuống bảo hộ anh ta ở giữa, hướng người giúp tôi giải vây gọi một tiếng: “Đại sư huynh.”

La Thanh, đại đệ tử Tử Thần phái? Tôi âm thầm đánh giá người nọ, dáng vẻ của y khoảng tầm ba mươi tuổi, khuôn mặt thoạt nhìn tao nhã đôn hậu, cả người có khí chất trầm ổn biết thu liễm, cùng dáng vẻ ông cụ non Tô Mạc Phi lại có chút khác biệt

La Thanh đối với Tô Mạc Phi cười cười, ôn giọng hỏi: “Nhị sư đệ, người không sao chứ?” Tô Mạc Phi vội vàng trả lời: “Đệ không sao, nhưng Đại sư huynh làm sao tìm được nơi này?” La Thanh giương tay lên, đưa trường kiếm trong tay vút cho Tô Mạc Phi: “Nếu không phải là nhặt được chuôi Lam Ảnh kiếm này, chúng ta cũng không biết hai người ra ngoài gặp chuyện bất trắc, một đường tìm lại đây.” Tô Mạc Phi đón kiếm, thần sắc kích động khẽ vuốt thân kiếm một chút, một chút vui sướng khi tìm được vật đã mất hiện lên đuôi chân mày..

La Thanh không hề cùng anh ta nhiều lời, cất bước tiến ôm quyền đối với Lâu Tập Nguyệt nói: “Lâu giáo chủ, không biết hai vị sư đệ La mỗ, mạo phạm quý giáo thế nào?”

Lâu Tập Nguyệt nhếch khóe miệng, không rên một tiếng.

La Thanh thấy vậy, rồi nói tiếp: “Nếu như không có, xin cho tại hạ mang bọn họ đi” Lời nói dừng một lát, trầm hạ thanh âm: “Ta nghĩ, Lâu giáo chủ hẳn là không muốn phá hỏng ước định kia chứ??” Nói xong, đánh ánh mắt với đồng môn, ý bảo, nâng Thường Dữ đi ra ngoài, rồi lại khi đi qua người tôi thì dừng lại, “Vị cô nương này phải . . . .”

“Đường cô nương” Tô Mạc Phi bước nhanh đi đến trước người tôi, ánh mắt thẳng thắn nói: “Cô đi theo nhóm chúng tôi đi thôi.” Tôi ngẩng đầu nhìn hẳn, sau một hồi, gật gật đầu. Khoảnh khắc xoay người, nghe thấy phía sau có giọng nói run rẩy khàn khàn vang lên.

“Đường Tự, người hận ta như vậy . . . .”

Thân mình bỗng cứng đờ.

Sau một lúc lâu, tôi ngoái đầu liếc mắt nhìn Lâu Tập Nguyệt một cái, lắc đầu nói: “Không hận. Ta chỉ là hết hy vọng .”

Đã nhiều ngày tôi cũng thường thường suy nghĩ, mới vừa biết sự thật khi đó tôi hận dữ dội, là vì cái gì? Bây giờ nghĩ thông suốt rồi. Khi đó tôi hận, là chính bản thân tôi, là bản thân mình đã biết tất cả hết thảy còn không chịu buông tay. Bởi vì cho dù Lâu Tập Nguyệt làm nhiều chuyện quá phạm như vậy, tôi còn muốn ở lại bên người hắn, đưa con chính là một cái cớ cho tôi ở lại. Mà lúc này, tôi lựa chọn rời đi, yêu cùng hận, đều có thể từ bỏ.

Nhưng, không biết vì sao, tận đáy lòng vô cùng trống rỗng. Tim khoảng không , cho nên dưới chân cũng có chút thiếu tự tin, thân mình tôi lay động chút, giầy lát bị một cánh tay nâng đỡ. Tôi cố gắng để bản thân mình không nhìn vào đôi mắt Lâu Tập Nguyệt, nói với hắn: “Bất kể người tin hay vẫn không tin, con thực sự không phải ta cố ý.” Nói xong, khí lực ngưng kết tại toàn thân hoàn toàn tan rã tán loạn, trước mắt biến thành màu đen tôi ngã xuống.

Chờ khi tôi tỉnh lại, tôi mở to mắt, mờ mịt nhìn người thấy có người ngồi ở bên giường. Tôi biết là ai, đấu tranh tư tưởng hồi lâu mới ngồi dậy. Tô Mạc Phi vội vàng tới gần, một tay đè lại bả vai tôi: “Đường cô nương, thân mình cô quá yếu, thầy thuốc bảo cô phải tĩnh dưỡng.” Đối diện với hai mắt anh ta đầy tơ máu, trong ngực tôi có chút khó chịu, sau đó bị anh ta bắt nằm xuống.

Lúc này, Tô Mạc Phi đi đến bên cạnh bàn rót chén nước, quay ngược lại đưa đến bên môi tôi, “Uống trước nước miếng đi.” Tôi chớp mắt chớp mắt nhìn anh, trong họng như có lửa đốt lại không uống, không lưu loát nói: “Huynh cần gì phải đối tốt với tôi như vậy??” Nếu có được người chồng thế này, vậy tôi cần gì phải nói những lời này. Tôi hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Tôi công tử, quan hệ tôi cùng Lâu Tập Nguyệt, không đơn

giản như vậy. Chuyện tới ngày hôm nay, công tử đối với tôi dù tốt, tôi cũng đền đáp không được công tử.... . . . .”

“Không cần đền đáp.” Tô Mạc Phi bỗng nhiên cắt ngang lời tôi nói, khi tôi còn đang kinh ngạc nhìn chăm chú, thấp giọng nói: “Cô nương cái gì cũng không cần đền đáp.” Khi nói chuyện, chén nước cũng chậm rãi đưa cho tôi uống xong, lại nhìn khoảng không mặt đất nói với tôi: “Đường cô nương nếu nguyện ý, mời theo tại hạ quay về Tử Thần phái.” Tôi lắc đầu cự tuyệt. Vừa mới rời khỏi Lô Tập Nguyệt tôi lại đi về phía đối thủ của hắn, tôi làm không được.

Kế tiếp, lại là một hồi im lặng

Tô Mạc Phi trong mắt hơi loé sáng, nói: “Tại hạ hiểu rồi. Đường cô nương yên tâm, với tháng ngày còn dài, võ công của Tô mỗ tuyệt đối không thua Lô giáo chủ, đến lúc đó cô có thể yên tâm trở về, tại hạ sẽ không để cho hắn lại làm tổn thương cô dù một chút.”

Tôi nghe lời anh ta nói xong, kinh ngạc nhìn anh, chỉ cảm thấy ngực bị đè nén rất khó chịu: “Tô Mạc Phi, đáng giá sao không?”

Tô Mạc Phi trầm mặt một lát, gật đầu: “Đáng giá.”

Nước mắt chỉ trong nháy mắt bao phủ cả tầm mắt, tôi cố gắng chớp mắt để không cho nó rơi xuống, nhưng vẫn nhìn không được. Tôi ghen ngào lắm lắm: “Tô Mạc Phi, huynh là đồ ngốc” Loại cảm tình không cần hồi báo này, tôi chưa từng có đối với ai, mà người này, không có gì sai.

“Đường, Đường cô nương?” Vừa thấy tôi khóc, Tô Mạc Phi thoát cái thì chân tay luống cuống, trong tay cầm cái chén cũng không biết để vào chỗ nào. Tôi thấy thế, nâng tay lau nước mắt, nở một nụ cười với hắn, rồi nói: “Tôi không sao, Tô công tử lo việc của công tử đi. Tôi mệt chết được, muốn ngủ thêm chút nữa.” Nói xong, nhắm hai mắt lại không hề nhìn anh ta.

Tô Mạc Phi sau đó đáp, “Được, Đường cô nương, cô nghỉ ngơi.” Tiếng bước chân dần dần đi xa, sau đó là tiếng mở cửa rồi đóng mang theo tất cả thanh âm.

Tôi chậm rãi mở to mắt, nhìn trên nóc nhà, những chuyện trước khi té xỉu, giống như đèn kéo quân, nhiều chuyện từ từ hiện lên trong đầu tôi. Tôi không khỏi âm thầm kinh ngạc, nhưng Lô Tập Nguyệt lại khiến cho tôi thoải mái rồi khỏi. Đối với chuyện như vậy, tôi vốn cảm thấy rất may mắn, vừa lúc trong đầu co giật, phát lên từng cơn đau đớn.

Có lẽ, là do tôi đánh giá cao bản thân mình. Đối với Lô Tập Nguyệt mà nói, hẳn buông tha cho tôi so với việc tôi rời khỏi hẳn, có thể hơn nhiều. Chỉ cần đợi đến khi luyện Thiên Nhất thần công tầng thứ chín bắt tôi trở về là được rồi, cần gì phải giữ tôi lại bên người, nhìn đăm ra chán ghét.

Tôi dùng tay che ánh mắt, tay kia thì túm lấy vạt áo trước ngực, sau một hồi mới làm được cơn sóng dữ dâng lên trong lòng trở lại bình lặng, bỗng nhiên, cười ra tiếng.

Đường Tự, tâm tư của Lô Tập Nguyệt người khi nào thì có thể hiểu, còn có đã nơi này còn nghĩ mấy chuyện vớ vẩn đó, người kia và người, còn có quan hệ sao?

Về sau, tôi đem chuyện này chôn chặt trong lòng, dần dần bị chuyện tình khác cuốn lấy. Mãi cho đến một ngày hai năm sau đó, tôi từ miệng người kia biết được sự thật — Lúc ấy Lô Tập Nguyệt không phải không muốn giữ lại, mà không có sức giữ tôi lại.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tôi Ấy Náy

Sáng sớm ngày kế, Tô Mạc Phi gõ cửa đi đến, trong tay bưng một cái chén. Tôi không cần nhìn cũng biết đó là thuốc, còn chưa có uống mùi của nó cũng khiến trong dạ dày khó chịu từng cơn. Tôi là người sợ đắng, trước kia mỗi lần không thể uống thuốc, Lâu Tập Nguyệt đều đã... suy nghĩ dừng lại, vẫn không tự chủ, phải quyết tâm.

Đã không còn, Lâu Tập Nguyệt đối đãi dịu dàng sẽ không lại có.

Tôi lừa mình dối người lâu lắm, nay cuối cùng cũng không muốn sống trong lừa gạt nữa. Cũng sau khi biết sự thật, tôi vì sao còn không vui vẻ được như trước kia? Nếu, nếu tôi từ đầu tới cuối cái gì cũng không biết, có thể vẫn ‘hạnh phúc’ đến trước khoảnh khắc Lâu Tập Nguyệt giết tôi phải không? Nhưng làm gì có từ nếu.

Trong lòng chua chát muốn cười, hơi thở bỗng hơi dờ dẩn. Tôi chuyển mắt nhìn Tô Mạc Phi đến gần, chạm vào ánh mắt thâm thiết, chống tay ngồi dậy. Sau khi nói tiếng cảm ơn, tôi đón nhận chén thuốc, thở sâu ngửa đầu uống hết. Lại đột nhiên phát hiện, kỳ thật thuốc cũng không có đắng lắm. Tôi trước đây nháo loạn không chịu ngoan ngoãn uống thuốc, là vì có Lâu Tập Nguyệt ở bên, tôi tham lam muốn có sự dịu dàng cùng thương tiếc của hắn.

Bây giờ, chẳng có gì còn quan trọng nữa.

Tôi đưa chén không về cho Tô Mạc Phi: “Tô công tử, đa tạ huynh.” Tô Mạc Phi đón nhận chén, cười, thuận miệng đáp lại một câu: “Không cần khách khí. Đường cô nương, kế tiếp cô định đi nơi nào?” Tôi sửng sốt trả

lời không được. Phải rồi, tôi còn có chỗ nào có thể đi? Rời khỏi Lâu Tập Nguyệt, tôi đã chẳng còn nhà để về.

Tôi có chút chán nản cúi đầu, tim trống không giống như con diều bị chặt đứt dây, bay cao không còn có chỗ dựa. Tô Mạc Phi thấy vậy, liền nói: “Đường cô nương, sau khi cô đi, Hồng Diệp tiền bối vẫn nhớ cô. Nếu cô nguyện ý, tại hạ đưa cô đi Cô Tuyết Phong, cũng có thể cùng tiền bối làm bầu bạn. Cô thấy thế nào?” Tôi nâng mắt đánh giá nhìn anh ta hồi lâu, hiểu rõ liền cười cười: “Cám ơn huynh, Tô công tử. Tôi hiểu ý của huynh”

Cám ơn anh đã che dấu sự quan tâm, Tô Mạc Phi, tôi làm sao mà không hiểu. Ngày ấy đánh nhau tôi cường ép vận khí, thương mới lần thương cũ, kinh mạch tất nhiên bị hao tổn. Tô Mạc Phi muốn Hồng Diệp tiền bối điều dưỡng thân mình cho tôi, lại bắn khoản chuyện tôi đau lòng vì mất con, không có nói rõ. Hốt mắt đã nóng lên, tôi hít một hơi, tận lực thoải mái mà cười nói với anh: “Nhưng mà không cần, tôi chỉ uống thuốc là tốt rồi, không cần đi phiền tiền bối.” Dù sao không tới hai tháng nữa, Lâu Tập Nguyệt sẽ tới đón tôi, rồi trước khi bế quan lần cuối, giết tôi.

Tô Mạc Phi nghe thấy tôi nói như vậy, lại kiên trì nói: “Vẫn nên đi cho tiền bối xem sao, đừng để nhiễm thành căn bệnh.” Tôi thoải mái cười: nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sao cả, tôi không cần.”

“Nhưng là tại hạ để ý”

Tôi cả kinh nhìn thẳng vào anh ta, lúc đó ngay cả nói cũng quên

Nhưng là tại hạ để ý...

Kinh ngạc qua đi, tôi ngượng ngùng quay đầu đi. Chỉ cảm thấy dưới ánh nhìn dịu dàng của anh ta, tim tôi không hiểu vì sao đập nhanh hơn. Tôi hỏi anh: “Tô công tử hy vọng tôi đi?” Tô Mạc Phi dứt khoát gật đầu. Tôi không hề cự tuyệt: “Được, tôi đi.” Tô Mạc Phi nghe vậy trong phút chốc hai mắt sáng rực, trong đồng tử trong suốt đầy ánh dịu dàng.

Tôi thấy anh ta như vậy, kìm lòng được nở nụ cười. Người này, sạch sẽ không dính chút dơ bẩn nào, tựa như anh ta trả giá cho cảm tình này với tôi. Đường Tự, là người không có may mắn yêu thương anh ta.

Ngày ấy sau giữa trưa, Tô Mạc Phi cùng nhóm người La Thanh nói lời từ biệt, nói đưa tôi đến Cô Tuyết Phong, sau đó anh ta tức khắc đuổi theo về Tử Thần phái. Thường Dĩ không biết vì sao cố ý muốn ở lại, Tô Mạc Phi thấy không lay chuyển được đành phải đồng ý theo.

Như vậy năm ngày trôi qua, ba người chúng tôi tới dưới chân núi Cô Tuyết Phong.

Trời đã bắt đầu mùa đông, tuyết liên tục rơi nhiều. Sườn núi bị tuyết đọng thật dày rất chật hẹp, con ngựa đi được cũng rất cố sức, mỗi lần lạc bước, tim của tôi đều nảy lên một cái, chỉ sợ không nghĩ qua khỏi, cả người lẫn ngựa ngã xuống vực sâu.

Đúng lúc này, phía sau vang lên một giọng nói ôn nhuần, mặc dù trong tai toàn tiếng gió tuyết ù ù nhưng vẫn khiến cho người nghe cảm tưởng như âm thanh của mùa xuân, nói: “Đường cô nương, tuyết quá sâu, ngựa khó đi, tại hạ đưa cô đi qua.” Tôi nghe lời gật gật đầu. Tô Mạc Phi kéo chặt dây cương, xoay người xuống ngựa, mắt thấy tuyết đọng đã lún sâu đến đầu gối anh ta. Tôi cũng định đi xuống theo, thân hình đột nhiên nhẹ bỗng có người ôm lên.

“Đường cô nương, thất lễ .” Tô Mạc Phi nói xong, không đợi tôi phục hồi tinh thần đáp lời, hần vọt người bay lên, thi triển khai khinh công mũi chân hạ xuống điểm chút trên mặt tuyết, tựa như chim yến nhẹ nhàng lao về phía trước.

“Nhị sư huynh!”

Phía sau phảng phất truyền tới tiếng Thường Dự la lên, đợi khi quay đầu lại chỉ nhìn thấy xa xa có một chấm đen, không bao lâu, thì ngay cả

điểm đen đó cũng nhìn không thấy.

Tôi quay mặt lại, có chút run sợ nhìn khuôn mặt tuấn lãng kia. Võ công của Tô Mạc Phi, thật sự tiến bộ rất nhiều, thậm chí đến mức khiến cho tôi bất an lo lắng..

Tử Hà bí kíp thực sự lợi hại như vậy?? So với Thiên Nhất thần công của Lô Tập Nguyệt, còn muốn lợi hại?

Cảm giác chỉ có một lát, Tô Mạc Phi liền dừng thân hình. Tôi có chút kinh ngạc quay đầu, nhìn gian phòng nhỏ xuất hiện đằng trước. Tô Mạc Phi vẫn ôm tôi đi tới, vừa muốn gọi cửa, đột nhiên từ trong phòng truyền ra một tiếng nói trong trẻo tựa như tuyết: “Thương thế của nàng, ta nói rồi không trị” Tôi có thể phát hiện cả người Tô Mạc Phi cứng đờ, anh ta cuống quýt nói: “Tiền bối, xin người...” Hồng Diệp giọng nói càng nghiêm túc: “Tiểu Mạc, người biết tính tình của ta”

Tô Mạc Phi còn muốn nói cái gì nữa, tôi lôi kéo vạt áo anh ta, im lặng lắc đầu. Tôi vì để Tô Mạc Phi yên tâm về Tử Thần phái mới chịu đồng ý đến, nếu Hồng Diệp không trừng trị, tôi không nghĩ đau khổ cầu xin.”Quên đi, Tô...” bỗng im bật– Tô Mạc Phi ôm tôi, quỳ gối trước cửa Hồng Diệp. Tuyết vùi quá đầu anh ta, anh ta quỳ thẳng tắp, hai tay hoàn toàn bảo hộ tôi vào trong lòng ấm áp, chặn mọi rét lạnh bên ngoài..

Ngực bỗng nhiên giống như cái gì hung hăng đánh phải. Tôi nắm lấy quần áo anh ta vội la lên: “Tô Mạc Phi, anh làm gì? !” Tô Mạc Phi nhìn thẳng phía trước, không rên một tiếng. “Tô Mạc Phi, huynh đứng lên cho tôi!” Tay của tôi phát run nhè nhẹ, anh ta vẫn như cũ không hề động đậy.

Không biết vì sao, thấy anh ta làm như vậy tôi tức giận không thở nổi, lớn tiếng nói: “Tô Mạc Phi, tôi đáp lại huynh không được, huynh biết không? Đừng đối xử tốt với tôi như vậy, đừng nữa... .”

Cánh tay xưa nay dịu dàng giờ trở nên tựa như thép, không để cho thất lực tôi kháng cự được. Tô Mạc Phi cup mắt xuống nhìn tôi, trong đồng tử có loé gì đó không nhìn không rõ tột cùng. Anh ta thấp giọng lầm bầm nói: “Đường cô nương, về sau sẽ không.” Anh ta chậm rãi dời tầm mắt khỏi tôi, “Lần này trở về, tám năm hẹn ước đã gần đến, thân Tô mỗ có trọng trách bảo vệ sư môn, sẽ không dễ dàng quay lại Tử Thần Phong”. Lời nói bỗng nhẹ đi, sau đó gần từng tiếng nói : “Cuối cùng cũng có một ngày tại hạ có thể thắng được Lâu Tập Nguyệt, khiến cho hãn không dám làm khó xử chương môn, khó xử cô.”

Anh mới vừa nói ra khỏi miệng, cửa trước mặt tự mở vào bên trong. Hồng Diệp bước ra, tóc màu trắng khi bà ta khẽ cúi, ánh sáng của tuyết chiếu vào toàn ra ánh sáng kì diệu.

“Đứng lên đi, Tiểu Mạc.” Bà ta thở dài nói với Tô Mạc Phi, trong lời cũng có chút ít trách cứ. Tô Mạc Phi ôm tôi đứng lên, “Đa tạ tiền bối.” Hồng Diệp nghiêng người tránh khỏi cửa, “Vào đi thôi, bỏ nàng xuống dưới ta mới dễ bắt mạch” Tô Mạc Phi vui sướng liên tục nói lời cảm tạ.

Anh ta ôm tôi chạy vào trong phòng, Thường Dữ mới thở hỗn hển đuổi tới, giữ chặt Tô Mạc Phi hơi thở suyễn nói: “Nhị sư huynh, ngựa, ngựa còn tại...” “Ta biết, ” Tô Mạc Phi đặt tôi ngồi trên ghế, xoay lại người nói với cậu ta: “Chúng ta sau đó liền rời khỏi” Nói xong, kéo Thường Dữ qua một bên, càng đẽ thấp giọng: “Đường cô nương thân thể suy nhược, Hồng Diệp tiền bối chỉ ăn chay, không sát sinh. Ta đi trước bắt mấy chỉ con thỏ bị tuyết vùi, người cũng đi cùng đi” Nói xong, còn không đợi Thường Dữ tỏ thái độ, túm cậu ta đi ra ngoài cửa. .

Hồng Diệp khi bắt mạch cho tôi khẽ biến sắc, giây lát khôi phục bình thường. Dời ngón tay, dùng giọng điệu không hề có âm sắc nói: “Khí huyết yếu kém, kinh mạch bị hao tổn, nếu không điều trị tốt, người cả đời đừng nghĩ chuyện sinh con lần nữa” Về mặt tôi cứng đờ, theo sau chua sót cười

cười. Tôi cũng chẳng nghĩ tới có đứa con lần nữa, chỉ một lần kia, tôi đã đau lòng đến sợ hãi.

Tôi vừa muốn nói gì, cửa bị người đẩy ra. Nhìn một mình Thường Dữ đi mà quay lại, tôi sửng sốt, theo bản năng dự cảm cậu ta hẳn là có chuyện muốn nói với tôi. Hồng Diệp cũng đã nhận ra, đi ra phòng. Thường Dữ đến gần, đứng ở trước người tôi: “Yêu nữ, Lâu Tập Nguyệt rất quan tâm ngươi, ngươi chịu đi đem Tam Sinh Hoa mang về không?” Tôi không cần nghĩ ngợi liền lắc đầu, ngay cả bản thân tôi cũng không biết đây là phủ định câu nói ‘Lâu Tập Nguyệt rất quan tâm ngươi’, hoặc là không đồng ý đi lấy Tam Sinh Hoan, tôi chỉ có thể trả lời cậu ta: “Tôi sẽ không quay trở về” Ít nhất sẽ không tự chủ động trở về.

Thường Dữ lặng im một lát, bỗng nhiên kéo tôi từ trên ghế xuống, dùng sức nắm lấy cổ tay tôi nói: “Đều là vì ngươi, Tam Sinh Hoa là người cướp đi, nhị sư huynh cũng là người làm hại.” Tôi ngẩn người, lẩm bẩm ra tiếng: “Tôi hại Tô Mạc Phi?”

“Không phải ngươi còn có ai?!” Thường Dữ không áp chế được cơn tức, chia vào người lớn tiếng nói: “Ngươi cho là sư phụ ngươi luyện Thiên Nhất thần công đó có bao nhiêu lợi hại chứ, nhưng đó là tà môn ma đạo! Ý vào học cấp tốc mấy năm, liền thấy mình vô địch thiên hạ. Trên đời này lợi hại nhất cao nhất thâm, là Tử Hà bí kíp của Tử Thần phái chúng tôi.”

Tôi đối với võ công thiên hạ đệ nhất, kỳ thật chẳng có hứng thú lắm. Nhưng mà nhìn ánh mắt Thường Dữ đỏ ngầu, dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi, lại cảm thấy chuyện đó không đơn giản như vậy. Tôi hỏi cậu ta: “Thường Dữ, có phải Tô Mạc Phi luyện được quá nhanh không? Hay là mọi người luyện Tử Hà bí kíp đều như vậy?” Tô Mạc Phi tiến bộ lớn đến độ không thể không làm cho tôi cảm thấy sợ hãi. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên ngày đó khi ở tại Thiên Nhất, lời nói Thường Dữ muốn nói đã bị Tô Mạc Phi cắt lời không cho nói, trong lòng nghi hoặc càng sâu: “Thường Dữ, ngày đó ngươi muốn nói gì? Là có liên quan Tam Sinh Hoa sao?”

Thường Dữ oán hận liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Một đóa Tam Sinh Hoa, chỉ có thể phối hợp với hai viên Tử Kim Hoàn. Khi luyện Tử Hà bí kíp, trước hết ăn vào một viên Tử Kim Hoàn bảo vệ tâm mạch, bằng không sẽ không chịu nổi nội lực cường đại phản phệ, kinh mạch đứt từng khúc mà chết. Năm trước có thể phối thành một viên mới, người cố tình chạy tới đoạt đi Tam Sinh Hoa đi rồi. Tử Thần phái chỉ có hai viên Tử Kim Hoàn, một cho Thiết minh chủ, vậy mà một hai sống chết đưa cho người, người chưa từng biết tới”

Tôi nghe thấy trong lòng đập loạn xạ, nếu Thanh Viễn chưởng môn lúc ấy đem nguyên do này nói ra, tôi tình nguyện đem thân tàn này quay về, cũng tuyệt đối sẽ không muốn Tử Kim Hoàn kia. Nghĩ đến chuyện này, tôi đành phải vậy, tôi đưa tay giữ chặt Thường Dữ hỏi: “Vậy Tô Mạc Phi làm sao bây giờ? Hắn không phải đang luyện sao?”

Thường Dữ ngực kịch liệt phập phồng, vẻ mặt lại khó coi giống như ai đánh cậu ta một gậy. Sau một lúc lâu, cậu ta trả lời tôi nói: “Môn quy điều thứ nhất, ‘người được dạy Tử Hà bí kíp, tu ít nhất ba mươi năm mới có thể đại thành.’ ý tứ chính là, luyện tâm tính tình người nhất thiên hạ, là người đối mặt với một quyển tuyệt thế võ công cũng có thể tiến hành tuần tự các bước luyện ba mươi năm, làm được không vội đặc chí thoả mãn, ngày thành công, cũng như tu dưỡng tinh thần và thể xác, cũng như đã đạt đến mức siêu phàm.” Cậu ta nói còn rõ ràng, tiếp theo rống cổ hống nói: “Nhưng mà đêm đó, ta nghe lén thấy chưởng môn quả trách nhị sư huynh, nói hắn chỉ dùng thời gian nửa năm, đã luyện xong bản sách phải mất mười năm năm mới luyện thành trên sách Tử Hà bí kíp.”

Cậu ta cắn chặt răng, đôi mắt trở nên càng đỏ hồng, “Chưởng môn vẫn khen nhị sư huynh, nói trong các đệ tử tư chất huynh ấy tốt nhất, thích hợp nhất tu luyện Tử Hà bí kíp, cho nên lúc trước mới quyết định dạy cho huynh ấy. Cho dù này nhánh Tam Sinh Hoa ở trong tay Lâu Tập Nguyệt, chúng ta chỉ cần đợi thêm ba mươi năm, vừa vặn sư huynh thành công

trước một năm, đoá Tam Sinh Hoa thứ hai sẽ nở. Vốn hết thầy đều tính toán tốt rồi, đều hoàn hảo!”

Thường Dự mạnh đưa tay đẩy tôi một phen, dưới chân tôi lão đảo ngã xuống đất, khí sức toàn thân đều tiêu tán không còn, chỉ biết ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cậu ta.

“Người vì sao xuất hiện!” Thường Dự nhìn vào mặt tôi mà quát, trong ánh mắt đều là oán hận. “Yêu nữ, người nếu không xuất hiện, nhị sư huynh sẽ không vì người, bất kể hậu quả đi luyện!”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tôi Lựa Chọn

“Thường Dữ, người đang nói bậy bạ gì đó.”

Ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng nói, khiến cả hai chúng tôi đều giật mình ngây dại, sau đó, cả hai ánh mắt đều dời đến trên người nọ.

Tô Mạc Phi đứng dưới bóng nắng mặt trời, sắc mặt không phải khó coi lắm, đi vào trong phòng, trong tay cầm bốn năm con thỏ đã được rửa sạch sẽ tuyết để trên bàn. Thường Dữ thoáng cái sắc mặt trở nên trắng, ánh mắt úp mở, ấp úng nói: “Việc này, nhị sư huynh, mặc dù huynh không nói rõ, nhưng mà, nhưng mà. . . . .”

Tô Mạc Phi trầm giọng cắt ngang lời nói cậu ta, “Được rồi, chuẩn bị xuống núi đi, nếu không trời tối” Nói xong, rốt cục chuyển mắt nhìn về phía tôi, giọng điệu bình thường nói: “Thất lễ, Đường cô nương. Sư đệ của tại hạ tuổi nhỏ kích động, lời nói của cậu ta cô chớ có để bụng.” Tôi ngơ ngác ngồi dưới đất, giống như mất hồn nhìn phía anh ta. Tô Mạc Phi đi đến trước người tôi, cúi xuống đỡ tôi lên, đối với tôi thật tử tế: “Đường cô nương, tại hạ sẽ đem mấy con thỏ này chôn trong tuyết ở trước nhà, sau này cô chỉ cần đào lên là dùng được.”

Đồng tử tôi run lên, lúc anh ta xoay người hướng ra phía ngoài tôi mới hoảng hồn tỉnh lại, bước vài bước tới, giữ chặt anh ta, vội la lên: “Tô Mạc Phi, huynh thật sự. . . . .” “Đường cô nương, ” Tô Mạc Phi không có quay đầu lại, mở miệng nói: “Đây là quyết định của ta, chẳng có liên quan tới người nào cả.”

Một câu, đã khiến câu nói khuyên nhủ suýt chút nữa tôi đã nói ra quay ngược trở về. Trong lòng buồn bực khó chịu, nhưng không có cách nào nói với anh ta cái gì. Tô Mạc Phi tình cảm của anh ta đối với sư môn không giống bình thường, tựa như trước kia, tôi biết rõ Lâu Tập Nguyệt sẽ giết tôi, tôi còn cố ý ở lại bên người hắn. Ngốc cũng tốt, ngốc cũng thế, chỉ có điều đó là cam tâm tình nguyện.

Tô Mạc Phi rút cánh tay về, ngoái đầu nhìn lại tôi, trong ánh mắt áp lực kìm nén đau khổ muốn biểu lộ, trong mắt sáng ngời mãnh liệt. Cuối cùng, anh ta ôn hoà cười cười với tôi, nói: “Cô Tuyết Phong trận pháp rải rác, cho dù Lâu giáo chủ phái người đến cũng không nhất định tìm được cô, cô có thể lúc này yên tâm dưỡng bệnh. Đường cô nương, bảo trọng”, nói xong, cất bước ra phòng.

Tôi theo bản năng nhắc chân đi theo anh ta vài bước về trước, đứng ở cạnh cửa, nhìn thấy anh ta cúi người, dùng tay đào lớp tuyết đọng trên mặt đất bỏ mấy con thỏ xuống vùi kỹ, sau đó đứng dậy, từng bước đi về phía chân núi.

Nhìn thấy bóng dáng anh ta càng lúc càng xa, có lẽ là bị lạnh quá, mắt tôi khô khốc chua xót. Chớp mắt, chớp mắt cũng chỉ nhìn thấy thân ảnh màu xanh hoà vào tuyết trắng giữa trời đất, giống như trên tờ giấy lơ đãng có một nét bút, chỉ trong chốc lát sẽ hoàn toàn tán đi.

Tôi bỗng giật mình một cái, ý niệm trong đầu trong lòng kia tựa như nước thuỷ triều mãnh liệt, khiến cho tôi áp chế xuống không được. Tôi nhắc chân bước ra cánh cửa, bất ngờ bị một người tóm lại.

“Thay cái này đi. Người cứ mang như vậy đi trong tuyết, chắc chắn sẽ bị tàn phế” Hồng Diệp trong tay nâng một bộ giày bó bằng da thú đưa tới trước mặt tôi. Tôi ngay cả tạ ơn cũng không kịp nói, cuống quýt đón nhận, cởi ra giày vải trên chân thay đổi giày da, tung hai chân chạy đuổi theo ra ngoài. Ngay tại lúc này, nghe thấy ở phía sau có tiếng nói chậm rãi: “Cho

dù người bây giờ cứu hãn, thì sẽ thế nào? Người luyện Tử Hà bí kíp, đó là tuyển chọn làm chương môn, cả đời không được cưới vợ. Đường Tự, Tô Mạc Phi thích người đó, một người tốt như vậy, người tình nguyện mặc hãn thanh đăng cổ phật quá cả đời, cũng không nguyện thử đón nhận hãn một lần?”

Tôi đứng ở trong tuyết, hơi thở từ miệng bay ra ngưng tụ thành một đám sương trắng lơ mờ, che phủ cả tầm mắt tôi.

“Người nếu đối với hãn không có cảm tình, ta sẽ không nói những lời này. Đường Tự, người xác định cảm tình của chính mình đối với Lâu Tập Nguyệt, không phải là ý lại sao?”

***

Nhóm Tô Mạc Phi họ đi không phải quá nhanh, cho nên không mất bao lâu từ xa xa tôi nhìn thấy bóng dáng anh ta, cất giọng hô lớn: “Tô Mạc Phi, huynh từ từ!” Anh ta nghe thấy thanh âm của tôi, thân hình ngừng lại, sau đó bỗng nhiên xoay người lại, đôi mắt toả sáng quay lại nhìn tôi, chạy tới trước người tôi, hỏi: “Đường cô nương, cô . . . . .”

“Tô Mạc Phi, tôi theo huynh xuống núi.” Tôi nói thẳng. Tô Mạc Phi lập tức sửng sốt, “Vì sao?” Tôi nói: “Tôi đến Minh Chủ Lâm đi tìm Thiết Minh Chủ, cho dù cầu xin hay cưỡng đoạt, tôi cũng muốn mang viên Tử Kim Hoàn về tới.”

Đồng tử đen láy đầy khiếp sợ quét qua, anh ta trầm mặc một lát, kéo tôi đi thẳng hướng vào khe núi bên cạnh, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng Thường Dữ, buông tôi ra thấp giọng nói: “Đường cô nương, tại hạ quyết định làm chuyện này là vì sư môn, cô không cần. . . . .”

“Tô Mạc Phi, mệnh cũng không còn, huynh lấy cái gì đi bảo hộ sư môn?” Tôi kích động nói tiếp, “Đây cũng là do tôi quyết định. Huynh đừng quản, chỉ cần đảm nhiệm đưa tôi xuống núi là tốt rồi. Huynh quay về Tử

Thần phách của huynh, tôi đi Minh Chủ Lâm của tôi.” Tôi nói xong, toàn thân đang chuẩn bị cất bước, Tô Mạc Phi đột nhiên giữ tay của tôi ở sau, anh ta dường như cũng nóng nảy: “Đường cô nương, cô nên ở lại an tâm dưỡng bệnh.”

Tôi bướng bỉnh không chịu xoay người, sau một lúc lâu, khi mở lại miệng tiếng nói đã kiềm không được ghen ngào, tôi nói: “Tô Mạc Phi, huynh dựa vào cái gì coi là tôi sẽ không để ý?” Nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, bị tôi cưỡng ép không cho rơi xuống, “Huynh đợi không được đến đóa Tam Sinh hoa tiếp theo nở. Chẳng lẽ huynh muốn cho tôi nợ huynh, nhiều đến độ cả đời này trả cũng không hết sao?”

Ngón tay cầm lấy tay tôi khẽ run rẩy, nhưng một chữ đáp lại cũng chưa nói. Tôi hơi chút dùng sức vùng tránh ra khỏi trói buộc của anh ta, bước đi về trước, bước thấp bước cao anh dững đi trên mặt tuyết. Bởi vì mang giày bó da thú, tôi không cảm thấy lạnh, đi được vài bước, tăng tốc bước chân nhanh hơn, bỗng nhiên khi vừa giẫm chân xuống, lòng bàn chân thấy...

“Đường cô nương –!”

Khi thân thể lao nhanh xuống dưới, trên lưng bỗng nhiên siết chặt, lập tức được ôm chuyển hướng khác. Trong tai chỉ nghe thấy một tiếng ‘rầm’ vang lớn, rơi xuống một thân thể ấm áp.

Tôi nhào vào thân người nợ, sững sốt một lát, mở mắt ra, bốn phía đen tối không nhìn thấy năm ngón tay, khi ngẩng đầu nhìn lên trên, chỗ cao có một cửa động nho nhỏ, mơ hồ nhìn thấy chút ánh sáng.

“Tô Mạc Phi, Tô Mạc Phi huynh không sao chứ?” Bởi vì từng có thời gian trải qua mắt bị mù, ngay trong bóng tối này, tôi cũng không cần nhìn cũng biết rõ người theo ngã xuống là ai. Tôi đẩy đẩy thân anh ta, ngượng ngùng nói: “Hình như là giẫm phải khe hở rồi.” Tô Mạc Phi chỉ nhẹ nhàng

‘ ừ ’ một tiếng, không nói nữa. Tôi ngơ ngạo trèo xuống khỏi người anh ta, cũng may tối đen nhìn không thấy gương mặt tôi đỏ ửng, che chớp mũi đau do va chạm phải ngực anh ta, nói lời xin lỗi: “Ngại qua, hại huynh cùng nhau ngã. . . . . Tô Mạc Phi?”

Tôi cuối cùng cũng thấy không thích hợp, Tô Mạc Phi mới vừa rồi tới nay vẫn không nói chuyện. Tôi lần theo tay tìm đến cánh tay anh ta, dùng sức kéo anh ta một cái, “Tô Mạc Phi, huynh làm sao vậy?” Không có trả lời. Lòng tôi hoảng sợ, ngón tay run rẩy sờ soạng lên trên.”Tô Mạc Phi, nói chuyện với tôi nha, huynh làm sao vậy?” Tôi đều đã chạm vào cằm anh ta, anh ta vẫn không có phản ứng.

Trong lòng một ý niệm trong đầu bỗng nhiên lướt qua, tay của tôi run mạnh lên, tim đập nhanh đến độ hô hấp cũng ngừng lại. Tôi lại bất chấp kiêng dè, dùng sức vỗ hai má anh ta, run rẩy gọi anh: “Tô Mạc Phi, huynh tỉnh đi.” Cuống quýt cúi đầu vùi vào ngực anh, khi nghe tới tiếng đập đầy lực trong ngực kia, tôi cơ hồ kích động chảy cả nước mắt.

Tôi quỳ gối bên người anh ta, hai tay dùng sức ôm anh ta ngời dậy, thầm nghĩ anh ta hẳn là dưới tình thế cấp bách vì bảo vệ tôi, đã quên bảo hộ chính mình, đầu trực tiếp đập xuống mặt đá cứng dưới đáy động khiến hôn mê bất tỉnh.

Nhìn cửa động rất xa trên đỉnh đầu, tôi đứng lên sờ soạng chung quanh bốn phía một vòng, quanh mình đều là mặt đá cứng rắn. Sau một lát thoáng suy tư, tôi sờ soạng vào thắt lưng Tô Mạc Phi, tháo xuống Lam Ảnh kiếm, lại cởi đai lưng của mình, sau khi đem Tô Mạc Phi đặt ở trên lưng, dùng dây lưng cột chắc anh ta ngang vùng eo.

Tôi ngửa đầu nhìn thoáng qua phía trên, hít sâu một hơi, vọt người nhảy lên. Khi chân khí kém đi, tôi vội vàng dùng Lam Ảnh kiếm cắm vào thạch bích, ngón tay bám vào mặt đá, khi thở dốc qua đi, tiếp tục vận công hướng lên trên. . . . .

Khi lần nhảy cuối cùng ra khỏi cửa động, chân tôi mới vừa chạm đất, thân thể cũng xụi lơ quỳ xuống, một đầu vùi thẳng vào trong tuyết. Tuyết lạnh như băng kích thích tôi khiến cả người run cầm cập, cánh tay chống đỡ hai bên, từ trong tuyết vùng vẫy đứng lên, lơ đãng nhìn thấy trong tuyết có vài vệt hồng. Tôi kinh ngạc nâng tay, lúc này mới phát hiện mười ngón tay của mình rớm máu, có lẽ vừa rồi lúc bám vào mặt động, trong đó có một lần kịch liệt, móng tay bị bẻ gãy nửa, mà đối với tôi lại không có cảm giác đau đớn.

Hai chân tôi run run khởi động đứng lên, cơ hồ là kéo Tô Mạc Phi đi về trước. Trời đất trắng xoá một mảnh. Trong mảnh màu trắng này, tôi bỗng nhiên nhớ lại trước đây, tôi cũng như vậy, trên lưng công Bạch Khiêm, liêu lĩnh đi về phía trước.

Trong tâm bỗng hoảng hốt, Tô Mạc Phi chắc sẽ không giống như Bạch Khiêm, ngay tại trước mắt tôi, bỗng nhiên ra đi?

Ý niệm đáng sợ trong đầu, sợ tới mức trong lòng nổi trống kịch liệt. Tôi đứng lại, trở tay sờ chóp mũi Tô Mạc Phi, đến khi cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh ta, trong lòng mới bình ổn lại.

Ngay khi cánh tay tôi buông xuống, một bàn tay bỗng nhiên run rẩy bắt lấy ngón tay tôi. Tôi bỗng nhiên quay đầu lại, chạm vào một đôi mắt đen láy trong suốt ở sau người, ngây người.

Tô Mạc Phi mới tỉnh, vẻ mặt có chút đờ đẫn, lẩm bẩm nói: “Đường cô nương, chúng ta làm sao. . . . .” Tôi cắt ngang lời nói của anh ta: “Tô Mạc Phi, huynh rất cục tính.” Nói xong trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Khi tôi khôi phục lại ý thức, dưới thân nằm không phải là băng tuyết giá lạnh, mà chiếc giường ấm áp. Tôi mở mắt ra, thấy Tô Mạc Phi ngồi ở bên giường, trên đầu quấn quít vải lụa trắng thật dày, khuôn mặt rất là tiêu tụy.

Anh ta vừa thấy tôi tỉnh lại, đầu tiên là sừng sốt trong chốc lát, cuống quýt đứng lên, quay đầu ra ngoài cửa vui sướng kêu lên: “Tiền bối, Đường. . . . .” Tôi vươn bàn tay được băng bó miệng vết thương giữ chặt anh ta, hành động này khiến cho anh ta không nói ra tiếng nữa.

“Ô Mạc Phi, đi lấy Tử Kim Hoàn về đi” tiếng nói tôi khàn khàn, Tô Mạc Phi thoáng chần chừ một chút, nói: “Đó là thọ lễ Tử Thần phái tặng cho Thiết Minh chủ, không thể. . . . .”

“Nếu, đổi lại là tôi cần Tử Kim Hoàn cứu mạng thì sao?”

Tô Mạc Phi trầm mặc, sau một hồi, dùng giọng nói không thể thấp hơn nữa nói: “Ta sẽ đi.”

Tôi khốn khổ nở nụ cười với anh ta, “Ô Mạc Phi, tôi cũng vậy.” Tôi kéo lấy tay anh ta xuống, Tô Mạc Phi thuận thế ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Ô Mạc Phi, huynh còn thích muội không?” Tôi mở miệng nhẹ giọng hỏi anh. Sắc mặt Tô Mạc Phi lúng túng, nhưng không tránh ánh mắt tôi. Tôi nâng tay, ngón tay cách một tầng băng gạc vuốt nhẹ hai má anh, “Huynh đưa tay đây”

Tô Mạc Phi theo lời nghe theo.

Tôi run rẩy đưa một bàn tay toàn vện khác đặt vào trong lòng bàn tay anh, còn nghiêm túc nói: “Muội nghĩ nên lựa chọn một lần nữa, bây giờ, còn có thể không?”

Tô Mạc Phi hoàn toàn sững sốt, đột nhiên, kích động nhào người tới ôm chặt lấy tôi, không chỉ cánh tay mà cả người đều ở phát run.

Tôi cuộn tròn trong lòng anh, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tôi sẽ cố gắng yêu thương anh, Tô Mạc Phi. Bởi vì huynh đáng giá, so với ai khác đều đáng để tôi làm như vậy.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mạc Phi Của Tôi

Cửa tự đẩy ra, một người đi đến.

Tôi tựa vào đầu giường, nâng mắt nhìn lên bắt gặp thân ảnh cao thẳng tắp kia, trên mặt hơi hơi nóng lên, giống như sáng sớm mấy ngày trước đây, nhìn chén trong tay anh, mắt tự nhiên chỉ cười cười. Tô Mạc Phi đi thẳng đến trước giường tôi, đưa chén trong tay cho tôi, giọng dịu dàng nói : “Lần này không phải thuốc.”

Không phải uống thuốc lòng tôi tất nhiên tốt hẳn, cười tùm tùm cụp mắt nhìn về phía chén nhỏ kia, trong mũi bỗng nhiên ngửi thấy được một mùi thịt nhẹ, nghi hoặc hỏi han: “Đây là. . . . . ?”

“Canh thịt thỏ.” Tô Mạc Phi trên mặt nổi vệt ửng hồng, trả lời: “Hồng Diệp tiền bối nói muội ăn kiêng chua cay, ta chỉ có thể đem thịt thỏ nấu thành canh, muội nếm thử, có vừa miệng không.”

Nấu canh?? Cho tôi? !

Tôi kinh ngạc trợn to mắt nhìn anh. Tô Mạc Phi bị tôi nhìn chăm chăm khiến có chút không được tự nhiên hẳn, không biết cư xử nói gì, sau đó, miệng lẩm bẩm nói: “Việc này, nếu muội không thích, ta. . . . .” Tôi thấy đáng vẻ anh chuẩn bị xoay người đi, cuống quýt vươn tay giữ chặt anh, “ôi”, đoạt cái chén trong tay anh, cầm chắc trong lòng bàn tay.

“Ai nói muội không thích chứ?” Tôi trừng mắt nhìn về phía anh ta, cúi đầu nhìn thoáng qua chén canh nóng hôi hổi, chỉ cảm thấy dòng nước ấm từ

lòng bàn tay thấm chảy thẳng vào đáy lòng, cả người mỗi một chỗ đều ấm áp dễ chịu.

Loại cảm động ấm áp mà an tâm, tôi dường như chưa từng có lần nào.

“Cám ơn huynh, Tô. . . . . Mạc Phi.” Tôi cười nói. Tô Mạc Phi vội vàng trả lời tôi: “Không cần cảm tạ Đường cô nương.” Tôi nghe thấy lời anh nói, cái chén đưa đến bên mép bỗng dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, tùy ý nói: “Về sau, gọi muội Đường Tự là được rồi.” Tô Mạc Phi trong đáy mắt tôi nhiễm tươi cười, gật gật đầu.

Tôi từng ngậm uống sạch sẽ chén canh, trong miệng còn lưu luyện hương thơm, cùng mỹ vị. Sau đó, tôi giống như còn luyện tiếc buông chén, tận trong đáy lòng khen: “Tô Mạc Phi, canh uống ngon lắm, thật sự.”

Tô Mạc Phi nghe vậy, con người sáng ngời, cười ấm áp: “Được. Vậy mấy ngày nay, ta mỗi ngày nấu cho muội.” Tôi vừa nghe, cười khúc khích cười ra tiếng, nhin không được vươn tay nắm tay Tô Mạc Phi: “Tô Mạc Phi, huynh thật tốt. Muội không sánh bằng” Tô Mạc Phi vội vàng lắc đầu phủ định, vội la lên: “Không, muội tốt lắm, muội. . . . .”

“Tô Mạc Phi” tôi cắt ngang lời anh ta nói, kéo anh hướng về phía giường gần một ít, cánh tay vòng ra sau ôm cả eo anh ta, đem mặt vùi vào người anh ta, thấp giọng hỏi: “Tô Mạc Phi, cùng muội chung một chỗ, huynh phải buông chức vị chương môn Tử Thần phái, huynh nguyện ý sao??” Nói xong tôi nâng mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng ấy

Tô Mạc Phi nhìn tôi không hề né tránh, trong đồng tử trong suốt tựa như mặt trời hạ xuống mặt hồ, mở miệng đáp lại lời tôi: “Đường Tự, cùng với ta, muội phải vứt bỏ đoạn quá khứ cùng Lô Tập Nguyệt kia, muội có nguyện ý không?”

Thân hình tôi cứng đờ, Tô Mạc Phi vươn tay sờ hai má tôi, ngón tay run rẩy rất nhỏ, lặp lại câu hỏi: “Muội có thể không?”

Im lặng tựa như trôi cả một đời dài. Cuối cùng, tôi nói ra tiếng đánh vỡ không khí trầm ngưng trong phòng: “Ô Mạc Phi, nếu huynh tin tưởng muội, muội có thể.” Tôi sẽ đem tình cảm đối với Lâu Tập Nguyệt, từng cái một rút bỏ nhỡ sạch, toàn bộ chôn vào đáy lòng.

Tô Mạc Phi sững sốt, dùng sức kéo tôi vào trong lòng ngực.

Nương tựa vào vòm ngực ấm áp của anh, tôi nghe từng tiếng tim đập dồn dập bên tai, tựa như ngay cả tâm tôi cũng có chút đập loạn như vậy.

Sau cái ôm này, Tô Mạc Phi cùng tôi trong lúc đó không còn có thêm hành động thân thiết nào, nhưng mà chỉ cần ánh mắt giao nhau, hai người sẽ kim lòng không đặng mà lộ ra tươi cười, một kiểu ăn ý không thể nói thành lời.

Mà dưới sự khám và chữa bệnh của Hồng Diệp cùng quan tâm chăm sóc cẩn thận của Tô Mạc Phi, thân thể của tôi rất nhanh có khởi sắc. Nửa tháng sau, tôi đã có thể ra ngoài tự do vận động, khi vận khí điều tức ngực cũng không còn cảm thấy khó thở, ức nghẹn.

Nhưng mà khi thân thể chuyển biến tốt, Thường Dữ cũng bắt đầu càng ngày không ngừng thúc giục Tô Mạc Phi trở về Tử Thần phái. Như sáng nay, Thường Dữ ngăn Tô Mạc Phi ở cửa.

Hai người nói vài câu, Thường Dữ dùng giọng nói đầy tức giận chất vấn: “Nhị sư huynh, cho dù huynh thực cùng yêu. . . . .” “Thường Dữ!” Tô Mạc Phi như sợ đánh thức tôi, đè nặng giọng quát lớn một tiếng.

“Được được,” Thường Dữ giọng điệu có mềm mỏng xuống chút, ngừng một lát sau tiếp tục nói: “Cho dù nhị sư huynh cùng Đường cô nương ‘tình đầu ý hợp’, cũng không có thể ở suốt nơi này không đi. Nhị sư huynh, huynh đã quên chưởng môn cùng các sư huynh đệ khác. . . . .”

“Ta không quên.” Tô Mạc Phi tiếng nói chuyện có chút ngưng gập, nói tiếp: “Tám năm hẹn ước còn có một tháng, ta sẽ đứng giờ chạy trở về.”

“Chỉ sợ huynh đến lúc đó, tâm hồn mê muội, bị nàng dùng mê hồn dược cái gì cũng đều buông tay mặc kệ.” Thường Dữ nói thầm.

“Làm sao có thể!” Tô Mạc Phi nói chuyện đều sinh ra chút tức giận: “Thường Dữ, Tô Mạc Phi ta là cái loại này người sao?”

Tôi ở trong phòng nghe lén, bỗng kéo chặt đệm chặn, hai tay để bên cạnh sườn nắm chặt.

Đợi Thường Dữ tránh ra, Tô Mạc Phi bước vào bên trong cánh cửa, tôi cũng không có giả bộ ngủ, mở to mắt nhìn về phía anh ta, ngồi dậy. Sắc mặt Tô Mạc Phi không tốt lắm, bước chân suy sụp, nói xin lỗi với tôi: “Đánh thức muội sao?” Tôi cười lắc lắc đầu, rất bình tĩnh nói: “Tô Mạc Phi, huynh quay về đi. Muội biết huynh không yên lòng sư môn.”

Tô Mạc Phi thân hình cương cứng ở tại chỗ, “Đường Tự, muội không trách ta sao?”

“Không có.” Tôi giữ chặt tay hắn. Đứng ngoài cửa ở giữa trời, ngón tay Tô Mạc Phi đều bị lạnh run, tôi dùng tay nhẹ nhàng xoa bóp cho ấm áp, nhướn mắt nhìn anh cười nói: “Việc này không phải còn có hơn nửa tháng. Huynh về trước Tử Thần phái xem thế nào..... . . Lâu Tập Nguyệt có hành động gì, chờ thân thể muội khoẻ hẳn toàn bộ, muội sẽ đi Minh Chủ Lâm chờ huynh”

Tô Mạc Phi mở miệng muốn nói gì đó, bị tôi cướp lời: “Sau đó, bất kể có thể có được Tử Kim Hoàn hay không, muội cùng huynh quay về gặp Thanh Viễn chưởng môn.” Tôi thay đổi tay kia của anh, hà hơi tiếp tục xoa xoa, anh đang lơ là bỗng nhiên cương cứng cả người, mới phản ứng lại nói tiếp: “Ông ấy yêu quý đệ tử nhất là ta, vì ta không thể kế thừa chức chưởng môn, ta nên tự mình giải thích với ông ấy.”

Tay đang xoa bóp bỗng nhiên trở lại bị nắm lấy. Ngón tay thon dài, lòng bàn tay có một tầng vết chai, ấm áp mạnh mẽ bao trọn tay tôi..

“Đường Tự, muội theo ta quay về Tử Thần phái đi, ngay lúc này đây.”

Lòng tôi như bị néo một cái, cảm giác bị tôi cưỡng chế dưới đáy lòng bỗng nhiên trào lên mạnh mẽ, giống như tràn ngập người tôi, khiến cho tay chân tôi luống cuống —

Nếu Lâu Tập Nguyệt thực sự ra tay với Tử Thần phái, tôi nên làm cái gì bây giờ?

Giúp đỡ Tô Mạc Phi đối phó hãn?

Hay là khoanh tay đứng nhìn?

Bây giờ, tôi còn chưa có quyết định được. Tôi còn không có thể đem thân ảnh Lâu Tập Nguyệt chiếm cứ lòng tôi tám năm, hoàn toàn hủy diệt. Tôi không thể chính mắt nhìn cảnh tượng đối mặt hãn cùng Tô Mạc Phi đối địch, cho nên. . . . . Tôi chỉ có thể yếu đuối đối Tô Mạc Phi nói: “Mạc Phi, bất kể như thế nào, huynh đừng lấy sinh mệnh ra đánh cược. Nhớ kỹ muội đang đợi huynh.”

Khi nói những lời này, tôi đối với Tô Mạc Phi có vô số lo lắng, lo lắng cho anh ở trong trận chiến chánh tà này tránh không khỏi bị thương tổn. Với hiểu biết của tôi, Lâu Tập Nguyệt chính là không thể chiến thắng được. Hãn vẫn hùng mạnh như vậy, theo ý mình khiến những người khác cạnh hãn chết, thế cho nên tôi cho tới bây giờ không nghĩ tới hãn cũng sẽ bị thương, sẽ thất bại, sẽ lâm vào cảnh khốn khó, sẽ bất lực.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, Tô Mạc Phi cùng Thường Dữ chuẩn bị rời khỏi Cô Tuyệt Phong.

Trước khi đi, anh đến cáo từ Hồng Diệp tiền bối, sau đó lo lắng kéo tôi đến một bên, nhìn tôi một hồi lâu rồi dặn dò: “Sau khi xuống núi muội đi thẳng đến Minh Chủ Lâm, trên đường đừng lưu lại ở nhiều nơi khác. Nơi đó là an toàn, Thiên Nhất giáo có hung hăng càn quấy thế nào, cũng không dám cùng lúc đối phó Tử Thần phái cùng Minh Chủ Lâm. Còn có, ở đây có một miếng lệnh bài, khi vào thành là có thể cần dùng.”.

Tôi đón nhận miếng thiết bài có khắc chữ “Thần” trong tay anh, gật đầu. Tô Mạc Phi bỗng nhiên vươn tay nhẹ nhàng kéo tôi đi một chút, lập tức lại sắc mặt đỏ lên buông ra, thấp giọng nói: “Ta biết, muội là không đành lòng cùng Lâu Tập Nguyệt đối địch, hẳn trước sau là sư phụ muội. Cho nên ta không bắt buộc.” Đôi mắt nhìn tôi, trong suốt sáng ngời.

Lòng tôi đầy rung động, nhào tới ôm chặt anh, cánh tay bám vào bả vai dày rộng, càng không ngừng nhỏ giọng gọi tên: “Tô Mạc Phi, Mạc Phi. . . . .” vốn có chút xao động bất an trong lòng, giống như mưa xuân xoa dịu, dần dần bình yên phẳng lặng..

Có thể có được tình cảm này của anh, là trời ban cho người đó Đường Tự. Tô Mạc Phi thật là tốt, đáng giá người dùng toàn bộ quá khứ bỏ đi để yêu. Người nếu còn lưỡng lự giữa anh và Lâu Tập Nguyệt không chọn, xứng đáng cô độc sống quãng đời còn lại, đau khổ một đời.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Khuất Nhục

Tô Mạc Phi sau khi rời khỏi được mười ngày, tôi cũng cáo biệt Hồng Diệp rời Cô Tuyết Phong, đến Minh Chủ Lâm.

Đọc theo đường đi, tôi có cơ hội liên hỏi thăm chuyện gần đây trên giang hồ, Tử Thần phái thật không có gì khác thường, ngược lại là Thiên Nhất giáo có chút kỳ quái.

Trước kia cho dù là chịu trói buộc ước định, Thiên Nhất giáo cũng làm không ít chuyện ác, nếu không thì không ở trên giang hồ chịu bêu danh. Mà bây giờ, mắt nhìn thấy kỳ hạn ước định nhanh đến, bọn họ không cần bị động chờ võ lâm thảo phạt, lại bỗng nhiên bật vô âm tín.

Có người nói, đó là mưu kế của Lâu Tập Nguyệt, vì nghỉ ngơi dưỡng sức, đánh bất ngờ giết chính đạo khiến một tay trở không kịp, mặt khác những người này còn nói, Lâu Tập Nguyệt tự biết thực lực không đủ để chống lại cả võ lâm, bất đắc dĩ ép buộc phải tiếp tục lén lút, chỉ còn chờ ngày cánh chim đầy đàn, đi bốn phía giết chóc.

Bất kể người nào nói đúng, chỉ ít vào giai đoạn này, Thiên Nhất giáo không giống như tức khắc sẽ cùng Tử Thần phái đối địch, có lẽ Tô Mạc Phi có thể thoát ra đến Minh Chủ Lâm trước rồi.

Mấy ngày sau, tôi tới ngoài cửa thành Minh Chủ Lâm. Xoay người xuống ngựa, ngựa đầu nhìn không trung xanh lam, tôi thở phào một hơi. Khi ở trên đường, tôi kỳ thật có chút lo lắng Lâu Tập Nguyệt có thể hay không phái người bắt tôi ở dọc đường, cũng may hết thảy đều thuận lợi.

Tôi dắt ngựa đi tới cửa thành, lấy ra lệnh bài Tô Mạc Phi cho tôi, không có bị thị vệ ngăn trở. Đi ra, tôi dựa theo ký ức lần đầu tới, tìm được nhà khách trọ lần trước tôi cùng Tô Mạc Phi đặt chân. Rồi hai ngày sau đó, tôi ngoài việc tùy tiệc ra ngoài mua sắm, thời gian còn lại ở khách trọ chờ Tô Mạc Phi.

Minh Chủ Lâm không hổ là ngôi sao sáng của chính phái, trước lúc ‘phong vân bão táp’ như thế, đi khắp nơi cũng không thấy dân chúng có lo âu bất an. Tuy nói trà dư tửu hậu đàm luận, tuyệt đối không dứt ra khỏi Thiên Nhất giáo, đủ loại chuyện của Lô Tập Nguyệt, song tất cả mọi người tin tưởng vững chắc, Thiết minh chủ có thể bảo hộ bọn họ chuyển nguy thành an. Bởi vậy có thể thấy được, Thiết Trường Thủy làm võ lâm minh chủ quả là không sai, rất được lòng người.

Sáng sớm hôm nay, tôi ra khỏi phòng đến đại đường dùng bữa sáng, thuận tiện nghe những người đó nói xem có tin tức gì mới mẻ không. Mới ngồi xuống không bao lâu, chỉ nghe một bàn cách đó không xa, một thanh niên đang ngồi cùng các bằng hữu ra vẻ thần bí nói: “Các người biết không, phủ Minh chủ đến khách quý?” Lỡ tai tôi nhất thời dựng thẳng lên, ngừng tay cầm đĩa trúc giữa không trung mà lắng nghe. Người nọ tiếp theo nói: “Ta vừa rời đi trên đường nên nhìn thấy, vị khách là thiếu niên tuổi trẻ, Thiết minh chủ tự mình đi ra đó hãnh vào phủ. Dáng vẻ hai người dường như rất quen thuộc, Thiết minh chủ cười ha ha, đến độ chấn động tai ta khiến đau.....”

Nghe người ta nói thế, trong lòng tôi đập rộn ràng. Lúc này đến Minh Chủ Lâm, có thể khiến cho Thiết Trường Thủy tự mình ra ngoài nghênh đón, vị thanh niên trẻ tuổi, hai người rất quen thuộc. . . . .

Tôi từ từ đứng lên, đi nhanh ra ngoài, chạy đi.

Có thể hay không, là Tô Mạc Phi tới ?

Khi chạy tới phủ Minh Chủ, hơi thở tôi có chút loạn, bị bọn thị vệ sẵn sàng đón quân địch như trận địa ngăn cản ở ngoài lại. Nhìn cánh cửa phủ gần trong gang tấc, lòng tôi đang vụng trộm tính toán lén lút đi vào trộm, bỗng nhiên nhìn thấy cửa lớn màu son mở ra, có mấy thân ảnh đi ra. Chờ nhìn thấy xa xa người nọ cùng Thiết Trường Thủy sóng vai bước ra, không đợi thấy rõ ràng khuôn mặt, tôi đã kích động bước về trước từng bước, đang muốn mở miệng gọi hắn, thanh âm lại bỗng nhiên ngừng lại.

Không phải Tô Mạc Phi.

“Đa tạ Thiết minh chủ khăng khái tương trợ.” một giọng nói ôn huyên mềm như tơ không vội vàng không chậm chạp.

“Đồng Vương gia ngài quá khách khí. Bằng hữu trong lúc này, tất nhiên như thế.” Thiết Trường Thủy cười sang sảng đáp lời gã ta. Đồng Tử Hiên mím môi mỉm cười, vừa muốn nói cái gì nữa, khoé mắt bỗng nhiên đảo qua, dừng lại trên người tôi trong đám người đang bao vây xem, trong đồng tử loé lên tia kinh ngạc, giây lát biến mất không thấy gì khác thường.

Gã ta cùng Thiết Trường Thủy nói hai câu gì đó, sau đó cất bước, tao nhã thong dong bước đến trước người tôi, đôi mắt thanh tú cong cong đầy ý cười nói: “Đường cô nương, thật sự là bất ngờ, người đã ở Minh Chủ Lâm.”

Tôi như ngậy người, không rên một tiếng, ánh mắt giống như xa xăm, bất định nhìn cái hộp gã ta nắm trong tay, trong lòng không biết từ đâu phát lên một trực giác. Tôi nâng mắt lên nhìn về phía gã, thì thào hỏi: “Đồng Vương gia, thứ ngài cầm trong tay, chính là Tử Kim Hoàn?” Đồng Tử Hiên mỉm cười gật đầu.

Tâm nhất thời nhói một cái, tôi vội la lên: “Vương gia, ngài có việc gì cần dùng gấp sao?” Đồng Tử Hiên nhú mi dài, ở khoé miệng có chút như

đang nghiền ngẫm, “Đường cô nương vì sao hỏi như vậy? Chẳng lẽ, người cũng là vì Tử Kim Hoàn mà tới?”

Lòng tôi nghĩ tới Tô Mặc Phi, cái gì đều mặc kệ, vươn tay dùng chiêu ‘niêm hoa thủ’ đẩy ra tên thị vệ ngăn trở tôi, vài bước đi đến trước mặt Đồng Tử Hiên, ra sức gật đầu: “Nếu Vương gia có thể ưng thuận, Đường Tự vô cùng cảm kích.”

Đồng Tử Hiên híp mắt mị hoặc, cười đến độ mê hoặc lòng người: “Việc này, bốn vương cũng không làm chủ được nha.” Vẻ mặt tôi có chút cứng đờ. Lại nghe thấy gã ta nói: “Đây là thứ lấy cho muội muội, bốn vương không thể tự tiện quyết định chuyển tặng cho người khác”

“Tử Yên tử?” Trong đầu tôi đầy sự nghi ngờ huyễn hoặc, “Nàng muốn Tử Kim Hoàn làm cái gì?” Đồng Tử Hiên nghe vậy, thở dài một tiếng, khoan thai nói: “Không có gì, nàng chính là thân mình không khoẻ, muốn dùng thuốc này làm thuốc dẫn. Bốn vương là anh, cũng chỉ phải chịu vất vả. Song...” lời nói ngừng lại, trong đáy mắt Đồng Tử Hiên ý cười càng sâu, đôi đồng tử như khói mờ lưu chuyển ”Tử Yên thường thường nhắc tới người, nói này mấy năm qua, coi người thành muội muội. Nếu không, Đường cô nương tự mình đến hỏi nàng, nàng có lẽ sẽ đem Tử Kim Hoàn cho người cũng không chừng”

Tôi nhìn gã, thoáng chần chờ một chút, lại ở thoáng nhìn hộp nhỏ trong tay gã, trong đầu hiện lên gương mặt Tô Mặc Phi, tất cả do dự đều tiêu tán. Tôi dứt khoát gật đầu: “Được, phiền toái Vương gia.” Dù sao bây giờ tôi cùng Lô Tập Nguyệt đã không có quan hệ, lại đi gặp Tử Yên, cũng coi như nói cho chị ấy biết, những lời chị cảnh cáo tôi trước kia, tôi đều đã hiểu.

Đồng Tử Hiên dáng vẻ suốt dọc đường đi đều là dáng vẻ lười biếng, xe ngựa đi một chút lại dừng, thỉnh thoảng gã ta còn đi xuống nhìn xem phong cảnh. Tôi cũng không tiện thúc giục, mỗi ngày cũng gã ngồi chung

một chiếc xe ngựa, cũng chỉ có thể tròng mắt đối diện gương mặt tuần tú, ở trong lòng lo lắng suông.

Cũng may kinh thành cách Minh Chủ Lâm không xa lắm, chỉ có hai ngày, tôi đi tới Đông vương phủ.

Người hầu giúp đỡ vén lên màn xe, tôi hớn hờ nhảy xuống đất, Đông Tử Hiên ở phía sau, động tác tao nhã ung dung xuống xe ngựa. Thân cao tựa ngọc tạc, ngoài đầu nhìn thoáng qua tôi, nói: “Đường cô nương, bổn vương còn có chút việc phải xử lý, không cùng người, để cho hạ nhân mang người đi qua đó” sau đó tôi nói cảm tạ, thấy gã gọi một gã hầu căn dặn vài câu, cười nhạt với tôi, xoay người đi khỏi.

Tôi cup mắt rời khỏi hình bóng dáng của gã, bước nhanh đi sau người hầu, đi xuyên qua hành lang dài, lại đi qua mấy khuôn viên cảnh sắc khác nhau, sân nhỏ xinh đẹp khéo léo, đứng trước một biển hoa Mẫu Đơn

Nhìn trước một bức tranh trải dài hoa Mẫu Đơn đầy màu sắc, tôi kìm lòng không được bước chân có chút chậm lại. Hoa Mai trôi lơ lửng trên mặt nước, hoa nở xinh đẹp, tôi chưa bao giờ gặp qua. Ánh mắt kéo dài về phía trước, tôi trông thấy ngòi trong biển hoa có một đình trúc nhỏ có một bóng hình xinh đẹp, vội vàng theo đường mòn cát bước đi qua.

Lụa trắng mỏng như cánh ve rũ xuống đất, theo gió lay động bay múa, ánh mặt trời xuyên thấu qua lụa mỏng giống như cũng nhạt dần xuống, dịu dàng chiếu vào gương mặt thanh tú tựa Phù Dung.

“Tử Yên tỷ.” Tôi nhẹ giọng gọi một câu, thân hình Tử Yên ngồi trên tháp dài trong đình bỗng chấn động, bỗng nhiên mở to mắt, trong ánh mắt loé sáng một tia không hiểu. Sau đó, chị hỏi tôi: “Sao người lại tới đây?” Tôi chậm rãi đi đến trước người chị, rũ mắt đánh giá gương mặt, trong lòng ẩn ẩn chút đau đớn, “Tử Yên tỷ, chị làm sao vậy? Sắc mặt thoát nhìn rất kém. Là bị bệnh sao?”

Tử Yên chẳng qua không chuyển mắt nhìn chăm chăm tôi, đột nhiên cong khoé miệng, trào phúng nói: “Đường Tự, người tới làm gì? Đến xem dáng vẻ ta thất bại thế nào sao?” Tôi vội vàng xua tay “Không không, không phải như vậy đâu.” “Vậy đó là thế nào?” Mối Tử Yên không hề có chút máu trắng bệch mí thành một dáng vẻ châm chọc, trong ánh mắt không còn nét dịu dàng hiền thực, khi nhìn trộm khiến cho lòng tôi kinh hoảng.

Tôi thở sâu, tận lực phục hồi lại nỗi lòng nói: “Tử Yên tử, kỳ thật em và chị giống nhau, căn bản không có được tình cảm Lâu Tập Nguyệt. Mọi, mọi đã rời khỏi hẳn.” Tử Yên trong mắt toát ra thần sắc khiếp sợ. Tôi muốn cười một cái với chị, cho nên lấy tư thế thoải mái nhất, nhưng mà khoé miệng tựa như cứng ngắc, căn bản chẳng có động đậy chút nào.

“Người nói, người rời đi hẳn?” Tử Yên từng chữ hỏi. Tôi im lặng gật gật đầu. Chị ta đột nhiên ngửa đầu cười ha hả, thanh âm sắc nhọn đâm vào trong tai tôi, giống như có một cây kim đâm vào, càng không ngừng đâm .

“Ha ha ha, tốt, thật tốt quá.” Tử Yên cười như điên cuồng, trong ánh mắt không còn bóng người, “Lâu Tập Nguyệt, ta đã nói quá, chung có một ngày, người cũng sẽ ném cảm giác trái tim bị moi ra, cảm giác bị người đâm nát trên mặt đất. Không nghĩ tới, lúc sống ta có thể tận mắt nhìn thấy, ha ha, chết cũng nhắm mắt .”

Trên lưng không biết khi nào toát ra một loạt mồ hôi lạnh, tôi không hề ý thức lui về sau này từng bước..

Bỗng nhiên, Tử Yên dừng lại cười, hai mắt mở trừng nhìn tôi

“Nói đi, Đường Tự, người tới làm gì?”

Tôi bỗng nhiên dừng bước chân rụt lui. Đúng rồi, tôi là vì Tô Mạc Phi tới, bất kể như thế nào, tôi không thể lùi bước. Tôi ổn định tâm thần trả lời chị: “Tử Yên tử, mọi muốn viên Tử Kim Hoàn?” Tử Yên hơi giật mình,

“Người vì sao cần nó?” Tôi nói: “Vì một người đối với muội rất quan trọng.”

Tử Yên trong đồng tử rung động, trong đó loé ánh sáng, nhìn tôi rất lâu. Sau đó, quý dị cười cười, ” Được, ta cho người.”

Tim đập đều như dừng lại. Rất thuận lợi, tôi không dám tin, giây lát bị vui sướng nay lan tràn đầy ngực. Tôi chạy qua, như vô số lần trước đây, nắm tay chị như vậy, quỳ một gối xuống trước mặt chị, thành khẩn cảm kích: “Cám ơn chị, Tử Yên tử, cám ơn.”

Tử Yên dùng lòng ngón tay đặt lên môi tôi, cười nói: “Nhưng, ta có một cái điều kiện, chỉ cần người đồng ý rồi, Tử Kim Hoàn đó liền cho người” Tôi vui sướng không tự kìm hãm được vội vàng gật đầu: “Được được, tử nói”. Ngón tay Tử Yên vuốt ve hai má tôi, trong ánh mắt có chút điên cuồng nói không rõ, nhưng khi đó tôi gần như chẳng có thời gian mà xem xét.

“Tiểu Tự, người còn nhớ rõ một đêm kia không?” Tôi sửng sốt, không rõ nguyên do nhìn chị ta. Tử Yên tái nhợt cười nói, “Một đêm đó, ta bị Triệu Đan ôm, mà người cùng Lâu Tập Nguyệt ở ngay cạnh bên” Tôi cả người cứng ngắc ngay chớp mắt. Làm sao có thể quên, Lâu Tập Nguyệt tàn nhẫn vô tình, tôi buộc chính mình không thèm nghĩ nữa, nhưng không thể làm như không thấy.

Tử Yên chậm rãi nói: “Ta từng nói qua, Lâu Tập Nguyệt có cái mê, hẳn có gì đó tuyệt đối không được người khác chạm vào, bị người chạm qua rồi, hẳn cũng quyết không chạm vào. Tiểu Tự”, ngón tay Tử Yên lạnh như băng đung lên trên mắt tôi, run rẩy, “Người nói, nếu người bị gã đàn ông dơ bẩn nhất trên đời này ẵm, hẳn còn có thể liếc nhìn người một cái sao? Còn có thể giống như khi đó sao, coi người như châu giống như bảo mà ôm vào trong ngực không?”

Thân thể cứng đờ sau một lúc, tôi giống như bị rấn cản, vội tránh tay chị ta, hoảng sợ nhìn về phía chị ta, “Tử Yên tử, người. . .”

“Tiểu Tử, Tử Kim Hoàn, người từ bỏ?”

Cả người tôi giật mình, trong lòng bàn tay nắm chặt chảy mồ hôi ròng ròng, “Tử Yên, không phải giống như chị nghĩ như vậy, Lâu Tập Nguyệt hẳn không có yêu thương. . . . .”

“Ta sẽ cho người ‘ túy hợp hoan’, người chỉ cần uống xong nó, có thể đem người kia cho rằng người yêu thương nhất trong lòng, cũng sẽ không có đau đớn.” Tử Yên hoàn toàn không nghe tôi nói cái gì, cười nham hiểm “Tựa như ta lúc trước khi ta cùng Triệu Đan mây mưa, coi hẳn là công tử.” Nói xong bàn tay ngoắc, một tỳ nữ lên tiếng trả lời đến gần, đưa lỗ tai ở gần miệng chị ta. .

Tôi biết chị ta muốn điên rồi, tôi biết tôi hẳn phải kiên quyết rời đi, tôi biết, tôi đều biết hết — nhưng tôi bước chân không ra

Không có Tử Kim Hoàn, Tô Mạc Phi sẽ chết. Lâu Tập Nguyệt tuyệt đối tuyệt đối sẽ không đem Tam Sinh hoa cho anh .

Tôi không muốn Tô Mạc Phi chết.

Quyết tâm này, tựa như lúc trước vì có thể giúp Lâu Tập Nguyệt hái xuống đoá Tam Sinh hoa, khoảng khắc khi chạm tới ngực gã hái hoa tặc, dừng đoán kiếm.

Chẳng mất bao lâu, hai gã đàn ông nhìn như võ công cực cao cầm cái hộp đem tới đưa vào trong tay Tử Yên, sau đó khoanh tay đứng ở hai bên chị ta. Tử Yên nhìn tôi cười, ngón tay mảnh khảnh vuốt ve hộp “Tử Kim Hoàn, thiên hạ chỉ còn có một.”

Mồ hôi lạnh từ cái trán tôi không tiếng động chảy xuống.

Một chén rượu đưa tới trước mặt tôi, Tử Yên dịu dàng nói: “Uống đi, Tiểu Tự.”

Tôi lắc đầu: “Ta không cần thứ này.”

Tử Yên lớn tiếng quát: “Ta muốn ngươi dùng! Hết thấy đều phải giống lúc trước hẳn đối với ta như vậy!”

Tôi vừa muốn lắc đầu, bỗng nhiên nhìn thấy tỳ nữ bị sai đi đã quay về mang vào một gã đàn ông, cả kinh toàn thân lạnh lẽo, như rơi vào băng tuyết, trong dạ dày thiếu chút nữa ghê tởm mà phun ra.

Một người đầy dơ bẩn, tên khất cái dơ bẩn chịu không nổi.

Tôi cứng ngắc quay lại đầu, nhìn chăm chăm Tử Yên, cắn răng hỏi chị ta: “Tử Yên, ngươi hận ta như vậy?”

Tử Yên cười với tôi, ánh mắt khoảng không tựa như chết rồi, nói: “Không, ta hận chính là Lâu Tập Nguyệt.”

.....

Thân thể giống phải bị đốt nóng lên, hóa thành một đoàn lửa cháy, thiêu đốt linh hồn tôi dường như không còn.

Tôi cắn môi, nhưng vẫn nhịn không được tiết ra hơi suyễn ỨC CHẾ.

Người nọ cời đai lưng của tôi, với tay vào trong vạt áo, sờ vuốt ve xoa xoa, không thêm che dấu vội vã..

Ý thức nhất thời mơ hồ. Tôi liều mạng nắm chặt hộp gỗ trong tay, mới có thể khiến cho bản thân mình còn chút tôn nghiêm còn lại, không bởi vì mị dục mà thỉnh cầu đòi hỏi.

Nước mắt càng không ngừng chảy xuống đến, chảy vào tóc mai tôi, nóng bỏng tựa như bàn tay người nọ.

Khi gã xé rách mảnh quần áo cuối cùng của tôi, tôi mở choàng mắt, xoay tay giáng cho gã một bạt tai

“Chát” một tiếng giòn vang, đem mặt người nọ quay sang một bên. Gã dừng động tác.

Ánh mắt lay động không ngớt rồi chợt cũng ngừng nhìn thấy, ngực tôi giống như bị đá một quyền, hô hấp đều dừng lại.

Mắt phượng cong vút, đồng tử tựa như hắc thạch sáng bóng, ngó nhìn tôi thật sâu, nhếch khoé miệng tà khí nhìn tôi cười xấu xa.

Khuôn mặt này, là Lâu Tập Nguyệt.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Sự Phụ Uy Hiếp

Đông” một tiếng vang lên, cái ót đột nhiên đau nhức. Người nọ tức giận nắm lấy tóc dài của tôi, đập đầu tôi xuống mặt đất, trước mắt trời đất xoay chuyển Tôi không có khí sức để phản kháng. Làn da trần dán vào mặt đất lạnh, từng cơn lạnh lan tràn toàn thân, giống như bên trong có vô số bàn tay quỷ lạnh như băng, từng tắc từng tắc kéo tôi vào vực sâu tuyệt vọng.

Nước mắt rốt cuộc tìm không được, tràn mi mà ra, mơ hồ rất gần có khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng mỉa mai.

Người nọ khi thân đặt lên trên người tôi, tay vuốt lưng tung trên người tôi, thở hỗn hển phun lên đầy mặt tôi

Ý chí dĩ nhiên đi xa.

Trong cơ thể có một ngọn lửa, cơ hồ đốt hết tất cả ý thức, tôi xụi lơ trên mặt đất, để mặc người nọ chi phối

Ngay lúc này, sức nặng trên người bỗng nhiên nhẹ đi, bên tai hình như có động tĩnh gì đó, tôi cũng chẳng còn sức mở mắt nhìn. Sau một lúc lâu, thân mình được hai cánh tay dùng sức ôm chặt, siết đến độ vòng eo cũng muốn đứt gãy.

Khi thân thể được ôm lấy, tôi run rẩy gãi gao cắn môi, miệng là dây đặc mùi máu tươi, dùng ý thức còn sót lại cuối cùng cầm cái hộp nhỏ trong tay không để nó rơi xuống.

Trong hộp, còn có Tử Kim Hoàn.

Trong lúc mê mang, thân thể được đặt lên đệm, từng đoạn tơ lụa gấm chạm vào làn da lưng tôi nóng bỏng tựa như châm lên, mà toàn thân tôi đều bị bao quanh trong lửa. Tôi khó chịu vặn vẹo chút, lại bị cánh tay người nọ gắt gao kìm kẹp không cho động đậy.

“Tiểu Tự, Tiểu Tự. . . . .”

Trong lỗ tay nghe thấy gì đó, khiến cho tôi cứng đờ thân hình. Ngay cả mơ cũng có thể nghe được sao?

Bởi vì tác dụng của rượu hợp hoan, tôi biết điều đó

Người kia không phải Lâu Tập Nguyệt, mặc dù là, cũng không có thể như vậy . Tôi muốn làm bạn cả đời, phải toàn tâm toàn ý đối tốt với anh, là Tô Mặc Phi. Không phải Lâu Tập Nguyệt, không phải hẳn. . . . .

“Tiểu Tự, Tiểu Tự. . . . .”

Đừng gọi! Đừng hòng gạt tôi, đừng hòng. Đều là giả, ôm lấy tôi, là một gã ăn mày ngay cả mặt cũng không thấy rõ ràng, ăn mày dơ bẩn không chịu nổi.

Nước mắt càng không ngừng chảy xuống. Thân thể lại bởi vì mị được kích thích, kìm lòng không được cọ cọ vào quần áo hẳn.

Người nọ ôm tôi hình như chần chờ trong chốc lát, không có hành động nào khác. Không chiếm được thư thái giải thoát cơn thủy triều ham muốn tra tấn tôi khiến tôi hôn mê bất tỉnh, tôi hé miệng gần như thở hổn hển, toàn thân gần như muốn nổ tung, trong cổ họng cuộn cuộn dâng lên một luồng nhiệt nóng. Đột nhiên, đôi môi che phủ, theo sát một hồi hôn môi kịch liệt cùng mút mát, cuồng nhiệt tựa như muốn nuốt cả người tôi vào.

Tôi hoảng sợ liều mạng mở mắt ra xem, đồng tử chẳng có khoảng cách để nhìn phía trước, cái gì cũng không rõ ràng chỉ là run rẩy. Người nọ vươn đầu lưỡi vào miệng tôi, trở mình giã hạt, dây dưa, đoạt lấy từng tấc đất khắp nơi. Mang theo hương vị vô cùng quen thuộc, hơi thở thuộc riêng về Lâu Tập Nguyệt toát lên trong miệng tôi.

Nhưng tôi biết, không phải hãn, căn bản không phải.

Khi người nọ tách hai chân tôi ra, hạ thân xuống, không hề báo trước tiến thẳng vào thân thể tôi, tôi thấy dạ dày tôi co rút, che miệng lại nôn ra một trận, thống khổ đến giống như ngay cả lực phủ ngũ tạng đều phải ép khạc nhổ ra.

“Tiểu Tự!”

Hãn dừng lại động tác, nâng mặt tôi lên lau nước mắt cho tôi, chờ tôi hít thở lấy lại không khí, tiếp tục động, đem tôi cuốn vào cơn sóng thủy triều dục vọng khiến tôi hít thở không thông.

Thân thể kề sát cọ sát, dâng lên vui thích điên cuồng, từng cơn sóng từng cơn mãnh liệt khiến tôi chẳng còn sức lực chống cự. Khi trong khoảng khắc mê ly có chút ý thức quay về, tưởng tượng đến ôm mình là ai, lòng tựa như bị xé nát. Dựa vào ý thức còn sót lại cuối cùng, tôi ra sức nghĩ tới Tô Mạc Phi, nghĩ tới việc anh tặng cho tôi mặt nạ con mèo nhỏ kia, nghĩ tới anh vì cứu tôi mà cùng tôi ngã vào vực sâu, nghĩ tới anh ôm tôi quỳ gối dưới tầng băng lạnh thấu xương, nghĩ tới anh nấu cho tôi chén canh thịt thỏ, nghĩ tới anh thật là tốt, nghĩ tới sự dịu dàng, săn sóc của anh.. hết thấy hết thấy của anh...

Ngón tay run rẩy siết chặt hộp gỗ, móng tay bầu vào mặt hộp khiến xuất hiện nhiều dấu vết

Chỉ cần có thể cứu anh, còn đau khổ nữa tôi đều cam nguyện.

Tình – tích lũy thành chông chất, bỗng nhiên không gian bùng nổ. Trước tôi bỗng nhiên hiện lên mảnh trăng xoá, nhanh chóng – cảm thấy như có dao nhỏ xẹt qua toàn thân tôi, tôi không khống chế được mà túm người nọ, tựa như cái cung bật dậy, ngửa đầu khóc hô một tiếng: “Mạc Phi. . . . .”

Chỉ cần có thể cứu Tô Mạc Phi, cái gì, tôi đều cam chịu . . . . .

Người nọ động tác bỗng nhiên cứng đờ.

Một mảnh choáng váng hoa mắt qua đi, thân mình tôi còn run rẩy rất nhỏ, trên mặt đột nhiên cảm giác chột lạnh. Ngón tay lạnh lẽo sờ lên mặt tôi, phất quá của mắt tôi cùng mũi, cuối cùng dừng lại nơi môi tôi không ngừng thở dốc cùng hơi hơi mở ra.

Tôi không muốn nhìn người nọ dù liếc mắt một cái, đóng chặt mắt, chán ghét nghiêng đầu tránh đi tay của hắn, tiếng nói khàn khàn hỏi han: “Tử Yên, đủ rồi chưa? Ta có thể mang đi” tiếng nói sau bị áp chế bởi hai cánh môi hoa, thật sâu nhợt nhạt hơn tôi, loại cảm giác này. . . . .

Tôi hoảng sợ đột nhiên mở to mắt, đập vào mắt là đôi mắt sáng thâm thúy nhìn không thấy đáy. Mắt phượng cong lên, câu hồn đoạt phách.

“Người. . . . .”

Môi được buông ra, cổ họng tôi đông cứng chỉ nói ra được một chữ này, sau đó không nói được nữa.

Lâu Tập Nguyệt cười với tôi, ôn hoà khiến người ta say mê, nhẹ nhàng vuốt ve tóc trên trán dính mồ hôi nói: “Tiểu Tự, âm thanh người khi này thật là dễ nghe. Khi Tô Mạc Phi ôm người, người cũng gọi hắn như vậy sao?”

Đối với sự xuất hiện của hắn, tôi quá mức khiếp sợ, đầu óc có chút mộng, kinh ngạc nhìn chăm chăm gương mặt Lâu Tập Nguyệt, tâm tình thoát cái phức tạp tới cực điểm, nói không nên lời là vui hay chua chát.

Nếu là trước kia, tôi sẽ vui mừng mà ôm chặt hắn, đem tất cả cả oan ức nói cho hắn nghe, sau đó vui mừng bản thân mình không có bị người khác ô nhục; nhưng mà bây giờ, hết thấy cũng không giống nhau, tôi lựa chọn chính là Tô Mặc Phi, cùng Lâu Tập Nguyệt còn như vậy. . . . . Trong lòng loạn rồi tinh rồi mù.

“Tiểu Tự, ” Lâu Tập Nguyệt vỗ vỗ hai má tôi, tươi cười nửa phần chưa giảm, nói: “Cho người khó xử , phải không? Nếu bây giờ xuất hiện chính là Tô Mặc Phi, thật là viên mãn bao nhiêu. Ta với tên ăn mày kia, đối với người mà nói cũng không khác nhau nhiều lắm” Lâu Tập Nguyệt cúi người xuống, tóc dài như bọc trút đổ xuống trên người tôi, lạnh như sợi mưa tơ “Lại có thể, người tình nguyện cùng tên ăn mày kia thân thiết, cũng không nguyện ý để ta đụng người”

Tôi nghe hắn nói như vậy, lại nhìn thấy hắn gầy đi một ít, cằm cũng càng nhọn hơn, trong lòng không khỏi co rút đau đớn không thôi, thậm chí có khoảng khắc tôi suýt chút nữa nhịn không được vươn tay ôm lấy hắn. Nhưng vào khắc cuối, tôi đều cưỡng chế xuống, trong tay gắt gao nắm chặt hộp gỗ kia cái gì cũng không làm không nói.

Tôi đã không còn là Đường Tự trước kia, trở về không được.

Lâu Tập Nguyệt và tôi nhìn nhau thật lâu sau, sau đứng lên, tiện tay kéo chút quần áo chảy xuống khuỷa tay hắn, động tác này lộ ra cổ, đùi rất phong tình mê hoặc người. Tôi thấy trong ngực bỗng nhiên nảy một cái, vội vàng thở sâu ổn định nỗi lòng, hỏi hắn: “Người làm sao biết ta. . . . .” Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ, người vẫn phái người theo dõi ta?”

Lâu Tập Nguyệt nhướng lên khoé môi, giọng điệu bình thản: “Tiểu Tụ, người rời khỏi bốn mươi sáu ngày, người đi đâu, làm gì, vì sự hết biết hết thấy, người chừng nào thì đi Cô Tuyết Phong, Tô Mạc Phi khi nào thì rời đi, người làm sao khi nào đến Minh Chủ Lâm.”

Tôi nhìn hẩn, sâu trong lòng bắt đầu rét run, bỗng nhiên xoay người nắm lấy quần áo muốn né ra, lại đột nhiên bị bắt lấy cổ tay.

“Không, không! Đừng cướp nó đi!” Xương cốt nhanh bị bóp nát, tôi trơ mắt nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt mở từng ngón tay tôi ra, đoạt lấy hộp gỗ chứa Tử Kim Hoàn. Tôi nhào lên muốn đoạt lại, lại bị hẩn dễ dàng ngăn chặn, vùng vẫy không ra.

“Là cho Tô Mạc Phi sao?” Lâu Tập Nguyệt hỏi, trong giọng nói không phải nghi vấn mà là khẳng định, hẩn nở nụ cười cười nói: “Thật tốt. Vì hẩn người có thể hy sinh đến mức này, tình nghĩa như thế, sự phụ có thể nào không động lòng”

“Van xin người, cầu người trả lại cho ta.” Tôi hoàn toàn không suy xét hẩn nói gì đó, liều mạng muốn nhịn xuống, nước mắt vẫn là tràn ra hốc mắt. Tôi vừa nhìn hẩn vừa nói, tay ở bên bị kiềm hãm, các khớp ngón tay bắt đầu trắng, giống như cái hộp kể cả bên trong đều trở thành phấn mỏng. Ngay tức khắc, sợ hãi giống một con thú vô hình quấy bẩn lòng tôi, tôi nhào tới quỳ gối trước mặt hẩn, run rẩy giữ chặt hẩn khóc cầu: “Sự phụ, ta lấy mệnh đổi nó, được không?” nước mắt chảy như mưa, “Người phái người theo dõi ta, là vì luyện Thiên Nhất thần công, được, ta đem mệnh cho người, bây giờ liền cho người, người cũng đem nó trả lại cho ta. . . . .”

Lâu Tập Nguyệt yên lặng không nhúc nhích chút nào, giống như thân thể đều đã hoá thành một pho tượng đá. Tôi bầu vịu vào bàn tay hẩn muốn bóp nát cái hộp, đột nhiên khoảng khắc này bị hẩn ấn ngã vào trên giường, dùng môi hung ác ngăn chặn miệng.

Thở dốc đứt quãng, tựa như thủy ngân dính đặc tràn ngập khắp không khí.

Hắn liền như vậy không một tiếng trong cổ họng cướp lấy cơ thể tôi, mỗi lần húc vào sâu đến độ như muốn xé rách tôi, mỗi lần rút khỏi, càng làm hồn tôi tựa như kéo sinh ra ngoài. Ngón tay tôi co rút bắt lấy cánh tay hắn, toàn thân càng không ngừng phát run, móng tay bầu cắm vào da thịt hắn thật sâu. Dư vị mị được còn xoay quanh đầu tôi, vẻ mặt tôi trống rỗng trợn tròn mắt, tầm mắt tan rã, mơ hồ không rõ.

Khoảng khắc đạt được hứng thú, hắn cúi xuống mút mạnh lấy môi tôi. Không rõ, có vài giọt nóng bỏng gì đó rơi trên mặt tôi, tôi lại mệt mỏi chẳng nhận biết đó là cái gì.

Khi tỉnh lại lần nữa, tôi chỉ cảm thấy đầu đau nhức tựa như muốn nứt ra. Tôi che cái trán cúi đầu rên một tiếng, vừa muốn ngồi dậy, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

Một giọng nhỏ rất nhỏ run rẩy kích động nói: “Công tử, ta chỉ biết người sẽ gọi ta trở về, ta chỉ biết.” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng dễ nghe thản nhiên vang lên, hỏi: “Tử Yên, người yêu ta không?” Tử Yên vội vàng biểu đạt tâm ý: “Công tử, từ lần gặp đầu tiên chín năm trước. Trong lòng Tử Yên cũng chỉ có một mình người” Sau đó, tiếng nói dễ nghe kia tựa hồ mang theo ý cười, dịu dàng nói nói: “Vậy nếu ta muốn người chết thì sao?”

Trong phòng liền yên tĩnh xuống. Tôi thậm chí còn nghe được tiếng tim mình đập thành thạch

Sau đó không lâu, Tử Yên giọng nói khàn khàn gằn từng tiếng nói: “Chỉ cần là chết vì công tử, Tử Yên đều cho người” Lòng tôi kinh hoàng vén lên sa trường, trước mắt một luồng sáng bén ngót, tôi còn chưa kịp phát ra âm gì, kiếm, dĩ nhiên đã đâm thủng ngực Tử Yên.

Lâu Tập Nguyệt đưa lưng về phía tôi, kéo Tử Yên vào trong ngực. Trên mặt Tử Yên mang theo tươi cười mê say, máu chảy xuống từ khoe miệng, “Công tử, công tử. . . . .” Một tiếng gọi , chậm rãi nằm ở trong lòng Lâu Tập Nguyệt, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Từ đầu đến cuối, chị ta không có được đến một câu đáp lại. Lâu Tập Nguyệt chỉ là ôm lấy chị ta, vẫn không nhúc nhích.

Chẳng biết trôi qua bao lâu, Lâu Tập Nguyệt thấp giọng nói: “Ta vốn không muốn giết chính là người” Ngữ điệu không có phập phồng nói xong, đưa tay nới ra. Thân thể Tử Yên tê liệt ngã xuống mặt đất, mặt hướng về phía tôi, trên mặt còn mang theo miệng cười xinh đẹp vĩnh viễn không bao giờ tiêu tán.

Khi tôi kinh sợ run rẩy nhìn chăm chú, Lâu Tập Nguyệt chậm rãi xoay người nhìn về phía tôi. Tay phải buông xuống đặt bên cạnh hông, ngón tay có một giọt máu rơi xuống.

Đó là là máu trên ngực Tử Yên.

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười với tôi, mê hoặc như câu mất linh hồn nhỏ bé, giọng điệu mềm nhẹ nói: “Tiểu Tự, người thương tổn người, sự phụ tuyệt không sẽ bỏ qua.”

Tôi bị màu máu dưới đáy mắt hắn dọa cho sợ, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ôm đồm mặc quần áo, giống như trốn nhảy xuống giường phóng ra ngoài cửa, trước mắt đột nhiên hoa, đường đi đã muốn bị người ngăn trở.

Tôi cất bước lướt qua hắn đi về phía trước, cánh tay bỗng nhiên bị tóm trụ. Ta nhìn thẳng phía trước nói: “Lâu Tập Nguyệt, hoặc là giết ta, hoặc là để cho ta đi.”

“Ở lại, Tiểu Tự.”

“Không có khả năng.” Tôi đỏ mắt, nghiêng mặt trừng mắt nhìn hấn, “Lâu Tập Nguyệt, ta và ngươi không còn có vấn đề gì nữa.”

Lâu Tập Nguyệt cười lạnh một tiếng, “Vậy ngươi cùng ai có? Tô Mạc Phi?”

Tôi trả lời: “Không liên quan gì tới ngươi” Dùng sức giãy ra khỏi gông cùm xiềng xiếc từ hấn, ngay sau đó, lại bị lực mạnh kéo đến trước người hấn. Lâu Tập Nguyệt nâng lên tay hướng về phía mặt tôi, tôi nhìn lên ngón tay hấn có vết máu, trong lòng liền nổi cơn sợ hãi, vội vàng quay đầu đi tránh hấn, nhưng vẫn bị hấn nắm chặt cầm

Hấn bức tôi nhìn thẳng vào mắt hấn, hỏi: “Tiểu Tự, ngươi không cứu Tô Mạc Phi sao?”

Toàn thân tôi bỗng dưng cứng ngắc.

Lâu Tập Nguyệt tiếp theo ung dung nói: “Ngươi ở lại, hấn có thể còn mạng sống.”

Lòng tôi kìm không được kinh sợ, tôi hiểu được ý tứ của hấn: chỉ cần tôi ở lại, hấn sẽ đem Tử Kim Hoàn đưa đến tay Tô Mạc Phi, nhưng mà. . . . .”Ta không tin ngươi, Lâu Tập Nguyệt.” Rất nhiều thứ đều lừa gạt, tôi còn dám dùng mạng Tô Mạc Phi tới đánh đố sao?

Đồng tử Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên run rẩy chút, ánh sáng u ám tựa như tro tàn, cười nói với tôi: “Đường Tự, mấy thứ này ở trong tay ta, ngươi ngoài việc tin, còn có thể như thế nào?”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Sát Ý

Tôi nhìn vào mắt hấn, trái tim giống bị một bàn tay hung hăng nhéo một cái, nhảy lên một cơn đau. Giây lát, tôi trốn tránh khỏi ánh mắt hấn, ấp úng hỏi: “Độc tình cổ của người còn không có giải?” Cho nên còn ôm tình cảm hư vô này với tôi, muốn cưỡng ép giữ tôi lại bên người, nhưng không nỡ giết chết tôi.

Lâu Tập Nguyệt rất lâu cũng không lên tiếng. Hấn chỉ cất bước đi đến trước cửa, giật ra cửa phòng đối với thủ hạ bên ngoài sai bảo: “Gọi Triệu Đan tới đây” Dừng một chút, ánh mắt trong suốt đảo qua Tử Yên trên mặt đất, thản nhiên nói: “Dem người đưa về Đông vương phủ.”

Tôi nhìn người nọ khi kéo thi thể Tử Yên ra ngoài, trong lòng âm ức bi thương. Tử Yên tuy rằng đối với tôi làm chuyện thực quá phận, nhưng tám năm săn sóc làm bạn, không phải giả, chị đừng đối với tôi tốt lắm. Ở trong lòng trong mắt tôi, Tử Yên đã gần như coi tôi là một nửa thân nhân. Bây giờ, Bạch Khiêm đi rồi, chị cũng đi rồi. . . . . Tôi cả người không hiểu vì sao run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh tuấn dật ở cạnh cửa.

Chính tay giết tất cả những người đi theo hấn, hấn chẳng lẽ thật sự không hề có cảm giác?

Thi thể Tử Yên dọn đi không bao lâu, vết máu trên mặt đất đều đã bị rửa sạch sẽ rất sạch sẽ, còn mở cửa sổ cho gió thổi, ngay cả không khí tràn ngập máu tươi trong phòng cũng phai nhạt đi rất nhiều. Giống như mới vừa rồi chẳng xảy ra chuyện gì, chỉ là ảo giác của tôi.

Lúc này, Triệu Đan xuất hiện ở ngoài cửa. Thân hình thiếu niên cao ngất đi nhanh rảo bước tiến đến, ánh mắt đầu tiên là kinh ngạc xẹt qua người tôi, sau đó thu lại tất cả cảm xúc, cúi đầu ôm quyền với Lâu Tập Nguyệt nói: “Sư phụ có gì căn dặn?”

Lâu Tập Nguyệt cầm hộp gỗ chứa Tử Kim Hoàn đưa cho nó. Tôi nhất thời khẩn trương nhìn vào tay hắn, nghe thấy Lâu Tập Nguyệt nói: “Người đi, đưa đến Tử Thần phái.”

Triệu Đan không có hỏi thêm câu nói, hai tay đón nhận: “Dạ” ngắn gọn trả lời, giới giang xoay người rời đi.

Mãi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi, Lâu Tập Nguyệt ngoái đầu nhìn miết về hướng tôi. Tôi bỗng cúi đầu, cắn cắn môi nói: “Kế tiếp, đến phiên ta đi.” Vừa mới dứt lời, rồi đột nhiên cả kinh.

Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên duỗi cánh tay ôm lấy tôi, dùng sức đem thân hình cứng ngắc của tôi đặt vào ngực hắn, vỗ về tóc tôi, dịu dàng nói: “Tiểu Tự ngọc, sư phụ sao để cho người tổn thương được.” Tôi biết hắn lại đang nói lời lừa gạt tôi, đối với tôi người nghe thấy hắn nói như vậy, vẫn là kì không được tim đập nhanh hơn, hốc mắt cũng nóng lên. Là bởi vì lời nói dối nghe rất nhiều lần, cho nên cũng khó tránh xem là thật sao?

Tận dưới đáy lòng tự giễu cợt cười cười, thoáng từ chối một chút cũng không có tránh khỏi, cũng không muốn lãng phí khí lực nữa, để mặc hắn ôm nói: “Lâu Tập Nguyệt, người giữ ta lại, lại không giết ta, là vì cái gì?” Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn, “Ta sẽ không giúp người đối phó Tử Thần phái.”

Lâu Tập Nguyệt híp mắt suy nghĩ, trong mắt sóng nước lưu chuyển, huyền hoặc lòng người, “Tiểu Tự, người chỉ cần giống như trước đây, ngoan ngoãn theo ở bên người ta thì tốt rồi.” Tôi lắc đầu: “Không, ta không có cách nào khác giống nhau trước kia như vậy.” Đã xảy ra nhiều chuyện

như vậy, cái gì đều thay đổi, đã từng dựa vào quán quýt si mê của hần, tôi làm lần nữa không được.

Lâu Tập Nguyệt trầm mặc một lát, hỏi: “Là bởi do Tô Mạc Phi sao?” Lúc này đây, tôi không có tránh ánh nhìn của hần. Đôi mắt trong suốt dịu dàng của Tô Mạc Phi bỗng nhiên hiện lên ở trước mặt tôi, lòng tôi tự dừng lại cực kỳ bình tĩnh xuống, tôi nghênh đón thẳng vào ánh mắt hần mà trả lời: “Mặc dù không có Tô Mạc Phi, ta và người, cũng không có thể .”

Quãng đường này nhìn không thấy hy vọng, đem tình cảm trong lòng mình vùi chôn trong bụi đất, thật sự nếu không buông tay, một ngày nào đó sẽ có lúc bức tôi điên.

***

Vì sợ rắc rối, thời gian Triệu Đan đưa Tử Kim Hoàn đi Tử Thần phái, tôi chỉ có thể mưu toan ở bên người Lâu Tập Nguyệt.

Tôi vốn dĩ lo lắng Lâu Tập Nguyệt sẽ giống như trước kia, thường thường không hề cố kỵ làm mấy chuyện đối với tôi, cũng may mấy ngày sau qua đi, cái gì cũng chưa có xảy ra, tôi không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hôm nay trước bữa cơm chiều, Lâu Tập Nguyệt sai người gọi tôi tới phòng hần, tôi lấy cớ trong người không thoải mái không đi. Hiện tại với tình cảnh này, tôi còn cùng hần một mình ở chung, chỉ càng khiến cho tôi khó xử.

Đêm tối, tôi giống như mọi ngày tắm rửa thay quần áo, khi nằm ở trên giường mơ mơ màng màng ngủ, eo bỗng nhiên bị người ôm chặt lấy. Tôi kinh ngạc nhảy dựng, mở to mắt, tất cả buồn ngủ đều biến mất.

Mũi người thấy mùi rượu nồng nặc ở trên người Lâu Tập Nguyệt, tôi nhất thời khẩn trương, vươn tay đẩy hần ra, vội la lên: “Người muốn làm

gì?” Lâu Tập Nguyệt không có làm động tác khác, hai má hơi hơi phồng, đồng tử có chút mê ly nhìn tôi, sau một lúc lâu, môi cong thành vòm cung, tiến đến trước mặt tôi lời nói mê mang: “Tiểu Tự, Tiểu Tự. . . . .”

Tôi vội vàng tránh hẳn, cái trán toát ra tầng mồ hôi lạnh. Tôi luống cuống tay chân chống đỡ ngồi dậy, hướng về phía đầu giường, “Người đi ra ngoài, Lâu Tập Nguyệt, ta mệt nhọc.” Hẳn giống như không có nghe thấy, giữ chặt mắt cá chân tôi, dùng sức kéo tôi về trước mặt hẳn

Tôi gấp đến độ kêu to: “Lâu Tập Nguyệt, người uống say.” Lâu Tập Nguyệt vẫn không phải là người mê rượu, uống say thành như hôm nay, tôi còn chưa có bao giờ gặp qua như vậy. Gấp đến độ dùng tới võ công muốn ép hẳn buông, song trước nay cho dù hẳn say tôi cũng không phải là đối thủ của hẳn. Lâu Tập Nguyệt dễ dàng đã áp chế tôi vào trong người hẳn, tay chân cũng không thể động đậy.

“Tiểu Tự”, hẳn đem cằm gác lên hôm vai tôi, hơi thở nóng bỏng phun lên cổ tôi, hỏi: “Mẹ người từng nhắc tới cha ta không?”

Tôi cứng đờ cả người.

Hẳn cười khẽ ra tiếng, sờ sờ hai má tôi, nói: “Nhất định không có.”

Tôi sửng sốt sau một lúc, tiếp tục giãy dụa, không thể không nói lời mềm mỏng: “Lâu Tập Nguyệt, người say, quay về phòng người nghỉ ngơi đi thôi”

Lâu Tập Nguyệt đồng tử sáng bóng trong bóng đêm tựa như ngôi sao sáng, yên lặng nhìn tôi hồi lâu, xoay người nằm ở bên cạnh tôi. Tôi hoảng sợ suýt chút nhảy dựng lên, ngay cả tiếng nói đều có chút thay đổi: “Lâu Tập Nguyệt, người. . . . .” “Suýt.” Hẳn nhẹ giọng nói, đem mặt chôn vào trong tóc tôi, cách sợi tóc hôn gáy tôi. Tôi nhất thời run rẩy toàn thân không thôi.

“Tiểu Tự, cứ như vậy, để cho ta ôm người ngủ cả đêm đi” Hãn nói: “Ngực ta có chút đau, ôm Tiểu Tự sẽ không đau .”

Tôi cười nhạo nói: “Lâu Tập Nguyệt, người say.” Lúc hãn không có say, tuyệt đối sẽ không nói với tôi ngực đau hay này nọ, tuyệt đối không nói lời yếu đuối.

“Có lẽ vậy.” Lâu Tập Nguyệt lẩm bẩm nói, hai tay càng siết tôi chặt hơn. Hơi thở hãn có chút dồn dập, cánh tay cũng có run rẩy rất nhỏ, lại thực sự không đụng tôi chút nào. Tôi không biết hãn làm sao vậy, muốn quay đầu lại liếc mắt nhìn hãn một cái, cuối cùng vẫn là kìm xuống .

Khi tôi tưởng hãn đã ngủ, tiếng nói hãn khàn khàn vang bên tai tôi: “Tiểu Tự, hôm nay là sinh nhật của ta.”

Tôi liền kinh ngạc. Trước kia hãn chưa từng nói cho tôi biết sinh nhật hãn là ngày nào, thậm chí trong tám năm qua, chưa bao giờ hãn trải qua một ngày sinh nhật, như hôm nay vậy... . . . . .

Tôi ghen hồi lâu, rốt cục hạ quyết tâm, thở sâu chuẩn bị nói với hãn tiếng ‘sinh nhật vui vẻ’, bỗng nhiên nghe thấy hãn nói: “Cũng là ngày giỗ cha ta”

Lời chúc phúc sắp nói ra khỏi miệng bỗng chết non bên miệng, tôi có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Đột nhiên, Lâu Tập Nguyệt cười khúc khích bật cười, tiếng cười réo rắt tự như nụ cười của thần tiên động lòng người, tôi không rõ cho nên kinh ngạc quay đầu miết ánh nhìn về phía hãn, lại bị hãn nhân cơ hội hôn khoe mắt tôi một cái, “Tiểu Tự ngốc, vẫn như thế dễ tin người khác.” Hãn một tay chống đỡ đầu, nắm lọn tóc của tôi, sửa lại vẻ mặt kém sắc khi nãy, cười mím chi nói: “Người nói, nếu thực sự cho người cùng Tô Mạc Phi ở cùng một chỗ, vì sự làm sao có thể yên tâm đây.”

Tôi nghe ra là hắn đang nói Tô Mạc Phi cũng ngốc, không khỏi có chút tức giận, cúi gắt đáp trả lời hắn “Ít nhất, ta không cần mỗi ngày đi đoán tâm tư Mạc Phi. Ta biết hắn rất tốt với ta, cái này đủ rồi.”

Ngón tay Lô Tập Nguyệt quấn quanh sợi tóc tôi dừng lại. Ngón tay thon dài trắng nõn, quay quanh một lọn tóc đen nhánh, kỳ dị nhưng hài hoà đẹp vô cùng. Đột nhiên, hắn liền dùng sức giật lọn tóc kia, đau đến độ tôi rít một hơi, theo bản năng cong môi lên cho giảm bớt đau, môi lại bỗng nhiên bị lấp kín.

Tôi hoảng sợ mở to hai mắt nhìn. Khi đầu lưỡi linh hoạt khiêu mở hàm răng tôi, tham lam tiến vào tàn sát bừa bãi, tôi hung ác, ngậm lại khớp hàm.

Lô Tập Nguyệt ăn đau nên buông lỏng tôi ra, che miệng lại, giận trừng mắt ta. Tôi vội vàng ngồi dậy rời hắn ra xa chút.

“Đường Tự, lại đây.”

Nhìn hắn duỗi tay tới, tôi rụt lui về sau, cảnh giác nhìn thẳng vào mắt hắn.

Lô Tập Nguyệt sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói: “Tiểu Tự, chỉ cần người bằng lòng, chúng ta còn có thể có đứa con thứ hai, thứ ba.....”

Tôi lắc đầu cắt ngang lời hắn: “Không có khả năng. Ta không thể lại cô phụ Tô Mạc Phi.”

Ngực Lô Tập Nguyệt kịch liệt phập phồng, hồi lâu trôi qua, cơ hồ là cắn răng nói với tôi: “Đường Tự, đôi khi, ta thật muốn bóp chết người.” Nói xong, nhảy xuống giường, đi cũng không quay đầu lại, đập cửa rời khỏi

Cửa cứ như vậy mở rộng, gió vù vù thổi vào trong phòng.

Tôi ôm đầu gối ngồi ở trên giường, trong lòng phát lạnh từng cơn. Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, trong đáy mắt Lâu Tập Nguyệt thực sự có sát ý hiện lên.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Câu Trả Lời Của Tôi

Một đêm đó, tôi ôm đầu gối ngồi trên giường suốt một đêm. Tôi nghĩ đến Lâu Tập Nguyệt lần này chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho tôi, tôi như vậy là đang cùng hãn cứng đối cứng, chọc hãn giận, thậm chí vào ngày sinh nhật của hãn, cũng không chịu nói lời ngọt, những chuyện này nếu như trước đây, theo tính tình của hãn có lẽ tôi đã chết từ sớm rồi chẳng có ngày trở về.

Nghĩ vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút nao nao. Trong lòng sợ hãi rất nhiều, rồi tôi lại hoang mang.

Lâu Tập Nguyệt làm gì dễ dãi với tôi đến bước này?? Tính tính ngày, hãn cũng nên bế quan luyện Thiên Nhất thần công tầng thứ chín, cũng là lúc giải độc tình cổ, vậy hãn vì sao còn chưa ra tay? Trong đầu tôi hiện lên một ý niệm, giật mình nhớ tới, có lẽ là tám năm hẹn ước vừa xong, Lâu Tập Nguyệt cảm thấy vào lúc này mà bế quan không thích hợp, cho nên dời lại.

Suy nghĩ mấy thứ này, trong lòng tôi như có một ma trận, thực phiền. Tôi không có khả năng giống như trước đây vậy, ngoan ngoãn dâng thân mình vào tay hãn, không oán không hối hận để cho bị giết hại. Nhưng mà, tôi có thể tránh không? Nếu tôi trốn thoát, Lâu Tập Nguyệt có thể vì vậy tẩu hỏa nhập ma hay không. . . . .

Cả người kìm không được đánh cái rùng mình.

Hôm nay, là ngày giỗ của cha hãn.

Nếu tôi chạy trốn, Lâu Tập Nguyệt cũng sẽ như vậy sao?

Tưởng tượng đến Lâu Tập Nguyệt sẽ chết, lòng tôi bỗng đau đớn vô cùng, ngay cả hít thở cũng bị nghẹn. Tôi ôm lấy đầu, vùi mặt vào lòng bàn tay, dùng sức kéo tóc, muốn đem ý nghĩ hình bóng này ra khỏi đầu, nhưng không có cách nào.

Tôi không có cách nào khác quên thở xưa. Tất cả tiếng cười cùng nước mắt, tất cả đau đớn cùng ấm áp, bất kể là xuất phát từ thực tình hoặc giả dối, tôi chưa từng quên

Trong đầu có một giọng nói hãy còn tiếng vọng –

‘ Nhớ kỹ này đó, Tiểu Tự, nhớ kỹ cho ta, kể cả đau. . . . . ’

‘ Nhớ kỹ này đó, Tiểu Tự, nhớ kỹ cho ta, kể cả đau. . . . . ’

‘ Nhớ kỹ này đó, ... ’

“A –!”

Tôi hét lên, ra sức che lỗ tai lại không muốn nghe, nhưng vẫn vô ích. Âm thanh này từ sâu trong nội tâm tôi vang lên, từ một nơi sâu do tôi vô tình đụng chạm phải, tôi muốn xé đục đoạn kí ức này nhưng đều không có cách nào hết.

***

Rồi sau đó, liên tục hai ngày cũng chưa nhìn thấy Lâu Tập Nguyệt. Tôi cuối cùng cảm thấy tâm mình như một sợi dây lồi kéo treo lên, nhịn nhẫn, rốt cục hỏi tới người nọ vào trông nom tôi “Giáo chủ các người đi đâu vậy?”

Người nọ vừa đem đồ ăn dọn lên, vừa cung kính trả lời: “Giáo chủ không có ra ngoài.”

Tôi sửng sốt một chút, “À” cúi đầu nhìn đồ ăn trên bàn.

Lâu Tập Nguyệt thực sự tức giận.

Tôi thở dài một tiếng, nhủ thầm với chính mình: Như vậy cũng tốt, ít gặp đỡ xấu hổ. Bưng lên chén cơm, tôi ăn mấy đũa lại buông xuống, đi tới cửa gọi người nọ, bảo họ đem hết đồ ăn hầu như con nguyên trên bàn dọn đi. Nhân lúc họ đang thu dọn, tôi nói với người nọ: “Về sau không cần nhiều thức ăn như vậy, ta ăn không hết.” Người nọ trả lời: “Này đó là giáo chủ căn dặn, thuộc hạ không dám giảm bớt.”

Lòng tôi không hiểu vì sao nhảy dựng.

Bỗng nhiên, tôi xuất phát từ trực giác ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy một thân ảnh tuấn dật lặng lẽ không tiếng động xuất hiện ở cạnh cửa.

Đón nhận tầm nhìn của tôi, Lâu Tập Nguyệt chậm rãi vào trong nhà. Hạ nhân kia thấy hấn, vội vàng buông mấy thứ trong tay, lập tức hành lễ. Lâu Tập Nguyệt liếc thoáng nhìn đồ ăn, quay ánh mắt nhìn về phía tôi, nói: “Đường Tự, muốn ta đút cho người ăn sao?”

Lòng ta kinh hách, không cần nghĩ ngợi, giải thích: “Ta không muốn ăn”

Lâu Tập Nguyệt đi bước một đến gần, đứng ở trước mặt tôi, trong đôi đồng tử óng ánh như ngọc bị lông mi dài che khuất, sóng sánh lưu chuyển, nhìn trộm khiến lòng tôi hoảng loạn. Hấn từ trên cao nhìn xuống đánh giá tôi, nhẹ cong khóe miệng cười như không cười, nói: “Mới xa có vài ngày thì cơm nước ăn không ngon rồi?”

“Không có” Tôi nghĩ hấn đang nói tôi cùng hấn, giống như chột dạ vội vàng lên tiếng phủ định. Âm giọng còn chưa rơi xuống hết, đã nghe hấn ôn hoà nói tiếp: “Người yên tâm, Mạc Phi ‘của người’ không chết được, không cần phải lo lắng cho hấn như vậy.” Lời nói vừa hạ xuống, đã nói tiếp: “Đem đồ ăn đều ăn hết đi.”

Tôi há miệng thở dốc muốn nói cái gì, nhưng khoảnh khắc chạm đến ánh mắt lạnh như băng của hắn, lời muốn nói càng nuốt vào bụng. Tôi chỉ phải ngồi xuống lần nữa, nâng lên chén cơm kia, từng ngụm nhét vào miệng thức ăn ngày nọ, mãi đến khi dạ dày có chút đau, tôi còn đang không ngừng nuốt

Lâu Tập Nguyệt mặt không đổi sắc, giơ lên tay, đánh bay cái chén tôi xuống đất. Tiếng đồ sứ vỡ vụn, dường như trong nháy mắt đã xé nát cái gì đó.

Tôi vẫn duy trì dáng vẻ cầm chén, không nhúc nhích chút nào. Lâu Tập Nguyệt kéo cánh tay tôi, ẩn chứa tức giận lên tiếng nói nói: “Người cố tình phải không Đường Tự?” Tôi trả lời: “Ta không có.” Hắn lại hỏi: “Vậy người đây là đang làm cái gì?”

“Lâu Tập Nguyệt, người muốn như thế nào nói rõ đi.” Tôi quay đầu nhìn chằm chằm vào hắn, “Ta không muốn suy đoán nữa’. Thuận theo cũng không vừa, nghịch ý cũng không ưa, tôi chịu đủ rồi.

Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên trầm mặc, sau không cho tôi kháng cự túm tôi kéo ra bên ngoài.

Ra cửa, tôi vừa nhấc mắt liền nhìn thấy hình dáng đứng thẳng tắp trong viện, kinh ngạc nói: “Triệu Đan đã trở lại?” Triệu Đan cũng thấy chúng tôi, cất bước đi tới, ôm quyền nói với Lâu Tập Nguyệt: “Sư phụ, Tử Kim Hoàn đã được đưa tới.” Nói xong, từ trong vật áo lấy ra một đoá hoa đã khô héo đưa cho Lâu Tập Nguyệt.

“Cho nàng ta xem” Lâu Tập Nguyệt không có vươn tay đón, lãnh nghiêm mặt nói: “Đây là Lăng Tiêu hoa duy nhất có ở Tử Thần Phong.”

Tôi vừa nghe lúc đầu kinh ngạc, giây lát sau đỏ mặt. Hoá ra Lâu Tập Nguyệt sớm dự đoán được tôi sẽ lo lắng Triệu Đan có thực sự đi Tử Thần

phái không, cho nên bắt Triệu Đan mang về mấy thứ này, lấy chứng minh hẳn thật sự đi qua.

Tôi từ tay Triệu Đan đón nhận đoá hoa khô, nghĩ đến bản thân mình vừa rồi có hành động giận dỗi, cúi đầu dỗi Lâu Tập Nguyệt nói: “Cám ơn người.” Tô Mạc Phi rất cục có thể biến nguy thành an, tâm tình của tôi cũng nhẹ nhõm rất nhiều.

Nói cho hết lời, cảm bị hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng lên. Lâu Tập Nguyệt buộc tôi nhìn hẳn, tức giận mới vừa rồi giống như bị gió to thổi tán, trên gương mặt tuấn mỹ của hẳn không còn sót lại chút gì. Hẳn bình tĩnh hỏi tôi: “Tiểu Tự, nếu có một ngày, sư phụ cùng Tô Mạc Phi đều bị vây khốn, người sẽ cứu ai?”

Đồng tử tôi run rẩy kịch liệt, vừa định nói tới mấy chuyện này sẽ không xảy ra, môi bị Lâu Tập Nguyệt dùng ngón tay ngăn chặn. Khuôn mặt hẳn rất nghiêm túc nói: “Trả lời ta, Tiểu Tự.”

Giống như hoảng sợ chôn sâu trong lòng bị xé rách lôi ra ngoài không khí, để mặc cho mặt trời chói chang đốt cháy, đau lòng co rút thành một cục. Tôi cắn môi dưới cân nhắc hồi lâu, run giọng nói: “Ta sẽ cứu. . . . . Tô Mạc Phi.”

Lâu Tập Nguyệt sắc mặt đột nhiên biến, nén lại hết thảy tình cảm dao động, giống như không sao cả nhu hoà cười, sờ sờ mặt tôi: “Tiểu Tự ngốc, cũng không biết nói dối đánh lừa sư phụ.” Nói xong, mặc kệ bên cạnh còn có ai đứng, không coi ai ra gì kéo tôi vào lòng, cúi đầu ở bên tai tôi nói nhỏ: “Người đã yêu hẳn như vậy sao?”

Tôi bị hơi thở nóng từ miệng hẳn phả vào làn da khiến nóng bừng, cố nén không có né tránh, đáp lời hẳn: “Tô Mạc Phi rất tốt, ta không có lý do nào không thích hẳn.”

Lâu Tập Nguyệt vậy mà gật đầu, “Đúng, Tô đại hiệp mà. Ai ai cũng khen ngợi. Mà hãn vì người, cũng định bụng vứt bỏ chức vị chưởng môn, thực sự là có tình có nghĩa.” Hãn không nhẹ không nặng nhéo nhéo cầm tôi, chăm chú nhìn tôi, nét cười trên mặt dần dần nhạt đi, gằn từng chữ: “Nhưng người đừng hòng sẽ được quay về bên người hãn, đừng hòng. Trừ phi ta chết.”

Nghe hãn nói chữ ‘chết’, tôi nhất thời kinh hồn táng đảm, ý niệm quanh quẩn trong đầu mấy ngày nay tức thì anh dũng trào ra, gấp đến độ tôi thốt ra “Ta ở chỗ này, người còn có thể tẩu hỏa nhập ma sao? Năm đó người không phải là vì mục đích này mới mang về ta sao?”

Lâu Tập Nguyệt nghe vậy, ngậy người trong chốc lát, tôi cũng ngây dại. Chờ đến khi lấy được hồn, tôi thực sự muốn đem những lời nói vừa này, đều nuốt trở về.

Cái đó và trước kia có cái gì khác nhau? Đường Tự trước kia ngốc ngốc luôn tâm tâm niệm niệm ý nghĩ đó, bây giờ Đường Tự đúng là ngu ngốc đang chết đứng tại chỗ.

Lâu Tập Nguyệt đồng tử loé sáng, tôi kích động muốn xoay người chạy trốn, lại bị hãn ôm chặt lấy.

Hãn đem cằm đặt trên đỉnh đầu tôi, bả vai run rất nhỏ, tựa hồ là đang cười: “Tiểu Tự, chẳng lẽ chúng ta cứ muốn phải như vậy sao??” Hãn cúi đầu cắn cắn vành tai tôi, tiếng nói mê hoặc tựa như nước suối trong chảy xuống: “Tiểu Tự, trả lời vấn đề kia đi, trả lời đi. Người cứu Tô Mạc Phi sau đó thì sao?”

Tôi cắn răng không nói..

Tôi không nói ra miệng. Ngay khi nghe thấy hãn hỏi vấn đề đó, trong đầu tôi hiện lên câu trả lời là — tôi sẽ cứu Tô Mạc Phi. Sau đó sẽ cùng Lâu Tập Nguyệt cùng một chỗ, cho dù chết.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tôi Tuyệt Vọng

Hôm nay, là ngày cuối cùng hẹn ước tám năm của Lâu Tập Nguyệt cùng Tử Thần phái. Cả võ lâm đều rơi vào không khí khẩn trương chưa từng có, giống như ai cũng đều dự cảm sẽ đến một hồi tinh phong huyết vũ thổi quét giang hồ đã đến. Những môn phái chính đạo gồm cả Minh Chủ Lâm đều rơi vào trận địa sẵn sàng đón địch, không ít môn phái nhỏ cảm thấy nguy hiểm gần kề, ngầm cấu kết với các đồng minh.

Mà mọi người, đều không ngoại lệ, đều lo nhìn chăm chăm vào Tử Thần phái cùng Lâu Tập Nguyệt xem có động tĩnh gì. Nhưng khiến người ta ngờ vực đó là, giờ này trong chốn võ lâm môn phái bình tĩnh nhất, không phải Tử Thần phái mà là Thiên Nhất giáo.

Tôi ngồi ở trong viện, ngẩng đầu nhìn ráng chiều phủ kín phía chân trời, ánh sáng đỏ tươi khiến người ta cũng hoa mắt.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên vai tôi, tôi khẽ run lên, tim đập khẽ chệch.

“Tiểu Tự suy nghĩ cái gì?”

Tiếng nói dễ nghe từ phía sau vang lên. Tôi không có quay đầu lại, dấu diếm vết tích tránh khỏi tay hấn, đáp lời: “Không có gì.”

“Người nói dối.” Lâu Tập Nguyệt cười chuyển động đến trước người tôi, dùng tay nâng cằm tôi, trong mắt khẽ loé sáng nhìn tôi nói: “Lúc Tiểu Tự đầu óc thất thần, sẽ bắt giặc nằm vò tay áo.”

Tôi cả kinh, không khỏi cúi mắt nhìn xem tay áo của mình, ống tay áo quả thực có một chỗ bị vò có nhiều nếp nhăn. Trong lòng không hiểu vì sao dao động. Một thói quen nhỏ như vậy, ngay cả bản thân tôi không biết, thế nhưng Lô Tập Nguyệt chú ý tới .

Lô Tập Nguyệt nhanh nhẹn ngồi xuống bên cạnh tôi, kéo tôi tới trước mặt. Tôi cương thân mình không chịu động, đồng tử hãn hơi trầm xuống, tiếp theo độc ác kéo tôi ngã ngồi trên người hắn, không đợi cho tôi có thể vùng giãy đứng lên, hai tay đã chặt chẽ siết vòng eo tôi.

“Tiểu Tự đang lo lắng tám năm hẹn ước đã tới, sư phụ sẽ tàn sát đâm máu võ lâm sao” Lô Tập Nguyệt cười tủm tỉm nói, tùy ý nói như đang đàm luận chuyện bình thường gió trăng đêm nay thực mát mẻ. Tôi ở trong lòng hắn, thân mình cương tựa như tượng đá, sau một lúc lâu thấp giọng nói: “Người thực muốn đi diệt Tử Thần phái?”

“Ha ha.” Lô Tập Nguyệt cất tiếng cười to, dùng cái trán nhẹ nhàng đụng chạm vào trán tôi, môi dán ngay bên tai tôi nói: “Mèo vờn chuột rất thú vị, không phải chuyện sau cùng ăn luôn con chuột, mà là quá trình bắt nó” Hắn dùng đầu lưỡi cuồn cuộn liếm lên vành tai tôi, “Tiểu Tự không biết là, bây giờ cả võ lâm chính đạo thần hồn nát thần tính, đáng vẻ sợ bóng sợ gió, rất thú vị sao?”

Tôi khẽ thở dài trong lòng một tiếng, đúng là tính tình Lô Tập Nguyệt. Hắn sẽ thờ ơ lạnh nhạt xem đáng vẻ người bối rối thất thố, đến khi người rốt cục chỉ còn một hơi tàn, cũng là một kích trí mệnh. Một ‘trò chơi’ vô cùng tàn nhẫn, hẳn cho tới bây giờ chơi mãi vẫn không biết mệt.

“Đúng rồi, hai tháng nữa sẽ là sinh nhật Tiểu Tự, người lần này muốn quà tặng gì?”

Tôi nghe hắn hỏi như vậy, theo trực giác lắc đầu: “Không cần.”

Lâu Tập Nguyệt dùng cằm cọ đến vai tôi, giọng điệu dụ dỗ lừa dối: “Nói đi, hai nguyện vọng lần trước Tiểu Tự muốn đều cho người đạt thành”

Tôi quay đầu, có chút khó hiểu nhìn về phía hắn. Tôi chỉ nhớ rõ lần đó năm kia là muốn hắn cùng tôi đi chơi một ngày, không nhớ rõ năm trước có nói với hắn nguyện vọng gì. Khi đó tôi không phải ở Cô Tuyết Phong trị thương sao? Vừa nghĩ tới Cô Tuyết Phong, đã nghĩ khởi Tô Mạc Phi, trái tim nhất loạn nhịp chút. Không biết, Tô Mạc Phi nhận được Tử Kim Hoàn sau đó thế nào, anh ta có dùng hay không?? Chắc sẽ không bị tẩu hỏa nhập ma? Tử Hà bí kíp anh ta còn luyện nữa không?? Tâm tư như một sợi dây bị nắm vuột, theo gió phiêu tán đi xa.

Lâu Tập Nguyệt thấy tôi sững sờ, khẽ nheo mắt, búng ngón tay lên trán tôi “Tiểu Tự xấu, được chỗ tốt sẽ không nhớ sao” Tôi đột nhiên hoàn hồn, ý thức tư thế mình cùng hắn vô cùng thân thiết, nhìn hắn nói: “Người trước buông đi.” Lâu Tập Nguyệt ngẩn ra, cùng tôi nhìn nhau một lát, buông lỏng cánh tay ra.

Tôi đứng khỏi người hắn, quay lại đối mặt hắn nói: “Ta không có gì muốn hết. Bởi vì ta muốn, người cũng sẽ không cho.” Lâu Tập Nguyệt hỏi: “Người muốn cái gì? Nói đi.” Tôi trả lời: “Ta muốn rời khỏi đây” Gương mặt tuấn mỹ kia nhất thời nghiêm lại, đồng tử đẹp kia không còn độ ấm, lạnh lùng nhìn chăm chú vào tôi, bỗng nhiên nói: “Người cứ nói rõ người muốn đi gặp Tô Mạc Phi không phải được rồi sao.” Tôi không có nói tiếp.

Lâu Tập Nguyệt đứng dậy, đứng ở trước mặt tôi như vậy, khuôn mặt hoàn mỹ không hề có tỳ vết, bỗng nhiên khiến cho tôi sinh ra một cảm giác không thể không nhìn thẳng.

Nhìn tôi hồi lâu, hắn nhướng khoé môi tựa hồ đang cười, nói với tôi: “Đường Tự, người thật tàn nhẫn.”

***

Thời gian cứ như vậy từng ngày trôi qua, mắt nhìn thấy hai tháng cũng sắp trôi qua rồi, trong lúc đó tôi có vài lần muốn nghe hỏi thăm tình hình Tô Mạc Phi, lại bất hạnh không có cách nào ra ngoài, mà nói người Thiên Nhất giáo đi tra, tôi lại lo lắng.

Lâu Tập Nguyệt gần như giam tôi cách biệt với thế giới bên ngoài, trời đất ở ngoài thời tiết thay đổi thế nào, tôi hoàn toàn không biết Mà từ ngày ấy sau khi hãn rời đi, có nhiều ngày không có đến tìm tôi, và sau đó nữa, nói cũng không nhiều lắm, chỉ im lặng ôm tôi chặt vào trong ngực, tựa như ở dùng phương thức này, không tiếng động đối với ai đó tuyên bố chỉ có ta có quyền.

Trước hôm sinh nhật tôi, Thiên Nhất giáo có chuyện bất ngờ, hình như là một phân đường hơn mười người bị giết trong một đêm, hung thủ lại nhất thời không có tra được. Lâu Tập Nguyệt gọi Tả Tấn đến, cũng không để ý có tôi ở đây, lệnh gã đi tra. Khi tôi nghe thấy Lâu Tập Nguyệt nói câu kia: “Chỉ cần hoà nghi, liền giết.” khi nói lời này, tâm cũng lạnh một nửa.

Tôi đứng lên cắt ngang lời hãn: “Ta cảm thấy được mệt mỏi, về phòng trước” Lâu Tập Nguyệt cầm tay của tôi, có lẽ ngón tay tôi lạnh lẽo cũng khiến cho hãn cho chút lo lắng, gật đầu nói: “Tiểu Tự về trước, ta ở đây có chút chuyện” Tôi không có lên tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Vào phòng, tôi mới vừa đóng cửa đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Một người đẩy cửa đi vào, trong tay mang theo bình nước trà, cẩn thận rót cho tôi một ly.

“Cám ơn.” Tôi vươn tay đang muốn đón cái chén, trong khoảng khắc loé sáng, trong tay tôi bị nhét vật gì. Tôi còn chưa có phản ứng được, người nọ đã bị thị vệ ở ngoài phòng nhìn chăm chú, môi không hé mặt không biến, lui đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Tôi mở lòng bàn tay ra, nhìn về mảnh giấy, bụng đầy hồ nghi mở nó ra. . . . .

Gần lúc hoàng hôn, Lâu Tập Nguyệt đến đây vào trong phòng, sau khi cùng tôi ăn qua cơm chiều, kéo tôi đi ra ngoài phòng chút. Tôi bị hấn năm tay, không có giống như trước kia giấy dựa vùng ra, ngoan ngoãn theo sát ở phía sau hấn.

Ánh sáng mờ rọi lên thân hấn, chiếu rọi ở trên người hấn tựa như thác nước chảy từ trên tóc đen như mực xuống thắt lưng, tóc sáng như ngọc, ánh sáng rực rỡ, đẹp chẳng phải người trần.

“Sư phụ.” Tôi bỗng nhiên cất tiếng gọi hấn. Lâu Tập Nguyệt dừng lại cước bộ, nhìn vào mắt tôi, bởi vì câu xưng hô này khiến hấn lộ ra ánh sáng trong đó, ý cười bảo tôi nói tiếp. Tôi nói tiếp: “Ngày mai sinh nhật con, sư phụ sẽ cùng con trải qua phải không?” “Đây là đương nhiên.” Lâu Tập Nguyệt nâng tay vén những sợi tóc của tôi bị gió thổi loạn, cúi người, môi dán lên trán tôi: “Tiểu Tự đã quên sao? Sư phụ từng hứa, về sau sinh nhật đều cùng người”

Không, tôi không quên. Đây là sau khi tôi chữa khỏi một chứng bị thương kia, tôi ở trên đường trở về từ Tử Thần phái, hấn hứa với tôi. Tôi ra sức trừng mắt nhìn, để cho giọng nói mình thật tự nhiên: “Được, ngày mai con chờ người.”

Ngày hôm sau, tôi theo những món Lâu Tập Nguyệt thích bảo gia nhân chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon. Đến muộn giờ cơm, Lâu Tập Nguyệt đến đây, trong tay mang theo một hộp kẹo.

Tôi đón nhận hộp kẹo, tiện tay đặt lên bàn, lại tự mình châm rượu đưa tới trong tay hấn, “Tiểu Tự kính sư phụ.” Lâu Tập Nguyệt rất thẳng thắn uống hết. Tôi lại rót đầy cho hấn, nói: “Tiểu Tự tạ ơn sư phụ tám năm dưỡng dục chi ân.” Lâu Tập Nguyệt cười khúc khích cười nói: “Tiểu Tự,

người sẽ không nói lại một câu ‘ một ngày là thầy, cả đời là cha’ chứ” Hãn trêu ghẹo xong, cũng uống hết chén, trên mặt nổi lên một vết đỏ ửng, tựa như một vết son quý báu nhiễm lên lớp vải lụa trắng như tuyết. Tôi lại rót cho hãn chén thứ ba, nhìn hãn: “Sư phụ, Tiểu Tự vừa ngốc lại tùy hứng, thường thường chọc giận người tức giận, thực xin lỗi.” Lâu Tập Nguyệt tiếp nhận chén rượu, nhìn tôi một lát, uống cạn.

Hãn buông chén, giọng nói có phần nhu hoà: “Làm sao vậy?” Tôi cười cười, đáp lời hãn nói: “Không có việc gì, là con đột nhiên nghĩ thông suốt. Sư phụ chính là sư phụ, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, con không nên cùng người giận dỗi chọc người không vui.”

“Tiểu Tự.” Lâu Tập Nguyệt kích động ôm lấy tôi, tôi thuận thế đem chén rượu để bên môi hãn, Lâu Tập Nguyệt không nghĩ nhiều, theo tay tôi uống hết. . . . .

Tửu lượng Lâu Tập Nguyệt thực ra không kém, nhưng bụng đói lại uống nhiều rượu, không bao lâu, ánh mắt hãn nhìn tôi bắt đầu mê mang. Tôi cứ kính rượu, hãn lắc lắc đầu, để sát vào mặt tôi mang theo men say nói: “Người cố ý phải không Tiểu Tự.” Tôi gật đầu, rượu còn đưa tới bên miệng hãn không buông, “Rượu của Tiểu Tự, sư phụ uống không?” Lâu Tập Nguyệt cười ha ha, một tay chống vào đầu tựa vào bàn, đồng tử tựa như nước trong đen láy nhìn về phía tôi, vươn đầu ngón tay điểm điểm chóp mũi tôi “Hôm nay sinh nhật người, vì sư đều theo ý người.” Nói xong mở miệng ngậm miệng chén, một ngụm uống cạn.

Tôi cúi đầu nhìn thấy hãn đã muốn say ngã vào bàn, tâm không thể kiểm soát đau đớn.

Lâu Tập Nguyệt có lẽ đoán được cái gì, nhưng hôm nay là sinh nhật tôi, hãn sẽ không cự tuyệt tôi yêu cầu quá trớn. Về phần yêu cầu ‘quá phận’ thả Tô Mạc Phi, hãn cũng tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Tôi dịu hẳn để nằm xuống giường, lấy xuống miếng ngọc bài trên thắt lưng hẳn. Lúc này đây tôi không hề giống lần trước như vậy, khẩn trương đến độ cả người phát run. Tôi chỉ là chăm chú nhìn gương mặt hẳn ngủ một lát, dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Gió đêm từ trong cổ tay áo luồn vào trong áo, tôi lạnh đến độ cả người phát lạnh. Nhưng ớn lạnh này, không bì bằng một phần vạn nội dung tôi thấy trong tờ giấy. Lâu Tập Nguyệt bắt Tô Mạc Phi, đem nhốt anh vào trong thủy lao. Hẳn không có lập tức giết Tô Mạc Phi, chỉ là chậm rãi tra tấn anh.

Bất kể tờ giấy viết là thực hay giả, mệnh của Tô Mạc Phi, đều đáng giá tôi mạo hiểm như vậy tự mình đi chứng thật.

Tôi dùng ngọc bài lệnh mở ra cửa thủy lao, đi vào trong, liếc mắt một cái liền thấy bị Tô Mạc Phi bị xích sắt cùm chặt, tôi cuống quýt kêu vài tiếng, anh ta không phản ứng.

Nhất thời lòng tôi sợ hãi nhảy xuống ao, lội nước đến trước mặt anh, nâng mặt anh ta lên gọi: “Tô Mạc Phi, Mạc Phi!” Nước trong thủy lao lạnh tựa như băng thấu xương, tôi chỉ ngây người chỉ trong phút giây nhỏ thì cả người liền run run, hướng chỉ là Tô Mạc Phi ngâm vài ngày. Tôi nghiêng người qua, thân thể kề sát người anh, dùng nhiệt độ cơ thể làm cho anh có chút ấm áp, sau đó chế trụ cổ tay anh. Dùng nội lực đưa vào, nhưng lại giống như đá nhỏ bỏ vào biển, hoàn toàn không có nội tức của anh ta đáp lại.

Võ công làm sao không có?

Ý niệm này trong đầu chấn động tôi ngây người trong chớp mắt, sợ hãi dùng sức hướng đưa chân khí vào trong cơ thể hẳn. Bỗng nhiên, Tô Mạc Phi thân thể run lên, bỗng nhiên mở mắt.

“Ô Mạc Phi!” một lát chạm vào tầm mắt anh, tôi mừng rỡ như điên ôm lấy hắn, lập tức buông tay ra nói: “Muội đưa huynh ra ngoài.” Rút trường kiếm ở bên hông ra chém những xiềng xích sắt.

Tô Mạc Phi giống như lúc này mới lấy lại hồn, giọng ách hỏi: “Sao muội lại tới đây? Chẳng lẽ, Lâu Tập Nguyệt cũng muốn giam muội?” Tôi không phải không có tức giận nói: “Những lời này hẳn là muội hỏi huynh mới đúng. Huynh không phải nên ở Tử Thần phái sao?” Tô Mạc Phi suy nghĩ, thật sự có nề nếp trả lời tôi: “Ta ở Tử Thần Phong đợi hơn một tháng, không thấy khác thường, lại lo lắng muội một mình, cho nên xuống núi tới Minh Chủ Lâm tìm muội. Ai ngờ nửa đường gặp gỡ Thiên Nhất giáo, nhất thời vô ý liền. . . . .”

“Ngốc!” Tôi cắt ngay lời anh ta, trừng mắt nhìn liếc anh một cái. Động tác dưới tay không ngừng. Không biết xích sắt này làm bằng liệu gì, chém liên tục không đứt. Tôi thuận miệng nói : “Tử Kim Hoàn đều đưa trở về, huynh nên an tâm luyện công, còn chạy tới Minh Chủ Lâm làm gì.”

Tô Mạc Phi vẻ mặt mờ mịt: “Tử Kim Hoàn? Không có nha.” động tác tôi đang huy kiếm bỗng nhiên ngừng lại. Đồng tử run rẩy kịch liệt, tôi nhìn anh “Huynh nói, không có?”

Tô Mạc Phi gật đầu.

Một động tác dễ dàng như vậy, nện vào lòng tôi, bên trong giống như có đồ vật gì đó đập nát, đau đến độ suýt chút nữa cầm không được kiếm trong tay.

Lâu Tập Nguyệt không đưa Tử Kim Hoàn đi, hẳn lừa tôi.

Đột nhiên, tôi phát hiện thân thể Tô Mạc Phi cứng đờ lại rồi. Tôi quay đầu lại, thấy Lâu Tập Nguyệt đứng ở bên cạnh ao, đồng tử trong suốt, trên mặt không mang theo một phần men say nào

“Tiểu Tự, đi lên.” Hãn nói với tôi, ngữ điệu thực bình thản, không có dáng vẻ tức giận. Tôi nhìn Tô Mạc Phi, trong đồng tử của anh bỗng nhiên ảm đạm xuống, đi bước một hướng trên bờ, hướng Lô Tập Nguyệt đi đến.

Lô Tập Nguyệt thấy thế đôi mắt sáng ngời, khóe miệng cong lên thản nhiên tươi cười, cúi người kéo tôi ra khỏi mặt nước, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve hai má tôi lạnh như băng. Hãn nói: “Tiểu Tự, khi sư phụ hỏi người, người lựa chọn cứu Tô Mạc Phi. Cho nên chuyện đêm nay, ta không trách người.”

Tôi hỏi hãn: “Tử Kim Hoàn, người đưa đến Tử Thần phái?” Lô Tập Nguyệt nhíu mày trả lời: “Người không phải thấy qua Chu Lăng Tiêu kia.. . . .”

“Tô Mạc Phi nói không có.” Tôi cắt ngang lời hãn, lập lại một lần: “Tô Mạc Phi nói không có.”

Lô Tập Nguyệt sắc mặt trầm xuống, tiếng nói cũng trầm thấp xuống: “Tiểu Tự, người là tin hãn, hay tin sư phụ?”

Tôi sửng sờ nhìn vào mắt hãn, hồi lâu, từng chữ suy nghĩ nói ra : “Ta muốn phải tin người.” Tôi muốn phải tin hãn, chính là hãn lần lượt khiến cho tôi cảm thấy, tin tưởng hãn chính là chuyện rất ngu xuẩn.

Lô Tập Nguyệt trong mắt sáng, run rẩy cơ hồ vỡ vụn.

Trong lòng rất đau, ánh mắt cũng đau, lại chảy không ra nước mắt. Có lẽ là nước mắt vì hãn, trước đây đều đã chảy khô.

Tôi dùng sức gỡ tay hãn ra khỏi tay tôi, xoay thân người bước về phía ao

“Đường Tự!” Lô Tập Nguyệt túm chặt tôi, tiếng nói không hề bình tĩnh: “Bây giờ theo ta rời khỏi nơi này. Người cùng chuyện của hãn, ta coi

như không phát sinh qua.”

Tôi bước bình nhắc chân đi về phía trước.

“Đường Tự, ” Lâu Tập Nguyệt dùng sức kéo tôi quay về, xương cốt bị nắm kê lách cánh, giống như cũng bị bẻ gãy. Hả gông cùm xiềng xiếc tôi, hỏi: “Người thực yêu thương hẳn ?”

Tôi đưa lưng về phía hẳn, đón nhận đôi mắt trong sáng của Tô Mạc Phi, gật đầu, “Đúng, ta thích hẳn.”

Tay Lâu Tập Nguyệt nắm tay tôi cũng run rẩy, bỗng nhiên cười lạnh: “Phải nha, thích đến độ có thể vì hẳn, đi theo tên khất cái mây mưa hưởng lạc.” Hả đột nhiên ôm eo tôi, môi tựa vào bên tai tôi, nhẹ giọng phun ra từng chữ: “Tiểu Tự, Tô Mạc Phi có bao nhiêu tốt, người nói cho ta biết. Có thể khiến cho người nhớ mãi không quên, ôm ta gọi tên của hẳn”

“Hả chỗ nào đều tốt hơn so với người”

“..... Phải không?”

Khi nói chuyện, một bàn tay nóng bỏng từ trong vạt áo tôi thăm dò vào trong, thô lỗ xé rách quần áo tôi. Tôi bỗng hoảng sợ, vội vàng ngăn cản: “Người làm gì, Lâu Tập Nguyệt! ?”

Lâu Tập Nguyệt cắn vành tai tôi, vô cùng điệu giả cười: “Người nói xem, Tiểu Tự?” chớp mắt tiếp theo, tiếng tơ lụa xé rách chói tai khiến tôi chấn động.

“Lâu Tập Nguyệt, dừng tay!” Ý thức hẳn muốn làm gì, tôi đã không thể dùng khiếp sợ để hình dung, liều mạng đi ngăn trở tay hẳn: “Người điên rồi sao, Lâu Tập Nguyệt? !”

Lâu Tập Nguyệt không nói gì, bàn tay kề sát bộ ngực mềm mại, không lưu tình chút nào giày vò, sau đó xé từng lớp quần áo của tôi thành mảnh nhỏ.

Làm nhục trước mặt Tô Mạc Phi.

Tôi gần như hôn mê bất tỉnh, trở tay một kiếm đâm về người hắn, bị Lâu Tập Nguyệt dùng một chưởng đánh lên cổ tay, cánh tay đều đã tê rần, kiếm rơi trên mặt đất.

Làn da hoàn toàn loã lồ ở trong không khí, mất đi che đậy cuối cùng. Lâu Tập Nguyệt đẩy tôi ngã xuống mặt đất, cúi xuống điên cuồng hôn lên cơ thể tôi, môi, cổ, cánh tay, sau đó ngực, dùng môi mút mát, dùng răng cắn xé, tựa như muốn để lại dấu vết trên người tôi vĩnh viễn không thể phai nhòa.

Cả người tôi lạnh run. Bên tai nghe thấy có người nổi giận tê rống ở quanh quẩn, tôi ngẩng đầu lên, thân mình giống như sợi dây cung bị buộc chặt, tầm mắt bị bóp méo lắc lư nhìn về phía Tô Mạc Phi.

Trên mặt anh vẽ mặt đau đớn vô cùng, khiến cho tôi nghĩ giờ phút này nên chết đi.

Đừng nhìn, Tô Mạc Phi.

Tôi vươn tay về phía anh, muốn che khuất ánh mắt của anh, ngón tay ở không trung tìm kiếm ở hư vô. Tôi không có bắt gặp được anh.

“Không được nhìn . . . . .” Tôi khóc một tiếng cầu xin: “Mạc Phi, cầu, cầu huynh, đừng nhìn. . . . .”

Cầu anh, đừng nhìn tôi như vậy. . . . .

“A –!”

Lâu Tập Nguyệt mãnh lực tiến vào thân thể tôi, có vài thứ giấu ở lòng tôi chỗ sâu nhất, toàn bộ vỡ vụn. Tôi đau đến kêu thảm thiết. Nhiều như vậy, nhiều mảnh nhỏ như vậy, đều đâm vào lòng tôi, máu có thể chảy thành dòng?

“Ô Mạc Phi từng ôm người như vậy, đúng không?” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên dừng động tác lại, vuốt của tóc dài của tôi, giọng điệu dịu dàng nhưng đầy tàn nhẫn: “Người yên tâm Tiểu Tự, người là của ta, chỉ có thể là của ta. Như thế này ta nên đem mắt hấn, đầu lưỡi đều móc xuống. Đúng rồi, còn có tay hấn, tất cả đều không để lại.” Nói xong, đè lại thắt lưng tôi, càng thêm hung ác tiến công.

Thân thể bị đâm kịch liệt lay động, trời và đất, xoay tròn không ngớt

Ngón tay tôi co rút bấu vào bờ vai của hấn, gần chết thở hỗn hển, nước mắt rơi đầy khuôn mặt.

“Lâu Tập, Nguyệt, ta vĩnh viễn, vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người.
.....”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tôi Lại Thoả Hiệp

Khi tỉnh lại lần nữa, ánh mặt trời xuyên qua lông mi. Ánh sáng trắng xoá, chiếu vào đoạn ý thức đều thành trắng xoá.

Tôi hơi hơi nghiêng đầu, đón nhận một đôi mắt bình tĩnh ngóng nhìn tôi, giống hai đầm nước sâu rộng không thấy đáy, trầm tĩnh giống như khi bắn lên một tia sáng điên cuồng, đó đều không phải lóng lánh ở trong cùng một đôi mắt

Tôi muốn ngồi dậy, toàn thân bị nhào nặn đến độ bủn rủn đau đớn, căn bản chẳng còn hơi sức.

Tôi giật giật cánh tay uổng phí, cơ thể ngay cả nửa tắc giường cũng không thể rời khỏi, chỉ có thể nằm ngửa, nhìn mặt hần.

Vẫn như trước kia, đẹp đến độ khiến người ta đời không được tầm mắt, nhưng mà tôi không hề cảm thấy tim đập thành thịch.

“Ta không biết là từ khi nào thì bắt đầu thích ngươi.” Tôi mở miệng nói chuyện tiếng nói khàn khàn khô khốc, bởi vì cổ họng có một luồng lửa đang đốt, nhưng không cách nào ngăn cản tôi không nói, “Ta không thích luyện võ, nhưng vì có thể cho ngươi vừa lòng, ta phải cố gắng hơn mọi người đi luyện. Khi đó ta thầm nghĩ có thể ở lại bên cạnh ngươi là tốt rồi, làm đồ đệ ngoan của ngươi, Tiểu Tự ngọc, cho dù ngươi thích chính là Diệp Linh, hoặc là Tử Yên, đều không sao cả. Ta dùng tuổi thọ mười năm, đi đổi một thân võ công ngươi không vừa lòng, cũng là chỉ vì có thể trói buộc ở bên cạnh ngươi. Lục Triển Bằng bắt ta đi lần đó, ngươi mang theo Diệp Linh đi mất để một mình ta ở lại, ta thật sự thực thương tâm, còn thề

muốn quên người đi, nhưng câu nói đầu tiên của người khiến cho ta cam tâm tình nguyện trở về.”

“Về sau lại xảy ra nhiều chuyện, biết chuyện mẹ ta chết, độc tình cố, Thiên Nhất thần công, một chương kia, Bạch Khiêm, Tử Yên, còn có. . . . .đưa con. Cho dù có nhiều bất ngờ đến như vậy, miệng ta nói lời ác độc nhưng vẫn muốn ở lại.” Ngực không hề cảm giác đau bị xé rách giống khi đó, chỉ là trống không, giống như từng thứ đồ vật này nọ tràn đầy giờ đã nát, chẳng còn. Trong mắt khô cạn, đau nhức khiến tôi khó chịu.

“Người không phải hỏi ta vấn đề kia, cứu Tô Mạc Phi sau đó ta sẽ như thế nào sao??”

Nghe thấy lời ta nói, trong mắt Lâu Tập Nguyệt có ánh sáng khẽ chớp động, cánh tay càng siết tôi chặt hơn.

Ta đối với nở nụ cười tái nhợt: “Tô Mạc Phi nếu đã chết, người cả đời cũng đừng muốn biết đáp án.”

Lâu Tập Nguyệt thân mình cứng ngắt, sau cánh tay buông tôi ra chút, giống như trước đây uyển chuyển hôn lên mí mắt tôi, từng chút, hôn tựa như lông chim mềm nhẹ, hơi thở nóng bỏng phất qua mặt tôi “Tiểu Tự, người muốn ta chỉ nhìn người, chỉ ôm người, chỉ hôn môi người một mình người. Ta làm được, người thì sao?”

Tôi để mặc hẳn hôn môi, không có trả lời.

Lâu Tập Nguyệt xoa xoa tóc tôi nói: “Đây là trừng phạt, Tiểu Tự.”

Trong lòng nhói đau, đồng tử tôi co rút, tầm mắt nhoáng nhìn không rõ về phía hẳn: “Mục đích của người đạt được rồi.” Tôi lấy tay run rẩy sờ lên mặt hẳn, “Người làm chuyện quá phạm này, thì nên trừng phạt thế nào đây??”

Lâu Tập Nguyệt khoe miệng cong lên hiện ra một nụ cười mỏng, chớp mắt tiếp theo hấn dùng tất cả khí lực của hấn ôm lấy tôi, tựa như phải muốn nhào nặn vào trong da thịt hấn, thân thể dính sát cùng nhau vào một chỗ..

Da thịt hoà hợp, làm bất hoà hai trái tim ở trong lồng ngực hai người nảy lên.

Giọng nói hấn như có như không như là từ chân trời bay tới “Bây giờ không thật phải không.”

Trước khi hôn mê kí ức chậm rãi hiện lên trong đầu. Tôi trong lúc hỗn loạn đụng đến thanh kiếm trên mặt đất, huy kiếm đâm xuống, đâm không phải Lâu Tập Nguyệt, mà là chính bản thân mình

Lâu Tập Nguyệt dùng tay bắt được mũi kiếm, máu theo thân kiếm chảy xuôi xuống lên trên người tôi. Sau đó tôi đẩy hấn ra, vô tri vô giác nắm kiếm xuống ao, dùng một bàn tay che ánh mắt Tô Mạc Phi, tiếp theo chém vào xiềng xích, mãi đến cuối cùng hai mắt biến thành màu đen té xỉu ở trong nước.

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng tử đen láy ngay trong gang tấc, đối hấn nói: “Người đã phế võ công Tô Mạc Phi, không phải sao? Thả hấn đi. Ta sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh người, so với trước kia càng thêm nghe lời, cũng sẽ không gặp lại hấn, lại càng không nhắc tới này chuyện cũ năm xưa chọc giận người phiền lòng.”

Sắc mặt Lâu Tập Nguyệt chỉ trong chớp mắt trắng bệch, khoe miệng nhếch, độ cung cứng ngắt.

Khi Tô Mạc Phi bị lôi ra khỏi mặt nước, nghỉ ngơi suốt một ngày mới có tự mình đứng lên đi. Anh mất đi nội lực chống lạnh, lại ở trong nước lạnh như băng ngâm lâu lắm, e sợ là đã đui đã nhiễm bệnh.

Khi tôi đi tới gian thuỷ lao đen tối mang anh đi, anh so với tôi tưởng tượng còn bình tĩnh hơn. Lúc tôi đi nâng anh, anh nói với tôi ”Cám ơn.” cũng không nhắc lại những lời này đó nọ kia

Chẳng qua một đôi mắt trong suốt sạch sẽ, lặng yên không một tiếng động đã nhuộm đầy u ám buồn bã, trong đó không hề còn có ánh sáng.

“Này, trả lại cho huynh.”

Đưa hẳn đến ngoài cửa lớn Thiên Nhất giáo, tôi đem mặt nạ con mèo nhỏ vẫn nắm chặt trong tay đưa cho anh.

Tô Mạc Phi trầm mặc, không có vươn tay tới đón.

Tôi cười với anh, nói giọng có lỗi: “Thực xin lỗi, Tô Mạc Phi. Vốn dĩ là muội đang dỗ hẳn, không nghĩ tới cuối cùng liên lụy tới huynh, là muội sai.”

Tô Mạc Phi môi hấp máy động, sau một hồi, đọc nhấn rõ từng chữ có chút gian nan nói: “Chỉ là, dối?”

“Ừ”, tôi dứt khoát gật đầu, ngập ngừng một chút đáp lời anh: “Huynh đối với muội thật tốt, Tô Mạc Phi, muội nghĩ bất kể cô gái nào cũng sẽ động tâm. Muội nhất thời... . . .”

“Đủ rồi.” Tô Mạc Phi nói lời cắt ngang lời tôi nói, đôi mắt vô thần rất giống như có một ngọn lửa đốt cháy sau chỉ còn lại tro tàn, anh khoát tay áo: “Cô không cần phải nói, ta hiểu được.” vươn tay đón nhận mặt nạ, hai mắt nhìn tôi thật sâu, anh xoay người đến chỗ ngựa đã chuẩn bị tốt, xoay người ngồi lên lưng ngựa, vung lên roi ngựa tuyệt tình rời đi.

Tô Mạc Phi vẫn không có quay đầu lại, cho nên anh ta nhìn không thấy tôi khóc. Nước mắt không tiếng động tràn ra khỏi hốc mắt, bị tôi vội vàng lau đi mất.

Thực ra yêu một người hoàn toàn không cần phải cố gắng, Tô Mạc Phi; hoà nhã của anh, dịu dàng của anh, giống như mưa xuân thấm nhuần vạn vật không hề có dấu vết, khi bản thân tôi chưa phát giác ra, đã khắc vào lòng tôi rồi.

Một cánh tay thon dài từ phía sau ôm qua eo tôi. Lâu Tập Nguyệt đến gần kéo tôi vào lòng ngực hần, mang theo tôi đi ra ngoài: “Tiểu Tự, hôm nay thời tiết không tệ, sư phụ cùng người đi bên ngoài ngắm cảnh” Tôi thuận theo, theo sát bước chân hần, “Tiểu Tự muốn đi chỗ nào?” Lâu Tập Nguyệt hỏi lại. Tôi trả lời: “Nghe theo sư phụ.”

Lâu Tập Nguyệt bước chân khẽ dừng, sau đó ôm lấy tôi, ôm nhau giục ngựa rời khỏi

Đi về hướng ngược lại với Tô Mạc Phi.

Không mất bao lâu, hần đưa tôi tới chỗ phiến núi cao bao quanh hồ nước, giúp đỡ tôi xuống khỏi lưng ngựa, sau đó đi đến bên chỗ tảng đá lớn kéo tôi ngồi xuống.

Gió nhẹ từ từ phất quá, thổi mặt hồ phẳng lặng, từng sóng nhẹ lăn lăn khiến cho mắt tôi hoa lên. Ngẩn ngơ một lát như vậy, tôi cảm thấy bản thân mình vẫn là cô gái ngây thơ mười lăm tuổi khi đó. Bị Lâu Tập Nguyệt ngồi ôm lấy, hướng hần nói chuyện cũ về mẹ tôi cho tôi kẹo, mở miệng cầu hần nhưng cũng không thể buông được chuyện luyện Thiên Nhất thần công, cuối cùng còn chúc hần sớm ngày thành công, đệ nhất thiên hạ

Khi đó không oán không hối hận, hiện giờ nhìn lại, thực sự là thật đáng buồn lại buồn cười.

Trên lỗ tai tôi truyền tới đau đớn rất nhỏ, là Lâu Tập Nguyệt dùng răng nanh nhẹ nhàng mà cắn. Phía sau lưng dựa vào hơi ấm từ ngực hần, cơ thể tôi có chút cứng ngắc.

“Thì ra mặt nạ con mèo nhỏ kia là Tô Mạc Phi đưa cho người”, Lâu Tập Nguyệt buông ra vành tai tôi bị hấn giày vò đỏ bừng, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: “Khó trách người lúc trước không nở vút bỏ như vậy.”

“Ta đã muốn quay về còn nhắc sao” Tôi quay đầu khẩn trương nhìn hấn, trong lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi.

Lâu Tập Nguyệt đôi mắt cong cong trong đồng tử như sóng sánh nước, nhìn tôi cười nói: “Ta biết.” Hấn dùng lòng bàn tay tôi đặt lên trên ngực tôi, chỗ vị trí tim đập, nói ”Cùng nhau quay trở về, còn có nơi này nữa.”

Tôi trong tận đáy lòng run lên, cố gắng giữ giọng bình tĩnh trả lời: “Ta cùng Tô Mạc Phi đối với người tưởng tượng hèn hạ như vậy sao.”

Lâu Tập Nguyệt không cho là đúng chỉ cười, lấy lòng ngón tay vuốt ve môi tôi, nói: “Hôn ta, Tiểu Tự.”

Tôi cứng đờ cả người, sau đó thông thả quay đầu, giống như con mèo nhỏ nghe lời chủ động để sát vào, hôn lên cánh môi mỏng của hấn.

Môi Lâu Tập Nguyệt hơi lạnh, của tôi cũng vậy. Ma sát lẫn nhau một lúc sau, độ ẩm cũng từ từ lên cao, từ trước tới nay hôn môi không nhiều lắm. Duy nhất không đồng là, lần này tôi không hề kim lòng mà nhắm mắt lại.

Hai cánh môi dán vào tách ra, Lâu Tập Nguyệt sờ soạng khoe miệng tôi hỏi: “Tiểu Tự hôm nay muốn ăn cái gì?”

“Nghe theo sư phụ.”

“Người thích sau khi ăn xong ăn bánh ngọt gì?”

“Nghe theo sư phụ.”

Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt như vỡ ra nhìn về phía tôi, theo sau thở dài: “Chúng ta phải dùng phương thức này nói chuyện với nhau sao Tiểu Tự?”

“Sư phụ muốn như thế nào, Tiểu Tự liền như thế đó.” giọng điệu tôi ôn hoà trả lời: “Cho dù bây giờ sư phụ bảo Tiểu Tự cởi hết cho người ôm, lại hoặc là đứng ở chỗ này cho người giết, ta cũng không sẽ có chút không hài lòng nào cả.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Sư Phụ Buông Tay

Lâu Tập Nguyệt kinh ngạc nhìn tôi, đôi mắt xinh đẹp vẫn sâu sắc động lòng người như trước đây, sau một hồi hẩn thở dài: “Tiểu Tự, ta muốn không phải này đó”

“Vậy sư phụ muốn cái gì?” Tôi hỏi, vẻ mặt rất ngoan ngoãn.

Lâu Tập Nguyệt cúi người khẽ chạm lên môi tôi, động tác dịu dàng khiến lòng tôi cũng run lên. Hẩn nói “Người biết mà Tiểu Tự.”

Tôi lắc đầu: “Tâm tư sư phụ, con cho tới bây giờ không hiểu nổi.” Mỗi lần tôi cảm thấy hiểu được đoán được, kết quả cuối cùng chứng minh cho tôi biết, tôi sai lầm nhiều lắm.

Lâu Tập Nguyệt tay đặt lên ngực tôi, tôi bắt đầu hoảng sợ, nghĩ đến chuyện hẩn thực sự ở chỗ này muốn tôi, sợ tới mức thân hình cương cứng lại. Cũng may hẩn không tiếp tục, chỉ đặt tại nơi đó, giống như cảm nhận được trong lòng tôi đang run rẩy.

“Ta muốn nơi này chỉ có ta”, hẩn nói với tôi: “Ta muốn Tiểu Tự, trong lòng chỉ có ta.”

Lúc này, trong lòng tựa như bị kim châm đâm mạnh, tôi đau đến độ đẩy tay hẩn ra, đỏ hồng vành mắt nhìn về phía hẩn hét lên: “Không có khả năng, ta không phải Đường Tự tám năm trước kia” Trong mắt Đường Tự lúc đó, hẩn sư phụ chính là trời, là thần minh, là của nàng hết thảy. Tôi không quay về được Đường Tự đó .

“Người có thể, Tiểu Tự.” giọng điệu nhẹ nhàng.

Tôi ra sức lắc đầu, nắm lấy quần áo trước ngực hấn run giọng nói :
“Lâu Tập Nguyệt, ta đem mạng cho người, còn chưa đủ sao?”

“Không đủ, ta muốn có toàn bộ, từ người lẫn tâm.”

Tôi nghe thấy hấn nói xong, cảm xúc liền không khống chế được, không hề để ý kiêng kỵ quát lên: “Lâu Tập Nguyệt, người sẽ giết ta luyện Thiên Nhất thần công không phải sao? Dù sao cuối cùng cũng là chết, người cần gì muốn trong lòng ta có người? Là muốn bức điên ta rồi, người mới vui phải không? Mới được xem là trả thù hoàn thành? Người không phải là muốn chế giễu mẹ ta, nhìn xem, con gái bà thật là tiện, biết rõ sẽ chết trong tay ta, còn chẳng biết xấu hổ . . . . .”

Tiếng nói sau đó, đều bị môi hôn áp chế ngược vào miệng.

Nụ hôn tràn trở xâm nhập, khiến cho tôi hô hấp cũng khó khăn. Eo bị nắm siết chặt kéo vào lòng hấn, như xiềng xích, tôi không thoát ra được chút nào. Hoặc là, mặc kệ không vùng quấy

Hôn hấn chậm rãi dời xuống, dừng trên xương quai xanh cùng cổ, liếm hôn rồi cắn, thô bạo để lại nhiều dấu vết trên người tôi.

Tôi nhìn trời không sắc xanh lam chói lọi trên đỉnh đầu, trước mắt một hồi biến thành màu đen, không chỉ có thân thể, ngay cả tim cũng đều co quắp. Thân thể tôi giống như chìm trong thủy lao lạnh như băng, Lâu Tập Nguyệt ấn tôi ngã trên mặt đất, ở trước mặt Tô Mạc Phi đem tự tôn duy nhất còn lại xé rách dập nát.

Hé miệng lớn, lại hít không được không khi nào. Một chút cũng không có. Nghet thở cảm thấy ở ngực lan tràn ra khắp nơi.

Khi tôi gần ngất đi, Lâu Tập Nguyệt mới nhận thấy tôi khác thường. Hắn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn tôi, miệng đóng mở tựa hồ đang gọi cái gì, tôi đã không thể nghe thấy.

Nước mắt vẫn là không chịu thua kém chảy xuống dưới.

Lâu Tập Nguyệt, ta biết yêu thương người, là ta không biết tự lượng sức mình. Bây giờ ta buông tay, không thương, còn không được sao?

Khi tỉnh lại, tôi mơ mơ màng màng cảm thấy bản thân mình được quấn chặt trong chăn bông được người ôm chặt. Mí mắt rung động vài cái, mở ra, đầu tiên rơi vào trong mí mắt tôi chính là khuôn mặt từng xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của tôi.

Ngũ quan tuần tú đến độ mị hoặc lòng người, còn có đôi mắt thâm thúy người ta vừa nhìn tới khiến người ta không dứt ra được.

Mà giờ phút này, đôi mắt đó dừng trên người tôi, bên trong toát ra lo lắng cùng bất an.

Bị ôm và nhìn như vậy, trong lòng nhất thời không yên, tôi chuyển tầm mắt không hề nhìn hắn, thoáng giật giật thân thể muốn tránh ra một chút.

“Tiểu Tự, ta lúc ấy là giận điên rồi.” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên cất tiếng nói, trong giọng nói có một tia đau đớn ẩn sâu không dễ phát hiện: “Ta tưởng tượng đến Tô Mạc Phi cũng chạm qua người, liền hận không thể lập tức đem toàn bộ dấu vết này xoá sạch hết sạch, cho nên nhất thời giận quá mê muội. . . .” Tôi gật đầu nói: “Sư phụ không cần giải thích với Tiểu Tự, sư phụ làm cái gì đều là đúng.”

Tôi lại khôi phục dáng vẻ thuận theo nghe lời. Phản ứng này như là một cái tát đánh vào mặt Lâu Tập Nguyệt, hắn lập tức dừng lại lời nói.

Khi tôi nghĩ hẳn sẽ tức giận cho tôi một bạt tai, hoặc là đứng dậy phất tay áo rời đi, hẳn đột nhiên ôm tôi từ phía sau. Hơi thở hẳn trở nên dồn dập nóng bỏng, thậm chí đem mặt vùi vào sau lưng tôi, sau đó giống như ra sức cố nén cái gì đó, ngay cả cánh tay cũng lạnh rung run rẩy.

Tôi không biết hẳn vì sao bất thành linh trở thành như vậy, trong lòng âm thầm kinh ngạc, muốn quay đầu lại xem hẳn cuối cùng vẫn kìm chế xuống. Mãi đến khi qua một lúc lâu sau, hẳn rốt cục bình phục lại, cánh tay buông lỏng tôi ra, yên lặng đứng lên đi ra ngoài..

Tôi cứ như vậy mặt hướng vào vách tường, cắn chặt môi không dám quay đầu lại liếc nhìn hẳn một cái. Bởi vì tôi nghe thấy hẳn sau khi mở ra cửa nói: ‘Đưa Diệp Linh đến ’

Tam Sinh hoa, giải độc tình cô.

Lâu Tập Nguyệt quyết định không hề dây dưa nữa.

Đêm nay, trăng đêm chưa ngủ.

Lâu Tập Nguyệt sau khi rời khỏi đây rồi không quay lại, cũng như ngày hôm sau không thấy bóng hẳn.

Ngày thứ ba, tôi cũng như mọi ngày, đêm đến nằm trên giường, mí mắt sâu thẳm quàng nhưng lại không thể nào ngủ được. Tưởng tượng đến Lâu Tập Nguyệt đang giải độc tình cô, sau khi cởi bỏ cổ độc, đi ra tôi nhìn mặt hẳn lần cuối cùng.

Tôi sớm biết rằng sẽ có một ngày như vậy, cũng không cảm thấy sợ hãi lắm. Nhưng đầu óc không thể khống chế hồi tưởng đến chuyện trước kia, rất nhiều việc nhỏ vụn vặt, chỉ sợ Lâu Tập Nguyệt đã sớm quên, nhưng tôi lại còn nhớ rõ ràng rành mạch. Cho dù tôi bây giờ hồi tưởng tới, cũng là chua xót đau đớn khó nhịn được.

Tầm mắt dừng lại trên hộp kẹo ở trên bàn, tôi xoay người xuống giường, chần chờ một chút đi đến bên cạnh bàn.

.....”Sư phụ, loại kẹo Hoa Quế này ăn ngon nhất, Tiểu Tụ để lại một cái cho người.”

.....”Tiểu Tụ thì ra thích loại này, vậy về sau hàng năm vi sư đều tặng cái đó.”

.....”Sư phụ, Tiểu Tụ có thể không cần kẹo, chỉ cần về sau từng sinh nhật đều có người ở cùng.”

.....”Cả đời?”

Trên mặt lạnh lạnh, tôi bỗng nhiên bừng tỉnh lại, nâng tay vội vàng lau khô nước mắt.

Không đáng, lời nói dối nghĩ một đằng nói một nẻo không đáng để tôi khóc.

Tôi thở sâu, ngón tay duỗi về phía hộp kẹo, xoay người đi trở về bên giường ngồi.

Tô Mạc Phi hẳn là đã trở về Tử Thần phái rồi.

Trong đầu một đoạn dây yếu ớt mỏng manh chưa đứt vẫn còn buộc chặt, tôi hai ngày hai đêm không có chớp mắt, rốt cục chịu không nổi nữa. Nhìn thấy hộp kẹo trên bàn, tôi dựa vào đầu giường mơ mơ màng màng thiếp đi.

Bên tai xa xa vang lên một giọng nói, dịu dàng quen thuộc: “Đường Tụ, muội theo ta quay về Tử Thần phái đi, ngay lúc này đây”

Trí não hơi tỉnh tỉnh, tôi đứng giữa đám sương mù dày đặc, nhận không được nơi nào phát ra tiếng nói.

“Tô Mạc Phi!”

Tôi chạy về phía trước, muốn gạt hết sương mù chắn tầm mắt tôi, “Tô Mạc Phi, huynh ở đâu?”

“Đường Tự, mọi người theo ta quay về Tử Thần phái đi, ngay lúc này đây.”

Tiếng nói ở không trung vẫn còn nhắc lại, một lần lại một lần, tôi nghe thấy mà tâm hoảng ý loạn, bỗng nhiên nhớ lại, đây là câu nói khi Tô Mạc Phi trước khi rời khỏi Cô Tuyết Phong.

Khi đó tôi đồng ý nghe theo lời anh, thì những chuyện sau này sẽ không có xảy ra? Tử Yên sẽ không chết, Tô Mạc Phi sẽ không bị Lâu Tập Nguyệt bắt lấy phế bỏ võ công, rồi một hồi ‘trùng phạt’ khiến cho tôi xấu hổ và giận dữ muốn chết cũng sẽ không xảy ra...

Nếu có thể có nếu mà, thật là tốt biết bao.

Tôi sẽ dứt khoát cắt bỏ tình cảm dành cho Lâu Tập Nguyệt, không hề vương vấn do dự đi theo Tô Mạc Phi rời khỏi, ít nhất trong lòng còn có thể giữ lại phần kí ức tốt đẹp.

Hiện tại, tất cả tốt đẹp kí ức đều bị đánh nát rồi.

Là do tôi sai, tôi không nên sau khi chọn Tô Mạc Phi, trong lòng còn cất giữ hình bóng Lâu Tập Nguyệt, còn lòng tham không đáy không muốn buông tha cho quá khứ trước kia.

“Tô Mạc Phi, Mạc Phi. . . . .”

Tôi la lên gọi tên Tô Mạc Phi, ở trong đám sương mù dày đặc tìm kiếm chung quanh, bỗng nhiên, tay bắt được một cánh tay người. Tôi cúi đầu, nhìn thấy ống tay áo màu xanh, mừng rỡ như điên nhào lên ôm lấy anh, khi tôi cúi xuống, động tác cứng đờ.

Màu máu đỏ sẫm chảy ra từ tứ chi, giống như từng đoá hoa yêu đã nở trên quần áo xanh. Tôi trừng mắt nhìn, nhìn thấy máu bắn tung toá sũng nước thấm vào tôi, anh ở trong lòng tôi..

“Đường Tự, ta không che chở được cho muội, xin lỗi. . . . .”

Tôi sợ hãi ngẩng đầu.

Tô Mạc Phi đang khóc, nước mắt là màu đỏ.

“Tô Mạc Phi, huynh làm sao vậy? Tô Mạc Phi? !”

Ánh mắt anh bi thương thấu xương, trong cơ thể máu tươi trào ra dính vào người tôi, không ngừng nói xin lỗi với tôi.

Thực xin lỗi, Đường Tự, ta bảo vệ muội không được. Thực xin lỗi, Đường Tự, ta bảo vệ muội không được. . . . .

“Tô Mạc Phi –!”

Tôi khóc thét kêu gọi bình tĩnh trong mồ hôi lạnh ứa ra. Bị vây trong ác mộng quá sâu, lúc đầu mở to mắt tôi cũng nhìn không thấy đồ vật này nọ, mãi đến khi có người ôm lấy thắt lưng tôi, miệng lo lắng gọi tôi: “Làm sao vậy, Tiểu Tự? thấy ác mộng ?” Tôi mới chấn động cả người, ánh mắt loạng choạng nhìn về phía phía trước.

Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi, sắc mặt tái nhợt có chút khác thường. Hắn lấy tay xoa xoa tóc tôi, dịu dàng cười nói: “Tiểu Tự ngốc, cũng không nằm xuống ngủ. . . . .”

“Người thật sự thả Tô Mạc Phi quay trở về?” Tiếng nói tôi vội vàng cắt ngang lời hắn.

Lâu Tập Nguyệt tay đang vươn ra cương cứ ở giữa không trung, trong mắt có ánh sáng vỡ vụn

Tôi nắm lấy tay hắn, vội hỏi: “Độc tình cổ của người đã giải rồi phải không?? Dù sao ta cũng sắp chết, người đừng gạt ta.” Tôi nghĩ tới Lục Triển Bằng, nhớ tới lần đó khi rời khỏi Tử Thần phái Lâu Tập Nguyệt có nói: sự phụ sẽ khiến cho Tô Mạc Phi ‘đắc đạo thành tiên’ trước, chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Lâu Tập Nguyệt đôi mắt rung rung, mắt sắc đầy thâm trầm.”Đường Tự”, hắn gọi ta, “Nếu ta nói, không có độc tình cổ, người tin không?”

Tôi không hề nghĩ ngợi gật đầu liên tục, “Tin, tin, ta tin. Người nói cho ta biết, Tô Mạc Phi thật sự quay về Tử Thần phái phải không? Thật vậy chẳng?” Tôi truy vấn hỏi, trong lòng bị cảm giác sợ hãi gắt gao vây kín tràn ngập trong đầu, đầu óc tôi hoàn toàn không thể suy nghĩ theo Lâu Tập Nguyệt nói gì đó, thậm chí gần như không có nghe rõ ràng hắn nói gì.

Lâu Tập Nguyệt bình tĩnh nhìn tôi, sau một lúc lâu, nâng tay vuốt ve hai má tôi. Đầu ngón tay lạnh lẽo kích thích khiến tôi run run, bỗng nhiên bình tĩnh xuống dưới, lại bị ánh mắt kịch liệt của hắn khiến cho tôi ngây ngẩn cả người.

“Tiểu Tự, ” Lâu Tập Nguyệt bỗng nhiên thu liễm ánh sáng trong đồng tử, vô cùng ôn hoà nói với tôi, “Hãy quên Tô Mạc Phi, được không? Ta sẽ đối với người tôi, chỉ tốt với người, dùng tất cả đến bồi thường, cho người quên đi những chuyện không vui”

Tôi kinh ngạc không có đáp lại lời hắn. Khi Lâu Tập Nguyệt kéo người tôi ôm chặt, ở ta bên tai mê hoặc nói nhỏ: “Tin tưởng ta, Tiểu Tự, đây là một lần cuối cùng”

Trước mắt như có tầng nước, tôi ra sức trừng mắt nhìn, lắc đầu nói: “Lâu Tập Nguyệt, ta đem mệnh cho người. Người sau khi luyện thành Thiên Nhất thần công, có thể thiên hạ vô địch.” Lâu Tập Nguyệt siết chặt

eo, nghe tôi nói từng chữ tiếp “Chúng ta ân ân oán oán trong lúc đó, ta cũng không so đo, chỉ cầu người buông tha Tô Mạc Phi.”

Nói xong, tôi hoàn toàn không dám nhìn tới vẻ mặt của hắn. Tôi nhắm mắt lại, nói: “Người động thủ đi.”

Trong lòng thực bình tĩnh, không có oán hận.

Chuyện sớm hay muộn, kéo dài tới hôm nay, đã là muộn rồi.

Trong phòng một hồi lặng yên đầy áp lực.

Hồi lâu trôi quá, cánh tay ôm qua eo tôi từ từ buông xuống, sau đó tiếng bước chân mềm nhẹ lui về sau mấy bước.

“Người đi đi, Đường Tự.”

Giống như tiếng sét đánh xuống, chấn động tôi mở mắt ra, không dám tin nhìn Lâu Tập Nguyệt phía trước người.

Lâu Tập Nguyệt đứng thẳng ngược chiều ánh sáng, ánh sáng lần lượt xoay chuyển, vẻ mặt có chút mơ hồ không thấy rõ. Hắn tùy ý phất tay đối với tôi, “Thừa dịp ta không thay đổi chủ ý, đi tìm Tô Mạc Phi của người đi.”

Tôi hai chân cứng ngắc đứng lên, ý thức còn có chút trống rỗng, mờ mịt mà cất bước về phía cửa. Khi sắp ra ngoài, có một giọng nói nghẹn ngào gọi tôi

“Đường Tự, còn những viên kẹo này thì sao?”

Tôi quay trở lại thấy hắn cầm hộp kẹo trong tay, trầm mặc không có trả lời.

“Người ngay cả mở ra xem, cũng không có sao.” Lâu Tập Nguyệt nói, giọng nói không hề phập phồng.

Ngực như bị một dao đâm trúng, đau đến độ tôi khó thở. Tôi cố gắng nói câu “Thực xin lỗi”, quay người chạy ra khỏi phòng.

Tôi không biết, Lâu Tập Nguyệt lần này chợt có ý nghĩ muốn buông tha cho tôi. Tôi chỉ nghĩ muốn đi xác định Tô Mạc Phi có phải đã an toàn rồi hay không, thậm chí không định gặp mặt anh, chỉ là đi xác định thôi, sau đó để cho bản thân mình yên tâm, cũng chết tâm

Tôi hoàn toàn như chạy trốn về phía trước, không phân biệt con đường phía trước, cố nén không cho bản thân mình quay đầu lại.

Chỉ sợ quay đầu lại nhìn một cái, tôi sẽ không thể bước đi được nữa.

.....

Mãi về sau, khi mọi chuyện đã xảy ra, không nên xảy ra đều trở thành sự thật, tôi mới biết được, nếu tôi đem ‘hộp kẹo’ Lâu Tập Nguyệt tặng cho mở ra, có lẽ sẽ không lựa chọn rời đi –

Lâu Tập Nguyệt hoàn toàn không trúng độc tình cổ.

Hắn đem đoá Tam Sinh hoa đặt ở trong hộp kẹo, tự tay đưa cho tôi. Tôi lại chỉ nhớ Tô Mạc Phi, ngay cả một lần cũng chưa từng mở ra xem..

LƯƠNG SƯ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tôi Cảm Động

Sau khi rời khỏi Thiên Nhất giáo, tôi một đường chạy thẳng tới Tử Thần phái. Ác mộng kia khiến cho tôi hằng đêm không dám nhắm mắt, khi nhắm mắt lại, chính là dáng vẻ Tô Mạc Phi máu tươi đầy người, tôi rất sợ Tô Mạc Phi thật sự có chuyện bất trắc.

Sau năm ngày, khi tôi nóng vội sai bước cuối cùng lên bậc thang, chân còn chưa đứng vững, mấy bóng người từ trên trời nhảy xuống.

“Đứng lại! Người nào tự ý xông vào bốn phái?”

Một người hiện thân lớn tiếng quát tôi, ngăn tôi ở trước cửa lớn Tử Thần phái. Tôi cất bước tiến lên, cũng bất chấp tất cả, gấp giọng hỏi gã ta: “Tô Mạc Phi, Tô Mạc Phi trở về chưa?”

Người nọ rõ ràng sững sốt, giây lát sau trả lời: “Người là ai? Tìm nhị sư huynh có chuyện gì?” Hắn vừa mới dứt lời, một gã đệ tử đứng ở bên cạnh gã sắc mặt ngưng trọng kéo gã qua một bên, kề miệng nói nhỏ to vài câu, khoảng khắc đó, hai người còn quay đầu nhìn về phía tôi ánh mắt cũng có thay đổi.

Người nọ đi trở về tới, dưới tay ý thức địa sờ chuôi kiếm dắt trên thắt lưng, giọng điệu cảnh giác nói với tôi: “Nhị sư huynh không tiện gặp khách, cô nương mời trở về đi.”

“Tô Mạc Phi ở Tử Thần phái? Hắn có khỏe không?” Tôi nghe thấy ý gã nói Tô Mạc Phi đã muốn trở về, nhịn không được vui sướng truy hỏi tiếp nữa.

Người nọ cứng rắn đáp lời tôi, giọng điệu không tốt lắm: “Nhị sư huynh như thế nào, cô nương hẳn đã biết rất rõ ràng.” Tôi nhất thời bị hỏi khiến nói không ra lời. Gã ta đã biết tôi là đệ tử Lôu Tập Nguyệt, tôi nếu có nói thêm nhiều lời nữa hoàn toàn không phù hợp. Ngẫm lại suy nghĩ, cũng may Tô Mạc Phi đã về tới Tử Thần phái, có đồng môn anh ta chăm sóc, tôi cũng không còn lo lắng nữa..

Tình thần hồi hộp mấy ngày qua cuối cùng cũng buông lỏng xuống, tôi thở dài ra một hơi, ngực cũng thấy chằng còn bị đè nén khó chịu. Tôi nói tiếng cảm ơn với người nọ, xoay người đang định đi xuống chân núi, bỗng nhiên bị một tiếng nói trong trẻo gọi ở phía sau.

“Này, người đứng lại.”

Tôi bỗng nhiên đứng bước chân, giọng nói có chút quen thuộc. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Thường Dữ bước nhanh từ trong cửa vọt ra, hé ra khuôn mặt lạnh nói với tôi: “Tiền bối muốn gặp người, người theo ta đi đến đây.” Nói xong, không đợi tôi tỏ thái độ, đã đi về phía trước.

Tôi đứng tại chỗ chần chờ một lát, dưới chân vô ý thức liền đi theo.

Bất kể tôi trấn an bản thân mình như thế nào, từ đầu đến cuối tôi vẫn lo lắng cho Tô Mạc Phi, muốn tận mắt nhìn thấy mặt anh một lần.

Thường Dữ ở phía trước đi rất nhanh, hoàn toàn không để ý tôi ở phía sau có thể theo cùng hay không. Tôi thấy vậy, đi nhanh vài bước đến bên cạnh hẳn hỏi: “Thường Dữ, là vị tiền bối nào muốn gặp ta?”

Thường Dữ mím chặt môi không nói lời nào, tôi hậm hực lùi về sau. Ngay tại lúc tôi nghĩ cậu ta sẽ im lặng không nói, thì bỗng nhiên cậu ta dừng bước quay đầu nhìn về phía tôi, trong ánh mắt tất cả đều là oán hận cùng tức giận: “Yêu nữ, người còn ở đây vờ vĩnh cái gì? Là tới nhìn xem nhị sư huynh bị thầy trò các người làm hại thảm thế nào sao?”

Tôi vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, ta chỉ là tới xác định. . . . .”

“Người là đến xác định nhị sư huynh chết hay chưa chết phải không?” Thường Dữ cười lạnh nói: “Thật đáng tiếc, nhị sư huynh đại nạn không chết. Các người Thiên Nhất giáo một đám khốn nạn, thừa dịp nhị sư huynh võ công mất hết còn muốn hại chết hãn! Phi! Thật sự là đê tiện. Nếu không. . . . .”

“Thường Dữ, cho người đón người, mà còn nhiều lời làm gì.” Một nữ âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết đột nhiên từ phía trước truyền đến. Lời nói Thường Dữ cùng bị chặt đứt, bỗng nhiên im bật. Rồi sau đó, cậu ta có cảm giận trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, chạy tới gần người nọ làm cái lễ, bỏ lại tôi rồi nhanh rời khỏi.

Tôi cả người đứng thẳng bất động ở tại chỗ, tay chân lạnh lẽo.

Quả nhiên, Lâu Tập Nguyệt còn phái người đi, hãn không có giữ lời buông tha Tô Mạc Phi.

Tôi còn ngốc hồ đồ nói tiếng cảm ơn hãn, ở lại bên người hãn chờ chết.

Tư vị trong lòng nảy lên chóp mũi, một cơn chua xót khó chịu.

“Người tới gặp Tiểu Mạc?”

Đi tới trước người tôi, Hồng Diệp mở miệng hỏi. Tôi vội vàng cúi đầu, không cho bà ấy nhìn thấy nước mắt của tôi, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Một giọng nói không thể không nghe thấy tiếng thở dài trong miệng bà vang lên “Đáng tiếc nha, ” Hồng Diệp thở dài: “Tiểu Mạc cũng không thể tự mình tới đón người.” Tôi hoài nghi liếc mắt nhìn bà một cái, nghe thấy bà nói tiếp: “Tiểu Mạc bị phế bỏ võ công còn giam trong thủy lao, hàn độc xâm lấn, gân mạch trọng thương, có thể giữ lại mệnh chính là may

mẩn. Quãng đời còn lại của hắn chỉ có thể triển miên trên giường bệnh, hơn nữa hai chân có bị thương nặng, ngay cả dựa vào bản thân mình đứng lên, đều là hy vọng xa vời.”

Trước mắt tôi hoá thành trắng bệch, thân mình lay động , chân mềm nhũn suýt chút nữa ngã ngòì trên mặt đất.

“Không, không có khả năng, hắn lúc ấy rõ ràng đứng. . . . .”

Hồng Diệp cắt ngang tôi nói vô nghĩa, bình thản nói: “Đó là bởi vì có người ở đó.” Đón nhận ánh mắt tôi run rẩy, bà gằn từng tiếng tăng thêm giọng điệu, : “Hắn cố nén rời đi, chỉ vì không muốn người khổ sở.”

Nước mắt rơi lã chã, rơi xuống mặt đất dưới chân tôi, nhẹ đến độ không phát ra một âm thanh nào, rồi lại nặng đến độ tôi không thể thở nổi.

“Ô Mạc Phi, huynh ấy ở đâu?” Tôi nhào tới giữ chặt Hồng Diệp, chảy nước mắt nói, “Cần người dẫn con đi gặp hắn.” Đột nhiên nhớ tới cái gì, tôi vội vàng bổ sung thêm một câu: “Nếu hắn không muốn gặp con, con chỉ đứng ngoài cửa liếc mắt nhìn hắn là được rồi, sẽ không cho hắn biết.”

Hồng Diệp nhìn tôi trong mắt thâm trầm mà bình thản, “Đường Tự, ” bà nói với tôi: “Tiểu Mạc ở trong lòng người, thực sự có chút nào thua kém Lâu Tập Nguyệt không?”

***

Hồng Diệp đẩy cửa ra, dùng ánh mắt ý bảo tôi đi vào, tôi đứng ở cửa do dự một chút, cất bước đi vào trong phòng.

Mới vừa vào cửa, một mùi thuốc đông y xộc thẳng vào mũi. Tôi cố nén hốc mắt trướng đau, đi từng bước một lén lút đến trước giường kia.

Lúc vén lên sa trướng, khi thấy khuôn mặt người nợ ngủ say, tôi chỉ có thể sống chết che miệng lại mới khiến cho bản thân mình không khóc ra tiếng.

Tô Mạc Phi gầy ốm đi thiệt nhiều, thân mình gầy yếu ở dưới chân thật doạ người, hai má lại tái nhợt như tờ giấy, tóc như đêm đen dày đặc xoã tung bên gối.

Khi tôi còn chưa phản ứng hết, tay tôi đã muốn run rẩy sờ soạng về phía anh, còn không đến nửa tấc chạm vào hai gò má anh, khó khăn lắm dừng lại.

Tay cương cứng ở giữa không trung, càng không ngừng run rẩy .

Thực xin lỗi, Tô Mạc Phi. Nếu không có gặp muội, huynh sẽ không thành thế này. Thực xin lỗi. . . . .

Tô Mạc Phi nhắm mắt, hàng lông mi dài bỗng nhiên run lên rất nhỏ, tựa giống như một con dao nhỏ sắc bén cắt vào lòng tôi một cái, tôi bỗng nhiên không kịp nghĩ gì, xoay người muốn chạy trốn ra ngoài. Ngay vào lúc này, bị người kéo lại ống tay áo.

Người nợ động tác kéo tôi rất nhẹ, chỉ cần tôi hơi chút dùng sức có thể vùng ra, đối với tôi lại cảm giác như bị làm chú định thân, ngay cả khí lực nhắc chân cũng không có.

Tôi cứ như vậy cương cứng thân mình, toàn thân không thể động.

“Đường Tự. . . . . ?”

Giọng nói khàn khàn, mang theo một chút vui mừng..

Gọi tôi một tiếng sau đó hồi lâu chẳng lên tiếng nữa, không khí trong phòng giống như đều trầm ngưng.

Thật lâu sau, cánh tay giữ chặt ống tay áo tôi mới chậm rãi buông rũ xuống, Tô Mạc Phi giọng nói có chút khàn khàn nói tiếp: “Thật thế này, nhất định lại là năm mơ .”

Nhất thời tôi rớt cuộc nhìn không được, toàn thân bổ nhào vào trước ngực Tô Mạc Phi, ôm lấy anh gào khóc: “Thực xin lỗi, Tô Mạc Phi. Là muội hại huynh biến thành như vậy” Tôi ghen ngào vươn tay sờ về phía hai chân anh, càng khóc to hơn “Chân của huynh không thể đi được nữa sao? Còn có cảm giác gì không?? Muội động vào huynh. . . .” Tô Mạc Phi nhẹ rít một hơi, vội vàng chụp nắm lấy tay tôi đang xoa đoạn chân anh, lại như sợ tôi chạy mất, dùng sức rất mạnh

“Là muội thật?” giọng điệu không hề che giấu niềm vui.

Tôi nức nở hỏi anh: “Tô Mạc Phi, chân của huynh. . . . .”

“Chân của ta không có gì nha” Tô Mạc Phi vội vàng đáp lời tôi, sắc mặt thản nhiên có chút đỏ ửng. Anh vì chứng thật bản thân mình không có việc gì, còn xốc lên chân, hai chân giẫm xuống đất trong khi vẻ mặt tôi đang trợn mắt há hốc mồm mà chậm rãi đứng lên.

Tôi ngơ ngác nhìn anh trước mặt, bỗng nhiên ý thức được cái gì, quay đầu lại đối với Hồng Diệp ở cạnh cửa trừng mắt nhìn nói: “Người là cố ý. . . . .” Hồng Diệp mặt không biến sắc cắt ngang lời tôi nói, “Ai kêu người không nghe hết. Cũng may Tiểu Mạc chỉ ở trong nước có bảy ngày, nếu ngâm nhiều thêm mấy ngày, hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.”

Tôi trừng mắt nhìn bà ngực phập phồng kịch liệt, tức giận rất nhiều, vẫn là may mắn nhiều hơn. May mắn chuyện này không có đến mức không thể xoay chuyển tình trạng.

Sau đó, tôi nhận thấy tay mình còn bị Tô Mạc Phi nắm chặt, cảm thấy có chút không được tự nhiên, bình phục lại tâm tư, tôi ngẩng đầu nói với Tô Mạc Phi: “Huynh buông tay đi” Tô Mạc Phi nghe vậy, không có buông tay.

Tôi nhìn về phía anh cười cười: “Ô Mạc Phi, xảy ra chuyện kia, chúng ta không có khả năng nữa rồi.”

Lâu Tập Nguyệt làm trò nhục nhã tôi trước mặt anh như vậy, chính là muốn đâm vào lòng dạ tôi và anh. Cho dù về sau tôi cùng Tô Mạc Phi ở cùng một chỗ, chuyện đó sẽ là bóng ma cả đời, đi theo cả đời tôi, như bóng với hình.

Nghe tôi nói như vậy, tay Tô Mạc Phi phát run, lại may may không có buông ra.

May may không có.

Tôi kinh ngạc không hiểu nhìn vào mắt anh, chỉ thấy trong đôi đồng tử trong suốt có một ánh sáng khác thường loé ra.

Tô Mạc Phi nâng tay lên sờ hai má tôi, trong đầu tôi lùm bùm. Lòng bàn tay anh chạm vào nước mắt chưa khô, nói: “Ta không nghĩ tới, người sẽ khóc vì ta.”

Tôi ngượng ngùng cúi đầu, mở miệng nói: “Muội khóc có cái gì ngạc nhiên đâu. Huynh buông tay trước đi.” Tô Mạc Phi vẫn là không hề động đậy. Tôi thở sâu, giọng nói cất cao vút: “Ô Mạc Phi, muội chỉ là tới nhìn xem thương thế của huynh, nếu không trở ngại, muội phải đi.”

Tô Mạc Phi bướng bỉnh nắm lấy tay tôi nói: “Ta sẽ không thả muội quay về bên người hấn nữa đâu. Đường Tự, nội công Tử Thần phái chúng ta là riêng. Lâu Tập Nguyệt cũng không dễ phế bỏ toàn bộ võ công của ta, chỉ cần ta đều dưỡng một thời gian, ta có thể tốt hẳn lên. Về sau ta cũng sẽ cẩn thận gấp đôi, không hề dễ tin người khác giống như trúng kế lần này.”

Tôi đứng thẳng tắp nhìn Tô Mạc Phi thần thái nghiêm túc, cảm xúc mênh mông.

Người này, đối với tôi tất cả đều là thực, anh rõ ràng có thể giống người khác giả bệnh giả đáng thương như vậy, chỉ cần vậy tôi ý chí sắt đá cũng không nhẫn tâm rời khỏi anh. Nhưng anh không có, anh đem tất cả sự thật đều nói cho tôi, thản nhiên thẳng thắn muốn tôi ở lại.

Nhưng mà. . . . .

Tôi khó khăn mở miệng: “Ô Mạc Phi, không ai có thể chịu nổi đoạn ký ức đó.”

Người yêu của mình, ở trước mặt mình bị người khác cưỡng bức, ai có thể chịu được?

“Ta có thể.”

Ô Mạc Phi trước ánh mắt sững sốt của tôi, mắt không hề chớp, đọc nhãn rõ từng chữ rõ ràng nói, “Ta có thể. Đường Tự, mọi chỉ cần trả lời ta một vấn đề. . . . . chẳng qua đó là giận dữ phải không?”

Tâm mắt chạm nhau, trong ánh mắt anh toát ra vẻ trầm ổn ôn hoà, khiến cho tâm tình của tôi dần dần bình ổn xuống.

Trầm mặc nửa ngày, tôi lắc lắc đầu, giống như dùng hết khí sức toàn thân. Ngay sau đó, liền bị gắng sức kéo vào một cái ôm ấp ấm áp như mùa xuân.

Tiếng tim đập hoà lẫn nhau, ở trong lồng ngực hai người đồng thời thành thịch nhanh hơn.

Tôi vùi vào sự bao dung ôn hoà của anh mang tới, cảm động muốn khóc.

Khoảng khắc đó, tôi rốt cục bắt đầu tin tưởng, ôm ấp này có thể khiến cho tôi quên hết đoạn quá khứ kia.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Việc Vui

Hồng Diệp nói, chân Tô Mạc Phi bị khí lạnh gây bị thương nên không thể đứng lâu được, tôi vội vàng đỡ anh ngồi xuống.

Tô Mạc Phi giữ chặt tay tôi không buông, tôi cũng đỏ mặt nhưng không có vùng ra.

Hồng Diệp thấy thế, che miệng nhin cười ho nhẹ hai tiếng: “Ta đi sắc thuốc, Đường Tự, người tới giúp Tiểu Mạc xoa bóp các huyết vị trên đùi. Ấn chỗ nào, Tiểu Mạc đều biết nói.” Nói xong xoay người ra phòng, còn cẩn thận giúp chúng tôi đóng cửa lại.

Tôi hiểu ý của bà, cho nên xấu hổ đến cái lỗ tai cũng nóng rực lên, khi nhìn lên Tô Mạc Phi trước mắt, mặt còn đỏ ửng hơn cả tôi, kìm không được cười khúc khích cười ra tiếng.

Tôi hỏi Tô Mạc Phi phải ấn những huyết vị nào, Tô Mạc Phi ửng hồng nghiêm mặt nói mấy tên, tôi ngồi xồm người xuống, nghiêm túc xoa ấn: “Nặng nhẹ như vậy có thích hợp không? So với lúc Hồng Diệp tiền bối xoa ấn có khác biệt lắm không?” Tô Mạc Phi gật đầu, trong ánh mắt dịu dàng, có gợn sóng nước lưu chuyển.

Vì thế tôi mãi miết tiếp tục. Dưới tay ấn xoa liên tục, để tránh cho Tô Mạc Phi cảm thấy buồn, tôi vừa ấn vừa xoa vừa ở bên cạnh nói chuyện phiếm: “Mạc Phi, Hồng Diệp tiền bối làm sao tới đây, bà ấy không phải ở Cô Tuyết Phong sao?” Tô Mạc Phi cười mỉm chi trả lời: “Thường Dữ đã nghĩ ta đi tới Cô Tuyết Phong đón nàng, cho nên hẵn xuống núi tìm ta liền

đi thẳng tới nơi đó. Tiền bối biết chuyện của ta, lo lắng ta ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn mới xuống núi.”

Tôi “À” một tiếng, lại hỏi: “Sau khi huynh rời khỏi đã xảy ra chuyện gì? Làm sao cùng bọn Thường Dữ gặp gỡ vậy?” Nói hơi ngừng một chút, “Lâu Tập Nguyệt phái người đi làm khó dễ huynh phải không?” Tô Mạc Phi không có trả lời ngay. Trong lòng tôi cũng hiểu, cũng không muốn nói thêm nữa, giương mắt áy náy nhìn anh, “Thực xin lỗi, mọi lúc ấy thật sự nghĩ Lâu Tập Nguyệt sẽ bỏ qua huynh, cho nên mọi mới nói. . . . .”

“Cùng nàng không can hệ” Tô Mạc Phi cắt ngay lời tôi, giọng điệu vẫn hoà nhã như lúc ban đầu, “Nàng không cần tự trách. Ta cùng Lâu Tập Nguyệt là chính tà bất dung, vì sự môn, ta cũng sớm hay muộn cũng cùng hấn địch.”

Trái tim khẽ rung lên, tôi có chút hít thở không thông..

Tôi ngừng động tác trên tay, hai tay ôm lấy anh, ngửa đầu nhìn anh: “Tô Mạc Phi, nhất định phải như vậy sao?” Nhất định phải hai người đối đầu một sống một chết, không phải người chết chính là ta mất mạng?”

Tô Mạc Phi cương cứng sau một lúc lâu, nhìn tôi ưu sầu mà nở nụ cười: “Nàng đừng lo lắng, ta tự biết bây giờ chưa phải đối thủ của hấn, ta sẽ còn luyện. . . . .”

“Không có Tử Kim Hoàn.” Tôi cắt ngang lời anh, khoảng khắc vẽ mắt anh chờ đợi tôi trầm giọng nói tiếp: “Mạc Phi, không có Tử Kim Hoàn, huynh làm sao luyện Tử Hà bí kíp?” Tôi ôm anh càng chặt, nhìn thẳng vào tận sâu trong đáy mắt anh, nói : “Mạc Phi, võ công Lâu Tập Nguyệt thâm sâu không lường được, huynh cứ liều mạng tiếp tục đi luyện, có thể thắng được hấn không?”

Tôi nói rõ ràng như vậy, sẽ khiến cho Tô Mạc Phi chán nản đau lòng, đối với tôi không thể không nói. Tôi không thể trơ mắt nhìn anh đi vào ngõ

cụt, tự huỷ chính mình..

Tô Mạc Phi trong ánh mắt toát ra ánh sáng, sau một hồi nghiêm túc mở miệng nói: “Ta không phải luyện vì bản thân mình”

“Muội biết, muội hiểu được” ta không phải không có chút tức giận nói: “Huynh là vì võ lâm chính nghĩa, vì bảo hộ người huynh quan tâm, chưởng môn sư phụ huynh, còn có các sư huynh đệ. Cho nên ngay cả mạng đều có thể từ bỏ, có thể bất kể hậu quả.”

Tôi hoàn toàn không để ý thấy trong lời nói mình có chút chua, nhịn không được nói một mạch. Tô Mạc Phi trợn mắt nhìn tôi, đột nhiên gương mặt giãn ra nở nụ cười, tươi cười ấm áp như gió xuân phớt qua mặt tôi: “Đường Tự, nàng đang lo lắng cho ta, sợ ta lại bị Lâu Tập Nguyệt làm tổn thương?”

Biết rõ còn cố hỏi.

Trong lòng tôi khẽ nói thầm, néo thật mạnh một cái lên đầu gối anh, sau đó Tô Mạc Phi bất ngờ không kịp phòng tránh đau rên ra tiếng, khiến tôi đau lòng vội vàng giúp anh xoa xoa.

Tôi vội la lên: “Làm sao vậy, có phải muội đã làm huynh bị thương?”

Nói còn chưa dứt lời, tay bỗng nhiên bị nắm chặt.

“Ta không sao.” Tô Mạc Phi ửng hồng hai má, cầm tay tôi gần từng tiếng nói: “Đường Tự, người ta muốn bảo vệ, ngoài trừ chưởng môn cùng sư huynh đệ, còn có, nàng.”

***

Rồi sau đó, tôi liền ở tại Tử Thần phái, giúp đỡ Hồng Diệp chăm sóc Tô Mạc Phi. Bởi vì thân phận tôi đặc biệt, giờ phút này xuất hiện ở Tử

Thần phái thật sự không thích hợp, vì thế tôi cũng rất tự giác mỗi ngày chỉ đi lại ở trong viện nơi Tô Mạc Phi tĩnh dưỡng.

Khi tôi đến chào Thanh Viễn chưởng môn. Chưởng môn hoàn toàn như trước đây hiền lành hòa ái, không hề vì tôi là đồ đệ Lô Tập Nguyệt mà đối xử khác biệt. Như vậy qua nửa tháng, đệ tử Tử Thần phái cũng từ từ không giống như trước kia đề phòng tôi.

Mỗi ngày Thường Dữ đều đến mấy lần, sau khi vào liền cùng Tô Mạc Phi nói cười vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy mặt tôi liền trở mặt. Tô Mạc Phi chỉ phải thở dài, rồi sau đó đợi cậu ta đi rồi, nắm chặt tay tôi an ủi vài câu, nói tôi chịu uất ức rồi.

Tôi lắc đầu phản đối nói “Muội không ngại Thường Dữ như vậy, thật sự.” Bởi vì phải so với người mỏ nhọn miệng nói lời độc, cậu ta so không bằng Bạch Khiêm; phải so với ngọn núi băng đùa giỡn lãnh khốc, Thường Dữ bì không kịp Triệu Đan. Tôi cần phải để ý cái gì??

Nhưng Tô Mạc Phi cho rằng tôi vì anh mà chịu ảm ức, đối với tôi càng thêm đăm đăm quan tâm săn sóc. Có đôi khi tôi tìm không được nói với anh, nếu anh còn đối tốt với tôi như vậy, tôi sẽ được chiêu hoá hư kiêu căng bắt nạt huynh. Tô Mạc Phi chỉ cười cười không nói lời nào, nhưng là bàn tay nắm chặt tay tôi rất ấm, ấm đến độ ngay cả lòng tôi cũng nóng lên.

Cảm giác ảm áp vây quanh, chỉ có Tô Mạc Phi cho tôi mà thôi.

Hôm nay, Thường Dữ khi đến còn dẫn theo một người.

Tôi nhìn La Thanh ở phía sau đang đi vào phòng, âm thầm kinh ngạc. Từ khi Tô Mạc Phi bị bệnh về sau, La Thanh rất ít khi đến nơi đây, khi đến hẳn rất vội vàng. Tôi bỏ chén thuốc trong tay nói với Tô Mạc Phi nói: “Đại sư huynh và huynh có thể có chuyện quan trọng muốn nói, muội lui xuống trước.” Rồi sau đó, cùng La Thanh gật đầu chào hỏi, trong ánh mắt Thường Dữ nhìn không chớp mắt rời khỏi phòng.

Tôi đóng lại cửa phòng, nghe thấy có tiếng vang, nhìn sang phòng thuốc bên cạnh. Chỉ thấy Hồng Diệp đang mang một ít liệu thuốc ra ngoài phơi nắng, tôi vội đi qua giúp. Mãi đến khi trên trán ra một lớp mồ hôi, Thường Dữ cùng La Thanh cũng đang ra khỏi phòng, hai người đến gần cáo biệt Hồng Diệp sau đó rời khỏi.

“Vào đi thôi.”

Tôi nghe vậy ngẩn ra. Hồng Diệp không có nhìn tôi, khóe miệng vênh lên mang theo một nụ cười mỉm nhợt nhạt nói: “Tiểu Mạc một mình ở trong phòng, người đi đi.”

Tôi mặt ửng đỏ hết lên, nhưng cũng có chút lo lắng đã xảy ra chuyện gì, vì thế phơi thuốc xong xuôi, vội vàng bước nhanh vào phòng.

Tô Mạc Phi ngồi ở bên giường, ánh mắt có chút đăm đăm, chờ tôi đi đến trước mặt anh, đồng tử anh khẽ run lên mới phục hồi lại tinh thần.

“Làm sao vậy, Mạc Phi?” Tôi hỏi anh. Tô Mạc Phi nhấp môi, nói: “Đường Tự, nếu ta cả đời đều chỉ có thể như vậy, không thể trở thành đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, muội có để ý không?” Tôi không cần nghĩ ngợi đã trả lời: “Đương nhiên sẽ không. Mạc Phi, rốt cuộc làm sao vậy?”

Tô Mạc Phi nhìn vào mắt tôi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Đại sư huynh đến nói cho ta biết, chương môn định sắp tới tuyển người tiếp nhận chức vụ, sau đó bề quan tự mình truyền thụ hãn Tử Hà bí kíp.”

Vẻ mặt tôi cứng đờ. Nhớ rõ Hồng Diệp từng nói qua, chương môn Tử Thần phái không thể cưới vợ sinh con, tuy rằng tôi không biết vì sao, nhưng là đây là môn quy mấy trăm năm ở Tử Thần phái. Nếu, Tô Mạc Phi anh. . . . . Bỗng nhiên nhớ tới anh mới vừa hỏi, tôi giật mình một lúc, sau vội vàng bước lên ôm lấy anh.

Cánh tay vòng ôm lấy eo anh, nhè nhẹ run rẩy .

Tô Mạc Phi đã trả lời rồi. Anh lựa chọn tôi, bỏ chức vị chưởng môn.

“Mạc Phi, Mạc Phi, huynh đối với muội thật tốt.” Tôi cảm động đến độ làm nũng vùi đầu vào lòng anh, dụi dụi, Tô Mạc Phi cương cứng thân mình, sau một lúc lâu mới nâng lên tay vuốt tóc dài của tôi.

“Ta vẫn còn phải ở lại Tử Thần phái.” Anh thẳng thắn nói với tôi “Chưởng môn ân tình sâu nặng với ta, ta không thể vào lúc này rời đi. Nhưng mà muốn nàng cũng ở lại, ta. . . . .” Tôi vội vàng gật đầu nói: “Không sao Tô Mạc Phi, huynh ở đâu, muội ở đó.”

Tiếng nói vừa rơi xuống, Tô Mạc Phi cùng tôi đều ngây người.

Tôi lập tức ý thức bản thân nói có thẳng quá, hơi có xấu hổ ho khan vài tiếng, buông anh ra nói: “Tô Mạc Phi, muội. . . . .” Thân mình còn chưa đứng thẳng, đầu tôi choáng váng, trước mắt trắng bệch ngã quỵ về phía trước, ở trong tiếng kinh hô hoảng hốt mà ngất đi..

Không biết ngủ bao lâu, khi tôi mở mắt ra, phòng trong đã có ánh nến.

Tô Mạc Phi nhìn thấy tôi mở mắt, sau khi sửng sốt một cái, bỗng nhiên rất nhanh cầm hai tay tôi, hỏi tôi: “Nàng cảm thấy như thế nào? Nếu còn khó chịu, ta sẽ đi mời tiên bối đến.”

Tôi đầu óc còn mơ hồ, phản ứng không được, chỉ chăm chăm nhìn anh, hơn nữa ngày mới chế giễu mình, nở nụ cười nói: “Mạc Phi, muội còn nói huynh ‘ôm yếu’, cuối cùng ngay cả bản thân mình cũng té xỉu.” Nhận thấy bản thân mình vậy mà đã chiếm giường của anh, tôi dùng khuỷa tay muốn chống đỡ ngồi dậy, động tác ngay lúc này bị thanh âm ngoài cửa truyền tới khiến cho dừng lại.

“Người muốn giữ lại đứa nhỏ trong bụng, phải ngoan ngoãn nằm đừng nhúc nhích.”

Đồng tử co rút, thân thể tôi như kéo căng, mất lực ngã xuống giường, tầm mắt rung động hỗn độn không chịu nổi .”Người, người nói con. . . . .”
Dùng hết sức toàn thân cũng chỉ có thể nói như vậy vài chữ.

Hồng Diệp sắc mặt trắng như tuyết mang theo chút lạnh, nhìn chăm chú vào tôi nói: “Người có thai hơn một tháng.”

Hơn một tháng. . . . .

“Tiểu Tự, Tô Mặc Phi có bao nhiêu tốt, người nói cho ta biết. Có thể khiến cho người nhớ mãi không quên, ôm ta gọi tên của hắn.”

“Tô Mặc Phi giống như vậy ôm qua người, đúng không?”

“Đây là tròng phạt, Tiểu Tự.”

. . . . .

“A. . . . .”

Tôi ôm lấy đầu, gắt gao nắm tóc, đau đớn mà kêu la, âm thanh lại nghẹn trong họng nói không ra tiếng.

Khi cảm thấy sắp nghẹn chết vì thở không nổi.

“Đường Tự, đừng như vậy! Đường Tự!”

Bên cạnh có người dùng sức kéo tay tôi ra, cúi người dùng sức ôm tôi vào trong lòng. Vòm ngực nóng bỏng như vậy, tựa như bàn ủi dán lên trên người tôi, đau đến độ khiến lòng tôi cũng nhanh bị đốt thành tro tàn.

Vốn cho rằng, tôi còn có thể lựa chọn lại một lần. Nhưng ý trời, không cho tôi chọn lựa.

Tôi xụi lơ ở trong ngực anh, khí lực cả người như bị rút đi, thất hồn lạc phách mở miệng nói: “Ô Mạc Phi, huynh buông đi. . . . .” Ô Mạc Phi ôm lấy tôi không nhúc nhích. Tôi càng thêm sâu thẳm cười cười: “Ô Mạc Phi, huynh còn không hiểu sao? Muội có thai , phải . . . . .”

“Là con của chúng ta.” Ô Mạc Phi thốt lên cắt ngang lời tôi. Trong ánh mắt tôi đầy kinh ngạc, anh cúi đầu mong mỏi nhìn vào mắt tôi, nghiêm túc nói: “Chỉ cần muội bằng lòng, nó chính là con của chúng ta.”

Dần dần, trước mắt che phủ bởi làn nước.

Ngón tay tôi run rẩy sờ hai má anh. Ô Mạc Phi nắm tay ép sát vào da mặt của chính mình, nói với tôi: “Đường Tự, chúng ta thành thân. Ta sẽ cố gắng làm một người cha tốt” Thấy tôi kinh ngạc không có phản ứng, Ô Mạc Phi cúi người lại dùng lực bế ôm tôi, chợt nói: “Ta đi nói với chương môn”

Khoảng khắc anh xoay người, tôi vươn tay túm lấy anh, cổ họng lại không nói ra tiếng gì.

Ô Mạc Phi vỗ vỗ tay lưng tôi, giọng điệu dịu dàng trấn an nói: “Chờ ta.”

Sau một thời gian dài, khi Ô Mạc Phi quay lại, dĩ nhiên trên mặt mang theo sắc mặt vui mừng khó nén.

Anh ngồi ở bên giường, vén sợi tóc tôi bị rối tung nói với tôi: “Chương môn đồng ý rồi, còn nói muốn đích thân lại đây xem nàng.” Tôi nhất thời căng thẳng, nắm chặt tay anh, đáy lòng thấp thỏm lo âu có cảm giác như con dâu xấu đi gặp cha mẹ. Ô Mạc Phi lại nói: “Cuối cùng được đại sư huynh khuyên. Đại sư huynh đề nghị nói thật lâu chưa từng có việc vui, phải chọn ngày nào tốt chúc mừng một phen. Mười ngày sau, nàng thấy được không?”

Sự việc tiến triển quá nhanh, đầu óc tôi xoay chuyển không kịp, da đầu căng run lên, ngây ngô nói: “Ô Mạc Phi, huynh hiểu rõ rồi chứ ? Đứa nhỏ. . . . .”

Tô Mạc Phi lấy tay bưng kín miệng tôi, không cho tôi nói tiếp: “Đường Tự, chỉ cần là cốt nhục của nàng, ta đều toàn tâm yêu thương.”

***

Từ khi Tô Mạc Phi nói muốn cùng tôi thành thân, cả Tử Thần phái đều náo nhiệt hẳn lên, mọi người vui sướng bắt đầu bố trí chuẩn bị. Tô Mạc Phi cũng thuyết phục những người khác, khiến bọn họ tin tưởng tôi cùng Lô Tập Nguyệt đã không còn quan hệ. Mà Hồng Diệp là người duy nhất biết tôi có thai, lúc đầu bà có vẻ không vui, tôi cũng thấy chột dạ, không dám cùng bà ta nói nhiều lời .

Đêm trước ngày thành thân, bất ngờ, Hồng Diệp tới gõ cửa phòng tôi, cầm một hủ khăn đưa cho tôi, lãnh nghiêm mặt nói: “Một đám đàn ông, cái này cũng đều quên.” Thoáng nhìn tôi kìm không được lộ ra tươi cười, bà còn quát lên: “Người cũng chẳng vừa gì. Thế này không chu đáo, ta làm sao yên tâm đem Tiểu Mạc giao cho người.” Tôi vội vàng thu lại nụ cười, cup mi mắt ngoan ngoãn nghe bà dạy bảo. Hồng Diệp lại không nói nữa, cuối cùng, một tiếng thở dài.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt bà nhìn tôi cũng nhu hoà hẳn, nói: “Đường Tự, Tiểu Mạc có bao nhiêu tốt người cũng biết, không được cô phụ hẳn.”

Tôi dứt khoát gật đầu. Như thế nào sẽ cô phụ. Từ nay về sau, Tô Mạc Phi chính là tất cả của Đường Tự.

Giờ Thìn ngày hôm sau, Hồng Diệp tự mình đưa tôi ra khỏi gian phòng đưa đến trong tay Tô Mạc Phi. Hủ khăn che lấp tầm mắt tôi, tôi chỉ có thể theo bước chân Tô Mạc Phi bước về phía trước.

Trong đầu hồi hộp tim đập thình thịch, cũng may bàn tay nắm chặt vẫn như trước đây ấm áp mạnh mẽ.

“Phía trước là cánh cửa, cẩn thận một chút.”

Bên tai truyền đến tiếng Tô Mạc Phi cẩn thận nhắc nhở. Tôi chỉ cảm thấy trong cơ thể giống như có gió mát thổi qua, thể xác và tinh thần thoải mái ấm áp. Tôi theo lời nâng lên chân bước, sau đó được anh kéo về phía trước mặt Thanh Viễn chường môn đang ngồi.

Ngay vào lúc này, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng nói êm tai khiến chấn động tâm thần.

“Đường Tự, người nào loạn đủ chưa?”

Giọng nói đó như hung hăng đập vào tôi, tôi bỗng nhiên cứng đờ bước chân.

Sau đó tiếng rút kiếm leng keng xung quanh, cũng không lẫn át được âm giọng người nọ mềm nhẹ. Hẳn từng bước một dẫm nát lòng tôi, từ từ đi đến trước mặt tôi.

“Đừng nào loạn, Tiểu Tự, cùng vi sư trở về.”

Lâu Tập Nguyệt nói với tôi, tiếng nói réo rắt động lòng người, ngữ điệu nhẹ nhàng giống như chắc chắn tôi sẽ không cự tuyệt.

Cùng vi sư trở về. . . . .

Sau đó đâu?

Chúng tôi còn có sau đó không?

Trong lúc nhất thời các loại suy nghĩ trào dâng lao tới, trái tim phát lên từng trận đau đớn, khiến cho tôi cơ hồ không còn sức đón nhận.

Tôi run rẩy nâng lên tay, dưới ánh mắt chăm chú nhìn của mọi người, từ từ kéo hi khăn xuống dưới.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tôi Lựa Chọn

“Đường Tự. . . . .” Tô Mạc Phi bỗng nhiên kéo tôi lại.

Tôi còn không kịp đáp lời anh, thấy hoa mắt, bỗng chốc hiện lên một mũi nhọn lạnh lẽo, đâm thẳng hướng về ngực Tô Mạc Phi.

Kiểm mạnh mẽ như ánh sáng, ngay tức khắc đã tới.

Tôi sợ tới mức trong lòng run sợ, thất thanh hét chói tai ra: “Không được, sư phụ!”

Mũi kiếm lạnh lùng tới gần!

Trong từng trận kinh hô, Tô Mạc Phi bình tĩnh xê dịch bước né tránh, chớp mắt tiếp theo, tôi không cần suy nghĩ vung trong tay đang nắm bắt gì đó ra ngoài, quán quanh trên thân kiếm Huyền Tuyết trong suốt.

Thân kiếm sáng long lanh cùng hỉ khăn quán quanh dây dưa cùng một chỗ, giống như một ngọn lửa bao vây lấy huyền băng, đẹp vô cùng.

Lâu Tập Nguyệt ngừng tay, im lặng nhìn tôi giữ chặt một góc hỉ khăn chậm rãi quỳ xuống.

Tôi để cái trán sát mặt đất, thật lâu không có nâng lên, dập đầu nói với hẳn: “Sư phụ nếu muốn giết ta, đồ nhi tuyệt không né tránh; nhưng người nếu muốn đả thương hại Mạc Phi, đồ nhi tuyệt không bằng lòng”

Lâu Tập Nguyệt đang cầm thanh kiếm khẽ run rẩy một chút.

“Tiểu Tự”, khi Lâu Tập Nguyệt thốt ra tiếng nói vẫn ôn hoà như gió thổi qua mặt hồ: “Người nói lo lắng Tô Mạc Phi, vì sự liền cho người đến tự mình xác nhận, không đồng ý người nào loạn đến tình trạng này.”

“Đồ nhi không có nào loạn” Tôi sống chết nhìn chăm chăm mặt đất, khàn khàn giọng đáp lời hần, “Sư phụ đối Đường Tự có dưỡng dục chi ân, ngày đại hi Đường Tự không đi cáo sư phụ, là lỗi của đồ nhi, sư phụ cứ khả trách phạt. Về phần hi sự ta cùng Mạc Phi . . . . .xin sư phụ thành toàn.”

Hai góc hi khăn kéo cứng, nhè nhẹ rung rung.

“Đường Tự, người nói chính là thật lòng?” Lâu Tập Nguyệt hỏi, tiếng nói có chút ghen.

Tôi cố hống khô khốc, một chữ đều nói không ra, chỉ cảm thấy trong tầm mắt một mảnh màu đỏ tươi, giống như tấm hi khăn còn ở trên đầu tôi.

Trầm mặc hồi lâu, từ phía trên bay xuống rơi xuống khoảng không chẳng hề có tiếng động, giọng điệu như mê mang: “Tử Yên người nói thật đúng.” Giọng điệu của hần nói khiến cho lòng tôi khẽ nảy dựng, tôi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lại trong khoảnh khắc này, cổ tay Lâu Tập Nguyệt khẽ run, cắt đứt mảnh hi khăn quấn quanh thân Huyền Tuyết kiếm.

Từng mảnh nhỏ lụa đỏ, lặng yên không một tiếng động bay xuống rơi trên mặt đất, chói mắt như mà máu từ tim của ai.

Lâu Tập Nguyệt nhìn thẳng vào ánh mắt tôi, đôi mắt tối đen như đêm, nhìn mãi chẳng thấy chút ánh sáng.

Hần hơi hơi nhướn khóe miệng, tựa hồ đang cười: “Đường Tự, người khiến cho ta cảm thấy bản thân mình làm trò cười, tốt lắm, thật tốt quá.” Nói xong, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

“Chường môn! Không thể làm cho ma đầu này toàn thân trở ra!”

Trong đại diện có người lớn tiếng hô, sau đó có mấy bóng người vung kiếm che trước người Lâu Tập Nguyệt. Lâu Tập Nguyệt như chẳng thèm nhìn thấy, bước chân vẫn không loạn đi về phía trước, khiến cho những người đó liên tục lui về sau.

Đột nhiên, “Đều lui ra đi.” Một giọng nói già nua hùng hậu vang lên, “Ngày đại hỉ Mạc Phi, có thể nào đao kiếm chém giết” Thanh Viễn nói chuyện giọng điệu không cao, lại rõ ràng đưa vào trong tai mỗi người.

Các đệ tử Tử Thần phái liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, không hề do dự thu hồi kiếm, dời bước đứng ở hai bên tránh đường.

Thanh Viễn chường môn đứng lên rồi nói tiếp: “Lâu giáo chủ, thân phụ người đã muốn nợ máu nhiều lắm, chớ để . . . .” Lâu Tập Nguyệt hoàn toàn không để ý lời ông ta đang nói cái gì, phẩy tay áo bay lên, tay áo nhẹ nhàng, chỉ trong chớp mắt bóng hình đã biến mất ngoài cửa.

Tôi trơ mắt nhìn thấy hấn rời đi, cắn chặt môi dưới, mùi máu tươi nhàn nhạt từ trong miệng toả ra.

“Đường Tự.”

Một bàn tay nâng tay tôi. Cả người tôi chấn động, nghiêng đầu chờ dẫn nhìn về phía Tô Mạc Phi bên cạnh. Tô Mạc Phi đỡ tôi đứng lên, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chú, cố nén nước mắt lặng lẽ chảy xuống hai má..

Rõ ràng biết bản thân mình nên chọn thế nào, lòng dạ vì sao còn cảm thấy đau?

Tô Mạc Phi nhìn vào mắt tôi, nắm tay tôi thật trọng nói: “Cám ơn nàng ở lại, cả đời ta sẽ đối tốt với nàng, tuyệt không cô phụ.”

Tôi ngẩn ngơ nhìn bàn tay mười ngón đan xen cùng tay anh, trước mắt sương mù bao phủ.

Tại cơn ác mộng khắp nơi là lửa cháy, cuối cùng bàn tay ấm áp nắm tay tôi, đã định kiếp này, tôi rốt cuộc năm không được.

Từ nay về sau, người làm bạn trọn đời tôi, là Tô Mạc Phi.

Không phải Lâu Tập Nguyệt.

***

Tô Mạc Phi uống rượu rất kém, sau tiệc vui được sư phụ cùng các huynh đệ giữ kéo lại ép uống mấy chén, rượu khiến người say không tỉnh nổi.

Thường Dữ giúp đỡ tôi đỡ anh vào trong phòng đặt nằm trên giường, tôi vội vàng cởi giày cùng áo khoác, sau đó mang nước tới lau mặt giúp anh. Tô Mạc Phi say rượu rất ngoan, từ đầu đến cuối ngoan ngoãn mặc kệ tôi hí hoáy.

Chờ khi tôi giải quyết xong hết này đó mới đứng thẳng dậy, mới phát hiện Thường Dữ còn vẫn đứng ở trong phòng không có rời đi. “Thường Dữ, có chuyện gì sao?” Tôi hoài nghi hỏi cậu ta. Thường Dữ lặng im nhìn chăm chăm tôi, nói: “Đường Tự, cô thật sự cùng Lâu Tập Nguyệt cắt đứt quan hệ? Không phải cùng hãn hợp mưu diễn trò cho chúng ta xem chứ?”

Tôi cười chua chát. Cảm giác đau đớn như tim như phổi bị xé rách, tôi thực sự mong đó chỉ là diễn trò. Tôi nhìn cậu ta đáp lời: “Ta cùng hãn. . . . . không quan hệ .”

Thường Dữ lại quan sát tôi sau một lúc lâu, gật đầu: “Được rồi, ta tạm thời tin tưởng cô. Cô đừng hòng muốn hại nhị sư huynh.” Câu cuối cùng còn cố ý tăng thêm giọng điệu, nói xong, đi ra phòng.

Trong phòng chỉ còn lại tôi cùng Tô Mạc Phi. Tôi nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của Tô Mạc Phi, còn có tiếng nổ lép bép nhỏ của nệm.

Hai chân như không có thực, cả người chỉ có cảm giác trống rỗng.

Tôi đến bên giường ngồi xuống, nhìn không chuyển mắt nhìn ngũ quan Tô Mạc Phi ngủ sau một lúc lâu, vươn tay vuốt ve mặt anh, rồi lại cương ở giữa không trung không dám đụng vào.

Tôi nằm dài ra bàn ngủ mơ mơ màng màng, thân mình bỗng nhiên nhẽ bẫng, ngay tức khắc mở mắt dậy. Tô Mạc Phi ôm tôi chạm vào tầm mắt, cười cười nói: “Thật có lỗi, để nàng ngủ ở chỗ này” Tôi hơi ngậy ra, hỏi anh: “Trời đã sáng rồi sao?” Tô Mạc Phi nói: “Còn không có, nàng nằm xuống ngủ thêm một lát nữa.”

Anh cúi người đặt tôi nằm trên giường, tôi ngửi thấy mùi rượu còn sót lại trên người anh, giữ chặt ống tay áo anh: “Chàng thay quần áo đi, thiệp đã chuẩn bị xong rồi.” Nói xong chỉ chỉ kỹ trà ở đầu giường có để bộ quần áo. Tô Mạc Phi nói cảm ơn, cầm lấy quần áo sau lại không nhúc nhích làm gì.

“Làm sao vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, tôi bỗng nhiên hiểu được, trên mặt thoát cái nóng lên. Bây giờ tôi cùng Tô Mạc Phi đã thành vợ chồng , thay quần áo là chuyện thân mật, tất nhiên không cần có kiêng dè lẫn nhau, thậm chí làm vợ phải chủ động giúp phu quân... . . . . .

“Ta đi ra ngoài một chút” Tô Mạc Phi bỗng nhiên nói.

Mắt nhìn thấy anh sắp mở ra cửa, tôi gọi anh một tiếng, sau đó đỏ mặt nói quanh co: “Mạc Phi, chàng thay ngay trong phòng này đi, thiệp không sao . . . . .”

“Ừ.” Tô Mạc Phi cúi đầu đồng ý, sau đó lại cương cứng đứng đó một lúc lâu, nâng tay cởi áo trong. Tôi chỉ liếc mắt nhìn hẩn, sẽ không tự ý mà dời khỏi tầm mắt.

Chờ Tô Mạc Phi đổi xong, ngay sau đó lại là im lặng.

Tôi xê dịch người vào trong giường, nuốt ngụm nước miếng nói với Tô Mạc Phi: “Giờ tới sáng còn sớm, chàng cũng nên nghỉ ngơi một lát đi.”

“Ừ.” Tô Mạc Phi lại thấp giọng đáp lời, cất bước đi đến bên giường, động tác có chút cứng ngắc nằm ở bên người tôi. Tôi theo bản năng vò ống tay áo, sau đó cảm giác Tô Mạc Phi lặng lẽ hướng đến gần tôi, gần chút ít một, sau đó eo bị người ôm lấy.

Một giọng nói dịu dàng vang bên tai tôi: “Đường Tự, ta có thể chờ. Đợi đến ngày nàng hoàn toàn đón nhận ta.”

Tôi cả người cứng ngắc, thật lâu sau, thở sâu nghiêng đầu nhìn phía anh.

Ánh mắt mạnh mẽ giao nhau, tôi nhìn trong đồng tử Tô Mạc Phi chớp động sáng rỡ, nghiêng người ôm lấy anh nói: “Thực xin lỗi, Tô Mạc Phi, thiệp tạm thời làm không được.” Không chỉ có là vì đứa nhỏ trong bụng, quan trọng hơn, mỗi khi tôi nhắm mắt lại, trong đầu dường như có ma chướng, không ngừng quay về cảnh xảy ra trong thủy lao hôn ám..

Bị làm nhục trước mặt Tô Mạc Phi . . . . .

Lãng nhục cỡ nào..

Cơ thể của tôi kìm không được lạnh run. Tô Mạc Phi càng ôm tôi chặt, dùng nhiệt độ ấm áp từ cơ thể của anh sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của tôi.

Ôn nhu, kiên định, một cái ôm không dao động chút nào.

Tôi ở trong cảm giác ấm áp này, chậm rãi ngủ.

Trải qua một tháng ngày điều dưỡng, võ công Tô Mạc Phi như anh nói lúc trước khôi phục lại cũng không khác biệt mấy. Nhưng mà hai chân anh

lại bị di chứng, mỗi lần thời tiết thay đổi sẽ đau nhức khó chịu, tôi chỉ có thể ôm lấy anh giúp anh xoa bóp giảm bớt đau đớn.

Sau mấy tháng nữa, bụng tôi cũng dần dần lộ rõ, tâm tư tôi cùng Tô Mạc Phi đều chuyển hết lên người đứa con.

Bởi vì lần đầu tiên bất trắc, tôi lần này cực kỳ lo lắng, vốn ăn uống đã không tốt, bây giờ lại nuốt không được món ăn này nọ. Tô Mạc Phi không có cách, chỉ phải đi thỉnh cầu Hồng Diệp tiên bối đến chiếu cố ở lại Tử Thần phái.

Vì thế, dưới sự chăm sóc của Hồng Diệp cùng Tô Mạc Phi, đến tháng thứ tám, tôi thuận lợi sinh hạ một con gái.

Xua đi các sự huynh đệ đùa vui ồn ào cùng sư phụ, Tô Mạc Phi thật cẩn thận ẵm nó đem đến trước mặt tôi, vẻ mặt vui mừng khó kiềm chế hỏi tôi: “Tiểu Tự, tên của con, nàng nghĩ ra chưa??”

Tôi có chút suy yếu cười cười, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn có nhiều nếp nhăn đáp lời anh: “Chàng đặt đi”

Tô Mạc Phi cúi đầu nhìn hai chúng tôi, thoáng suy tư sau nói: “Tô Tiểu.”

Tô Tiểu, trọn đời bình an, vô âu vô lo vui vẻ mà cười.

“Được, gọi Tô Tiểu.” Tôi vui vẻ đồng ý, nhẹ nhàng hôn lên trán đứa nhỏ, “Tiểu Tiểu, này, cười một cái cho cha con xem.” Nói nói ra, chọc cho Tô Mạc Phi vui vẻ.

Khi đó, vừa lúc tháng ba mùa xuân. Xuân về khắp nơi, liễu xanh hiện ra màu xanh biếc, cửa sổ mở nửa nhìn ra ngoài thấy câu Đào nở hoa rất đẹp.

Tôi nằm ở trên giường ôm Tiểu Tiểu, nâng mắt ngóng nhìn Tô Mặc Phi ở trước người, chỉ cảm thấy, hạnh phúc không gì hơn thế này.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Quà Tặng Của Sư Phụ.

Thật vất vả mới đỡ cho Tiểu Tiểu ngủ, tôi duỗi thẳng thắt lưng thở phào một hơi, xoay người vén lên sa trướng, bất ngờ nhìn thấy Tô Mạc Phi đi vào, phía sau còn có La Thanh phía sau.

Tôi dựng thẳng lên ngón tay hướng hai người bọn họ làm cái thủ thế chớ có lên tiếng, sau đó đi qua kéo Tô Mạc Phi ra phòng. Đứng ở ngoài cửa, Tô Mạc Phi đê thấp giọng hỏi tôi: “Tiểu Tiểu ngủ?” Tôi gật đầu cười nói: “Làm ầm ĩ đến trưa, mới vừa ngủ.” Nói xong liếc mắt một cái, phía sau chàng còn đứng La Thanh, hồ nghi hỏi han: “Mạc Phi, đại sư huynh đến. . . . .”

“Là như vậy, ” La Thanh vào câu chuyện, “Ta tới là muốn hướng đệ muội xác nhận một sự việc.” Tôi đáp: “Đại sư huynh mời nói.” La Thanh nói: “Đệ muội từng là đồ đệ Lâu Tập Nguyệt, vậy muội hẳn là biết Thiên Nhất thần công.” Trong lòng tôi bỗng nhiên căng thẳng, im lặng gật đầu, nghe thấy La Thanh lại nói: “Vậy đệ muội có biết, Lâu Tập Nguyệt đã luyện tới tầng cao nhất hay không?”

Hô hấp như nghẹn lại, lồng ngực tôi có cảm giác như bị tảng đá đè nặng, có chút khó chịu. Tôi kìm không được xiết chặt góc tay áo, tận lực bình thần giọng điệu hỏi La Thanh: “Lúc muội đi, hẳn còn không có. Đã xảy ra chuyện gì sao” Sắc mặt La Thanh nghiêm nghị đáp lời tôi nói: “Hôm qua, Lâu Tập Nguyệt cùng phương trượng thiếu lâm tự Tuệ Minh giao thủ, chỉ dùng không đến ba mươi chiêu, hẳn liền đánh bại lão phương trượng.”

Thân thể cứng ngắc, tôi kinh ngạc nhìn về phía Tô Mạc Phi. Tô Mạc Phi đối với tôi trầm giọng nói: “Đúng vậy, Lâu Tập Nguyệt rất có khả năng đã luyện thành Thiên Nhất thần công.”

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên mấy chữ từ trước trên tấm da dê, nếu muốn luyện thành võ công, phải giết người yêu thương nhất . . . . .

Tôi ôm hai tay, bỗng nhiên đánh cái giạt mình, không hề có dấu hiệu tận sâu trong đáy lòng vang lên một giọng nói:

“Ta vốn, không nghĩ giết chính là người.”

. . . . .

Là ‘ không nghĩ ’, vẫn là không muốn?

Tim đập dồn dập nhanh hơn.

Lâu Tập Nguyệt giết Tử Yên, hiện giờ hẳn luyện thành Thiên Nhất thần công.

Vừa khéo, hay vẫn là nói ngay từ đầu, hẳn yêu thực sự đó chính là Tử Yên?

Cho nên hẳn cầm giữ chị ta ở bên người suốt chín năm, bá đạo không cho chị ta liên hệ cùng cha mẹ hay thân nhân. Rồi sau đó, vì không thương Tử Yên, hẳn dùng độc tình cổ bắt buộc chính mình ‘yêu’ tôi. . . . .

“Tiểu Tử, nàng làm sao vậy?”

Đồng tử tôi run lên, tâm tư muốn nhanh chóng thoát khỏi suy nghĩ khác thường kia. Tôi đáp lời Tô Mạc Phi nói: “Không có việc gì. Thiếp chỉ là, chẳng qua cảm thấy hơi bất ngờ.” Bất ngờ với chuyện Lâu Tập Nguyệt luyện Thiên Nhất thần công, hóa ra hoàn toàn không cần tôi. .

Trong nửa năm này, có khi đêm khuya bình tĩnh tôi còn ngáy giấc ngủ, tôi rời đi như vậy, có phải hay không hại Lâu Tập Nguyệt. Hiện giờ xem ra, khi đó tận sâu đáy lòng sinh ra không ít đau lòng, e rằng đều là thừa thãi.

Lâu Tập Nguyệt đối với tôi, có lẽ chưa bao giờ thành tâm thực lòng quá. Mà cho tới bây giờ, bất kể Lâu Tập Nguyệt đối với tôi rốt cuộc là loại tình cảm gì, tôi cũng không nên để ý tới.

La Thanh lại kỹ càng hỏi vài câu, sau đó Tô Mạc Phi tiễn anh ta. Tôi cùng Mạc Phi quay về phòng ngồi xuống, một lúc hai người cũng chưa nói chuyện.

Sau một hồi, Tô Mạc Phi đánh tiếng đánh vỡ yên lặng: “Tiểu Tự, chương môn lệnh ta ba ngày sau theo đại sư huynh cùng tiến mật thất.” Tôi cả kinh, mở miệng nói: “Thanh Viễn chương môn làm như vậy, là còn muốn chàng kế thừa. . . . .”

“Không phải, hẳn là không phải.” Tô Mạc Phi vội vàng phủ định: “Đại sư huynh là người tiếp theo tiếp nhận chức chương môn” Chàng thoáng suy tư, nâng mắt nhìn về phía tôi: “Chương môn có lẽ vì phòng ngự Thiên Nhất giáo đến thiên một giáo đến xâm phạm, giúp ta trước khống chế đoàn chân khí phản phê trong cơ thể. Gần đây tất cả mọi người cần luyện công phu, đối đầu kẻ địch mạnh, ai cũng không dám có chút lơ lửng.” Đang nói chuyện chưa nói xong, sắc mặt Tô Mạc Phi thay đổi dần.

Tôi nhìn lên vội vàng đi ra phía trước đỡ lấy chàng, hỏi: “Là ngực lại đau?” Tô Mạc Phi không hé răng, nhưng mà ngón tay rất nhanh nắm chặt vạt áo, các mấu khớp xương đều trở nên trắng, hô hấp dồn dập gian nan, thậm chí sắc mặt đều trắng bệch .

Tôi nhìn chàng lại càng đau lòng và lo lắng, vội xoa ngực cho chàng hỏi: “Mạc Phi, chàng gần đây phát bệnh càng ngày càng nhiều lần. Đây là

lần thứ mấy trong tháng?” Tô Mạc Phi khó khăn lắm mới nở nụ cười tươi đối với tôi, trái lại trấn an tôi nói: “Đều do ta trước kia bản thân nóng lòng cầu thành, mới biến thành như bây giờ. Cũng may chương môn nghĩ đến biện pháp đi vận khí điều tức, hiện tại khi ta phát bệnh cũng không thấy đau như vậy nữa.”

Tôi nhìn chàng hồi lâu, hoàn toàn cười không nổi. Tình hình Tô Mạc Phi cũng không tốt, thậm chí càng ngày càng hỏng. Chàng bắt đầu vào ban đêm đau đến độ trần trọc miên man, lại không muốn đánh thức tôi cảnh giác không rên một tiếng.

Nghĩ như vậy, tôi kìm không được vươn tay ôm lấy chàng, trong lòng khó chịu vô cùng nói không nên lời. Tô Mạc Phi thân thể cương cứng, cũng ôm lấy tôi, sau một lúc thấp giọng hỏi nói: “Nàng đều biết hết?” Tôi mắt nhắm lệ gật gật đầu. Tô Mạc Phi nói: “Nàng yên tâm, ta không có việc gì đâu, ta còn có nàng cùng Tiểu Tiểu, ta nhất định sẽ sống thọ”

Tôi nghe chàng nói như vậy, buông cánh tay cúi đầu đánh giá khuôn mặt tuần tú, mắt giống như sao kim, mi như núi xa. Mặt mày hiền hậu an bình, khiến cho tâm tư của tôi từ từ bình ổn xuống.

Tôi nâng mặt Tô Mạc Phi lên, chậm rãi đem môi nghênh qua..

Khoảng khắc môi chạm vào nhau, cả người Tô Mạc Phi chấn động, theo sau có chút run rẩy mà ngậm cánh hoa môi đáp trả lại. Đương lúc hôn môi sâu sắc này..

“Tiểu Tự, nàng. . . . .”

“Suýt.”

Tôi để mặc chàng ôm chặt tôi, ở trong lòng chàng, trong tâm nói với bản thân mình cái gì cũng đừng nghĩ, cố gắng đem những hình ảnh ở trong đầu xua tan đi ra ngoài.

Cũng không có tác dụng. Làm thế nào đều không được. Khi bàn tay Tô Mạc Phi chạm đến da trần trụi, khoảnh khắc Lâu Tập Nguyệt vào đêm đó xé rách quần áo tôi bỗng nhiên xẹt qua trước mắt, thân thể tôi bỗng nhiên co rút cương cứng.

–”Đây là trừng phạt, Tiểu Tự.”

Đúng rồi, đúng là trừng phạt tôi cả đời.

Hồi ức đau đớn cứ ẩn sâu trong tâm hồn, khi tôi sắp hít thở không thông hé miệng lấy khí, ngón tay vô ý thức nắm chặt bả vai Tô Mạc Phi. Tô Mạc Phi đã nhận ra, vội vàng dừng lại hôn môi, vuốt mặt tôi vội la lên: “Tiểu Tự, thả lỏng, mau thả lỏng.”

Trong giọng nói tựa như dòng nước ấm thân thiết làm dịu đáy lòng tôi, tôi hít vào một ngụm không khí, lập tức ngã vào lòng chàng: “Thực xin lỗi, Mạc Phi, thiếp. . . . .”

Tô Mạc Phi ngăn lời tôi nói, an ủi vỗ về sau lưng tôi, nói: “Không có việc gì Tiểu Tự, chúng ta còn có rất nhiều thời gian.” Tôi nghe vậy cảm thấy rất áy náy. Cùng Tô Mạc Phi đều thành thân đã một năm, ngoài trừ nhẹ nhàng hôn môi, tôi cũng chẳng có thể cho được gì nhiều cũng không nhận gì. Cho dù tôi rất cố gắng khiến cho bản thân mình đi đón nhận chàng.

Tô Mạc Phi bỗng nhiên nói: “Tiểu Tiểu hình như tỉnh.” Tôi “A” một tiếng, suy nghĩ đầu tranh phải đứng lên, khí sức tay chân nhấc không dậy nổi. Tô Mạc Phi liền để cho tôi ngồi xuống, bước nhanh đi vào buồng trong, ôm Tiểu Tiểu đi ra.

“Tiểu Tiểu, cười một cái” khi chàng cúi đầu đùa với con, khí chất chững chạc xưa nay cũng không thấy, cùng với con thì trên nét mặt tất cả đều là hưng phấn. Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tôi, đôi mắt tỏa sáng nói với tôi: “Tiểu Tiểu cười rồi! Tiểu Tự nàng xem, Tiểu Tiểu đang cười đó.”

Tôi ngửa đầu nhìn vào trong khuỷa tay chàng có đứa nhỏ nằm trong tã lót ung dung liếc mắt nhìn một cái, mỉm cười nói: “Đâu có” Tô Mạc Phi vui vẻ kéo cái khóa áo lông cừu trên người con, thuận miệng nói: “Tiểu Tự, Tiểu Tiểu lớn rất nhanh. Nàng nên tự tay làm mấy bộ quần áo nữa, nó mặc đã có chút ngấn nhỏ rồi”

Lòng tôi bỗng co rút đau đớn một chút, giống bị roi hung hăng quật, đau rất nóng bỏng.

Tôi đã từng làm một quần áo lót, đáng tiếc cuối cùng không có thể hoàn thành.

Tôi từ tay Tô Mạc Phi ôm lấy Tiểu Tiểu, cúi đầu cẩn thận chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nó. Tiểu Tiểu mới vừa tỉnh còn có chút mơ hồ, mở nửa con mắt đen láy nhìn tôi, lông mi như cánh bướm dài lại cong, đồng tử thủy tinh đen trong suốt thuần khiết

Tôi ngây người trong chớp mắt, giống như ma nhập, không tự chủ được tìm kiếm bóng dáng người kia trên người con

Cái trán, mũi, môi, cằm. . . . .

Nhưng lại không có chỗ nào không giống hẳn.

***

Lần này sau khi đêm tới, Mạc Phi đau đơn vô cùng, mồ hôi lạnh đầm đìa ẩm ướt toàn thân chàng. Tôi túc trực ở bên giường không chớp mắt lo chăm sóc, bắt đầu Mạc Phi thần chí còn tỉnh, nói với tôi lập tức sẽ tốt, không cần kinh động những người khác. Đến sau này chàng gần như rơi vào hôn mê, tôi sợ tới mức trong đêm phải mời Hồng Diệp lại đây.

Hồng Diệp ở phòng nhỏ phía sau núi, tôi mang theo bà thi triển khinh công chạy trở về, khi sắp đến cửa, cánh tay bỗng nhiên bị túm trụ. Hồng

Diệp nói: “Đường Tự, người đi gọi Thanh Viễn lão đầu tới đi.” Nói xong không để ý tới tôi, đi thẳng vào phòng. Tôi không dám có làm trái, vội vàng chạy về phía phòng ngủ Thanh Viễn chường môn.

Một đêm đó, dùng lời nói sau này của Hồng Diệp nói lại, Tô Mạc Phi xem như ở quỷ môn quan đi dạo một vòng rồi về.

Tôi ôm Tiểu Tiểu ngồi ở gian ngoài, thanh âm trong phòng đều nghe không rõ, từ thân đến tâm nhập vào cơ thể đều là lạnh lẽo.

Tôi chưa từng nghĩ đến Tử Hà bí kíp phản phệ lại đáng sợ như thế. Tô Mạc Phi mặt mũi trắng bệch như bụi khắc vào trong đầu tôi, thật lâu tản không đi. Tôi ngẩng đầu mờ mịt nhìn bốn phía chung quanh, trong lúc lơ đãng ánh mắt dừng ở trên mặt nạ con mèo nhỏ treo ở trên tường.

Tôi buông Tiểu Tiểu đang ngủ, đứng dậy đến gần, lấy tay gỡ mặt nạ xuống.

Năm năm thời gian, sớm phai đi những sắc thái diễm lệ, dây mực vẽ ngũ quan buộc quanh con mèo nhỏ cùng trở nên nhạt nhòa.

Đây là món quà đầu tiên Tô Mạc Phi tặng cho tôi, nhiều lần trặc trở, cuối cùng vẫn là về tới trong tay tôi.

Tôi một lần tin tưởng, đây là định mệnh định sẵn.

Nhưng bây giờ.. tôi không thể tưởng tượng, nếu mất đi Tô Mạc Phi tôi sẽ ra sao thế nào.

Nước mắt vòng quanh trong hốc mắt, tôi cố cưỡng chế ép nhịn xuống.

Màn buông trong bị xốc lên, thần tình mệt mỏi của Hồng Diệp cùng Thanh Viễn chường môn trước sau bước ra. Tôi vội đón nhận vừa muốn mở miệng, Thanh Viễn chường môn đã nói lời trước: “Mạc Phi không có

việc gì.” Giọng nói không giống trước kia từ hòa bi ái. Tôi còn chưa kịp đáp lời, nghe thấy Hồng Diệp giọng nói lạnh lùng: “Không có việc gì? Người nói thật thoải mái. Chính người cũng thử để nội lực phản phê thử một lần.” Nói đến người này Hồng Diệp liền nổi giận, đối Thanh Viễn chường môn quở trách: “Người lúc ấy biết rõ Tam Sinh hoa ở trong tay Lâu Tập Nguyệt, vì sao không cần lấy về?”

Tôi hiểu bà ta đang nói chính là lần cứu tôi, trong lòng bàn tay chảy ròng ròng mồ hôi lạnh.

“Là lão phu thất sách. Vốn tưởng rằng tĩnh tâm trì nửa năm đủ để hóa đi chút sát khí của Lâu Tập Nguyệt, cứu lại một hồi võ lâm hào kiệt. Ai biết..” Thanh Viễn không cần phải nhiều lời nữa, xoay người trấn an tôi nói: “Người không cần rất lo lắng. Lão phu sẽ vì Mạc Phi bế quan điều tức một đoạn thời gian, hẳn là có tác dụng.”

Tôi nhẹ nhàng bái hạ: “Đa tạ chường môn.”

Tiền Thanh Viễn chường môn rời đi khỏi, tôi lặng lẽ giữ chặt Hồng Diệp. Tôi đi trước vào buồng trong liếc mắt nhìn Tô Mạc Phi, thấy chàng nặng nề đang ngủ, trong lòng cũng nhẹ với đi, phóng nhẹ bước chân đi trở về trước người Hồng Diệp nói: “Tiền bối, ba ngày sau con xuống núi, xin người trông nom Tiểu Tiểu.”

Hồng Diệp ánh mắt rất có thâm ý nhìn tôi, mở miệng nói: “Người muốn đi cầu Lâu Tập Nguyệt?” Tôi trả lời: “Không thể không đi. Mạc Phi không thể có việc.” Hồng Diệp hơi hơi sững sốt. Tôi không có để ý bà đang chăm chú nghiên cứu đánh giá thần sắc, liên tục nói tiếp: “Tam Sinh hoa đối Lâu Tập Nguyệt đã không có tác dụng, hẳn cũng biết, Tử Thần phái cũng sẽ không vì vậy chịu hẳn áp chế. Cho nên, có lẽ hẳn sẽ đồng ý mà”

Hồng Diệp dừng một lát, “Người không sợ Lâu Tập Nguyệt bắt lấy người, uy hiếp Mạc Phi?” Tôi lắc đầu, “Sẽ không đâu” Lâu Tập Nguyệt sẽ

không làm như vậy. Bởi vì trong lòng hấn cho tới bây giờ đều khinh thường Mạc Phi.

***

Ba ngày sau, tôi đem Tiểu Tiểu giao phó cho Hồng Diệp, rồi đi Tử Thần phái, ngựa không ngừng nghỉ đuổi tới Thiên Nhất giáo.

Vốn nghĩ rằng khi đi vào sẽ là một phen trắc trở, dù sao thân phận bây giờ tôi cũng rất xấu hổ. Cũng không nghĩ đến dọc theo đường đi hoàn toàn không người ngăn đón tôi. Tôi suông sẽ không bị ngăn trở đi vào cửa, sau đó hướng phòng Lô Tập Nguyệt đi đến.

Tim đập thình thịch không khống chế được, hai chân như có hàng nghìn hàng ngàn cân.

Một đoạn đường này, tôi đã đi qua vô số lần, quen thuộc đến độ cho dù nhắm mắt lại tôi cũng có thể tìm được. Nhưng lúc này đơn độc một mình, tôi càng tới gần, càng muốn xoay người rời đi.

Tựa như một miệng vết thương cũ, bây giờ đóng vảy, người lại trả hết nợ đau khổ nhớ rõ cảm giác đau nhức xé rách nó, không dám dễ dàng đi chạm đến.

Tôi ở trước cửa dừng bước, do dự một lát, cuối cùng thở sâu nhấc tay gõ cửa.

Khoảng khắc cửa phòng bị đẩy ra, tôi vừa nhấc mắt, thấy người nợ thân dài biếng nhác ngồi trên tháp đài. Bỗng nhiên có một lát hoảng hốt như vậy. Giống như tôi còn là tiểu đồ đệ ngốc ngốc trước kia, trong lòng đầy vui sướng đẩy cửa ra lên nhìn trộm sư phụ mà trong lòng nàng đầy thương yêu nhất.

Ngày trước xa xôi bao nhiêu.

Lâu Tập Nguyệt từ từ mở to mắt, đồng tử trong thanh như nước dừng ở trên người tôi, ngời sáng một chút.

Tôi đón nhận ánh mắt hẩn, tận lực bình tĩnh đi vào, đứng ở trong phòng mở miệng nói: “Lâu. . . . .giáo chủ, đã quấy rầy .”

Lâu Tập Nguyệt ánh sáng trong đáy mắt bỗng nhiên vụt tắt, trong đồng tử như vừa tỉnh dậy thăm dò không ra cảm xúc. Hẩn tao nhã cong khóe môi cười cười, miễn cưỡng nói: “Ô phu nhân đến, có gì phải làm sao.”

Tôi nghe hẩn xưng hô thế này, trầm mặc trong chốc lát, yết hầu tắc nghẽn hô hấp cũng có chút khó khăn. Sau đó, nắm chặt nắm tay, đi thẳng vào vấn đề nói: “Lâu giáo chủ, đóa Tam Sinh hoa là ta mang về, bây giờ có thể xin người bỏ những thứ yêu thích cho ta không?”

Lâu Tập Nguyệt nhìn tôi, cười, “Ô phu nhân đến, chính là vì cái này?” Tôi gật đầu. Lâu Tập Nguyệt tươi cười chậm rãi biến mất đi, tiếng nói vẫn như cũ ôn nhuận mềm nhẹ: “Ta nếu không cho thì sao?” Tôi dừng một chút, thấp giọng hỏi: “Thiên Nhất thần công của người, thật sự đã luyện.....”

“Cùng người, có quan hệ sao?”

Một câu đã hoàn toàn ngăn chặn lời nói phía sau của tôi lại. Tôi nhìn về phía gương mặt không biểu cảm gì, trong lòng không hiểu vì sao sinh đau. Nhưng đau này, thực sự có ý nghĩa sao?

Hiện tại tôi cùng hẩn, cho dù đối mặt che mặt, nhưng tâm đã cách xa cả ngàn dặm.

Tôi âm thầm cười nhạo bản thân mình. Ngẫm lại cũng phải, cho dù Tam Sinh hoa không dùng được, Lâu Tập Nguyệt vì cái gì phải đưa cho tôi đi cứu Tô Mạc Phi? Đến nơi này, tôi chẳng qua là vì để cho chết tâm. Tôi

nâng mắt đối Lâu Tập Nguyệt nói: “Là ta quấy rầy .” Nói xong xoay người đi ra ngoài, cước bộ lại bị một tiếng gọi nhẹ ở phía sau ngừng lại:

“Tiểu Tự, người còn nhớ rõ năm trước ta đưa cho người hộp kẹo . . . .
.”

“Thực xin lỗi.” Tôi đưa lưng về phía hắn, nói giọng sần, “Ta đều đã quên.” Sau đó lại không do dự bước chân ra hướng cửa.

Mở ra cửa phòng, ánh mặt trời chói lọi, đến độ khiến tôi đau đớn hai mắt

Tôi vừa muốn nhắc chân bước ra, bên tai “thình” một tiếng, một đạo gió xoáy lượn ở sau này bỗng nhiên đập vào trước cửa. Cửa gỗ đóng chặt , không chịu nổi sức nặng mà run rẩy.

Tôi cảm giác được hắn lặng yên không một tiếng động bước tới gần, loại cảm giác áp bách này, khiến cho sau lưng tôi phát lạnh. Tôi đứng thẳng lưng, mắt nhìn cửa trước mặt nói: “Lâu Tập Nguyệt, đừng làm cho ta hận người.”

Ngón tay thon dài chống vào cửa, trong lúc này đem tôi toàn bộ giam vào hai tay như gông xiềng xích của hắn, hơi thở nóng ấm phả lên sau ót tôi, khiến cho tôi thật muốn lập tức né ra.

Thân thể lại giống bị thi pháp định trụ, vừa động không thể động.

“Tiểu Tự”, tiếng nói dịu dàng khiến kẻ khác trầm mê, “Vi sư hắn là chúc mừng người cùng Tô đại hiệp, mừng có thiên kim.”

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tôi Thoả Hiệp Lần Ba

Môi hắn đưa tới thực sự rất gần, mỗi lần nhẹ nhàng phun ra một chữ, giống như những cánh môi sẽ đụng tới lỗ tai tôi.

Tôi khẩn trương cứng ngắc cả người, rồi ngay khoảng khắc này, nghe thấy Lâu Tập Nguyệt nói lời nói sau khi tôi quay đầu đi.

“Tam Sinh hoa, ta có thể cho người.”

Tôi vội quay đầu nhìn về phía hắn, không gian hai má sát bờ môi của hắn, cảm xúc ấm khiến cho lòng tôi run rẩy. Lâu Tập Nguyệt lại như chưa từng phát giác, đồng tử tối đen sâu sắc không thấy đáy vọng thẳng vào trong ánh mắt tôi, giọng điệu không hề gợn sóng nói: “Xem như quà chúc mừng.”

Tôi sửng sốt một lát, hỏi: “Lâu Tập Nguyệt, người có điều kiện gì?”

Lâu Tập Nguyệt chỉ nở nụ cười ra tiếng, đôi mắt cong cong, bên trong như có sóng ánh sáng xoay chuyển. Trong nháy mắt tôi không dám nhìn, vội vàng tránh tầm mắt. Nghe hắn ngừng cười nói: “Vi sư vốn không tính nói điều kiện. Nhưng Tiểu Tự nếu hỏi, vi sư có thể nào khiến cho người thất vọng.” Hắn vươn tay sờ tóc mai tôi, tôi hoảng sợ, nghiêng đầu né tránh.

Lâu Tập Nguyệt cũng không tức giận, ngón tay thon dài tùy ý vén mấy sợi tóc rơi trên vai tôi “Tiểu Tự, còn có một tháng sẽ tới sinh nhật người, vào ngày này ta sẽ đem Tam Sinh hoa cho người, người đồng ý chờ không?”

Trong lòng giật nảy. Tôi nhìn vào đôi mắt hẩn, sau một lúc lâu gật gật đầu.

***

Vì thế tôi ở lại Thiên Nhất giáo. Tôi lúc trước cùng Hồng Diệp tiền bối dĩ nhiên đã bàn bạc, nói bà ngăn lại người Tử Thần phái, đừng tới tìm tôi. Vô luận thành cùng không được, tôi sẽ trước ngày Mạc Phi xuất quan liền chạy về.

Ngay từ đầu, trong lòng tôi còn có chút lo sợ bất an, không biết Lâu Tập Nguyệt giữ tôi lại có mục đích gì. Nhưng hơn mười ngày trôi qua, hết thảy gió êm sóng lặng.

Lâu Tập Nguyệt thường xuyên không ở trong giáo, sau ngày đó tôi chỉ gặp qua hẩn có vài lần lúc nào cũng vội vàng. Khi gặp mặt, hai người cũng không nói gì, im lặng ngồi đối diện, uống trà, ăn cơm, sau đó hẩn đứng dậy rời đi.

Nhưng mà bình lặng thế này, lại giống như tảng đá đặt trong ngực tôi, càng ngày càng nặng.

Phản ứng của Lâu Tập Nguyệt quá mức khác thường, bề ngoài nhìn tựa hồ không để ý chuyện của tôi cùng Tô Mạc Phi, nhưng theo tình tính ‘sở tác sở vi’ của hẩn từ xưa tới nay, chuyện này hầu như là không có khả năng.

Trong đầu bị mấy ý nghĩ đen tối này quấy nhiễu thành một đám hỗn loạn, tôi dưới chân vô định đi tới, bỗng nhiên dừng lại mới phục hồi tinh thần lại. Tôi ngẩng đầu nhìn chung quanh, kinh ngạc phát hiện, thế nhưng tôi trong vô tình đi tới trước sân viện của Lâu Tập Nguyệt. Trong đáy lòng cười giễu, thói quen từng có còn chưa có bỏ được.

Lâu Tập Nguyệt hẳn là không ở trong viện, tôi thầm nghĩ vậy đang muốn xoay người đi về, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vang của đồ sứ rơi xuống đất vỡ vụn, trong viện tĩnh lặng lại đột ngột khiến rất chói tai, giống như xé rách không khí vậy.

Tôi dưới chân ngừng một chút, ma xui quỷ khiến cất bước đi vào.

Một mùi hương rượu nồng đậm bay vào mặt. Tôi theo mùi hương mà đi đến, chỉ thấy trong viện có một người ngồi đưa lưng về phía tôi, tóc đen như mực tựa như thác nước rối tung trên lưng hẳn, theo động tác hẳn nâng chén loé ánh sáng lộng lẫy. Dưới cái nhìn chăm chú đánh giá, tôi ngạc nhiên hoảng sợ. Vò rượu trên bàn đá cạnh người nọ đều lăn lóc, nhể nhại đầy đất, nếu không phải mùi rượu chung quanh bốn phía, tôi thật không dám tin tưởng người nọ lại uống nhiều rượu như vậy.

Nhìn thấy hẳn giống như đem rượu coi là uống nước rót hết, tôi kinh ngạc đứng tại chỗ, hồi lâu không hề động.

Lâu Tập Nguyệt không thích rượu. Hẳn nói hẳn ghét cái cảm giác sau khi say rượu không thể nắm bắt được cảm giác trong tay, hẳn không cho phép bản thân mình không có gì không nắm trong tay được. Mà trước mắt.
.....

“Tiểu Tự, lại đây.”

Một tiếng nói dễ nghe gọi tôi. Khi tôi hơi ngẩn ra, đã nhắc chân đi qua rồi

Lâu Tập Nguyệt nhướng mắt nhìn về phía tôi, cười như không cười. Sắc mặt hẳn hơi hơi hồng do say rượu, nhưng đôi mắt vẫn trong suốt xinh đẹp, trong sáng nhìn không thấy một chút men say nào.

Tôi há miệng thở dốc, cuối cùng nhịn không được nói câu: “Đừng uống rượu như vậy, đối với thân thể không tốt.”

“Ha ha.” Lâu Tập Nguyệt cất tiếng cười to, trong mắt sáng sủa rạng rỡ, “Tiểu Tự thật sự là tri kỷ.” Hắn vẫy tay về phía tôi, tôi chần chờ một chút vẫn là tiến lên hai bước, đột nhiên cánh tay căng cứng, bị hắn không hề nói tiếng nào kéo cổ tay qua, theo sau ôm vào trong ngực.

“Lâu. . . . .” Tôi sợ hãi ra tiếng.

“Đừng sợ, Tiểu Tự.” Lâu Tập Nguyệt dịu dàng nói, “Ta sẽ không đối với người như vậy đâu” Nói xong, hắn ôm tôi quả thực không làm hành động gì quá phận.

Trong viện thoáng chốc yên lặng xuống, giống như ngay cả gió cũng yên lặng ở bên tai.

“Tiểu Tự”, qua hồi lâu, Lâu Tập Nguyệt mở miệng nói: “Ô Mạc Phi đối với người tốt không?” Tôi không có đáp lại. Lâu Tập Nguyệt cười khẽ một tiếng, cánh tay vòng qua lưng tôi khẽ siết một chút, thấp giọng: “Như vậy cũng tốt.”

Tôi còn chưa hiểu hết ý hắn, Lâu Tập Nguyệt đã nói tiếp, giọng nói từ sau lưng truyền đến có chút ghen: “Tiểu Tự, ta trước kia hỏi người một vấn đề, người không có trả lời hết, bây giờ ta muốn người nói” Tôi khó khăn lắc đầu, “Nói cái gì đều không có ý nghĩa, Lâu Tập Nguyệt.” Cơ thể tôi bỗng nhiên bị siết chặt tay cứng đờ, sau đó nghe thấy hắn cười nói: “Ta nói thay Tiểu Tự. Sau khi cứu Ô Mạc Phi, người sẽ cùng hắn răng long đầu bạc, song túc song phi, đúng không?”

Thân mình cứng ngắc tựa như đá bị hắn chậm rãi xoay qua, bắt tôi đổi mặt hẳn. Lâu Tập Nguyệt ngưng mắt nhìn tôi thật lâu, nâng tay gõ lên trán tôi một cái, cong lên khóe miệng tựa hồ cười nói: “Sư phụ Tiểu Tự, hiện giờ là người khác.”

Động tác giống như đã từng quen thân, trong đáy mắt như ẩn giấu bi thương sâu đậm cùng cô tịch, lòng tôi bỗng nhói, kì không được muốn

mở miệng hỏi hần. Ngay lúc này, Lâu Tập Nguyệt buông tay buông lỏng tôi ra.

“Quay về phòng đi.” Hần nói, tay lại bưng chén rượu uống một ngụm. Tôi nói: “Người uống như vậy có thể say đó.” Lâu Tập Nguyệt chẳng cho là đúng chỉ cười, nhẹ lay động chén rượu ngon nói: “Tiểu Tự, ta nếu không muốn say, dù ngàn chén cũng không say được.”

Tôi bỗng nhiên nhớ tới năm trước vào ngày sinh nhật tôi, Lâu Tập Nguyệt căn bản không có say rượu. Hần tỉnh táo biết tôi cố ý chuốc rượu hần, vì đoạt lấy ngọc bài đi cứu Tô Mạc Phi, nhưng hần vẫn để tôi dâng rượu kính và uống hết sạch.

Rồi sau đó mười ngày, tôi không gặp Lâu Tập Nguyệt. Vào ngày sinh nhật tôi, hần về tới Thiên Nhất giáo.

Khi tôi được đưa tới phòng hần, Lâu Tập Nguyệt đang ngồi ở trước cửa sổ dùng vải gấm lau chùi Huyền Tuyết kiếm. Ngón tay thon dài trắng nõn làm nền cho thân kiếm trong sáng, dưới ánh mặt trời càng chói mắt tựa như có thể khiến cho người ta đui mù. Hần làm mỗi một động tác rất nhỏ càng khiến tôi cảm tưởng như đang nhíp nhàng vuốt lên dây đàn. Cho dù bây giờ, tôi vẫn không thể không thừa nhận, Lâu Tập Nguyệt đẹp quá mức yêu dị mỹ hoặc. Thế nhưng dưới phần đẹp kinh diễm ấy, hần đã có bản tính thị sát.

Lâu Tập Nguyệt mỗi lần khi chà lau bảo kiếm như vậy, đều là sau đó hần sẽ đại khai sát giới. Hần xưa nay trầm mê khoảng khắc Huyền Tuyết kiếm trở nên xinh đẹp.

Tôi nín thở nhìn thấy hần, trong lòng sợ hãi bao phủ từ từ khiến cho tôi không dám mở miệng đến hỏi.

“Người yên tâm, ” Lâu Tập Nguyệt đầu cũng chưa nâng, miễn cưỡng nói: “Lần này không phải Tử Thần phái.” Tôi mới vừa thở ra một hơi, lại

nghe thấy hắn nói: “Lần sau đã có thể không nhất định” Cổ tay vừa chuyển, ở không trung vẽ một thế kiếm tựa như hoa xinh đẹp, mắt sáng liếc về phía tôi, cười mỉm nói: “Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Tự.”

Bảo kiếm vào vỏ, hắn bước từng bước dài đến trước người tôi, cầm trong tay một hộp kẹo đưa cho tôi. Tôi vươn tay đón nhận, hai tay ôm hộp kẹo không hé răng. Lâu Tập Nguyệt đi thẳng tới bên cạnh bàn ngồi xuống, cúi người rót hai chén rượu, bưng lên đưa một ly đưa cho tôi, mỉm cười nói: “Không cần sợ mất vía như vậy, ăn xong bữa cơm này người có thể đi rồi.”

Tôi nhìn hắn không tiếp, “Tam sinh hoa thì sao?”

Lâu Tập Nguyệt tươi cười chẳng giảm nửa phần, “Đến lúc đó, tất nhiên sẽ cho người.” Tôi quan sát hắn một lát, vươn tay phải đón nhận.

Hai chén rượu nhẹ nhàng chạm, Lâu Tập Nguyệt kéo tay áo không nhanh không chậm uống xong, tôi không dám uống nhiều, chỉ nhẹ nhàng nhấp môi một miếng nhỏ. Sau ngồi xuống, tôi thoáng nhìn trên bàn, toàn bộ thức ăn đều là món tôi thích.

Lâu Tập Nguyệt gắp một miếng cá sốt chua ngọt [*] bỏ vào trong chén trước mặt tôi, dịu dàng nói với tôi cười nói: “Ăn đi Tiểu Tự.” Tôi rất là không có quen nhìn hắn như vậy, kinh ngạc giơ lên đũa trúc không nhúc nhích. Sau đó thấy hắn lại muốn giúp tôi hắp thức ăn, tôi vội vàng nói: “Không cần, ta tự mình gắp là được.” Lâu Tập Nguyệt động tác bỗng dừng, sau buông đũa trúc xuống, “Được, tự người lấy.”

Tôi thở ra một hơi, gắp miếng thức ăn đặt vào miệng, tùy tiện nhắm nuốt vài cái vào trong bụng, ngay cả mùi vị như thế nào cũng chưa kịp đánh giá. Lại ăn nếm thêm mấy món khác, tôi phát hiện từ đầu tới cuối Lâu Tập Nguyệt không ăn một đũa, có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

Lâu Tập Nguyệt cong khoe miệng mỉm cười với tôi: “Ta không đói, người dùng đi.” Tôi nghe vậy buông đũa trúc nói: “Ta cũng không đói.” Dưới cái nhìn lom lom của hắn, tôi chỉ cảm giác phía sau lưng đổ mồ hôi lạnh, làm sao còn có thể ăn uống gì nữa.

Lâu Tập Nguyệt sắc mặt trầm xuống, giọng điệu khế biến: “Ta muốn nhìn người ăn.” Hắn nói âm trầm khiến cho lòng tôi run lên. Thực rõ ràng, hắn muốn nhìn tôi ăn cái gì, cho dù nhạt như nước ốc, tôi cũng muốn để cho hắn nhìn vừa lòng, xem cho đủ. Tôi không cần phải nhiều lời nữa, nâng đũa gắp rau cho vào miệng.

Đột nhiên, ngoài phòng một hồi vang lên tiếng ồn ào.

Tôi sửng sốt, đột nghe thấy “rầm” một tiếng vang lớn, cửa phòng bị lực lớn phá vỡ.

Khi tôi nhìn thấy bóng người ở cửa, cả người đều mông .

Lâu Tập Nguyệt giơ chén rượu trong tay lên, chậm rãi uống, thản nhiên nói: “Tô đại hiệp, xưa nay không mời làm khách mà vẫn hay đến.”

Tô Mạc Phi không để ý đến hắn, ánh mắt dữ dội nhìn tôi, yết hầu phập phồng lại không phát ra một âm. Lúc đầu kinh ngạc, sau tôi đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng đứng dậy chạy đến trước mặt chàng vội la lên: “Chàng tới làm gì? !”

“Tiểu Tự, theo ta đi.” Tô Mạc Phi nắm lấy cổ tay tôi liền xoay người rời đi.

“Mạc Phi, từ từ.” Tôi dùng sức túm chặt chàng, giãy dụa khỏi tay chàng chạy về trước mặt Lâu Tập Nguyệt, vội vàng nói: “Lâu Tập Nguyệt, ta lập tức khuyên hắn đi, Tam Sinh hoa xin người giữ lời cho ta.”

“Tiểu Tự!” Tô Mạc Phi bước nhanh đến gần kéo tôi, mày nhíu chặt nói: “Đừng tìm hăn nói, mau theo ta rời đi. Đại sư huynh cùng các sư đệ khác còn tại bên ngoài, ta sợ bọn họ có nguy hiểm.” Nói xong, không giải thích kéo tôi ra ngoài.

“Tô đại hiệp” phía sau một giọng nói réo rắt dễ nghe từ từ vang lên: “Người nếu có thể tiếp được hai mươi chiêu của ta, ta liền không tổn hại lông tóc thả những người đó ở ngoài phòng, thế nào?”

Tô Mạc Phi cùng tôi đồng thời dừng bước chân

Lâu Tập Nguyệt đứng lên, nhanh nhẹn đến gần: “Vẫn là Tô đại hiệp thà làm việc của bản thân, hại đồng môn bị nhốt?”

Cổ tay của tôi bị tay Tô Mạc Phi vô ý thức nắm chặt, phát ra từng trận đau đớn, sau chàng nhận thức ra vội vàng buông ra, cúi mắt tỏ ý xin lỗi nhìn về phía tôi, ánh mắt ôn nhuận như nước. Sau một hồi, chàng mở miệng nói: “Tiểu Tự, lúc này đây, ta nhất định mang nàng đi.”

Một cảnh của mười năm trước, sẽ không tái diễn lại.

Tôi nghe rõ ẩn ý trong lời nói của chàng, hốc mắt nóng lên, trở tay cầm tay chàng nhẹ giọng nói: “Chàng cẩn thận.” Lời tuy như thế, trong lòng tôi cũng hiểu được, Lâu Tập Nguyệt luyện thành Thiên Nhất thần công đã trở thành thiên hạ vô địch. Hăn nếu muốn đả thương sát hại Mạc Phi, tôi chỉ có thể lấy mạng ra che chở.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nỗi Đau Khổ Lòng Tôi

Lâu Tập Nguyệt lướt qua cạnh chúng tôi, hướng ngoài phòng đôi bên đang kịch đấu cất cao giọng nói: “Đều dừng tay.” dứt âm, không chỉ có giáo đồ Thiên Nhất giáo, còn có mọi người ở Tử Thần phái tất cả đều dừng tay. Lâu Tập Nguyệt ngoái đầu thoáng nhìn lại, Tô Mạc Phi im lặng buông tay tôi ra bước tới nghênh đón.

Một người đột nhiên trong đám người kia chạy vội tới cạnh Lâu Tập Nguyệt, quỳ một gối xuống cầm vật trong tay dâng. Lâu Tập Nguyệt đón nhận, sau đó vứt cho Tô Mạc Phi: “Đây là của người.”

Tô Mạc Phi vươn tay đón nhận ở trong không trung, khi ánh mắt chạm tới Lam Ảnh kiếm, sáng ngời.

Lâu Tập Nguyệt nói: “Hôm nay, là ta cùng Tô đại hiệp hai người luận bàn, ai nếu giữa đường dám đến quấy nhiễu . . . . .”

Lâu Tập Nguyệt cũng không nói thêm gì, nhưng lời nói có hơi lạnh thấu xương, ngay cả tôi đều rùng mình một cái.

Tô Mạc Phi hướng về Thường Dữ gật gật đầu, cầm Lam Ảnh kiếm đi ra phía trước, đối Lâu Tập Nguyệt ôm quyền nói: “Mời, Lâu giáo chủ.”

Lâu Tập Nguyệt không chút lo lắng, rút ra Huyền Tuyết kiếm, cười đáp lễ: “Đây là mười năm, lần thứ hai chúng ta chính thức giao đấu. Tô đại hiệp, Lâu mỗ vô cùng chờ mong.”

Mũi kiếm sắc bén, loé bén ngọt..

Ánh sáng từ Huyền Tuyết kiếm đâm vào mắt khiến tôi cơ hồ không mở được mắt. Tôi ra sức chịu đựng ánh mắt trướng đau, không hề chớp mắt nhìn thấy hai người nắm chặt trường kiếm, đứng đối diện.

Ngay khắc này, thấy hoa mắt.

Trong ánh sáng của điện, dĩ nhiên Huyền Tuyết kiếm đưa đến trước ngực Tô Mạc Phi.

Tô Mạc Phi nhún xuống đất nhảy lên, huy kiếm thẳng đánh úp lại lợi kiếm, thân hình ở không trung gấp gáp lui về sau. Lâu Tập Nguyệt trở mình cổ tay, quay mũi kiếm đánh xuống. . . . .

Hai bóng hình lần lượt xen kẽ cùng một chỗ, nhanh như tia chớp gió mạnh, đao quang kiếm ảnh, va chạm bắn tung toé hoa lửa.

Tôi mở to mắt nhìn chăm chăm, ngay cả mắt cũng không dám chớp một chút, chỉ sợ bỏ qua trong chớp mắt thế cục sẽ xảy ra đột biến.

Trong lòng càng bị nắm chặt, càng ngày càng chặt, hô hấp đều ngừng lại rồi.

Còn có ba chiêu. . . . .

Đột nhiên, một luồng sáng hiện lên, kiếm khí cắt qua da thịt kích thích một dòng máu chảy.

“Mạc Phi!”

Tôi sợ tới mức sắc mặt trắng toàn bộ, nhào tới đón được thân mình Tô Mạc Phi đang rơi mạnh xuống, bản thân mình chắn trước người chàng.

Huyền Tuyết kiếm cách ngực tôi chỉ có nửa tấc, khó khăn lắm dừng lại.

Tôi ngửa đầu nhìn Lâu Tập Nguyệt, gằn từng chữ: “Người không thể giết hẳn.”

Ánh mắt Lâu Tập Nguyệt lạnh như băng như thiết, nơi đó lóe ra thần sắc thị huyết khiến cho lòng tôi chấn động, ngực kịch liệt phập phồng lại bị ớn lạnh khiến cho đông cứng thành băng.

“Đường Tự”, hẳn không hề phập phồng nói: “Nếu, hôm nay bị thua chính là ta, người có như vậy không?”

Tôi nói không ra lời, trước mắt bị sương mù nặng nề che phủ.

Những yêu thương gắn bó khắc cốt ghi tâm, nếu phải thật sự quên toàn bộ, trừ phi đem Đường Tự tôi lột da bóc tủy, nghiền xương thành tro.

Tôi đều biết nói.

Cho nên tình cảm đó, tôi không dám đi nhớ tới, không dám đi động, không dám quay đầu.

Tôi phải lựa chọn quên cùng buông tay.

Tô Mạc Phi lau vết máu trên khoé miệng, vươn tay đỡ tôi, trong đáy mắt có loại cực kỳ bi ai lẫn tự trách: “Thực xin lỗi Tiểu Tự, ta bảo hộ không được nàng.”

Thực xin lỗi Tiểu Tự, ta bảo hộ không được nàng. . . . .

Ác mộng đáng sợ bỗng nhiên hiện lên trước mắt tôi, tôi nhào tới ôm lấy chàng, trong lòng bị nỗi sợ bao phủ hoàn toàn.

“Sẽ không, Tô Mạc Phi, chàng sẽ không có việc gì đâu, không có việc gì. . . . .” Tôi càng không ngừng lặp lại một câu này, nhưng lại không xua tan được kinh hãi trong lòng.

Ngay khoảnh khắc này, tôi nghe thấy có một tiếng nói có chút mờ mịt:

“Các người đi đi.”

Tôi cả kinh dừng lại, sửng sốt một lát, quay đầu hướng người nọ đang nói chuyện nhìn lại.

Lâu Tập Nguyệt nói xong, thu kiếm rời đi, ánh trăng tụ hội trên ống tay áo vẽ ra một đường cong thật dài thật xinh đẹp

Tôi cùng Tô Mạc Phi đưa mắt nhìn nhau, đang muốn xoay người rời đi, nghe thấy phía sau một âm xé gió lao tới. Tô Mạc Phi vững vàng đón được đồ vật bay tới, sau khi nhìn thoáng qua hoài nghi đưa cho tôi.

Tôi bê hộp kẹo kia, hai tay run rẩy..

Cửa phòng ở phía sau tôi một lần nữa đóng chặt.

“Tiểu Tự.”

Tô Mạc Phi nhẹ giọng gọi, tôi chấn động nhìn chàng, “Mạc Phi, Tam Sinh hoa còn không có. . . . .” Tô Mạc Phi lắc đầu: “Không cần.” Nói xong kéo tôi, cùng những người của Tử Thần phái khác cùng nhau đi ra ngoài.

Tôi ngay cả chút sức lực quay đầu nhìn lại dù liếc mắt một cái cũng không có. Tôi chỉ theo trực giác ý thức được, cánh cửa phòng đó, không bao giờ ... sẽ mở ra vì tôi nữa.

***

Tôi đem nước cùng thuốc trị thương chuẩn bị, đem tới phòng, vừa giúp Tô Mạc Phi rửa sạch cùng băng bó, một bên căn dặn nói với Tô Mạc Phi: “Hàn khí từ Huyền Tuyết kiếm sẽ theo miệng vết thương chảy vào

trong kinh mạch cơ thể, chàng phải nhớ kỹ bức hàn khí này ra khai trừ sạch sẽ.”

Tô Mạc Phi trầm mặc gật gật đầu.

Đợi tôi băng bó xong miệng vết thương, Tô Mạc Phi giữ chặt tay của tôi nói: “Thực xin lỗi, ta. . . . .” Tôi dùng tay chặn ở môi chàng, không cho chàng nói tiếp.

Tô Mạc Phi không phải là người tranh cường háo thắng, nhưng hôm nay chàng thật sự rất khó chịu. Điều không phải là bởi vì hấn bại bởi Lâu Tập Nguyệt, mà là chàng suýt chút nữa không bảo đảm được lời hứa với tôi.

Vì không để cho chàng tiếp tục tự trách, tôi thay đổi cái đề tài nói: “Đúng rồi Mạc Phi, các người làm sao đều xuống núi ?” Tô Mạc Phi không có nghĩ nhiều, thành thật trả lời tôi: “Mấy ngày trước, chưởng môn nhận được một thư cấp, nói Thiên Nhất giáo chuẩn bị đi Minh Chủ Lâm gây chuyện. Chưởng môn lệnh cho chúng ta mấy sư huynh đệ đại diện Tử Thần phái đi, tận lực hiệp trợ Thiết Minh Chủ kháng địch. Nhưng, ” Tô Mạc Phi bỗng nhiên, thở dài: “Chúng ta vẫn là tới muộn một bước. Lâu Tập Nguyệt phế bỏ võ công Thiết Minh chủ, nhưng không có giết hấn. Hơn nữa chính hấn trở về Thiên Nhất giáo, chỉ để lại đồ đệ gọi là Triệu Đan cùng tổng số trăm giáo chúng ngồi không canh giữ ngoài rừng Minh chủ. Chưởng môn sợ hấn còn có âm mưu khác, bảo nhóm ta mau chóng đuổi theo”

Tôi vừa nghe Triệu Đan, trong lòng bỗng nhiên loạn. Trong trí nhớ của tôi, vài người từng làm bạn cùng tôi vượt qua thời gian năm năm kia, chỉ còn lại có nó. Mà nay, nó là kẻ địch của cả võ lâm chính đạo.

Tôi nắm chặt tay Tô Mạc Phi, dò xét nói với chàng: “Mạc Phi, nếu chàng gặp gỡ Triệu Đan, có thể cho nó một con ngựa [*] không?” Thiên Nhất giáo cường thịnh trở lại to lớn, phải lấy sức lực bản thân đối kháng

các môn phái lớn, không thua gì ngọc nát đá tan. Tôi không muốn nhìn thấy Triệu Đan cũng chết đi. [Sói: Cho một ngựa cũng như ý nói chừa một con đường sống]

Tô Mạc Phi nhìn nhìn tôi, dịu dàng cười đồng ý.

Nửa đêm nằm ở trên giường, tôi lại là trần trọc miên man. Xoay người, tôi liếc mắt nhìn Tô Mạc Phi ở bên cạnh bình yên đi vào giấc ngủ, trong lòng nổi lên cảm xúc ấm áp, lại có chút rầu rĩ lưỡng lự pha lẫn.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới hộp kẹo kia, vì sao Lô Tập Nguyệt tại lúc đó còn kiên trì đem nó cho tôi? Trong lòng sự nghi ngờ càng gia tăng. Tôi cố gắng nhẹ nhàng xoay người ngồi dậy, xuống giường đi hướng về hộp kẹo đặt trên bàn.

Bàn tay vươn ra, dừng hồi lâu trên khoảng không, rốt cục cũng buông xuống nâng hộp kẹo lên. Sau một thoáng chần chừ, tôi lấy tay nhẹ nhàng mở ra. . . .

“Tiểu Tự, làm sao vậy? !”

Tô Mạc Phi nửa đêm tỉnh lại, nhìn thấy tôi ngồi xồm trên mặt đất ôm lấy hộp kẹo kia lặng lẽ rơi nước mắt, vội vàng đi tới sau tôi, chân tay luống cuống hỏi. Mãi sau một lúc lâu, chàng phản ứng lại, đến trước mặt tôi, ngồi xồm xuống, hai tay ôm má tôi dịu dàng hỏi: “Đừng khóc , Tiểu Tự. Nói cho ta biết làm sao?”

Tôi nâng lên đôi mắt sưng đỏ nhìn chàng, đột nhiên một đầu nhào vào lòng chàng, rốt cuộc nhịn không được khóc rống thất thanh.

Lô Tập Nguyệt đã sớm đem Tam Sinh hoa đưa cho tôi. Đặt ở trong hộp kẹo kia, hẳn tự tay đem hy vọng hoà thuận cuối cho tôi, tôi lại bỏ lỡ.

Khi đó tôi cũng không biết, tôi đã bỏ lỡ những này đó. Trong một năm này, tôi chỉ nhớ, lo lắng thương thế của Tô Mạc Phi, chàng nói ngực đau, tôi liền vội vàng xoa giúp chàng, ước gì bản thân mình đau thay chàng.

Mà đối Lâu Tập Nguyệt, tôi hoàn toàn không biết hẳn trong một năm này làm sao vượt qua.

Lâu Triệt tẩu hỏa nhập ma, đến cuối cùng bị đau đớn tra tấn đến phát điên, rút kiếm một kiếm đâm vào ngực của mình.... ngay vào ngày sinh nhật Lâu Tập Nguyệt, ngay trước mặt hẳn. .

***

Mọi người nhìn thấy hộp bạch ngọc trong tay tôi, ánh mắt đều sáng.

“Thật là Tam Sinh hoa? !”

Thường Dữ rất cục nhịn không được bước đến trước mặt tôi hỏi.

Tôi gật đầu, cầm hộp ngọc được khoá cẩn thận mở ra.

“Thật sự! Thật là!” Thường Dữ mừng rỡ như điên hô to, lôi kéo người Tô Mạc Phi bên cạnh suýt chút chút nữa còn bế cả lên, “Nhị sư huynh, huynh không có việc gì ! Thật tốt quá!”

Tô Mạc Phi nhìn cậu ta cười cười, an bài nói: “Tốt lắm, Thường Dữ. Người cùng Tiểu Tự quay về Tử Thần phái, đem Tam Sinh hoa này đưa cho chưởng môn.”

“Được được” Thường Dữ gật đầu như già tỏi.

Tô Mạc Phi rút tay bị cậu ta túm chặt về, đi đến trước mặt tôi, ánh mắt chăm chú nhìn tôi thật sâu hồi lâu, yết hầu hơi nghẹn lại nói với tôi: “Tiểu Tự, nếu nàng còn muốn đi gặp Lâu. . . . .”

“Thiếp sẽ không đi gặp hắn.” Tôi cắt ngang lời chàng nói, bình tĩnh nhìn vọng vào đôi mắt đen bóng, lặp lại một lần: “Thiếp sẽ không đi gặp hắn.”

Tô Mạc Phi hô hấp trở nên dồn dập, nhấp hé miệng môi lại nói: “Tiểu Tự, xem ra nàng cùng hắn trong lúc đó có lẽ là có hiểu lầm, nàng nếu muốn cùng hắn giải thích rõ ràng. . . . .”

“Không cần.” Tôi cúi đầu nhìn hộp ngọc bị tôi nắm chặt trong lòng bàn tay, ánh mắt run rẩy một chút, miệng vẫn bình tĩnh như trước: “Mạc Phi, thiếp cảm kích hắn, bởi vì hắn cuối cùng đã cứu phu quân của thiếp.”

“Tiểu Tự!” Tô Mạc Phi kích động khó kìm xúc động kéo tôi vào trong lòng, hai tay dùng sức siết chặt vẫn run bần bật, hoàn toàn không kiêng kị còn có ai, cứ một tiếng gọi tên tôi.

Tôi cũng ôm lấy chàng, thấp giọng nói: “Mạc Phi, chàng phải đi nhanh về nhanh. Thiếp cùng Tiểu Tiểu ở Tử Thần phái chờ chàng.”

Tô Mạc Phi gật đầu thật mạnh.

Khi đến giữa trưa, Tô Mạc Phi đưa tôi cùng Thường Dữ đưa đến ngoài cửa, chàng dặn Thường Dữ trên đường chăm sóc tôi cho tốt, rồi sau đó buông lỏng cương ngựa tôi ra.

Tôi quay đầu lại nhìn chàng liếc mắt một cái, Tô Mạc Phi đứng ở nơi đó phất tay với tôi, tươi cười ấm áp như gió. Tôi kìm không được tâm ấm áp, mặt giãn cười đáp lại chàng, quay đầu lại giục ngựa rời đi.

Ba ngày thời gian vội vàng chạy về tới Tử Thần phái, chuyện thứ nhất tôi làm chính là đem hộp bạch ngọc đưa đến trong tay Thanh Viễn chưởng môn. Chưởng môn không nói thêm gì, chính là trong đôi mắt xưa nay bình thản, ẩn ẩn có ý cười.

Sau khi đưa Tam Sinh hoa, tôi vội vàng chạy tới nơi Hồng Diệp đón Tiểu Tiểu. Chỉ cảm thấy giai đoạn đó làm sao mà xa như vậy, lâu như vậy còn chưa đến, thực sự hận không thể mọc thêm cánh ở trên người.

Khi tôi vào nhà, Tiểu Tiểu đang ở khóc, Hồng Diệp ôm lấy nó nóng ruột đi vòng quanh. Tôi vội vàng đi tới ôm con, chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, nước mắt liền nhịn không được rơi xuống.

Tôi vừa khóc, Tiểu Tiểu bật người ngừng khóc, mở to đôi mắt lúng liếng nhìn tôi, nhếch môi liền cười. Khiến cho tôi vừa muốn giận lại bật cười.

Tôi ôm lấy Tiểu Tiểu tạ ơn Hồng Diệp tiên bối, ở bà về mặt rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, nhịn cười quay người đi ra ngoài.

Đọc theo đường đi tới, tôi ngoài ý muốn phát hiện, phía sau núi khắp nơi nở đầy một loại hoa màu cam nhạt.

Bước chân bỗng dừng lại.

Lãng Tiêu hoa

Tựa như một sợi dây kéo lấy đầu quả tim, hung hăng kéo một chút. Trong lòng bỗng nhiên nói đau, tôi hoàn toàn không kiềm chế được nó lan tràn ra khắp toàn thân.

Trong lòng, Tiểu Tiểu ồn ào náo loạn, đánh thức suy nghĩ thất thần của tôi. Tôi cúi đầu nhìn nó, tâm thần chậm rãi bình thản xuống, hôn lên trán nó một cái.

Bất kể đã từng như thế nào, tôi đã chọn lựa Mạc Phi, thì không thể quay đầu lại .

Cho dù tôi rất cuộc tôi không thể yêu ai giống như yêu Lâu Tập Nguyệt, thì sẽ thế nào?

Yêu ít chút, nhưng lại lâu một chút, không phải là cả đời sao?

Tôi vẫn muốn giữ mãi cảm giác này, là Tô Mạc Phi cho tôi.

***

Xa nhau một tháng, tôi thật sự chỉ nghĩ tới Tiểu Tiểu. Hai ngày liền chỉ ở trong phòng, cùng Tiểu Tiểu chỉ cùng nó.

Ngoài phòng, cây đào kia trổ hoa hết, chỉ thấy lá cây xanh um.

Tôi ôm Tiểu Tiểu ở trong viện đi bộ trong chốc lát, đang định vào nhà, bỗng nhiên nghe thấy phía sau tiếng bước chân loạn xạ. Tôi quay đầu nhìn về phía Thường Dữ đã chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt cậu ta khác thường, kinh ngạc hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Thường Dữ trắng bệch như tờ giấy, môi hấp động vài cái nói với ta: “Nhị sư huynh, đã trở lại.” Tôi vừa nghe, khó kiềm chế vui mừng, vội vội hỏi nói: “Mạc Phi ở đâu?”

“..... Đại điện.”

Tôi ôm lấy Tiểu Tiểu vui sướng bước nhanh chạy qua, khoảng khắc nhắc chân bước vào cửa điện, thình lình nhìn thấy tất cả mọi người ở đó, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Đường Tự, con lại đây.” Một giọng nói già nua gọi tôi. Những người khác tránh cho tôi một đường đi, tôi ngây ngô cất bước đi qua, khi nhìn thấy người nọ nằm trên mặt đất, cả người như bị sét đánh, bước chân cứng lại rồi.

Người nọ nhắm chặt hai mắt nằm thẳng, cũng không nhúc nhích.

Thanh Viễn chường môn trong mắt tất cả đều là đau buồn, mạnh mẽ kìm xuống khuyên giải an ủi tôi: “Đường Tự, con phải nén bi thương thuận biến.”

Bốn phía mơ hồ vang lên tiếng nức nở, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Tôi trước mắt từng đợt biến thành màu đen, thân thể mềm nhũn ngã xuống. Tựa hồ có người từ trong lòng tôi đón nhận Tiểu Tiểu, tôi giống choáng váng hoàn toàn, toàn bộ không có phản ứng.

Trong khoảng hoảng hốt, tôi nghe thấy tiếng gào khóc của Thường Dữ.

Một tiếng một tiếng, xé rách tâm phế.

Khóc cái gì khóc, Mạc Phi lại không chết, cậu ta khóc cái gì.

Tôi lao đảo đến bên Mạc Phi, quỳ xuống, ngón tay run rẩy xoa khuôn mặt tuấn tú kia, miệng thì thào nói: “Mạc Phi, chàng tỉnh tỉnh nha. Chàng nghe kìa, Tiểu Tiểu ở khóc. . . . .”

Không có đáp lại, tôi gọi một lần, nói một lần không ngừng..

Ngón tay dừng ở trên ngực chàng, nhất thời, tôi mừng rỡ như điên gào to với mọi người ở chung quanh: “Các người sờ sờ! Mau tới sờ sờ! Mạc Phi không có việc gì, ngực chàng vẫn ấm, là ấm đó” Tôi nhào tới gắt gao ôm Tô Mạc Phi vào trong lòng, ra sức giữ lại một tia ấm áp không muốn nó mất đi.

Mạc Phi của tôi, chỉ là đang ngủ. Chàng lập tức sẽ tỉnh lại. Bởi vì tôi cùng Tiểu Tiểu vẫn đều đang chờ chàng. . . . .

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Sự Phụ Tôi

Tôi quỳ dưới mặt đất, nhìn thấy bóng người lúc ẩn lúc hiện, toàn bộ không có tri giác.

Tiểu Tiểu hình như đã biết cái gì, khóc liên tục không ngừng, tôi ôm lấy nó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nó, nghĩ muốn nói với nó, đừng khóc, đừng đánh thức cha, chàng ấy ngủ đủ sẽ thức dậy.....

Nhưng mà tôi một chữ cũng không nói ra được, một giọt nước mắt cũng không chảy xuống.

Đã không còn, đã không còn.

Chàng thanh niên đỏ mặt tặng cho tôi mặt nạ con mèo nhỏ, người bao dung tôi, yêu quý tôi, sẽ cùng tôi tuân thủ cả đời là chàng, không còn nữa rồi .

Thường Dữ ở bên cạnh không ngừng gào thét kêu to, khóc mắng một tên người, Lâu Tập Nguyệt.

La Thanh báo với Thanh Viễn chưởng môn, Mạc Phi là vì cứu anh ta, bị Thiên Nhất giáo hại chết. Anh ta giải thích với tôi, thề nhất định sẽ thay Mạc Phi báo thù. Tôi chỉ ngây ngô nhìn anh ta, chẳng còn sức nói chuyện.

Toàn bộ nước mắt cùng bi thương, giống như đã theo Mạc Phi ra đi, chỉ còn lại có một mình tôi là cái xác không hồn ở trên đời này.

Lúc bọn họ ôm Mạc Phi vào quan tài, trước mắt tôi tối sầm ngất đi.

Trong giấc mộng thật dài, Mạc Phi cười cười đẩy cửa ra đi đến, nói với tôi: “Tiểu Tự, ta đã trở về”, sau đó hân ôm lấy Tiểu Tiểu trêu chọc nó: “Tiểu Tiểu, cười với cha một cái “

Tôi ở trong khoảnh khắc này, hạnh phúc mà khóc rơi nước mắt

Sau khi mê man suốt một ngày một đêm, lúc tôi tỉnh lại, bọn người La Thanh đã bố trí linh đường xong xuôi. Tôi thay đồ tang, về mặt đờ dẫn quỳ gối giữ bên linh cữu, bên tai có người gọi tôi mấy lần, tôi mới chuyển mắt nhìn sang.

Tâm mắt lắc lư mãi một lúc lâu sau, mới thấy rõ ràng mặt người kia, tôi còn hiểu lẽ nghĩa, ngẩng đầu giọng nói khàn khàn: “Đa tạ Đông Vương gia đến điều niệm vong phu.”

Đông Tử Hên thở dài, sắc mặt ngưng trọng nói: “Ô phu nhân, xin nén bi thương.” Nói xong bỗng nhiên, “Có chuyện, đáng lẽ bây giờ không nên nhắc, nhưng mà bốn vương sợ người nọ chống đỡ không được bao lâu.” Đông Tử Hiên nhìn tôi nói: “Ô phu nhân còn nhớ rõ Diệp Linh người này chăng.” Tôi đáp: “Nhớ rõ.” Đông Tử Hiên nói: “Bốn vương chịu sự nhờ vả của Lục gia bảo, ngày gần đây hiệp trợ bọn họ cứu ra Diệp cô nương. Chỉ tiếc nha. . . . .ôi” Nhú mi thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Diệp cô nương trước khi chết muốn gặp lại Ô phu nhân một lần, nói nàng có chuyện muốn nói, nàng muốn tự mình nói với phu nhân”

Tôi lắc đầu, “Không cần.” Tôi cùng Diệp Linh trong lúc đó không còn gì để nói.

“Ô phu nhân vẫn là đi gặp đi, bốn vương đã đem người tới rồi.” Đông Tử Hiên rất tùy ý nói: “Có lẽ chuyện này, có can hệ tới Ô thiếu hiệp thì sao?”

***

Tôi đẩy ra cánh cửa phòng đóng chặt, nghênh diện đánh tới là mùi hôi thối bốc lên cuồn cuộn khiến dạ dày khó chịu. Tôi kiềm chế cảm giác muốn buồn nôn, từng bước đi tới người nọ đang nằm trên giường.

“Người. . . . . đến đây.”

Người nọ ở trên giường xoay mặt nhìn về phía tôi, tôi hoảng sợ dừng lại bước chân.

Đó còn là mặt người sao?

Vết sẹo giăng khắp nơi tựa như những con rết bò trên mặt nàng ta, ngũ quan bóp méo, chẳng còn thấy dáng vẻ ban đầu.

Người nọ nhếch miệng, dường như cười cười với tôi: “Dọa người không? Đều là Lâu Tập Nguyệt khiến người ta làm. Còn có hai chân của ta. . . . .” Tôi nhìn hướng nàng chỉ nửa người trống rỗng, che miệng lại mới không kinh sợ hét ra tiếng.

“Vì cái gì? Hả. . . . .”

“Hả thù ta hại chết con của các người, nhưng lại không thể giết ta, chỉ có thể tra tấn ta như vậy.” Diệp Linh ho khan dữ dội, từ trong cổ họng ho ra máu lại mạnh mẽ nuốt xuống, thống khổ thở hào hển nói: “Dù sao chúng ta chính là chịu đựng. Ta chịu đựng nhìn hả chết thế nào, hả chịu đựng... . . . . .” Diệp Linh lời nói bỗng nhiên dừng, đầy hàm ý nhìn về phía tôi.

Cũng chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, vẫn còn láng máng sót lại bóng dáng đôi mắt linh động khiến cho người ta kinh diễm

“Đường Tự, Lâu Tập Nguyệt hoàn toàn không trúng độc tình cổ.”

Trong đầu tôi nổ ầm một tiếng, một tiếng sấm rền nổ vang.

“Người, người lại gạt ta.” giọng nói run rẩy không ngờ.

“Ta không có lừa người.” Diệp Linh nhìn về phía trước, ánh mắt không biết xuyên thấu tới nhìn thấy cái gì, chậm rãi nhu hòa xuống: “Ta đem độc tình cổ dùng trên người Triển Bằng. Đường Tự, người có biết ta vì sao phải đào hôn không? Ta chịu không nổi Triển Bằng là bởi vì chịu cổ độc mới yêu thương ta. Khi hạ cổ ta nghĩ đến, chỉ cần có thể được có được yêu thương từ hắn, ta cái gì cũng không để ý. Nhưng sau đó, khi Triển Bằng thật sự ‘ yêu ’ ta, ta mới nhận ra, ta đón nhận không được. Ta yêu Triển Bằng suốt mười năm. Vì hắn, ta làm phản đồ Da Ma tộc, làm hại cha buồn bực mà chết. Nhưng đến cuối cùng, ta lại ngay cả một tấm thật tình của hắn cũng không chiếm được. . . . .”

Nước mắt ồ ồ trào ra từ hốc mắt của nàng, Diệp Linh dừng hồi lâu, cảm xúc hình như ổn định, nhìn về phía ta nói tiếp: “Ta lúc trước khi ta đem độc tình cổ trộm được dùng đến trên người Triển Bằng, vẫn là có chút nghĩ mà sợ. Sợ bị Lâu Tập Nguyệt phát giác, hắn không thể yêu thương ai, khi đó hắn tuyệt đối sẽ tra xuống biết ta động tay động chân. Mãi đến khi, Lâu Tập Nguyệt đem người đưa đến nơi của ta, ta mới an tâm. Hắn Lâu Tập Nguyệt cũng sẽ luyến tiếc. Luyến tiếc nhìn người đau, hắn đành phải mỗi ngày đợi người đau ngắt xiù rồi, mới vào nhà xem người. Thậm chí, ta nói giải Tam Sinh hoa muốn dùng máu từ ngực người yêu làm thuốc dẫn, hắn cũng tình nguyện để cho ta tới lấy.”

Tôi đột nhiên nhớ ra trong kí ức xa xăm có một cảnh: Lờ mờ trong rừng trúc, một đôi nam nữ ôm nhau cùng một chỗ, đàn ông quần áo cởi nữa, cô gái dán chặt vào vị trí nơi trái tim hắn ....

Tôi che miệng lại, không cho bản thân mình phát ra âm thanh gì.

“Ta vốn dĩ tính cả đời cũng không nói cho hắn biết chân tướng. Hắn nếu thực yêu người như vậy, tất nhiên không ra tay giết người được. Nếu hắn thực ra tay, độc tình cổ đối với hắn mà nói cũng không cần giải. Nhưng

hắn phạt roi làm nhục nhã Triển Bằng, ta có thể nào không trả thù? Ngày đó ta đi Thiên Nhất giáo tìm hắn, nói cho hắn, hắn không có trúng độc tình cổ. Ha ha a, người không biết về mặt Lâu Tập Nguyệt khi đó, có bao nhiêu khiếp sợ, bối rối bao nhiêu. Sau đó, hắn liền lao ra, đi về người một chường.” Diệp Linh giọng nói có chút hòa hoãn “Nhưng mà cuối cùng, hắn vẫn là cứu người.”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa. . . . .” Tôi loạng choạng, xoay người muốn đi ra ngoài

“Đường Tự, người không muốn biết, Lâu Tập Nguyệt vì sao thả người đi sao?”

Bước chân của tôi bỗng dừng lại.

“Bởi vì hắn không có giết người, tẩu hỏa nhập ma, sống không lâu. Hắn không thể không buông tay.”

Trái tim tôi bị bóp mạnh một chút.

“Hắn giữ ta ở lại, chính là vì ức chế Thiên Nhất thần công phản phệ. Hắn lần đầu tiên phát bệnh, là lần người đâm hắn bị thương mang đi Tô Mạc Phi, cho nên hắn không có cách nào khác ra tay ngăn người lại. Rồi sau đó tình hình của hắn càng ngày càng trở nên không xong, chỉ có thể ỷ vào thuốc của ta mới dễ chịu một chút. Tính tình hắn càng ngày càng trở nên hỉ nộ vô thường, có khi chính bản thân hắn cũng không thể khống chế. Vốn dĩ cứ như vậy đi xuống, cũng có thể sống được ba đến năm năm. Nhưng ai ngờ, sau khi hắn đi ngăn cản người cùng Tô Mạc Phi thành thân về, đột nhiên muốn ta dùng các loại cổ độc giúp hắn chống đỡ thân thể, Lâu Tập Nguyệt cũng là một kỳ tài, cho dù như vậy còn luyện thành Thiên Nhất thần công. Nhưng, thân thể cũng thành ‘đầu hết đèn tắt’ rồi”

Diệp Linh khước miệng vênh lên thành độ cong, quý dị khiến cho người ta sờn cả gai ốc, “Ta tất nhiên không vui ý khi hắn cứ như vậy mà chết. Khi

phản phệ loại này đau đớn bao nhiêu, giống như lột da rút gân, lẳng trì ngàn đao. Triển Bằng chỉ bị một lần, hãn Lâu Tập Nguyệt chỉ cần còn sống, mỗi ngày đều phải chịu tội. Ta dùng hết thảy biện pháp giữ mệnh cho hãn, ước gì hãn sống trăm tuổi mới tốt. Còn có người Đường Tự, hãn không muốn người biết mấy thứ này đó, thà chết cũng không muốn sự thông cảm của người, sợ người khinh thường hãn. Ta lại càng muốn nói, càng muốn nói! Ta muốn cho hãn chết không nhắm mắt! Ha ha ha. . . . .”

Tôi nghiêng ngả lão đảo từ trong phòng chạy trốn ra ngoài, bên tai tràn đầy tiếng cười thê lương điên cuồng phía sau, còn có một câu hô hoán cuối cùng:

“Người biết không, Đường Tự. Lâu Tập Nguyệt mỗi lần đau đến độ chết không muốn sống, miệng một lần gọi đều là tên của người . . . . . Khi đó người lại ở đâu?”

. . . . . Khi đó người lại ở đâu?

Tôi ở ngoài cánh cửa bỗng nhiên vấp chân, ngã quỵ trên mặt đất, đầu gối đau đớn. Hoảng hốt có người lại đây đỡ tôi, bị tôi đẩy ra. Tôi vịn vào khung cửa tự mình đứng lên, thất hồn lạc phách từng bước một đi đến trước linh cửu của Tô Mạc Phi quỳ gối xuống.

Cả người lạnh run.

Nước mắt chảy đầy mặt, tôi không lau, để mặc nó không ngừng rơi.

Tôi nên làm như thế nào? Nên hận Lâu Tập Nguyệt hại Mạc Phi không? Nên đi trả thù không? Nên trở về tìm không?

Mạc Phi, Mạc Phi, xin chàng nói cho thiệp biết. . . . .

Tựa hồ qua đã lâu đã lâu, người chung quanh đều cũng lui xuống. Đèn chong lay động, lại chiếu không hết bóng đêm đen.

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng thét chói tai: “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu không thấy nữa rồi!”

Tôi rồi đột nhiên ngẩng đầu, giãy dụa đứng lên bắt lấy người nọ: “Người nói cái gì?” Người nọ sắc mặt tái nhợt đáp lời tôi: “Nhị tẩu, đệ chỉ là đi ra ngoài trong chốc lát, trở lại sẽ không thấy Tiểu Tiểu nữa”

Thanh Viễn chưởng môn bước tới gần, “Đại khái bao lâu rồi?”

“Một nén nhang.”

“Được” Thanh Viễn chưởng môn ánh mắt đảo qua, đối với các đệ tử ở đây trầm giọng nói: “Cho dù Tử Thần phái khuynh tảo, cũng phải mang con của Mạc Phi về”

***

Trải qua một phen tra xét cẩn thận Tử Thần phái, vẫn không có manh mối. Đồng Tử Hiên bỗng nhiên tới gặp Thanh Viễn chưởng môn nói, thuộc hạ gã vào đêm hôm đó nhìn thấy dáng vẻ mấy người khả nghi, hình như khi rời đi còn ôm theo đứa trẻ mới sinh

Thanh Viễn chưởng môn vội gọi cho người đuổi theo, thế nhưng thật sự tìm hiểu đến một ít tin tức. Tôi nhất thời ngồi không yên, xin cầu chưởng môn để cho tôi cũng đi. Trước khi rời đi, tôi ở linh đường Mạc Phi quỳ xuống, cầu cho chàng phù hộ Tiểu Tiểu bình an. Rồi sau đó, không do dự theo vài đệ tử Tử Thần phái xuống núi..

Đuổi theo một đoạn đường, tôi phát hiện những người đó mang theo Tiểu Tiểu, đi thẳng về phía Minh Chủ Lâm, trong lòng khẩn trương lo lắng. Minh Chủ Lâm thế cục hiện giờ, dĩ nhiên hết sức căng thẳng.

Thiên Nhất giáo mấy ngàn giáo chúng tụ tập ở ngoài bìa rừng Minh Chủ, Thiết Trường Thủy ra lệnh, nếu có đồ đệ Tử Thần phái đến hỗ trợ võ

lâm tranh đấu đều đến hỗ trợ, hưởng chi cách danh môn chính phái khác.

Trận này chính hai bên tà chính đại chiến, nổi lên suốt tám năm, ai đều muốn trận này đem đối phương tiêu diệt.

Tôi không biết những người đó mang Tiểu Tiểu đi Minh Chủ Lâm làm vì cái gì, nhưng là trong lòng tôi thực sự có một dự cảm không tốt, càng đến gần Minh Chủ Lâm, cảm giác này càng mãnh liệt

Mà khi tôi chạy tới Minh Chủ Lâm, thấy ở đó phát sinh một màn, ngay cả tim tôi cũng ngừng đập.

Có một người, đem Tiểu Tiểu trong tã lót đưa cho Lâu Tập Nguyệt.

“Là Tiểu Tiểu!”

Thường Dữ bên cạnh kinh hô, rút kiếm muốn xông lên, bị đồng môn bên cạnh kéo lại trách mắng: “Thường Dữ! Người điên rồi sao?! Người là đối thủ Thiên Nhất giáo?? Đi gặp Thiết minh chủ trước rồi nói sau.” Nói xong giữ chặt tôi cùng Thường Dữ, hướng về phía Thiết Trường Thủy chiếm cứ chạy tới.

Tôi quay đầu lại nhìn về phía Lâu Tập Nguyệt, vùng sức giãy dụa tránh khỏi buộc của gã, bỏ mặc tiếng kinh hô ở sau người chạy về phía hăn..

Nếu Lâu Tập Nguyệt nghĩ đến Tiểu Tiểu là con của tôi cùng Mạc Phi, hăn sẽ như thế nào đối với nó??

Tôi không dám tưởng tượng, may may cũng không dám.

Tôi thi triển khai khinh công, bay vút đến bên người hăn, đang muốn mở miệng gọi hăn: “Lâu. . . . .” Phía sau lưng bỗng nhiên tê rần. Thân mình đứng cứng, không bao giờ ... nữa động được một chút.

“Ô phu nhân, chuyện gì mà phải gấp như vậy” Một tiếng nói hoa lệ thản nhiên vang lên sau người tôi

“Đổng Vương gia, người làm cái gì vậy?” Tôi lạnh giọng hỏi, ánh mắt cứ nhìn thẳng vào Lâu Tập Nguyệt.

Đổng Tử Hiên cười khẽ hai tiếng, “Ô phu nhân, ta rất nhanh sẽ thả người. Sau khi Lâu Tập Nguyệt giết chết đứa nhỏ kia.”

Lòng tôi co rút thành một cục, tiếng nói run rẩy nói: “Vì sao? Người cùng Tử Thần phái không. . . . .”

“Ô phu nhân, người còn nhớ rõ mọi mọi gốc của ta không?” Đổng Tử Hiên điểm trúng của á huyết tôi, cắt ngang lời tôi nói, “Từ nhỏ đến lớn, ta thương yêu nhất, chính là mọi mọi này. Nàng vì một Lâu Tập Nguyệt, phản nhà trốn đi. Cuối cùng, Lâu Tập Nguyệt thế nhưng giết nàng.”

Đổng Tử Hiên giọng nói rất bình tĩnh, nhưng đối với tôi có thể nghe thấy rõ trong đó có ý phẫn hận mãnh liệt. Gã ta dừng một chút, rồi nói tiếp: “Hôm nay, ta phải để người tới nhìn xem, khi hãn tự tay giết chết cốt nhục của mình, sau nói rõ chân tướng với hãn. Người nói, hãn có điên hay không?”

Trước mắt tôi trời đất xoay chuyển, cơ hồ thấy không rõ Lâu Tập Nguyệt xa xa.

Lâu Tập Nguyệt từ khi tiếp nhận Tiểu Tiểu, liền cúi đầu yên lặng nhìn nó, thân hình cao lớn không nhúc nhích chút nào

Không được, không được thương tổn nó. Nó là cốt nhục tình thân của người đó..

Tôi gào thét ở trong lòng, đáng tiếc Lâu Tập Nguyệt nghe không thấy.

Đột nhiên, từ trong đám người kia có mấy bóng áo màu xanh, nhanh như gió tấp huy kiếm hướng về Lô Tập Nguyệt. Thiên Nhất giáo mấy người lướt trên, cùng người tới triển đấu cùng một chỗ.

Lô Tập Nguyệt thân cao lớn đứng sững, bình tĩnh nhìn thấy Thường Dữ cùng đám người liều mạng ẩu đả. Thường Dữ quay đầu chạm vào ánh mắt mắt, ánh mắt đỏ rực hô to: “Ma đầu! Thả con nhị sư huynh ra!”

Lô Tập Nguyệt bỗng nhiên mở miệng, giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Đem mạng Đường Tự cùng đứa nhỏ này cho ta, ta thề, vĩnh viễn không động người Tử Thần phái.”

“Phi!” Thường Dữ mắng: “Trừ phi đệ tử Tử Thần phái đều chết hết, bằng không người đừng hòng thương tổn nhị tẩu cùng Tiểu Tiểu!”

Nước mắt từ hai má chảy dài xuống.

Lô Tập Nguyệt không thềm nhắc lại, chuyển mắt cẩn thận nhìn Tiểu Tiểu trong khuỷa tay, bỗng nhiên, thôi ảo giác thấy hân mỉm cười. Rồi sau đó, hân gọi Triệu Đan đến thì thầm nói vài câu, Triệu Đan nghe xong quỳ gối cúi đầu, đứng dậy sau đó rời khỏi.

Lúc này, Lô Tập Nguyệt bỗng nhiên nâng lên mắt, giống như lòng có linh cơ, ánh mắt trong sáng lướt qua mọi người dừng ở trên người tôi.

Mắt tựa như sao dày đặc, nhu hòa tựa nước mùa xuân.

Rất nhiều qua lại, bỗng nhiên xẹt qua trong óc. Trong chớp mắt, cả trái tim tôi đều bị trói chặt.

Trơ mắt nhìn thấy hân nâng lên tay, vung lên hạ xuống

“Giết.”

Một chữ này, ngày hôm nay vĩnh viễn ghi vào võ lâm sách sử.

Đó là một hồi giết chóc đẫm máu, tiến hành một ngày một đêm, máu chảy thành sông, thi thể khắp nơi. Chính tà hai phái đều tổn thất thảm thiết, gặp nhau chém giết, cơ hồ là toàn quân bị diệt.

Cho dù ở hơn mười năm sau bàn luận lại, vẫn khiến cho cả võ lâm đều kinh hồn bạt vía.

Tôi nhìn Huyền Tuyết kiểm lần lượt ăn no đủ máu tươi đối thủ, không lưu tình chút nào chém giết, sau đó máu phun trào ở không trung.

Lâu Tập Nguyệt tay trái ôm Tiểu Tiểu, cứ như vậy mặt không chút thay đổi mà giết chóc, giống như Tu La trong địa ngục lửa cháy, cắn nuốt tất cả sinh mệnh chung quanh.

Người Tử Thần phái thấy tôi, vội vàng lui về bảo vệ cho tôi. Tôi nhìn Lâu Tập Nguyệt như vậy, thế nhưng không bước chân ra được.

Đừng giết, đủ rồi, đừng giết nữa. . . . .

Không biết là từ đâu tôi có khí sức, tôi nhảy người lên phi về phía hăn, hô lớn: “Lâu Tập Nguyệt!”

Lâu Tập Nguyệt xoay người nhìn về phía tôi, đôi mắt thốt nhiên sáng ngời.

Tôi bổ nhào vào trước mặt hăn, hỏi: “Người hãy trả lời ta một câu, Tô Mạc Phi là người làm hại phải không?”

Lâu Tập Nguyệt nhìn thấy tôi, không có trả lời, bỗng nhiên giơ tay, giơ Tiểu Tiểu trong tay lên cao.

“Không được –!”

Ý thức được ý đồ của hăn, tôi huy kiếm đâm muốn cản trở hăn lại, khoảng khắc khi lại gần hăn, cổ tay bỗng nhiên bị túm chặt, kéo về phía

trước, chớp mắt tiếp theo—

“Phập. . . . .”

Lưỡi kiếm sắc bén đâm vào da thịt

Cả thế giới, trong phút chốc hoàn toàn yên lặng .

Trong tai không nghe thấy thanh âm gì nữa, không dám tin cúi đầu, ánh mắt lại bị một bàn tay che đậy.

“Đừng nhìn, Tiểu Tự. . . . . Không nên nhìn.”

Lâu Tập Nguyệt kéo lấy bả vai tôi, đem tôi ôm vào trong lòng, cười nhẹ nói: “Nơi này vẫn rất đau, hiện tại ôm Tiểu Tự sẽ không đau” Theo nói chuyện, một ngụm máu nóng bỗng nôn ra từ miệng hắn

Cả người tôi cứng cứng như đá.

Lâu Tập Nguyệt một tay ôm lấy Tiểu Tiểu, đem hai chúng ta đều ôm vào trong ngực, giọng điệu thật vui vẻ: “Tiểu Tự, đôi mắt con lớn lên giống nàng, miệng giống ta. . . . .” Nói xong, thân thể mạnh lay động một chút, thoát lực đi xuống thật. Tôi cống quít ôm lấy hắn, không cho hắn ngã xuống đi. Trong cổ họng giống như nhét cái gì, một âm đều nói không được, chỉ biết là gắt gao ôm chặt hắn.

Hắn là Lâu Tập Nguyệt, là sư phụ của tôi, là người cường đại nhất trên đời này.

Hắn sẽ không ngã xuống, vĩnh viễn sẽ không đâu

Lâu Tập Nguyệt ôm chặt tôi thở gấp, mỗi lần mở miệng, còn có càng nhiều máu tươi từ trong miệng hắn dừng mãnh trào ra, ướt sũng quần áo tôi, thấm vào da thịt xương tủy tôi. Hắn lại thoáng như chưa hề phát giác thấp giọng nói chuyện: “Hôm nay một trận chiến, trừ bỏ Tử Thần phái,

toàn bộ chết vô số. Đủ để cho Tử Thần ở sau này hai mươi năm, độc bá võ lâm, không người nào dám can đảm đi chê khen thê nữ Tô đại hiệp”

“Sư, phụ. . . . .”

“Tiểu Tự”, một bàn tay run rẩy xoa khuôn mặt tôi, “Từ nay về sau, người là mẫu thân Tô Tiểu, cùng Lô Tập Nguyệt ta chẳng còn quan hệ gì cả. . . . . Giết ta, vì võ lâm lập công lớn, sau khi Tử Thần phái biết chân tướng, cũng sẽ không có làm khó dễ người.”

“Không, con không cần. . . . .”

“Tiểu Tự, nghe lời.” Lô Tập Nguyệt giọng nói càng ngày càng yếu. Thân thể hẳn rất nặng, tôi ôm không được, lập tức cùng hẳn cùng nhau gục ở trên mặt đất.

“Sư phụ, sư phụ. . . . .” Tôi khóc hô, lấy tay đi lau máu tươi hẳn nôn ra. Một người, làm sao có thể chảy nhiều máu tươi như vậy chứ?

Lô Tập Nguyệt vẫn như trước, ôn nhu nhìn tôi “Tiểu Tự còn nghi ngờ, sư phụ không?”

Tôi liều mạng lắc đầu.

Lô Tập Nguyệt cười, run rẩy vươn tay, va chạm vào trán tôi.

“Tiểu Tự ngốc... rất ngốc.”

Trước mắt, ánh sáng vỡ vụn.

Giống như lại thấy trong đám cháy cát vàng bay đầy trời, một người dắt tay của tôi, ôn nhu hỏi nói: “Người tên gì?”

“Đường Tự.” Tôi chống lại đôi mắt sáng tựa như ngọc, “Người. . . . .”

“Người nên gọi ta là cái gì?” Hãn cắt ngang lời tôi, đôi mắt cong lên, khóe mắt phượng cong cong hướng lên trên đẹp vô cùng

Tôi ngây ngô trả lời: “Lâu Tập Nguyệt. . . . .”

Hãn bấm ngón tay búng một cái lên trán tôi, phụng phịu trách cứ nói: “Ngốc, ngay cả sư phụ cũng không biết gọi”

Sư phụ. . . . .

“Tiểu Tự, ta dùng một tay đầy máu tươi, một thân giết chóc, bảo vệ hai mẹ con các người một đời bình an..”

Ta dùng một tay đầy máu tươi, một thân giết chóc, bảo vệ hai mẹ con các người một đời bình an

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Lời Cuối Sách

Khi tôi từ trong hôn mê tỉnh lại, trong đầu trống rỗng. Tiểu Tiểu nằm bên cạnh tôi, khóc rất lớn. Tôi nghiêng đầu nhìn về phía nó, sau một hồi, chống tay ngồi dậy Sư phụ!

Tôi hoảng loạn nhìn chung quanh bốn phía, làm sao còn có bóng dáng Lâu Tập Nguyệt. Tôi vội vàng xuống, bổ nhào vào cửa giật ra cửa phòng..

“Nhị tẩu!” Một đệ tử Tử Thần phái đứng cạnh cửa, lúc đầu nhìn thấy tôi xuất hiện kinh ngạc một chút, rồi lại vui vẻ nói: “Tẩu tinh rồi!” Tôi ra sức túm gã, môi run run: “Sư phụ, sư phụ ta đâu. . . . . Hắn ở đâu?” về mặt người nọ bị kiềm hãm, trả lời: “Hắn, hắn bị người mang đi . . . . . Nhị tẩu!”

Tôi đẩy gã ra liều mình cất bước chạy ra bên ngoài. Mặt đất dưới chân giống như cuộn sóng cùng nhau lay động, tôi chỉ có thể vịn vào vách tường mới có thể không bị ngã xuống.

Tôi muốn đi tìm Lâu Tập Nguyệt, tìm được hắn, tìm được hắn. . . . .

Trong đầu chỉ có một ý niệm này.

Tìm được hắn, còn những chuyện khác tôi không quan tâm..

“Tẩu muốn tới chỗ nào hả?” Một thân ảnh màu xanh chặn đường đi của tôi, lộ giọng chất vấn nói. Tầm mắt tôi lay động nhìn không rõ, không biết là ai, chỉ dùng tay đẩy người đó ra: “Tránh ra, ta muốn đi tìm. . . . .”

“Lâu Tập Nguyệt đã chết rồi.”

Một câu nói tựa như sấm sét giữa trời quang, toàn thân tôi cứng đờ.

Người nọ thấy tôi không có đáp lại, vừa vắn lặp lại một lần: “Nhị tẩu, hẳn đã chết. . . . .”

“Người nói bậy!” Tôi xé giọng cắt ngang lời cậu ta, hai tay gắt gao che cái lỗ tai, giống như điên rồi bàn găm rú: “Người nói bậy, sư phụ sẽ không chết, hẳn sẽ không, sẽ không. . . . .” Tôi dựa lưng vào vách tường trượt người ngồi xuống, tầm nhìn chỉ là ống tay áo đầy máu. Thân thể giống bị đục khoét mất khoảng không, trái tim cũng chẳng còn cảm giác.

“Nhị tẩu, Tiểu Tiểu đang khóc.” cậu ta đứng bên cạnh nói. Một lát sau, một người ôm Tiểu Tiểu bỏ vào lòng tôi. Tôi giống như mất đi linh hồn, ngây ngốc nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu, nước mắt không tiếng động cứ thế mà chảy xuống.

. . . . .”Tiểu Tự, đôi mắt của con giống người, miệng giống ta. . . . .”

Tôi “A!” một tiếng kêu thảm thiết, cúi người ôm chặt Tiểu Tiểu, nước mắt chảy mãnh liệt giống như cả đời đều chảy về một khắc này.

Sư phụ đã chết. Ở trong lòng tôi, ôm tôi cùng Tiểu Tiểu, đã chết.

Trên đời này tôi không còn sư phụ nữa. Con tôi sẽ gọi là Tô Tiểu, nó vĩnh viễn không biết cha nó vì nó làm cái gì...

Vài ngày sau đó, tôi suốt ngày đần độn. Khi ngoài việc ôm lấy Tiểu Tiểu, tôi cả người vẫn không nhúc nhích ngồi yên một chỗ. Trở lại Tử Thần phái, là bốn ngày sau chuyện đó. Ngay sau đó, đó là hạ táng Mạc Phi.

Sau đó nhớ lại đoạn thời gian này, tôi đều kinh ngạc bản thân mình sao có thể sống qua nổi.

Mạc Phi an táng ở phía sau núi Tử Thần Phong. Sau khi chôn cất an táng xong mọi người đều quay về, tôi một mình ngồi trước mộ bia không có đứng dậy. Tôi có rất nhiều điều muốn nói với Mạc Phi, nhưng trong lòng chưa sót nói không nên lời nào.

Sau một hồi, một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên phía sau tôi, sau có một người túm mạnh tôi lên.”Nhị tẩu! Theo tôi đến đại điện đi!” Thường Cùng ánh mắt bối rối lôi kéo tôi chạy về, sau đó cái gì cũng chưa nói. Tôi cùng cậu ta khi tới đại điện, Thanh Viễn chường môn bảo tôi đến bên người ông, sau đó chỉ vào La Thanh quỳ gối phía dưới, tràn đầy cực kỳ bi ai nói: “Đường Tự, lão phu thực xin lỗi một nhà các con, dạy dỗ ra nghiệt đồ như thế!”

Tôi ngờ ngàng nhìn ông, không biết đã xảy ra cái gì. Thanh Viễn nhìn tôi, thở sâu nói tiếp: “Mới vừa rồi ở trong phòng La Thanh, bọn họ tìm được cái này” Ông ta đưa cái hộp nhỏ trong tay cho tôi. Trong lòng tôi nhảy dựng, run rẩy đón nhận mở nắp, hô hấp bỗng nhiên dừng lại.

Thanh Viễn lớn tiếng hỏi La Thanh nói: “Nghiệt đồ, ngoại trừ tư tàng [tự chiếm dụng làm của riêng] Tử Kim Hoàn, Mạc Phi thật là người làm hại phải không??!”

La Thanh như ngây dại quỳ trên mặt đất, miệng nói lời vô nghĩa : “Hắn thực ra có thể không chết.. . .” Y ngẩng phắt đầu, ánh mắt điên cuồng rất dọa người, nhìn về phía Thanh Viễn chường môn hét to: “Ai kêu người bất công như vậy ! Hắn rõ ràng đã thành gia lập thất, người lại còn muốn phải hắn kế thừa vị chường môn! Dựa vào cái gì, hắn dựa vào cái gì vào mật thất, dựa vào cái gì luyện Tử Hà bí kíp, dựa vào cái gì?! Còn có người!” La Thanh xoay mặt nhìn về phía tôi, hai mắt đỏ như máu “Người, người đi theo Lô Tập Nguyệt muốn Tam Sinh Hoa. Có Tam Sinh Hoa rồi, Tô Mạc Phi sẽ không có chuyện. Ta giấu này viên Tử Kim Hoàn này còn có tác dụng gì? Ta cố gắng lâu như vậy mà có tác dụng gì?? Hắn bệnh vừa

khỏi, cái gì hay cũng là cho hãn. Người nói, người nói hãn có nên chết hay không. . . . .”

“Đồ vô lại!” Tôi xông lên, dùng hết toàn lực đánh cho y một bạt tay, nắm lấy vạt áo y, giọng đầy căm hận nói: “Mạc Phi kính trọng người như vậy. Đại sư huynh, hãn không ngừng một lần nói với tôi, người mới là người tiếp theo kế tục chương môn. Hãn cho tới bây giờ không nghĩ tới cùng người tranh đoạt. Người vì cái gì muốn hại hãn?”

Đau lòng e rằng không thể thở.

Mạc Phi trước khi chết, tuyệt đối không thể tin được, đại sư huynh chàng kính trọng tín nhiệm hai mươi mấy năm, lại ở một khoảnh khắc trở tay huy kiếm đâm vào ngực chàng....

Chàng khi đó nhất định rất đau, nhất định rất đau. . . . .

La Thanh vẻ mặt như tro tàn, đại ra bị người kéo dẫn theo đi xuống.

Thanh Viễn chương môn cúi người xuống: “Đường Tự, lão phu rất xin lỗi. . . . .” Tôi lắc đầu cắt ngang lời nói, giọng nói trống rỗng: “Không phải lỗi của chương môn.” Nếu lúc trước tôi không có đi đoạt đóa Tam Sinh Hoa kia, không có gặp Mạc Phi, kết quả có thể sẽ không giống như bây giờ?? Tôi ngẩng đầu lên, nhìn về phía gương mặt già nua thiệt nhiều chỉ trong nháy mắt này, quỳ thẳng thân mình, đập đầu thật mạnh “Đa tạ chương môn còn cho Mạc Phi một công bằng.” Thanh Viễn chương môn vội vàng nâng tôi “Không, không phải lão phu tra ra được. Nói ra thật xấu hổ. Là sáng nay có người đem một phong thơ đưa đến tay lão phu.”

Thư? tôi nhìn lá thư chương môn Thanh Viễn đặt ở lòng bàn tay tôi, tôi kiểm không được mười ngón phát run, khi mở ra nhìn thấy chữ đầu tiên, trí nhớ tôi bỗng loé lên một ánh sáng trắng —

Là chữ viết của Triệu Đan.

Tôi dùng sức che miệng lại không cho bản thân mình khóc. Khi đó Lâu Tập Nguyệt đối với Triệu Đan nói này đó, chính là cái này sao? Hẳn làm sao biết? còn có thể để con ruột mình nhìn kẻ giết cha mình làm người thân chứ.

Nếu là như thế này, sự phụ có thể hay không, hẳn có thể hay không. . . . Đáy lòng rung động không thôi. Tôi nắm chặt thư lại khấu đầu với Thanh Viễn chường môn, nói: “Cầu chường môn để cho con xuống núi.” Tôi muốn đi tìm hẳn. Tôi không tin, không tin Lâu Tập Nguyệt cứ như vậy đã chết.

Tôi qua về phòng liếc mắt nhìn con, khi đẩy cửa ra, bất ngờ nhìn thấy Hồng Diệp đứng ở trong phòng ôm lấy Tiểu Tiểu. Không đợi mở miệng, Hồng Diệp nói trước: “Người muốn đi tìm Lâu Tập Nguyệt?” Tôi gật đầu. Dù là chỉ có một tia hy vọng, tôi cũng sẽ đi tìm, chân trời góc biển, tuyệt không buông tha cho.

Hồng Diệp nhìn tôi, ánh mắt run kịch liệt: “Người đừng hòng mang Tiểu Tiểu đi.” bà liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái, “Nó là con Mạc Phi, cả đời đều họ Tô.” Tôi trả lời: “Vấn bối sẽ không cho Tiểu Tiểu biết, cha ruột là ai” Lâu Tập Nguyệt khi đó đã tự miệng đồng ý, đưa bé gọi Tô Tiểu.”Nhưng người muốn bỏ nó, đi tìm người kia!” Hồng Diệp mở to hai mắt nhìn chăm chăm tôi, ngay cả sợi tóc trắng như tuyết ở trước ngực cũng phát run: “Đường Tự, người nếu lựa chọn đi tìm hẳn, ta liền mang Tiểu Tiểu đi.”

Ngực như đi đâm thật mạnh, đau đến độ tôi dùng sức nắm lấy vạt áo mới có thể thở nổi. Không, tôi không thể để cho Tiểu Tiểu bị mang đi. . . .

“Người đưa Tiểu Tiểu, cho con” Tôi vươn tay về phía bà, bị Hồng Diệp tránh đi. Bà ta đứng ở cửa, vồ nhẹ sau lưng Tiểu Tiểu nói với tôi: “Đường Tự, người lựa chọn đi.”

Lựa chọn, lại là lựa chọn. . . . .

Tôi nhắm mắt lại, hít thở không thông cảm áp bức đè lên ngực. Sau một hồi, tôi mở mắt ra nhìn phía Hồng Diệp, nhẹ nhàng nói: “Xin người về sau nói với Tiểu Tiểu, cha nó là người tốt nhất trên đời. Mẹ nó là người không có phúc, lần đầu tiên lựa chọn, không phải hần.” Nói xong, tôi lao ra khỏi phòng.

Tôi từ mười năm trước, cũng đã làm lựa chọn. Sai liền sai ở chỗ tôi không có kiên định. Chính là về sau sẽ không. Bất luận kết cục thế nào, lúc này đây, tôi tuyệt đối không nửa đường quay lại.

Trong lòng tồn tại ý nghĩ này, tôi hoàn toàn quên mọi mệt, chẳng phân biệt được ngày đêm chạy thẳng đến Thiên Nhất giáo.

Đẩy ra cánh cửa lớn, nhưng viện lớn như vậy trống vắng, không có chút xíu hơi người nào.

Tôi bất chất để ý này đó, lập tức hướng tới trong phòng Lâu Tập Nguyệt. Tim đập vô cùng nhanh, khẩn trương tới độ tay cũng đổ đầy mồ hôi. Mắt thấy càng ngày càng tới gần gian phòng, tôi gần như dùng thân thể mà phá cửa, khi giương mắt nhìn vào trong phòng, mặc dù có đoán trước, nhưng vẫn là thất vọng cả người ngã xiêu ở cửa.

Tôi chậm rãi cất bước đi vào phòng không có một bóng người. Bài trí trong phòng đều không có biến đổi, tựa như chủ nhân của nó chỉ ra ngoài một lát, chỉ một lát liền sẽ quay về. Run rẩy vươn tay sờ qua những vị trí an bài vô cùng quen thuộc, tôi muốn tìm trên chúng nó một ít hơi thở của Lâu Tập Nguyệt.

Tôi không thể bỏ qua. Ngẫm lại cũng là, sự phụ người thông minh như vậy, làm sao có thể vẫn ở chỗ này. Hần nhất định tìm một nơi an toàn nào đó, nhất định là thế.

Tôi chuẩn bị rút tay về xoay người rời khỏi, ánh mắt dừng lại trên đầu giường, bên cạnh cái gối có đặt một hộp gỗ chế tác tinh xảo hấp dẫn bước chân tôi. Tim đập đột nhiên nhanh hơn, tôi đi qua ôm lấy nó, mãi một lúc sau mới mở hộp ra.

Vốn cứ nghĩ nước mắt đã khô cạn, nhưng vẫn tràn ra hốc mắt, rơi trên những thứ trong hộp.

Bên trong có một thanh Tích Lan Dao, mấy mảnh quần áo nhỏ, còn có một bộ áo trắng.

Tôi rũ bộ áo trắng, ngón tay run rẩy đến độ không được, tầm mắt là một tầng nước dày. Ống tay áo chỗ được tôi khâu còn đầu sợi chỉ trắng, mũi kim vẫn vụng về như xưa.

Tôi nức nở, cầm quần áo ôm chặt vào trong ngực, giống như muốn nó phải hoà vào trong linh hồn tôi, trong cổ họng rên rỉ kêu khóc.

Lần đầu tiên tôi động lòng, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm, lần đầu tiên hôn.... nhiều lần đầu tiên như vậy, đều cho Lâu Tập Nguyệt. Là cùng một một người, sao tôi lại đã quên này đó?? Chỉ nhớ rõ cừu hận cùng lừa dối, chỉ nhớ rõ hoài nghi cùng ngờ vực.

“Tiểu Tự, nếu có thể vĩnh viễn ôm người như vậy không buông tay, thật là tốt biết bao.”

“Tiểu Tự, ta nhớ người . . . . .”

“Nhớ kỹ này đó, Tiểu Tự, nhớ kỹ cho ta, bao gồm đau. . . . .”

“Tiểu Tự, ta ở vách núi tìm người hai ngày hai đêm . . . . .”

“Vậy về sau, sự phụ chỉ nhìn Tiểu Tự, chỉ ôm Tiểu Tự, chỉ hôn môi mỗi một mình Tiểu Tự, được không?”

“Tiểu Tự, về sau sư phụ cũng chỉ có người .”

“Nhưng mà ta thích chính là Tiểu Tự vừa ngốc lại vừa vụng về thế này...”

“Tiểu Tự, ta nguyện ý dùng hết thầy đi đổi, bình an cho hai mẹ con người”

.....

“Sư phụ, sư phụ. . . . .” Tôi ní non rơi lệ nhìn những thứ trong tay, tim như ngàn đao cắt vụn.

Ngay lúc này, cửa phòng đột nhiên mở rộng ra.

“Sư phụ!”

Tôi vội ngẩng đầu, khi thoáng nhìn người nọ xuất hiện ở cửa, tâm tình đang mừng như điên bỗng nhiên rơi xuống đáy vực.

“Người vì sao tới nơi này?”

Đổng Tử Hiên cười tôi, nói, “Cùng giống như người, đến xem có phải Lâu Tập Nguyệt chết thật không.” “Đi ra ngoài.” Tôi lạnh lùng nói, “Đừng làm ô uế sư phụ ta” Đổng Tử Hiên nghe thấy, cười ha ha: “Đường Tự, người nếu lại gọi hã là sư phụ, đã có thể không uống phí tâm tư của hã.”

Tôi sợ hãi cả kinh, trừng mắt nhìn Đổng Tử Hiên bước từng bước hướng về phía tôi, cau mày nói với tôi: “Đường Tự, đây sẽ không phải âm mưu của người cùng Lâu Tập Nguyệt chứ?” Ánh mắt gã ta nặng nề tới gần tôi, “Diệp Linh nói hã sống không lâu, hã vì tránh né kẻ thù, cùng người hợp diễn mấy thứ này.” Tôi đứng ở tại chỗ không có tránh đi, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy tức giận kia. Trong phút này, tôi thực sự mong điều gã ta nói là sự thật.

Đổng Tử Hiên đứng lại trước mặt tôi, vươn tay về phía tôi: “Người nói, nếu dùng mạng của người đến uy hiếp, hẳn có thể hay không hiện. . . . . A!” Bất ngờ không kịp phòng bị, một hòn đá đập ngay lên mu bàn tay hẳn. Đổng Tử Hiên đau nhức thở ra tiếng, che tay lùi về sau. Tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một thân ảnh đen đang chạy vào.

“Triệu Đan!” Tôi nhìn thấy người tới, kích động chạy đến bên người nó hỏi: “Sư phụ đâu? Sư phụ hẳn. . . . .” Triệu Đan liếc mắt bảo tôi chớ có lên tiếng, nó nhìn thẳng Đổng Tử Hiên nói: “Đổng Vương gia, ở đây cốc tộc Da Ma phái người đến đoạt Tam Sinh Hoa là người phải không? Còn có hại chết Bạch Khiêm, khêu khích quan hệ giữa sư phụ cùng Lục gia bảo, cũng là người? Sư phụ thả Tô Mạc Phi về Tử Thần phái nửa đường bị người chặn lại, phía sau làm chủ cũng là người??” Triệu Đan mỗi một câu nói, sắc mặt Đổng Tử Hiên thay đổi liên tục. Đến cuối cùng, Triệu Đan chậm lại giọng điệu, gằn từng tiếng rõ ràng nói: “Nếu những chuyện này đó bị Tử Thần phái cùng Lục gia bảo biết được, người nói sẽ như thế nào?”

Đổng Tử Hiên thân mình run lên, tiếng nói trầm thấp hỏi: “Việc này, là Lâu Tập Nguyệt nói cho người?” Triệu Đan chẳng nói gì, chỉ nói: “Sư phụ phân phó, nếu người sau này còn làm khó xử mẹ con Đường Tự, từng một bút số này, hẳn chắc chắn sẽ trả lại cho người gấp mười lần.”

Đổng Tử Hiên nghe vậy, ánh mắt nhìn không trung sáng ngời ngoài cửa, cười lạnh hai tiếng: “Được, tốt lắm. Thực sự chỉ có người, Lâu Tập Nguyệt.” Nói xong, phất tay áo chạy ra khỏi cửa phòng, ngay cả vài tên thị vệ bị Triệu Đan chế trụ cũng chẳng thêm bận tâm.

Tôi vội vàng hỏi lại: “Triệu Đan, người nói cho ta biết. Sư phụ đâu?”

Triệu Đan nhìn về phía tôi, lạnh lùng trên mặt xưa nay cũng chẳng dao động, mở miệng nói: “Đường Tự, sư phụ dặn ta nói với người, người không cần áy náy. Cho dù không có một kiếm đó, hẳn cũng chẳng còn thời gian.”

Trong đầu tôi âm vang một tiếng, thân thể loạng choạng cơ hồ đứng thẳng không được, “Không, sư phụ sẽ không chết” Tôi bắt lấy quần áo Triệu Đan, “Người dẫn ta đi gặp hắn.” Triệu Đan gỡ tay tôi ra rút ống tay áo về “Ta có thể mang người đi bái tế hắn.”

Một câu, khiến cho thế giới lung lay sập đổ, nháy mắt sụp đổ.

Cả gian phòng trời đất quay cuồng. Trước mắt tôi từng trận biến thành màu đen, bỗng chốc hôn mê bất tỉnh.

Triệu Đan đứng ở một bên chờ tôi tỉnh lại, nói với tôi. Thực ra Lâu Tập Nguyệt sớm đã vứt bỏ luyện Thiên Nhất thần công. Lá thư ấy, hẳn thay Lâu Tập Nguyệt đưa đến Cô Tuyết Phong, lại bị tôi đánh rơi vào trong tuyết, trong lá thư đó đã viết rõ ràng, làm ‘quà sinh nhật’ cho tôi.

Tôi không có thể nhìn thấy.

Tôi sau cùng, không có đi theo Triệu Đan. Tôi đến Cô Tuyết Phong, ở trước cửa Hồng Diệp quỳ một ngày một đêm, cầu bà đem Tiểu Tiểu trả lại cho tôi. Tôi mang theo Tiểu Tiểu trở lại Tử Thần phái, từ sau ngày đó, rất nhiều năm sau này, cũng chẳng còn ai ở trước mặt nhắc tới tên Lâu Tập Nguyệt.

Năm ấy, Tiểu Tiểu mười tuổi, khi Thanh Viễn chương môn hấp hối, gọi nó tới bên người, vuốt đầu nó thở dài. Ông nói với Thường Cùng, bắt cậu ta nhất định phải chăm sóc tốt cho hai mẹ con tôi, sau đó nhắm mắt ra đi.

Lại qua năm năm, Tiểu Tiểu cùng Thường Cùng đi tham gia đại hội võ lâm, khi trở về, bên cạnh có thêm một cậu thiếu niên.

Tôi mơ hồ cảm thấy, mặt mày cậu ta rất giống một người, Đồng Tử Hiên. Tôi không khỏi lo lắng, gọi cậu ta ở lại hỏi mấy câu. Cậu thiếu niên đó phe phẩy quạt giấy, phong thái phong lưu phóng khoáng, neho đôi mắt

xinh đẹp lại nói: “Bá mẫu xin yên tâm. Cháu yêu ai, nàng nhất định là phải cô gái tốt nhất thiên hạ. Ai dám nói nàng không phải chứ?”

Khí phách trong giọng nói, trái lại cực kỳ giống một người khác.

Đêm đến, tôi đang mơ mơ màng màng ngủ, Tiểu Tiểu lén lút chui vào, xoắn góc chăn của tôi lên nằm xuống, nghiêng người ôm lấy tôi nói: “Mẹ ” nó làm tôi tỉnh giấc, làm nũng nói: “Con ngủ không được.”

Tôi xoay người nhìn nó, vươn tay vén tóc nó, dịu dàng nói: “Về phòng ngủ đi. Ngày mai thanh minh, còn phải đi bái tế cha con.” Tiểu Tiểu một đầu lúi vào lòng tôi, hì hì cười nói: “Không đâu ~ con phải ngủ cùng mẹ.” Tôi bất đắc dĩ vuốt ve đầu nó, chỉ phải chiều lòng.

“Mẹ, cha con là người thế nào??” Tiểu Tiểu hỏi. Tôi vỗ nhẹ sau lưng nó, giống như trước đây dỗ nó vào giấc ngủ. rồi nói: “Cha con, là người tốt nhất trên đời. Hắn ôn hòa đứng đắn, đối xử với mọi người chân thành, đối sư môn đối với mẹ con chúng ta đều có tình có nghĩa.” Tiểu Tiểu cười khanh khách vui vẻ, cánh tay ôm tôi càng chặt: “Khó trách mẹ mỗi ngày ăn chay niệm phật, quyết định tu dưỡng, kiếp sau chắc chắn sẽ gặp lại nhau nha.”

Động tác trên tay dừng lại, sau đó nở nụ cười với Tiểu Tiểu: “Ừ, chỉ cầu kiếp sau, còn có thể gặp mặt hắn một lần.”

Tiểu Tiểu rúc vào lòng tôi, nói chuyện không bao lâu, mí mắt cũng chậm chậm nhắm lại. Tôi buông nó ra đứng dậy, thật cẩn thận đi ra ngoài phòng, che miệng ho khan mãi không dứt, trong lòng bàn tay chảy vào một mảnh ấm nóng.

Một ngày một đêm quỳ trước cửa Hồng Diệp, hàn khí xâm thể, cuối cùng chỉ có thể kéo dài tới bây giờ.

Cũng đã đủ rồi.

Tôi xoay người trở lại giường, ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Tiểu ngủ say, càng xem càng sững sờ. Dáng vẻ của nó kỳ thật rất giống người kia, chẳng qua hần hủ như chưa bao giờ cười với người ngoài, mà Tiểu Tiểu luôn đối với ai đều cười đến vô ưu vô lo, khiến cho người ta vừa nhìn thấy ngay cả tâm cũng thấy ấm áp hẳn. Cho nên mười mấy năm qua tuy là có người khả nghi, chỉ cần vừa thấy miệng Tiểu Tiểu cười, liền thấy hai người bọn họ một chút cũng không giống.

Tôi vươn tay, cách một tầng không khí hơi mỏng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, động tác mềm nhẹ giống như sợ bừng tỉnh giấc mộng trong mơ của tôi. Sau một hồi, tôi mở miệng nhẹ giọng nói: “Tiểu Tiểu, cha con hẳn không phải người tốt, hẳn không chuyện ác nào không làm, máu tanh đầy tay, là một đại ma đầu người người kiêng sợ. Nhưng mà, hẳn dùng toàn bộ tình yêu dành cho hai mẹ con chúng ta.”

Mùa xuân năm thứ hai tới vô cùng sớm.

Tiểu Tiểu cầm ghế dựa bằng mây thu xếp đặt dưới tàng cây hoa đào, hét người nọ ôm tôi đi ra. Tiểu vương gia xưa nay tôn quý ngay cả một chữ cũng không nhiều lời, nghe lời thật cẩn thận ôm tôi đặt ngồi vào trong ghế dựa.

Tiểu Tiểu giữ chặt tay của tôi nói vài câu, lôi kéo người bên cạnh đi sắc thuốc cho tôi.

Hiếm khi được yên tĩnh, tôi mở to mắt, cẩn thận quan sát cảnh xuân trước mắt. Gió nhẹ phất quá, cánh hoa như mưa, phiêu tung bay lên cao rồi rơi xuống đầy thân tôi.

Tôi nhìn thấy, bỗng nhiên ngây ngốc.

Tại nơi rục rờ diễm lệ cánh hoa bay như mưa, một bóng người vận áo xanh nhạt tuấn đạt từ xa xa nhanh nhẹn đi tới.

Áo trắng tóc đen như mực, sắc mặt tuyệt thế, mày phượng, đôi đồng tử trong suốt, nheo mắt nhìn tôi cười.

Giống như trước đây.

Hắn vươn tay về phía tôi, hắn gọi tôi: Tiểu Tự.

Tôi cười, nước mắt lại rơi xuống.

Sư phụ. . . . .

Tôi dùng hết khí lực toàn thân, run rẩy vươn tay nắm lấy, đặt tay vào lòng bàn tay hắn, được hắn nắm chặt lôi kéo, từng bước đi về phía trước.

Cho dù phía trước một mảnh đen tối, cho dù con đường phía trước che kín bụi gai, cho dù cuối cùng là đường xuống huyết trì địa ngục, tôi cũng không có sợ hãi.

Chúng tôi mười ngón giao nhau, vĩnh viễn, không rời, không buông.

HẾT

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phiên Ngoại 1: Sư Phụ & Tiểu Tự

Hôm nay là Đường Tự theo Lô Tập Nguyệt đến đại viện đó đã được bốn mươi sáu ngày, cũng là ngày sinh nhật nàng mười tuổi.

Lô Tập Nguyệt không có hỏi tới, Đường Tự cũng không dám đi nhắc.

Đêm đến, nàng nằm trên giường lạnh lẽ cầu nguyện, hy vọng sáng sớm ngày mai người đầu tiên nhìn thấy chính là sư phụ, sau đó mang theo hy vọng nhỏ nhoi này, háo hức trần trọc tới nửa đêm mới ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng thấy tai mình bỗng nhiên đau đớn, sau đó là tiếng rống to bên tai, khiến ba hồn sáu phách của nàng bị dọa bay mất.

“Quý lười, còn không dậy hả –!”

Đường Tự bỗng nhiên mở mắt, nhìn khuôn mặt thanh tú trước mắt mà ngây người.... . A, ngủ quên. . . . . nguyện vọng không thể trở thành sự thật .

Bạch Khiêm tức giận phùng má, trừng mắt nhìn nàng nói thầm quát: “Vừa nhất lại lười còn tham ăn, bộ dạng lại xấu, thật không biết công tử coi trọng người vì cái gì, đem người mang về . . . . .” Đường Tự trong lòng ức nghẹn, vẫn không hé răng ngồi dậy, phủ thêm áo khoác, mang giày, sau đó đến bên bồn nước cúi đầu rửa mặt, sau đó đi ra ngoài. Từ đầu tới cuối, đều coi Bạch Khiêm là người vô hình.

Bạch Khiêm ở sau người hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt như biết rõ mọi thứ trong lòng, híp mắt nhìn nàng nói: “Công tử sáng nay ra ngoài, không ở nhà.”

Đường Tự đang bước bỗng dừng lại. Sau một lúc lâu, bả vai đang cố gắng thẳng bỗng sụp xuống.

Bạch Khiêm đến gần nàng bên cạnh nói: “Nếu công tử không có ở đây, ta định thử nghiệm mấy món mới. Người tới giúp ta.” ngữ điệu hoàn toàn vênh váo tự đắc

Đường Tự trừng cậu ta “Dựa vào cái gì.”

Bạch Khiêm tròn mắt xoay chuyển, ý vị thâm trường nở nụ cười: “Không biết là ai, khuya khoắt chạy tới trước phòng công tử ngồi chồm hổm lén . . . . .” Đường Tự vội vàng vươn tay bịt miệng cậu ta lại, vội la lên: “Được được được, người muốn ta làm cái gì, nói đi.”

Bạch Khiêm thực hiện được gian kế, cười vô cùng to, mắt sắc nói: “Rất đơn giản. Giúp ta lấy trứng chim đi”

Lấy trứng chim?? Đường Tự lập tức há hốc mồm. Không đợi nàng phản ứng lại, Bạch Khiêm đã túm nàng chạy ra cửa.

Hai người đè nén cái giận chạy tới dưới một gốc cây to, Bạch Khiêm chỉ vào chỗ chạc cây cao rậm rạp nói “Nhìn đi, chính là nơi đó.” Đường Tự ngẩng đầu lên, thực cố sức nhìn theo phương hướng cậu ta chỉ, liền cảm thán than thở, âm thầm chặc lưỡi. Rất cao a. Nàng từ trước tới giờ chưa có leo cây a, hơi tức giận mở miệng nói với Bạch Khiêm: “Bạch Khiêm, ta sẽ không. . . . .”

“Ôi, không biết là ai, khuya khoắt chạy tới. . . . .”

“Đừng nói nữa!” Đường Tự rống giận, xắn tay áo bỏ chạy tới bên cây, ngửa đầu nhìn, không phải chỉ leo lên cây thôi sao, còn làm khó được nàng sao? Hai tay ra sức ôm lấy thân cây, tay chân đều dùng sức bám vào leo lên trên

“Chân, chân, chân của người nên dùng sức nha ~ ~ ~”

Bạch Khiêm ngu dốt.

“Này! Người không ăn cơm sao!! Tay ôm chắc chứ .”

Bạch Khiêm chó má!

“Ôi chao~ người sao vừa đi lên lại rơi xuống? Người leo nhanh đi nha!”

Bạch Khiêm chết tiệt! !

Đường Tự không thể nhịn được nữa, giống như con gấu bám vào thân cây, khó khăn quay đầu lại quát Bạch Khiêm: “Người lợi hại, người sao không tự mình leo đi!”

Bạch Khiêm con người loé sáng, cười giảo hoạt: “Tư thế này chường tai gai mắt nhiều nha, ta làm sao có thể biểu diễn được”.

Đường Tự tranh cãi vô ích, người không muốn làm, ta thì không sao sao?

Lúc này, Bạch Khiêm tiếp tục thúc giục: “Nhanh lên nhanh lên, nếu công tử trở về phát hiện người không đi luyện võ, thì người ăn nói thế nào”

Đường Tự ở trong lòng nhớ kỹ cục hện này, hung hăng liếc xéo cậu ta một cái, thở sâu tiếp theo chậm chạp leo lên trên. Thật vất vả mới leo lên tới ngọn cây. Tầm mắt Đường Tự bị lá cây che khuất hoàn toàn không thấy

tổ chim ở nơi nào, nàng cũng không dám buông lỏng tay quờ quạng lung tung, chỉ phải la lớn: “Bạch Khiêm, tổ chim ở đâu hả?”

“Ngay bên tay trái của người” giọng nói ưu tư nhàn hạ của Bạch Khiêm truyền đến.

Đường Tự thật cẩn thận vươn tay trái gạt lá cây, trên mặt bị cành lá quất vào hơi đau, nhin không được hỏi lại: “Sắp tới chưa??”

“Nhanh, tay người chỉ cần vươn ra chút nữa”

Đường Tự chỉ phải nghe theo, ngón tay xò ra sờ sàng chung quanh thăm dò vẫn không có đụng phải tổ chim, nhất thời nàng tức giận quát to “Bạch Khiêm, người không biết nói chuẩn xác chút sao, còn bao xa nữa?”

“Ba tấc.”

Một tiếng nói dễ nghe dịu dàng không nhanh không chậm vang lên. Trong khoảnh khắc này, toàn thân Đường Tự hoá đá

Nàng cứng đờ chuyển động cổ nhìn xuống, liền nhìn thấy dưới lá cây thấp thoáng một màu áo xanh nhạt, trong lòng khẽ run, cánh tay nhất thời mất lực ngã thẳng xuống!!

“A –! Sư. . . . .”

Sau tiếng nói liền chạm vào một vòng tay ấm áp, rồi bỗng nhiên mọi thứ đều nằm nghẹn lại trong cổ họng.

Đường Tự hoảng hồn không bình tĩnh mà nắm lấy vạt áo người nọ, mở to mắt nhìn người nọ thật lâu. Lâu Tập Nguyệt mỉm cười với nàng, đỡ nàng đứng xuống đất yên ổn , ánh mắt mê người cong lên “Sư phụ không ngờ Tiểu Tự thật có thể... có thể leo cây” Đường Tự sắc mặt quẩn bách có chút nóng, mặt đỏ tai đỏ ấp a ấp úng nói: “Chuyện này, con, con là. . . . .”

Lâu Tập Nguyệt cắt ngang lời nàng hỏi: “Tiểu Tự muốn cái kia?” Đường Tự sững sốt, giây lát mới phản ứng lại đây hẳn chỉ chính là tổ chim ở trên cây, chần chờ gật gật đầu.

Chớp mắt tiếp theo, chỉ thấy Lâu Tập Nguyệt đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một tiếng thanh xé không khí, rồi sau đó ống tay xoay chuyển, giống như ảo thuật trong tay bỗng nhiên xuất hiện này nọ

Đường Tự kinh ngạc mở to miệng, ngây ngô đón nhận Lâu Tập Nguyệt đưa cho gì đó, đang cầm trước ngực nói: “Cám ơn sư phụ.” Ngay vào lúc này, bỗng nhiên phát hiện trên ngón tay Lâu Tập Nguyệt có vết thương nhỏ.

“Sư phụ, người bị thương?!” Đường Tự hoảng sợ. Lâu Tập Nguyệt không bận tâm liếc mắt một cái, miệng vết thương còn đang chảy máu, khoé miệng nhướn lên nói: “Cái gọi là danh môn chính phái, cũng biết mấy thủ đoạn dùng ám khí đánh lén hạ đẳng này.” Nói mới ra khỏi miệng, bỗng nhiên cả kinh.

Đường Tự vừa thấy hẳn bị thương sắc mặt đều thay đổi, quăng tổ chim trong tay hai tay đi nâng tay Lâu Tập Nguyệt, “Sư phụ, đau không?”

Đau? Lâu Tập Nguyệt hơi hơi sững sốt. Hẳn sớm quen, hoá ra bản thân mình sẽ cảm thấy đau

Vừa muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Đường Tự cúi đầu, tiến đến dùng miệng mút đầu ngón tay của hẳn, đầu lưỡi mềm mại liếm miệng vết thương.

Máu dần dần ngừng. Lâu Tập Nguyệt cup mắt lẳng lẳng nhìn thấy nàng giống như con mèo nhỏ giúp hẳn rửa sạch miệng vết thương, không biết vì sao, hẳn thế lại không có cự tuyệt. Có lẽ là bị đôi môi kia nhẹ nhàng hấp dẫn, xúc cảm khi đầu ngón tay được mút mát, khiến cho hẳn nhất thời mất đi thần trí

Sau một lúc lâu, Đường Tự buông đầu ngón tay bị nàng liếm ướt rượt, vừa lòng ngẩng mặt cười nói: “Trước kia khi Tiểu Tự bị thương, mẹ chính là như vậy làm giúp con, làm xong thì chẳng còn thấy đau gì nữa.”

Lâu Tập Nguyệt sắc mặt nặng nề, sau đó dấu diếm dấu vết mà rút tay về, giọng cứng nói: “Tiểu Tự, hôm qua sư phụ dạy người chiêu kiếm đã luyện thành chưa?” Đường Tự sắc mặt ngượng ngập, cúi đầu cúi đầu.

“Người có biết nên làm sao không?” Cười, trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng không mang chút dịu dàng nào cả.

Đường Tự trong lòng căng thẳng mãnh liệt. Sư phụ là giận nàng sao? ! Nàng nhất thời kích động nói: “Sư phụ, Tiểu Tự biết sai rồi! Tiểu Tự không nên nhàn hạ. Con lập tức phải đi luyện!” Nói xong, đầu cũng không dám nâng lên nhanh bước chạy đi.

Lâu Tập Nguyệt đứng ở tại chỗ, nhìn thân ảnh nhỏ xinh biến mất ở ngoài rừng. Hắn cup mắt liếc nhìn đầu ngón tay mình, tươi cười trên mặt dần dần biến đi mất

Ngay tại chớp mắt khi này, hắn suýt chút nữa giết chết nàng.

Dù sao cuối cùng đều là nàng phải chết, đối hắn mà nói cần gì phải khiến cho phiền toái như vậy. Hơn nữa luyện Thiên Nhất thần công, không thể không cần nàng.

Đúng lúc này, bước chân nhẹ nhàng từ xa xa đi tới. Lâu Tập Nguyệt ngoái đầu nhìn lại, lạnh đạm nhìn người con gái tuyệt sắc đi về phía hắn, dáng người thướt tha, mặt tựa Phù Dung

Thiên hạ tuyệt sắc, không gì hơn cái này.

Tử Yên đi đến trước mặt hắn, đưa tay lên trên cánh tay rủ xuống một chiếc áo choàng khoác lên người hắn, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Chúc mừng

công tử đắc thắng.” Lâu Tập Nguyệt vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm cô ta. Tử Yên bất ngờ không kịp phòng, khoảnh khắc đối diện chạm vào mắt hấn, gương mặt như in nhuộm lên một tầng ửng đỏ, giống như vết son vô cùng xinh đẹp

“Công, công tử. . . . . ?”

“Tử Yên, ” Lâu Tập Nguyệt mở miệng nói: “Nếu có một ngày, ta bị đánh bại thì sao?” Tử Yên ngẩn ra, lập tức thản nhiên như nghe truyện cười: “Công tử lại ở chọc ghẹo Tử Yên . Tử Yên nhớ rõ, công tử chưa bao giờ bị bại, về sau cũng sẽ không.”

Lâu Tập Nguyệt đầu ngón tay khê khàng vuốt ve cằm nhọn nhẵn mịn của cô ta, cười nói: “Đúng, ta chưa bao giờ bị bại.” Cũng vĩnh viễn không bị thua. Ta tuyệt sẽ không giống vị phụ thân của ta, vì một người phụ nữ, bị bại hoàn toàn như thế.”

*****

Từ sau ngày ấy, Đường Tự vui đầu khổ luyện hơn một tháng, cho dù bàn tay do cầm kiếm đến độ sưng phồng ra máu nàng cũng không dám nghỉ ngơi. Bị phồng rộp chảy máu mỗi lần cầm kiếm đều đau như kim châm muối xát. Đường Tự cắn răng dùng mảnh vải cuốn lấy bàn tay, sau đó tiếp tục cố gắng luyện tập.

Mãi cho đến khi, mặt dầy làm trò luyện đầy đủ bộ kiếm pháp trước mặt Lâu Tập Nguyệt, nàng nhìn cặp đồng tử tựa như ngọc loé sáng có chút cười yếu ớt, rốt cục mới thở phào một hơi.

“Kiếm pháp xem như quen thuộc” Lâu Tập Nguyệt gãi cằm nói, “Chính là nội công tâm pháp còn phải luyện nhiều.” Đường Tự vội bái lại: “Dạ, đồ nhi nhớ kỹ.” “Ừ” Lâu Tập Nguyệt gật đầu, đứng lên bỏ đi.

Đường Tự nhìn bóng dáng hẩn mà há miệng thở dốc, nhưng không dám lên tiếng

Hôm nay là Trừ Tịch. Ở trong trí nhớ của Đường Tự, là một ngày rất náo nhiệt rất vui mừng, mẹ làm một bàn thức ăn toàn đồ ngon, cũng cho phép nàng ăn nhiều kẹo. Nhưng hôm nay ở đây, một chút không khí mừng năm mới cũng không có, đại viện vắng vẻ nơi nơi đều yên tĩnh, khiến cho nàng thậm chí lo sợ phải chẳng bản thân mình đã nhớ nhầm ngày.

Đến muộn, Tử Yên đem đồ ăn dọn xong bảo Đường Tự trước ngời xuống, nói với nàng Bạch Khiêm đang nấu sủi cảo. Đường Tự ngạc nhiên hỏi cô ta: “Tử Yên tỷ, hôm nay thật sự là Trừ Tịch?” Tử Yên xoa xoa tóc nàng, dịu dàng cười nói: “Phải đó” Đường Tự ánh mắt đảo mắt nhìn chung quanh, hồ nghi hỏi: “Vậy sư phụ đâu? Hẩn vì sao không tới?” Cơm tất niên, không phải đều là một nhà đoàn viên cùng nhau ăn sao??

Tử Yên nghe vậy tươi cười còn cố nhịn, còn vừa cười nói: “Công tử nói không thích, không ăn” Đường Tự thoáng suy nghĩ, đứng lên: “Chúng ta có thể đem sủi cảo đưa tới cho sư phụ.” “Đừng, đừng đi .” Tử Yên cuống quýt giữ nàng lại, dưới đáy lòng thầm thở dài một hơi. Nhủ bụng đứa nhỏ này thời gian ở cùng công tử còn quá ít, không hiểu tính tình công tử. Công tử nói không, ai còn dám đưa tới?

Cho nên, cô ấy tuyệt đối không nghĩ tới, sau nửa canh giờ Đường Tự lại cầm một cái hộp sứ đựng thức ăn xuất hiện ở trước cửa phòng Lâu Tập Nguyệt. Đường Tự nâng tay gõ cửa, có chút chột dạ nói: “Sư phụ, là con.”

Lâu Tập Nguyệt lên tiếng trả lời để cho nàng vào nhà, Đường Tự cuống quýt sải bước đi vào, đặt hộp đựng thức ăn lên trên bàn, bàn tay bị nóng đỏ ửng vội vàng giấu vào tay áo. Nàng chưa kịp mở miệng, Lâu Tập Nguyệt vẫn nhìn sách trong tay, ánh mắt không hề nhìn nàng, chỉ nói: “Ta không đói, bưng đi thôi.”

Đường Tự sừng sốt một chút, “Dạ” một tiếng, hậm hực cầm hộp đựng thức ăn lui ra ngoài. Nàng ở cửa chần chừ trong chốc lát, dứt khoát đi tới thềm đá ngồi xuống, ôm chặt hộp thức ăn vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn không trung. Trời rất đen, không biết có tuyết rơi hay không?

Hôm nay luyện võ cả một ngày, nàng lại dậy sớm, bây giờ trong lòng ngực lại ôm cái ấm áp dễ chịu, Đường Tự nghiêng đầu dựa vào lan can, suy nghĩ một chút, mơ hồ đã ngủ.

Lâu Tập Nguyệt vẫn không hề phát giác, vẫn như cũ nhàn nhã tựa vào trên tháp dài đọc sách, nhưng mà dần dần, khi ngoài phòng từng bông tuyết bay bay rơi xuống, hẳn rất cục nhịn không được buông sách đứng lên.

Mở ra cửa phòng, một thân hình nhỏ bé cuộn tròn ngồi trên thềm đá, bả vai lạnh run, sợi tóc nhiễm nước cùng bọt tuyết, người nọ vẫn chưa tỉnh ngủ còn tiếp tục xuân thu đại mộng.

Thật sự là quá ngốc

Lâu Tập Nguyệt cất bước đi qua tới, im lặng đứng ở phía sau nàng. Đường Tự lại giống như đã nhận ra, bỗng nhiên cả người run lên bừng tỉnh lại, quay đầu nhìn hẳn.

Lâu Tập Nguyệt cười: “Tiểu Tự, sư phụ không phải nói không cần sao. Người vì sao còn chưa quay về phòng??” Đường Tự dụi dụi mắt, mở miệng than thở: “Con sợ sư phụ như thế này sẽ bị đói.” Nói xong, giống như dâng hiến vật quý vội vàng lấy từ trong lòng ngực hộp thức ăn dâng lên, ánh mắt cười cười như trăng non: “Sư phụ, vẫn còn nóng đó”

Lâu Tập Nguyệt lặng im nhìn nàng sau một lúc lâu, bỗng nhiên cúi xuống bế người nàng lên. Lúc đầu thân mình Đường Tự cứng đờ, sau đó giống như nhiều lần trước đây dựa nhanh vào người hẳn, vươn một cánh tay ôm lấy cổ hẳn.

“Tiểu Tự ngốc, rất ngốc” Lô Tập Nguyệt trong đáy mắt chứa ý cười nói.

Hắn cười, khiến cho Đường Tự nhìn đến độ ngây dại, mãi sau một lúc lâu mặt nàng đỏ hồng, cúi đầu nói “Sư phụ, hôm nay là Trừ Tịch.”

“Ừ.”

“Nên cùng người nhà đoàn tụ ăn cơm tất niên đó.”

“Ừ”

“Còn phải cùng nhau đón giao thừa.”

“Ừ.”

“Sư phụ cũng cùng nhau phải không?”

“Ha ha, Tiểu Tự, nhìn không ra người thực biết quấy nhiễu”

“ . . . . . Sư phụ cũng cùng nhau phải không?” Đường Tự đem mặt chôn vào hõm cổ của hắn, tham lam hít lấy nhiệt độ cơ thể của hắn cùng mùi hương từ hắn, ngực có cái gì đó tràn đầy, ngay cả nói chuyện cũng có chút run.

Lô Tập Nguyệt đón nhập hộp thức ăn trong tay nàng, dịu dàng nở nụ cười. Ngay cả chính hắn cũng không biết, tươi cười này có bao nhiêu ấm áp.

Mà cái động tâm ban đầu, có lẽ chính là cái ấm áp bất thành tình xảy ra này.

LƯƠNG SỰ NHƯ THỬ ĐA KIỀU

Tịch Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Phiên Ngoại 2: Diệp Linh – Đánh Lỡ Mắt

Diệp Linh nhìn nhánh cây chỗ cao kia có một Xà quả tươi đẹp mê người, thở sâu, vươn tay cố gắng đi hái. Mắt nhìn sắp đến lúc đó, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên: “Xin hỏi cô nương, có biết đường đi ra khỏi cốc như thế nào không?”

Diệp Linh quay đầu nhìn, chỉ thấy một người cao lớn đứng ở cách đó không xa giữa đầu nhìn nàng. “Người là ai?” Nàng hỏi, hơi có chút tò mò đánh giá khuôn mặt người đàn ông anh tuấn xa lạ này.

Người nọ ôm quyền, rất là khiêm tốn nói: “Tại hạ Lục Triển Bằng, phải . . . . .”

Nghe thấy này chữ ‘Lục’, cũng khiến trong lòng Diệp Linh chấn động. Tâm naoáng lên một cái, thân mình bỗng nhiên không ổn, Diệp Linh miệng kêu ‘a’ đầy sợ hãi một tiếng, từ trên cây ngã xuống, ngã xuống mặt đất rắn chắc.

Chật vật vô cùng

Diệp Linh sửa sang tay áo nghiêm mặt đứng lên, Lục Triển Bằng vội vàng đến đỡ nàng, “Cô nương, cô không sao chứ?” Nói còn chưa dứt lời, bị Diệp Linh cản rằng đẩy ra. “Tránh ra! Ai muốn người Lục gia giả tốt bụng” Trùng mắt với Lục Triển Bằng, Diệp Linh rất là không khách khí nói: “Sao, bảo chủ nhà người phái người tới xem, xem tộc nhân chúng ta chết hết phải không?”

Lục Triển Bằng ngấn ra sau một lúc, đem tay đang vươn ra rút về. Chuyện cũ của Lục gia bảo cùng tộc Da Ma, hẳn cũng biết một ít. Người tộc Da Ma am hiểu sử dụng cổ vật, bị võ lâm Trung Nguyên coi là tà môn ma đạo, suýt chút nữa gặp tai ương diệt tộc. Cuối cùng là tổ tiên Lục gia ra mặt, để cho người tộc Da Ma đến trong thâm cốc phía sau Lục gia bảo, cùng lập lời thề vĩnh viễn không rời khỏi, lúc này mới bảo vệ người trong tộc.

Ở trong ý thức của Lục Triển Bằng, đây là tổ tiên làm một việc thiện, hẳn không biết vì sao đắc tội vị cô nương ở trước mắt này khiến cho tức giận. Nhưng ở trong mắt Diệp Linh, loại giam cầm này thì có gì khác nhau, giống năm nay gặp phải khô hạn, gieo hạt không thu hoạch được, không thể ra cốc chỉ có thể chờ chết.

Diệp Linh giãy dụa đứng lên, mở miệng đang muốn tiếp tục mắng hăn, lại bị hành động kế tiếp của Lục Triển Bằng khiến cho kinh sợ không nói ra tiếng. Lục Triển Bằng ngồi xổm xuống, đem quả Xà rơi rụng trên mặt đất đều nhặt vào trong giỏ trúc, đứng dậy đưa cho nàng, hỏi: “Các người chỉ ăn loại trái cây này?”

“Biết rõ còn cố hỏi.” Diệp Linh không phải không có tức giận đáp lời, nhưng cũng không nói lời mắng hăn. Nàng lấy tay kéo lấy giỏ trúc, bước chân khập khiễng đi trở về. Lục Triển Bằng im lặng đi theo sát ở phía sau, nàng đi hăn cũng đi, nàng dừng hăn cũng dừng, một đường theo vào trong làng..

Năm ấy trong làng ngũ cốc thất bát, liền mỗi tháng Lục Gia bảo phái người đưa lương thực thết đồ ăn đến đáy cốc. Mà mỗi lần tới người, đều có Lục Triển Bằng.

Lục Triển Bằng thích ăn xà quả trong tộc nàng

Lục Triển Bằng thích ngồi ở ven hồ Da Ma hóng gió đêm.

Lục Triển Bằng thích cùng nàng tán gẫu chuyện kỳ văn dị sự trong chốn võ lâm.

Diệp Linh phát giác, có lẽ Lục Triển Bằng cũng là thích cô.

Cho nên tại nơi diễn ra lễ hội Xã Nhật Tiết long trọng trong năm, nàng làm trò trước mặt mọi người trong tộc, nhìn hẩn nói:

“Lục Triển Bằng, chàng cưới ta đi.”

Ánh mắt lần lượt thay đổi, trong mắt nàng không hề che giấu tình yêu khiến cho Lục Triển Bằng sửng sốt. Hẩn nhìn nàng hồi lâu, cũng lắc lắc đầu: “Thực xin lỗi, ta không thể.” Nói xong xoay người rời đi.

Một đêm đó, Da Ma tộc có thánh nữ đầu tiên phản tộc.

Tiếp đó, Diệp Linh chạy trốn, một hồi chướng khí không hề dấu hiệu đã bao phủ xuống dưới, đem cả Da Ma tộc vây ở đáy cốc, hoàn toàn ngăn cách hậu thế.

Diệp Linh đuổi theo, người thanh niên trẻ tuổi khiến nàng động tâm, đó là Thiếu bảo chủ của Lục gia bảo. Mà Lục gia bảo cùng Liễu Diệp trang từ lâu đã có hôn ước. Nhưng nàng không cần. Nàng ước hẹn Lục Triển Bằng gặp mặt, hỏi hẩn nói: “Ta vì chàng, đều bỏ cả tộc nhân, chàng có thể vì ta không cùng Liễu cô nương thành thân được không?”

Lục Triển Bằng nhưng chỉ lắc đầu.

Diệp Linh nóng nảy, giữ chặt góc áo hẩn truy hỏi: “Vì cái gì? Chàng không thích ta sao?”

Lục Triển Bằng trầm mặc một chút, trả lời: “Diệp cô nương hiểu lầm, tại hạ chưa từng có ý đó.” Hẩn nhìn nhìn sắc mặt Diệp Linh, giọng điệu nhẹ

hơn: “Cô nương vẫn nên quay về đi, đừng khiến người trong tộc lo lắng.” Nói xong, như trước vẫn chỉ để lại một bóng hình là nàng.

Hoá ra hết thảy đều là do nàng hiểu nhầm

Ba năm chung sống, chỉ là một cái hiểu nhầm.

Diệp Linh đứng ở trong gió lạnh một mình cả đêm, nàng không cam lòng cứ như vậy buông tay. Nàng ở vùng ven Lục gia bảo tìm một chỗ ở, dựa vào y thuật độc tuyệt thế Da Ma tộc, từ từ vang danh lan xa.

Mùa xuân thứ ba, Lục bảo chủ bệnh nặng, nhiều lần tìm danh y khắc thiên hạ đều vô dụng.

Diệp Linh không mời từ trước đến nay tự đến, gặp được Lục Triển Bằng xa cách đã lâu. Nàng đối hân mỉm cười, giống như tại ngày lễ Nhật Xá năm kia, nói: “Triển Bằng, ta có thể làm cho Bảo chủ tỉnh lại. Nhưng, người phải đáp ứng với ta một cái điều kiện.”

“Điều kiện gì.”

“Để cho ta ở lại Lục gia bảo.”

Điều kiện này cũng không khó, Lục Triển Bằng không có lý do gì cự tuyệt. Mà Diệp Linh tin tưởng, chỉ cần nàng ở lại, một ngày nào đó có thể khiến cho hân cam tâm tình nguyện cưới nàng làm vợ.

Ba ngày sau, Lục bảo chủ tỉnh lại. Cả Lục gia bảo mây đen tan hết, từ trên xuống dưới ai cũng vui sướng. Cũng không quá bao lâu, mọi người bắt đầu cảm thấy không thích hợp, tính tình Lục bảo chủ thay đổi, lời ăn tiếng nói cùng trước đây khác biệt hoàn toàn. Lục Triển Bằng khả nghi, chất vấn Diệp Linh dùng cái gì, Diệp Linh trả lời hân: “Trường mệnh cổ.” lời nói vừa rơi xuống, một bạt tai đánh thẳng vào mặt nàng..

Nàng quên đau, kinh ngạc nhìn thấy Lục Triển Bằng nổi giận, nhìn thấy hãn chia tay trách cứ nàng: “Bị cổ vật ép buộc, cùng với cái xác không hồn có gì khác nhau? Phụ thân anh hùng một đời, thà chết cũng không nguyện sống tạm như vậy!” Nói xong, ngực kịch liệt phập phồng nhìn nàng hơn nửa ngày, hãn phất phất tay: “Cô đi đi, ta không muốn gặp lại cô”

Cùng ngày, Diệp Linh bị đuổi ra Lục gia bảo. Nàng thậm chí chưa kịp nói cho Lục Triển Bằng một câu, Trường mệnh cổ là người trong tộc nàng phải dùng mệnh để nuôi, nàng dùng máu mình nuôi mười sáu năm, mà vì hãn mới cắt da thịt đem ra.

Tay giữ vết thương trên ngực còn đau, Diệp Linh đã thấy cảm giác chết lặng.

Ngày xuân mặt trời chói chang khiến nàng ngất đi, Diệp Linh dần dần bước về y xá, ngồi yên ba ngày, đợi chờ chính là tin tức từ Lục gia bảo vào Liễu Diệp trang. Ngày cưới định vào tháng sau.

Diệp Linh cuối cùng hiểu được, Lục Triển Bằng đối với nàng không có chút cảm tình, từ đầu đến cuối đều là do nàng cam tâm tình nguyện.

Nàng thu dọn hành đi tới trước cửa Lục gia bảo, nhìn thấy sính lễ trong cánh cửa được nâng ra, sau đó thấy được Lục Triển Bằng. Diệp Linh xông lên đi ngăn hãn lại, nói bản thân mình chuẩn bị về Da Ma tộc, về phần Trường Mệnh cổ trong cơ thể Lục bảo chủ, không có máu của nàng nuôi, ba năm sau sẽ chết đi..

Khi đó Lục Triển Bằng không rên một tiếng, chỉ là nhìn nàng, ánh mắt không hề chớp.

Diệp Linh chỉ đứng đối diện với hãn và không còn lời gì để nói.

Nàng xoay người, đi tới con đường đi vào thâm cốc sau Lục gia bảo, ven đường xanh um tươi tốt, sắc xuân dạt dào, trong mắt nàng mọi thứ đều

là trắng xám.

Đờ dẫn đi về phía trước, đột nhiên Diệp Linh bỗng dừng cước bộ, chỉ thấy phía trước thân ảnh xanh nhạt rơi vào trong mắt nàng. Mãi hồi lâu, khi thấy rõ bóng dáng người nọ nàng mới xác định rõ người thanh niên này không phải là tiên.

“Người là người Da Ma tộc.” Đờ ông đó mở miệng hỏi, âm sắc thanh nhuận như nước suối, dễ nghe cực kỳ. Diệp Linh hơi ngây ngô, gật đầu: “Phải” người nọ ngoái đầu nhìn lại khẽ liếc về phía nàng, đó là cảnh xuận trước mắt, cũng không bằng ý cười trong mắt hắt vào lúc này.

Diệp Linh thấy có chút thất thần. Người nọ đi gần tới nàng, tay áo phất bay như bướm, hỏi nàng nói: “Làm sao thi độc tình cổ, người cũng biết?” Diệp Linh đáp: “Biết.” Người nọ đáp tiếp: “Tốt lắm.” Cầm trong tay một vật đưa tới trước mặt nàng.

Diệp Linh nhìn quả cầu bằng ngọc có máu tụ trong đó, kinh ngạc sau một lúc lâu không ra tiếng. Độc tình cổ là thiên hạ kì cổ, từ lúc trăm năm trước đã mất tích, không nghĩ tới. . . . . Nàng nâng mắt, không khỏi nhìn người nọ thêm vài lần, trong lòng bỗng có một ý niệm hiện lên, nàng nắm lấy huyết ngọc cầu mới có thể khiến cho bản thân không phát ra thanh âm run rẩy, bình tĩnh đối gã đó nói: “Trước khi thi Độc tình cổ, phải dùng phương pháp đặc thù nuôi bảy ngày.”

Người nọ gật đầu: “Giao cho ngươi. Tất nhiên ta sẽ không khiến cho ngươi thua thiệt. Ngươi có thể nói một cái yêu cầu, yêu cầu gì.”

Diệp Linh cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ hẳn cũng khó đồng ý, vừa vui đùa vừa oán hận nói: “yêu cầu gì? Ta muốn ngươi giết sạch người Liễu Diệp trang, ngươi cũng đồng ý?” Lời nói vừa ra khỏi miệng, người nọ không nói gì cười nói: “Đương nhiên có thể. Bảy ngày sau, ta lại đến tìm ngươi.”

Diệp Linh chấn động, vội vàng gọi hần: “Này! Người là ai?”

“Lâu Tập Nguyệt.”

Xa xa bay tới tiếng cười nói của người nợ tựa như tiếng tiên cười

Thà xông vào điện diêm vương, cũng không gặp Lâu Tập Nguyệt.

Diệp Linh đứng ở tại chỗ nhất thời hoảng sợ luống cuống. Không đợi nàng nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào cho tốt, thì một tiếng nói quen thuộc từ trên trời rơi xuống, mang theo lo lắng vô cùng:

“Diệp Linh!”

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy Lục Triển Bằng phi thân hạ xuống, đến gần vội vàng nắm lấy tay nàng, vội la lên: “Người trước đừng trở về. Ta nghe hạ nhân báo lại, nói đi phiến rừng Da Ma tộc bị chướng khí bao lại, mấy ngày trước đã chết không ít người.”

Diệp Linh si ngốc nhìn hần, đáy lòng rung động không thôi. Đây là dị dàng thân thiết, có phải hay không hần ban tặng cho nàng điều cuối cùng? Nếu lần này rời đi, hần là không bao giờ ... nữa sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng?

Không, nàng không cam lòng, tuyệt không cam tâm.

Nàng hai mắt ngấn lệ ôm lấy hần, không để ý Lục Triển Bằng rời đột nhiên thân thể cứng ngắc, gắt gao ôm lấy.

“Triển Bằng, chàng không phải lo lắng ta ? Sợ ta đi vào chướng khí xảy ra chuyện ngoài bất ngờ?”

Lục Triển Bằng trầm mặc. Rất lâu sau đó, có lẽ khi nàng nghĩ hần sẽ không mở miệng lại, thì lại nghe thấy hần nói: “Diệp Linh, ta nghĩ thông suốt rồi. Chúng ta. . . . .”

“Suyt, ta biết.” Ta biết hết, người muốn nói chúng ta không có khả năng cùng một chỗ, đúng không? Diệp Linh nắm tay đặt trên ngực hần, cảm thụ nhịp đập mạnh mẽ bên trong. Chỉ tiếc mỗi lần tim đập này, cũng không phải vì nàng. Nghĩ đến về sau sẽ có người con gái ôm hần như vậy nghe tiếng tim đập, Diệp Linh ngay cả hô hấp đều trở nên dồn dập.

“Triển Bằng, đừng trách ta. . . . .” vừa dứt, một ngân châm giấu ở trong khe ngón tay, hung hăng đâm vào thân thể Lục Triển Bằng.

Lục Triển Bằng không dám tin trọn to mắt nhìn nàng, trơ mắt nhìn thấy nàng cắt vỡ cổ tay mình, nâng tay áo bỏ giọng máu tươi nóng bỏng vào trong ngọc cầu....

Ba ngày sau đó, Liễu Diệp trên dưới hai trăm mạng người, không ai sống sót.

Ba ngày sau đó, mọi người đi trên đường bỗng nhiên thấy Lục thiếu bảo chủ trở về, trong lòng ôm một cô nương.

Lục Triển Bằng gọi nàng ‘Linh nhi’, ánh mắt nhìn về phía nàng thâm tình lưu luyến.

Lục Triển Bằng vì nàng chống lại Lục bảo chủ, khăng khăng cưới vợ là nàng

Lục Triển Bằng đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, thậm chí đuổi các vị tiên bối chửi nàng là ‘yêu nữ’ ra khỏi Lục gia bảo

Lục Triển Bằng vì nàng làm tất cả những thứ nàng muốn, hoặc là chuyện không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà, trong tâm Diệp Linh lại cảm thấy được càng ngày càng trống không, càng ngày càng trống rỗng. Không chỉ có là bởi vì nàng lừa Lô Tập Nguyệt, căn bản không hạ độc tình cổ với hần, sợ hần một ngày

kia biết được sau trả thù nàng. Nguyên nhân lớn hơn nữa là, theo ở chung tình yêu đậm hơn, nàng dần dần không thể chịu đựng được Lục Triển Bằng chỉ bởi vì cô độc mới đối xử tốt với nàng, dịu dàng với nàng. Nàng vì hẳn trả giá tất cả, cuối cùng lại ngay cả một tấm chân tình thật ý của hẳn cũng không có được.

Ý nghĩ này trong đầu, cơ hồ bức nàng điên.

Trước ngày thành thân, Diệp Linh rốt cục đặt quyết tâm, không lấy chồng.

Nhưng Lục Triển Bằng hôm nay, bất kể như thế nào cũng không chịu thả nàng rời đi. Sau khi trúng cô độc, tính tình hẳn thay đổi rất nhiều, tính khí ôn hoà khiêm tốn trước kia cũng không thấy. Hẳn bức điên rồi nhốt nàng vào trong phòng, cực đoan đến độ tự tay mình ép nàng uống một ngụm nhuyễn cốt tán

Nhìn thấy trên người đặt hai sợi xích là tay áo hẳn, Diệp Linh thực sự đã biết mình sai lầm rồi.

Nàng lén viết thư báo cho Lâu Tập Nguyệt, phải giải độc tình cô phải cần Tam Sinh hoa, mà thuốc giải chỉ có nàng mới phối được, muốn hẳn tới đón nàng rời đi.

Rồi sau đó, nàng từ trong hi đường bị cướp đi. Tựa vào trên vai Lâu Tập Nguyệt, nàng quay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của Lục Triển Bằng, bị toàn bộ hi bào hẳn mặc đâm vào mắt khiến đau đớn.

Ý trời không se duyên, bị sự ích kỷ của nàng dùng cô độc mạnh mẽ ép quan hệ hai người trong lúc đó, đây nhất định là trời phạt.

Diệp Linh quay trở lại nhà trúc trước đó nàng ở, vẫn lo lắng trải qua sự tình này, Lục Triển Bằng sẽ cùng Lâu Tập Nguyệt quay mặt chống lại.

Cũng may không bao lâu, Lâu Tập Nguyệt dẫn theo một cô gái bị mù hai mắt xuất hiện ở trước cửa nhà nàng.

Cô gái kia có một đôi mắt to vô cùng xinh đẹp, mờ mịt cuộn tròn nằm trong lòng Lâu Tập Nguyệt, giống con mèo nhỏ ngoan ngoãn thực khiến người ta yêu thích. Diệp Linh không hỏi cũng hiểu được, nếu thật sự mù quả thực có chút đáng tiếc

Nhân cơ hội này, làm điều kiện giải độc, nàng nói Lâu Tập Nguyệt đồng ý tuyệt không thương tổn Lục Triển Bằng. Lâu Tập Nguyệt thẳng thắn đồng ý, cuối cùng Diệp Linh nhẹ nhàng thở ra. Nhưng kế tiếp, có vấn đề xảy ra.

Lâu Tập Nguyệt không có trúng độc tình cổ, hẳn nếu không thể yêu . . . . . Diệp Linh hiểu được, không chỉ có cô ta, ngay cả Lục Triển Bằng cũng không có thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng mà mấy ngày tiếp theo, Diệp Linh kinh ngạc phát hiện, Lâu Tập Nguyệt người như thế cũng có lúc luyến tiếc. Nàng khi giúp cô gái gọi là Đường Tự giải độc, Lâu Tập Nguyệt ngay cả liếc mắt một cái cũng không chịu đến xem, nhưng khi Đường Tự đau đớn hôn mê đi, lại đi vào trong phòng bế cô ta từ xe Huyền tuyết ôm lấy đưa về phòng. Hẳn nhẹ nhàng đem người đặt ở trên giường, một lần một lần vuốt ve hai má cô ta, giống như cô ta là trân bảo quý hiếm ở thế gian này.

Diệp Linh hoàn toàn yên lòng. Không cần độc tình cổ, Lâu Tập Nguyệt đã yêu được người khác.

Mà người nọ, cũng hoàn toàn thích hẳn.

Diệp Linh thấy rõ, rất là hâm mộ, tình yêu từ tâm sinh ra là loại ngọt ngào, nàng nhất định cầu cả đời đều cầu không được. Đến cuối cùng, nàng thậm chí không dám tự mình nói với Lục Triển Bằng một tiếng, hẳn do trúng độc tình cổ mới yêu thương nàng.

Từ lúc quen biết cho đến hai năm này, nàng đối Lục Triển Bằng một mực lừa, lừa đến độ ngay cả chính cô cũng không thừa nhận nổi.

Rồi sau đó phát sinh những chuyện khác, Diệp Linh bây giờ đã không còn nhớ rõ lắm. Hoặc là, chính nàng lựa chọn không nhớ. Giống như chỉ cần như vậy, Lục Triển Bằng bị nhục nhã quất, bị vạ người nhạo báng, bị hành hạ đến chết, đều có thể trở thành chưa từng phát sinh. Triển Bằng của nàng, vẫn là một thiếu bảo chủ oai hùng hiên ngang, cưới vợ sinh con rồi, một trai một gái, đời sống hạnh phúc mỹ mãn.

Diệp Linh mở to mắt nhìn hư không âm đạm phía trước, thở ra một hơi cuối cùng, trong đáy mắt ánh sáng vụt tắt tan biến

Trong bóng đêm yên giấc ngàn thu truyền đến tiếng nói nhỏ, giống như đã từng thân quen

“Diệp Linh, ta nghĩ thông suốt rồi. Chúng ta cùng một chỗ đi.”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Lâu Tập Nguyệt

Chương 2: Nụ Cười Của Sư Phụ

Chương 3: Mùi Hương Của Sư Phụ

Chương 4: Đôi Mắt Của Sư Phụ

Chương 5: Sư Phụ Thoả Hiệp

Chương 6: Dịu Dàng Của Sư Phụ

Chương 7: Mục Đích Của Sư Phụ

Chương 8: Quyết Định Của Tôi

Chương 9: Tô Mạc Phi

Chương 10: Tôi Sợ Hải

Chương 11: Sư Phụ Thân Mật

Chương 12: Sư Phụ Hồi Hận

Chương 13: Kinh Hi Của Sư Phụ

Chương 14: Sư Phụ Tàn Nhẫn

Chương 15: Tôi Chịu Đau Đớn

Chương 16: Nơi Nướng Tựa

Chương 17: Áo Giác

Chương 18: Chấp Niệm [1]

Chương 19: Sư Phụ Hứa Hẹn

Chương 20: Tôi Hứa Hẹn

Chương 21: Sư Phụ Lại Thoả Hiệp

Chương 22: Sư Phụ Thổ Lộ

Chương 23: Sư Phụ Ân Nhẫn

Chương 24: Tôi Cự Tuyệt

Chương 25: Tôi Xa Cách

Chương 26: Sư Phụ Vô Tình

Chương 27: Tôi Lộ Xác

Chương 28: Sư Phụ Ôn Tồn

[Chương 29: Trúc Mã Của Tôi](#)
[Chương 30: Sư Phụ Trả Thù](#)
[Chương 31: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 32: Tôi Trốn Tránh](#)
[Chương 33: Nụ Hôn Của Tôi](#)
[Chương 34: Tôi Nói Rõ](#)
[Chương 35: Sư Phụ Thỏa Hiệp Lần Ba.](#)
[Chương 36: Sư Phụ Quyết Định](#)
[Chương 37: Tôi Tỉnh Lại](#)
[Chương 38: Tôi Rời Đi](#)
[Chương 39: Tôi Nói Dối](#)
[Chương 40: Tôi Tức Giận](#)
[Chương 41: Lễ Vật Của Tôi](#)
[Chương 42: Chúng Tôi Gặp Lại](#)
[Chương 43: Chúng Tôi Đoạn Tuyệt](#)
[Chương 44: Tôi Vô Tình](#)
[Chương 45: Tôi Thỏa Hiệp](#)
[Chương 46: Tôi Hoài Nghi](#)
[Chương 47: Chết Tâm](#)
[Chương 48: Tôi Lựa Chọn](#)
[Chương 49: Chúng Tôi Chia Lìa](#)
[Chương 50: Tôi Áy Náy.](#)
[Chương 51: Tôi Lựa Chọn](#)
[Chương 52: Mạc Phi Của Tôi](#)
[Chương 53: Khuất Nhục](#)
[Chương 54: Sư Phụ Uy Hiếp](#)
[Chương 55: Sát Ý](#)
[Chương 56: Câu Trả Lời Của Tôi](#)
[Chương 57: Tôi Tuyệt Vọng](#)
[Chương 58: Tôi Lại Thoả Hiệp](#)
[Chương 59: Sư Phụ Buông Tay.](#)
[Chương 60: Tôi Cảm Động](#)

[Chương 61: Việc Vui](#)

[Chương 62: Tôi Lựa Chọn](#)

[Chương 63: Quà Tặng Của Sư Phụ.](#)

[Chương 64: Tôi Thoả Hiệp Lần Ba](#)

[Chương 65: Nỗi Đau Khổ Lòng Tôi](#)

[Chương 66: Sư Phụ Tôi](#)

[Chương 67: Lời Cuối Sách](#)

[Chương 68: Phiên Ngoại 1: Sư Phụ Tiểu Tự](#)

[Chương 69: Phiên Ngoại 2: Diệp Linh – Đánh Lỡ Mất](#)